YAN
karakter

1. 1. SOĞUK BİR KIŞ GECESİ
2. 2. BÜYÜCÜ VE ŞİFACI
3. 3. YILDIZLARIN ALTINDA
4. 4. KÜTÜPHANEDE BİR SOHBET
5. 5. FIRTINANIN SAKLADIKLARI
6. 6. OLDUĞU GİBİ
7. 7. GÖL KIYISI
8. 8. SENİN İÇİN
9. 9. KABUS GİBİ BİR GECE I
10. 10. KABUS GİBİ BİR GECE II
11. 11. KÖTÜ ADAM VE KULE
12. 12. BAHAR FESTİVALİ
13. 13. GECENİN OĞLU
14. 14. KALBİN SAVAŞI
15. 15. SEN VE BEN
16. 16. GİZLİ SAKLI
17. 17. SEN AYDINLATIRSIN GECEYİ I
18. 18. SEN AYDINLATIRSIN GECEYİ II
19. 19. GÖLGELER TANIR BENİ
20. 20. ŞİFASIDIR ELLERİN TÜM ZEHRİN
21. 21. SIRLARIMIZ BAĞLAR BİZİ
22. 22. VE ONLAR KOPARIR İPLERİMİZİ I
23. 23. VE ONLAR KOPARIR İPLERİMİZİ II
24. 24. DOKUNUŞUNDA GİZLİ
25. 25. GÜCÜN ŞEKLİ
26. 25/2. GÜCÜN ŞEKLİ
27. 26. BAHAR BALOSU
28. 27. TENİMİ OKŞAYAN RÜZGÂR GİBİ
29. 28. İÇİMİ ISITAN GÜNEŞ GİBİ
30. 29. KAÇAMAZSIN KADERİNDEN
31. 30. LEVAV BAĞI
32. 31. TAŞIYICI RUH
33. 32. BEN ÇİZECEĞİM KADERİMİ
34. 33. FIRTINANIN İÇİNDEN

1. SOĞUK BİR KIŞ GECESİ

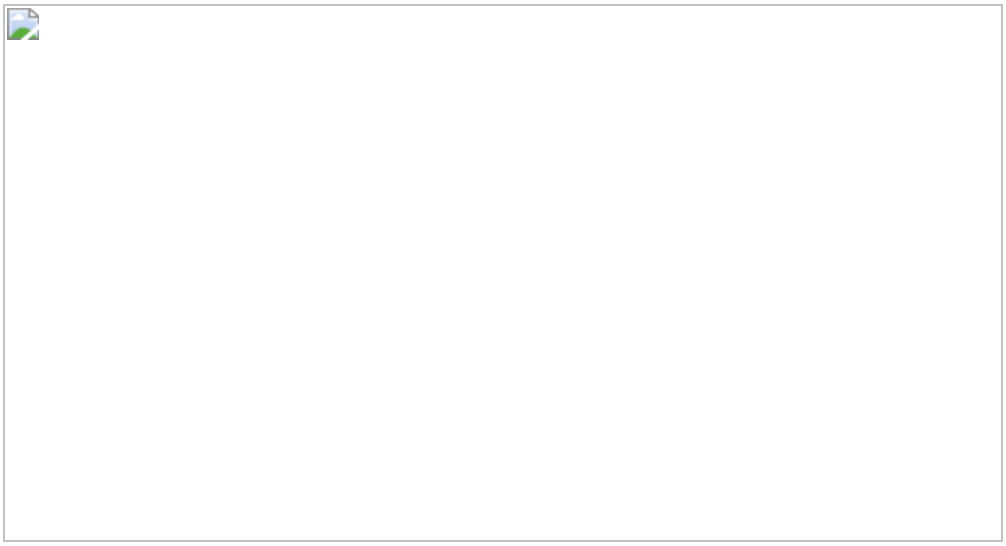

Christopher Drake, Carol of the Bells

Adele, Remedy

❊

Dolunay haftasından önceki son geceydi. Yani saldırıların en acımasız, yaratıkların en fazla olduğu gece.

Böyle gecelerde çocuklar uyuyamaz, korkularından yorganlarının altında titrerdi.

Biz de titriyorduk. Korkudan değil, soğuktan. Kış mevsiminin bitmesine iki hafta olmasına rağmen hava kış ortası gibi çok soğuktu. Üzerimdeki pelerin kalındı fakat beni yeterince korumuyordu.

En sevdiğim romanın içinde yan karakterlerden birisi olarak uyandığımda buna çok sevinmiştim. Tabii o zamanlar bunun sadece bir rüya olduğunu, eninde sonunda uyanacağımı düşünüyordum. Tüm bu zor işlere de katlanmak zorunda kalacağımdan haberim yoktu.

İlk başta sadece sevdiğim bu dünya ve karakterlerin tadını çıkarmış, gözlerimi açacağım günü beklemiştim.

Romanda üç yıl geçmişti, ben hâlâ uyanmamıştım.

Bu beni korkutuyor muydu?
Evet. Bazen bu gerçeği unutacak kadar kendimi dünyaya ve olaylara kaptırıyordum ama bunun gibi anlarda, ormanda bir geçidin başında yaratık beklemek gibi yaşadığım şeyi sorgulatacak anlarda, sonumun ne olacağını merak ediyordum.

Bilmediğim şey kitabın sonu değildi, *benim* sonumdu. Yerine geçtiğim karakterin kavuşacağı sondan bağımsız olarak benim sonum. Karaktere ne olacağını zaten biliyordum.

Neredeyse üç yıl önce gözlerimi Aviva Malkin olarak açtığımda yan karakter olduğundan kim olduğumu, nerede olduğumu anlamam biraz zor olmuştu. Tek bildiğim aynada gördüğüm vücudun bana ait olmadığıydı. Bakmıştım ama tuhaf hissetmiştim. Ellerimi incelemiştim, uzun, ince parmaklı ve becerikli olduğu belli olan ellerimi.

Bunlar bana ait değildi. Bu kahverengi saçlar, yeşil gözler, bu sevimli yüz benim değildi. Bu *ben* değildim.

Bunu biliyordum ama önemsememiştim o an, rüyamda böyle gözüktüğümü düşünüp geçiştirmiştim.

Aviva yan karakter olduğundan en sevdiğim kitaplardan birisine ait bir karakter bile olsa kim olduğunu ilk başta anlamamıştım. Daha önce görmediğim türden bir rüya gördüğümü sanmıştım.

Kim olduğunu duruma uygun olarak varolmasının sebebi olan karakteri gördüğüm an anladım. Aviva Malkin, Serafina Cohen'in en yakın arkadaşıydı. Kitabın başkarakterinin.

Serafina'yı daha gördüğüm anda tanımıştım. O altın sarısı saçlarını, masmavi gözlerini, büyüleyici yüzünü...

Kim görse ana karakter olduğunu, en azından onunla ilgili özel bir şeylerin olduğunu anlardı.

Serafina Cohen. Romanın geçtiği dünyadaki en güçlü ailelerden birisinin tek kızı. Güçlü, güzel, cesur, becerikli, kusursuza yakın.

Ve elbette yalnız.

Onu gördüğüm anda nerede olduğumu, kim olduğumu anlamıştım. Ben Aviva Malkin'dim. Kayven'deki nadir *reveka*lardan birisi. Büyük bir rolü yoktu, okuyucu onu çok tanımazdı. Yine de sevilirdi. Onunla ilgili sevilmeyecek hiçbir şey yoktu çünkü. On sekiz yıldır arkadaşı olmamış Serafina'nın ilk gerçek arkadaşıydı. İlk günden gelip onunla tanışan, dışadönük, sevimli, neşeli, her zaman onun için orada olan kişiydi. Klişe bir yan karakterdi, anakarakterin ihtiyacı olduğu anda orada bulunmak dışında pek bir görevi yoktu. Çift mutlu sona kavuştuktan sonra da eğitim gördükleri akademide öğretmen oluyordu.

Eh, romanın içinde olmak için en iyi seçenek değildi. Seçebilsem elbette Serafina'yı seçerdim. Onun havalı güçlerine, cesaretine ve özgüvenine sahip olmayı isterdim. Aviva tam bir destekleyici karakterdi çünkü. Sahip olduğu güçler bile öyleydi.

Yani, inanılmaz havalı büyü güçlerine sahip karakterlerin olduğu bir dünyada uyana uyana bir şifacı olarak uyanmıştım.

Yine de olduğum durumdan şikayetçi değildim. Çok daha kötü olarak, romanda ismi bile geçmeyen ve arka planda yaşayıp giden karakterlerden birisi olarak da uyanabilirdim. En azından şimdi beni okurken heyecanlandıran, çok fazla duyguyu yaşıyormuşum gibi hissettiren aşka bizzat tanık oluyordum. Hem de çiftin en yakın arkadaşı olarak!

Üstelik bu sefer okurken sevdiğim karakterler *de* beni seviyordu. Onlar için değerliydim. Bu da yaşadığım şey her neyse bunu daha güzel, daha çekilebilir kılıyordu.

Hem Aviva'nın iyimserliği, önceden nasıl bir karaktere sahip olduğumu bilmesem bile beni de pozitif birisi yapıyordu. Bundan emindim. Tamam,

bu kitabı seviyordum ama mükemmellikten çok uzak olduğu da bir gerçekti.

Muhtemelen gençliğimin başında okuduğumdan hikayedeki boşlukların, mantık hatalarının farkında değildim çünkü tecrübesizdim. Yazarın da ilk kitabıydı, bu yüzden o da bunlardan bihaberdi. Buna rağmen yarattığı ortamlar, klişe olmalarına rağmen karakterler o kadar güzeldi ki burada olmaktan şikayetçi değildim. Memnun bile sayılırdım.

Şimdi bulunduğum anı saymazsak.

Kayven, yani romanın geçtiği yer küçük bir yer. Küçük bir gezegenden bahsetmiyorum, burası gezegen bile değil. Tam olarak hiçliğin ortasında bir yer. Yazarın orijinal kitapta altı yüz bin kilometrekare kadar olduğunu belirttiğini hatırlıyorum, bunu düşünürken referansım ne hatırlamasam da burası küçük bir yer, bundan eminim. dört büyük bölge ve bu kadar alana yayılmış on milyona yakın insan var.

Burası neresi, insanlar buraya nasıl geldi bilmiyorum. Bence yazar da bilmiyordu çünkü bunu kitabında belirtmediğinden eminim.

Belirttiği ve bildiğimiz şeylere gelirsek, çok bereketli toprakları var, doğal kaynak bakımından zengin ve dört mevsim yaşanıyor. Bu kısımlarda hiçbir tuhaflık hissetmediğim için ait olduğum dünya nasılsa onunla benzerlik taşıdığını düşünüyordum. Tuhaflık hissettiğim konu ise mevsim geçişlerinin çok ani olmasıydı. Yani, harmanlanmış bir geçiş ve havaların yavaş yavaş soğuması ya da ısınması gibi bir durum yoktu. Kışa girdiğimiz ilk günden etraf buz kesiyordu, bahara girdiğimiz anda ise ağaçlar çiçek açıyordu.

Sonbahardan kışa ilk geçtiğimiz zaman da, kıştan ilkbahara geçtiğimiz zaman da bana çok tuhaf gelmişti ama benden başka kimse garipsememişti. Aynı şekilde benden başka kimse dağlarla çevrili bir vadinin ortasında yaşamamızı da garipsemiyordu.

Gezegenlerden haberleri yoktu. Güneşi ve ayı biliyorlardı ama onları sadece gördükleri kadar biliyorlardı. Daha fazlası yoktu. Daha fazlasını ben de bilmiyordum. Sadece burası gerçek değildi, bundan emindim.

Mesela sınır sayabileceğimiz dağların bazı yerlerinde neden geçitler vardı? Neden bu geçitler rasgele bir şekilde geceleri açılıyordu? O geçitlerin sonu nereye çıkıyordu ve neden ölümcül yaratıklar geliyordu? Bilmiyordum. Karakterler de bilmiyordu. Yazarın bildiğini de düşünmüyordum. Mantık hataları ya da kurgu boşlukları derken bunu kastediyordum işte. Açıklanması gereken, kitabın en temel problemlerinden birisi bu geçitlerdi ama açıklanmamıştı.

Geçitlere dair benim de herkes kadar bildiğim şey şuydu: Her gece rastgele birisi açılıyordu. Hangi geçidin açılacağını önceden kestirebilmenin en kolay yolu psişik güçleri olan *reveka* ya da *revil*lerden birisinin bunu söylemesiydi.

Bu dünyada kadın büyücülere verilen isim *reveka* erkek olanlara verilen isim *revil*di. Kelime olarak zaten büyüleyici anlamına geliyorlardı. Kitapta açıklanması gereken onca şeye rağmen bahsi geçen detaylardan birisi buydu.

Bu büyü gücüne sahip kesim nüfusun tamamını oluşturmuyordu. Aksine, nadirlerdi ve soyunuz başka bir reveka ya da revile dayanmıyorsa sizde bu güçlerin olması imkansızdı.

Psişik bir reveka ya da revil ise nadir bir şeyin daha da nadir haliydi. Şanslıydık ki yaşayan bir taneye sahiptik. Başka bir şehirde olsa da otuzlu yaşlarının sonundaki Revil Isaiah'tan hangi geçidin açılacağına dair haber geliyordu ve her geçidin başında nöbet tutup bölünmek yerine bir tanesinde hazır bekleyebiliyorduk.
Eğer Isaiah olmasaydı bize okulda öğrettikleri gibi geçidi yıldızlardan tayin etmeye çalışırdık.

Gökyüzüyle işimiz bu kadarla sınırlı değildi elbette. O geçitten gelecek yaratıkların yoğunluk seviyesi de ayın evrelerine göre anlaşılıyordu. İlk okuduğumda bunu çok havalı bulmuştum, yazar ayın yaydığı enerjilerden falan bahsetmişti.
O zaman olması gerekenden daha çok etkilemiştim ama olay, ay ne kadar gözükürse yaratıkların o kadar az gelmesinden ibaretti. Dolunay olduğunda hiçbir geçit açılmıyor, dolayısıyla yaratıklar gelmiyordu.

Şimdi ay ilk dördün evresindeydi. Her evre bir hafta sürüyordu ve ayın enerjisi dolunaya yakın olduğu için mantıken yaratıkların az gelmesi gerekiyordu ama geçitlerin kapanacağını biliyorlarmış gibi bu gece en yoğun geldikleri gecelerden birisiydi. Öyle ki ayın neredeyse hiç gözükmediği yeni ay zamanıyla yarışıyordu.

Biz, yani akademinin son sınıf öğrencileri de mezun olmuş savaşçılara yardım ediyorduk. Seneye onların bizzat yanında olacaktık, bu yıl geldiğimiz görevler staj gibi düşünülüyordu.

Bu gece ormanın güneyindeki geçit açılmıştı. Elbette Kayven'in birkaç yerinde aynı anda geçitler açılıyordu ama bizim sorumlu olduğumuz sadece bu vardı.

Hava kararmadan önce geçidin biraz uzağına ufak bir kamp ve birkaç sıhhiye çadırı kurulmuştu. Yemekler yenmişti, şakalar yapılmıştı. Bazen bu durumu tuhaf buluyordum. Yani hepimiz, burada bulunan onlarca kişinin hepsi, bu gece şimdi taştan ibaret olan yerde tuhaf, mor ışıklı bir geçidin açılacağını ve içinden çeşitli boyut ve korkunçlukta yaratıkların geleceğini biliyorduk. Belki birkaç kişi ölecek, muhtemelen çok kişi de yaralanacaktı. Buna rağmen o an yemek yerken birbirimizle sohbet edip gülebiliyorduk. Üç yıldır burada yaşamıyor olsam bu durumu çok tuhaf bulurdum ama şimdi...

Artık ben de bu dünyanın bir parçası haline gelmiştim. Bu insanların bildiği tek gerçek bu yaratıklardı. Bunlarla büyüyorlardı. Yılda sadece on iki hafta yaratıkları görmüyorlar, onun dışında sürekli bu tehdidin altında hayatlarını sürdürüyorlardı. Onlar için normal buydu çünkü zaten başka türlüsünü bilmiyorlardı. Sanırım benim için de artık normal buydu.

Zaten bunun sonunun geldiğini hatırlamıyordum, demek ki bu romanda geçireceğim süre boyunca bu yaratıklarla mücadele edecektim.

Kollarımı göğsümde kavuşturup olduğum yerde hareket ederek biraz olsun ısınmaya çalıştım. Arada bir rüzgar esiyor, minik minik yağan kar taneleriyle beraber pelerinimi de savuruyordu. *Sadece birazcık daha bu soğuğa katlanmak zorundayım, azıcık daha.*

Hava karardığından beri iki saldırı olmuştu. Biri akşam dokuz civarındaydı. Hafif sayılabilecek, ağır hasar almadan atlatılan bir saldırıydı. Bunun sadece öncü olduğunu bildiğimizden yaralananları derhal sıhhiye çadırlarına götürmüştük. Bugün altı şifacı vardı. Aktif dövüşte yer almadığımız için olabildiğince az şifacı götürülüyordu. Bu yüzden dört deneyimli şifacının yanında öğrenci olarak sadece ben ve Aaron vardık. Akademinin en iyi şifacıları olduğumuz için gönderilmiştik ama kıdemlilerimizden öğrenecek çok şeyimiz vardı. Onlar çok hızlı, becerikli ve pratikti. Öncü saldırıda yaralananlara yetecek sayıda olduklarından ikimiz sadece getirilecek malzemeleri getirmiş, onları izleyerek öğrenmeye çalışmıştık.

Şanslıydım ki ağır işi yapmak büyük oranda bana düşmüyordu. Başrollerin ikisi de akademi tarihinin en iyi savaşçılarındandı.

Birisi benim en iyi arkadaşı olarak hayatına girdiğim, hayatını daha kolay kılmaya çalıştığım Serafina'ydı. Altın rengi saçlarıyla uyumlu, çok güzel bir gücü vardı: ışığı kontrol edebiliyordu.

Kitapta geçmişe dair nadir edinebildiğimiz bilgilerden birisi de büyücülerin ilk başta sadece dört elementi kontrol edebildiğiydi. Bunlar saf büyücülerdi, en güçlü olanlar. Zamanla insanlar çoğaldı, reveka ve reviller evlendi. Bilmedikleri şey, ne kadar çok çocuğun olursa senin gücünün o kadar azalarak o çocuklara geçmesiydi. Aynı zamanda başka bir elemente sahip bir büyücüyle çocuk sahibi olursan çocuğunun saf bir büyücü olmasını engelliyordun. Bu şekilde ışık gibi alt element büyücüleri çıkıyordu. Serafina'nın ebeveynlerinden birisi ateş, birisi havaydı sanırım. Bu kombinasyonun birkaç ihtimali olarak o da ışık büyüsü yapabilme yetisine sahipti.

Ve görülen en iyi ışık büyücüsüydü.

Tabii ki anakarakter olduğundan başka türlüsü düşünülemezdi. Aynı yaştaydık, hatta ay olarak ben ondan birazcık büyüktüm ama Serafina benden kat kat güçlüydü.

Büyücülerin sonu gelmesin diye reveka ve reviller sadece tek çocuk sahibi oluyordu. Böylece çocuklar da çok güçsüz olmuyor, tamamen büyücüsüz de

kalmıyorduk. Gerçi, zamanla evlenmemeyi tercih eden büyücülerin sayısı artmıştı. Kendi enerjilerini başkalarıyla karıştırmak, büyü güçlerinin azalmasını istemiyorlardı.

Bir de sadece kendi elementlerinden insanlarla evlenen büyücü aileler vardı. Bunun en köklü ve bilindik örneği Gorion'lardı. Yani başrol erkeğimizin ailesi.

Gorionlar toprak elementini nesillerdir saf tutuyordu, üstelik bu konuda çok katı kuralları vardı. Matias bir Gorion olduğu için Serafina'ya aşık olsa bile onunla birlikte olamıyordu. Çiftin arasındaki en büyük engel de buydu zaten. Yoksa ikisi de birbirine aşıktı.

Her zaman böyle değillerdi tabii. İlk başta iki güçlü ailenin çocukları olarak rakiplerdi. O zaman birinci sınıftık, Serafina'nın en yakın arkadaşı ve neler olacağını bilen birisi olarak atışmalarını en güzel yerden izliyor, hepsinin keyfini çıkarıyordum.

Aslında içten içe ikisinin de birbirlerinden etkilendiklerini biliyordum, bunu onlara itiraf ettirmek için de deliriyordum ama kurgu böyle ilerlemiyordu. Üstelik, okurken bu kadar ayrıntı görmediğimizden yaşarken ayrı bir keyifli geliyordu.

İkinci sınıfta sözde düşmanlıkları pik yapıyordu. O zaman bir de maskeli balo yapılmıştı, ikisi de kim olduklarını bal gibi bilmelerine rağmen bilmiyormuşçasına dans etmişti. Sonrasında hiçbir şey olmamış gibi davranacaklardı ama o gün, sadece bu gerçekten kaçabilecekleri için kaçmışlardı. Ben de onların dansını, salonun geri kalanı gibi izlemiştim.

En büyük destekçileri bendim zaten. Bir köşede tatlı tıkınırken gözlerimde kalpler, tek elim göğsümde bu manzaraya bakakalmıştım.

O ikisi birbiri için mükemmeldi. Serafina başarılı, güzel, güçlü, cesurdu. Tam aşık olunacak kızdı. Bazen biraz bencil, kendine odaklı olabiliyordu ama bu da anakarakter olmanın eksilerinden birisiydi sanırım.

Matias ise...yazarın ideal tipi olduğundan emindim. Aslında, genel olarak herkesin ideal tipi olabilirdi. Kumral yumuşacık saçları ve kahverengi

gözleriyle tatlıydı. Uzun boyu, yapılı vücuduyla ise çekiciydi. İkisi birlikte en iyi birleşimi oluşturuyordu. Üstelik kontrol ettiği toprak gibi sağlam, güvenilirdi. Komikti. Serafina'yla rakip oldukları zamanda bile nazikti. İdealistti. İyi bir savaşçı olmasına rağmen vahşi değildi. Kitabın sonunda gerçekten iyi bir lider olacak, burayı güzel yönetecekti.

O ikisine baktığımda sadece mükemmel bir çift görüyordum. Birbirinden başkasıyla olması düşünülemeyecek, birbirinin dengi o çifti.

Zaten onların da gözü birbirinden başkasını görmüyordu.

İkinci saldırı gece yarısında olmuştu. Çok fazlalardı, çok korkunçlardı. Gecenin sesssizliği onların sesleriyle yırtılmış, orman büyücülerin büyüleriyle aydınlanmıştı. Belki savaşırken onlar fark etmiyordu ama izlemek zorunda kalmak dehşet vericiydi. Üstelik arkadaşlarım onlarla bizzat savaşırken. Tamam, ölmeyeceklerini biliyordum ama bu zarar görmedikleri anlamına gelmiyordu. *Özellikle de ne olacağını bilirken.*

Artçı saldırıda Mathias'ın kolu yaralanmıştı. Şifacılar onu hemen iyileştirmişti ama herkes o kadar yorulmuş, tükenmişti ki dinlenmeleri söylenmişti. Sonuçta Matias sadece bir öğrenciydi.

Komutanından gelen bu dinlenme emriyle ilk başta istemese de sonunda sıhhiye çadırlarından birisine geçip uzanmıştı Matias. Serafina da onun peşinden gitmişti tabii ki. Ben de yan karakterliğime uygun olarak onları yalnız bırakmıştım. İkinci sınıftaki düşmanlıklarından, birbirlerinden uzak durmaları gerektiğini bildiklerinden yaptıkları tüm hırçınlıklardan sonra üçüncü sınıfta arkadaş olmaya başlamışlardı. Birbirlerini daha yakından tanımışlar, hislerini bu sefer düşmanlık değil de dostluk altından gizlemeye başlamışlardı.

Görünürde sadece arkadaşlardı. Matias ailesine sadıktı, Serafina da fazla gururluydu. Bu yüzden bir araya gelmeleri için hâlâ biraz daha vakitleri vardı. Bu zamana kadar her şey kurguya uygun gitmişti, öyle devam etmesi için de elimden geleni yapacaktım.

Artık bu rüyadan uyanabileceğime inanmıyordum. Bunun rüya olduğuna bile inanmıyordum. Elimdeki tek seçenek kitap bitene kadar beklemek ve

bu esnada her şeyin aynı kaldığından emin olmaktı. Belki bu şekilde ait olduğum yere dönerdim. Tabii öyle bir şey varsa. Tabii ben Aviva'dan başka bir karaktere sahipsem. Çünkü zamanla kendimi bu hayata fazla kaptırmıştım, artık başka bir kimliğim olduğundan bile emin değildim.

Gecenin en soğuk saatlerine girmiştik. Sabaha en yakın olduğumuz saatlere. Donmamak için sürekli elimi bileğime koyuyor, kan akışımı hızlandırarak ısınmaya çalışıyordum ama gücümü kendim üzerinde harcamamalıydım. Tüketirsem gerektiği zamanda savaşçıları iyileştiremezdim, bir işe yaramazdım.

"Malkin!"

Sesini duyduğum anda yaslandığım ağaçtan ayrılmış ve Baş şifacı Eve'e doğru başımı çevirmiştim. Sıhhiye çadırlarının en büyüğünden yeni çıkmıştı, elinde bir tepsi tutuyordu. Yağ lambasının gücü azaldığından içindekilerin ne olduğunu tam olarak göremiyordum ancak askerlerin uyumasını engelleyecek, belki onlara güç verecek karışımlardan birisi olduğuna emindim.

"Buraya gel, şunları dağıt."

Eve, ellili yaşlarının sonunda, görevini layıkıyla yapmış ve hala yapmaya devam eden bir kadındı. Cildi yaşlılıktan kırışmış, beli kambur durmaktan bükülmüştü. Hem saygı duyuyordum hem ödüm kopuyordu. Emrini duyduktan sonra da ikiletmeden ona doğru ilerleyip elinden tepsiyi almıştım.

İçinde tahmin ettiğim gibi elli tane kadar asma yaprağına bohçalanmış destekleyici vardı. Bana en yakın büyücü ve az sayıdaki askerden başlayarak dağıttım. Zaten çoğu büyük kamp ateşinin etrafında toplanmış, gerçekleşeceği kesin olmayan üçüncü saldırıyı bekliyordu.

Şakalaşmalar, konuşmalar çoktan durulmuştu. Herkes sessizleşmişti, en büyük gürültü ormanın içinden gelen hayvan sesleriydi.

Uzattığım bohçaları alırken kimisi belli belirsiz kafa sallıyor, kimi kısık sesle teşekkür ediyordu. Çok üşüdüğü ya da uykusu geldiği belli olanların

yanında oyalanıyor, tepsiyi karlı zemine bırakarak bileklerini uzatmalarını söylüyordum. Kan akışlarını hızlandırdığımda yüzlerine ve vücutlarına canlılık geliyordu.

Tepsideki son birkaç bohçayı da diğer küçük ateşlerin başında olanlara dağıttım. Tam unuttuğum kimsenin olmadığını düşünüyordum ki gözüm tek bir kişinin oturduğu ateşe kaydı ve fark ettiğim şeyle tek elimi yüzüme yapıştırdım. *Tabii ki kötü adama kalmayacaktı.*

Hızlı adımlarla çadırların oraya tekrar döndüm. Tam diğer şifacıların durduğu büyük çadıra girecekken sarı bir kafa diğer çadırdan bana seslendi.

"Vivi!" Ona döndüğüm esnada "Neredeydin?" diye sordu. İlk başta Matias'a bir şey mi oldu diye korkmuştum ama öyle olsa bile yanlarındaki çadır şifacı doluyken ihtiyaç duyacakları son kişi olurdum. Sadece beni etrafta göremeyip merak etmişti. Elimdeki boş tepsiyi ona doğru tuttum.

"Askerlere bohça dağıtıyordum. Siz aldınız mı?"

"Evet, aldık."

"Matias nasıl?"

"Daha iyi."

"Çok sevindim. General Keiv yanına dönmenizi istiyor."

Bunu dediğim an Matias'a söylemek için başını çadırdan içeriye sokmuş, sonra tekrar belirip "Teşekkürler Vivi!" diye bağırmıştı.

Gülümsemem başka bohçanın olmadığını öğreninceye dek sürdü. Yapabilecek malzememiz de kalmamıştı. Hem kışın taze bitkiler yetiştirmek zorlaşıyordu hem de geceler uzun olduğundan daha fazla bohça tüketiliyordu.

Bir kusurum olmamasına rağmen suçlu hissettim. İllaki birisine yetmeyecekti, bu kesindi. Peki neden bu hep kötü karaktere oluyordu? Dağıtırken özellikle bir sıra izlememiştim, bilerek onu dışta da bırakmamıştım.

O kendini dışta bırakmıştı. Tek başına başka bir ateşin etrafında, diğerlerinden uzakta oturmayı seçmişti.

Kendime ne dersem diyeyim bunun bir haksızlık olduğu gerçeğinden uzaklaşamadım. Bu yüzden donmuş parmaklarımı ovuşturarak ve ne yapabileceğimi düşünerek hedefime baktım. Ateşin başında, bir kütüğün üzerinde dirseklerini dizlerine yaslamış bir biçimde oturuyordu.

Rahsan Ze'viv. Bu romanın kötü karakteri. Serafina ona birazcık ilgi duysa ikinci erkek karakter de sayılabilirdi ama Rahsan'ın duyguları tek taraflı bir takıntıdan ibaretti.

Şehrin en güçlü dört ailesinden birinin oğluydu. Soğuk, gizemli, hep bir şeyler peşinde olduğundan emin olduğunuz tipti. Aslında akademi yılları boyunca uyuzluk yapmak, Matias'la kavga etmek dışında çok bir kötülüğü dokunmuyordu. Asıl faaliyetlerine mezun olup madenlerin başına geçtikten ve şehir konseyinde söz sahibi olduktan sonra başlıyordu. Sonra da bir sürü insanla beraber kendi ölümüne sebep oluyordu.

Doğrudan tanıdığım bir diğer karakter de oydu. Buğday teni, uzun boyu, arkaya doğru taradığı ve hep nizami görünen kuzgun karası saçlarıyla Rahsan'ı gördüğüm an işte bu kötü karakter demiştim. Serafina'ya takık, çok güçlü olduğu için Matias'ın rakibi ve ailesinin nüfuzunu kendi bencil istekleri yüzünden hiç çekinmeden kullanan o kişi.

Roman boyunca da aynı şimdi yaptığı gibi kendini diğer insanlardan soyutluyordu. Aviva gibi süs karakterlerden birisi de oydu aslında. İyi bir *kötü karakter* olarak yazılmamıştı. Motivasyonu ne, uyuzluk yapmak dışında neden yaptığı şeyleri yapıyor pek anlayamıyordunuz. Empati de kuramıyordunuz. O sadece...oradaydı. Tıpkı benim gibi.

Ben Serafina'nın arkadaşı olarak esas çiftin bir araya gelmesine yardımcı olurken o aralarına giren ve engel oluşturarak birbirlerine karşı hislerini anlamalarını sağlayan karakterdi.

Ona acımamam gerekirdi. Bu zamana kadar yaptığı zorbalıklardan ana karakterin arkadaşı olarak ben de nasibimi almıştım. Ayrıca ileride yapacaklarını düşününce...

Yine de ona kızamıyordum. Aviva gerçekten de şefkatli, bağışlayıcı bir karakter olarak yazılmıştı. Daha yapmadığı bir şey için onu cezalandıramıyordum. Evet, tüm o kötü şeyleri yapacaktı ama mutlu sona giden yol ondan geçiyordu. Kurgu için benden çok çok daha önemli bir karakterdi.

Bu yüzden çadırların kenarında öylece durmayı bırakmış, kimse o tarafa gitmediği için kamp alanının geri kalanının aksine bozulmamış karlı yola sapmıştım. Neden kendini izole etmek zorundaydı ki? Kar kalınlığı ayak bileklerimin üstündeydi ve bata çıka ona doğru ilerlemek hiç kolay değildi.

Geldiğimi uzaktan fark etti, gözünü bir an için ateşten ayırıp bana doğru baktı ancak umursamadan tekrar önüne döndü. Elinde ormanın bu kısmında bolca bulunan çam ağaçlarının kurumuş kozalaklarından birisini tutuyor, kozalağı iki parmağının arasında parçalayıp ateşe atıyordu.

Birkaç metrenin beni bu kadar yoracağını tahmin etmemiştim. Yanına vardığımda nefes nefeseydim ve pelerinimin kapüşonu geriye düşmüştü.

"Bu kadar uzağı seçmek zorunda mıydın?"

Söylendiğimde başını tekrar bana doğru çevirdi. Ateşin ışığı ifadesiz yüzüne vuruyor, doğrudan bana bakıyordu. Onunla nadiren, çok nadiren, çok çok nadiren yalnız kalırdım. Belki yılda sadece bir defa. Bu yüzden gerilmiş, gözlerimi kaçırıp doğrudan ellerine bakmıştım.

"Hadi, bileklerini uzat."

Dirseklerini dizlerine yaslamaya devam etti. "Gerek yok, üşümüyorum."

Ateşin yanı gerçekten de sıcaktı. Bir süredir hareket ettiğimden az önceki kadar üşümüyordum ama şimdi yüzüme yakıcı bir sıcaklık çarpıyordu.

"Olsun, en azından uykun gelmez."

Elindeki kozalağı ateşe attı. Ellerim belimde başında dikiliyordum ama beni umursadığı yoktu.
"Uykum da yok."

Saçmalık. Ateşin yanında beş dakikadan fazla dursam mayışıyordum ben, o yüzden büyük kamp ateşinden uzakta durmuştum. Onun nasıl uykusu gelmiyordu?

Daha sabırsız bir şekilde tekrarladım.

"Uzatır mısın?"

Sonunda başını bana doğru kaldırıp baktı. Kaşları çatılmış, huysuz bir ifadeyle bana bakıyordu. "Neden bu kadar ısrarcısın?"

"İşim bu."

"İşini yapmana ihtiyacım yok. Zaten şafak sökmek üzere."

Tekrar önüne dönmüş, kenardan aldığı kozalakla oynamaya başlamıştı. Birkaç saniye daha olduğum yerde durdum. Kabahat gelendeydi zaten. Böyle bir tepki vereceğini biliyordum ama ona haksızlık olsun istememiştim. Şimdi üzerime düşeni yaptığıma göre gidebilirdim.

Hiçbir şey demeden arkamı dönüyordum ki kamp ateşinin olduğu tarafta hareketlenmeler oldu, askerler birbirlerine bağırmaya başladı. İkimiz de hemen o tarafa doğru döndük. Rahsan ayağa kalktı. Otururken boyunun ne kadar uzun olduğunu unuttuğumdan yanımda belirince irkilmiştim.

Vakit gelmişti.

Çok geçmeden de felaketin habercisi mor ışıkları görmüştüm.

Rahsan diğer askerlerle beraber geçide doğru koşmadan önce "Çadırlara dön." diye emretti.

Dediğini yaptım çünkü başka çarem yoktu. Kalbim korkuyla çarparken geldiğim yolu koşarak dönmeye çalışmıştım. Şifacılar savunmasızdı, bu yüzden sıhhiye çadırları her zaman askerlerin kamp alanından da geçitten de olabildiğince uzağa kurulurdu. Ormanın daha karanlık kısımlarına doğru giderken arkamda yaratıkların sesini duydum. Bakmasam da biliyordum, bu tiz, kulak yırtan cinsten sesin sahibi bir *malachi*ydi.

Diğer şifacılar da gelen seslerle çadırları tamamen boşaltmış, ağaçların arkasında olan biteni izliyordu. Karda bata çıka koşmaktan nefes nefese kalmış, tek elimi bir ağacın sert kabuğuna yaslayarak soluklanmaya çalışmıştım.

Şifacılar bu beklenmeyen saldırı karşısında şaşkındı. Onlara hak veriyordum çünkü çok nadir olarak gün doğumuna bu kadar kısa bir süre kala geçit açılırdı.

Üstelik açıldığında da bu kadar çok yaratık buraya gelmezdi.

Havada üç tane yarasa kanatlı, kafası uzun gagalı bir kuşun kafasına benzeyen *malachi* vardı. Ormanda inleyen ve diğer tüm sesleri bastıran tiz çığlıkların sahibi bu yaratıklardı. Kanat genişlikleri dört buçuk metreyi buluyordu ve jilet kadar keskin pençeleri vardı. Öldürülmeleri nispeten daha kolay olsa da uğraştırıyorlardı çünkü yakındakileri hedef almıyor, doğrudan en fazla hasarı verebilecekleri şehirlere yöneliyorlardı.

Bu yüzden onlar gibi uçabilen *reveka* ve *revil*lerin peşlerine düşmeleri, şehre ulaşmadan öldürmeleri gerekiyordu.

Bu grupta Serafina da vardı. Işık hem ateş hem hava birleşiminden olduğu için sınırlı hava büyüsü yeteneğiyle uçuyor, yarattığı sicim gibi ışık hüzmesiyle onlara zarar vermeye çalışıyordu.

Saniyeler içinde orman ışık cümbüşüne dönüşmüştü. Sarı ışık patlamaları, doğrudan yaratıkları hedef alan ateş topları, birbiri ardına düşen yıldırımlarla sürekli aydınlanıp kararan bir savaş alanı...

Nefes bile almadan metrelerce ötemde gerçekleşenleri izliyordum. Malachiler yetmiyor gibi geçitten iki tane de *Enoch* çıkmıştı. Bu yaratıklar daha ağır, daha devasa, öldürülmeleri daha zor olanlardı. Gerçekten tüm geçidi kaplayacak kadar büyük, burunlarının üzerinde kocaman bir boynuz olan, fil ve gergedan karışımı yaratıklardı. Malachilerin yılansı kaygan-yumuşak derilerinin aksine kaya gibi bir cilde sahiplerdi.

Enochlarla hem büyücüler hem de büyü yeteneği olmayan askerler çarpışıyordu. Matias safkan toprak büyücüsü olduğundan en büyük katkıyı

sağlayan da, ileride onu bu ekibin başı yapacak kadar yetenekli olan da oydu.

Enochların her adımında yer sarsılıyor, Matias devasa çukurlar olacak şekilde toprağı çökerttiğinden aşağı düşüyorlardı. Bu sefer de çukurdan çıkmak için boynuzlarıyla sağa sola vurduklarından deprem oluyor gibi yer sarsılıyordu. Hepimiz en yakınımızdaki ağaca tutunmuştuk düşmemek için.

Kötü karakter konumunda olsa da Rahsan'ın işe yaramadığını söyleyemezdi kimse.

O da ateş-hava kombinasyonunun bir başka sonucu olarak yıldırım büyücüsüydü. Sürekli havalanıyor, Serafina ve bir tane daha reville beraber aynı malachiye saldırıyordu. Devamlı yere çarpan, çarptığı yerde ufak yangınları çıkartan yıldırımlar onun eseriydi.

Yıldırımlar kitaptaki diğer kötülükle işkillendirilen şeyler gibi mordu. Geçit açılırken çıkan ışık biraz daha pembeye yakın bir mordu, malachi ve enochlar güçlerini kullandığında çıkan renk laciverte yakın bir mordu. Rahsan'ın yıldırımları ise...menekşe moruydu. İkisinin ortasında bir renkteydi.

Herkes çok hızlı hareket ediyor, her şey bir anda oluyordu. Serafina bir saniye önce havadaydı, tüm gücüyle savaşıyordu ama gecenin sonuydu, bu gece zaten güçlerini çok kullanmıştı ve yorgundu...Daha ne olduğunu anlayamadan malachi pençelerini omzuna geçirmişti. Görüşüm ağaçlar yüzünden kapandığında "Serafina!" diye çığlık atarak oraya doğru koştum.

Bunun olacağını bilmek daha az dehşet verici yapmıyordu. Tüm gün korkuyla gezmiş, ona söylememek için kendimi zor tutmuştum. Kurguyu değiştiremeyeceğimi, Serafina'nın iyileşeceğini bilerek kendime engel olmuştum ama...şimdi bunun büyük bir hata olduğunu düşünüyordum. Kalbim korkuyla deli gibi atıyordu.

Peşimden diğer şifacılar da alana doğru koşuyordu.

Başımı kaldırmış, metrelerce yukarıya bakıyordum. Serafina malachiden kurtulmak için kendisini geriye doğru savurmuş, havada dengesini

kuramayıp sendelemişti. Rahsan ve diğer revil hâlâ saldırıyordu ama onun hedefi arkadaşımdı.

Duymayacağını bile bile defalarca ismini seslendim. Etraf karmakarışıktı. Bir enochun ayakları altında ezilmekten ya da bir malachinin bana da pençelerini geçirmesinden sadece bir an uzaktaydım. Saniyeler içinde her şey olabilirdi.

Üstelik Serafina ne malachinin dikkatini aşağıya çekmemek için bize geliyor ne de kan kaplanmış omzu yüzünden dövüşebiliyordu. "BURAYA GEL!" diye bağırdım. Faydası olur umuduyla iki elimi dudaklarıma siper etmiştim ama duymuş gibi gözükmüyordu.

Ona bu mesafeden müdahale edemezdim. En iyi şifacımız Eve bile yapamazdı bunu. Üstelik malachilerin pençesi zehirliydi, deştiğinde öldürmediyse bu zehirle eninde sonunda öldürürdü.

Rahsan iki defa üst üste yıldırımlarıyla malachiye vurdu. Yaratık bir an için hedefini değiştirip yılansı gözlerini ona çevirdiğinde ise sağa doğru hızlı bir hamle yapıp pençe darbesinden kurtuldu. Serafina yalpalıyordu. Yüz ifadesini tam seçemesem de daha fazla dayanamayacağını, zehir yüzünden bilincinin kapanacağını biliyordum.

Rahsan da biliyordu. Hiç vakit kaybetmeden onun üzerine doğru uçmuş, kollarının arasına almıştı. Aşağı doğru dalışa geçti ama malachi onları fark etmiş, diğer revil destek için seslenirken pençesini Rahsan'ın sırtına geçirmişti. Ellerim korkuyla dudaklarıma kapandı ve çığlığımı bu şekilde bastırdım.

Rahsan Serafina'yı yere indirirken iki malachinin icabına bakılmış, diğer büyücüler de son kalanın etrafını çevrelemişti.

Bilinci kapanmış Serafina'yla sert bir iniş yaptığında Eve'in de dahil olduğu bir şifacı ekibi derhal müdahaleye girişmişti. Kalbimdeki korku ve paniğe rağmen soğukkanlı kalıp Serafina'yla ilgilenmeye çalıştım ama zaten mümkün olabilecek en iyi ellere teslim edilmişti.

Üstelik durumu ağırdı, Eve etrafındaki herkese bağırıyordu ve hem sıhhiye çadırına taşınmaya çalışırken hem de ona ilk müdahaleyi ediyorlardı.

Kitapta Serafina gerçekten de bu şekilde ağır yaralanıyor ama kurtuluyordu. Bunu bilsem de dizlerim titremiş, peşlerinden gidecek gücü kendimde bulamamıştım.

Rahsan tekrar havalanmak üzereydi ki onu kolundan yakaladım. Güz ucuyla gidecek olduğunu görüp kendimden beklemediğim şekilde müdahale etmiştim.

"Sen de yaralandın."

"Sıyırdı─"

Niyeti beni geçiştirip tekrar savaş alanına dönmekti ama güçlükle ona cevap verdim. "Hallettiler bile."

Gerçekten de son malachiyi indirmişler ve yarım saattir ormanda yankılanan çığlıklar son bulmuştu. Geriye yaşayan son bir enoch kalmıştı, onun da hapsettikleri çukurda icabına bakmaları uzun sürmeyecekti.

Rahsan benim baktığım manzaraya bakıp başını tekrar bana çevirdi. Hiçbir şey dememişti.

Yaşadığım korkuyu üzerimden atmalı, başka bir şeyi düşünmeliydim. Bunu da en iyi gücümü kullanarak, bir işe yarayarak yapabilirdim.

"Şimdi de işimi yapmama ihtiyacın olmadığını söyleyecek misin?"

Yanımdan geçip ufak çadırlardan birisine ilerledi. Peşinden giderken malachinin pençeleriyle pelerinini ve altındaki koruyucu zırhı deştiğini fark ettim. Çok ağır yaralanmamıştı, onunla tek başıma ilgilenebilirdim. Zaten herkes meşguldü. Üç şifacı aynı anda Serafina'yla ilgileniyor, Aaron da başka bir çadırda daha hafif yaralılara bakıyordu. Çadırın yanından geçerken sesini duymuştum.

Rahsan gidip bir sedyenin üzerine oturdu. Çadıra sürekli ya malzeme almak için ya da tedavi olmak için birileri girip çıkıyordu. Geçitler kapansa da

bizim için o gece bitmiyordu işte.

Güneş ufukta yükseliyordu ancak çadırın içi hâlâ karanlıktı. Ben sedyenin tepesindeki yağ lambasını açarken Rahsan da önce pelerinini, sonra da gömleğini ve koruyucu zırhı çıkardı. Üstü tamamen çıplak kaldığında yüz üstü uzandı. Pelerinimin kollarını sıvayıp yarı baygın gözlerine doğru baktım.

"Ellerim biraz soğuk, üzgünüm."

Hiçbir şey demedi. Ben de zaten karşılık beklemeyerek işe koyuldum. Malachinin pençesinin izi üç çizgi şeklinde çapraz bir şekilde iniyordu. Koruyucu olduğu için iç organlarına ulaşacak kadar derin değildi ama yine de derin sayılabilecek üç kesikti.

Önce zehire müdahale ettim. Zira Rahsan gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Parmaklarımı dikkatli olmaya çalışarak yara boyunca gezdirdim. Acıyla gözlerini kapattı.

"Uyanık kalmalısın." diye uyardım.

"Uyanığım zaten."
Karşılığı normalde olduğundan daha geç, sesi daha yorgundu.

Bir yandan zehrin verdiği acıyı parmaklarımdan bileklerime kadar hissederken bir yandan da ona söyleyecek bir şeyler arıyordum.

"Arkadaşımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Hiçbir şey demedi. Malachinin laciverte yakın, yoğun ve keskin kokulu zehri yaranın üzerinde birkmeye, sırtına yayılmaya başladı.

Dudaklarını birbirine bastırmış, ses çıkarmamaya çalışmıştı ama bir an için nefesi kesilmişti.

"Üzgünüm."

"Nefret ettiğin birisini kurtarmak için fazla uğraşıyorsun."

Sesi iyice kısılmıştı, aldığı nefesler arasından duraksayarak konuşuyordu. Gözlerimi yarasından ayırmadım. "Senden nefret etmiyorum."

"Arkadaşların...ediyor." Matias ve Serafina'dan bahsediyordu. Bugün flörtleşmelerini izlerken çok sıkılmış gözüktüğü arkadaşlarımdan.

"Arkadaşlarım ben değil."

"İl-ginç." Parmaklarımı bastırdığım için bir an acıdan nefesi kesilmişti. Zehir kana çok çabuk karışıyordu, benim ise bir damlanın yarısı kadar bile bırakmamam gerekiyordu. "Bu hainliğinden onların da haberi var mı?"

Kaşlarımı çattım. Ondan nefret etmemem nasıl hainlik olabilirdi?

Üstelik Rahsan'dan nefret *edecektim.* Sadece henüz bana o sebepleri vermemişti. Şimdi gözümde kahraman bile sayılabilirdi.

"Bu hainlik değil."

Zehrin kalan kısmını çıkarırken ikimiz de hiç konuşmadık. Gücüm tükeniyordu, normalde bu işlemi çok daha kısa sürede tamamlardım. İşim bittiğinde parmak uçlarım morarmış ve uyuşmuştu. Hızlıca çadırdaki çelik dolaplardan birisinin önünde diz çöküp pamuklu bezlerden aldım. Hava soğuktu ve Rahsan'ın üstü çıplaktı, elimi çabuk tutmam gerekiyordu.

Zehri bu bezlerle silip yaralarını kapatmak için iki elimi de olabildiğince açarak sırtına yerleştirdim. Soğuklukları yüzünden burnunu kırıştırmış ama şikayet etmemişti.

Sırtı genişti, iki elimi üzerine yaysam da kaplamanın yakınından geçmemişlerdi.

Yaraları kapatmak zehri çıkarmaktan daha kolaydı ama gece boyu gücümü kullandığımdan artık zorlanıyordum. Alnımda terler birikmeye başlamıştı.

Buna rağmen kanını durdurmaya ve derisini tekrar bir araya getirmeyi başardım. Kurumuş kanı temizlemeden önce "Yarın tekrar bir şifacıya görün." dedim. "Yara izleri kalabilir yoksa."

Ona gücümün azaldığını, elimden gelenin en iyisini yapsam da yetmeyeceğini söylememiştim.

Bezi suyla ıslatarak sırtını temizledim. Su buz gibiydi, sırtına değdiği an irkilmiş ve kalkacak gibi olmuştu. Tek elimi sırtına bastırıp sedyenin üzerinde kalmasını sağladım. İşim bittikten sonra da iki elimi üzerine yaydım ve onu ısıttım. Vücudu elimin altında gevşemiş, gözleri kapanmıştı.

"Uyumamalısın Rahsan." dedim yumuşak bir sesle. "Üzerini giy, gitmeliyiz."

İlk başta dediklerimi duymadığını sandım. Sonra da hiçbir şey demeden doğrulup siyah gömleğine uzandı.

Hiç söylenmemişti. Üstelik arkadaşımın hayatını kurtarmıştı. Ona takıntılı olduğundan yapmış olsa da sonuçta Serafina yüzünden yaralanmış ve bu konuda yorum bile yapmamıştı. Bu olayın kitapta geçtiğini hatırlamıyordum. Eğer böyle sahneler daha çok geçseydi, Matias'ın tahtı sarsılabilir ve onu desteklemeye başlayabilirdim. Sonuçta kötü adamların tuhaf bir çekiciliği olurdu.

Serafina'yı kontrol etmek için çadırdan çıkmadan önce omzumun üzerinden son kez ona baktım. Gömleğinin düğmelerini alttan üste doğru ilikliyordu. Ormanda geçen bir gece ve üç savaş sonrasında siyah saçları dağılmış, kusursuz görüntüsü bozulmuştu. Böyle daha güçsüz, daha insani görünüyordu.

Çıktım. Ardımdan çadırın kumaşı dalgalanarak kapandı.

❊

merhabalar!

uzun bir giriş bölümü oldu, farkındayım. umarım sıkılmadan okumuş ve sevmişsinizdir.

karakter ve yaratıkların isimleri ibranice ama bu benim kişisel tercihimden kaynaklı, ırk olarak böyle değiller.

bu arada aviva önceki hayatını hatırlamıyor. hatırladığı her şey, önceki hayatından bildiği *gezegen, fil, gergedan* gibi şeyler sadece kurguyla bağlantılı olduğundan ve kitapta okuduğu için bildiği şeyler. kurgusal yer kayven'de yılanlar, ormanda yaşayan hayvanlar vs olsa da fil ya da gergedan gibi hayvanlar aslında karakterler tarafından bilinmiyor.

yorumlarınızı bekliyorum!

sevgiler,
Sareinn.

***12 Ocak 2023*.**

2. BÜYÜCÜ VE ŞİFACI

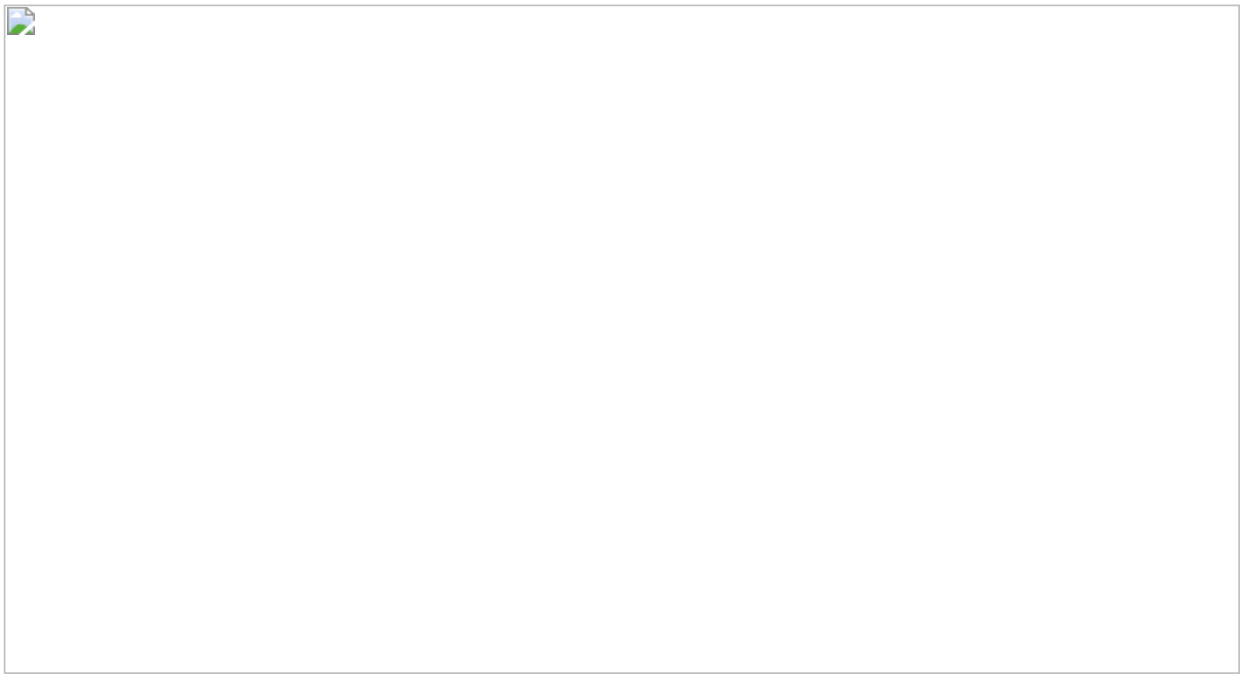

Taylor Swift, Dear Reader

⁂

Oldukça hareketli geçen gece ve sabahtan sonra sakin bir öğle oluyordu.

Revirde, Serafina'nın yatağının kenarına bir sandalye çekmiştim. Elimde iki yüz on üçüncü sayfası açık bir kitap vardı ama okumak yerine başımı çevirmiş, pencereden kış güneşinin aydınlattığı avluya bakıyordum.

Ne bahçede ne etrafta ses vardı. Dolunay haftasına girdiğimizden dersler akşama ertelenmişti, dolayısıyla uzaktaki talim alanı dışında sınıflar boştu.

Kapının açılma sesiyle başımı o tarafa çevirdim. Gelen hem benim baş eğitmenim hem de akademinin genel şifacısı Bayan Miriam'dı. Sandalyedeki oturuşumu düzeltirken ona

gülümsemiştim. O da tek eliyle arkasından kapıyı kapatıp dört kişilik odadaki tek dolu yatağa yürürken gülümsemiş, sonra gözleri Serafina'ya kaymıştı.

"Nasıl oldu? Bir değişiklik var mı?"

Elinde bir tepsi dolusu malzemeyle geliyordu. Gözlerim yatakta bilinci kapalı yatan arkadaşıma kaydı. Tüm sabah zehri çıkarmak için uğraşmışlardı. Örtünün altında üst vücudu çıplaktı, korkunç yara sağ omzuna doğru uzanarak kendisini belli ediyordu. Ona bakınca gülüşüm solmuş, kısa bir süre için bastırdığım endişe tekrar yerini almıştı.

Geldiğimizden beri hiç uyumamış ve Serafina'nın başında durup diğer şifacılara yardımcı olmaya çalışmıştım. Uzun süredir uyumadığım için gücüm hâlâ zayıftı ancak Serafina bu haldeyken uyumayı reddediyordum. Bu yüzden dinlenmem gerektiği söylense bile revir ve seralar arasında mekik dokumuş ve malzeme taşımıştım. Yarasını olabildiğince kapatmışlardı ancak kırmızılığı kalmıştı, tamamen iyileşmesi için biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Ne zaman uyanacağı ise...belirsizdi.

Zehre uzun süre maruz kalmıştı. Başrol olduğu için ölmeyeceğini bilsem de çok endişelenmiş, yanından ayrılamamıştım.

"En son geldiğinizden beri hiçbir şey değişmedi." diyerek sorusunu cevapladım.

Sessizce elindekileri Serafina'nın yatağının yanındaki komodine koymuş, sonra da elinin tersiyle zehrin yan etkisi olan ateşi devam ediyor mu diye bakmıştı.

Etmiyordu. Kitap okumak yerine her birkaç dakikada kalkıp kontrol ettiğimden bunu biliyordum.

Elinin tersini alnından çektikten sonra örtüyü omzundaki yara ortaya çıkacak şekilde sıyırmış, sonra da yarasını temizleyip merhemlemişti. İşini yapmasını izlerken "Ne zaman uyanacak efendim?" diye sordum. Biliyordum, bana net bir cevap veremezdi ama sormadan edememiştim.

Göz ucuyla bana baktı. Sevecen, anaç ve işinde profesyonel bir kadındı Bayan Miriam. Otuzlu yaşların ortasındaydı ama çok daha olgundu. Kitapta şifacılar sterotip olarak bu şekilde anlatılmıştı. Miriam da Aviva da o tipe uyuyordu, zaten Aviva'nın rol modeli de bu kadındı. Mezun olduktan sonra Miriam'ın asistanlığını yapıyor, belli bir zaman sonra da yanında eğitmen olarak görev alıyordu.

Sonumun değişmeyeceği belliydi çünkü akademiye alındığım ilk günden beri Bayan Miriam ile ilişkim iyiydi. Herkes gibi bana da anaç davranıyor, şefkatli yaklaşıyordu.

"Gün içinde uyanacağından eminim." Merhem kutusunun kapağını kapatırken doğruldu. Bir yandan da beni süzüyordu. "Sen hiç uyumadın mı?"

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Gücünü uyanık kalmak için mi kullanıyorsun?"

"Hayır. Sadece...uyanık kalmaya çalışıyorum."

"Çalışma, Aviva, git ve uyu. Dünden beri çok çalıştığına eminim. Ayrıca bu halde Serafina'ya hiçbir faydan yok."

Söyledikleri doğruydu ama bunu yapmak benim için çok zordu. Serafina uyanana kadar uyumamak için kendime söz vermiştim ve bu söz en yakın arkadaş rolünün bir parçasıydı.

Tereddütümü fark etti ve ellerini yumruk yapıp beline yasladı.

"Ben buradayım. Arkadaşına senden daha iyi bakamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Gülerek söylediği için ben de gülümsemiş, kitabımı kapatarak sandalyeden kalkmıştım. Bacaklarım, başım, her yerim korkunç ağrıyordu. Birazcık kendini düşünmekten zarar gelmezdi sanırım.

Hem Bayan Miriam bunu söylememiş olsaydı bile gitmem gerekiyordu. Serafina bilincini kaybettikten sonra olanları Matias'ın gözünden okuyorduk. Serafina yaralandığı için kendisini suçluyor ve daha iyi olmalıyım diyerek bu saate kadar talim alanında çalışıyordu. Sonra da normal bir şekilde buraya girmek yerine yan odaya giriyor; biz Serafina'nın yanından ayrıldığımızda da duvarın içinden geçip onun yanında, benim kalktığım sandalyede oturuyordu.

Kitabın ortalarındaki bu sahnenin beni çok yumuşattığını hatırlıyordum ve bu sahnenin yaşanması gerekiyordu.

O yüzden Bayan Miriam seralara gitmek için çıktıktan birkaç dakika sonra da ben ayrılmıştım. Matias'ın duvarın diğer tarafında beklediğini biliyor, onunla biraz uğraşmak istiyordum. Ne yazık ki bunu yapacak enerjim yoktu ve yirmi dört saatten fazladır kullanmadığım yatağımı çok özlemiştim.

Kitabımı göğsümde çaprazladığım kollarımın arasına sıkıştırmış koridorda yürürken orada olmaması gereken bir karaltı fark ettim.

Uzun, baştan aşağıya siyah giyinmiş klişe kötü karakterimizin burada ne işi vardı?

Adım atmayı kesip koridorun ortasında ismini seslendim. "Rahsan?"

Köşeyi dönmek üzereyken durdu. Gerçekten de oydu. Dün yaralandığı için revire gelmesi çok normaldi aslında, sadece Matias kitapta ondan hiç bahsetmediğinden burada onunla karşılaşmayı beklemiyordum.

Başını yana doğru çevirmiş ancak bana dönmemişti. Ona doğru hızlı birkaç adım attım, ayakkabılarım taş zeminde tok sesler çıkardı.

"Yaranı kontrol ettirmek için mi geldin?"

"Evet. Kimse yoktu, ben de gidiyorum." Sesi sertti. Aslında sinirli olduğundan değil, konuşma şekli böyle olduğundan.

"Buraya kadar geldin ve en büyük odaya uğramadan mı gidiyorsun?" Sesimdeki bariz şaşkınlıkla sadece bir adım atıp durdu.

Etrafıma bakındım. "Bayan Miriam kısa bir süreliğine seralara gitti, geri gelir. Biraz beklersen─"

"Önemli değil." Tekrar önüne döndü.

Ne desem kestirip atıyor ya da geçiştiriyordu. Yanaklarımdan nefesimi verdim. Gitmek üzereydi ve bunu bildiğimden içimde tutmak istememiştim.

"Birisine katlanmak bu kadar mı zor?"

Durdu. Bu sefer tüm vücuduyla bana döndü.

Göz göze geldiğimiz an hata mı ettim paniği yaşadım. Bal sarısı göz bebeklerinde keskin bir bakış vardı. Gözlerimi kaçırıp parmak uçlarımla kitabın kenarlarını çekiştirdim. "Yoksa böyle davranmak hoşuna mı gidiyor?"

Herkese böyleydi. Roman boyunca rakip olmaktan öte gördüğüne dair ipuçları aldığımız Serafina'ya karşı bile yumuşamıyordu.

Bana doğru bir adım attı. Siyah çizmelerinin ucu göz hizama girdi ancak başımı kaldırıp ona bakmadım.

"Bu neden umrunda?"

Gözlerimi gözlerine çevirdim. Üstten üstten bana bakıyordu ama bu yargılayıcı bakışların sesimdeki yumuşaklığı kırmasına izin vermedim.

"Yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Neden?"

"Çünkü şifacıyım."

"Doğduğundan beri şifacısın, dört yıldır da burada eğitim görüyorsun. Benim sana sorduğum neden şimdi umursadığın." Kollarını göğsünde çaprazladığında siyah

paltosunun manşetlerindeki gümüş ipliklerden ve değerli taşlardan oluşturulmuş desenleri fark ettim.

Sonra gözlerim tekrar yukarıya kaydı. Hâlâ ciddi bir biçimde bana bakıyordu. "Daha kötü yaralandığım da oldu."

"Evet ama o zaman ben görevde değildim ve sen...kendini arkadaşım için feda etmemiştin."

Gözlerini kıstı. Küçümseyici bir ifade belirdi yüzünde. "Ben kendimi Cohen için feda etmedim."

Hah. İstediğin kadar inkar edebilirsin, işin aslını biliyorum nasıl olsa.

Omuz silktim. "Fark etmez. Sonuçta yaralandın ve Bayan Miriam'ın gelmesini beklesen iyi olur."

"Gerek yok, zehrin tamamını çıkardın." Başını sanki teşekkür etmek ister gibi, varla yok arası salladığında beklemediğim için şaşırmış ama mutlu da olmuştum.

Gülümsememi zor bastırdım. "Yara izleri kalır demiştim."

"Önemi yok."

"Korkutucu görünmek hoşuna mı gidiyor?"

Tek kaşını kaldırdı. "Korkutucu mu görünüyorum?"

Sorusuyla donup kaldım çünkü düşünmeden konuşmuştum. Ani bir refleksle özür dilemek üzereydim ki kendimi tuttum. Sonra da sorusunu ciddiye aldığımı gösterircesine yavaşça onu tepeden tırnağa süzdüm.

"Hayır, görünmüyorsun."

İş karakterde bitiyordu. Rahsan'ın karakterini bir yana sıyırabilseydik, neredeyse Matias kadar yakışıklıydı. Tabii ben kumral sevdiğimden ve bir erkekte isteyebileceğim tüm fiziksel özellikler başrolde mevcut olduğundan hâlâ favorim oydu ama esmer sevenler için Rahsan iyi bir seçenekti. Sadece yaydığı o karanlık enerjiye, huysuz tavırlarına ve dik bakışlarına katlanmak zorundaydınız.

Gözlerini kısıp önüne döndü. Madem fikrimin onun için önemi yoktu neden sorup beni geriyordu ki?

Kitapta da uyuz olmuştum, yaşarken daha beter uyuz olmam tabii ki normaldi. Sonuçta kitapta görmediğimiz sahneleri bizzat yaşıyordum, karşımda kelimlerin zihnimde oluşturduğu bir yansıma değil de ben ne kadar gerçeksem o kadar gerçek bir kişi vardı.

Ve bu kişi yaralıydı.

Göz devirdim. Onun beni umursamadığı gibi umursamamak, şimdi nasıl veda etmeden gidiyorsa aynı o şekil yanından geçip gitmek istiyordum ama...*lanet bir karaktere sahiptim.* Tam bir enayiydim. Yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordum ya, illa koşacaktım.

"Bekle."

Homurdandı. En yakınımdaki odanın kapısını açıp içeri girdim. İlaç dolaplarını karıştırdım, taş sahanın kenarındaki kuru bitkilere, kavanozların etiketlerine baktım ama ihtiyacım olan şeyin burada olmadığını biliyordum. Son bir umut alt dolaplara bakmak için eğildim.

"Ne arıyorsun?"

Kapının pervazına omzunu yaslamış bana bakıyordu. Geldiğini fark etmediğim için anlık irkilmiş, sonra tekrar başımı önümdeki malzemelere çevirmiştim.

"Merhem ama kalmamış. Olsaydı da tek başına süremezdin zaten. Gelip yardım da istemezdin." Doğrulmadan önce ayağa kalktım. "Olmamasının çok da bir önemi yoktur eminim senin için."

Hakkındaki varsayımıma yorum yapmadı. Kapıya ulaştığımda çoktan sırtını yasladığı yerden çekmiş, önümden yürümeye başlamıştı.

Ona yetiştim.

Ve iki kitabımı koltukaltıma sıkıştırıp avuçlarımı sırtına bastırdım. Durdu ve kaskatı kesildi.

"Ne yapıyorsun?"

Başını yana çevirmişti ama ona bakmıyor, odaklanmaya çalışıyordum.

"Sana dokunmam gerekiyor. Kıpırdama."

Kurtulmak ister gibi davranmaktan vazgeçti. Bu söylenmesine engel değildi tabii.

"Hep bu kadar ısrarcı mıydın sen?"

Beni tanıyormuş gibi bu soruyu sorması tuhaftı. Onunla ilk defa bu kadar uzun süre yalnız kalıyor ve birbirimizle muhatap oluyorduk. Ona daha önce ısrarcı olmam gerekmemişti.

"Hayır." Elimi bastırmaya devam ettim. Kıyafetleri olduğu için işim zorlaşıyordu, bu yüzden gözlerimi siyah paltosundan hiç ayırmıyordum.

"Öyleyse yara izlerim neden bu kadar umrunda?"

"Sence umrumda olan şey o mu?" Göremese de yüzümü buruşturdum. "Ayrıca sen neden işimi yapmama bu kadar karşısın? Bizi burada süs diye tutmuyorlar." Tamam, savaştığı için kendisini daha aktif ve ön planda görüyor olabilirdi ama biz olmasak ne yapmayı düşünüyordu? Zahirden geberirken yine önemi yok demeyi mi planlıyordu?

"Revire kendim geldim, işini yapmana karşı değilim."

"Ee?" Gücüm hâlâ toparlanmamıştı, bu yüzden kendimi zorluyordum ve çabam sonuç veriyordu. Dokunduğum yer ısınmıştı, göremesem de yara izlerinin olduğu yerin kızardığını, sonrasında da soluk bir pembeye dönüşeceğini biliyordum. "Yoksa problem seni kimin tedavi ettiği mi?"

Sessiz kaldı. İşimi yapmaya devam ederken onu anlamaya çalışıyordum. "Gerçekten arkadaşlarım yüzünden seni tedavi etmemi istemiyor olamazsın, değil mi?"

Ellerimi yavaşça sırtından çektim, sonra da kitabımı tek elime alıp kollarımı serbest bıraktım. Cevap vermemişti.

"Bu çok saçma." Sesim kısılmıştı. Saçmaydı çünkü, mantığım almıyordu.

Ben tehdit edici bir karakter değildim. Matias ve Serafina'nın arkadaşıydım evet, bana değer de veriyorlardı ama Rahsan'la aramda hiçbir zaman o ikisiyle sahip olduğu düşmanlık olmamıştı. Hiçbir zaman ona sinirle ya da nefretle bakmamıştım.

Uyuzluklarından gerçekten nasibimi almıştım ve ona sinir olmuştum ama geçmişti. Karakterinin ve rolünün ne olduğunu biliyordum çünkü. Varlık amacını gerçekleştiriyordu, bunun için ona ne kadar kızgın kalabilirdim ki?

O ise ondan nefret ettiğimi düşünmüştü çünkü kafasındaki denklemde Matias ve Serafina ne hissediyorsa ben de onu hissediyordum.

Tüm vücuduyla yavaşça bana döndüğünde ben de eş zamanlı olarak başımı kaldırmış, gözlerine bakmıştım.

"Asıl senin bu yaptığın saçma." dedi. "Sana borçlu kalmak istemiyorum."

"Bana borçlu kalacağını mı düşünüyorsun? Dün gece tam üç, geçen yazdan beri de sayamayacağım kadar saldırıyı defettin. Senin bu çarpık düşünme tarzına göre ben, hatta bütün Kayven sana borçlu oluyoruz o zaman."

Gözlerini kapatıp tek elinin baş ve işaret parmağıyla burun kemerini sıktı. "Aynı şey değil."

"Nasıl değil? Sen işini yapıyorsun borç değil, ben işimi yapıyorum borç!"

Gözleri yüzümde oyalandı. Ona karşı ilk defa sesimi yükselttiğimden ben de şaşırmış, sessizleşmiştim.

"Sen hiç kendine bakıyor musun?"

İlk başta hakaret edecek sandım. Çenemi dikleştirmiş, gelecek saldırıyı beklemiştim.

"Uyumamışsın, gücünü toplamamışsın. Buna rağmen yardımcı olmak için saçma bir ısrarın var. Bir de kalkmış benim fedakarlık yaptığımı söylüyorsun." Bana doğru biraz daha yaklaştı. "Hayır Malkin, fedakarlık yapan sensin. Hem de düşmanlık beslemen gereken birisine." Sesi küçümser gibi çıkmıştı. Biraz da sinirli.

Dudaklarımı araladığım an işaret parmağını dokunduracak kadar yaklaştırdı ama dokunmadı.

"Hayır, yine şifacıyım diyemezsin."

Gözlerim şaşkınlıkla parmağına doğru düşmüş, o da bunu fark ettiği an geri çekmişti.

"Onu demeyecektim." Sesim içime kaçmış gibi konuştuğumdan boğazımı temizledim. Şaşkındım çünkü bu zamana dek Serafina'yla konuştuğunda sadece yanlarında durmuş ve tartışmalarını dinlemiştim. Rahsan varlığımın farkında olduğunu bile belli etmemişti. Şimdi o tartışmalardan birisini bizzat benimle yapıyordu.

Gözlerimi kaçırdım. Bu konuşmayı ne kadar çabuk sonlandırırsam o kadar iyiydi sanırım.

"Bana borçlu kalmazsın. Sana söyledim, senden nefret etmiyorum. Kendi kafana göre sana düşmanlık beslemem gerektiğini varsayamazsın."

Bir adım geriye gittim. "Neyse, ben sadece yardımcı olmaya çalıştım. Başka birisinden tedavi görmek istiyorsan buna karışamam."

Daha fazla onunla aynı meseleye dahil olmam en iyisi olurdu. Öyleyse neden yanından geçip giderken suçlu hissediyordum? Hata yapmışım gibi?

Üstelik kendimi haklı çıkarabileceğim hiçbir kanıtım yoktu. Kitap sadece Serafina, çok az bölümde de Matias'ın ağzından anlatılıyordu. Aviva'nın bugün burada olduğunu bile sadece Matias'ın Serafina'nın yanına gidecekken onun çıkmasını beklemesinden anlıyorduk.

Mesela üçüncü saldırıdan sonra Rahsan'ı normalde de ben mi tedavi ediyordum?

Aviva'nın Rahsan'ı kurtarmasına dair kitapta hiçbir şey yoktu. Devamında Rahsan'ı kanlı canlı görmeye devam ettiğimizden o gece birisi illaki kurtarmıştı ama... bunu yapan ben miydim yoksa diğer beş şifacıdan birisi miydi?

Matias duvarların içinden geçerek seyahat ettiği için onunla karşılaşmamış olsa da Rahsan buraya gelmişti sonuçta. Gerçek Aviva da onu görmüş olmalıydı. Acaba...o da Rahsan'la konuşmuş muydu?

Konuştuysa içim rahat edecekti çünkü hiçbir şeyi değiştirmek istemiyordum. En ufak şeyin bile etkisi hiç beklenmedik büyüklükte olabilirdi. Bunca zaman diken üstünde ve dikkatliydim, son kırk sekiz saatte Rahsan'la gereğinden fazla muhatap olarak hata yapmıştım farkında olmadan.

Yine de gerçekten Serafina'yı, orada olan herkesi ve en nihayetinde Kayven'i kurtarmak için benim uzun süre bakamadığım yaratıklarla savaşmıştı. Arkadaşımı tedavi edebilmemiz için yere indirmişti, bunu yaparken de yaralanmıştı. Gerçekten de işimi yapıyordum ama bunun yanında...ona teşekkür de etmek istemiştim.

Serafina uzun bir süredir sadece sevdiğim bir karakter değildi, gerçekten arkadaşımdı. Artık yaşadığım şey her neyse ona kendimi fazla kaptırmıştım ama durum buydu. Onu seviyor ve ona değer veriyordum.

Odama ulaştığımda hâlâ kafa karışıklığı içindeydim. Akademideki en sevdiğim yerlerden bir tanesi, en güvenli hissettiğim alan odam olsa da hiç etrafıma bakmadan doğru banyoya yönelmiş, yürürken bir yandan da soyunmaya başlamıştım.

Sıcak suyu açıp küvetin dolmasını beklerken banyonun yeşil fayanslarına bakarken dalmıştım.

Kitabı okumakla yaşamak kıyaslanamazdı bir kere. Kitapta bahsedilmeyen bir sürü olaya şahit olmuş, bir sürü adı geçmeyen karakterle tanışmıştım. Öyle basit tiplerden de bahsetmiyorum, hepsi ben nasılsam öyleydi. Hatta bazısı hiç yazılmamış olmalarına rağmen benden daha orijinaldi.

Ayrıca...bizzat kendim her gün yazılmamış olaylar yaşamıyor muydum? Serafina görevde ya da antrenmandayken ben seralardaydım, eğitimdeydim, ders çalışıyordum ama illaki bir yerlerdeydim. Arka planda bu dünyadaki varlığımı sürdürüyordum.

Öyleyse orijinal kurguda arka planda olaylar olduğunu nasıl inkar edebilirdim? Hiç bilinmedik yan karakterlerin hiç anlatılmamış aşk hikayeleri, acıları, mutlulukları vardı. Dolayısıyla Rahsan ve Aviva da konuşmuş olabilirdi, hiç bahsi geçmeyen etkileşimleri olmuş olabilirdi. Benim onunla konuşmam bir şeyi değiştirmeyecekti.

Kendime işkence etmenin manası yoktu. Serafina iyiydi, Matias iyiydi ve kesinlikle o mutlu sona kavuşacaklardı.
Bunun olması için elimden geleni yapacaktım.

Aroma vericileri ve çeşitli bitkileri suya karıştırdım ama bu sefer banyoyu uzun uzun hazırlayıp keyfini çıkaracak vaktim de enerjim de yoktu. Zaten sıcak suyun içine girdiğim

an tüm vücudumun ne kadar ağrıdığını net bir şekilde fark etmiş, uzun süre küvette duramamıştım.

Banyodan sonra giyinip kalın perdelerimi çekmiş, odamı karanlığa kendimi de yatağa gömmüştüm. Bıraksalar iki gün aralıksız uyurdum ama bırakmıyorlardı işte.

Akşam yemeğinden önce kalkmam gerekiyordu. Giyinecek, önce revire Serafina'nın yanına, sonra da seralara gidecektim. Yemeğin ardından sadece geceleri işleyebildiğimiz için normalde çok sevdiğim bugün ise asla girmeyi istemediğim astronomi dersine girecektim. Daha gözlerimi bile açamadan yapmam gerekenler aklıma gelince yüzümü buruşturmuş, yatakta sağa sola dönerek birkaç dakika daha sorumluluklarımdan kaçmaya çalışmıştım. Bu uyku bana yetmemişti. Altı saat normal zamanlarda yeterdi, görevden sonra değil.

Kalktım, önce yeşil fayanslarla kaplı banyomda yüzümü yıkadım. Odamı da banyomu da seviyordum. Tam bana uygun, zaten benim için tasarlanmış bir yerdi.

Evet, Kayven'de büyücüler nadir olduğundan onlara çok önem verilir hep el üstünde tutulurlardı. Diğer insanların yaşamı onlara bağlı olduğundan akademi bu evrenin en önemli yapılarından birisiydi. Dört yıl boyunca eğitim gördüğümüz bu yerde özellikle hepimize ayrı ayrı odalar verilir, bu odalar da güçlerimize göre seçilirdi.

Ben şifacı olduğumdan odam buna uygundu. Çok büyük bir yer değildi ama büyük odaları sevmezdim zaten. Dört direkli bir yatağım odadaki en büyük eşyaydı. Yatağın üstündeki duvar bir kafes gibi kubbeleniyordu. Duvarın bir tarafında güneş çizimi vardı, diğer tarafında da ay. İkisi de yüzü olan, renkleri solmuş detaylı çizimlerdi. Geri kalan duvarlar da gece göğü gibi süslenmişti. Şifacı ve psişiklerin odaları birbirine benzer, ikisi de tabiat temalı olurdu.

Yatağımın iki tarafında da komodin, komodinlerin üzerinde de ince işçilikli iki abajurlu lamba vardı. Odanın geneli ahşap ağırlıklıydı, yatağımın tam karşısındaki duvarda da yine gökyüzü temalarının arasına gizlenmiş ahşap bir gömme dolap vardı.

Banyom ise odamdan çok farklıydı. Odam eski bir yer gibi gözükse de banyom ona nazaran daha modern ve ahşapsızdı.

Her yeri mint yeşili fayanslarla kaplıydı.Mermer küvetim duvarla bitişik, banyo içerisinde biraz daha gizliydi. Onunla uyumlu mermer lavabomun üstünde ayna ve raflar, rafların üstünde de şifalı ya da güzel kokan kuru bitkiler, banyo tuzları ve aroma vericiler vardı.

İçerideki tek ışık kaynağı küvetin tam tepesindeki demir kafesli fener olduğundan banyom hep loş, uzun uzun keyfini çıkarmayı sevdiğim bir yer olurdu.

Yüzümü yıkayıp biraz renk gelsin diye hafif hafif yanaklarımı tokatladım. Sonra da odaya girerken çıkarıp sağa sola saçtığım kirli kıyafetleri toplayıp dolabımdan üniformamı

çıkardım. Göreve giderken elbette daha kalın, hareket yeteneğimizi kısıtlamayan rahat şeyler giymiştik.

Şimdi derse gittiğim için üniforma giymek zorundaydım.

Kızların üç çeşit üniforması vardı. Aviva'nın ─ya da benim─ en çok tercih ettiği etekli olandı. Beyaz gömlek, yeşil pileli bir etek ve yine yeşil-siyah çizgili kravattan oluşan bu üniformanın renkleri, tüm öğrenciler için sahip oldukları büyünün rengine göre değişiyordu. Yazar burada kendisini pek zorlamamıştı, ben şifacı olduğum için koyu yeşil giyiniyordum. Üniformanın tamamlayıcısı, aynı renkte bir pelerinim de vardı.

Hazırlandıktan sonra saçlarımı düzeltmeye çalışmış, banyodan sonra direkt uyuduğum için karman çorman olmuş buklelerimi biraz olsun yola getirmeye uğraşmıştım.

Aviva'nın en sevdiğim fiziksel özelliği, onun tam bir sevimli yan karakter olduğunu gösteren bukleli kahverengi saçlarıydı. Sadece saçlarıma baktığımda bile çok mutlu oluyor, gülesim geliyordu.

Birkaç dakika içinde hazırlanmış, sonra odamı kapattığım gibi elimde astronomi kitabımla revire doğru koşmuştum. Hemen en büyük odanın kapısına ilerledim. Çift kanatlı beyaz kapıyı yavaşça açtığımda içeride sadece Bayan Miriam vardı. Birkaç soruyla Serafina'nın günbatımına doğru uyandığını, temizlenmek için odasına gittiğini öğrendim. Bayan Miriam saat başı gelip yarasına müdahale etmiş, iz kalmayacak ve acı hissetmeyecek şekilde onu iyileştirmişti.

Ona teşekkür ettikten sonra geldiğim aceleyle kapıyı kapatmış ve tekrar öğrencilerin odalarının olduğu batı kanadına koşturmuştum.

Akademi eski bir binaydı. Koridorları genel olarak taştan, ara ara süslemeliydi. Öğrencilerin kaldığı batı kanadı zamanla daha da büyütülmüş ve yeni kısımlar eklenmişti. Özellikle farklı güçlere sahip ebeveynlerden doğmuş melez büyücüler için. Serafina da iki yüz yıl öncesine kadar varolmayan bir ışık büyücüsü olduğundan onun odası daha yeni, ince işçilikli ve lacivert halılarla kaplı bir koridorun ucundaydı.

Yıllardır buraya çok sık geldiğimden ayaklarım otomatik bir şekilde kapısının önünde durmuş, iki kere tıklatmıştım. Serafina'nın "Gelebilirsiniz." diyen sesini duyana kadar sadece kendi nefes seslerim vardı koridorda.

Kapıyı aralayıp içeriye önce başımı uzattım. Odası tam da ona göreydi. Işık büyücüsü olduğundan sarı ve beyaz ağırlıklı, geniş ve ışığı yansıtan kristallerle doluydu. Ferah bir yerdi ama o kadar aydınlıktı ki burada biraz fazla vakit geçirince gözlerim ağrımaya başlıyordu.

Serafina beyaz tuvalet masasının önünde, yuvarlak aynadan görüntüsüne bakıyordu. Kafamı uzattığım an o da bana dönmüş, göz göze geldiğimiz an kocaman gülümsemişti.

"Vivi!"

Ayağa kalktığı sırada içeriye girip kapıyı arkamdan kapattım.

"Serafina! İyi olmana çok sevindim."

Koşup ona sarıldım. İlk başta çekinmiştim ama omzunun tamamen iyileştiğini göstermek istercesine beni kendisine doğru çektiğinde ben de içimden nasıl geliyorsa öyle sarılmıştım.

"Ne zaman revirden ayrıldın? Yanında olamadım üzgünüm."

Benden yavaşça ayrıldı. "Çok olmadı. Ayrıca uzun süre başımda beklemişsin, yanımda olamadın diye mi üzülüyorsun?"

"Yani...uyandığında yalnız olduğunu görmek hoş olmamıştır." Sesim mahçuptu ancak o, mavi gözlerinde sevecen bir parıltıyla bana bakıyordu. İki elini de omzuma yerleştirdi.

"Hepimiz yorgunduk, üzülmeyi gerektirecek bir durum yok."

Ona bakarken şefkatla gülümsedim. Serafina önceden böyle değildi, artık olgunlaşmıştı ve karakterinin geliştiğini görmek çok güzel bir şeydi.

Önceden daha bencil davranırdı. Toplumdaki ve akademideki konumu, babasının bölgedeki dört konsey üyesinden birisi olması gibi etkenler önceliğinin hep kendisi olmasını sağlamıştı. Birinci sınıfta tanıştığım kız aynı durumda bunu demezdi mesela, açıkça hiçbir şey demezdi ama içten içe kötü hissederdi.

"Derse hazır mısın?"

Sorduğum soruyla anında yanaklarını şişirip bıkkın bir nefes verdi ve tekrar aynanın karşısına oturdu. "Hayır, kim olabilir ki zaten?"

Sonra da görevden sonraki güne ders koymalarının aptalca olduğundan söylenip durdu. Ben de o esnada yumuşak kıllı fırçasıyla saçlarını taramış, saçlarının önünden iki minik örgü yapıp onu taç gibi diğer tarafa doğru atarak tutturmuştum.

Onun saçlarını yapmam yıllar içinde bir alışkanlık haline gelmişti. Bu yüzden işimi yaparken hiç sesini çıkarmamış, sessizce düşünmüştü.

En sonunda ağzındaki baklayı çıkardı.

"Matias...O hiç yanıma geldi mi?"

Gelmişti. Bunu kitabı okuduğum için biliyordum ama Aviva'nın bilmemesi gerekiyordu.

Aynadan göz göze geldiğimizde "Ben yanından ayrılırken gelmemişti." dedim.

Çaktırmamaya çalıştı ama bozulmuştu. Hemen neşeli bir sesle ekledim.

"Ben gittikten sonra gelmiştir ama."

"Bayan Miriam sadece senin geldiğini söyledi."

"Ama o sürekli seralara gidiyor, o yokken gelmiş olamaz mı?"

"Olabilir ama bu kadar pozitif düşünmek...Bilemiyorım Vivi."

"Bunun neresi pozitif düşünmek? Matias senin arkadaşın, sana değer veriyor. Tabii ki gelmiştir. Neden derste sormuyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı.
"Neden gelmedin diye hesap mı soracağım?"

Saçlarının tamamını alıp arkaya doğru atarken ona gülümsedim. "Gelmediğini bilmiyoruz."

"Henüz."

Başkarakter inadı ve negatifliği...Bu kadar pozitif birisi olmasam gerçekten beni delirtebilirdi. Bu yüzden en yakın arkadaşlarla böyle zıt bir ikili oluyorlardı sanırım, dengelemek için.

"Ağzını ararsın." Sandalyesinden uzaklaşıp kapıya doğru geri geri birkaç adım attım. "Hadi, derse geç kalmak istemiyorsan çıkalım."

Akşam yemekleri en büyük salonda yeniyordu. Birinci sınıflarla da birleşince sayımız kalabalık olduğundan böylesi çok daha iyiydi.

Yemek salonu büyük, taştan duvarlarının çoğu sarmaşıklarla kaplı bir yerdi. Kitapta tasvir edilirken katedral içi gibi olduğundan, tavanının metrelerce yükseklikte olduğundan bahsedilmişti. Pek detaylı değildi. Gerçekte ise en sevdiğim yerlerden bir tanesiydi. Tavanın gerçekten çok yüksek olması inanılmaz bir ferahlık katıyordu. Ayrıca katedral içiyle benzerliğinin asıl sebebi, büyük vitraylı pencerelerdi. Vitraylarda ise dört ana elementi temsil eden mavi, kırmızı, yeşil ve gri süslemeler vardı.

Çok aç olduğumdan ve yemekler çok güzel koktuğundan fikir değiştirmiş, yemekten sonra seralara uğramaya karar vermiştim.

Salonda Matias bizi bekliyordu.

Yalnız değildi, etrafında birkaç arkadaşı vardı ama kapıdan içeri girdiğimiz anda yaslandığı sütundan ayrılmıştı. Arkadaşlarına bir şey diyip bize doğru geldiğini fark ettiğim anda her şeyden habersiz başka taraflara bakınan Serafina'yı dürttüm. "Seninki geliyor."

Defalarca yaptığı gibi bana dönüp uyardı. "Aviva!"

Ne zaman Matias'ın ondan hoşlandığından, o ve ikisinden ya da genel olarak Matias'tan bahsetsem utanıyordu. Aynı şimdi yaptığı gibi mavi gözlerini kocaman açıyor, sadece beni uyarırken tam ismimi söylüyordu.
Ben de kıs kıs gülüyordum.

"Tamam, demiyorum bir şey."

Serafina önüne döndüğünde kendisine doğru gelen Matias'la karşılaştı. Başrol erkek olduğunu belli edercesine en uykusuz ve korkunç halde gözükmesi gerektiğinde bile çok yakışıklıydı Matias.

Kumral saçları dağınık, gözlerinin altında uykusuzluğun izleri vardı ancak üniforması yapılı vücuduna tam oturuyordu. Uyumamış olsa da banyo yapmıştı ve iyi görünüyordu. Serafina onunla göz göze geldiği anda duruşunu dikleştirmiş, yüzünde aynı Matias'ın yüzünde olan o *senin için ölüyorum* bakışı belirmişti.

Bu imkansız aşkın yakın seyircisi ve destekçisi olarak izlediğim sahnenin kalbimin kırmasına izin verdim.

İkisini de tutup sarsmamı engellen tek şey ilk öpücüğün yakında olduğunu bilmemdi.

Matias karşımızda durduğunda "Selam." dedi. Gözlerini Serafina'dan sonunda alabildiğinde ise bana baktı. "Naber Vivi?"

Ona gülümsedim. "Uykusuz olmak dışında iyiyim, sen?"

Başını onaylarcasına salladı.

"Ben de iyiyim."

"Emin misin?"

Serafina bunu sorarak araya girdiğinde başını kaldırıp ona bakmıştı.

"Evet."

"Hiç uyumamışsın bence."

Omuz silkti. "İdare ediyorum."

AAAAA!

NEDEN ONUN YARALANMASINDAN DOLAYI DUYDUĞU ÜZÜNTÜYLE UYUYAMADIĞINI VE KENDİSİNİ YETERSİZ HİSSETTİĞİ İÇİN HİÇ UYUMADAN ÖĞLENE KADAR ANTRENMAN YAPTIĞINI SÖYLEMİYORDU Kİ?

Tamam, bu akşam astronomi dersinden sonra söyleyecekti ama şimdi de umursamaz davranmamalıydı!

Serafina hiçbir şey söylemedi, sadece ona baktı. En sonunda sessizliği Matias bozdu.

"Sen? Sen nasıl oldun?"

"İyiyim." Serafina'nın sesi güçlü, duygusuzdu. Daha dün gece flört ediyorken bir anda duygularına set çekebilmeleri beni şaşırtıyordu.

Okurken bunu mantıksız bulmamıştım ama ilişkileri hassastı. En ufak bir aile müdahalesi, bir yanlış anlaşılma onları böyle uçurum kıyısına sürüklüyordu.

Okuyucu böyle dramları severdi, ben de okurken tüm bu zorlukları aşarak birlikte olmaları için dua etmiş, sırf barışacaklar mı diye görmek için kitabı elimden bırakamamıştım ama canlı gördüğünüz zaman eksik olan şeyleri okurken olduğuna göre çok daha kolay fark ediyordunuz. Birbirlerine en kırılgan halleriyle gidip tutkulu bir aşk itirafı yapana kadar böyle ipin üstünde yürümeye devam edeceklerdi.

"Güzel." dedi Matias, sesinde bariz bir rahatlama vardı.

Bu gergin, gittikçe sessizliklerin uzadığı anı dağıtma görevi bana düştü. O ikisi birbirine bakmayıp yere odaklandığı sırada kollarından tuttuğum gibi peşimden sürükledim.

"HADİ YEMEK YİYELİM, ÇOK AÇIM!"

❊

merhabalar!

umarım beğenmişsinizdir.

karakterleri de biraz
biraz tanımaya başladık artık.

ne düşünüyorsunuz?

sevgiler,
Sareinn.

12 Ocak 2023.

3. YILDIZLARIN ALTINDA

Agnes Obel, Tokka

❊

Derse geç kalmıştım.

Tüm gücümle seralardan buraya kadar koştuğum için astronomi kulesinin dar, sarmal merdivenini çıkarken nefes nefeseydim. Resmen bin basamaklıydı bu kule, çık çık bitmiyordu.

Yıldızları en iyi şekilde gözlemleyebilelim diye böyle olduğunu biliyordum ama buraya genelde Serafina'yla, onun uçma gücünü kullanarak çıktığımdan şimdi tek tek hepsini tırmanmak eziyet olmuştu.

Gittikçe darlaşan merdivenlerin sonunda ahşap, çeşitli yıldız oymalarıyla süslü bir kapı vardı. Nefesimi biraz olsun düzenleyebildiğimde hafifçe ittirip içeri girmiştim.

Sadece birkaç kişi kapının kapanma sesine dönüp bakmış, geneli Usta Oren'i dinlemeye devam etmişti. Ben de olsam dönmezdim zaten, astronomi dersi en sevdiğim dersti.

Üstelik tüm büyücülerin ortak aldığı nadir derslerdendi. Genelde herkesin kendi güç türüne özel programı olur, ait olduğu büyücü çevresinde sosyalleşirdi. Aynı zamanda sabah sekizden öğleden sonra dörde tarzında bir rutin de yoktu. Programlar sık sık ve kişiye göre değiştirilirdi.

Astronomi dersleri buna uygun olarak geceleri yapılırdı ve kalabalık olurdu çünkü herkesin öğrenmesi gereken bir dersti. Üstelik akademinin ikinci sınıfından beri kademeler halinde alıyorduk ve içine girdikçe daha çok karmaşıklaşıyordu.

Herkes kulenin yuvarlak odasında zeminin üstündeki minderlere oturmuş, ya gözleriyle aralarından geçen Usta Oren'i takip ediyor ya da cam kubbenin altından yıldızları seyrediyordu.

Olabildiğince sessiz olmaya çalışarak arka tarafa, duvara yakın minderlerden birisine geçerken göz ucuyla Matias ve Serafina'nın yan yana, büyük teleskoba en yakın kısımda oturduğunu fark etmiştim. Bunalmış bir şekilde pelerinimin ipini çözerken önce Usta Oren'e, sonra da etrafa bakındım.

Burada sadece mavi, soluk bir ışık veren özel aydınlatmalar kullanılırdı yıldızların parlaklığının bastırılmaması için. Bırak harita çizimi yapmayı, birbirimizin yüzünü zor görürdük ki─ bence işin güzelliği buradaydı.

Zaten astronomi odası da tam olması gerektiği gibi görünüyordu.

Duvarları mavi, üstü altın sarısı yaldızlı süslerle kaplıydı ama sadece geceleri geldiğimizden gün ışığında nasıl gözüktüklerini, hangi tonda olduklarını bilmiyordum.

Duvarların oyularak yapıldığı rafların içinde ise yuvarlanmış parşömenler şeklinde gökyüzü haritaları vardı. Sıra sıra kullandığımız birkaç orta boy teleskop, yazı yazarken taşıdığımız ufak sehpalar...

Karmaşıktı ama bu karmaşayla güzeldi kule, tıpkı astronominin kendisi gibi.

Pelerinimi oturduğum geniş minderin kenarına, yere bıraktığım sırada daha yeni yeni Usta Oren'in sözlerine kulak veriyordum. *Paladin* takımyıldızından bahsediyordu. Elinde onu hep birlikte gördüğümüz ince uzun sopasıyla, minderlerin arasında gezinirken bir soru sordu.

"Geçen derste biraz üzerinde durmuştuk. Kim bana Paladin takımyıldızının gökyüzünde ne sıklıkla belirdiğini ve gökyüzünde olmasının bize neler anlattığını söylemek ister?"

Paladin en sevdiğim takımyıldızlarından birisiydi. Güvende olmanın işaretiydi çünkü. Elinde kılıç tutan bir şövalyeyi andırıyordu. Zaten ismini de buradan alıyordu. *Paladin, şövalye, kahraman.*

Onun hakkında söyleyecek çok şeyim olduğundan daha sorunun yarısında elimi hevesle kaldırmıştım, Usta Oren de bunu görmüştü. İki elini önünde birleştirmeden önce beni işaret etti. "Evet, Aviva."

"Paladin dolunay haftalarında ya da dolunay haftasına bir iki gün kala gökyüzünde belirir, kuzeydeki takımyıldızlarından birisidir. Onu yere saplanmış gibi duran kılıcından tanırız. Zaten onu oluşturan yıldızların en parlak olanları da kılıcında yer alır." Ben konuştukça Usta Oren bana doğru yaklaşıyor, böylece yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordum. "Paladin'in gökyüzünde olması bize güvende olacağımızı gösterir, geceleri rahat bir şekilde uyuyabileceğimizi."

"Eksik."

Bu değerlendirme Usta Oren'den değil, başka birinden gelmişti.

Anında benimle birlikte birkaç kişi daha sesin geldiği yöne, benim dört minder çaprazımdaki Rahsan'a dönmüştü. Vücudunu döndürmemiş, sadece başını çevirmişti. Karanlıkta kaldığı için yüzünü seçemiyordum ama sesi donuktu. Sözümün kesilmesini beklemediğim için duraksamıştım, o da bu esnada devam etmişti. "Paladin tek başına güvende olmayı göstermez."

"Daha bitirmemiştim."

Usta Oren, Rahsan bana cevap vermeden önce müdahale etti. "O halde devam edebilirsin Aviva."

"Paladin'in güvende olduğumuzu gösterdiğinden emin olmak için kontrol etmemiz gereken üç şey var. Kötücül hiçbir yıldız onu bloke etmemeli, yeni ay haftası yakında olmamalı ve..." Duraksadım. Üçüncüsü neydi? Zamanla yarışıyordum, eminim Rahsan oradan atlayacaktı ama üçüncüsü bir türlü aklıma gelmiyordu. Neydi? *Neydi?*

Başımı öne eğdim düşünmek için, minderlerin olduğu o karanlık köşeden bir ses gelinceye kadar da kaldırmadım. Benim sessizliğimden yararlanarak "Tutulma olmamalı." diye araya girdi Rahsan. Aklıma gelmeyen şey bu basit cevap olduğu için kendime kızarak gözlerimi kapattım.

O sırada "Evet, teşekkür ederim Bay Ze'viv." diyerek benden uzaklaştı Usta Oren. "Ve tabii ki sana da Aviva."

İstediğim gibi bir zafer yaşayamadığımdan sadece belli belirsiz başımı salladım.

Bir yan karakter olarak bu dünyada yapabileceğim pek bir şey yoktu. Buna rağmen okulun, dünyanın ve öğrendiğim her şeyin tadını çıkarmaya çalışıyordum.

Aviva orijinal hikayede de başarılı bir karakterdi ama bundan çok söz edilmezdi. Belki onun karakterinden olsa gerek ben de ders çalışmayı, öğrenmeyi çok seviyordum.

Kendi alanımda rakipsizdim. Başrollerin arkadaşı olacaksam elbette en iyi şifacı olmam gerekiyordu. Oysa herkesin aldığı derslerde...ne kadar seversem seveyim mutlaka bir rakibim çıkıyordu. Astronomide de bu kişi Rahsan'dı. Benden kat kat iyiydi ve hava atacağı hiçbir anı kaçırmıyordu.

Bu bana özel yaptığı bir şey değildi, aksine, ikisi de ateş-hava karması güçlere sahip olduğundan Serafina ile çoğu dersleri ortaktı ve kitapta Serafina'nın ders sahnelerinde sürekli didiştiği, bilgi yarışına girdiği kişiydi.

Hırslıydı Rahsan. Saldırgan bir hırsı değil, size onun en iyi olduğunu hatırlatmak isteyen türde bir hırsı vardı.

Astronomi gibi büyü gücünü kullandırmayı gerektirmeyen bir ders Serafina ve Matias'ın ilgisini pek çekmiyordu. Bu yüzden de derse çok katılmazlardı ama ikisinden biri ne zaman bir şey diyecek olsa Rahsan onlara anında muhalefet olurdu.

Usta Oren Serafina'ya Ejder takımyıldızını gökyüzünde nereye bakarsak görebileceğimizi sorduğunda bu çok basit bir soru bile olsa Serafina cevabı bilmediğinden sallamış, Rahsan da hemen "Yanlış." diyerek atlamıştı. "Güneye bakmamız gerekir. Aslında o taraftaki en büyük takımyıldızı o, başını kaldırıp hiç bakmıyor musun Cohen?"

Kollarını göğsünde birleştirmişti, seçemesem de yüzünde uyuz bir ifade olduğundan emindim.

Yıllardır didişmenin getirdiği bıkkınlıkla Serafina ona cevap vermedi. Oturduğum yerden göremiyordum ama eminim gözlerini devirmiş, Matias'a bir şeyler söylemişti.

Dersin geri kalanında takımyıldızlarını işlemeye devam etmiş, bir ara başımızı kaldırıp gökyüzünde kaç tanesini görebildiğimizi incelemiştik. Bazısı çıplak gözle görülebilecek kadar parlaktı, bazısı saklanmıştı ve bulmak için çok dikkatli bakmak gerekiyordu.
Usta Oren birkaç soru daha sormuş, yine kim cevaplayacak yarışına girmiştik.

Tek bir farkla, Rahsan konuştuğunda ben araya girecek kadar küstah davranmamıştım.

Ders bittiğinde saat ona yaklaşıyordu ve odama gidip uyumak dışında her şey gözüme fazla yorucu gözüküyordu. Bu yüzden yavaşça toparlanmış, diğerlerinin çıkmasını bekledikleri için oturmaya devam eden Matias ve Serafina'nın yanına geçmiştim. Normalde sürekli konuşacak şey bulan, sürekli gülüşen çiftimiz bu gece sessizdi.

Serafina Matias'ın onu hiç ziyaret etmediğini düşündüğünden üzülmüş, sormaya da gururu el vermemişti. Bu yüzden ben yanlarına gittiğimde parmaklarını birbirinin arasından geçirmiş konuşmadan kapıya doğru bakıyordu, Matias da ona. Bu durgun halleri uzun sürmeyeceğini bildiğimden neşeyle konuştum.

"Çok güzel bir dersti, değil mi?" Yanlarındaki boş mindere oturdum. "Özellikle Paladin'e baktığımız an..." Avuç içlerimi yere yaslayıp başımı kaldırdım ve tekrar o takımyıldızına baktım. Burası onu görmek için pek iyi bir yer değildi, sadece kılıcının ucu gözüküyordu. Yine de gökyüzünü ve yıldızları seyretmeye bayılıyordum, bana başka bir dünyanın kapısını aralıyordu.

İkisi de pek astronomiden konuşma havasında değildi. Herkes buradan gittikten sonra Matias ona aslında onun için ne kadar endişelendiğini, kendisini kötü hissettiğini anlatana kadar da herhangi bir şeyden konuşma havasında olmayacaklardı zaten. Gerçek ortaya çıktığında Serafina ona sarılacak, suçlu hissetseler de birbirlerinden kopamayacaklardı. Sonuç olarak odalarına mutlu dönecekler, ben de o esnada mışıl mışıl uyuyuyor olacaktım.

Onları yalnız bırakmak adına acele edip pelerinimin cebine koyduğum iki keseyi çıkardım.

"Alın bakalım, bunlar sizin için."

Kesenin kahverengi ipini çözerken Serafina "Bu ne Vivi?" diye sordu. Bir yandan da koklamak için burnuna yaklaştırmıştı.

"Kurutulmuş hünnap. Yatmadan önce çayını yapıp içmezseniz sizi döverim, aşırdığımı anlarsa da Bayan Miriam beni döver. O yüzden...aşırdığıma değsin."

İşaret parmağımla ikisini de tehdit ederek konuşmuştum ama Matias pek oralı olmamış, sakince başka bir soru sormuştu. "Ne işe yarıyor ki bu?"

"Hem kolay uyumanızı sağlar hem de daha çabuk toparlarsınız. Sabah uyandığınızda gücünüz yenilenmiş gibi olur."

Bitkilere ve bu kadar güçlü olmalarına bayılıyordum. Bu sevgi sesime de yansımış, onlara neşeyle açıklamıştım.

Serafina minnetle başını kaldırdı. "Vivi...bizim için mi yemekten sonra koştura koştura seralara gittin?

Ne zaman böyle şeyler fark edilse istemsizce utanıyordum, yanaklarıma ateş basıyordu.

"Evet. Bir de büyütmem gereken bitkiler vardı. Malum, kışın onlara yardım etmemiz gerekiyor."

Daha cümlemi bitirmeden Serafina kocaman sarıldı bana. "Vivi! Sen bir tanesin!"

Ben de ona gülümseyip sarıldım. Sonra da bizi izleyen Matias'ı işaret parmağımla gösterdim. "Sizin için aşırdım, bu yüzden için."

İkisinden de içeceklerine dair teminat alana kadar yerimden kalkmadım. Daracık merdivenlerde izdiham olmasın diye beklemiş, sonra da çok yorgun olduğumu söyeyerek kalkmıştım. Elbette onlara formaliteden "Gelmiyor musunuz?" diye sormuş, bana sundukları bahaneleri dinlemiştim.

Acaba gerçek Aviva bu "Ben biraz daha yıldızlara bakacağım." ya da "Astronomide kötüyüm, bu yüzden biraz daha haritaları inceleyeceğim." tarzı cevapları yiyor muydu yoksa aynı şimdi benim yapacağım gibi safa mı yatıyordu?

Hmm.

Bence o gerçekten farkında değildi. Kitapta o ikisi hakkında değilse pek repliği yoktu ve Serafina'nın söylediklerini çok eşeleyen bir tip değildi. Yani evet, yiyordu.

Bunu düşünerek merdivenleri inmiş, bittiğinde sonunda rahat bir nefes almıştım.

Burada mesaim bitiyor muydu peki?

HAYIR!

Neden bitmiyordu ki?

Ben bir yan karakterdim, sahnem çoktan bitmişti. Yatıp zıbarmalı ve Serafina bana ihtiyaç duyana kadar kendi küçük dünyamda kaybolmalıydım.

Öyleyse neden Rahsan'ın kulenin merdivenlerine doğru yaklaştığını görüyordum?

Anında beynimde uyarı zilleri çalmaya başlamış, Rahsan beni görmezden gelerek yanımdan geçeceği sırada karşısına dikilmiştim.

"Naber?"

Naber mi? Zihnimde koca bir şaplağı yüzüme yapıştırmıştım bile.

Gecenin bu saatinde karşısına dikilip alakasız bir şey söylediğimden Rahsan sadece bana tepeden bakmış, hiçbir şey söylememişti. Yüzündeki yadırgayan ifadeyi gördüğümde düzeltmeye çalıştım. "Yani, tekrar astronomi kulesine mi çıkacaksın?"

"Evet, kitabımı unutmuşum."

Cevap verirken çoktan başını kaldırmış, omzunu da geçmek istediğini belli edercesine hafifçe oynatmıştı ama ben yine tam adım atacağı yerde biterek ona engel olmuştum.

Olmuştum çünkü Serafina ve Matias şu anda konuşuyor, belki sarılıyordu. Benim aşağı inmem dakikalar sürmüş olabilirdi ama Rahsan uçabiliyordu, benim gibi tin tin o merdivenleri çıkmasına gerek kalmadan saniyeler içinde yanlarında olabilirdi yani. Üstelik kitapta Rahsan kuleye çıkmıyordu, bu konuşma bölünmüyordu. Bölünmemeliydi de.

Tekrar başını eğip bana doğru baktı.

"Bir şey mi istiyorsun Malkin?"

Evet, lütfen favori çiftimin arasına girme.

Aklıma bir şey gelir umuduyla gözlerimi sadece ay ışığının aydınlattığı geniş pencereli koridorda gezdirdim. Pencerenin korkuluklarının gölgesi taş zemine vuruyor, taşarak duvarın bir kısmını da kendi şekliyle süslüyordu.

"Bir şey mi istiyorum...aslında evet!" Hiç hoşuma gitmese de gülümseyerek ona baktım ve elimi pelerinimin cebine attım. "Sana bir şey vermek istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. Şüpheciydi, bana inanmıyordu ama...kahverengi keseyi kaldırıp ona uzattığımda gözlerini benden alıp ona çevirmişti.

"Bu ne?"

"Kuru hünnap. Kaynatıp iç, çabuk toparlarsın."

Bir keseye bir de bana baktı. Pek almaya istekli gibi durmuyordu.

BEN DE SANA BAYILMIYORUM, TAMAM MI? diye çemkirmemek için kendimi zor tuttum. Bu kese benim içindi, odama gidince çayı yapıp içecektim. Şimdi sırf aklıma başka bir şey gelmediğinden ona sunmuştum, beyefendi anca tepeden tepeden bana bakıyordu.

Yok, Rahsan gerçekten kitabın devamında tiranlaşmasaydı bile uyuz bir karakter olmaya devam ederdi. Hiçbir sempatik yanı yoktu.

"Bu değerli bir şey değil mi?"

"Eh." *Evet.*

"Neden bana veriyorsun?" Gözlerini kısmıştı.

Evet Aviva, neden ona veriyorsun? Daha bu öğle onun tarafından reddedilmemiş miydin? Senin onu tedavi etmeni istemediğini yeterince belli etmemiş miydi? Şimdi gözüne gursuz, ısrarcı gözüktüğüme emindim. Hatta böyle "arkadaşça" davranarak neyin peşinde olduğumu merak ediyor olmalıydı.

Aslında çok basitti. Serafina ve Matias'ın birlikte olmasının, kitabın bir an önce tamamlanmasının ve bu şekilde uyanıp ait olduğum yere dönmenin peşindeydim. Riskli bir şey olduğunun farkındaydım, sonuçta ait olduğum dünyayı ve kim olduğumu bilmiyordum.

Ama ait olmadığım dünyayı ve kim olmadığımı biliyordum.

Burayı sevsem de üç yıl uzun bir süreydi, kitabın tamamlanmasına bir bu kadar daha vardı ve ben fazlalık gibi hissetmekten, ait olmamaktan yorulmaya başlamıştım.

Bu yüzden, kötü karakterin gözünde gurursuz görünmek pahasına yine karşısına dikilmiştim. Ona yardım ediyordum. *En azından görünüşte.* Oysa Rahsan'la işimin bittiğini, yarasını tamamen iyileştirdikten sonra ödeştiğimizi düşünüyordum. Bir daha karşısına çıkmayı da bu keseyi ona vermeyi de kesinlikle planlamamıştım.

Omuz silkip rahat bir cevap vermeye çalıştım. "İç diye, iyi gelir."

Evet, bakalım benim bu umursamaz cevabıma nasıl karşılık verebilirdi:

Bana öylesine bir şeyler veremezsin.

Biz arkadaş mıyız? ya da *Böyle şeyler verecek kadar yakın mıyız?*

Neyin peşindesin Malkin?

Bunları sana Gorion ve Cohen mi yaptırıyor?

Yardım etmek için bu kadar hevesli misin gerçekten?

Sana borçlu kalmak istemiyorum.

Rahsan'ın karakterini göz önünde bulundurduğumda aklıma ilk gelen şeyler bunlardı. Ancak...kitabı okumuş olmam onu çok iyi tanıdığım anlamına gelmiyormuş meğer, bir bu kadar daha cevap bulabileceğim halde bir tanesini bile söylememesinden anlamıştım bunu. Laf sokma fırsatını kaçırıyor muydu yani? Rahsan Ze'viv?

Bana göre hava hoştu.

Keseyi avuçlarımın içine kapattım. "Tamam, istemiyorsan götürebilirim."

Gözlerini elime dikti. "Götür."

Ses tonu diyeceklerinin bitmediğini belli ediyordu. Uyuz bir şey söyleyecekti, uyuz bir şey söylemesini *bekliyordum* ama elimi çekeceğim sırada beni durdurmuştu. Sıkıca bileğimden tutup elimi olduğu yerde sabitleyerek.

Ben ne yaptığını anlamaya çalışırken de elimi sola doğru kaydırmış, ay ışığında incelemeye devam etmişti. Huzursuzca kıpırdandım.

"Neye bakıyorsun?"

Daha sorduğum an cevabı buldum. *Parmak uçlarıma.* Benden bir saniye sonra cevap verirken bileğimi bıraktı.

"Zehrin kalıntısına."

Parmak uçlarımda onun zehrini çıkartmaktan kalan mor lekeler vardı. Aslında renkleri dün geceye göre oldukça soluktu ama dikkatinden kaçmamıştı. Karanlıkta fark etmiş, ay ışığına çıkarınca emin olmuştu.

Tuhaf bir hisle, bıraktığı elimi pelerinimin cebine geri koydum. Sadece birkaç saniye daha yüzüme baktı. O böyle baktığında suçlu hissediyordum.

"Kendim de içecektim." diyerek açıklamaya çalıştım.

"Eminim."

"Gerçekten!"

Neden onu inandırmaya çalışıyordum ki? Taman, cidden içecektim ama bunun onu ilgilendiren kısmı neredeydi?

Ben kendime kızarken o beni şaşırtarak geriye doğru bir adım attı. Hayır, şaşırdığım kısım bu değildi. Zira Rahsan Ze'viv zaten ona yaklaşan

herkesten bir adım uzaklaşırdı. Alışık olmadığım şey bunu yaparken dudağının belli belirsiz kıvrılmasıydı. *Küstahça.*

"Sen götüreceğine göre *gerçekten* içebilirsin Malkin."

Hâlâ tam olarak toparlanmayan gücümü, parmak uçlarımdaki izleri düşündüm. "Evet, içebilirim."

Benimle alttan alta dalga geçmesi umrumda değildi. Sadece onu birazcık daha oyalasam yeterdi. Sonuçta Serafina ve Matias tüm geceyi kulenin tepesinde geçirmeyecekti.

"Öyle yap. Şimdi izin verirsen─" Eliyle arkamdaki merdivenleri işaret etti. "Almam gereken bir kitap var."

Bir anda havalanıp merdivenlerin tepesine doğru uçabileceği varsayılırsa, bana gideceğini söylemesi nazik bir davranştı.

"Şey peki, iyi geceler."

Kenara çekildim geçmesi için. O sırada merdivenlerden gelen gürültüleri duyduk, gülüşme seslerini. Heyecanla arkamı döndüğümde Serafina ve Matias son merdivenleri iniyordu.

Barışmışlardı! Bunun olacağını bilmeme rağmen çok sevinmiştim.

Serafina süzülüyordu. Matias ise merdivenleri bir kaydırak gibi düzleştirmiş, onunla yarışıyordu.

Yere ayağını ilk basan Matias oldu, Serafina ise anın heyecanıyla henüz bizi fark etmemiş ve Matias'ın hile yaptığını iddia etmişti.

Sonra başını çevirip Matias'ın baktığı yere, bize baktı. İkisinin de yüzündeki gülümseme donmuş, şüpheli bir ifadeyle arkamdaki bedene bakıyorlardı. Az önceki oyuncu tavırlarından eser kalmamıştı. Onlar baktığı için ben de tekrar önüme döndüm ve Rahsan'ın bana gülümsediğini fark ettim.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Gülümsüyordu ama bu gülümseme tatlı, arkadaşça olan gülümsemelerden değildi. Zafer kazanmışçasına dudağının

tek tarafı kıvrılmıştı ve gülüşü gözlerine ulaşmıyordu.

Bu bir oyundu ve ben daha tepki veremeden o bir hamle daha yapmıştı.

"Yine de teşekkür ederim, *Aviva*." Bir adım atıp benimle yan yana geldi. Sonra omzunun üzerinden başını çevirerek yüzüme baktı. Sahte gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. "İyi geceler."

Bana ilk defa ismimle sesleniyordu ve bunu Matias ve Serafina'yı uyuz etmek, onlar üzerinde yanlış bir izlenim uyandırmak için yapıyordu. *Gerçekten sinsiydi.* Arkasından ona bakarken somurttum.

Merdivenlerin başına kadar yürüdü. Bu esnada Matias'la birbirlerine kilitlenmişlerdi. Kimse tek kelime etmese de ortam gerildi, istemsizce alt dudağımı ısırdım. Rahsan ilk basamakta havalandı, sonra sarmal kulenin duvaları arasında kayboldu.

O gidince odak noktası ben oldum tabii ki.

"Vivi?" dedi Serafina yanıma doğru gelirken. "Ne konuşuyordunuz?"

"Pek bir şey konuşmuyorduk."

Yalan söylemiyordum. Gerçekten zamanın çoğunda konuşmak yerine birbirimize şüpheli gözlerle bakmıştık.

"Emin misin?" Matias sağıma geçmiş, dirseğini koluna yaslayıp tek eliyle çenesini ovuşturmuştu. "Sana arkadaşça davranıyor."

"Rol yaptı. Sizi sinir etmek için."

"Hmm." Aynı anda aynı tepkiyi verdiklerinde karanlık taş koridorda yürüyorduk, ben ortalarındaydım. Matias bana doğru eğildi.

"Ne için teşekkür etti peki?"

"Ona da hünnap çayı teklif etmiştim." Bunu söylerken sesim çekingen çıkmıştı ama yalan söyleyemezdim. Onlar en iyi arkadaşımdı.

"Vivi...Onları almak için riske girdin. Neden Rahsan'a vermek istedin ki?"

İşte burada birazcık yalana başvurmam gerekiyordu. Sizi rahat bıraksın diye oyaladım diyemezdim.

"Teşekkür etmek için. Onun da güçleri sizinki gibi tükendi." Serafina'ya dönüp işaret parmağımı ona doğrulttum. "Hem de seni kurtarmaya çalışırken, hatırlatırım."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.
"Beni kurtarmaya çalışırken mi?"

Olamaz. Bunu söylememeliydim.

Artık buradan geri dönüş olamayacağı için "Hı hı." dedim sadece. Destek için Matias'a baktım ama çoktan bakışlarını önünde sabitlemiş, ciddi bir yüz ifadesine bürünmüştü. Bir şeyler düşünüyordu.

"Nasıl yani?"

Elbette Serafina bunun peşini bırakmayacaktı. Ona kendi ağzımla söylemiştim. Böyle olmamalıydı. Serafina içten içe şüphelenmeli ama gerçeği bir müddet bilmemeliydi. Orijinal kurguda etrafındakilere sormuyordu çünkü Rahsan'ın onu kurtaracağına inanmıyordu, herhangi birisine bunu sorarsa da böyle bir şeye inandığı için aptal olarak görüleceğini düşünüyordu.

Böylece şüphelense de bunun üstüne düşmüyor, aradan zaman geçtikten sonra Rahsan'a soruyordu. O sahne benim çok net bir şekilde Rahsan ve Serafina birlikte olursa nasıl olur diye düşündüğüm, heyecanlandığım sahneydi. Nasıl bunu unutup böyle bir hata yapabilmiştim?

Olabildiğince toparlamaya çalıştım.
"Yani, sen zehir yüzünden bilincini kaybettiğinde seni Rahsan aşağıya indirdi."

"Hmm...Sadece bu yani?" Bariz bir şekilde rahatlamıştı. Aynı saçma "borçlu kalma" düşüncesine Serafina da sahipti çünkü, Rahsan'ın onu

indirirken sırtından yaralandığını söylesem borcunu kapatmak için uğraşırdı.

Bu yüzden bilerek bu detayı atlamıştım. Kurgu çoktan ufak bir değişikliğe uğramıştı ve bunun nelere yol açabileceğini kestiremiyordum, daha fazlasına izin veremezdim.

Matias Rahsan'ın yaralandığından haberdar mıydı emin değildim. Sonuçta Serafina yaralandığında o hâlâ bir Enoch ile savaşıyordu. Görmemiş olması muhtemeldi. Zaten ben korkunç bir vicdan azabıyla yalan söylerken sesini çıkarmamıştı. Koridorun sonuna geldiğimizde Serafina'ya baktım.

"Sadece bu."

"Güzel." dedi Serafina. Ciddileşmişti. Tek elini omzuma koydu. "Benim için ona teşekkür etmene gerek yok Vivi. Aslında ondan uzak dursan hepimiz için daha iyi olur."

Bir süredir sessiz kalan Matias bununla birlikte sessizliğini bozdu. "Kesinlikle. Rahsan'ın nasıl birisi olduğunu biliyorsun, sen ona incelikle yaklaşsan bile aynı şekilde karşılık vermez."

"Aynen öyle! İnceliği geçtim bu zamana kadar yaptıklarına bizzat şahitsin. Bizden nefret ediyor."

Matias kollarını göğsünde çaprazladı. "Biz de ona bayılmıyoruz."

"Evet. O yüzden sadece görev uğruna beni aşağı indirmesi bu gerçeği değiştirmesin."

Yine birlik olmuşlar, birbirlerini desteklemişlerdi. Biri ardından diğeri konuştuğunda başımı bir o yana bir bu yana çevirmiştim. Haklılardı, bu yüzden karşı çıkmadım. Onlar Rahsan'ı benim gibi sadece kitaptaki bir karakter olarak görmüyorlardı. Onların gözünde Rahsan rakipti, babası da babalarının rakibiydi. Nesiller boyu süren bir nefretten bahsediyorduk, benim ona yardım etmemden elbette hoşlanmayacaklardı.

Rahsan'ın sonradan yapacaklarını bilmemelerine rağmen ondan nefret ediyorlardı. Öyle olması da gerekiyordu zaten, o kötü karakterdi, bunun için vardı.

"Arkadaşlar, bana tüm bunları hatırlatmanıza gerek yok." dedim ufak bir gülümsemeyle. "Sadece nazik olmaya çalışıyordum. Hem, yardım etmek benim görevim."

İkisi kısa bir an için birbirine baktı. "Biliyoruz." dedi Matias boynunu ovarken. "Sen iyi birisin Viv. Bu yüzden sana bir zarar gelsin istemiyoruz. Sonuçta...Ze'viv'in ne peşinde olduğunu bilmiyoruz." Kahverengi gözlerinde yumuşak, arkadaşını gerçekten önemsediğini gösteren bir bakış vardı.

İki taraf da birbirinin bir iş peşinde olduğunu düşünüyor, olan bana oluyordu. Daha fazla şey söylemek Rahsan'ı savunmak sayılacağından ikisine de iyi geceler dilemiş, el sallayarak odamın olduğu eski kanada doğru sapmıştım. Matias toprak büyücüsü olduğundan o da eski kanatta kalıyordu ancak benimle gelmemiş, Serafina'yı odasına bırakacağını söylemişti. Onun hâlâ tam olarak iyileşmediğini düşünmesi elbette bir bahaneydi.

Hünnap çayım porselen fincanda buhar çıkararak soğurken yatağımda geceliğimle oturuyor, bu akşamı düşünüyordum.

Kitabın gidişatını değiştirmiştim. Hem de düşündüğümden daha önce.

Bu Serafina'ya Rahsan'ın onu kurtardığını söylediğimde olmamıştı; Rahsan'ın kuleye çıkmasını engel olduğumda olmuştu.

Onların mutlu sonuna o kadar odaklıydım ki hata yaptığımı fark etmemiştim bile. Orijinal kurguda Aviva'nın Rahsan'ı durdurmuş olabileceği de bir ihtimaldi ama bu gerçekleşmiş olsa bile sonrasında Matias ve Serafina Aviva ile karşılaşmıyordu. Üstelik belki Aviva Rahsan'ın yanından sadece geçip gidiyor, Rahsan da kuleye ulaşıyordu.

İçeri girmediği kesindi ama kapıda durup onları dinlemediği ne malumdu?

Çayıma uzanırken dinlemesi gerekip gerekmediğini düşündüm.

Belki ikisinin konuşmasından, birbirlerine içlerini açmasından etkileniyor ve Serafina'nın Matias'la birlikte olacağına bu şekilde ikna oluyordu.

Düşünmek daha fazla suçlu hissettirdiğinden çayımı bitirip uyumadan önce hiçbir şeye karışmayacağıma dair kendime söz verdim. Çünkü kontrolü elime almak istedikçe, mutlu sona zarar gelmesin diye uğraştıkça işler iyice rayından çıkıyordu.

Müdahale etmemeliydim. Bunu biliyordum ama...neden karanlıkta yatağımda bir o yana bir bu yana dönerken aklıma bir sürü olasılık geliyordu? Neden farklı sonları, değişecek en ufak şeyde gidilecek farklı rotaları düşünüyordum?

Ellerimi yorganın içinden çıkarıp ay ışığının aydınlattığı odada parmak uçlarıma baktım. Bir elimle nazikçe diğer elimin parmaklarına dokunurken çayın şimdiden etki etmeye başladığını biliyordum.

Bu da Rahsan'ı düşünmeme sebep oldu.

Alaylı sözler ve şüpheci bakışlarla yapmış olsa da kabul etmediği için yarın normal parmaklar ve dinç bir vücutla uyanacaktım. Ellerimle oynamayı bırakıp yorganı üzerime tekrar çektim ve yana doğru döndüm. Tüm bunları çok hızlı ve nedenini bilmediğim bir hırsla yapmıştım.

Rahsan bana borçlu kalmak istemediğinden kabul etmemişti, sırf parmak uçlarıma baktı diye beni umursadığı sonucunu çıkaramazdım.

Yoksa üzülürdüm.

Yani, Aviva üzülürdü. O neşeli, insanların içindeki en iyi tarafı görmek isteyen şefkatli bir karakterdi. Rahsan gibi onu kullanabilecek, oyunlarına alet edip üzebilecek birisiyle daha fazla yakınlaşması hiç iyi olmazdı.

Herkes kendi rolünü oynuyordu, bu rolden çıkamazdı da. Farklı senaryoları, farklı sonları düşünmenin bana bir faydası yoktu.

❊

merhabalar!

umarım beğenmişsinizdir.

karakterler hakkında ne düşünüyorsunuz?

sevgiler,
Sareinn.

22 Ocak 2023.

4. KÜTÜPHANEDE BİR SOHBET

Taylor Swift & The National,
coney island

❊

Akademiyi çok seviyordum.

Bu dünyada neredeyse üç yıl geçirmiş ve hâlâ delirmemiş olmamın sebeplerinden birisi de buydu zaten, vakit geçirdiğim ortamları bu kadar sevmem.

Vitraylarla kaplı dev dikdörtgen pencereleri, yüksek tavanı, toprak tonlarında döşenmiş iç tasarımıyla kütüphane favori yerlerimden birisiydi. Sıralamada odamdan sonra geliyor, ikincilik içinse astronomi kulesiyle yarışıyordu.

Şimdi de Serafina'yla birlikte en güneş alan yerlerden birisine, büyük camın karşısındaki uzun maun masaya oturmuş ödev yapıyorduk. Farklı ders programlarımız yüzünden Matias yanımızda değildi.

Tüy kalemimle kitapta okuduklarımı saman kağıdı, zümrüt yeşili ciltli defterime geçirirken Serafina'nın sesli bir şekilde nefes verdiğini duyup başımı kaldırdım ve ona baktım. "Sıkıldın mı?"

Başını salladığında yanağı kitaba sürtündü. "Büyü tarihi çalışmaktan nefret ediyorum."

Cevabına gülümsedim. Sadece büyü tarihi çalışmaktan değil, genel olarak ders çalışmaktan nefret ediyordu Serafina. O hareket etmekten, uygulamalı derslerden hoşlanırdı. Tüm gün aşağıdaki arenada koştursa, hoplayıp zıplasa sesi çıkmazdı ama kütüphanede bir saat oturunca isyan ediyordu. Buna rağmen hiçbir notu düşük değildi. Aksine *kusursuzdu*.

Ana karakter olmasından kaynaklanıyordu sanırım, çalışmadığı halde tüm notları iyiydi.

İyi olmadığını, sevmediğini iddia ettiği astronomiden bile hiç kalmamıştı.

Bu haksızlıktı. Ben yan karakterdim, çalışmazsam kalırdım. Buna rağmen Serafina'ya hiç kızmamıştım.

O böyle yazılmıştı. Zaten bölgenin en güçlü ailelerinden birisinin tek kızı olarak üzerinde mükemmelliyet baskısı vardı, başka türlü bir karakter olamazdı.

Birkaç saniye başı kitaba yaslı, gözlerini fıldır fıldır arkamdaki pencelerde gezdi
ve sonunda yine beni buldu. "Daha çalışacak mısın?"

Başımı sallayarak onayladım. Gözlerimi okuduğum paragraftan ayırmamıştım.
Tekrar sesli bir şekilde nefesini verdi ve doğruldu. Sandalyesinden kalkarken benim duyabileceğim bir sesle mırıldandı. "O zaman gidip okuyacak daha eğlenceli bir şeyler bulayım."

Bir süre etrafta gezindi, bazı rafların arasında yavaşlayıp kitapları incelemek için durdu. Hiçbirinde karar kılmıyor, gezinmeye devam ediyordu. Ona bakmıyordum ama uzakta olmadığı için ne yaptığının az çok

farkındaydım. Bir de tam o esnada okuyucu iç güdülerim devreye girmişti sanırım, başımı kaldırıp bakmış ve çaprazımdaki rafların önünde dikilen ikiliyi fark etmiştim.

Serafina'nın arkası bana dönüktü, Rahsan'ı ise diğer rafın izin verebildiği ölçüde görüyordum. İkisi de aynı şeye doğru uzanmıştı, bir kitaba. Temas etmişler miydi emin değildim ama Serafina ateşe değmiş gibi irkilerek iki elini de arkasında birleştirmişti.

Konuşmaya başladıklarında o kadar meraklıydım ki tüy kalemimin ucundan defterime mürekkep damladığını bile fark etmeden durmuş onları izliyordum. Rahsan tek omzunu rafa yaslamış, başını hafifçe eğmiş Serafina'yla konuşuyordu. Arkadaşımın yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama Rahsan'ın kaşları çatıktı. Bu halini, kavga ederkenki bu bilmişliğini defalarca kez görmüştüm. Genelde Serafina, bazen de Matias'a bakardı o meydan okuyan alaycı gözler. Ben de onu izler, motivasyonunun ne olduğunu anlamaya çalışırdım.

Mesela şimdi, kaşlarını böyle kaldırmış, yüzündeki alay ifadesiyle ona ne anlatıyordu? Kalbini kırmaya mı çalışıyordu? Serafina ona karşılık verdikçe hoşuna mı gidiyordu?

Sırf bu soruların cevabı için- hayır, ilgi çekici olacağı için kitabı bir de Rahsan'ın gözünden okumayı isterdim. Muhtemelen içinden herkesi yargılayacaktı, genelde hırsından ders çalıştığı ya da antrenman yaptığı için çok olaylı sahne de olmayacaktı ama...bir kalbi olup olmadığını bilmek isterdim. Serafina'yı gördüğünde ne hissediyor, aynı kitabı seçtiklerinde ne düşünüyor ya da onu Matias ile mutlu gördüğünde...kalbi kırılıyor mu öğrenmek isterdim.

Serafina'yı dinlerken kaşlarını çattığında konuşmanın seyrinin değiştiğini anlamıştım. Bir saniye sonra da alaylı gülümsemesi solmuş, ben tam meraktan çatlamak üzereyken de keskin kehribar gözleri bana dönmüştü.

İş üstünde yakalanmış gibi hissettiğim için gözlerimi panikle kaçırmıştım. Anın heyecanlıyla kalbim gümbür gümbür atıyordu ve ben bu sesten başka hiçbir şeyi duyamıyordum.

Aceleyle tüy kalemimi ufak mürekkep şişesinin içine attım ve tekrar o ikisine döndüm. Rahsan çoktan bakışlarını tekrar Serafina'ya çevirmiş, az önceki oyunbaz tavrının zerresini yüzünde barındırmadan art arda bir şeyler sıralıyordu. Rafa yaslanmayı da bırakmıştı, beden diliyle üstünlük kurmak ister gibi Serafina'ya yaklaşmış, onun yanında bir kule gibi dikilirken üstten üsten arkadaşıma bakıyordu.

Son sözünü söyledi ve aynı anda seçtikleri kitapla beraber Serafina'nın yanından ayrıldı. Oturduğum masa domino taşları gibi sıralanmış sağ ve sol rafların tam ortasında kalıyordu. Sol tarafa doğru yürürken birkaç saniye boyunca başını hafifçe çevirip bana baktı. Bakışları yine bıçak kadar keskindi.

Rahsan'ın ailesine halk kendi arasında *Orev* derdi, *karga.* Neden soyisimleri yerine böyle diyorlar bilmiyordum ama Rahsan böyle tepeden tırnağa simsiyah giyiniyorken, koyu renk saçlarını hep geriye doğru tarıyorken bu lakap alakasız gözükmüyordu.

Ben de bu sefer panik olup gözlerimi kaçırmak yerine ona karşılık verdim. Ne konuştuklarını bilmediğim için yüzümde şaşkın bir ifade vardı muhtemelen, o diğer tarafta kaybolduğunda bile kafa karışıklığıyla birkaç saniye daha aynı ifadeyle arkasından bakmıştım çünkü.

Sonra da Serafina'nın hırsla başka bir kitabı raftan çektiğini fark ettim. Öfkesini attığı her adımda belli ederek yanıma, kalktığı sandalyesine geri döndü. Duyguları gücünü tetiklediğinden vücudunun etrafında belli belirsiz sarı bir ışık vardı.

Oturduğu an "Parlıyorsun." dedim kayıtsız bir sesle.

"Sinirimdendir." Getirdiği bordo ciltli kitabı ses çıkartarak masaya bıraktı ve tek elini saçlarından geçirdi. "Yok, bu çocuğa ne yardım edilir ne yardımı kabul edilir."

"Neden? Bu kadar kısa sürede seni delirtecek ne söyledi ki?"

Sesimden merak açıkça anlaşılıyordu ama derinlerde bir yerde bu tartışmalarının benim suçum olduğunu da düşünüyordum. Özellikle de

Rahsan'ın gitmeden önce attığı son bakıştan sonra.

"Aptal aptal şeyler. Uyuz burnu havada, ne sanıyorsa kendini?" Hırsla dönüp Rahsan'ın gittiği yöne doğru baktı. Kaşlarımı çattım. Böyle bir tartışmanın kitapta geçtiğini hatırlamıyordum. Elbette noktasına virgülüne kadar bilemezdim ama böyle bir sahneyi...hatırlamam gerekirdi. Ya da gerekmezdi. En sevdiğim kitap olması her şeyini bilme zorunluluğu getirmiyordu.

Hiç bilmediğim bir sahne olduğundan daha bir merakla sordum. "Ne için tartıştınız?" Bir yandan da kalemimi yeniden elime almış, biriyle tutarken diğeriyle tüylerini okşuyordum.

"İlk başta aynı kitabı seçtik." diyerek önüne döndü. Öfkesi biraz olsun yatışmıştı, en azından parlamıyordu. "Onu ilk başta benim gördüğümü söyledim. O da benimle inatlaştı, kitabı istediğini söyledi. Her zamanki uyuzluğundaydı işte." Omuz silkmiş, sonra da mavi gözlerinde yumuşak bir bakışla bana döndü. "Geçen gün sen onları söyleyince...Bir de yardım ettiğin için...Of, ben de ona her zamanki gibi ters davranmayayım demiştim ama öyle davranmak gerekiyormuş. Rahsan'a iyilik yaramıyor."

Mahvetmiştim.

Gerçekten mahvetmiştim ve az önceki sahneyi neden hatırladığım da belli olmuştu. *Bu sahnenin yaşanmaması gerekiyordu.*

Rahsan ve Serafina bu konuşmayı şimdi değil, sonra yapmalıydı; Matias ve Serafina çoktan sevgili olmuş, Rahsan hikayedeki önemini yitirmiş gibi gözükürken. Ayrıca böyle tartışma şeklinde de olmamalıydı. Bol duraksamalı, belki dostça bir başlangıcın olabileceğinin sinyallerinin verildiği bir konuşmaydı o. Bana nasıl hissettirdiğini, Rahsan ve bu ikili arkadaş olsa ne kadar güzel olacağını düşündürttüğünü hâlâ hatırlıyordum.

Şimdi o ihtimali yok etmiştim. Zaten son belliydi ama...korkunç bir suçluluk kapladı içimi. Şimdi hiçbir şeye karışmasam bile aynı rotada ilerlemeyecekti kitap.

Keşke Aviva olarak değil de yazılmamış karakterlerden birisi olarak uyansaydım. O zaman bu suçlulukla da, bu stresle de baş etmek zorunda kalmazdım. Aviva ne arka planda hareketleri hikayeyi hiç etkilemeyecek bir karakterdi ne de her yaptığını kitapta detaylı biçimde gördüğümüz karakterdi. Dolayısıyla yapmam gereken belli bir şey yoktu, söylemem gereken yazılı replikler azdı. Her türlü ayaklı bir felakettim yani.

Kendimi avutmaya çalışıyor, yan karakter olduğum için o kadar köklü değişimler yaratamayacağımı söylüyordum ama bir türlü ikna olmuyordum. O suçluluk hissi, şimdi ne olacak endişesi gitmiyordu.

"Vivi?"

"Hm?" Alt dudağımı kemirmeyi bırakmış, başımı kaldırıp Serafina'ya bakmıştım.

"Daldın." dedi. "Sen de ona yardım etmenin iyi bir fikir olmadığını mı düşünüyorsun yoksa?"

Hafifçe gülümsemişti ama ona karşılık vermedim. Aslında evet, Rahsan'a yardım etmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyordum ama onunla aynı sebepten dolayı değil. O sinir olmuştu, muhtemelen aşağılanmış hissediyordu. Ben suçluluk ve endişeyle boğuşuyordum, onun elinden mutlu sonunu almış olmaktan korkuyordum.

Bu korku Matias gelene dek sürdü. O geldiğinde ise...eh, ruh eşlerinin eninde sonunda bir araya gelip o mutluluğa kavuşacaklarından emin oldum.

Matias antrenmandan çıkmıştı. Ancak terli, pis ve dağınık görünmek yerine tertemizdi. Yanımıza duş alıp gelmişti. Hatta öyle acele etmişti ki saçları hâlâ ıslaktı. Serafina geldiğini fark etmedi, Matias da arkasından yaklaşırken o fark etmesin diye parmağını dudağına götürüp sessiz olmamı işaret etti.

Ona ayak uydurdum ve sonuç Serafina'nın ufak çığlığı oldu. Çığlık atmıştı çünkü Matias tam onun arkasında durmuş ve iki eliyle saçlarını hızlı hızlı karıştırarak Serafina'yı ıslatmıştı. Serafina kütüphanede olduğumuzu fark ettiğinde elini hızlıca dudaklarına götürdü. Sesli çalışabileceğimiz,

insanların genelde tercih etmediği ve etrafta üçümüzden başka kimsenin olmadığı kuytu bir köşe bile olsa yine de kütüphanedeydik sonuçta.

Matias onun tepkisine gülerek yanındaki sandalyeyi çekti ve oturdu. "Abartma, o kadar ıslanmadın."

"Şaşırdığım içindi zaten!"

O ikisini gülümseyerek, sessizce izliyordum. Matias kollarını birbirinden geçirerek masaya, başını da kollarına yaslamıştı. Yüzü bize dönüktü. Durgun bir yüz ve beklenti dolu bakışlarla Serafina'ya baktı. Önce sıkılmış sonra da sinirlenmiş Serafina'nın en çok ihtiyacı olan şeydi zaten şu anda o, hemen ona doğru dönüp onunla ilgilenmeye başladı.

"Yorgun musun?"

"Biraz. Daha çok açım." Gözleri bana döndü. "Siz ne yaptınız? Ayrıldığımızdan beri burada mısınız?"

"Bugün tek dersim vardı zaten." dedi Serafina. "Vivi ise şaşırtıcı biçimde sabahtan beri burada. İlk defa bu kadar uzun süre kütüphanede kaldığını görüyorum." Sesinde hayret vardı. Açıkçası ben de hayret ediyordum çünkü gerçekten ben de uzun süre oturamaz ve odaklanamazdım. Son bir haftadır dersleri boşladığımdan ya da sınavlar yaklaştığı için olsa gerek bugün epey çalışmıştım. Son yarım saat hariç.

İkisinin de dikkati benim üzerimdeydi. Omuz silkip utangaç bir gülümsemeyle cevap verdim. "Sınavlar ve yeni ay haftası yaklaşıyor...Pek vaktim olmayacak diye."

Ve vaktim şimdiden tükeniyordu. İkisi tarafından.

Tecrübeye dayanarak söylüyorum ki Serafina ve Matias'la ders çalışmak berbat bir fikir. Ayrı olduklarında gayet iyi ders çalışma arkadaşlarıdır, özellikle Serafina'ya göre daha sessiz olan ve kolay odaklanabilen Matias.

Ancak son birkaç haftadır ne zaman bir araya gelseler birbirlerinden başka hiçbir şeye odaklanamıyorlar, birbirlerine temas etmeden duramıyorlar ve

fısıldaşmaları katlanılmaz oluyor. Yine aynısı olmuştu, onları üçüncü defa uyarmak üzereydim ki Matias yine acıktığını söylemiş, Serafina da mutfaktan bir şeyler aşırmayı önermişti.

Onlara bensiz gitmelerini söylerken benden mutlusu yoktu. Bir yandan da...ne kadar gürültücü olursa olsunlar mutlu olduklarını görüp durgunlaşmıştım. Sahip olmayı isteyeceğiniz türden bir mutlulukları vardı. Şakalaşıyorlardı, şakalaşma bahanesiyle birbirlerine dokunuyorlardı ve onları izlerken bile midenizde kelebekler uçuşuyordu.

En azından benim. Okurken öyle olmuştu, izlerken de öyle oluyordu.

Bu da okurken yaşamadığım türden bir hüzün veriyordu bana. Neden Aviva'ya da bir aşk hikayesi yazılmamıştı ki? Ufak bir tane olsa bile olurdu. Hatta sadece ismen belirtilse, kitapta sahne olarak yer almasa bile kabulümdü. Sonuçta eğer evrene eklenmiş olsaydı, arka planda her türlü yaşardım ben o hisleri.

Ne vardı yani Matias'ın arkadaşlarından birisi benden hoşlansaydı? Önemli bir karakter olmasına da gerek yoktu.

Bu hep ukde olarak kalacaktı sanırım içimde.

Aviva hep çok iyi, çok yardımsever, neşeli, gerekli anlarda hep orada olan bir karakter gibi yansıtılmıştı. Bu kadar iyiyse güzel bir aşk hikayesini hak etmiyor muydu yani?

İç çektim. Kendimi fazla kaptırmıştım ve yirmi bir yaş...yalnız olmak için iyi bit yaş değildi sanırım.

Düşüncelerimden sıyrılıp kitabıma döndüm ve kaldığım yeri bulmaya çalıştım. Belki de bu dünyanın dışında, ait olduğum yerde beni bekleyen bir aşkım vardı. Evet, bu imkansız bir seçenek değildi. Kendimi hatırlamıyordum sonuçta, hayatımın aşkını hatırlamasam şaşırmazdım. Eh öyle bir aşkım varsa ve ona geri dönmek istiyorsam ders çalışmalıydım. Daha fazla değişikliğe sebep olamazdım ve öyle korkuyordum ki bunu bile riske atamıyordum.

Gün batımına kadar çalıştım, sonra biraz ara verdim. Döndüğümde yağ lambaları ve mumlar yakılmıştı. Ben de girişten ahşap bir mumluk alıp kulbundan tuttum ve uzun bir mumu içine koyarak masama geri götürdüm. Hala kimse gelmemişti, yalnızlığımın keyfini çıkaracak ve hiçbir belaya bulaşmayacaktım.

Niyetim iyiydi işte ama...çoktan kendimle beraber herkesi geri dönülmeyecek bir yola sokmuştum.

Çünkü normal şartlarda Rahsan Ze'viv sessizce gelip benim yanıma oturmazdı. Beni görmezden gelirdi.

Oysa şimdi görmezden gelmenin tam tersini yapıyordu, fazla görüyordu. Ben uzun masanın baş köşesine oturmuş, kitabın içine girmek ister gibi başımı eğmiş karmaşık bir bitkiyi ezberlemeye çalışırken hayalet gibi hiç hissettirmeden gelmişti. Onu Serafina'nın kalktığı çaprazımdaki sandalyede oturmuş dik bakışlarla bana bakarken gördüğümde irkilmiştim.

Korkuyla elimi kalbime götürdüm, avuç içlerimde ne kadar hızlı attığını hissedebiliyordum. Kitabım da anın telaşında masaya düşmüştü, tekrar elime alırken ters ters söylendim. "Neden hiç sesini çıkarmıyorsun?"

"Bir noktada fark edersin diye düşünmüştüm. Beklediğimden daha dalgınsın." Omuz silkti. Onun bu hiç sorumluluk kabul etmeyen halinden nefret ediyordum. Bunun gibi basit şeyler için değil elbette, daha büyük olaylarda da aynı tepkiyi göstereceğini düşünüyordum.

"Odaklanmıştım. Bir daha sessiz sessiz gelme, beni korkuttun."

Somurtmam hiç umrunda olmadı. Hatta birkaç saat önce Serafina'ya yaptığı gibi, eğlenir bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Bir daha yanına geleceğimi düşünüyorsun yani?"

Şişirdiğim yanaklarımdaki nefesi verdim. "Lafın gelişiydi o."

Ona zaten geçen günden kızgındım, yaklaşmak istemiyordum çünkü bir şekilde beni kullanacağını ya da kalbimi kıracağını düşünüyordum. Aviva saftı, dolayısıyla beni de kolay kandırırdı. Şimdi neden gelmişti? Üstelik,

mum ışığında daha koyu gözüken sarı gözlerinde neden her an kızacakmış gibi bir ifade vardı? Neden dilini yanağında gezdirirken beni inceliyor, sabırsız bir tavırla kapağı kapalı mürekkep şişesini masada döndürüyordu?

"Güzel." dedi, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda. "Ben de zorunlu kalmadığımız sürece seninle karşılaşmayı düşünmüyorum zaten."

Her kelimesine biraz daha sinirleniyor, ona da geriye doğru taradığı o saçma saçlarına da uyuz oluyordum. Bir yandan da yazarı tebrik etmeden edemiyordum. Gerçekten de Rahsan okuyucunun itici bulması istenen bir karakterdi ve her şeyiyle bunu karşılıyordu.

Sabırlı çıkarmaya çalıştığım bir sesle sordum. "Ama şimdi buradasın çünkü?.."

Bu elbette Serafina ve ona söylediğim şeyle ilgiliydi. Bunu bilmediğimden değil, ağzındaki baklayı çıkarması için söylemiştim. Onunla ne kadar az vakit geçirirsem o kadar iyiydi, başından beri böyle düşünüyordum.

Mürekkep şişesiyle oynamayı bıraktı, şişenin altı masaya değdiği zaman tok bir ses çıkmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Mum ışığı onun oturduğu tarafı çok iyi aydınlatmıyordu, o da her zamanki gibi siyah giyindiğinden sadece ellerini net bir şekilde seçebiliyordum. Oturmak için bana yakın bir sandalyeyi seçse de benden olabildiğince uzak oturuyordu. Arkasına yaslanmış ve sandalyede yayılmıştı.

Bana saçma bir nutuk çekmesini, çarpık zihninde neye sinirlendiyse zehrini dökmesini bekledim. Böylece onu susturup kendimi savunabilirdim ama...ne zaman bana karşı kılıçları çekmiş gelmesini beklesem şaşırtıyordu.

"Arkadaşına karşı beni mi savundun?"

Bir an şaşkınlıkla ona baktım. O da ciddi bir şekilde bana baktı. Toparlanmak için gözlerimi kaçırdım ve oturuşumu dikleştirdim. "Savunmadım, olanı söyledim." Verilecek en doğru cevap buymuş gibi gözükmüştü, zaten o da bu durumdan memnun değildi.

"Neymiş o olan?"

Tuhaf tuhaf ona baktım. "Serafina'yı senin yere indirmen. Onun hayatını kurtardın."

"Onun hayatını şifacılar kurtardı."

"Ama sen indirmesen çok geç olabilirdi."

"Hayır, ben indirmesem Jonah indirirdi." O gece onlarla beraber olan diğer revilden bahsediyordu.

Ona nasıl karşılık verirsem vereyim kendini kötü gösterecek bir yol bulacağından bu cevap sonrasında emin oldum. O yüzden başka bir yol izlemeye karar verdim. Aynı onun gibi kollarımı göğsümde çaprazladım ve geriye yaslandım. "Neden bu kadar kızgınsın? Bilmesini istemiyor muydun?"

"İstemiyordum." Burnunu kırıştırdı. "Ondan gelecek teşekkürü de minneti de istemiyordum."

Bana tam cevaplar vermediği için daha çok merak ediyordum. Neden istemiyordu? Serafina ona iyi davranırsa bir şansı olacağını düşüneceğinden mi? Yoksa ona aşık olmayı istemediğinden mi kendini bu kadar uzak tutuyordu?

"Neden?"

"Asıl sen neden söyledin? Beni kahraman gibi göstermeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Ağzımdan kaçırdım."

Bunu dediğim an dondu, yüzündeki hırs da kayboldu. Muhtemelen kendini aptal gibi hissetmişti. Tekrar geriye yaslanırken boğazını temizledi. "Bir dahakine kaçırma."

Onu taklit ettim. Kaşlarımı alayla kaldırdım ve "Bir daha tutacağım sırrın olacağını düşünüyorsun yani?" dedim. Bunu yapmak eğlenceliydi.

"Bu da lafın gelişiydi."

Omuz silkip gülümsedim. Buraya gelirken bu konuşmayı farklı tasarladığı ve benim onun planına hiç uymadığım bakışlarından belli oluyordu. Asla karmaşık biri olduğumu, hareketlerimin tahmin edilmez olduğunu düşünmemiştim ama o, onun için öyleymişim gibi "Ne istiyorsun Malkin?" diye sordu. "Ciddiyim, ne istiyorsun? Arkadaşım olmayı mı istiyorsun?"

Ona hayır desem belki kalbi kırılmazdı ama...ben yine de demeyecektim.

"Asıl sen benim arkadaşım olmayı mı istiyorsun? O gece öyleymiş gibi davranan sendin." Arkadaşlarımla aramı bozma niyeti olduğunu açık etmemiştim, belki o da etmezdi.

"Ondan önce bana abartı bir nezaket gösteren sendin."

Her şeye inat edebilmesi beni şaşırtıyordu. Gerçekten mi diye sorasım geliyordu ve evet, gerçekti. Çok ciddi bir biçimde parmaklarını birbirinden geçirmiş, ellerini de masaya yaslamıştı ve tartışmaya hazırdı.

"Abartı değil, normal bir nezaketti o."

"Herkese gösterdiğin türden yani?"

"Yani, genelde insanlara nazik davranırım. Hem arkadaş olsak bundan en kazançlı çıkan sen olursun."

Beni kullanacağı çok şey olurdu. Belki ajanı yapardı da ruhum duymazdı.

İnat etmek yerine başını sallayarak beni onayladı. "Muhtemelen. Senin kendini ne kadar tüketen bir tip olduğun düşünülürse..."

Bana hep buna benzer şeyler söylüyordu. Kaşlarımı çattım. "Kendimi tüketen bir tip değilim, beni tanımıyorsun."

Tekrar arkasına doğru yaslanırken biraz...keyifli gibiydi. "Gördüklerim yetiyor."

Ben de onun gibi inat etmek, söylediklerini inkar etmek istedim ama bunu yapmadım. Onun yerine söylediklerini düşünecektim. Başka fikirlere kapalı

birisi değildim, bunu değerlendirebilirdim. Değerlendirdiğimde de...onun tamamen haksız olmadığını düşünebilirdim.

Sessizleştik. Onun son sözünü söyleyip gideceğini düşünüyordum. Sonuçta kısıtlı bir araya gelişlerimizin hepsinde benden çabucak kurtulmaya çalışmıştı ama bir kere daha şaşırtarak "Ne çalışıyorsun?" diye sordu.

Ne çalıştığımı unutmuş gibi kitabımı alıp kapattım ve kapağını gösterdim. *Şifalı Bitkiler ve Kullanım Alanları.*

Ne yazdığını okumak için eğilmiş sonra da bana bakmıştı.

"Ezberliyor musunuz?"

"Sayılır. Aynı bitki ailesinden olanların benzer etkilere sahip olması kendi içinde bir mantığı olmasını sağlıyor ama evet, ezberlediğimiz yerler var."

Bana normal bir soru sormuştu, ben de ona normal bir cevap vermiştim. İlk defa normal, bizden bağımsız bir şey konuşuyorduk ve lafımı bitirdiğim anda bunun ne kadar hoş olduğunu fark etmiştim. Hoş ve kolay bozulabilir.

Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine yaslamıştı. Elleri önünde birleşik olduğu için manşetlerindeki değerli taşları görebiliyordum. Bunlar farklı renklerdeki koruyucu, çok nadir taşlardı. Rahsan maden sahibi bir aileye sahip olduğu için bu kıt ve değerli kaynaklara erişebiliyordu.

Önce nereye baktığıma, sonra tekrar gözlerime bakınca garip olmasın diye "Bakabilir miyim?" diye sordum.

Kararsız bir ifadeyle bana baktı.

"Eğer sorun olacaksa─"

"Olmaz." dedi kesin bir şekilde. Sonra "Sanırım." diye ekledi. Sesi artık o kadar da kendinden emin değildi. "Yani, başkası olsa dokundurtmam ama sen bir şifacısın. Onlara yakın bir enerjiye sahipsin, bir sorun olmaz diye düşünüyorum."

Kolunu masaya uzattı. Eli, ellerimi yasladığım yere çok yakındı.

Büyük ama zarif elleri vardı. Bir savaşçıya ait demezdiniz. Matias'ın elleri mesela, onlar tam savaşçı elleriydi. Her zaman ufak bir yarası olurdu, avuç içi sertleşip nasır tutardı. Rahsan'ın elleri ise Matias kadar kılıç değil, genelde kalem tutuyordu.

Tırnakları da düzgün, yuvarlak şekilliydi. Asıl incelemem gereken yer hariç her yeri incelemiştim çünkü taşlara dokunmamaya, olabildiğince yaklaşmamaya çalışıyordum.

Taşlar öylece dikilmemişti manşetlerine, desenler halindeydi.
"Şu ufak kahverengilerin ismi ne?"

"Akik."

Başımı kaldırdım. "Koruyucu mu?"

"Koruyucu. Çoğu öyle."

"Hmm..." Camsı bir parlaklığı olan, yeşil mi mavi mi anlaşılmayan taşı gösterdim. Çok hoş duruyordu. "Peki şu?"

"Akuamarin."

"O da mı koruyucu?"

"Evet, bir de odaklanmayı sağlıyor."

Bildiğim bir şeyi gördüğüm için heyecanlandım. İşaret parmağımla mor taşı gösterirken istemsiz bir neşeyle konuştum. "Bunu biliyorum! Ametist! Askerleri, savaştakileri koruduğu söyleniyor, değil mi?" Başını sallayarak beni onayladı. "Sadece bu değil, hepsinin birden fazla faydası var. Ametist favorimdir, çok yararlı."

Başımı salladım. "Şanslısın."

Parmaklarını avcuna bastırdı ve yavaşça geri çekti elini. "Öyleyim."

"Haftaya görevlendirildin mi?"

Son dördün haftasıydı. Son iki gün hariç zor geçmezdi.

Başını olumsuz anlamda sallarken bileğini ovuşturdu. "Hayır. General Keiv gitmem taraftarı ama öğretmenler izin vermiyor." Bunu aptalca bulduğu değişen bakışlarından belliydi. İstemiş ama reddedilmişti.

"İyiliğini düşünüyorlar. Yaralandın."

"İyileştim. Hiçbir şeyim yok."

"Gitmeyi istiyor musun gerçekten?" diye sordum. "Soğukta sabaha kadar beklemeyi, uykusuzluğu, o canavarlarla burun buruna gelmeyi...İstiyor musun gerçekten?"

İlk defa bir malachinin kulak yırtan sesini duyduğumda, onları canlı ve çok yakından gördüğümde uzun süre etkisinden çıkamamış hatta kabus görmüştüm. Şimdi bile savaş alanına kolayca yaklaşamıyor, her çığlıkta kalbim korkuyla kasılıyordu.

Evet, savaşçıların güçleri havalıydı ama bir bedeli vardı.

Kendimi o yaratıkların karşısında, onlarla savaşırken hayal edemiyordum.

"Bunun istemekle alakası yok. Birileri yapmak zorunda, bunun için eğitiliyoruz."

Doğru bir noktaya parmak basmıştı.
Güçsüz olanlar bu zamana kadar dayanamıyordu zaten.

"Peki..." diyerek dirseklerimin üzerinde ona biraz daha yaklaştım. "Hiç korkmuyor musun?"

Gözleri gözlerimdeydi. Eli yine mürekkep şişesini bulmuş, indirip kaldırırken "Başka bir duygu ağır bastığında...korkmak aklına bile gelmiyor."

"Başka bir duygu ağır bastığında mı?"
Korkunun karşısında ne ağır basabilirdi ki? Yaşama iç güdüsü mü?

"Evet."

"Sende ağır basan duygu ne?"

Gülümsedi. Yine gözlerine ulaşmayan, kurnaz gülümsemelerden.

"Tahmin et, Malkin." Sonra kalktı. Gitmeden önce yüzünde hâlâ o gülümseme vardı. Ellerini az önce oturduğu sandalyenini başına koydu. "Her cevabın sana kolayca gelmesini mi beklersin?"

Cevabımı beklemeden gitti. Bir saat sonra kalabalık, uzun bir masada patates püresini çatalımla dürterken dediğini düşündüm. Ve onu akşam yemeğinde görmedim.

❊

bölüm şarkısı olan
***coney island* tam bir aviva şarkısı. melodisi, sözleri...dinlemenizi tavsiye ederim. ikisi için de ayrı ayrı playlistler yapmayı düşünüyorum. bu parça da kesinlikle içinde olacak.**

sevgiler,
Sareinn.

4 Şubat 2023.

5. FIRTINANIN SAKLADIKLARI

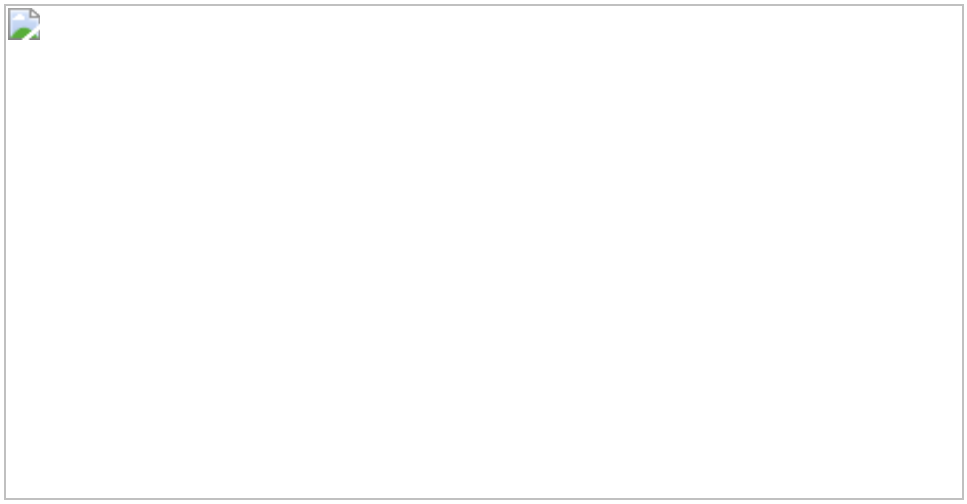

Lorde,
Glory and Gore

❊

"Nasılsınız millet?"

Öğle yemeğinde, büyük yemek salonunun en kuytu köşesindeki masalardan birisine otururken sesim fazla neşeliydi. Tepsimi masanın üzerine bıraktım. Tek bacağımı sıranın üzerinden diğer tarafa attığım sırada dört kişinin de başı bana döndü. ilk cevap veren de elbette Otis oldu.

"İyidir Vivi, senden?"
Ağzı doluyken konuşmuştu ve o kadar iştahlı yiyordu ki benim de önümdeki tabağa saldırasım gelmişti.

"İyiyim, sadece çok açım!"

"Ye hemen ye, yahninin tadı enfes." Yanakları şişmiş bir şekilde bana cevap verdiği sırada kaşığımı aldım ve yemeğin içindeki kuş üzümlerini ayıklamaya başladım. Bu hareketimi kınayan bir ses çıkardı.

Yemek yemeye bayılırdı Otis, zaten bu sayede arkadaş olmuştuk. Birinci sınıfın bahar balosunda herkes kıdemli reveka ve revillerle tanışıp bağlantı kurmak ya da dans etmekle meşgulken ikimiz yemek masasının etrafında dört dönüyorduk. Beklemediğim bir anda diğer taraftan bana laf atmış, portakallı tartı denememi söylemişti. Dediğini yapıp minik tartı ağzıma attığımda gözlerim beğeniyle büyümüş, o da yüzümün ifadesine gülmüştü.

Kilosundan dolayı insanlarla tanışmaya çekinen, ilk başta çok sessiz dursa da tanıdıkça ne kadar çenebaz olduğunu görüp hayret ettiğiniz birisiydi Otis. O akşam portakallı tartı denedikten sonra ona teşekkür etmiştim. Beğenmeyeceğimi düşündüğüm için daha önce denemediğimi ama çok sevdiğimi söyleyince biraz daha tatlılar üzerinden sohbet etmiştik. Sonra zamanla tıkınmayı bırakıp birbirimizi tanımaya başlamıştık, onu Serafina'yla da tanıştırmıştım ama o sıralar Serafina biraz meşgul olduğundan tam olarak yanımızda olduğunu söyleyemezdim. Matias'tan nefret etme mesaisi vardı.

Benim de çok ortalarda gözükmeme gerek yoktu. Bu fırsatı Otis'le sohbet edip onun arkadaşlarıyla tanışmak için kullanmıştım.

Yumuşak karakterine tezat, metal büyücüsüydü Otis. Onun ince uzun, sessiz arkadaşı Zion, Otis gibi toprak elementinin bir başka dalında, kumda ustaydı. İkisi çok zıt karakterlerdi. Odaları yan yana olmasa muhtemelen tanışmazlardı ancak bu yıla kadar arkadaş olmaları benim düşündüğümden daha iyi anlaştıklarının bir göstergesiydi.

Grubun tek kız üyesi olan Esther de metali manipüle etmesini sağlayan güçlere sahipti ancak Otis gibi büyücülük kısmından çok atölye ve üretme tarafına eğilimliydi. Ayrıca Zion'un da kız arkadaşıydı. Beni önceden pek sevmezdi, erkek arkadaşıyla arkadaşlıktan başka bir ilişkimin olmadığını anladığı zaman daha ılımlı davranmaya başlamıştı. En azından tolere etmeye.

Bu toprak üçlünün yanına son olarak benim sayemde Milo katılmıştı. Kendisi benden bir sınıf altta bir şifacıydı.

Şifacıların toprak-su temelli olması Milo'nun gruba alınması için yeterliydi sanırım. Ya da Esther ve Zion'un sessizliğini Otis'le beraber dengeleyecek başka bir konuşkan, enerjik üyeye ihtiyaç vardı.

"Verdiğin kalın köklü bitkiler notu çok iyi Vivi, teşekkür ederim!"

Milo'nun sesiyle başımı yemeğimden kaldırıp ona gülümsedim, lokmamı yuttuktan sonra da "İşine yarıyorsa ne güzel." dedim. Bu da yaklaşan başka bir sorunu hatırlamama yetmişti.

"Sınavlara hazır mısınız?" Soruyu sorarken gözlerimi hepsinin üzerinde gezdirdim.

Zion yemeğine pek dokunmamıştı. Tepsiyi önünden ittirmiş, baygın gözlerini masaya yasladığı kitapta gezdiriyordu. Soruma ilk cevap veren o oldu. "Evet." Bu tek kelimelik cevabı, lafı uzatıp ne kadar çok çalıştığını anlatsaydı yaratacağı etkiyle aynı etkiyi yaratıyordu.

Bazen Zion'un kum değil buz büyücüsü olması gerektiğini düşünürdüm. Beyaz saç ve kirpikleri, mavi gözleriyle çok etkileyici olurdu.

Ancak o halinden oldukça memnundu; hep toprak tonlarında uzun ve bol giysiler giyiyor, arenada da avuca alınan kumun parmak aralarından akma hızıyla yarışacak şekilde hareket ediyordu.

Sonuç olarak mükemmel bir kum büyücüsüydü, albino olması onu başka bir şey için daha uygun kılmıyordu.

Esther erkek arkadaşının cevabından sonra parmakları arasında birkaç tuhaf şekilli metal parçayı sürekli olarak parçalayıp birleştirmeyi bıraktı. Parçalar tahta masanın üzerine gürültüyle düştü.

"Eh işte." Aşağı doğru kıvrılmış gözlerini gözlerime dikmiş, omuz silkmişti. "Artık dersleri umursamıyorum, birkaç ay sonra mezun oluyorum ve hayatım şimdikinden çok da farklı olmayacak."

"Hâlâ balistik mi istiyorsun?" Sesim ilgiliydi. Başını hafifçe sallayarak onayladı. Beni birazcık daha sevmeye istekli olsa Esther'e bayılırdım, eminim. Bir kere gerçekten çok havalıydı. Bazen uzun süre atölyede çalışmaktan dolayı çeşitli mürekkep, yağ ve toz lekeleriyleç kaplı oluyordu ama bunu umursamazdı. Odağı eserleriydi, yeteneğiydi. Ben de onu elimden geldiğince takdir ediyordum.

Milo "Hazır olduğumu pek sanmıyorum." dedi kararsız bir sesle. Bir yandan da kaşığıyla yemeğini karıştırıyordu. "Ezberleyecek çok şey var. Herkes üçüncü yıl en zor derken abartmıyormuş."

Onunla kendi alanımız hakkında derin bir sohbete daldık. Kullanabileceği metotlardan, kütüphanede göz atması gereken kitaplardan bahsettiğim sırada Otis sesli bir şekilde nefes verdi. Tepsisindeki her şey çoktan silip süpürmüştü ve bizi dinlerken sıkılmıştı.

"Yeter bu kadar sınavlar, biraz da bahar festivalinden konuşalım!"

Bahar festivalinin adını duymak bile içimi sımsıcak yaptı. Dilimde her festivalde içtiğim sıcak elma şarabının tadını hissettim.

Buradaki ilk yılımda, yani akademiye girdiğim ve neler olup bittiğini anlamaya çalıştığım yılda, korkuyla geçirdiğim kıştan sonraki bu festival ruhum için bir kurtarıcı olmuştu.
Kasaba rengarenk bayrak ve fenerlerle süslenmişti. Bir sürü kişi çiçekten taçlar takıyordu ve Serafina'yı da peşimden sürükleyip birer tane almamız için gördüğüm ilk takan kişiye sormam yetmişti.

Festival üç gün sürüyordu, her zaman dolunay haftasına denk getirdikleri için de her yıl başlangıç tarihi değişiyordu.

Şimdi son dördün haftasının başındaydık. Dolunay haftasının tasasızlığı bitmişti. Bu hafta sınavların birkaçını olacaktık. Geri kalanı yeni ay haftasından sonraki ilk dördün haftasına ertelenmişti, zaten yeni ay haftaları kabus dolu geçtiği için bu zamanlara sınav koymak gibi bir canilik yapılmıyordu. Üstelik yaratıklar en yoğun bu hafta geldiğinden son sınıfların hemen hemen hepsi, üçüncü sınıflardan ise yetenekli görülenler görevlendiriliyordu.

Henüz hangi gün görevlendirildiğimiz ilan edilmemişti, öğrenmek için de pek hevesli değildim.

Aynı diğerleri gibi sınavlar gibi stresli ya da yeni ay haftası gibi korkutucu şeylerden bahsetmek yerine ben de bahar festivali hakkında konuşmayı tercih ettim. Hepimizin beklediği farklı şeyler vardı.

Otis de benim gibi sıcak şarabı, bir de festivale özel olarak üretiken şekerlemeleri bekliyordu. Esther patlayıcı her şeye bayıldığı ve bu yılın havaifişeklerinin yapımında bizzat yer aldığı için muhtemelen gece yarısını bekleyecekti. Zion ilgisini çekecek herhangi bir şeyi bulmak için tüm tezgahları gezecekti. Her yıl göçebelerin çadırlarından tuhaf tuhaf şeyler alırdı.

Ben festivali bir bütün olarak istiyordum.

Bir de...bu festival Matias ve Serafina'nın ilk öpücüğünün gerçekleştiği yer olacaktı. O yüzden iple çekiyordum. Ayrıca şekerlemelerimle birlikte havaifişekleri izler, belki göl kıyısında otururdum.

Öğle yemeği saatinin bitmesine yakın masadan kalkmış, tepsilerimizi götürürken "Dersin var mı?" diye sordu Otis.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"O zaman bizimle gelsene."

"Siz nereye gideceksiniz ki?"

Açıkçası başka bir şey yapmaya hazırdım. Kahvaltıdan öğle arasına kadar sürekli dersim vardı ya da seradaydım, kütüphaneye gidip ders çalışmadan önce başka bir şeyler yapsam daha iyi hissederdim.

"Zion ve ben arenaya gidiyoruz, gelip izlemek ister misin?"

"Olur, Serafina ve Matias da orada zaten."

Milo benden daha iradeliydi. Kütüphaneye gitmek için yanımızdan ayrılmış, böylece sadece dördümüz dışarı çıkmıştık.

Atölyeler ana binanın dışında, arenadan da uzak başka bir yerdeydi. Epey gürültücü oldukları için onlar okul için ayrılmış arazinin diğer köşesinde ayrı bir binaya sahipti. Böylece Esther arenaya kadar bizimle yürümüş, sonra sevgilisiyle vedalaşıp atölyelere doğru koşmuştu.

Arena dev bir oval şeklindeydi. Etrafında tahtadan, basamak basamak tribünleri vardı ve arazinin geri kalanı ince bir kar tabakasıyla kaplıyken arenanın zemini temizlenmişti. Her zamanki kızılımsı toprak haliyle duruyordu.

Etraf kalabalıktı. Geniş bir alan olduğu için birçok büyücü aynı anda antrenman yapabiliyordu, ben de farklı renk ve tasarımdaki üniformaları sayesinde kaç tür büyücünün burada olduğunu anlayabiliyordum. Topraklar buradaydı, bir köşede ateşlerin kırmızı üniformalarını görmüştüm, lacivert olanlar da su büyücüleriydi.

Zion ve Otis yoklama için gidince olduğum yerde sallanmaya başladım. Hava çok soğuktu, ellerimi yumruk yapmış halde etrafa bakınırken altın rengi saçları sayesinde Serafina'yı bulmam pek zor olmadı.

Diğer ışık büyücülerinin yanında, altın sarısı-beyaz üniformasının içindeydi. Arenanın bana uzak bir kısmında olduğu için toprak zeminde bata çıka ona doğru yürüdüm. Normalde olduğu kadar kuru değildi yer, su büyücülerinin de arada topraktan suyu çekmesi çamur haline gelmesine engel olmuyordu.

Arkası bana dönük olduğu için geldiğimi fark etmedi ancak karşısındaki Eliana bana yaklaştığım anda gülümsemişti. Adımın dudaklarından döküldüğünü anladım, bir saniye sonra da Serafina bana döndü.

Gördüğü anda da gözleri ışıldadı. "Vivi!"

Bana sarıldığında buz tutmuş parmaklarımı sırtına koydum. Ayrılırken "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"İzlemeye geldim. Bir de hemen kütüphaneye gitmek istemedim."

"İyi yapmışsın." Sonra fark ettiği şeyle kaşlarını çattı. "Pelerinin nerede senin?"

"Almaya vaktim olmadı."

"Hava buz gibi! Sınavlardan önce hasta olmak mı istiyorsun?" Kendi pelerininin ipini çözdü. "Al şunu giy, ben zaten üşümüyorum."

Aslında bunu kabul etmezdim, birazdan döneceğimi söyler ve onda kalmasını sağlardım ama burası kütüphaneden daha canlıydı, birkaç dostane karşılaşma için kalacağımdan emindim. Soğuktan gebermek istemiyorsam da kabul etmek zorundaydım. Ayrıca büyü gücü kullanıldığında tüm vücut bir enerji duvarıyla çevrildiğinden üşümüyor ve daha uzun süre yorulmadan durabiliyordunuz. Serafina da antrenman yapacağına göre üşümeyecekti.

Bu yüzden beyaz, içi yumuşacık pelerinini omuzlarıma bıraktığı anda minnetle gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Ne demek." Gülümsedi, bir yandan da ipimi bağlıyordu. "Almaya vaktin olmadıysa...buraya yalnız gelmedin yani?"

"Evet." Başımı sallayarak omzumun üzerinden dönüp onları görmek için bakındım ama toprak büyücüleri buraya yakın değildi. Tekrar önüme döndüğümde Serafina ince parmaklarıyla son düğümü atıp işini bitirdi. "Otis ve Zion'la gelmiştim ama onların da antrenmanı var."

"Hmm..."

"Nasılsın Aviva?"

Az önce bana gülümseyen kız, Eliana, tekrar gülümseyerek araya girdiğinde biraz onunla sohbet ettim. Işık büyücüleri az kişiydi ve kendi aralarında iyi anlaşıyorlardı. Geneli nazikti, Serafina'yı adı konmamış liderleri gibi görüyorlardı ve bu sebeple bana da sıcak davranıyorlardı. Onlarla olan sohbetim kısa sürdü çünkü eğitmenleri Bay Dov onları çağırmış, ben de izlemek üzere tribünlerin onların en yakın tarafına, ikinci basamağına oturmuştum.

Bir yandan gücümü kendim için kullanıp ellerimi ısıtırken bir yandan da onların zarif ısınma hareketlerini izliyordum. Işık büyücüsü olmayı çok isterdim. Tüm büyücü türleri arasından en çok hoşuma giden onlardı. Etraflarındaki sarı ışıklar, sahip oldukları gösteriş, havada narin narin süzülmeleri...

Toplamda on kişiydiler. Bay Dov elleri belinde ezberledikleri ısınma hareketlerini yaparken onları izliyor, etraflarında süzülerek kimin ne kadar doğru yaptığını kontrol ediyordu.

Bu büyülü sarı cümbüşten gözlerimi ayırabildiğim zaman bir köşede, arenada neredeyse kamufle olmuş toprak büyücülerini gördüm. Geniş omuzları ve kumral saçlarıyla Matias ortalarındaydı, etrafındaki iki erkek ve bir kız toprak büyücüye bir şeyler anlatıyordu. Elini kaldırıp arenanın başka bir köşesini işaret etti, sonra zincirli zırhının üzerine çelik göğüs zırhını taktı.

Büyücüden çok savaşçıydı Matias, kılıçları her zaman daha çok sevmişti.

Zaten ileride, konseyde babasının yerini aldığında da kendisinin komutanlık ettiği bir birlik kuracaktı.

Arenanın o işaret ettiği yerinde birkaç kişiyle kılıç dövüşü yaptı. Hiçbiri beş dakikadan uzun süre dayanamıyordu karşısında, kılıçları yere ya düşüyor ya saplanıyordu. Çok geçmeden o da sıkılmaya başladı; kılıcını elinde döndürüyor, yayvan bir şekilde yürüyerek ona meydan okuyan birisinin olup olmadığını soruyordu.

Onu böyle izlemek irkilmeme sebep oldu. Daha önce böyle davranmadığından değil, aksine Matias hep böyle meydan okuyucu olmuştu. Kendine güveni de değildi beni şaşırtan.

Sadece aklıma bir şey gelmişti.

Sanki ilk öpücükten önce Matias'ın Rahsan'la düello yaptığına dair bir şeyler geçiyordu. Tam olarak hatırlamıyordum çünkü bir sahne olarak yer almıyordu. Sadece okuyucunun Rahsan'a biraz daha sinir olmasını sağlayacak kadar bilgi veriliyor, detaya girilmiyordu.

Serafina kendi antrenmanını yaptığı için düellonun nasıl başladığı kitapta bir muammaydı. O sadece işler kızışıp sesler yükseldiği zaman fark ediyor, çok geçmeden de Matias'ın yendiğini ve Rahsan'ın öfkeden köpürerek gittiğini öğreniyorduk.

Serafina bu ufak haberi verirken Aviva'dan hiç bahsetmiyordu, bu yüzden burada olup olmamam gerektiğinden emin değildim ama...buradaydım işte.

Tribünlerde oturuyordum ve son birkaç dakikadır Matias'ın kılıç düellolarını izlediğim için her şeyin nasıl başladığını görmüştüm. Bu kitabı okumaktan daha iyiydi, bugün böyle bir şey yaşanabileceği aklıma bile gelmemişti.

Sadece Rahsan'ın antrenmanını bitirip Matias'ın birkaç metre ilerisine, yere indiğinde bunun hayra alamet olamayacağından emin olup yakın takibe almıştım. Ne konuşacaklarını duyamayacak kadar uzaktaydım ama beden dillerinden, ikisinin de birbirine karşı gardını almış olmasından klasik restleşmelerini yaptıklarını anlamıştım.

Rahsan'ı birkaç gündür gördüğüm en uzun an bu andı.

En son kütüphanede yanıma geldiğinde konuşmuş, bir daha da göz göze bile gelmemiştik. Ortak derslerimiz olmayınca zaten karşılaşmıyorduk ama son zamanlarda onunla normalin çok çok üstünde muhatap olduğumdan olsa gerek buna ilk defa dikkat etmiştim.

Gözlerim onu aramıyordu ama...etrafımda olmadığından emindim işte.

Sadece iki defa geniş kütüphanenin merdivenlerinden hızla üst kata çıkarken görmüştüm onu. Kendini inine kapatıp ders çalışmıştı muhtemelen.

Peki kendisini derslerine vermiş gibi mi görünüyordu? Hayır.

Yani tamam, saçları ilk defa nizami bir şekilde arkaya doğru taranmış değil dağınıktu. Duruşu da bir tuhaftı, teni solmuştu ve göz altlarının morluğu bu mesafeden bile belli oluyordu ancak kütüphanede olmadığını bilsem savaştan çıkmış derdim. Zaten hırslı hırslı bir şeyler söylüyordu, ses tonu da

hareketleri gibi dengesizdi ve arada yükselip alçaldığından bazı kelimeleri seçebiliyordum.

Sınavları için endişelenen birisi değildi Matias'a sataşan, bir sebepten ona çok kızgındı. *Ama neden?*

Kitapta Serafina Matias'a bu konuda bir şey sormuyordu, sanki o da ne olduğunu biliyor ama bizim de bilmemiz gerektiğini unutarak bu meseleyi üstünkörü açıklamalarla geçiştiriyordu.

Sesler tekrar yükseldi, toprak büyücüleri göz dağı vermek ister gibi Matias'ın arkasına bir barikat kurdu. Rahsan'ın bundan gözü korktu mu peki? Hayır. Kendini bile isteye soyutlayan birisi kalabalıklar karşısında yalnız olmaktan neden korkacaktı ki?

Matias'ın üstüne yürümeye devam etmiş, en sonunda Usta Abram ikisinin de göğsüne avucunu koyarak bu saçmalığa bir son vermişti. Kızıl-kahve sakallı, yapılı bir adamdı Usta Abram. Sesi o kadar gürdü ki heyecandan ayağa kalkmış orayı izleyen ben bile ne dediğini anlayabilmiştim.

Düzgünce, bu arenaya uygun bir şekilde dövüşmeyeceklerse ikisinin de defolup gitmesini söylemişti. Küfretmekten de çekinmiyordu, karşısındaki şehrin en önemli ailelerinden ikisinin oğulları olsa da.

Arenada bunu duymayan kalmamıştı. Serafina bile düellosuna ara vermiş, orada kümelenen kalabalığın arasına girerek en öne kadar ilerlemişti. Buradan sonrasını tahmin etmek zor değildi. Matias ve Rahsan'dan bahsediyorduk, birbirleriyle mücadele etme fırsatını asla kaçırmazlardı. Şimdi sadece pisleşmeden, gözetim altında yapmak zorundalardı, o kadar.

Usta Abram yıllardır düello yapmalarına ve aktif olarak görevlere katılmalarına rağmen kuralları unuttuklarını düşünerek hatırlatmış, sonra da selam vermelerini beklemişti. Her düellodan önce yapılırdı bu, birbirlerine saygı duyduklarının ve dostane bir karşılaşma olacağının göstergesiydi.

Onların birbirini selamlaması ise bu felsefeye uygun hareket etmeyeceklerinin göstergesi olabilirdi ancak. Yarım yamalak eğilmişler, nefret dolu gözlerini birbirlerinden ayırmamışlardı.

Selamdan sonra Usta Abram aradan çekildi, geri sayımı yaptı ve başlamaları için işaret verdi. İlk hamle elbette Matias'tan geldi. Hepsini uzun süre izlediğim için çoğunun dövüş tekniğini biliyor, hareketlerini önceden kestirebiliyordum.

Yaratıklarla dövüşürken daha ölçülü, onları tuzağa düşürmeye yönelik davransa da sinirlendiğinde daha fevrileşiyor ve düşünmeden hareket ediyordu Matias.

Rahsan ile aralarındaki fark buydu. O hırs ve öfkeden geberse bile ilk hamleyi yapmıyor, nasıl avantajı elde edecekse ona göre bir taktik geliştiriyordu. Şimdi de Matias arenanın zeminini ikiye ayırana kadar beklemiş, hızlı refleksleriyle yükselerek son anda kurtulmuştu.

Sonra havadayken ellerini omuz hizasında açtı, parmaklarını pençe gibi içe doğru büktü.

Gücünü ne zaman kullansa olduğu gibi etraf karardı yine, daha önce orada olmayan fırtına bulutlarını tepemize çekti. Görüntüsüyle birleşince korkunç gözükmüştü, ilk defa "kötü karakter" olduğunu bu kadar iyi anlamıştım.

Düelloları normal bir karşılaşmadan daha uzun sürdü. Rahsan kollarını savurarak ona sert yıldırımlar yolluyor, yıldırımlar toprağa değdiği anda kızgın sesler ve mor ışıklar çıkarıyordu. Matias onları nötrleyebiliyordu, karşısında başka tür bir büyücü olsa bu kadar iyi başa çıkamazdı.

Fakat Matias yetenekli olmasına rağmen zorlanıyordu, güç dengesi olarak kötü karakter ve kahraman arasında bir uçurum yoktu. Motivasyonunu pek anlayamasak da bu konuda iyi yazılmış bir karakterdi.

Bir yerde sabit kalmayı tercih eden Matias'ın aksine Rahsan havada asla aynı yerde durmuyor, yere de inmiyordu. Orada bu kadar iyi dövüşemeyeceğinin ve rakibinin ekmeğine yağ süreceğinin farkındaydı.

Böyle de bir yere varmıyordu düello. Ne zaman yıldırım fırlatsa Matias kendisini topraktan bir kalkanın içerisine alıyor, üzerine kapanan kubbe sağlamlaşıp kaya gibi olduğu için de Rahsan'ın saldırıları boşa gidiyordu.

Çıkardığı sinirli seslerin arasından "Korkak!" diye bağırdı, iyice hırslanmıştı.

Onu gayet iyi duymuş olacak ki kalkanının içinden çıktı Matias. Az önce kaya gibi sağlam duran kubbe kum olmuş ve yumuşak bir şekilde yere dökülüvermişti.

"Asıl korkak sensin! Aşağı insene!" Kollarını yana doğru açtı. Gücünü kullanmak için yapmamıştı bunu, kendine ne kadar güvendiğini göstermeye çalışıyordu. Yüzündeki gülümsemeyle de bunu destekliyordu. "Yemiyor, değil mi?"

Rahsan inanamıyormuş gibi bir *hah* sesi çıkardıktan sonra güldü. "Yok, basıyor aşağısı. Sen buraya gel." Sesinin her zerresinden alay akıyordu.

Matias omuz silkti. "Peki, seni kırmayacağım."

Sonrasında olanlar epey etkileyiciydi, kabul. Zaten okurken Serafina'nın salya akıtacak seviyede olduğunu anlıyordunuz, bizzat şahit olmak bunu başka bir boyuta taşıyordu.

Büyücü yönüyle öne çıkmasa da üst düzey bir büyücüydü Matias, bir kere soyu nesillerdir toprak elementini saf tuttuyordu. Rahsan gibi elementlerin birleşiminden değil, tek bir elementin gücüne sahip olmasından dolayı çok güçlüydü. Daha uzun dayanabilirdi, daha etkili büyüler yapabilirdi. Şimdi de bunun canlı örneğini görüyorduk.

Matias önce "Geri çekilin!" diyerek etrafındakileri uyardı. Onlar çemberi bozmadan geri çekildiğinde ise altındaki toprakla birlikte yükseldi. Havada değildi elbette, uçamazdı. Ancak şimdi yaptığı gibi toprağı bir dağ gibi altında yükseltebilir, Rahsan'ın karşısına dikilebilirdi.

Bunu yaptığında benim bulunduğum tribünler bile, uzakta olmama rağmen titredi. Ellerini havaya doğru kaldırmış, azıcık bir eforla yeri yerinden oynatmıştı. Bu sahnede adeta bir tanrı gibi tarif ediliyordu Matias, korkunç görünen Rahsan'ın aksine nefes kesiciydi. Zırhıyla beraber bir şövalye gibiydi, bir kurtarıcı. Ona dair her şey o zaman çekici geliyordu. Küçük olduğumdandı herhalde, başrol diye ne yapsa hoş gelirdi. Şimdi de

etkileyici olduğunu inkar edemezdim ama...o toy zamanımda hissettiğim gibi değildi.

"Şimdi oldu mu?" diye sordu sırıtarak. Artık daha da çok bağırıyordu, hepimizin duymasını istiyordu. "Hâlâ korkak olduğumu düşünüyor musun?"

Yüzümü buruştururken yalnız olduğuma ve bunu kimsenin görmediğine sevindim. Yirmi bir yaşındalardı, birkaç ay sonra mezun olacaklardı ve...Kayven'i yönetecek insanlar bunlardı. Yaptıkları saçmalıktan ibaretti.

Onları suçlayamıyordum da.

Bu düşmanlık onlar akademiye girmeden önce başlamıştı. Sonuçta on sekiz yaşına kadar defalarca karşılaşmışlardı. Defalarca kez aileleri onlara önemli olduklarını, kendilerinden sonra burayı onların yöneteceklerini söylemişti.

Ravi ailesinin bir varisi yoktu, dolayısıyla güç oyununda geriye çekilmesi dengeleri değiştirmişti. Diğer üç ailenin çocukları birbirlerine karşı doldurulup rakip olarak büyütülürken artık iyice yaşlanmış olan Mahil Ravi bu tür oyunlara girmemişti.

Kitapta ondan pek bahsedilmiyordu ama sırf çocukların dahil edildiği bu oyuna girmediği için bile onun bilge olduğunu düşünebilirdim. Zaten Serafina'yla olan kısacık konuşmasından da bu anlaşılıyordu. Kibar, gerçeği gören ve Serafina'ya iltifat ederek okuyucunun gönlünü kazanmış bir adamdı. Gençliğinde bir efsaneydi, şimdi zenginliğine rağmen daha basit ve gözlerden uzak bir yaşam sürüyordu.

Her neyse, Bay Ravi kendisini kurtarmıştı, burada kurtaramayanların çırpınışını izliyorduk.

Kitapta aileler dolduruyor, aileler düşman deniyordu. Ee? Bu aileler ne dedi? Bu üçlü sürekli şehir toplantılarına, o gizli davetlere gittiğinde ne konuşuyor? Bu nasıl bir devlet meselesi de okuyucunun bile bilemeyeceği kadar gizli tutuluyor?

Kurgu hakkında sevmediğim şey buydu işte. Okuduğum halde bilmediğim çok şey vardı. Çocukken bu senaryo boşluklarının farkında değildim ve o zaman her şey daha güzeldi ama şimdi...cevap istiyordum. Soru sorunca da işler rayından çıkıyordu.

Somurttum.

Tüm sorularımın asıl kaynağına yöneldi yine tüm dikkatim. Bulunduğum yerden sadece vücudunun yan kısmını görebiliyordum. Kuzgun karası saçları dağınıktı, yüzünün iki yanına doğru düşerek nasıl bir ifadeye sahip olduğunu görmemi engelliyordu. Duruşundan anladığım öfkeli olduğuydu. Ellerini yine aşağıda pençe gibi bükmüştü, her an saldırıya hazırdı ama bekliyordu.

Ne istiyorsun Rahsan? Daha doğrusu, *ne istedin?*

Neyi bu kadar istedin de ölümün pahasına mücadele ettin? Bir şeyler var, bu belli, boşu boşuna ölmedin. Önceden sadece bir piyon olduğunu, gerektiği anda da hikayeden acımasızca çıkarıldığını düşünmüştüm ama...ya öyle değilse?

Sorularımın cevabı onda var mı merak ediyordum. Kitapta öğrenememiştim, şimdi de öğrenebileceğimden emin değildim.

Ancak yaşamak okumaya benzemiyordu. O da gördüğüm mürekkep izlerinden ibaret değildi. Bu da bana umut veriyordu. Hırslı olduğunu biliyorduk ama görmek bambaşkaydı. Yazıldığından daha zekiydi Rahsan, daha mantıklıydı. Belki herkesten gizlediği, gerçekten geçerli bir sebebi vardı.

Boşuna değildi hiçbir şey.

Tamam hâlâ kötüydü ama...en azından aptal bir kötü değildi. Ya da ben öyle olsun istiyordum.

Ürpertiyle kollarımı pelerinin altından vücuduma sardım. Soğuktu. Böyle bir olayın karşısında olmasam bir saniye daha durmazdım ama düello bitmiyordu.

Öfkesini kontrol altına almış olan Matias bekliyordu, Rahsan zaten ilk hamleyi yapmazdı. Boşuna bekletiyordu aslında, kedinin fareyle oynaması gibi oynuyordu onunla.

Ne olacağını hepimiz biliyorduk. Hem de ben hariç kimse kitabı okumadığı halde.

Rahsan'ın gücü saldırıya yönelikti. Bir yıldırım büyücüsünün yapabileceği sınırlı büyü vardı. O her ne kadar hırsından kendini gelebileceği en üst seviyeye çıkarmış olsa da Matias gibi hem saldırının hem savunmanın en iyisini yapamazdı.

Şimdi Matias Rahsan'ın yanına çıktığına göre en büyük avantajını kaybetmişti.

Önceden onun Matias'ı kıskandığını, o yüzden çekemediğini düşünürdüm. Hâlâ ara ara bunu düşünüyordum. En büyük rakibinin senden daha iyi olduğunu bilmek kolay sindirilecek bir şey değildi.

Matias ona göstermelik birkaç saldırı yaptığında çoktan neler olacağını görmüş, çıkan her seste yüzümü biraz daha buruşturmuştum. İlk yaptığı büyü birkaç kaya yollamaktan ibaretti. Rahsan onun dev kayalarından daha hızlı olduğu için büyü yapmak yerine sadece aralarından süzülerek kurtulmuştu.

Matias oynamaya devam ediyor, Rahsan gerçekten de bir şansı olduğunu düşünsün istiyordu. Büyüsü üzerindeki kontrolü muazzamdı, kayalar Rahsan'ı geçtiği anda yine kuma dönüşerek yumuşak bir şekilde ait oldukları yere dönmüştü çünkü. Bilerek onu hemen yere sermiyordu.

Olanları izlemek içimde nedenini bilmediğim bir huzursuzluk yarattı. Rahsan'la birkaç defa sohbet etmek ona düşündüğümden daha çok sempati duymama sebep olmuş olmalıydı. Ya da Serafina'yı kurtardığından beri ona eski "kötü karakter" gözleriyle bakamıyordum.

Cevap ne olursa olsun sonuç değişmiyordu. Huzursuzluk ve mide bulantısıyla mücadele eden ben oluyordum.

Matias önce onunla biraz daha oynadı, Rahsan ona saldırdı ama bu sefer kalkanını son anda yapabildi. O an çok korktum. Yıldırımları ölümcüldü ama düello kuralları gereği gücünü bu seviyede kullanamazdı. Yani çarpsaydı da bir şey olmazdı.

Yoksa olur muydu?

Rahsan'ın yıldırımlarının gücünü azalttığından emin olamıyordum. Ona merhamet yükleyemiyordum, ölümcül değilse bile kurallar yüzündendi.

Matias kıl payı ile kaçtığı saldırıdan sonra daha fazla riske girmedi ve herkese bunun onun için aslında ne kadar kolay olduğunu gösterdi. Önce bir kum fırtınası ile Rahsan'ın görüş alanını kapattı, onu hisleri dışında kör etti. Bunun korkusunu yaşamasına bile izin vermeden de saldırdı. İşte bu kadar, birkaç dakika içinde Rahsan yerdeydi. Düştüğünde birkaç defa çamurlu zeminde yuvarlanmıştı.

Onu hapsettiği taştan kafesi yıldırımlarıyla bir defa patlatsa da ikincisinden kaçamamıştı. Artık iyice sıkılmış olan Bay Abram da Matias'ı galip ilan etmişti.

Çamurlu zeminden kalkarken hırstan titriyordu Rahsan. Gözü dönmüştü, biraz delirmiş görünüyordu.

Gözleri yuvalarından fırlayacakmışcasına açılmıştı, üstü başı mahvolmuştu, saçları çamurdan birbirine, yüzüne, bulabildiği her yere yapışmıştı. Buna rağmen diyeceğinden geri durmadı, bir kere daha "Korkaksın!" diye bağırdı. "Korkaksın ve bunu kendin de biliyorsun!" Parmağıyla Matias'ı işaret etti. Onun zaferini yaşamasına izin vermiyordu, konuşmasına da.

Parmağı ondan sonra kalabalıktaki Serafina'yı buldu. "Sen de öylesin!"

Arkasını dönüp gitmeden önce kollarınu iki yana açarak birkaç adım geriye doğru yürüdü. "Şimdi bu cehenemde kahramancılık oynamaya devam edin!"

Sonra arenadan çıktı. Çamurlu ayaklarıyla kara bastığı an yürümeyi bıraktı. Kalan son gücünü ana binaya doğru uçmak için kullandı. Herkes gibi ben

de arkasından ona bakıyordum. Gözden kaybolduğu zaman bile tekrar önüme dönmedim.

Bu olayın kitapta neden üstünkörü bir şekilde, birkaç cümleyle anlatıldığını anlamıyordum. Önemliydi çünkü, bundan emindim. Üstelik Rahsan bas bas korkaksınız diye bağırırken deliliğinden ya da körü körüne nefret ettiğinden yapmıyordu bunu.

Yaşadıkları bir şey vardı, konuştukları bir şey vardı ve bunu sadece üçü biliyordu.

Gizliden gizliye arkadaş çıkacak değillerdi ama bir sır vardı, bildikleri bir şey vardı.

Ve bu kavgada Rahsan yalnızdı.

❊

merhabalar!

bölüm beklediğimden uzun olduğu ve bir türlü yazamadığım için en azından bir kısmını paylaşmak adına kalan kısmı diğer bölüm olarak yazmaya karar verdim.

umarım beğenmişsinizdir.

sevgiler,
Sareinn.

7 Mart 2023.

6. OLDUĞU GİBİ

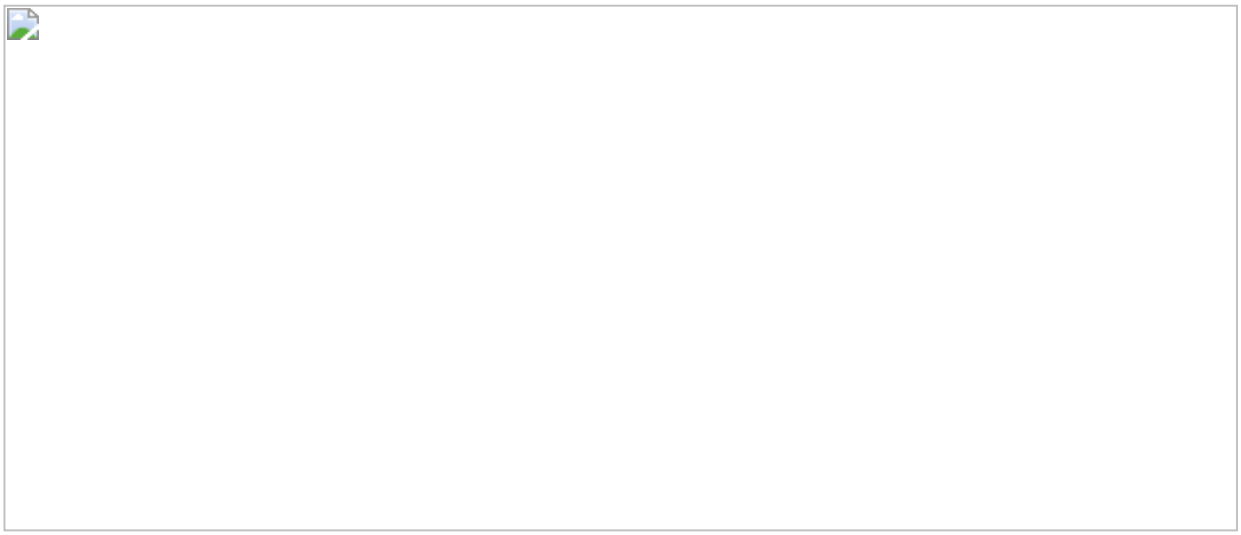

Bon Iver & St. Vincent,
Roslyn

❊

Artık soğuğun bir önemi yoktu.

Hâlâ tribünlerin üzerindeydim; esen rüzgar yerdeki karı, pelerinimi ve saçlarımı savuruyordu ama ben hiç kıpırdamadan durmaya devam ediyordum. Düşüncelerime öyle kapılmıştım ki ne etrafımda olup bitenlerin parçasıydım ne de esen rüzgarın farkındaydım. Bakışlarım yerdeydi, dudaklarım kurumuştu ve sızlıyordu.

Rahsan'ın gidişinden sonra Usta Abram çember halinde duran seyircileri dağıtmış ve onlara yapılacak antrenmanları olduğunu hatırlatmıştı.

Acil olarak hava büyücüleri çağrıldığından etrafa bir kargaşa hakimdi. Bağırdıklarını biliyor ama ne dediklerini duymuyordum. Zaten gök her şeyi bastıracak kadar şiddetli gürlemeye başlamıştı.

Rahsan gibi yıldırım büyücüleri güçlerini çok kullandığı zaman fırtınayı beraberinde getirdi. Eğer hava büyücüleri gelip durumu kontrol altına almazsa akademinin bulunduğu yerden bölgeye bir fırtına yayılır ve yağmurdan göz gözü görmezdi. Şimşekler çakardı, yıldırımlar düşerdi ve kimse yapması gereken antrenmanları tamamlayamazdı.

Ondan bu zamana kadar nefret etmeyenler varsa bile, arkasında bıraktığı bu kargaşadan dolayı sinir olduklarından emindim. Çok hızlı bir şekilde halledilmesi gerekilen bir sorun bırakmıştı çünkü.

Arkasını başkasının toplaması gerekiyordu fakat bu onun suçu değildi. Hava elementinin saf büyücülerinden değildi Rahsan, gücü sınırlıydı ve kendi sebep olmuş olsa dahi hava olayları üzerinde tam bir kontrole sahip değildi.

Onun göreve çıktığı gecelerin sabahında muhakkak ıslanırdı toprak. Göğü delen bir fırtına olmazdı; sakin, huzurlu bir yağmur yağardı ama mutlaka yağardı. Tükenmeye yüz tutmuş gücünün son damlalarını fırtınayı hafifletmeye harcardı çünkü.

Bunu daha önce de fark etmiş, keşke karakterinin bu zarif yönü kitapta da öne çıkarılsaydı demiştim.

Şimdi bunu yapmaya tenezzül etmemişti. O sinirle aklına mı gelmemişti yoksa böyle mi cezalandırmak istemişti karar veremiyordum.

İstemediyse bile antrenman iptal oldu. Yakınlarda kara bulutları dağıtacak, şiddetlenen rüzgarı dindirecek bir hava büyücüsü yoktu. Çok geçmeden gürleyen göğü tamamlayan, şiddetli bir yağmur yağmaya başladı.

Böyle durumlarda müdahale edilmez, fırtına dinene kadar beklenirdi. Havadaki ani değişimler dengeyi bozuyordu. Bozulan denge de yaratıkların daha çok gelmesi ve geçitlerde anomalilierin oluşması demekti. Havanın kapalıdan fırtınaya, fırtınanadan tekrar normale dönmesi dengeyi daha da bozacağından sadece bekleyecek ve çevreye yayılmamasını umacaktık.

Eh, bir de olabildiğince çabuk içeri girmeli ve bunu yaparken yere çakılmamalıydık. Sicim gibi yağan yağmur yüzünden arenanın içi çoktan ufak göletlerle ve çamurla kaplanmaya başlamıştı.

Serafina uçup gidebileceği halde bana seslenmiş, peşine takılan Matias'la beraber beni bulmuştu. Bulduğu anda da kolumdan tutup beni arenadan çıkarmıştı.

Hep bunu yapardı, yakınlarda bir tehlike ya da kurtulmamız gereken bir durum varsa önce beni güvenli bir yere ulaştırmaya çalışırdı. Bu konuda ona ne kadar minnettar olsam azdı, beni ne kadar değerli hissettirdiği konusunda en ufak fikri yoktu.

Koşar adım yürürken üzerimdeki pelerinin bağını çözüp kendi omuzlarımdan ikimizin üzerine doğru örttüm. Matias önümüzden gidiyor, diğer toprak büyücülerine de seslenerek kaygan zemini bir nebze olsun düzeltmeye çalışıyordu.

Botlarımız yağmur yüzünden eriyip çamurlaşmış karda şapırtılı sesler çıkarıyor, koştukça etrafa sıçratıyorduk ama düşmeden akademinin taştan merdivenlerine ve yüz yıllık devasa kapısına varmayı başardık. Kapı meşe ağacındandı, üzerine ay döngüsü ve yıldızlar oyulmuştu. Tam ortasında ise tutulmayı gösteren bir sembol vardı. Çok incelikliydi ama incelemeye vakit yoktu. Matias ve birkaç kişi tüm güçleriyle ittirip açmaya çalışıyor, hepimiz bir an önce içeri girmek istiyorduk.

Bu ana kapı genelde kapalı tutulduğundan açmak zordu. Girişler yan kapılardan yapılır, öğrenciler zaten seralara yakın olan arka kapıyı kullanırdı. Şimdi buraya doğru koşmuştuk çünkü arenaya daha yakındı.

Kapı gürültüyle açıldı ancak kapanışı sessizdi, sadece yuvasına oturduğunda tok bir ses çıkarmıştı. Kapandığı anda da yağmurun gürültüsü dinmiş, mutlak bir sessizliğe adım atmıştık.

On iki kişi yüksek tavanlı, tam karşıdaki devasa pencere dışında ışık kaynağı olmadığından karanlık sayılabilecek giriş koridorunda çamur izleri bırakarak yürüdük. Pelerini Serafina'ya teslim edip kollarımı göğsümün üzerinde çaprazlamış ve ellerimi kollarımın üzerine koyarak ısınmaya çalışmıştım.

Saçlarım çoktan ıslanmış, tutamlar halinde birbirine yapışmıştı. Üşüyordum ama gıkım çıkmıyordu.

Zaten ben konuşmasam da çok kullanılmadığından bizden başka kimsenin olmadığı koridorda diğerlerinin sesi yankılanıyordu.

Antreman iptal edildiği için sinirliydi çoğu, sınavlardan önceki son zamanlar olduğundan bugün çok kıymetliydi. Eğitmenleri onları izliyor ve sınavda başaramasalar bile antrenmanlardaki performansları yüksekse bunu göz önünde bulundurarak puan veriyordu.

Yüksek puan ise iyi bir mevkide iş ve daha yüksek yaşama şansı demekti. Şimdi bu fırsatları elinden alınmıştı, elbette sinirleneceklerdi.

Arkamızdan hamurdanarak gelenlerin aksine arkadaşlarım iki yanımda sessizce yürüyordu. Merdivenlerin ilk dönemeci kafesli dev pencereye doğru çıktığından kararmış havayı, hız kesmeden devam eden fırtınayı tırmanırken görebiliyorduk. Matias bu fırtınanın şiddettinde hiç payı yokmuş gibi rahat, ifadesiz yüzü ve geniş omuzlarıyla bir basamak önüme geçmişti.

Serafina ise tek kolunu pelerininin içinden çıkarmış, avuç içinde bir ışık topu oluşturarak yolumuzu aydınlatmıştı. Karanlıktan hiç hoşlanmazdı. Kaşları çatık, yüzü gergindi.

Soru sormak için iyi bir zaman değildi ama hiçbir şey olmamış gibi davranmaları sabırsızlığımı artırmıştı.

"Rahsan neden o kadar sinirliydi?" diye sordum kendimi tutamayarak. Sonra başımı Serafina'dan Matias'a doğru çevirdim. "Neden size korkak olduğunuzu söyledi?"

Şimdi merdivenlerin diğer kısmına doğru dönmüş, ilk kata çıkıyorduk.

"Boşver Viv." derken omzunun üzerinden dönüp bana baktı Matias. "Saçmalıyor sadece."

Bu muydu yani?

Tamam, burada bana uzun uzun açıklama yapmasını beklemiyordum ama sadece bunu diyerek geçiştirmesi...

Kaşlarımı çattım. "Bana saçmalıyor gibi gelmedi."

Matias'ın ifadesinin değişmediğini görünce Serafina'ya döndüm. "Bir şeyler döndüğü belli. Bana söylemeyebilirsiniz, tamam." Nasıl olsa onlar gibi önemli bir karakter değildim. Babam tüccardı ve onların ailesinin aksine konseyde söz sahibi değildi. Bu üçlü küçüklüklerinden beri toplantıları izlemek için götürülmüştü, onlara gelecekte birlikte yönetecekleri söylenmişti. Elbette paylaştıkları özel şeyler vardı. Dışlanmış hissetmenin sırası değildi.

"Ben sadece önemli bir meselede ön yargılı davranmadığınızı bilmek istiyorum."

Ve neler olup bittiğini biraz olsun anlayabilmek.

Gözlerimi meydana bakan, bol gün ışığı alan o odada açtığım ilk andan beri iyi bir Aviva değildim ben. Bu dünyayı ve karakterleri çok sevmem bir şeyi değiştirmiyordu. Olmam gerekenden daha meraklıydım. Kendimi tutup işlerin olması gerektiği gibi ilerlemesine müsaade etsem de tehlikeli sorular soruyordum. Bilmek istiyordum çünkü. Ait olmadığım bir dünyanın uymaya çalışan parçasıydım ve elimdekiler bana yetmiyordu.

Okurken alamadığım cevaplar burada da peşimi bırakmıyordu. Üstelik şimdi bilme isteğim daha şiddetliydi çünkü sorunların bizzat şahidiydim.

Burası tuhaflıklarla dolu bir yerdi. Ben bilmiyordum ama iç güdülerim biliyordu.

"Ön yargılı davranmıyoruz." Serafina bir elini omzuma koyarken yumuşacık bir sesle bana cevap vermiş, ikinci katın merdivenlerini çıkarken aramızdaki sessizliği bozmuştu. Grubun geri kalanı odalarına gitmek için yanımızdan geçerken "Bekle." dedi. Kalabalık dağılana kadar koridorun başında sessizce durduk. Sonunda etrafta bizden başka kimse kalmayınca mavi gözleri tekrar bana döndü, yanan mumların titrek ışığı yüzüne vuruyordu.

"Rahsan'ın söyledikleri...en iyi ihtimalle bir saçmalık. Matias böyle söyleyerek kibar davranıyor, bundan emin olabilirsin."

Bunu söyledikten sonra ikisi arasında bir bakışma geçti. Matias söylememesi için uyarıyordu muhtemelen. Serafina ise bana kıyamadı, derin bir nefes

aldıktan sonra "Toplantılar yaptığımızı biliyorsun." dedi. "Sana söyleyemiyoruz ama tahmin etmişsindir."

Başımı sallayarak onu onayladım. Kötü bir Aviva olmak umrumda değildi, biraz olsun karanlıktan çıkmak istiyordum. Kapana kısıldığım bu dünyada bilmediğim çok şey vardı.

"Rahsan son zamanlarda..." Nasıl açıklayacağını bilemedi. "Delice fikirler ortaya atıyor. Konuştuğu şeyler sadece huzursuzluk yaratmıyor, aynı zamanda ailesinin itibarını da zedeliyor."

Toplantılar gizli tutulmak zorunda olduğu için en fazla bu kadar açık konuşabiliyordu benimle. Anlattığı şeyler daha fazla soru işaretiyle bıraksa da daha fazla eşeleyip zor durumda bırakmak istemiyordum onu. Zaten Matias *söylememeliydin* der gibi bakıyordu.

İstediğim cevaplara kavuşamamış olmanın yarattığı hayal kırıklığına rağmen sakin kalarak "Size de bu fikirlerine destek vermediğiniz için korkak diyor yani?" diye kendi sorumun cevabını verdim.

"Aynen öyle." Onu anladığımı görünce gerginliği azalmış, yüzünde ufak bir gülümseme belirmişti.

O ana kadar sessizliğini koruyan Matias "Bahsetmiyoruz ama büyük bir sorumluluğun altındayız, Viv." dedi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ıslandığı için üzerine yapışan giysisinin altında kol kasları belli olmuştu. Yüzü ciddiydi, arkadaş olduktan sonra alıştığım o çocuksu tavrından eser yoktu. Onu tanımadan önce gördüğümüz Matias gibiydi; ciddi, soğuk, aile baskısının altında ezilen o çocuk. "Ve söz konusu hepimizin geleceği olduğunda kişisel sebeplerle ön yargılı yaklaşmayız."

İşte şimdi, tam olarak bu tavır yüzünden kitabın sonunda neden iyi liderlik ettiklerini daha iyi anlıyordum. Aynı zamanda rahatlamış hissetmiştim çünkü yalan söylemiyordu. Matias gerçekten de böyle birisiydi. Hem kitapta hem de onu tanıdığım şekliyle. Yalan söylememek için hiçbir şey söylemezdi.

Yine de kendimi "O kadar mı saçma?" diye sorarken buldum. Düşünmeden konuşmuştum.

Başını yavaşça sallayarak onayladı. "Ve tehlikeli."

"Daha çok tehlikeli." Serafina da ona destek oldu.

"Peki."

Bu kadarıyla yetinmekten başka çarem yoktu. Bana daha fazla şey söyleyemeyeceklerini biliyordum ve ailelerinin onlara yaptığı baskıların yanında bir de ben dert olmak istemiyordum.

Başımı eğerek taş zemine baktım. Benim de odamın olduğu eski kanatın ikinci katındaydık. Etraf farklı büyüklükte bir sürü mum ve bazı kolonlara asılmış meşalelerle aydınlatılmıştı. Duvarlarda önceden burada eğitim görmüş başarılı reveka ve revillerin portreleri, ara ara da halk hikayelerinde anlatılan olayların resimleri vardı.

"Hadi artık, burada durma." Başımı kaldırdığımda gözleriyle hâlâ birbirine sarılı vaziyette duran kollarımı gösterdi Serafina. "Üşüyorsun." Ardından Matias'a çevirdi bakışlarını. "Hepimiz ısınıp dinlenelim, akşam yemeğinde görüşürüz."

Başını belli belirsiz sallayarak onaylayınca sessizce ayrıldık. Serafina benimle koridorun sonuna kadar gelip yeni kanada geçecekti, Matias ile orada ayrılmıştık. O merdivenlerden üçüncü kata çıkacaktı.

Baş başa kaldığımızda da sessizlik bozulmadı bir süre. Koridoru neredeyse yarılamış, lir çalıp dans eden kızların olduğu büyük tablonun yanından geçerken arkadaşım başını bana doğru çevirdi. "Sessizsin. Canın çok mu sıkıldı bu kavga yüzünden?"

"Kavgadan değil..." diye başladım söze ama nasıl devam ettireceğimi bilemedim. Ona buraya ait olmadığımı, kim olduğumu bile bilmediğimi, bunu uzun süre görmezden gelebilsem de artık bir şeylerin değişmeye başladığını söyleyemezdim. Belki ait olmama hissi gittikçe daha tahammül edilemez bir hal alıyordu, belki ben artık sabırsızlanıyorum diyemezdim.

Kimseye içimi de dökemiyordum. Saklamak zorunda olduğum çok sır vardı. Bir şeyleri bilsem de her şeyi bilmiyordum, bilmediğim kısımlar da başıma bela oluyordu. Her gün ince bir buzun üzerinde yürüyordum. Yanlış bir şey yapacağım diye ödüm kopuyordu, ne olacak diye düşünmekten uyuyamıyordum.

Karşılarına geçip siz benim en sevdiğim kitaptaki karakterlersiniz diyemiyordum.

Buraya nasıl geldim bilmiyordum, geri de dönemiyordum. Geri dönebilecek bir yerim var mı onu da bilmiyordum.

Yardım isteyebileceğim kimse yoktu. En ufak hareketim başka sahnelerin doğmasına yol açıyorken adı sanı bilinmeyen bir karakter dahi olsa kimseye bir şey söyleme riskine de giremiyordum. Üç yıldır bu kaygılarla yaşamıştım ve kitabın son bölüme bir bu kadar daha vardı.

Üstelik finalin kurtuluşum olacağı kesin değildi. Buradan çıkabilecek miyim yoksa ölene kadar bu yüklerle mi yaşayacaktım belirsizdi.

Ölüm...Bir seçenek olarak aklıma gelmiş ve geldiği an ürpererek aklımdan kovmuştum. İntihar asla yapabileceğim bir şey değildi. Her şeye ve tüm zorluklara rağmen yaşamak istiyordum. Zaten intihar edecek kadar çaresiz hissetmekten çok uzaktım.

Başımı Serafina'ya doğru çevirip yarım kalan cümlemi tamamlamaya çalıştım. "Sadece yorgunum."

"Peki, güzelce dinlen o halde."

Pek inandırıcı bir cevap vermemiştim ama o daha fazla soru sormamıştı.

Evet, bu aralar kütüphanede çok vakit geçirdiğimden geç yattığım ve yorgun olduğum doğruydu ama surat asmamın sebebi bu değildi. Nasıl onların bana söyleyemediği şeyler varsa benim de onlara söyleyemediklerim vardı. Dışarıdan hiç sırları olmayan, tasasız ve iyimser gözüksem de gerçekte bunun tam tersiydim. Aviva değil, ben. Tabii gerçekten bir benliğim varsa.

Bu fikirden rahatsız olarak "Fırtına ve gök gürültüsünden hiç hoşlanmam." diye ekledim. Bunu söyledim çünkü ileride bir sahnede Aviva'nın buna benzer bir şey söylediğini hatırlıyordum. Oysa fırtına ve gök gürültüsüne karşı özel bir duygum yoktu.

Aslında, böyle havalarda kitap okumayı, ara ara arkadan gelen gök gürültüsünü severdim. Söylemiştim çünkü bu karakterin maskesini takan bir

boşluktan ibaret olmadığıma kendimi ikna etmek istemiştim. Küçük, zavallı bir çabaydı.

"Ben de." diyerek suratını buruşturdu Serafina. "Her taraf kararıyor, soğuk, ıslak..."

Onu desteklercesine gülümsediğim sırada odamın önüne geldik. Nezaketen onu içeriye davet edip nane çayı yapabileceğimi söylerken bir yandan da sabah etrafı toplayarak çıkıp çıkmadığımı hatırlamaya çalışıyordum. Panik yaşamama gerek kalmadan tek ihtiyacı olanın sıcak suyla yıkanmak olduğunu söyleyerek nazikçe reddetti teklifimi. Böylece vedalaştık, o koridorda gözden kaybolurken ben içeri girdim.

Yaptığım ilk şey çamurlu botlarımdan kurtulmak oldu. Sonra ıslanmış üniformamı çıkardım ve küvetimin dolması için musluğu açarken banyo ve odam arası mekik dokudum. Üşüdüğümü şimdi daha net fark ediyordum. Üzerimdeki gömleğin düğmelerini açarak şömineye doğru yürüdüm. Birkaç odun alıp acele hareketlerle dizdim, birkaç kozalağı da içine attıktan sonra kenardaki çakmak taşı ve karbon çeliğinden yapılmış ateş çıkarıcıyı birbirine vurarak odunları yakmaya çalıştım. Bu işte pek iyi değildim bu yüzden epey uğraşmam gerekmişti.

Aslında akademide biz derslerdeyken odalarımızı temizleyen, şöminelerimizi yakan çalışanlar vardı ama burası kocaman bir yerdi. Bir sürü de öğrenci vardı. Her gün temizlik yapılmadığından böyle ufak şeyleri kendimiz yapıyorduk. Her gün gelseler bile bunları kendim yapmayı isterdim zaten.

Nihayet odunları yakmayı becerdiğimde çok mutlu oldum. Kalıp tadını çıkarmayı istedim ancak bunu banyodan sonraya ertelemem gerekiyordu. Taşmadan gidip suyu kapattım, küvetimi çeşit çeşit aromalar ve kuru çiçek yapraklarıyla doldurdum.

Suyun içine girdiğim an ısındım ve gevşedim. Ellerim şakaklarıma gitti, iki yandan ovuşturup masaj yapmaya başladım.

Sadece dinlenmek istiyordum ama düşüncelerim buna izin vermiyordu. Banyoda kaldığım süre boyunca can sıkkınlığım geçmedi.

Her düşüncemin sonu bir şekilde Rahsan'a çıkıyordu. Onu o halde görmek tuhaf bir hüzün vermişti bana. Birkaç gündür konuşmamamıza, konuştuğumuzda ise hoş sebeplerden olmamasına rağmen ona sempati duyduğumu fark ettim. Evet, sevimsiz olduğunu düşündüğüm oluyordu, beni kızdırıyordu ama...onu kendime benzetiyordum.

Bunu sesli söylesem gülerlerdi bana. Neşeli, arkadaş canlısı, iyimser bir kızla soğuk, yabani ve hiç sevilmeyen bir çocuk nasıl birbirine benzeyebilirdi?

Benziyorduk işte.

Ben burada kapana kısılmıştım, Aviva gibi davranmaktan başka çarem yoktu. Neşeli ve arkadaş canlısı olmaktan, ana karakterlerin yardımsever arkadaşı rolünü üstlenmekten başka seçeneğim yoktu.

O ise kötü davranmalıydı. Sorun çıkarmalıydı ki ana karakterler bu meseleyi halledip günü kurtarabilsin, mutlu sonlarına kavuşabilsin. Saçmalamalı, delice fikirler ortaya atmalıydı ki kahramanlar aklın sesi olabilsin.

İkimiz de bu yardımcı rolleri üstlenmek zorundaydık. Hikaye tıkandığında devreye girmek, bize yazılanı oynamak...

Sanırım başka seçeneğimizin olmaması beni ona yakın hissettiriyordu. Evet, baktığın zaman Matias ve Serafina da onlara biçilen rolü oynuyordu ancak onlar Rahsan gibi sevilmeyen, çemberin dışında itilen karakterler değildi. Onlar buraya aitti, bu dünya, bu hikaye onları içindi. Ben onlar içindim, Rahsan onlar içindi.

Delicesine...tehlikeli fikirler...

Nefesimi verdim. Küvetin etrafındaki mumların alevi titreşti.

Neden onun boş yere sinirlenmediğini düşünmek istemiştim? Neden ona bel bağlamıştım? Bu kadar mı umutsuzdum bir çıkış yolu bulmak için? Kötü karakterden mi medet umuyordum?

Evet, sanırım öyle yapıyordum. Aksini düşünmek için her sebebim olmasına rağmen arkadaş olabileceğimize inanmak istiyordum. Aptaldım çünkü ben, gidip ona *herkesin içinde bir iyi yatar* diye maval okuyacak kadar değil ama mantıklı bir sebebi olduğuna inanacak kadar aptal.

Belki hâlâ...Yani ondan dinleyene kadar...*Hayır*. Onun için açık kapı bırakma işine son vermeliydim. Evet, mantıklı bir sebebi olabilirdi ama bunu dış kapının dış mandalı bana açıklayacak değildi. Biz arkadaş değildik.

Banyodan çıkıp giyindiğimde hâlâ akşam yemeğine çok vardı. Şöminenin karşısına oturup ne yapacağımı düşündüm. Kütüphaneye gitmek istemediğima karar verdim. Odamda duracaktım. Belki uyurdum ama uyuyacak kadar da yorgun hissetmiyordum. En sonunda nane çayı eşliğinde ders çalışmaya karar verdim.

Pek etkili bir çalışma olmadı. Gözlerim tembelce satırların üzerinde geziyor, aklıma sürekli başka düşünceler geldiğinden cümlelerim bölünüyordu. Şimdi hızlı hızlı okuyup yazıyor olsam da kullanılan alfabe ilk gördüğüm zaman gözüme tuhaf gelmişti. Yan çevrilmiş üçgen ve çizgilerden oluşan harflere baktıkça onları ilk gördüğüm zamanki yadırgama hissini hatırlıyordum.

Kitap okumak bunaltınca bıraktım. Seralara gitmek iyi gelirdi ama fırtına dinmeyi bırak daha da şiddetliğinden dışarı çıkamazdım. Fincanımın dibinde kalmış çayımı yudumladım ve ellerimi karnıma yerleştirip iyi şeyler düşünmeye çalıştım. İki gün sonra baharın ilk günüydü, bunun için sevinebilirdim. Ayrıca bahar festivali geliyordu. Şimdi beni bunaltan tüm hisler festival ve bahar sayesinde hafifleyecekti, bundan emindim.

Akşam yemeğinde hepimiz daha iyiydik. Başka şeylerden sohbet etmeye çalışmıştık. Bizi sessizleştiren sadece iki olay olmuştu. İlki Otis ve Zion oturduğumuz masaya gelip bana selam verdiğinde olmuştu. Otis fırtınadan şikayet etmiş, benim başladığı sırada orada olup olmadığımı sormuştu. Ona orada olduğumu söyledim. Yağmur yağmaya başladığı an Serafina beni arenanın dışına çekiştirdiği için onlara veda edememiştim.

Elimi alnıma siper edip görmeye çalışmıştım ama yağmur çok yoğundu, hiçbir şey görememiştim.

Kısa sohbetimizden sonra Otis dakikalardır şikayet ettiği fırtınanın sebeplerinden birisi olan Matias'a başıyla selam verdi. Bazı dersleri ortak olduğundan birbirlerini tanıyorlardı. Sonra gözleri Serafina'ya çevrildi. O anki duraksamasından, gözlerinin hafifçe açılmasından güzelliğinden ne kadar büyülendiği belli oluyordu. Zion mimiksiz bir şekilde hepimize afiyet olsun diyip Otis'i çekiştirene kadar hiçbir şey demeden onu izlemeye devam etmişti.

Onlar uzaklaşırken dudaklarımı birbirine bastırarak gülüşümü gizlemeye çalıştım.

Matias'ın Otis'i kendine rakip görmediğinden emindim ama bariz bir şekilde kıskanmıştı. Kıskandığı için de bir müddet homurdanmak dışında sohbete katılmamış, tam ben ortamı neşelendirmişken ikinci suskunluğumuzu yaşamıştık.

Rahsan Ze'viv yemek salonuna girmişti çünkü.

Ailesinin lakabı olan *orev*e yakışır biçimde baştan aşağı simsiyahtı. Saçları alışık olduğumuz gibi düzdü, geriye doğru taranmıştı. Sabahki halinden çok daha iyi görünüyordu, yıkanıp uyumuş olmalıydı. Yüzü mimiksizdi, ona dönen bir sürü göze rağmen hiçbir yere bakmadan hızlı adımlarla boş bir masaya yürümüştü.

Oturana kadar gözlerim onu takip etti.
Serafina önüne dönerken "Ee, nerede kalmıştın Vivi?" diye sordu. Panikle ona baktım. Ne anlattığımı unutmuştum.

"Hiç, o kadardı sanırım."

Kaşlarını kaldırdı. "Geçen yaz kızlarla yaptığımız çay partisinden bahsediyordun."

"Aa, doğru." Yanımdaki Matias'a dönerek anlatmaya devam ettim ama yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Rahsan yüzünden değil, ona bakarken yakalanmaktan. Onu görmek unuttuğum soruları tekrar gün yüzüne çıkarmış, aklımı karıştırmıştı.

Yemeğin bitiminde geldiği için o oturmaya devam ederken kalktık. Bir daha ona bakmamış, kendi kendime kızıp durmuştum. Düşüncelerime ve dalıp dalıp gitmeye son vermeliydim. Sürekli kafa yormak buradan çıkmamı sağlamayacaktı. Buradaki hayatıma odaklanmam gerektiğine karar vererek kütüphaneye gittim. Sınav zamanları yaklaştıkça olduğu gibi mum ışıklarıyla epey aydınlatılmış halde, tıklım tıklımdı.

Yer bulmak için etrafta gezinsem de tüm sınıflardan öğrenciler oturmuştu, bakınmak için yanlarına yaklaştığımda başlarını kaldırıp bana bakıyorlardı.

İhtiyacım olan kitapları raflardan seçip kolumun arasına sıkıştırdım. Eğer üst katta da yer yoksa odamda çalışmaktan başka seçeneğim yoktu.

Kütüphanenin altın rengi parmaklıklı, sarmal merdivenini seri adımlarla çıktığımda beklemediğim bir sessizlikle karşılaştım. Tıkış tıkış dolu ve fazlasıyla aydınlık olan alt katın aksine üst kat bomboş ve karanlıktı. Alt kattaki sayfa çevirme sesleri ve mırıltılar bile duyulmuyordu. Tek ışık kaynağı ise dev şöminede yanan ateşti.

Buraya neden kimsenin gelmediğini sorguladığım birkaç saniyenin sonunda merdivenlerin başında dikilmeyi bırakıp bir masa seçtim ve kolumda tuttuğum üç kitabı üzerine koydum. Mum almak için aşağı ineceğim sırada hissettiğim hareketlilikle kitapları düzenlemeyi bırakıp kafamı kaldırdım. Ve onu gördüm.

Böylece buraya neden kimsenin gelmediği gizemi çözülmüş oldu.

Karanlık yüzünden beni hemen fark etmedi. Merdivenleri çıkmayı bitirmiş, bir masaya yönelmişti. Benim seçtiğim masayla arasında üç masa vardı. Sandalyesini çektiği sırada bana döndü, pür dikkat onu izlediğimi fark etti.

Bir şey söyleyeceğini beklemediğim için başımı çevirdim. O sırada sesini duydum.

"İyi bir yer seçmişsin, Malkin."

Kafasında Matias ve Serafina neredeyse ben de orada olduğum için benimle konuşmayacağını, görmezden geleceğini düşünmüştüm. Hatta bugün yaşananlardan sonra o arkadaşlık ihtimalinini bile tamamen ortadan kalkacağını, düşmanlık oynayacağımızı.

Oysa sesi alaydan uzak, sakindi. Bakışlarımı ona kaydığında başını yan çevirmiş bana baktığını, masaya bir kitap koyduğunu gördüm.

İma yapacağı bir durum var mı diye hızlıca masaya, etrafa göz gezdirdim. "Evet." dedim en sonunda. "Şömineye çok yakın değil. Dolu olsaydı rahatsız olacağım kadar ortada değil."

"Şömineye yakın olmaması iyi bir şey mi?"

Neden benimle sohbet etmeye çalışıyordu? Rahatsız olduğumdan değil, bunu garipsediğimden merak ediyordum.

"Evet," dedim kafa karışıklığımı belli eden bir ses tonuyla. "Sıcakta hemen uykum gelir."

Bu cevabımdan sonra eğlendiğini gösteren bir gülüş belirdi yüzünde. Şaşkınlığım ve merakım ikiye katlandı.

"Peki." Önüne dönüp kitabı açtı, ortalarda bir sayfayı bulana kadar karıştırdı.

Hareket edemiyordum. Şamdanı elime alıp yakmak için aşağı inmeliydim ama onun yerine sohbeti devam ettirmek için "Sen de iyi bir yer seçmişsin." dedim. Bakışları tekrar bana döndüğünde tek elimle etrafı gösterdim. "Buranın boş olacağını düşünmemiştim."

Önüne döndüğünde yüzü yine karanlıkta kaldı ama güldüğünü biliyordum. "Aşağıdakilerin benim için hediyesi." Sesinden eğlendiği anlaşılıyordu ama ben gülmüyordum.
Üst kata o burada olduğu için gelmiyorlardı çünkü.

"Senden korktukları için mi uzak duruyorlar?"

"Bilmem." Avucunu açıp mumların üzerinde gezdirdi. Elini sürüklediği an mumlar yanmaya başlamış, böylece yüzünü daha net görebilmiştim. Bir de alnına düşen bir tutam saçı. "Genelde böyle olmaz, bugün performansım hızlı yayılmış. Ben saygı duyduklarını düşünmeyi tercih ediyorum." Bana değil elimdeki şamdana baktı. "Getir, seninkini de yakayım."

Hiçbir şey demeden yanına yürüdüm. Şaşkındım ama bunu gizliyordum.

Yaklaştıkça beyaz sabun kokusunu aldım. Teninden mi yoksa saçlarından mı geliyor çözmeye çalışırken yüzük dolu elini kaldırdı.

Ara sıra bu yüzükleri takardı. Süs olsun diye değil, gücü çabuk toparlansın diye. Şimdi hâlâ devam eden fırtına göz önünde bulundurulduğunda sahip olduğu tüm değerli taşların yardımına ihtiyacı olduğu anlaşılıyordu. Şimdi yanında olsam bile enerjisini hissedemiyordum. Genelde yoğun, karanlık, dikkatli bakarsam görebildiğim koyu mor bir enerji çemberi olurdu. Kendini gerçekten tüketmişti.

Mumumu yaktığında "Teşekkür ederim." dedim. Bir adım geri çekilmiş ama yanından gitmemiştim.

"Önemli değil."

Dönüp merdivenlere doğru baktım. "Orayı da büyüledin değil mi? Ses gelmesin diye."

Başını sallayarak onayladığında istemsizce güldüm. Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ders çalışma işini gerçekten de ciddiye alıyorsun."

"Evet, yoksa sana nasıl astronomi dersi verirdim Malkin?"

Hemen kaşlarımı çattım. "Sadece bir istisnayı unutmuştum!"

Burnundan nefes vererek, kendini beğenmiş bir şekilde güldü. "İşte, ben unutmamıştım."

Konu nasıl hemen iddialaşmaya çevrilebiliyordu? Ben başlattığı arkadaşça tavra güvenerek bir şey söylemiştim.

"Sadece iltifat etmeye çalışıyordum."

Duraksadı. Ne diyeceğini bilemediği çok nadir olurdu. Zaten hazırcevap olmasa ne Matias'la ne Serafina'yla bu kadar tartışabilirdi. En sonunda kaşlarını çatarak kızar gibi konuştu.

"O zaman bunu daha açık yap."

Yanaklarıma ateş bastığını hissettim. "Bana iltifat edecek çok şey vermiyorsun."

"Niyetim senin iltifat etmen değil zaten."

"İyi."

"Tamam."

Arkamı döndüm. "İyi çalışmalar."

"Sana da."

Masama yürürken gözlerim kocaman kocamandı. Ne yaşanmıştı az önce? Ben utanmış mıydım? O da ne diyeceğini bilemeyip saçmalamış mıydı? Yirmi bir yaşındaydık, çocuk gibi mi davranmıştık?

Yerime otururken gülüşümü gizlemeye çalıştım. Komikti çünkü, o böyle bir sahneyi yaşayacağımı düşündüğüm son kişiydi. Zaten kimse ikimiz için böyle bir sahneyi yazmazdı.

Mumu masaya bırakıp getirdiğim kitapları önüme çektim. Hangisinden başlasam bilememiştim, başladığımda da bir müddet odaklanamamıştım. Etrafta bizden başka kimse olmadığı için bakmasam da ne yaptığının farkındaydım. Ben çalışmaya çalışırken o çoktan odaklanmıştı, çok hızlı okuyor ve seri bir şekilde sayfaları çeviriyordu.

Uzun bir müddet konuşmadık. Bu esnada dalgınlığımdan kurtulup ders çalışmaya başlamıştım. Göz ucuyla arada ona bakıyordum, yerinden kalkmadan çalışmaya alışık olduğu belliydi. Sopa gibi dik oturuyor, ara sıra not alsa bile hiç eğilmiyordu.

Yanımda olduğu için gergindim. Normalde sürekli oturma pozisyonumu değiştirir, yerimden sıkılınca başka bir masaya geçerdim.

Şimdi ben de onun gibi oturmaya çalışıyordum. Dayanamadığım bir noktaya geldiğimde kitabımı alıp ayağa kalktım. Benimle ilgilenmemesi işime gelmiş, şöminenin olduğu tarafa yürümüştüm.

Saatler geçmiş, ateş zayıflamıştı. Uykum geldiği için gözlerim ağırlaşıyordu ama güzelce çalışmaya başlamışken duramazdım. Bu yüzden oradan oraya yürürken okuyor, ezber yapmaya çalışıyordum.

Kelimeleri tekrarlarken gözümü birinci katta başlayıp ikinci kata kadar devam eden pencerelere diktim. Fırtına dinmiş, yerini sakin bir yağmura bırakmıştı. Yürümekten sıkılınca da ateşin karşısına oturdum. Minicik kalmıştı. Aslında bu kadarı benim için yeterdi, kısa süre sonra odama dönmeyi planlıyordum ama Rahsan...

Başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. Şöminenin tam karşısında, uzaktaki masadaydı. Simsiyah giyindiği için omuzları nerede başlayıp bitiyor anlaşılmıyordu, karanlıkta kamufle olmuştu. Hâlâ dimdik oturmaya devam

ediyor ve yakın bir zamanda kalkacak gibi durmuyordu. Bu yüzden ateşi güçlendirecek bir şeyler aradım. Etrafta hiç odun yoktu ve ben ararken onun dikkatini çekmiş olacağım ki bir anda bana doğru dönmüş yüzüyle karşılaştım.

Panikle gözlerim açıldı. "Çok mu ses çıkardım?"

Soruma cevap vermek yerine başka bir soru yöneltti. "Ne yapıyorsun?"

"Ateşi güçlendirmeye çalışıyorum. Zayıflamış."

Ayağa kalktı. Bacakları uyuştuğu için yanıma gelmeden önce yerinde kıpırdanmış, üst katın kırmızı halısı üzerinde yürürken gözleriyle şöminenin etrafını taramıştı. "Hiç odun yok mu?"

"Yok sanırım."

Etrafa şöyle bir bakındı ama hummalı çalışmalar sonucunda bulamadığım yüzümden okunduğu için tekrar arama girişiminde bulunmadı. Onun yerine şöminenin önüne, dizleri üzerine çömeldi. Hem hava hem ateş temelli bir büyü gücüne sahip olması çok iyiydi, onun ateşi elinin tek hamlesiyle güçlendirmesi aklıma çakmaktaşıyla uğraştığım zamanları getirmişti.

"İşte." dedi işi bittiğinde. Gözleri bana çevrildi. "Üşüyor musun?"

"Pek değil. Sadece...ateşi güçlendirmek istemiştim."

Sen burada olursun diye, diyemedim. Onu düşünerek yaptığımı kendim bile fark etmemiştim. Arkadaşlarıma bu tip şeyleri yapmaya o kadar alışmıştım ki doğal gelmişti.

Cümlemi tamamlayınca gözlerimi kaldırıp ona baktım. Şömineye yaklaşıp kenarına oturdu, böylece tam karşıma geçmiş ve göz göze gelmiştik. Alevlerin parlak ışığı yüzüne vuruyordu. Gözleri bir şeyi anlamak ister gibi dikkatliydi.

Utandığım için mi yoksa ateşe bu kadar yakın durduğum için mi yüzüm yanıyor ayırt edemediğim sırada "Çok tuhaf birisin, Malkin." dedi. Kollarını dizlerinin üzerine koymuş, ellerini serbestçe sarkıtmıştı.

Ona vereceğim ilk tepki *ben mi tuhafım?* olacaktı. Ancak onun bana böyle çözülemeyen bir gizemmişim gibi bakmasının hoşuma gittiğini fark edince

durdum.

"Bunun ateş yakmaya çalışmamla alakası yok, değil mi?" diye sorduğumda ses tonum ve mimiklerime güldü. Gülerken başını kütüphaneye doğru çevirmişti. Bir yandan da başını olumsuz anlamda ufak ufak sallıyordu.

Gözleri tekrar gözlerimi bulduğunda gülüşünü bastırdı ve çenesini hafifçe kaldırarak sordu. "Neden bana nazik davranıyorsun?"

"Neden kaba davranayım?"

Aslında böyle yapmak için sebeplerim vardı ama düşünmek yerine hızlıca bu cevabı vermiştim. "Kaba davranışlarımı hak ettiğini mi düşünüyorsun?" Cevap vermesine izin vermeden de ekledim. "Hem...sen de bana kaba davranıyor sayılmazsın."

Evet, soğuktu ve yabani yaklaştığı oluyordu ama tartışmaya başlasak bile kaba davranmamıştı. Bu konuda ona haksızlık edemezdim, gizlemeye çalıştığı nezaketini görmezden gelemezdim.

"Aynı şey değil." Nefesini verdi. "Sen bana nazik davranırken sana kaba davranmak zor."

"Yani ben nazik olduğum için bana nazik davranıyorsun? Doğru yoldaymışım gibi geldi." Gülümsemekten alıkoyamadım kendimi. O ise sıkıntılı bir yüz ifadesi takınmıştı, gözlerime bakmıyordu.

"Nazik davrandığımı söyleyemem. Ben sadece..." Gözlerini bana çevirirken konuyu da değiştirdi. "Neden böyle davrandığını merak ediyorum."

"Kişiliğimin böyle olabileceği aklına gelmiyor mu? Sana defalarca söyledim."

"Söyledin." Başını yavaşça, onaylar gibi indirdi. "Ama..."

"Ama sen bir art niyet arıyorsun."

"Beni suçlayabilir misin?" Şimdi yüzü ciddileşmişti. "Daha bu sabah arkadaşınla kavga ettim."

"O bir düelloydu, kavga değil. Başınızda bir gözetmen vardı ve kuralların dışına çıkmadınız. Birbirinize fiziksel olarak zarar vermediniz. Diğerleri de aynı şeyi yapıyordu."

"Sadece bundan bahsetmiyorum." Gözlerini büyütmüş, ne diyeceğini bilememişti. "Sen...sen...sen benim tarafımı mı tutuyorsun?"

Daha söylediği şeye kendisi inanmıyordu. Cümlesini bitirdiği an şaşkınlıkla bana bakmıştı, ben de aynı şaşkınlıkla ona bakıyordum.

"Taraf tutma diye bir şey yok, ben kendine haksızlık ettiğini düşünüyorum."

"Daha konunun ne olduğunu bile bilmiyorsun." Bana inanmıyordu, sesinin her zerresi inkar doluydu.

Başımı sallayarak onu onayladım.
"Doğru, bilmiyorum. Öğrenebileceğimi de düşünmüyorum. Zaten mesele bu değil. Ne konuda kavga ettiğiniz, asıl senin derdinin ne olduğu değil. Ben senin kendine haksızlık ettiğini düşündüğümü söyledim. Birisinin sana art niyet olmadan yaklaşabileceğine inanmıyorsun. Neden?"

"Bana hiçbir çıkar gözetmeden yaklaştığını söyleyebilir misin?" Mimiklerinin aldığı şekilde öfke vardı, biraz da hayal kırıklığı. "Bunca zaman sonra...neden şimdi Malkin? Yaklaşmak için neden şimdiyi seçtin?"

Haklıydı. Onun açısından pek kafa yormamıştım. Dört yıldır aynı okuldaydık, geçen yazdan beri ortak bir sürü göreve çıkmıştık. İkimiz de birbirimize yaklaşmamış, konuşmamıştık.

"Ben..."

"Sadece Cohen'i kurtardım diye değil, değil mi?" Bunu bir bahane olarak kabul etmeyeceği sesinden belliydi. Küçümseyici tavrından.

"Hayır. Ben sadece olmamız gereken halde kalmanın en doğrusu olacağını düşünmüştüm."

"Olmamız gereken hal?"

Ona nasıl açıklayabilirdim ki? İkimiz de yardımcı karakterleriz ve içinde olduğumuz kitaba göre arkadaş olmamamız gerekiyor nasıl diyebilirdim? Senin sığ bir karakterin olduğunu, sana yazılanı oynamak zorunda olduğunu düşündüğümü nasıl dile getirebilirdim? Kötü şeyler yapacaksın, bencilce davranacaksın ve en sonunda da bu pervasız hareketlerin ölümünü getirecek diye nasıl söyleyebilirdim?

Söylesem bile, onu kendime nasıl inandırabilirdim?

Üstelik...bir süredir öleceği düşüncesi aklımdan çıkmıştı. Belki daha gerçekleşmesine uzun süre olduğundan, belki yüzüne bakınca böyle bir şeyi düşünmek aklıma bile gelmediğinden. Şimdi yüzüne bakamıyordum. Ona bakarken yapacaklarını, olacakları düşünmemek imkansız geliyordu.

"Senden hiç nefret etmedim." Başımı eğmiş, içimdeki boğucu hisleri uzaklaştırmak için parmaklarımla oynuyordum. "Bunu o gece söylediğimde inanmamış olabilirsin, hâlâ inanmayabilirsin ama doğru. Evet, sana kızdığım zamanlar oldu çünkü şimdi nazik davranmama şaşıracak kadar uyuz davrandığının kendin de farkındasın."

"Evet."

Cevap verdiğinde ona bakmamak için direndim. "Aslında sana yaklaşma niyetinde değildim. Tedavi etmemi istemediğinde buna saygı duydum. Saçma geldi ama sana kızmadım. En yakın arkadaşlarımla durumun ortada." Sessizleştik. Birkaç saniye sadece ateşin sesini dinledik. "Ama sonra...işler böyle gelişti. O zamana kadar karşılaşsak bile konuşmadığımızdan fark etmedin ama kibar birisiyimdir, gerçekten."

"Artık bunu biliyorum."

"Güzel, daha fazla kibarım demek istemiyordum. Her dediğimde biraz daha samimiyetsiz geliyor çünkü."

Hafifçe güldüğünü fark ettim ama ona hâlâ bakamıyordum. Bu sefer başlayan sessizliği o bozdu.

"Yani arkadaşım olmak istemiyordun?"

Omuz silktim. "Sen de benimle olmak istemiyordun. Neden isteyeyim ki?" Matias ve Serafina yalnız kalsın diye onu oyaladığım zaman bundan rahatsız olduğu açıkça belliydi. Eğer onlar için değil gerçekten arkadaş olma niyetiyle yapsaydım bu gururumu incitirdi. Üzülürdüm.

Dizlerinin üzerindeki ellerini yumruk yapıp sıktı. Tam da onlara bakıyor olduğum için hiçbir hareketi kaçırmamıştım. "Peki şimdi?"

Gerilmiş miydi bu soruyu sorarken? Cevabımın önemli olduğunu biliyordum. Bu yüzden ona olabildiğim kadar dürüst oldum.

"İstememeliyim ama istiyorum."

Beni inciteceğinden korkmuştum, kandıracağından. Şimdi korkmadığımı söyleyemezdim ama karşımda durduğu haliyle ilgili bir şey...ona daha şefkatli yaklaşma isteği uyandırıyordu bende. Şimdi bakmıyor olsam da saçlarının dağılmış hali, gizlemeye çalışsa da mağrur ifadesi...

Ve onun gösterdiğinden fazlası olduğuna inanmam. Arkadaşlarım delice ve tehlikeli fikirleri var diyordu. Bencil olduğunu, kötü karakter olduğunu ben zaten biliyordum. Kendime açık kapı bırakmamam gerektiğini söylesem de beni kandırması için dünden razı gibi aptaldım. Aptaldım çünkü istiyordum, ondan medet umuyordum.

"Neden istememelisin? Cohen ve Gorion yüzünden mi?"

Uzun süre sonra ilk defa o an gözlerine baktım. "Hayır, öyle bir şey değil. Hem sen benim onların arkadaşı değil evcil hayvanı olduğumu düşünüyorsun galiba? Onların onaylamadığı hiçbir şeyi yapmayacak birisi gibi mi duruyorum?"

Yaralandığı o gece, onu tedavi ederken de aramızda böyle bir muhabbet geçmişti ve o zaman da hiç hoşlanmamıştım. Şimdi böyle ters konuşmamı hiç beklemiyor gibi kaşlarını kaldırmış, sessizce dinlemişti.

"Öyleyse neden? Ailem yüzünden mi?"

"Aileni tanımıyorum bile."

Kitapta sadece babasına değiniliyor, Serafina'dan hiç hoşlanmadığı için ürkütücü bir adam olarak tasvir ediliyordu.

"O zaman...ben. Yani kişiliğim."

Açıklayamıyordum.

"Kişiliğin değil." dedim sabırsızca. "Sorun o olsaydı burada açıklamaya çalışmazdım, seninle uzun uzun sohbet etmezdik."

Değişen şey onunla değil, benimle ilgiliydi. O hâlâ aynı Rahsan'dı, öyle de kalacaktı. Sadece ben hissettiğim çaresiz duygular altında bencilleşmiştim. Bu zamana kadar titizlikle korumaya çalıştığım "mutlu son" sabah olduğu kadar önemli gelmiyordu gözüme.

Hem bu ne çeşit bir mutlu sondu? Evet, Serafina ve Matias evleniyor, Keyven'in başına geçiyordu. Bunun olmasını hâlâ çok istiyordum ama karşımda Rahsan dururken...bu sona dair her şeyi nasıl isteyebilirdim? Zaten hiçbir zaman içime sinmemişti. Onu yıllar önce, on sekiz yaşımdayken ilk defa gördüğümde bu gerçekle yüzleşmiş ve onun için üzülmüştüm. Araya girmek, değiştirmek elbette aklıma gelmişti ama cesaret edememiştim. Değişirse ne olacaktı? Herhangi bir hareketim hikayeyi ne ölçüde etkileyecekti?

Ya Rahsan ölmesin diye uğraşırken daha çok insanın ölümüne ya da sevdiklerimden birisine zarar gelmesine sebep olursam? Bunun gibi bir sürü soru elimi kolumu bağlamıştı. Sevsem de sevmesem de onların sadece karakter olduğunu düşünmeye çalışmıştım ama...onlarla yaşarken nasıl sadece bundan ibaret olduklarına kendimi inandırabilirdim ki?

Korkmuştum. Korksam da hikayeyi ufak ufak değiştirmiştim. İsteyerek değil, zaten istemesem de bu kaçınılmaz bir şeydi. Ben Aviva değildim, hiç olmamıştım. Sorun tam olarak buydu. Burada olmamız, bu konuşmayı yapmamız...

Rahsan yüzüme beklentiyle bakıyordu, vereceğim cevabı merak ediyordu.

"Ben öyle olması gerektiğini düşünüyordum. En doğrusunun arkadaş olmamamız gerektiğini. Nedenini sorma, asla söyleyemeyeceği sırları olan bir tek sen değilsin."

Başını hafifçe salladı. "Evet, anlaşılan öyle." Tatmin olmadığı belliydi ama daha fazla sormayacağını anlamıştım.

"Sen?" diye sordum. "Sen şimdi istiyor musun? Benimle arkadaş olmayı yani."

"İstiyorum ama bu iyi bir fikir değil."

İkimizin de endişeleri vardı. Ben onun düşmanlarının en yakın arkadaşıydım. Daha bir tanesiyle öğleden sonra gücünü tüketecek kadar sert bir düello yapmıştı, herkesin içinde onlara korkak olduğunu haykırmıştı. Sonra benimle konuşmaya o başlamıştı. Ona neden nazik davrandığımı merak ediyor, bende bir art niyet arıyordu ama konuşmaktan ve bana bu kadar yakın oturmaktan kendini alıkoymuyordu.

Benim...bundan çok daha fazla ve karmaşık sebeplerim vardı. Beni kandırıp kullanabileceği ise hakkında en az endişelendiğimdi.

"Değil." diyerek ona hak verdim. "Ayrıca sana çıkarsız yaklaştığımı söyleyebilirim ama hiç beklentim olmadığını söyleyemem."

"Nasıl bir beklentin var ki?"

"Bunu ben de bilmiyorum. Sanırım...gösterdiğin gibi birisi olmadığını umut ediyorum."

Doğru şeyi yapmak isterken yanlış yola saptığını. Bu beni fazla mı saf yapardı?

Eğer motivasyonunun ne olduğunu tam olarak bilseydim, kitabın başından sonuna kadar neyi neden yaptığı belli olsaydı bu aptalca beklentilerin içine girmezdim. Çıkış yolunu, kafesimin anahtarını onda aramazdım.

Ama içimden bir ses onda diyordu. Onunla ilgili bir şey, bir yanlış vardı. Gerçek başrol o olabilir miydi? Bu yüzden mi düşmüştüm bu kitaba, yanlışı düzeltmek için?

"Sana öyle olacağını söyleyemem."

"Söylemeni beklemiyorum zaten. Gösterdiğin gibi birisi değilsen bile bunu senin fark edeceğini düşünmüyorum."

"Bak sen?"

Gülümsedim. "Evet. O yüzden beklentimi karşılamak konusunda endişelenme. Eğer arkadaş olursak bunun kararını kendim vereceğim."

Hâlâ eğerli konuşuyordum, ikimiz de çok hassas bir dengede durduğumuzu biliyorduk çünkü.

"Hmm..." dedi beklenmedik, muzip bir sesle. "Sana beklentini karşılamayı isteyeceğimi düşündüren nedir?"

"Bu arkadaşlıktan daha kârlı çıkacak olanın sen olması."

"Doğru." Oturuşunu dikleştirdi. "Sürekli yanında bir kese kuru hünnap taşımıyorsun, değil mi?"

Bunu sorması ne kadar çaresiz olduğunu gösteriyordu. Gücünü toparlamayı ne kadar çok istediğini.

"Taşımıyorum." Başını eğerek *anladım* der gibi salladı. "Ama gözcülük yaparım dersen...seralara girebiliriz."

İşte o an başını kaldırıp bana gerçekten gülümsedi. Sırf çıkarı olduğu için değil, gerçekten arkadaşım olmak ister gibi.

Belki bu yaptığım çok yanlıştı. Birbirinden uzak durması gereken karakterlerin arkadaş olması bir felaket olacaktı. Belki pişman olacaktım, onunla hiç tanışmamış olmayı dileyecektim.

Tüm bunları bilsem de ayağa kalkıp benim de kalkmam için elini uzattığında o eli tuttum. Ben Aviva Malkin değildim. Ne yaparsam yapayım, asla orijinal hikayede olduğu gibi ilerlemeyecekti olaylar. Bunu kabullenmeli ve kendimi baskı altında tutmaktan vazgeçmeliydim.

Elimi elinin üzerine koyduğumda parmakları elime sardı ve kalkmam için beni kendisine doğru çekti. O an bir şeyden emindim.

Rahsan Ze'viv'i tanımak istiyordum.
Sadece bir kötü karakter olarak değil, olduğu gibi.

⁕

merhabalar!

umarım bölümü beğenmişsinizdir.

yorum yapmayı unutmayın!

sevgiler,
Sareinn.

19 Mart 2023.

7. GÖL KIYISI

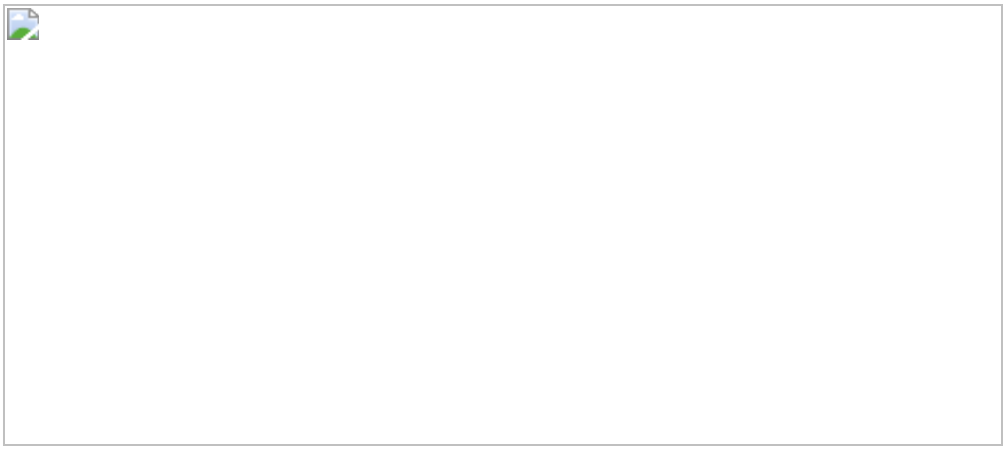

Drum & Lace,
A Really Long Time Ago

Vitamin String Quartet,
ROXANNE

❊

"Rahsan?"

Kütüphanenin kapısı arkamdan kapanıp koridoru karanlığa boğarken iki elim de omuzlarımın üzerinden dökülen dalgalı saç tutamlarındaydı. Endişeyle öne doğru eğilmiş, onu görmek için etrafta göz gezdirmiştim. Ortalıkta görünmüyordu. Acaba beni beklemeden mi inmişti?

Eğer öyle yaptıysa ona çok kızardım, daha birkaç dakika önce üst katın merdivenlerinde sözleşmiştik çünkü. Arkadaş olmaya başlıyor gibi gözüksek de ortak bir kararla ayrı ayrı inelim demiştik.

Bu öğleden sonra hatırı sayılır bir izleyici kitlesinin önünde Matias'la kavga etmiş ve arenadan pek zarif bir şekilde ayrılmamıştı. Olayın üzerinden daha bir gün bile geçmemişken bizi yan yana görmeleri asılsız dedikodulara yol açabilirdi. *Kim umursasın ki* diyemiyordum, o dikkat çekiyordu.

İkimiz de yardımcı karakterler olsak da o benim gibi silik yazılmamıştı, kitapta ne zaman belirse herkesin durup onu izlediği sık sık belirtilmişti. Önce o gideceğini söylediğinde bu gece buna bir kez daha şahit oldum. Üst katın korkuluklarına yaslanıp onun merdivenlerden inişine baktım, o ise yüzüklü ellerini kaldırmış, üzerindeki uzun ceketin manşetlerini düzeltirken ona dönen gözlerin farkında olmadan (ya da umursamadan) kütüphaneden geçip gitmişti.
Ondan birkaç dakika sonra da ben inmiş ama koridorda göremeyince hayal kırıklığına uğramıştım.

Tam içimden söylenmeye başlamıştım ki fısıldamaya benzer bir ses duydum.
"Malkin, neden hâlâ orada dikiliyorsun?"

Başımı kaldırıp ileriye, sesin geldiği yöne doğru baktım. Duvarlar arasındaki kolonlardan birinin arkasından çıkıp koridorun ortasına doğru adım attı. Onu görünce kaşlarımı çattım, sesim sitemliydi ama sert değildi.
"Gittin sandım!"

"Bekleyeceğimi söylemiştim."

Yanına varana kadar hiçbir şey demedim. Ne zamanki kolum koluna hafifçe çarptı, o zaman başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Ben de beklediğini düşünüyordum zaten. Hemen göremeyince..."

Ayıplar gibi cık cıkladı. "Beni bulmayı öğrenmen lâzım."

Bunun ne anlama geldiğini bildiğimden tam emin değildim. Bu ara fazla Serafina ve Matias flörtleşmesine maruz kalmıştım ve kulağa onların

diyeceği türden bir şey gibi gelmişti.

Saçma şeyler düşünmemek adına hiç kafa yormadım ve onun önüne geçtim. "Hadi, gidelim."

Bir süre sessizlik içinde, karanlık sayılabilecek koridorlarda yürüdük. Ben tuhaf bir heyecan içindeydim, uykum tamamen dağılmıştı; o ise her an bir köşeden birisi çıkıp bizi görecekmiş gibi tetikteydi. Yan yana görülmeyi istemiyordu, ben de istemediğim için bu duruma kırılmıyordum. Önce arkadaşlığıma, onun için Serafina ve Matias'ı karşıma almama değer olduğunu göstermeliydi. Zaten bir kere bana bunu kanıtlasa, iddia ettiği gibi kendimi tüketir ve onun ölmemesi için elimden gelen her şeyi yapardım.

Ama şimdi...Önümden yürüdükçe savrulan siyah pelerinin gizleyemediği uzun ve zarif bedenine baktım göz ucuyla. Şimdilik sadece onu olduğu gibi tanımaya çalışacaktım.

Merdivenlerden indik, kapıları kapalı büyük yemek salonunun önünden geçtik ve en sonunda seralara giden arka kapının önünde durduk. Yağmur yağmasaydı son dördün şeklindeki ay önümüzü görebileceğimiz kadar etrafı aydınlatırdı ama şimdi bulutların arkasında kalmıştı. Dışarısı ürkütücü derecede karanlıktı.

Kapının siperi altında temiz havayı içime çekip bahçeye ve şimdi seçemediğim ormana doğru bakarken Rahsan bana döndü. Kollarımız birbirine değecek kadar yakındık ve sesini duyunca bir an afalladım. "İkimiz için ayrı büyü yapacak kadar gücüm yok, bana yakın dur."

Başımı sallayarak onu onayladığımda avuç içlerini havaya doğru açtı ve yağmurlu geceye doğru bir adım attı. Yağmur damlaları onu ıslatmadı, görünmez bir duvara çarpmış gibi üzerine değmeden sekip toprakla buluştu. Daha fazla adım atmadı ve omzunun üzerinden dönerek gelip gelmediğime baktı.

Bakışlarımız buluştuğunda arkasına doğru geçtim. Yürümeye başlayana kadar yüzüm sırtına değecek kadar yakındık. Sonra çamurlu zeminde onun ayak izlerini takip ettim.

Seralar uzak değildi ama çok yavaş hareket ettiğimizden uzun sürdü. Bu yüzden içerisi boğucu olmasına rağmen girdiğimiz an rahatlayarak nefesimi verdim. "Sonunda!" Bir yandan görünme korkusu, bir yandan ona yapışık yürümek derken bunalmıştım.

İlk iş olarak gaz lambasının düğmesini çevirdim. Cam muhafazanın içindeki alev biraz olsun içeriyi aydınlattığında gözlerim etrafı inceleyen Rahsan'a takıldı. Hiçbir şeye dokunmamak konusunda kararlı olduğundan emindim ama karşısındaki bitki karmaşasına büyük bir ilgiyle bakıyordu.

"İlk defa mı geliyorsun?"

Sesimi duyunca bölgenin bu kısmında sadece özel ilgiyle yetişebilen ağaç hatmi çiçeğinin mor-mavi taç yapraklarına bakmayı bırakıp bana döndü. Cevap olarak sadece başını salladığında kollarımı sıvadım. "Sana ayrıntılı bir tur yapmayı çok isterdim ama buraya hırsızlık yapmaya geldik." Sesim neşeliydi, burada olmak enerjimi yükseltmişti. "Artık başka sefere."

Burnundan nefes vererek güldü. Gülüşü gözlerine ulaşmamıştı, anlıktı ve bu fikri komik bulduğunu gösteriyordu. Yine de teklifimi reddetmedi ve reddedeceğini de sanmıyordum. Seralar kapılarının sadece şifacılar tarafından açılabileceği bir büyüyle korunuyordu, onun da pek şifacı tanıdığı olmadığından eline geçen fırsatı kaçırmaz diye düşünüyordum.

Birbirleriyle içten bağlantılı olan bu üç serada Kayven'de yetişen birçok bitkiye rastlamak mümkündü. Her yerden bir tanesi fışkırıyor, hangi birine bakacağınızı şaşıyordunuz. Buraya bir düzen getirmek imkânsız gibi görünse de her seranın kendi içinde bir düzeni vardı.

Şimdi içinde olduğumuz ilk serada daha çok saksı bitkileri ve çiçekler bulunurdu, birkaç limon ağacı köşede duruyordu. Bunlar kıtanın denizel kısımlarına kurulan ilkel seralardan değildi. İçeride her türlü ekipman, görevlerde kullandığımız bohçaları doğrudan yaptığımız türden tezgahlar vardı. Bazı açılardan atölyeyi, bazılarından bir evi ve son olarak da bahçeyi andırıyordu. Duvarları özel camlardan yapılmıştı ve epey maliyetli olduğundan yalnızca üç taneydiler.

Rahsan arkamdan yavaş adımlarla, olabildiğince incelemeye çalışarak ikinci seraya kadar yürüdü. Hünnap gibi meyveleri kuruttuğumuz yer üçüncü seraydı ama hazır gelmişken yapmam gerekenleri halledeyim diyerek burada biraz oyalandım. Ben bir köşede boyunlarını bükmüş kurtboğanları canlandırırken Rahsan etrafta gezindi, bir köşede dikilmeyi bekleyen atlas sediri fidelerine baktı. İlgisini çeken bir şey gördüğünde soruyor, ben cevapladıktan sonra bazen hiç yorum yapmadan diğerine geçiyor bazense ne amaçla kullanıldıklarını soruyordu.

Kurtboğanlarla işim bitmek üzereyken "Şu sarı olanlar ne?" diye sordu. Omzumun üzerinden dönüp gösterdiği yere baktım. "Çivit otu."

Kaşları bir an için hayretle kalktı. "Çivit unu bunlardan mı yapılıyor?"

"Evet. Ne için kullanıldığını biliyorsun galiba?" Bilgi sahibi olması hoşuma gitmişti. Zaten birçok şey hakkında birçok şey biliyordu.

"Geçen yaz bir yaram iltihaplanmıştı, o zaman Şifacı Eve dökmüştü."

"Ah, Eve çok sever çivit unu kullanmayı. Sana bir kere denk gelmesine şaşırdım, bulabildiği her yaraya döker çünkü." Sesimdeki bıkkınlığa güldü. "Gerçekten mi?"

"Evet. Evi ilerideki ormanın kuzeyinde ve kendine ait serasında bol bol çivit otu yetiştirir."

En kıdemlilerimizden birisiydi, ona saygı duyuyordum ama biraz eski kafalıydı. Yeni bitki ve yöntemleri denediğim için az haşlamamıştı beni.

Rahsan kendi kendine gülünce meraklandım. "Ne oldu?"

"Hiç, sanırım bir gizem daha çözüldü."

"Ne gizemi?"

Yanıma doğru ilerledi. "Birinci sınıfların ormanda bir cadı tarafından azarlanıp kovulduklarını duymuştum, o Eve olsa gerek. Korkuyla bahsediyorlardı."

Dayanamayıp ben de güldüm. Ormanda çatısını yosun ve mantar kaplamış ıssız bir kulübede yaşayan aksi, yaşlı bir kadınla karşılaşsam ben de şifacıdan ziyade cadı olduğunu düşünebilirdim. Zaten cadılar genelde şifacıların çocukları olurdu, bizim kadar büyü güçleri olmasa da benzer yeteneklere sahiplerdi.

Parmaklarımdan yeşil, parlayan tozlar şeklinde büyü dökülürken ona bakmadan konuştum. "Eve huysuzdur ama boşuna kızmamıştır. Muhakkak ya onunla uğraşmışlardır ya bir canlıya zarar vermişlerdir."

Kurtboğanlar büyümün etkisiyle canlanmış, hafifçe parlıyordu şimdi. O da tezgâhta yanıma kadar ilerlemiş, yaptığım işi izlemişti. Son sözümle gözleri bana çevrildi. "Hep böyle birilerini savunur musun?"

"Savunmak değil, adil davranmaya ve bildiklerimi söylemeye çalışırım. Evet Eve bana defalarca kızdı, yaptığım işi beğenmedi ve onun yüzünden ağladığım oldu ama onun kadar doğaya saygılı başka birisini görmedim. Her canlıya değer verir, yaptığı işte çok iyidir ve ondan öğrenecek çok şeyim var. Bir de kendisi pek olmasa da enerji alanı çok rahatlatıcı ve güçlü. Sırf kıdemli diye değil, onun yanında korkuları azalıyor diye en ciddi yaralılar ona bırakılır."

Söylediklerimi dikkatlice, lafımı kesmeden dinledi. "Anladım, tarafsız olmaya çalışıyorsun. Kötü özelliklerini bilsen de iyileri de görmeye." Sessizleşti. Bir şeyler düşünüyor, muhtemelen bu özelliğimin kendi üzerinde ne kadar etkili olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Daldığı yerden ayrılınca işaret parmağıyla az önce ilgilendiğim mor bitkileri gösterdi. "Bu miğfer otu, bunu biliyorum."

"Biz daha çok kurtboğan diyoruz ama miğfer otu olarak da biliniyor, doğru."

Uzanıp taç yapraklarına narince dokundu. "Geçen bahar General Keiv bir sürü toplatmıştı bundan."

"Panzehir yapımında kullanıldığı için göreve gittikçe herkese toplanması söyleniyor sanırım."

Başını sallayarak beni onayladı.

Onunla böyle ufak sohbetleri yapmayı şimdiden çok sevmiştim. Sadece kendisi için burada değildi. Tuhaf bir şekilde bitkilere ve benim alanıma ilgi duyuyordu. Geçen sefer de kitabıma bakıp metodumuza dair bir şey sormuştu, bir çıkarı olmamasına rağmen. İşim bitince üçüncü seraya, doğrudan hünnapları kuruttuğumuz masaya ilerledik. Bir avuç dolusu hünnabı kahverengi keselerden birisine koyarken beni izledi. "Bu başını belaya sokacak mı?"

"Hiç yapmadığım bir şey değil. Bayan Miriam biliyor ama görmezden geliyor. Diğer şifacılara çaktırmaz." Susan'ın çiçeklerinden birisini çalıyor olsam anında fark eder, yapanı bulana kadar da peşini bırakmazdı.

"İyi madem." Keseyi ona uzattığımda hemen almadı, biraz havada sallandıktan sonra parmak uçları parmaklarıma değecek şekilde tutup ceketinin iç cebine attı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Artık dönelim mi? Yapacak işin var mı?"

"Yok, dönebiliriz."

Bunu dedim ama dönüşte benim yüzümden birkaç defa kısa süreli olarak durduk, kesesine biraz taze zencefil ve bir bitki daha ekledim. "Çayına bunları da ekle. Mine çiçeklerini ezmene gerek yok, olduğu gibi atabilirsin."

Kesenin ağzını bağlarken söylendi. "Bana her gün çay yapıyormuşum gibi anlatıyorsun."

Güldüm. "Tamam, adım adım tarif edeceğim. İyi dinle."

Dönüş yolunda kaygan zemin yüzünden düşmemek için birkaç defa ona tutunmak zorunda kaldım. Arkasından ellerim iki kolunu kavrıyor, dengemi bulana kadar sımsıkı tutuyordum. Birinde yere yapışacağımdan emindim

ama arkasını dönmeden, sadece elini geriye doğru çevirerek kolumu tuttu. "İyi misin?"

"İyiyim." Değildim. Kalp atışlarım hızlanmıştı. "Ne diyordum?" diyerek sıkıcı çay tarifime geri dönmeye çalıştım. "Zencefilleri ince ince doğrayacaksın." Ani değişimime kaşlarını kaldırdı ve iyi olduğumdan emin olunca kolumu bırakıp okula doğru yürümeye devam etti. Peşinden giderken hâlâ bir şeyler anlatıyordum. "Hepsini doğrama, ufacık bir parça yeter. O güçlü bir şey zaten."

"Ufak zencefil, tamam."

Çay tarifim bittiğinde hemen hemen taş binaya varmıştık. Taraçaya birkaç metre kala Rahsan'ın arkasından yürümeyi bıraktım ve ıslanmayı umursamadan kapıya koştum. Benim hareketlendiğimi görünce o da arkamdan koştu.

Yanıma vardığında arkam ona dönüktü, omzumun üzerinden baktığımda gözlerim şaşkınlıkla hafifçe açıldı. Neşeyle bir şey söyleyecektim ki durdum, bir an ne söyleyeceğimi unuttum. Büyü yapmayı bıraktığını fark ettim çünkü, saçları ıslanmış ve o nizami hali bozulmuştu. Ona baktığımı görünce başını hafifçe yana eğdi. "Hm?"

Bir şey söylemek yerine önüme dönüp kapıya uzandım. "Hadi, içeri girelim. Üşüdüm."

Böyle yapmam en iyisiydi, yoksa ona saçlarını geriye doğru taramayıp böyle dağınık bıraktığında daha iyi gözüktüğünü söyleyebilirdim. Bunu düşünmem bile tuhaftı aslında, hoşlandığım erkek tipiyle alakası bile yok diyordum birkaç hafta öncesine kadar, şimdi böyle ufak şeylere mi dikkat ediyordum?

İçeriye girip merdivenleri çıkarken sessizdik, eski kanada giden koridora yaklaşana kadar kendi dünyalarımıza gömülmüştük. Gecenin ileri saatleri olduğu için etrafta kimse yoktu, sadece adım seslerimiz duyuluyordu. Ayrılma vakti geldiğinde ellerimi önümde birleştirdim. Benimle birlikte o da durdu. Ona bakmamış, başımı gideceğim koridora doğru çevirmiştim.

"Ben buradan döneceğim."

Onun odası da Serafina gibi yeni kanatta olduğu için tam tersi yönde gidecekti. Başını hafifçe salladı.

"Pekâlâ, iyi geceler."

Gözlerim yavaşça yüzüne tırmandı. Arka çaprazımda, demir kafesi içinde duran meşale ona vurduğu için ifadesini görebiliyordum, normalde sarıya yakın bir renge sahip olan gözleri şimdi kahverengi gibi görünüyordu.

"İyi geceler."

Bir an ne diyeceğini bilemedi, hareket etmedi. Ben de etmedim. Sonra yavaşça geriye doğru bir iki adım attı. Elini göğsüne koydu, iç çebindeki kesenin olduğu yere. "Bunlar için teşekkürler, bir de çay tarifi için."

Gülümserken başımı eğdim. "Ne demek."

Başımı kaldırıp tekrar ona baktığımda yüzünde şaşırtan, ufak bir gülümseme vardı. Belli belirsizdi ama sabah arkadaşlarıma bağıran, o öfkeli çocuğa ait demezdiniz.

Arkasını dönmeden önce bir kez daha söyledi. "İyi geceler Malkin."

"İyi geceler Rahsan."

Birbirimizden farklı yönlere ilerlerken içimde tuhaf bir his vardı. Ondan etkileniyordum ama kıpır kıpır olmamı engelleyen bir suçluluk duygusu düşmüştü peşime. Burada üç yıldır korumaya çalıştığım düzenden bir gecede kopamazdım, bunu biliyordum ama bu evre çabuk geçseydi keşke. Bencillik mi ediyorum diye kendime bu kadar işkence etmesem, iyi bir arkadaş olmadığımı tekrar edip durmasam...

Düşünceler bastırılamaz olduğunda kendime onları kesip atacak kadar net bir söz verdim. Ne olursa olsun onları o mutluluğa kavuşturacaktım. Bir de Rahsan vardı tabii, kitapta evlenemeden önce, neredeyse yirmi beş yaşında ölmüştü. Şimdi burada ben olduğuma ve bu kitap yeniden yazılacak gibi

durduğuna göre...onun için de bir şeyler ayarlayabilirdik. Ondan etkilensem de onun için o kişi olmayı hayal edemezdim.

Birincisi, açığa çıkmamış Serafina obsesyonunun ne seviyede olduğunu bilmiyordum ve bunu düşünmek rahatsız ediyordu.

İkincisi, bu dünyaya ait olmadığımdan emindim ve kendi isteğimle gelmediğim gibi gidersem onu geride bırakırdım. Bunun onun üzerindeki etkisini tahmin edemiyordum. Ayrıca...benden hoşlanabileceğinden bile emin değildim ki. Serafina ile karakterlerimiz hiç benzemiyordu.

Üstelik bir sorunumuz daha vardı: Ona başkasını bulsam bile evlilikle mutlu olacak birisi gibi durmuyordu, en azından sadece evlilikle. Kitabın sonlarına doğru, yirmi üç yaşının başında olması gerek, tiranlaşmaya başlıyordu. İşte ben şimdi o yirmi bir yaşındayken müdahale edecek, Serafina ve Matias'ın bile korktuğu o "tehlikeli" fikirler dallanıp budaklanmadan bir çözüm yolu bulacaktım. Aviva yüzünden mi bu kadar pozitiftim yoksa bulmaya çalıştığım kendi kişiliğim de mi böyleydi bilmiyordum ama odama varana kadar kendimi böyle yükseltip durmuştum.

Her şey harika olacaktı. Uyurken de uyandığımda da böyle düşünüyordum. Üstelik o sabah çok enerjiktim! Birkaç saatlik uykuya rağmen kahvaltıya yetişmiş, Matias ve Serafina'nın karşısındaki yerimi almıştım. Benim bu iştahlı, sürekli konuşan halimi gördüklerinde şaşırsalar da hoşlarına gittiği de belliydi.

"Bu neşeni neye borçluyuz Vivi?" diye sordu Serafina. Benim aksime o yemeğine pek dokunmuyor, yavaş yavaş kuşburnu çayını yudumluyordu.

Çatalım dudaklarımın arasında kalakaldım. Matias bu tepkime güldü. Kolunu çaktırmadan Serafina'ya doğru uzatmıştı ama temas etmiyordu. Sevgilikten önceki son zamanlarıydı bunlar, olacaklar için çok heyecanlıydım.

"Evet Viv, evden güzel bir haber mi aldın?"

Babamla en son o Kayven'deki diğer büyük şehire, Ilon'a gitmeden önce görüşmüştük. İki gece önce ona kısa bir mektup yazmış, sınavlarımın

yaklaştığından bahsedip gezisinde neler yaşadığını sormuştum. İyi olduğumu bildiren, kısa bir mektuptu ve henüz dönüş yapmamıştı.

"Hayır, bir haber almadım."

"Öyleyse ne?"

Omuz silkip gülümsedim.
"Bilmem, dün gece kendimle ilgili bir şeylerin farkına vardım galiba."

"Mesela?"

Sırayla soru soruyorlar, bu meseleyle gerçekten ilgileniyorlardı. Onların bu samimiyetini gördükçe içimdeki minik suçluluk hissi büyüyordu. Dün gece arkalarından iş çevirmiştim. Neden nefret ettiklerini asla tam olarak anlayamasam da (Ne okurken ne de şimdi) Rahsan'dan nefret ediyorlardı ve ben saatlerimi onunla geçirmiştim.

"Beni ben olmaktan alıkoyan bazı düşüncelerim vardı." Sesim çok mühim bir şeyi itiraf ediyormuşum gibi ciddiydi. "Onlardan kurtulmayı deniyorum. Zorlansam da...böylesinin daha iyi olacağını umuyorum."

Sadece yazılmış bir rolü oynamasam, etrafımı saran bu dünyanın gerçeklerinin farkına varsam ve hatalar yapacak olsam da...bunu ben *seçtim* diyebilsem daha iyi olacaktı. Böyle bir özgürlüğümün, bir seçim şansımın olduğunu kabullensem ve kendi yolumu çizsem.

Neden bahsettiğimi anlamasam da destekleyici davrandılar. Bazen karşılarında çocukları gibi hissediyordum, benimle gurur duyan ebeveynlerim edasıyla yorum yapıyorlardı çünkü. Bir saçımı okşayıp *aferin sana!* demedikleri kalıyordu. Gerçi...sonuncuyu yapıyorlardı galiba.

Güne yüksek başlasam da olduğum iki sınavdan sonra tükenmeye başlamadım desem yalan olurdu. İyi ki iyi geçmişlerdi, yoksa uygulamalı bitki bilim sınavından sonra düşündüğüm tek şey yemek olmazdı. Kötü geçti diye kendimi bunaltıp dururdum.

Neyseki büyütmemi istedikleri bitkiler hep daha önce denediklerimdi, işaret ettikleri parçaların bilimsel isimlerine de hakimdim ve sorulan tüm sözlü sorulara zamanında ve açıklayıcı cevaplar verebilmiştim. Sıkı çalışsam da bir noktada buna mecburdum, Serafina en yakın arkadaşını *döneminin en iyi şifacısı* olarak tanıtıyordu. Ben de öyleydim, bunun için saatlerimi kütüphane ve seralarda harcasam da.

Öğle yemeği için yemekhaneye gittiğimde Matias'ı yalnız başına otururken buldum. Etrafında toprak büyücüsü birkaç kişi vardı, aramızda en popüler o dersem abartmazdım, ama ben tepsimi alıp karşısına oturana kadar kalabalık uzaklaşmıştı. Oturur oturmaz dilimlenmiş elmadan bir parça attım ağzıma. "Serafina hâlâ sınavda mı?"

"Evet, birazdan gelir. Senin nasıl geçti?"

"Güzel, senin öğleden önce yoktu, değil mi?"

"Yoktu."

"Antrenman mı yaptın?"

"Hayır, gireceğim sınav çocuk oyuncağı."

Bu sahte kibirli haline gülerek göz devirdim ve elimi uzatıp yavaşça saçlarına vurdum. O da zaten bunu yapmamı bekliyormuş gibi başını eğip işimi kolaylaştırmıştı. Aramızda gülüştüğümüz, festivalden konuştuğumuz sırada Serafina geldi. Sınavı iyi geçmiş olacak ki yüzü gülüyor, sabahın aksine yemeklere saldırıyordu. Hemen konuya dahil oldu. Ben de bir yandan onlarla sohbet ederken bir yandan da gözüme siyah bir şey çarpsın diye bekliyordum.

Çarpmıyordu. Onu yemekte görmedim ve bu sınavları ortak olmasa dahi Serafina onun nerede olduğunu bilebilirdi. Ona soramamak üzücüydü.

Neyse, yerini bilsem bile dün gece yaptığımız sessiz sözleşmeye göre insan içinde birbirimizle muhatap olamazdık. Onu görsem de yanına gidemezdim, o da bana diğerlerinin yanında önceden olduğu gibi davranırdı. Tamkinli, aksi ve her an laf sokmaya hazır.

Dün geceki nezaketi alışık olmadığım bir durumdu. Özellikle de belli belirsiz gülümsemeleri.

Ertesi gün olacak sınavım akşam yapılacaktı. Bu yüzden acele etmeme gerek yoktu ama kendimi oyalamak için ders çalıştım. Odaklanabildim mi peki? Hayır. Aklımda bir sürü şey vardı. Öncelikle yeni ay haftası geliyordu. Bu korkunç haftaya hiç hazır değildim ve hâlâ görev günüm açıklanmadığı için fazladan endişeliydim. Bunun yanında festival de yaklaşıyordu. Evet, bunu iple çekiyordum ama bu yıl geçen yıllarda olduğu kadar tadını çıkaramayacaktım sanırım, Serafina ve Matias'ın mutluluğunu garantiye alacağıma dair kendime söz vermiştim ve o gün bu mutluluk için en kritik günlerden birisiydi.

Bir de...araya sürekli Rahsan'la ilgili bir şeyler giriyordu. Bunlar romantik düşünceler değildi, hatırladıkça kalbim kasılmıyordu ama sürekli rastgele bir anı hatırlıyordum. Bu saçma bir şey olsa bile.

Onu görmüş müydüm? Hayır. Hiçbir şey yokmuş gibi, sanki onu orada görsem şaşırırmışım gibi kütüphanenin üst katına bile çıkmıştım ama yoktu. Dün gece karşısında oturup ısındığımız, sohbet ettiğimiz şömine de yanmıyordu.

Önceden görmediğimi bile fark etmiyordum ama son zamanlarda dikkatimi çeker olmuştu, nereye kayboluyordu bu çocuk?

Kaşlarımı çatıp bir süre tahmin yürüttüm ama onu o kadar bile tanımıyordum. Belki bu kadar gizemli olmasa daha iyi olurdu ama...*arkadaş olmasak daha iyi ama istiyoruz* konuşmasının üzerinden daha bir gün bile geçmemişken benimle vakit geçireceğini düşünerek fazla umutlanan bendim sanırım. Bu yüzden ona kızmıyordum. Olduğu gibi demiştim, değil mi? Olduğu gibi.

Ertesi gün hiç beklemediğim bir anda karşıma çıktı.

Baharın ilk günü olduğu için dünden bile daha mutlu uyanmış, çok güzel bir başlangıç yapmıştım. Aylar sonra pencerem sonuna kadar açılmıştı, sözsüz bir şarkı mırıldanarak odamı toplamış ve üniforma yerine sevdiğim kıyafetlerden birisini giymiştim. Bu hafta sınavlar yapıldığı için derslerden

muaftık. Dolayısıyla ben de beni yoran endişelerimden kurtulmak için baharın ilk gününü kendime ayıracaktım.

Bunu yapmadan nasıl durabilirdim ki? Bahar gelmişti! Burada şahit olduğum ilk bahar oldukça tuhaf hissetmiş ama artık alışmıştım. Düne kadar fırtınadan dolayı çamurlaşmış toprak, buz gibi hava ve gri bulutlar yok olmuştu. Bir anda yerini masmavi, açık bir gökyüzüne bırakmıştı, bulutlar beyaz ve pofuduktu. Seralara giden yol, ormana kadar uzanan arazi, hepsi çimenlerle kaplıydı. Çiçek açan meyve ağaçları olduğundan da emindim. Penceremden içeriye mis gibi bahar havası doluyordu ve doğa gibi ben de canlanmıştım.

Üniforma yüzünden sürekli yeşil giyindiğim için bugün kesinlikle bu renkten uzak duracaktım. İçime beyaz, ince bir gömlek ve üzerine de açık pembe bir elbise giydim. Çok süslü bir şey değildi ama kumaşı kaliteliydi. Babam Ilon'dan alıyordu ve terzide vücuduma göre dikiliyordu. Eteğindeki işlemeler tatlıydı ve daha giydiğim anda iyi hissetmiştim, uzun zamandır dolabımda giyilmeyi bekliyordu.

Üniformanın yeşil pelerinini takamazdım ve bu kıyafetimle uymayacak düşüncesinden değildi. Okuldan ayrıldığımızda, büyücü olduğumuzu gizleyecek şekilde giyiniyor, bazen pelerinlerin kapüşonu kapalı dolaşıyorduk. Bize şükranlarını sunanların yanında büyücü karşıtı insanlar da vardı çünkü. Bu kötü talihimizin, açılan geçitlerin ve saldıran yaratıkların bizim suçumuz olduğunu düşünüyorlardı.

Böyle zıt tepkilere karşı önlem olarak okul üniformayla dışarı çıkmayı yasaklamıştı. Zaten son sınıflar hariç dışarı çıkacak tüm öğrenciler gidip bölüm eğitmenlerinden izin almak zorunda olduğundan sıkı denetlendiğini de söyleyebilirdik. Ben artık bu külfetten kurtulduğum için sadece siyah pelerinimi üzerime geçirip kapüşonunu kapatmış, elimde kitabım, kahvaltı yapmadan akademiden ayrılmıştım.

Tam da o an karşılaşmıştık.

Akademinin güney kapısından çıkıyordum. Adımlarım aceleciydi ve geniş kapüşonum vücudumun yan tarafında kalan her şeyi görmemi engelliyordu.

Bu sayede çarpıştık zaten. Çarpmanın etkisiyle geriye doğru sendelemiş ve kitabıma bakmayı keserek bir elimle hızlıca kapüşonu geriye çekmiştim.

"Affedersiniz."

Sonra yüzünü gördüm. Benim gibi kapüşon takmış, yüzünü gizlemeye çalışmışsa da onu tanıdım. O beni zaten çoktan fark etmişti.

"Malkin?"

Nefesimi verdim. "Rahsan."
Taş köprüyü gösterdim elimle. "Sen de mi kasabaya gidiyorsun?"

Başını sallayarak onayladı. "İşlerim var." Sonra gözleri yavaşça beni süzdü. Onun gitme sebebiyle hiç uyuşmuyordum sanki. "Sen?"

"Göl kıyısında kitap okumayı düşünüyordum."

Kaşları alayla kalktı. "Bugün baharın ilk günü ve hemen bunu yapmaya mı karar verdin?"

"Evet, biraz fazla romantik bir plan gibi duruyor ama rahatlamaya ihtiyacım var." Gülerek konuşmuş, kitabımla beraber ellerimi arkamda birleştirmiştim. Kısa bir an için sessizleştik. Birbirimizin yüzüne bakıyor olduğumuzu fark ettiğim an hafifçe boğazımı temizleyip telaşla sordum. "Kahvaltı ettin mi?"

"Hayır."

"Ben de etmedim. Eğer biraz vaktin varsa..." Reddetmek için hemen bir bahane bulmaya çalışmaması beni cesaretlendirdi. "Fırından bir şeyler alıp yemeyi düşünüyordum. Bana katılmak ister misin?"

Bir an kararsız dursa da kabul etti. "Olabilir."

Çok sevindiğimde genelde ellerimi çırpardım ama bu sefer sadece kocaman gülümsedim. "Tamam, hadi gidelim o zaman."

Yan yana taş köprüyü geçtik. Altımızda nehrin suyu akıyordu, hava mis gibiydi ve içime çekerken neşe doluydum. "İlkbahara bayılıyorum."

"Belli oluyor."

Bunu ondan beklediğim uyuzlukta değil, hafif eğlenir bir tonda söylemişti. Yüzünü görmek için başımı çevirdiğimde alttan alttan güldüğünü fark ettim.

"Sen sevmez misin?"

"Hmm..." Başını kaldırıp ileriye doğru bakarak düşündü. "Severim ama senin kadar yoğun hislerim yok sanırım."

"Evet, ben biraz doruklarda yaşıyorum."

İşte. Yine burnundan nefes vererek gülmüş, ona baktığımı fark edince başını diğer tarafa çevirmişti.

Çok garipti. Bırak birkaç haftayı, birkaç gün önce bu halde olacağımızı söyleseler çok şaşırırdım. Hele birinci sınıfta, onu ilk gördüğüm zaman böyle olacağımızı söyleseler...Siz aklınızı kaçırmışsınız derdim. Öyle yakın arkadaş değildik ama yine de kahramanın en yakın arkadaşının ve kötü karakterin gizlice arkadaşlık kurmaya başlaması sık rastlanılan bir durum değildi.

Badem ağaçlarının olduğu ufak bir korudan geçerken bu durumun tuhaf gelse de hoşuma gittiğini fark ettim. Sonra başımı kaldırıp ona baktım. Önüne bakarak yürüyordu, yüzünde her zamanki o gergin ifade vardı.

"Çayı yapıp içtin mi?"

Burnunu kırıştırdı. "İçtim."

"Bu tepkinden pek beğenmediğini varsayıyorum."

"Beğenmedim, tadı kötüydü."

Gülüşüm büyüdü. "Güzel olacak demedim, önemli olan işe yaraması. Gücünü topladın mı?"

Elini pelerininin içinden çıkardı, şimdi yüzük takmıyordu. Belki hâlâ ihtiyacı vardı ancak parmakları yüzüklerle dolu halde kasabada dolaşsa kim olduğu ortaya çıkabilir ya da insanları şüphelendirebilirdi.

Avucu yukarıya bakacak şekilde parmaklarını içe doğru büktü. Aynı anda mor şimşekler parmaklarının arasından birbirine çarpmaya, kıvılcımlar çıkarmaya başladı. Her çarpışmada bir güç ve vızlamaya benzer bir ses meydana geliyordu.

"Eh, daha iyiyim."

Korulukta bizden başka kimse olmadığı için bu kadar rahattı. Ben ise dokunsa çarpacak mini şimşeklere bu kadar yakın olduğum için anlık olarak irkilmiş, sonra ilgiyle yeniden yaklaşmıştım.

Benim incelememe müsaade etti, sonra elini tekrar pelerininin içine soktu.

"Bugün de yapıp içersen daha iyi olursun. Göreve gitmiyorsun, değil mi?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, ismim listede yoktu. Sen?"

"Ben de gitmiyorum. Zaten akşam sınavım var." Yine uygulamalı, üçer kişilik gruplar halinde girdiğimiz ve on dakikadan kısa sürecek bir sınavdı. Gözümü korkutmuyordu, asıl zor olanlar yeni ay haftasından sonraya saklanmıştı.

"Neden çalışmıyorsun öyleyse?"

Kitabımı çıkarmak için pelerinimi ittiğimde pembe elbisemi gördü. "Kitabımı yanımda götürüyorum."

Bakışları ellerimden gözlerime çıktı. Ağaçların arasından sızan gün ışığı yüzüne vuruyor, gözlerinin rengini olduğundan daha açık gösteriyordu. Neredeyse bal gibi. "Anlaşılan okula erken dönmeyi düşünmüyorsun."

Dağılan dikkatimi toplamak için önüme döndüm."Evet, havanın ne kadar tadını çıkarabilirsem o kadar iyi. Sonra pek şansım olmayacak."

Onunla kasabaya kadar sohbet ettik. Daha çok ben bir şeyler anlatıyordum, o da dinleyip yorum yapıyordu. Sadece onun bana sorduğu gibi sınavları ve gücü hakkında sorular sorduğumda konuşmuş, onda da uzatmamıştı. Sakindi aslında, pragmatik bir tarafı da vardı. Onun bu hallerine şahit oldukça öne sürdüğü tehlikeli fikirlerin ne olduğunu daha çok merak ediyordum. Soramamak da beni çıldırtıyor, beynimin bir köşesinde aynı düşünceler dönüp duruyordu.

Kasaba büyük bir yerdi. Diğer sınır şehirlerinin aksine Amphis gelişmeye devam eden bir yerdi. Bunda akademinin ve şehri yöneten dört ailenin etkisi büyüktü. Birbirlerine meydan okusalar da Gorion ve Ze'viv ailesi sayesinde refah seviyesi artmıştı. Bu yüzden daha güvenli sayılan orta kısımdaki şehirler yerine burada kalabalık sayılabilecek bir nüfus vardı.

Şimdi bile taş sokaklarda yürüyen epey insan dolaşıyordu, sıra sıra bir sürü tezgah kurulmuştu. Büyük bir hangamenin, bağıran sokak satıcılarının arasından yürüdük. En son fırına yaklaştığımızda "Buraya en fazla iki kere gelmişimdir." dediğini duyup hayretle ona döndüm. "Gerçekten mi? Ben bulabildiğim her fırsatta gelirim."

Önce davranıp kapıyı açtı, geçerken başımı eğerek teşekkür ettim. "Kasabaya genelde bir şeyler yemek için gelmiyorum." diye cevap verdi peşimden, ben ise çoktan fırının sahibine selam vermeye hazırdım.

"Günaydın Bay Pereira!" Yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Benim neşeli sesimi duyunca vitrini düzenlemeyi bırakıp başını kaldırıp gülümsememe karşılık vermişti.

"Günaydın Aviva. Nasılsın? Epeydir uğramıyordun."

Onunla yaptığımız ufak hâl hatır sohbeti esnasında da yoğun olduğum için gelemediğimi ama tatlılarını çok özlediğimi söylerken de Rahsan bir adım gerimde dikilmiş, bizim gülümsemelerimizden hiç etkilenmemiş bir yüz ifadesiyle ufak ama kasabada epey popüler olan fırınının içini incelemişti. Daha girmeden indiren benim aksime kapüşonunu hâlâ takıyordu.

Bay Pereira'nın gözleri en nihayetinde onu buldu, zaten uzun boyu sayesinde dikkat çekmemesi mümkün değildi. Rahsan ise Bay Pereira'nın katarakttan dolayı bir tarafı beyazlaşmış gözlerinin ona çevrildiğini fark etmedi, asılı tablolar ve rafların üzerindeki bir sürü ıvır zıvır daha çok dikkatini çekmişti. Hemen ona doğru başımı eğip "Arkadaşıma sizin mamüllerinizi çok övdüm, ona da denettirmek istedim." dedim. Böylece Rahsan'ın geldiğinden beri tek kelime etmemesi ve Bay Pereira'nın sohbete dahil etme girişimlerini yok saymasını biraz olsun telafi edebilirdim.

"Hay hay," diyerek tezgahın arkasında bir adım geriledi fırıncı. Arkadaki üretim yerinden sesler geliyordu, orada genelde eşi ve oğlu olurdu. "Ne arzu edersiniz?"

Başım Rahsan'a çevrildi. Artık dikkati bu konuşmadaydı ama gözleri az önce başımı ona doğru uzattığım yerdeydi. Ona baktığımı fark edince bakışlarını gözlerime doğru çıkardı. Tuhaf bir andı, ayrıca onun ne istediğine dair fikri olmadığını da o bakıştan anlamıştım.

Tezgâha yaklaşıp işaret parmağımla istediklerimi işaret ettim. Bay Pereira ne söylesem bir kese kağıdının içine atıyordu. "İki tane yaban mersinli kekten alabilir miyiz? Bir de şu çikolatalı kurabiyelerden istiyorum." Göremediğim için endişeyle başımı kaldırdım. "Küçük beyaz ekmeklerden kalmadı mı?"

En popüler ürün oydu ve bitmesi şaşırtıcı olmaz fakat üzerdi. Bu fırına gelişimin sebebi genel olarak o ekmekti çünkü.

Yaşlı fırıncı tepkime güldü. Ürkütücü görüntüsünün aksine çok tatlı bir kişiliği vardı ve hoşsohbetti. Akademiye ilk geldiğimden beri bu fırının müdavimi olmamda Bay Pereira ve tatlıları eşit etkiye sahipti.

"Bitti ama şanslısın, birkaç dakikaya yenileri çıkacak. Buyrun oturun siz, piştiğini zaten kokudan anlarsınız."

"Onları almasak olmaz mı?"

Dünyanın en korkunç şeyini söylemiş gibi Rahsan'a döndüm. "Olmaz!" Sonra duraksadım. "Senin acelen mi var?"

"Yani, acelem olduğundan değil..."

"Bekliyor olacağız, teşekkürler Bay Pereira." Pelerininden tutup onu peşimden sürüklerken itiraz etmedi, caddeye bakan iki kişilik masaya oturduğumuzda ise kollarını göğsünde birleştirmişti. Hiçbir şey demese bile bu hareket her şeyi açıklıyordu. Gülmeden edemedim. "Birkaç dakikanı feda etmene değecek, söz veriyorum."

Hâlâ abarttığımı düşünüyordu, yüz ifadesinden belliydi ancak ekmekler fırından çıktığında...işte o an büyülerine kapıldığından emindim.

Küçük ekmekler bizi mest eden kokularıyla kese kağıdına konuldu ve Rahsan'a uzatıldı, ben o sırada ödemeyi yapıyordum. Kaşlarını çatarak itiraz ettiğinde nezaketimi korudum.

"Seni buraya ben davet ettim, benim ödemem daha uygun olur."

Sadece birkaç bakır paraydı ama bir şey söylememek için bastırdığı dudaklarından bu durumdan hiç memnun olmadığı anlaşılıyordu. Bu benim umrumda olmuş muydu peki? Elbette hayır! Bay Pereira'ya da ben ödemeyi yaparken ön tarafa gelen oğluna da kocaman gülümsemiş ve iyi günler dilemiştim.

Kapımı açarken artık açık açık somurtuyordu. Caddede birkaç adım gerimdeydi, sonra seri bir şekilde yanıma geldi.

"Sana kendi yiyeceklerimin parasını ödememe izin ver."

Onu ciddiye almadığımı gösteren bir tonla karşılık verdim. "Bu kadar basit şeylerin hesabını mı yapıyorsun?"

"Borçlu kalmak─"

"İstemiyorsun, biliyorum." Her şey için böyle bir hesabı olduğu belliydi. Sanki ona yapılan en ufak şey bile omuzlarına ağır bir yük oluyor, borçlandığını düşünüyordu. Durup gözlerine baktım. "Öyle değilsin zaten, emin ol."

"Bu öyle bir şey değil. Sen dediğin zaman olmuyor."

"Neden? Borçlandığını düşündüğün kişi ben değil miyim? Ben dediğimde olmuyorsa kim dediğinde oluyor, sen mi? Gidelim Rahsan, çok açım ve bir an önce yemek istiyorum."

Daha fazla itiraz etmesini dinlemeyecektim. Arkadaşım olmak istiyorsa arkadaşlarım için böyle ufak şeyleri yapmaktan zevk aldığımı bilmeli ve bunun için borçlu hissetmemeliydi.

Aslında ona daha nazik davranabilirdim ama öyle yaptığım anda beni ikna edebilir, avuçlarıma ödediğimden çok daha fazla parayı bırakabilirdi. Ben sadece tadını çıkarsın istiyordum. *Bir arkadaşla huzurlu, göl kenarında bir yemek*. Bunu kendisini sıkıntıya sokacak bir durum olarak görmemesini istemek çok mu ileri gitmek olurdu?

Arkamdaki adımlarının farkındaydım ve bilerek yanımdan yürümüyordu. Bu durum canımı sıktı, birkaç saniye sonra ise dikkatim tamamen dağıldı.

Rengarenk, parlak saç tokalarıyla dolu bir tezgah görmüştüm ve o kadar güzellerdi ki adımlarımı o yöne çevirmekten başka seçeneğim yoktu. Toka ve takıların konduğu kırmızı kadife örtülü masanın önünde durdum, gözlerimin de aynı onlar gibi parıldadığından emindim.

"Nasıl bir şey bakmıştınız genç hanım?"

Tezgahın sahibi otuzlarında, güzel bir kadındı. Ürünlerinin en büyük reklamı olduğu belliydi zira sarmaşık şeklindeki küpeleri, saçına taktığı taç...hepsi birbirinden güzeldi ve onun bakır rengi saçlarına çok yakışıyordu.

"Aklımda bir şey yok, sadece uzaktan gördüm ve çok hoşuma gitti. Kendiniz mi yapıyorsunuz?"

Cevabımı beğenmiş olacak ki daha içten bir gülümsemeyle oturduğu tabureden kalktı ve daha yakınıma geldi. "Evet."

"Çok güzeller." Gerçekten, hangi birisine bakacağımı şaşıyordum. Üstelik takıların büyük çoğunluğu çiçekler, sarmaşıklar ve kelebeklerle süslüydü.

Küçük bir çocuk gibi hevesleniyor, parmağımla işaret edip hangi çiçek olduklarını söylemek istiyordum. Tabii tüm bunları kendime sakladım.

"Teşekkür ederim, seçemediyseniz yardımcı olmamı ister misiniz?"

Satıcı kadın da sattıkları da fazlasıyla hoşuma gitmişti ancak arkamda duran Rahsan'ın işleri vardı, ben de kolay kolay buradan ayrılacak gibi durmuyordum. "Çok isterim." diye başladım söze, sesim söz verir gibiydi. "Ancak şimdi pek uygun bir zaman değil. Tezgahınızı ne zaman kapatıyorsunuz?"

"Gün batımında."

"Çok güzel, daha sonra mutlaka uğrayacağım."

"Pekâlâ." Nazik gülümsemesini korudu, sanırım sesim ve yüzüm fazla ikna ediciydi. "Görüşmek üzere."

Başımı sallarken gülümsedim. "Hoşça kalın."

Kesinlikle kendime ve Serafina'ya almak için geri dönecektim. Yerinden ayrılsa bile sora sora bulacaktım.

Rahsan yavaş adımlarla arkamdan yürümeye devam etti. Göl kıyısına geldiğimizde ise artık yanımdaydı, ne ara pelerini pelerinime dokunmaya başlamıştı fark etmemiştim.

Kalın gövdeli bir söğüt ağacının dibine oturdum. Öylece çimenlere oturmama kaşlarını çattı ama bir şey demeden, yavaş hareketlerle karşıma yerleşti.

Kese kağıtlarını ortamıza koydum ve elime gelen ilk küçük ekmeği ona uzattım. "Al, hemen tadına bak."

Parmaklarının arasında ekmek olduğundan çok daha küçük göründü.
Ben kendi ekmeğimi alana kadar bekledi, aynı anda ısırdık ve abartılı bir şekilde gözlerimi kapattım. Sanki boğuluyordum da beni kurtaracak nefes bu tattı.

"Hmm...çok güzel değil mi?"

Başını sallayarak beni onayladı. "Güzel."

"Tereyağıyla çok daha iyi oluyor. Almak için uğrayalım diyecektim ama sabredemezsin diye söylemedim."

Ekmeği ikinci lokmasında bitirdi. "Sabırsız birisi değilim. Sadece sabrıma değeceğini düşünmem gerekir."

Yavaşça gülümseyip tek kaşımı kaldırdım. "Ve?"

Yenilgiyi kabul ederken hiç hoşnut değildi. "Ekmekler değiyormuş."

Şimdi yüzümde büsbütün bir gülümseme vardı. "Söylemiştim sana!" Heyecanla paketten yaban mersinli kek çıkardım. "Bunu da ye, benim favori tatlılarımdandır."

Uzattığım keki alırken parmakları parmak uçlarıma değdi.

Elimden aldığı an parmaklarımı içe doğru büküp kucağımda yan yana yerleştirdim, içimi tuhaf bir heyecan kaplamıştı ve bunun üzerine hiç kafa yormadan sadece onun tepkilerini izlemeye çalıştım.

"Nasıl?"

Çiğnerken bile dikkatliydi.

"Güzel, ekmekleri daha çok beğendim ama."

"Yaban mersinleri biraz ekşi diye mi?"

Başını sallayarak onayladı. "Tatlı ve ekşi şeylerin bir arada olmasından hiç hoşlanmam."

Güldüm. "O zaman kuş üzümlü güveci de sevmiyorsundur."

"Doğru, sevmiyorum."

"Bunları aklımda tutacağım."

Bana bakarken çiğneyişi yavaşladı. Gözlerimi kese kağıdına indirdim ve elime gelen ilk şeyi, kurabiyeyi, dudaklarıma götürdüm. Beni izlediğini bilirken ona bakmak zordu, diken üstünde hissediyordum.

"Hamur işi sevdiğin belli, başka?"

Sesini duyunca gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Evet, seviyorum. Bir de..." Başımı göle doğru çevirdim. "Herhangi bir su kenarında, doğada vakit geçirmeyi severim."

"Bu tahmin edilebilir bir şey."

Cevabım onu tatmin etmemişti.

"Efendim?"

Kaşlarımı kaldırışıma alayla güldü. "Diyorum ki, Şifacı olduğun için doğada vakit geçirmeyi sevmen tahmin edilebilir bir şey. Enerjin en çok böyle yerlerde dengeleniyor çünkü."

Bunu bariz bir bilgi gibi söylemişti.

"Öyle mi?"

"Evet. Her büyücünün rahat hissettiği ortam farklı ve gücüyle uyumludur."

Daha önce ne kitapta ne de başka bir yerde buna dair bir şey okumamıştım. Kendinden emin tavrıyla söylediklerine şaşırdığımı görünce "Kütüphanede buna dair bir kitap var. Şimdi ismini hatırlamıyorum ama ilgini çektiyse bulabilirim." dedi.

İlgisiz bir ses tonuyla yapmış olsa da teklifi çok hoşuma gitmişti, bu yüzden kocaman gülümsedim. "Çok isterim."

"Tamam, bir ara bakarım."

Başını belli belirsiz salladığında söyledikleri üzerine düşündüm. "Yani senin hoşlandığın şey de...fırtınalı havalar mı?"

Omuz silkti. "Evet, rahat hissederim."

"Başka?"

"Ne başka?"

"Birbirimizi tanımaya çalışmıyor muyuz? Sevdiğin başka bir şey söyle. Ya da sevmediğin."

"Hmm..." Kapüşonu hâlâ başındaydı. Altında oturduğumuz salkım söğüdün gövdesine yaslanmış, tek dizini bükerken diğer bacağını uzatmıştı. Kolu da dizinin üstündeydi ve başparmağının iç kısmıyla diğerlerini okşuyordu. "Yağmuru severim ama ıslanmayı hiç sevmem."

"Havayla alakalı bir gücün olduğu için şanslısın o zaman."

"Evet, galiba." Bunu söylerken dalgındı. Sadece birkaç saniye için sessiz kalıp düşündü, sonra bana döndü.
"Bana ikinci kez şanslı olduğumu söyledin."

"Öyle mi?" Hatırlamak için fazla düşünmeme gerek yoktu. Zaten son zamanlarda onunla konuşmaya başladığımdan kütüphanede yaptığımız değerli taşlara dair muhabbeti kolayca hatırladım.

"Evet. Genel olarak böyle düşünüyorsun, değil mi?"

"Senin hakkında mı?"

Eğer öyleyse, onun şanslı olduğunu düşündüğümü söyleyemezdim. Hem de hiç.

"Hayır, genel olarak herkes hakkında. Daha...iyimser bir şekilde."

Bunu cevaplamak için düşünmeme gerek yoktu. "Evet, bazen herkes gibi ben de karamsar düşüncelere kapılırım ama çoğunlukla...sahip olduğum iyi şeylere odaklanmaya çalışırım."

Ait olmadığım bir dünyadayım ama sevdiğim arkadaşlarım, gerçek olmadığını bilmsem de sevip değer verdiğim bir babam vardı. Birileri için önemliydim, birileri benim için önemliydi. Düşmanlarım yoktu, insanlara genel olarak nezaket ve saygıyla yaklaştığım için benzer muamele görüyordum.

Evet mantığını anlayamadığım bir dünya ve cevapsız sorularım vardı, çoğu gece kabus gibi geçiyordu ama sadece bunlara odaklanırsam...

Elime hiçbir şey geçmezdi.

Aksine, sahip olduğum şeyleri de kaybedebilirdim.

Rahsan alt dudağını üste doğru bükmüş, yavaşça başını sallamıştı. Onunla hiç benzer düşünmüyorduk muhtemelen, empati yapabilen bir karakter olarak da yazılmadığı için beni anlamıyordu ama...anlamak için sorular soruyordu. Bu da hoş bir şeydi.

"Sen? Sen nasıl düşünürsün? Özellikle insanlar hakkında?"

Son soruma cevap vermeyi seçti. Aynı anda birkaç soru sorunca bunu yapıyordu.

"Senin gibi gösterdiğinden daha farklı olabileceklerine dair beklentiye girmem." Bunu dediği an gözlerim kocaman açıldı. Söylediğim her şeyi hatırlıyor muydu? Tepkimden etkilenmeden açıklamaya devam etti. "Dışarıya gösterdikleri her neyse onu analiz ederim, genelde de sevmem."

Sevmediği kısmı zaten belliydi, ayrıca normal sohbet ediyor olsak bile her an tartışma çıkarabilirmiş gibi konuşuyordu. Serafina ve Matias gibi çabuk sinirlenebilen karakterlerle neden anlaşamadığı belliydi, tamamen onları sinir etmek için tasarlanmıştı.

Neyseki karşısında sakin, anlayışlı Aviva Malkin oturuyordu.

"Ama belki aralarında tanısan sevebileceğin insanlar vardır..."

"Ee?"

"Hemen onlar hakkında bir karara varman da seni böyle arkadaşlardan mahrum bırakıyordur."

Güldüğünde dişleri gözüktü. Beyaz ve düzgün dişleri vardı, ayrıca köpek dişleri diğerlerinden azıcık daha uzundu. Bu görüntü anlık olarak şaşırtsa da sıcak bir gülümseme değildi. Aksine buz gibiydi, alaycıydı.

Kaşlarımı çattım. "Arkadaş olmak istememen bana özel bir durum değil galiba."

"Değil." Şimdi gülüşü birazcık daha büyümüş, başını ağacın gövdesine yaslamıştı. Pelerinin siyah kapüşonu geniş bir şekilde arkasında yayılıyordu. "Ama senin diğerlerinden daha *olmaz* kategorisinde olduğunu söyleyebilirim Malkin."

"Neden? Yani arkadaşlarım dışında beni olmaz kategorisine iten sebep ne?"

Umudum öyle bir sebebin olmadığını söylemesiydi ama burada Rahsan'dan bahsediyorduk. Bu zamana kadar elbette beni analiz etmiş ve sevmeyecek bir şey bulmuştu.

Bir süre söyleyip söylememek konusunda kararsız kaldı. En sonunda da dilini yanağında gezdirmeyi bıraktı. "Neşen."

"Gerçekten mi?" Bu hem şaşırtmış hem de gülmeme sebep olmuştu.

"Gerçekten. Senin gibi neşeli tiplere uzun süre bakamam bile."

"O zaman...bugün de seni rahatsız ettim?"

Kaşlarını kaldırdı. "Endişelenmiş gözükmüyorsun."

Öyle davranmamı bekliyordu. Onu rahatsız ettiğim için paniklememi, gözlerimi kaçırmamı hatta kekelememi. Oysa bunu söylerken hoşuma gittiğini yüzümden belli etmiştim. Omuz silktim.

"Endişelenmedim çünkü. Seni yanımda zorla tutmuyorum, yanında zorla da durmuyorum. O kadar rahatsız olduysan kalkıp gidebilirsin, ben sana nazik

davrandım diye nazik davransan da kendine bunu yapmayacağını biliyorum."

"Doğru, yapmam."

Ve hâlâ kıpırdamadan karşımda oturuyorsun.

"Tek sebep bu mu yani? Neşeli oluşum?"

"Hayır, epey var."

Gözlerimin büyüdüğünü görünce alayla güldü tekrar. "Bana cevaplarını kaldıramayacağın sorular sorma Malkin."

"Kaldırabilirim, söyle gitsin."

"Fedakâr davranışların hoşuma gitmiyor."

Kendini tüketen bir tip diyerek bana sataşmasından bunu zaten anlamıştım.

"Yapmacık mı geliyor?"

"Hayır, bu kadar uzun süre rol yapamazdın." Bir süre düşündü ama düşündüklerinin hiçbirini bana söylemedi. Omuz silkti sadece. "Rahatsız ediyor işte."

"Başka?"

"Bundan keyif mi alıyorsun?"

"Kesinlikle hayır ama merak ediyorum."

"Tuhafsın." Bunu çok normal bir şekilde söylemişti.

"Bu da mı sebeplerden birisi?"

"Hayır, diğer sebep..." Hızlı başlamış ama duraksamıştı. "Hoşuma gitmeyen bir anlayışın var."

"Ne? Bir de bana tuhaf diyorsun!" Kim anlayışlı insanlardan hoşlanmazdı ki? Özellikle kendini açıklayamadığın bir anda bile seni anlayan, bir gülümsemeyle bile destek olan insanlardan. Şimdi hayatımda böyle birisine sahip olmayı çok isterdim.

Güldü. Alaycı değil, buz gibi değil. Gerçekten ama gerçekten *kıkırdadı*. Çok hoş bir sesti bu, duymayı öyle beklemiyordum ki donup kalmıştım. O ise çevirdiği başını tekrar bana döndürmüştü.

"Sordun, söyledim. Bana bu kadar zıt olduğun için hoşlanmamıştım senden."

Yani tüm özelliklerimden. Bu yüzden epey var demişti, başka başka diye sorsam sahip olduğum her şeyi sayabilirdi. Ben de saf saf onunla benzediğimizi düşünüyordum.

Tepki vermediğimi görünce "Sen?" diye sordu. "Sen neden hoşlanmamıştın benden?"

"Ben senden hoşlanmadığımı hiç söylemedim ki." Ne dediğimi fark edince ekledim. "Yani, beni sinir ettiğin zamanlar oldu ama uzun uzun şu özelliğinden hoşlanmadım, bu yüzden arkadaş olmam demedim."

İşaret parmağını bana doğrulttu. "İşte, bundan da hoşlanmıyorum."

Sinirle güldüm. "Neden?"

"Nefret edebilme gibi bir özelliğin yok mu senin?"

"Kimden nefret edeceğim ki?" Bunu saflıkla sormamıştım. Bir kitabın içinde kimden nefret edebilirdim? Ana karakterler zaten arkadaşımdı, kötü karaktere de tuhaf bir sempati besliyordum. Yan karakterlerin çoğuyla ya arkadaştım ya iyi geçiniyordum. Bana düşmanlık eden, kötü davranan yoktu. Durup dururken kimseye kurulmuyordum da.

Kimden nefret edecektim?

"Ben sana sayarım, o zamam öğrenirsin."

"Lütfen say." Bunu alayla söylemiştim ama o ciddiye alarak başını salladı. "Arkadaşım olmak istiyorsan öyle bir listeye ihtiyacın var zaten."

"Asıl sen benim arkadaşım olmak istiyorsan o listeyi gözden geçirmeliyiz."

Omuz silkti. "Tamam, seni ikna edebileceğimden eminim."

"O listenin başında Serafina ve Matias varken mi? Zor."

"Kim sana başında olduklarını söyledi?"

Gülüşüm dondu çünkü bunu beklemiyordum. Rahsan'ın en nefret ettiği insanların hep o ikisi olduğunu düşünmüştüm. Hakkında pek bir şey bilmediğim gizemli bir karakter için ne dikkatsiz bir düşünceydi bu.

"Ben öyle sanıyordum ama...şimdi daha çok merak ettim."

"Et."

"İşte." diyerek aynı onun gibi işaret parmağımı doğrulttum. "Ben de bundan hoşlanmıyorum, sürekli gizemli davranmaya çalışıyorsun."

Güldü. Alay ediyor gibiydi ama sanki bunu yapmam...biraz da hoşuna gitmişti.

Yanıt vermek yerine soru sordu. "Başka?"

"Sürekli art niyet araman hoş değil. Belki senin için gereklidir böyle yapmak ama arkadaşıma devamlı kendimi açıklamak zorunda hissetmek istemem."

"Açıklaman gerekmese ama şüphe duysam?"

"Benden hâlâ şüphe duyuyor musun?"

"Böylesi normal olan değil mi?"

Evet, kesinlikle normal olan ama...ben biraz çabuk kaptırmıştım sanırım kendimi. Hiç öyle hain planlar, art niyet aklıma gelmemişti. Sanırım öyle

yaklaşmadığı içindi. Sadece benim hakkımda sorular sormuştu, arkadaşlarımın bahsini hiç açmamıştı. Belki de planı buydu, ben kendimi onun için özel hissedip güvenene kadar hiçbir şey yapmayacaktı. Sonuçta kartlarını bu kadar açık oynayacak kadar aptal değildi.

Başımı sallayarak onu onayladım. "Evet, öyle ama seni burada tutan ne? Şüphe duysan bile benimle geldin, kahvaltı ettin, sohbet ediyorsun..."

Tabii ki beni aldatmak istediğini söylemeyecekti ama sormuştum bir kere.

Pişman olmaya kalmadan da heyecanlı bir parıltı gördüm sarı gözlerinde.

"Beni nasıl kandıracağını merak ediyorumdur belki..." Keyifli bir gülümseme yayıldı yüzüne, başını da hafifçe eğdi. "Bu oyunu nasıl oynayacağını görmek istiyorumdur."

⁕

merhabalar,

umarım bölümü beğenmişsinizdir.

şimdiye çoktan anlamışsınızdır ama kayven olarak geçen bu kurgusal evren aslında klişe bir kurgusal evren. en azından aviva'nın okuduğu kitapta öyle. ben bu kitapta yan karakterin gözünden aslında evrenin klişe yanları olsa da benzersiz yanlarını da göstermeye çalışıyorum.

olay örgüsünü de buna göre klişeden uzak tutmaya çalışarak oluşturuyorum.

ayrıca kafama göre kurgu yapmadığımı, bu kitabın gerçekten de fantastik evren kurgu döngüsüne göre ilerlediğini bilmenizi isterim.

umarım beğenmişsinizdir.

normalde bölüm sonu böyle değil, birazcık daha kısmı vardı ama çarpıcı yerlerde bitirmeyi severim.

fikirlerinizi benimle paylaşmayı unutmayın!

sevgiler,
Sareinn.

2 Nisan 2023.

8. SENİN İÇİN

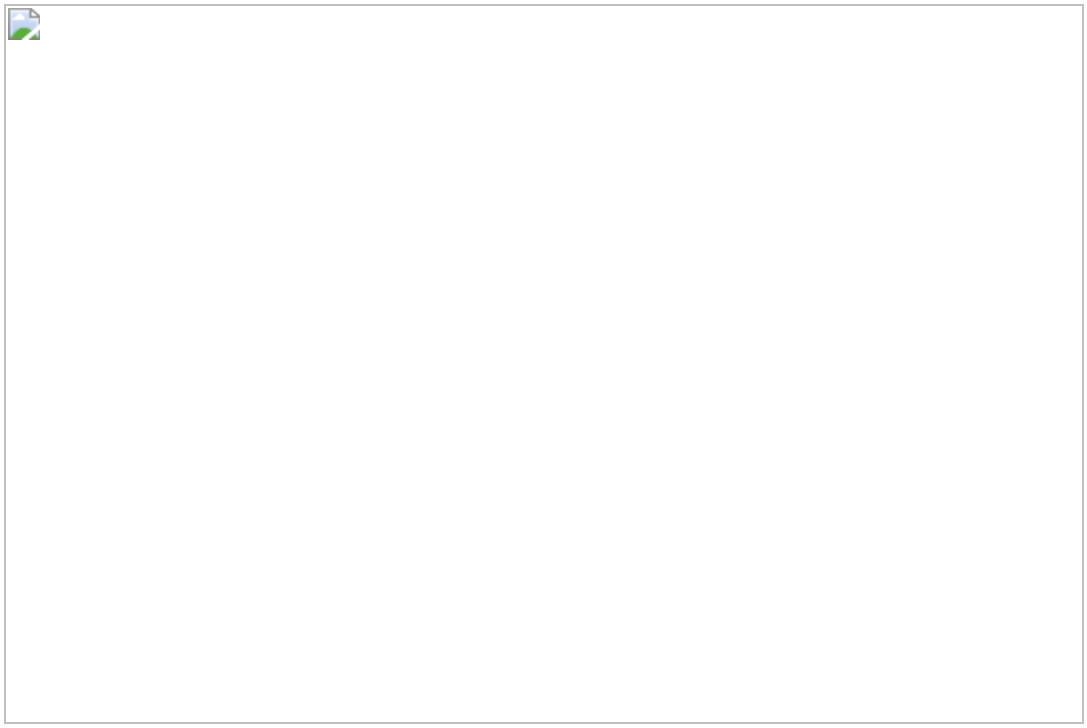

The Chamber Orchestra Of London, The Secret History

Evgeny Grinko, Cold Morning

❊

"Beni nasıl kandıracağını merak ediyorumdur belki. Bu oyunu nasıl oynayacağını görmek istiyorumdur."

Kalp atışlarım gölün sesini, yaprakların hışırtısını bastırıyordu. Nefes alıp almadığımın farkında bile değildim. Orada öylece duruyor, Rahsan'ın esmer tenine, o tene zıt bal sarısı gözlerine bakıyordum. O gözler çok dikkatliydi, tetikteydi.

Kandırmak? diyecektim neredeyse. *Oynamak? Ben?*

O kadar şaşırmıştım ki gülüp geçemiyordum bile. Onu nasıl kandıracaktım ki? Ne oyunu oynayacaktım? Aklıma gelen ilk seçenek, onu ölümüne götüren düşünceler zincirini kırmaktı ancak onun bunu kastettiğini hiç sanmıyordum.

Onu sinsi sinsi manipüle etmek değildi amacım. Ya da ağzından laf alıp Matias ve Serafina'nın önüne atmak istemiyordum. Konsey onu cezalandırsın, sonunu kendinden önce ben getireyim...

Hayır. Kocaman bir hayır.

O ne düşünürse düşünsün, içinde ne planlar kurarsa kursun ben sadece onu tanımak istemiştim. Yalnız mücadelesinin ne için olduğunu öğrenmek, onu ölüme götüren hırslarının ne olduğunu bilmek...

Bunu da manipüle ya da oyunlarla yapmayı hiç düşünmemiştim. Birincisi, aklına böyle bir seçenek dahi gelmeyen bir karakter olduğum göz önünde bulundurulursa bunu beceremeyeceğim aşikârdı. İkincisi, Rahsan Ze'viv motivasyonu belli olmasa bile hâlâ bir kötü karakterdi ve neyin peşinde olduğumu anlayıp kendi oyunumda beni tuzağa düşürmesi işten bile sayılmazdı. Üçüncüsü, bu bana ne kazandıracaktı ki?

Tamam, ben de isterdim havalı bir kötü karakter olup diğer kötü karakteri dize getirmeyi ama bunu neden yapacaktım? Zaten bu kitapta kötülüklerin kaynağı Rahsan değil geceleri açılan o geçitlerdi. Canları alan, geceleri uyutmayan, hasarı veren onlardı, Rahsan'ı kandırıp laf alsam bile çökerteceğim planlar, kanlı oyunlar yoktu ortada.

Biz aynı taraftaydık. Bunu ne o ne diğerleri anlıyor olsa bile.

Hem ben kendi yolumda ilerlemek, nasıl biliyorsam öyle yapmak istiyordum.

Bana böyle düşündüren *Aviva* karakterinin özellikleri miydi yoksa gerçekten ben miydim bilmiyordum ama manipülasyonlar, arkadan bıçaklamak, sürekli iş çevirip yalan söylemek hiç bana göre şeyler değildi. Bir şifacı olarak bünyeme de hiç uygun değildi hem. Böyle bir insana dönüşürsem enerji alanım kirlenir, güçlerimi bile doğru düzgün kullanamazdım.

Nezaket ve anlayış bu dünya karşısında güçsüz silahlardı belki, verebildiğimden daha çok hasar alırdım ama...*ben böyleydim.* Böylesini biliyordum. Bu beni güçsüz yapmazdı, gücün tek bir görünüm şekli olmazdı.

Ben değişmeyecektim, bıçak saplamamı beklediği sırtına merhem sürdüğüm kişi değişirdi belki.

Hâlâ belki diyordum çünkü değişebilir mi, karakteri buna uygun mu bilmiyordum. Eğer katı bir şekilde yazılmışsa, rolü dışına çıkamayacaksa ne yaparsam yapayım, ne kadar şefkat gösterirsem göstereyim Rahsan yine o tirana dönüşür, kendiyle birlikte onlarca insanın ölümüne yine sebep olurdu. İyi şeyler için umudum hep vardı ama ihtimalleri göz ardı edemezdim.

"Seni hayal kırıklığına uğratacağım." Parmaklarımı birbirinin arasından geçirip elimi elbisemin pembe kumaşı üzerinden kucağıma koydum. Gözleri hâlâ tehlikeli bir biçimde üstümdeydi. "Eğer nasıl kandıracağımı merak ettiğin, oyunlar oynamamı beklediğin için yanımda duruyorsan hiç durma." Gülümsemeye çalıştım. "Benden sana zarar gelmez." *Sadece sen üzebilirsin beni.*

Keyifli gülüşü yavaşça kayboldu, yüzündeki o meydan okuyan ifade de. Bir süre samimiyetimi ölçmek ister gibi baktı yüzüme. Sonra "Eğer bu bir hamleyse..." diye usulca söze başladı. "İyi bir tane." Sanki takdir etmek ister gibi yavaşça eğdi başını.

Hiçbir şey demedim, oturuşumu ya da yüz ifademi değiştirmedim. Ona saatlerce dil döksem bile bana hemen şimdi güvenmesini sağlayamazdım.

Bazı şeyler zamanla, anlatarak değil yaşayarak olurdu.

Toparlandı. Ayağa kalktığı zaman başımı kaldırıp ona baktım. "Ben artık gideyim." diyene kadar gideceğini unutmuştum. Sanki karşılaşmamışız da plan başından beri buymuş gibi gelmişti. "Sen de sınavına çalışırsın."

"Peki." Gitmesi gerektiğini biliyordum ama böyle ayrılması tuhaf bir hüzün vermişti. Yani, birkaç dakika öncesine kadar gayet iyiydik ama şimdi aramızdaki şey her neyse yine hassaslaşmıştı. Bu durumdan hoşlanmamıştım.

"Eğer işin erken biterse..." dediğimde tekrar bana çevirdi başını. Konuşurken gözlerine bakamıyordum. "Uzun bir süre burada olacağım."

Açık açık gelmesini söylememiştim ama o anlamıştı. Önce biraz durdu, sonra başını belli belirsiz salladı. "Burada olursan uğrarım."

Bu bir söz müydü bilemiyordum ama hemen olumsuz şeyler söylememesi hoşuma gidiyordu.

"Tamam, görüşürüz o halde."

Başını bir kere eğdi, ardından geriye doğru düşmüş kapüşonunu tek eliyle öne doğru çekti ve yüzünün bir kısmını gizledi. O giderken arkasından bakmamaya çalıştım. Az önce kalktığı yere yaklaşıp ağacın gövdesine sırtımı verdim ve kitabımı açtım. Yeni yemek yemiştim, hava gittikçe daha nefis bir hale geliyordu ve tembellik yapmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum.

Çalışmaya çalışırken bir sürü pozisyon değiştirmiş; bazen çimlere uzanıp dirseğimi yere, elimi çeneme yaslayarak bazen ise doğrulup kitabı kucağıma çekerek okumaya çalışmıştım. Böyle olunca da ya dirseğim ya boynum ağrıyor, kendimi bir şekilde ellerimi göle sokmuş ya da karahindiba üflerken buluyordum. Kaytarmak çok kolaydı ve ben bu işte epey iyiydim.

Sıkılıp hayallere dalmak ve kendime kızıp çalışmak arasında gidip gelerek birkaç saati geçirdim. Gözlerimin sık sık gittiği yöne doğru çevrilmediğini,

onun uzun siyah siluetini görmeyi beklemediğimi söylesem yalan olurdu.

Gelmiyordu, güneş yavaş yavaş alçalmaya başladığında ise gelmeyeceğinden emin olmuştum.

Daha doğrusu, kendime *gelmeyecek gelmeyecek gelmeyecek* diyerek hayal kırıklığına uğrama seviyemi azaltmaya çalışmıştım. Rahsan öyle hemen güvenilecek birisi değildi, Aviva gibi kolay güvenen bir karakterin orijinal kitapta ondan uzak durması onun için en iyisi olmuştu.

Peki Rahsan için?

Gerçek Aviva, Matias ve Serafina için bulunmaz nimetti; onların her zaman yanındaydı, konuşacak birisine ihtiyaç duyduklarında dinlerdi, onlar için ilaçlar ve karışımlar hazırlardı, gözcülük yapılacaksa en iyisi, ağlanacaksa en sağlam omuz olurdu. Öyle çok sorgulamazdı, o ikisi ortadan kaybolduğunda ve hiçbir şey olmamış gibi geri döndüğünde anlayışlı gülümsemesini korurdu. Sonsuz bir sadakati vardı. Neden bu kadar güveniyor, arkalarını kolluyor diye sorsanız mantıklı bir cevap alamazdınız çünkü öyle yazılmıştı. Hem zaten sevginin de bir mantığı olmazdı.

Gerçek Aviva Rahsan için benim yaptıklarımı yapmazdı. Evet ona kibar davranır ve onu incitmezdi ama...benim beklediğim gibi beklemezdi. En sevdiği tatlıyı ikram etmez, ona favori mekanını göstermezdi.

Neden bu karakter olarak uyanmıştım, nasıl uyanmıştım, geride bıraktığım bir bedenim ya da hayatım var mıydı bilmiyordum. Tek bildiğim bunun boşuna olmadığıydı. Hiçbir şey boşuna olmazdı zaten. Belki ben Aviva'nın ikinci şansıydım, Rahsan'a gösterilecek merhamettim.

Belki böyle düşünmek fazla romantikti, kendi kendimi doldurup duruyordum ama orada, salkım söğüt ağacının altında uzanırken ve günbatımının turuncusu beni boyarken doğru şeyi yapıyormuş gibi hissediyordum.

Beklemeye devam ettim, ettim, ettim...

Pelerinime sarılıp güneşin iyice batışını izledim.

Sonra, dizlerimi kendime çekmiş kollarımı da etrafına dolamışken gelmeyeceğini anladım. Evet, zaten *gelmez ki* diyordum ama içimde cılız bir umut duruyormuş meğer. Aldım o umudu, karşımdaki göle fırlattım ve en dibe batsın diye bekledim. Aldım kitabımı, karanlıkta geri dönmek zorunda kalmayayım diye ayağa kalktım. Söz vermemişti, bu saçma hüzne hiç gerek yoktu.

Bunu biliyordum ama son bir kez kasabaya doğru baktığımda ona benzer hiçbir şey göremeyince somurtmamak için dudaklarımı birbirine bastırmaktan alıkoyamamıştım kendimi.

İki taraftaki ağaçlar yüzünden daha karanlık hale gelmiş koruda yürürken takı tezgâhına uğramayı unuttuğumu fark ettim ve Rahsan'ın yanında birazcık da ona sinirlendim. Satıcı kadına söz verdiğim için üzülmüş, en kısa sürede uğramam gerektiğini zihnimin bir köşesine not etmiştim.

Sonraki bir buçuk saatte hiç konuşmadım. Yalnız olduğum için bu normal olandı ama benim genelde kendi kendine de konuşan bir tip olduğum göz önünde bulundurulursa bu olayların moralimi gerçekten bozduğu anlaşılıyordu. Bu durumu tamamen görmezden gelerek üstümü değiştirdim, biraz dinlendim ve akşam yemeğine beraber gitmek için Serafina'nın odasına uğradım.

Beyaz renkli, süslü kapısını birkaç kere tıklattım ama cevap alamadım.

Uyuyor mu acaba diye merak ederek kapıyı yavaşça araladım ve geniş odaya hızlıca göz attım. Serafina odada değildi ama arkasında endişelenmeme yetecek kadar çok şey bırakmıştı. Normalde giydiği beyaz üniforması çıkarılıp yere atılmıştı, her bir parçası yatağı ve giysi dolabı arasında saçılmış vaziyette duruyordu. Dolabın bir kapağı açık, yatağının yanındaki komodinin üstü dağınıktı. Serafina bir şeyleri alırken oradaki şişe ve merhemleri devirmiş olmalıydı.

Neden üzerini değiştirip odasını aceleyle terk ettiğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çatmış, içeriye girip kapıyı arkamdan kapatmıştım. Adımlarım temkinliydi, hiçbir detayı kaçırmamak adına etrafa dikkatle bakıyordum.

Çok geçmeden yatağın üzerinde duran, ikiye katlanmış kağıdı fark ettim ve yaklaştıkça üzerinde yazılmış ismi okudum. Serafina'nın büyük ve kıvrımlı harflerinin göze çarpmaması imkansızdı zaten.Kağıdın üzerindeki *Vivi* yazısında da tüm odadaki telaş hissediliyordu. Gitmeden önce bana not bırakmıştı.

Kağıdı elime aldım ve açarak içinde küçücük kalan yazıyı okudum.

Matias ve beni acil göreve çağırdılar.
Yemek yemeyi unutma, sınavında da başarılar! (Bizim için endişelenme)

—S

Notu okur okumaz başımı kaldırdım ve karşıdaki pencereye, çoktan kararmış havaya baktım. Gitmeden önce endişeleneceğimi tahmin edip benim için not bırakmıştı. Hem de odasını dağınık bırakmak zorunda kalacak kadar acelesi olmasına rağmen. Bunun için minnettardım ama o an aklımda bir sürü soru dolaşıyordu.

O gün bugün müydü?

Yani Serafina ve Matias'ın sırt sırta verip dövüştüğü, dövüşürken flörtleştiği ve benim okurken heyecandan kıpır kıpır olduğum sahne bu gece mi yaşanacaktı? Bu, kitapta festivalden önce yaşanan son sahneydi ve göremeyecek olmak üzücüydü. Tabii göreve çıkınca aşk sahnesi göreyim de havalara uçayım diye düşünemiyordunuz, orası ayrı.

Yeni ay haftasına girmeden önceki son gece olduğu için geçitlerdeki yoğunluk bugünden başlayacaktı, bunu biliyordum ama sayı yetersiz geldiği için Matias ve Serafina'nın gitmesi gerekeceği aklımdan çıkmıştı. Farklı davranmaya karar verdim diye bir anda her şey değişecek sanmıştım herhalde. Ya da yeni ay haftası göreve çıkmam gerektiğini, kabusların en beterini yaşayacağımı düşünmemek için buna dair her şeyi aklımdan silmiştim.

Kağıdı dörde katlayıp pelerinimin cebine attım ve Serafina'nın odasını topladım. Görevde yardım edemiyorsam en azından bunu yapabilirdim.

İşim bittiğinde odadan çıktım ve pek iştahım olmamasına rağmen yemek salonuna indim.

Yalnız yemek istemiyordum, bundan hiç hoşlanmazdım ama başka seçeneğim yok gibi görünüyordu. Zion, Otis ya da Milo'ya dair hiçbir iz yoktu. Bir umut Esther yalnızsa ya da arkadaşlarıyla oturuyorsa yanına gitmeyi bile düşündüm, benden hoşlanmıyordu ama erkeklerden ayrı olarak vakit geçirmek ilişkimizi geliştirebilirdi.

Ama hayır, o da yoktu. Pes edip omuzlarımı düşürdüğüm sırada tanıdık, kurtarıcı bir ses duydum.

"Buradayız Aviva!"

Eliana'ydı bu. Serafina'ya derslerinde eşlik eden, benim gibi cana yakın bir kız olan ışık büyücüsü. Fırtınanın olduğu gün arenada karşılaşmıştık en son, şimdi benim birkaç dakikadır ayakta dikilip oturacak yer aradığımı görünce seslenmişti. Göz göze geldiğimiz sırada bana gülümseyip el sallıyordu, masasında onun gibi beyaz üniformalar giymiş bir grup ışık büyücüsü oturuyordu.

Ona kocaman gülümseyerek yanına doğru yürüdüm. Masanın kenarına vardığımda herkese selam verdim ve Eliana'nın kayarak benim için açtığı yere oturdum. Yalnız kalmadığıma sevinmiş, Eliana'nın *bir daha gelmekten çekinme* konuşmasına içten bir şekilde teşekkür etmiştim.

Masadakilerin simasına aşinaydım, geneli ismini bildiğim ama pek sohbet etmediğim kişilerdi. Buna rağmen birbirimize karşı olabildiğince saygılıydık. Bunun sebebi lider olarak gördükleri kişinin yakın arkadaşı olmamdı.

Kendini diğerlerinden soyutlayan, asi baş karakterlerden değildi Serafina. *Şey, en azından şimdi.* Başlangıçta tam olarak kendini herkesten daha iyi zanneden, o burnu havada başrollerdendi. O zamanlar ona tahammül etmek zordu çünkü dediğim gibi bencildi, baskılanarak ve diğerlerinden daha üstün olduğu söylenerek büyütülmüştü. Etrafındaki her şey, olan her olay kesinlikle ama kesinlikle onunla ilgili gibi davranıyordu ve başına buyruk tavırları yüzünden küçük bir kalemin zihninden çıktığını anlıyordunuz.

Her şeye rağmen Aviva onun için oradaydı, *ben* oradaydım.

Serafina ilk gerçek dostuna kavuştuğunda olgunlaşmaya, kendindeki bu huyları törpülemeye başlamıştı. Artık eskisi kadar asi ve başına buyruk değildi, yaşadığımız kurgusal evrende grup çalışmasının ve birbirine güvenin ne kadar önemli olduğunu anlamıştı. Bu sayede zamanla ışık büyücüleri arasında sivrilmiş, onların saygısını ve güvenini kazanmıştı.

Sayesinde burada, pek muhabbetim olmayan bir grubun içinde samimiyetle karşılanıyordum. Klasik nasılsınız muhabbeti ve öğrendiğim birkaç isimden sonra masadaki dikkat üzerimden çekildi. Geriye sadece tam yanımda oturan Eliana kaldı. Çatalıyla önündeki patates yemeğini didiklerken "Serafina göreve gitti, biliyorsun değil mi?" diye sordu. Bu ciddi bir soru değildi, muhabbet açmaya çalışıyordu.

"Biliyorum." Hızlıca lokmamı yutup başımı ona doğru çevirdim. "Acil durum olduğunu yazmış. Kaç kişi gitti?"

Aslında odasından çıktığım anda yapmayı düşündüğüm şey seralara ya da Bayan Miriam'ı bulabileceğim ilk yere koşmak, neden görevlendirilmediğimi sormaktı ama bunu sorsam bile elime bir şey geçmezdi. Görev ekibi çoktan gitmişti ve kafile dışı hareket etmek kesinlikle yasaktı. Ayrıca akıl yürütünce cevabı bulmak çok zor değildi, sınav gibi kuru bir bahaneyi önüme sürerlerdi ki bu, şu anda düşündüğüm son şeydi.

"Tam olarak emin değilim. Listede yer almayan birkaç kişiyi çağırdılar işte."

Başımı sallayarak onu anladığımı belirttim ve tüm iştahsızlığımla yemeğimi dürtmeye devam ettim. Son durum değişikliği olduğu için pek bir şey bilmemesi normaldi. Kitapta da oradakilerin ismi tek tek geçmiyor, önemli ya da önceden tanıdığımız karakterlerden birisinin orada olmadığını bu şekilde anlıyorduk.

Eliana "Şey..." diye başlayana kadar sessizdik. Bu esnada ağzıma birkaç lokma atmış, salona yeni giren öğrencilere bakmıştım. Hiçbiri Rahsan değildi. Hoş, olsa ne olacaktı ki? Gidip hesap soracak, neden gelmedin

diyecek değildim. Onu düşünmeyi bırakmak için tek seçeneğimmiş gibi Eliana'nın diyeceklerine can kulağıyla sarıldım. Başımı ona çevirdiğim anda utanarak başını eğmiş, çatalını tabağına sürtmüştü. "Gorion da gitti sanırım."

Yanakları hafifçe pembeleşmişti. Kitaba dair klişe bulmadığım bazı şeylerden birisi de Eliana'nın Matias'a hayranlıkla beraber hoşlantı duyması, Serafina'nın bunu bilmesine rağmen kıskançlık yapıp kıza kötü davranmamasıydı. Daha çok görmezden geliyordu çünkü Eliana onun hayranlarından sadece birisiydi. Matias'ın gözleri kendisinden başkasını görmese de o geçerken dönüp bakan, onu takip eden çok göz vardı.

Ona hafifçe gülümseyerek "Evet." dedim. "Matias da gitmiş."

Bu tip masum duygular, gizli hayranlıklar hoşuma giderdi. Şimdi bana arkadaşı olduğum ve ona ismiyle seslenebildiğim için imrenerek baktığını biliyordum, onun hakkında biraz daha şey öğrenmek için can attığının da farkındaydım. Oysa bunların hiçbirini yapmadı, hislerini ve arzularını kendine saklayarak sakince bir dilekte bulundu.

"Umarım ikisi de iyi olur." Aceleyle ekledi. "Hepsi yani."

"Umarım."

"Gerçi olaysız bir gece olacağını sanmıyorum."

Bunu dediğinde gözüm kapalı onaylamıştım çünkü geçitlerdeki yoğunluktan bahsettiğini düşünmüştüm ama devamında dediklerini duyunca çatalım ağzıma ulaşamadan elim havada asılı kaldı.

"Zaten geçen günden sonra uyumlu hareket etmelerini bekleyemeyiz."

"Geçen gün mü?" Serafina ve Matias arasında benim bilmediğim bir şey mi olmuştu?

Çatalımı öylece tabağa geri bıraktığımda bu kadar ciddiye almamı beklemiyor olacak ki panikledi. "Arenadaki kavgadan bahsediyorum, sen de oradaydın ya..."

İyi de kavga Rahsan ve Matias arasındaydı. Bunu düşündüğüm anda taşlar yerine oturdu, zaten Serafina ve Matias'tan bahsetmiyordu. Kaşlarımı çatıp varsayımımın doğruluğunu test ettim. "Rahsan da mı onlarla gitti?"

Soru daha aklıma düştüğü an kalp ritmim bozuldu çünkü bunun olmaması gerekiyordu.

Eliana Rahsan'a ismiyle seslenmemi yadırgasa da yavaşça başını sallayarak beni onayladı.

Bir an ne diyeceğimi, ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilemedim.

Tamam, gerçek Aviva olmadığımı kabullenmiş ve daha özgür adımlar atmaya karar vermiştim ama yaptığım ilk şeyin bu kadar hızlı dönütünü alacağımı tahmin etmemiştim. *Rahsan göreve benim yüzümden çağrılmıştı.*

Kitapta arenada kendini tüketmesinden dolayı toparlanamıyor, hırsından kendine düzelmek için zaman da tanımıyordu. Bunun doğal sonucu olarak gücünü kazanmadan oraya gitmesi çok tehlikeli olacağından ek listede adı yer almıyordu.

Oysa ben ona çay yapmasında yardım etmiştim, benim yüzümden hırsla çalışmaya ara verip "tembellik ederek" dinlenmişti. Gücünü toplamıştı, göreve gidebileceğini eğitmenlerine ve generale kanıtlamıştı.

İyi bir şey mi yaptım kötü mü ayırt edemiyordum. Kitapta gidemediği için sinirleniyordu, zaten gidemediği her an yüzünden hoşnutsuzluğu okunuyordu. Gitmesini sağlamam onun için iyi gibi görünüyor olabilirdi ama...yaralanırsa kendime çok kızardım. Çok çok kızardım.

"Ne oldu ki?"

Hâlâ masada oturuyor olduğumu unutmuş, bir anda iç dünyama dalıp hesaplaşmaya başlamıştım. Eliana'nın sesiyle ona dönüp "Hiç." dedim. "Tekrar kavga ederler diye endişelendim." Bu makul olan cevaptı ve duyduğu anda başını sallayarak beni onaylamıştı. Ötesini sorgulayacak bir şey bırakmamıştım çünkü.

"Evet, görevde tekrar kavga etmeye başlamaları hiç iyi olmaz."

Sessizce başımı salladım ama söylediklerine katılmıyordum. Birincisi, birkaç aydır bu görevlere çıkıyorlardı ve ufak tefek atışmalar dışında hiç kavga ettiklerini görmemiştim. Arada çocukça davrandıklarını inkâr edemezdim ama onlar çocuk değildi, oranın oyun parkı olmadığının da farkındalardı. Dolayısıyla her iki tarafın da ciddi ölümlerin yaşandığı bir yere kişisel meselelerini getireceğini düşünmüyordum. Orası okulun arenasına benzemezdi ─ki o olay da tek seferlik yaşanmıştı. Normalde düşmanlıklarını gizli tutar, herkesin basit birer rakip olduğunu düşünmesini isterlerdi.

Yani bu gece Eliana'nın düşündüğü türden bir kavga gerçekleşmezdi.

Geçitlerin önünde tek bir düşman olurdu, o da çığlıklar ya da yeri sarsan adımlarla üzerinize doğru gelirdi.

Gözümün önüne muhtemel bir manzarayı getirdim istemeden.
Matias bir köşede, daha çok büyücü olmayan askerlerle ya da Serafina'yla olurdu. Kış bitmiş olmasına rağmen Rahsan'ı en son gördüğüm halde, uzakta bir ateşin kenarında tek başına hayal etmiştim.

Bu görüntüyle zaten olmayan iştahım tamamen kesildi ve çatalımı tepsiye bıraktım. Olabildiğince sakin hareket ederek sınavım olduğu gerekçesiyle masadan ilk ben ayrıldım. Tabii gitmeden önce teşekkür etmeyi ve iyi akşamlar dilemeyi ihmal etmedim.

Arkamı döndüğüm anda gülümsememi korumak için daha fazla çabalamadım. Göreve gitmek son sınıf öğrenciler için gayet normaldi, ben de sürekli gidiyordum ama kendimi sorumlu hissetmekten alıkoyamıyordum.

Sınavımı olmak için beklerken bu yüzden dalgındım.

Göreve gönüllü gitmeyi seçen o muhtemelen. Bilerek ikna etti, isteyerek gitti.

Bunun için kendime işkence etmeyi bırakmalıydım. Rahsan güçlü bir büyücüydü, tecrübeli büyücülerin yanında şansı daha da artıyordu ve bu gece başına bir şey gelmeyeceğinden emindim.

Gerçekten emin miydim?

Sonuçta basit bir yardım eyleminin sonucu onu tehlikeye atıyorsa, vakti gelene kadar ölmeyeceğinden ne kadar emin olabilirdim? Hiç ölmemesini istesem bunu başarabilir miydim? Ya da fazla müdahalem onun kitaptakinden daha önce ölmesine sebep olabilir miydi?

Üstelik olay sadece Rahsan değildi. Onun kaderi bu kadar değişirse Matias ve Serafina'ya ne olurdu? Her saniye aklıma başka bir olasılık geliyor, kendimin de güvende olmadığını çok net bir biçimde fark ediyordum. Aviva kitapta nispeten mutlu (en azından huzurlu) bir hayata kavuşuyordu ama ben o Aviva değildim. Farkında olmadan risk alıyordum ve bu herkesi etkiliyordu. Hayatımda olsun ya da olmasın.

Sınava odaklanmak çok zor olmuş, sabah çimenlerde yuvarlana yuvarlana çalıştığım ve zaten biliyorum diye üzerinde çok durmadığım her şeyi aklıma zar zor getirebilmiştim. Uygulama kısmı ise biraz daha iyi geçmişti. Hissettiğim suçluluk gibi negatif duygular performansımı etkiliyordu tabii, Leydi Topaz da bunu fark edip istersem meditasyondan sonra devam edebileceğimi söylemişti ama bitirmekte ısrarcı olmuştum.

Açıkçası nasıl bir not alacağım pek umrumda olmamıştı. Tek derdim bir an önce seralara gitmek, Bayan Miriam oradaysa ona yardımcı olmaktı. Öyle de yaptım. Yanına yaklaştığım an beni beklediği her halinden belli bir tavırla ve işine ara vermeden bana "Gel, Aviva." demişti. Sonra da yapabileceğim işleri sıralamıştı. Tanıyordu artık beni, biliyordu arkadaşlarım ormanın sınırındayken oturamayacağımı.

Yapacak çok işin olması aklımı meşgul tuttuğundan iyi bir şeydi. Artık bahar geldiği için seralarla sınırlı kalmayacak, bahçeye de tohum ve fideleri ekmeye başlayacaktık. Ayrıca hem yarın gelecek bu gecenin hastaları hem de önümüzdeki yeni ay haftası için reviri hazırlamamız gerekiyordu. Büyücü olmayan acil yaralılara da akademide müdahale eder, hafif yaralılar için hastanelere merhem ve ilaç yollardık.

Zamanla seradaki nüfus arttı. En küçük ikinci sınıflardan şifacılar vardı, son sınıfların çoğu ise sınavlarını bitirdikçe gelmişti. En son kalan eğitmenler de bize katılmış, yoğun gürültüler eşliğinde herkes işini yapmıştı. Tabii bu titiz çalışılması gereken bir alan ve dozların doğru ayarlanması çok mühim olduğundan sık sık birilerinin azarlandığını duyuyorduk ama işe yarıyor olmak önceliğim olduğu için arka planda dönenler pek umrumda olmuyordu.

Daha çok oradan oraya koşturmakla, olabildiğince çok katkıda bulunmakla ilgileniyordum.

Yalnız değildim, şifacıların hepsinde yardım etme iç güdüsü çok belirgindi. Zaten bizi şifacı kılan buydu.

Gaz lambalarının cılız ışıkları ve masadalardaki mumlar eşliğinde saatler geçti. Bazen neden orada olduğumu, dışarıda ne olduğunu unutup diğerlerinin sohbetine katılıyor ve onlarla birlikte gülüyordum. Sonra öyle bir an geliyordu ki havadaki değişimi hepimiz fark edip sessizleşiyorduk. Akademinin kalın taştan duvarları içerisinde duyulmasa da seralardan oldukça net duyulan malachi çığlıklarıyla ürperiyorduk, enochların gümbür gümbür adım sesleri irkilmemize sebep oluyordu.

Dakikalar geçmek bilmiyordu o anlarda. Neler olduğunu hayal etmeye başladığımda içim içimi yiyor, havandaki çiçekleri daha sert dövüyor ya da düğümleri daha sıkı atıyordum.

İyi olacaklar. İyi olacaklar. İyi olacaklar.

"Aviva, benim devam etmemi ister misin?"

Arkamdan anlayışlı, benim için endişelenmiş nazik bir erkek sesi geldi. İsmimi söylediği anda omzumun üzerinden dönüp baktım, ince uzun bedeniyle Milo'ydu bu. Yumuşak kahverengi gözleri loş ışıkta simsiyah ve şefkatli görünüyordu.

Seslendiğini duymuş ama ne dediğini anlamamıştım, öyle dalgındım. O da bunu anlamış olacak ki taş havanı işaret etti parmağıyla. "Yoruldun diyorum, benim devam etmemi ister misin?" Daha ikna edici bir tonla

devam etti. "Saatlerdir buradasın. İlk serada nane çayı yaptılar, biraz içip dinlen. Bisküvi de var."

Genelde neşeli, sürekli gülen bir tip olmasına rağmen böyle hassas anlarda ciddileşiyordu Milo, göründüğünden daha olgun ve soğukkanlı oluyordu.

Bir rüyadan uyanmışım gibi sımsıkı dövece ve havana kilitlediğim ellerimi yavaşça gevşettim. Fırsattan istifade ikisini de benden aldı. İnce uzun parmakları yavaşça elimin arkasından yaklaşmış, ben daha ne olduğunu anlayamadan görevimi devralmıştı.

Eş zamanlı olarak küstah, neredeyse azarlayan bir ses belirdi zihnimde. Yine kendimi tükettiğimi hatırlatıyordu bu ses. *Bir de bana fedakârlıktan mı bahsediyorsun?*

Rahsan.

Ondan kurtulmak için gözlerimi kapayıp açmak zorunda kaldım. Zihnimin çatlaklarından böyle zahmetsizce süzüleceğini nereden bilebilirdim? Cümlelerinin fark ettirmeden böyle tesiri olacak kadar içime işleyeceğini?

Hiç istemesem de ara vermek zorunda olduğumu biliyordum. Yorulmuştum, ayakta durmaktan bacaklarım kaskatı kesilmişti ve sabah bolca hamur işi tüketsem de dokunmadığım akşam yemeğinin eksikliğini her yerimde hissediyordum. Yine de bu pes ettiğim anlamına gelmiyordu. Çoktan kaldığım yerden ezmeye başlamış Milo'ya doğrulttum işaret parmağımı. "Sadece birkaç dakikalığına!"

Omuz silkerken gülüyordu. "Nasıl istersen."

Tatlı yüzü ve kişiliği ona kızmamı imkansız hale getiriyordu. Başımı yana doğru eğdim, sesim şimdi daha yumuşaktı.

"Sana da çay getirmemi ister misin?"

Gülerken başını salladı.
"Evet, teşekkür ederim."

Yanından ayrılırken başımın ağrısını dindirmek için tek elimle şakağımı ovuyor, kısık sesle gerekli kelimeleri söylüyordum. İkinci seradan geçerken herkesin daha sessiz çalışmaya başladığını fark ettim, yoruldukça kimsenin sohbet etmeye enerjisi kalmıyor ve herkes bir an önce işlerini bitirmeye bakıyordu.

İlk seranın ortasında ufak bir kuzine vardı, onun üzerinde de kırmızı bir çaydanlık. İki bardağa çay koyup birkaç sert bisküviyi de yanıma aldım. Tadı güzel değildi, yerken keyif de almayacaktım ama şekere ihtiyacım vardı.

Geri döndüğümde Milo işine devam ederken içmek yerine iki tahta tabureyi tezgahın önüne çekerek ara verdi. Ona getirdiğim fincanı önüne koyup bisküvisini uzattım. Tüm bunları yaparken konuşmamış, arkadaşlara özgü bir uyumla hareket etmiştik.

Kendi bisküvim ağzımdayken ona "Al." dememe güldü ve taburesine yerleşirken teşekkür etti. Bir süre bu kurabiyelerden ne kadar nefret ettiğimizden bahsettik, hem de yemeye devam ederken. Milo bir gün kesinlikle yerken dişini kıracağının abartılı taklidini yaparken ona güldüm. Sadece burnumdan nefes vererek, dişlerimin bile gözükmediği fakat zorlama olmayan bir gülüştü bu.

Ve bu gülüş, Milo'nun beni güldürme çabalarının sona ermesine sebep oldu.

"Tamam." diyerek bana biraz daha yaklaştı. Bacaklarım iki bacağının arasındaydı şimdi. Dikkatli bakışları yüzümde gezindi. "Ya çok yorgunsun ya da sende bir şeyler var."

Sadece yorgunum diyecek oldum ama vazgeçtim. Onun yerine elbisemin eteğini çekiştirmeye başladım. "Ne gibi?"

"Bilmem, normal enerjin bu değil. Arkadaşların için mi endişeleniyorsun?"

Evet. Gerçekten de zihnimde uçuşan soruların tamamı bu endişeden kaynaklıydı. Başımı sallayarak onayladığımda ankayışlı bir gülümsemeyle birlikte kolumu sıvazladı.

Çaylarımızı yudumlarken konuştuk. Bana arkadaşlarımın akademinin en iyi büyücülerinden olduğunu, bu gecenin onlar için sorunsuz geçeceğini söyledi. Ona kalpten inandığımdan değil ama kendim haricinde birisinden duymayı istediğimden herhalde, bu sözlerde biraz olsun teselli buldum. Tamamen değil, sadece biraz. *Çünkü hikayenin tamamı bu değildi.*

İki elimle tuttuğum kupayı tezgâha bıraktım anlık gelen heyecanla. Ellerimi nereye koyacağımı bilemediğim için saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ama bir türlü doğru kelimeler gelmedi dilimin ucuna.

Bir şey söyleyeceğimi anladığı için oturuşunu dikleştirdi, bu da yaşadığım kararsızlığın sonu demekti.

"Sadece onlar değil." Bunu pes eder gibi söylemiştim.

"Efendim?"

"Endişelendiğim diyorum, sadece o ikisi değil."

"Ne peki?"

Doğru soru *kim* olacaktı. *Kim peki?*

Uzun zaman önce okuduğum kitabın yeni yeni tanımaya başladığım kötü karakteri. Üç yıldır aynı çatının altındayız ama kalbim ona ilk defa bu kadar yakın. İlk defa onun için endişeleniyorum, ona haksızlık edildiğini düşünüyorum. Bu sadece bir iç güdü. Yoksa onunla çok uzun vakit geçirmişliğim, belli bir yaşanmışlığım yok. Ruhu ve zihni de kristal berraklığında değil. Tam aksine; puslu, yarattığı kasırgalar kadar karmaşık ve girdaplı. Belki de onu asla tanıyamayacağım ama yolun sonunda daha az yabancı olacak bana.

Tüm bunları düşünmem iki saniye bile sürmedi. Cümleler? Onlar dudaklarımdan hiç dökülmedi.

"Rahsan." dedim sadece, bu yalın isim her şeyi açıklayabilirmiş gibi. "Rahsan Ze'viv."

Yutkundum. Şifacıların da bazen şifa bulması gerekiyordu, kendimize deva olamıyorduk. Belki de bu yüzden Milo'nun samimiyetine güvenmiştim. Onu ilk yılından beri tanıyordum. Beni örnek alırdı, öğrenmeye hevesliydi ve...kesinlikle iyi bir dinleyiciydi.

Omuzlarımı düşürdüm. "Onun görevde olmaması gerekiyordu."

"Neden?"

"Çünkü...gücünü epey tüketmişti. Karşılaşmaya hazır değildi ama ben..." Gözlerimi kapattım ve cümlenin geri kalanını daha hızlı söyledim. "Ben ona iyileşmesi için yardım ettim. Şimdi görev için ne kadar yeterli olduğunu bilmiyorum ve zarar görmüş olma ihtimali çok yüksek."

Gözlerimi açarken ifadesiz bir yüz ve düşünceli gözler bekliyordum ama karşımdaki şey bundan çok uzaktı. Bir kere gözlerimi açtığım an gülmüş, bastırmak için eliyle dudaklarını kapatması gerekmişti. Kaşlarımı çattım. "Ciddiyim."

"Biliyorum biliyorum, özür dilerim."

Elini dudaklarından çekti ve ciddi olmaya çalıştı ama hâlâ gülümsemesinin izlerini taşıyordu. "Sadece işini yapmış olmanın seni endişelendirmesine güldüm."

Haklıydı. Yani o benim gibi okumamıştı, benim gibi olacakları bilmiyordu ve bu hareketimin senaryoda yarattığı değişimden haberi yoktu. Onun penceresinden baktığımızda olay bu kadar basitti, ben iyileştirmiştim ve o da tekrar savaşmak istemişti.

"Aviva." Yine kendi düşüncelerime daldığımı fark ettiği anda öne doğru eğilerek ellerimi ellerinin arasına aldı.
"Her şeyin bir nedeni olduğunu biliyorsun, her şeyin eninde sonunda olması gereken gibi olacağını da. Bunları sana hatırlatmama gerek yok, değil mi?"

"Evet ama─"

"Ama yok." Başını olumsuz anlamda sallayarak beni durdurmuş, iki elini omuzlarıma yerleştirmişti. "Hepimiz seçimler yaparız ve bu seçimler doğrultusunda yaşarız. Ze'viv göreve gittiyse bunu seçtiği içindir, zorunlu listede adı yoktu sonuçta, değil mi?"

Evet ama bu kadar basit değil.

İşte, yine bir "ama".

Şifacılara eğitimlerine başladıkları andan itibaren bazı şeyler öğretilirdi. O kadar çok tekrar edilirdi ki bu şeyler, bir noktada ezberler ve o şekilde söylemeye başlardınız. *Her şey en sonunda olması gerektiği gibi olur* ve *Her şeyin bir nedeni vardır* bu cümlelerin en bilinenlerindendi.

Aviva on sekiz yaşındayken onun gözlerinden görmeye başladığım için bu cümleler beynime kazınmıştı. Özellikle de her şeyin en sonunda olması gerektiği gibi olacağı. Çünkü ne zaman cesur bir hamle yapmak için istek duysam, bu isteğin üzerine dökülen buzlu su etkisi yaratırdı bende.

Sanki ne yaparsam yapayım sonunda her şey kitapta olduğu gibi olacaktı. Ben yalnız, Rahsan ve niceleri ölü, bu amaçsız dünyada kapana kısılmış, bir arpa boyu yol gidememiş...

Bu kadar kasvetli düşüncelere katlanamadığım için genelde işin bu tarafını düşünmemeye çalışır, bize ezberletilen diğer cümleye sığınırdım. Sonuçta gerçekten de her şeyin bir nedeni olurdu, değil mi? Ben bu nedeni henüz bilmesem de buradaydım. Bir başkasının değil, Aviva Malkin'in yerindeydim. Bunun bile rastgele olduğunu düşünmüyordum.

"Yoktu." diyerek Milo'yu onayladım. "Gönüllü olmuş."

Sonra, üzerinden saatler geçmesine rağmen ancak dank etti.

Ya gönüllü olmak istediği için benim yanıma gelemediyse?

Kendimi o kadar düşünmemiştim ki bu fikir aklıma bile gelmemişti. Geldiği anda da rahatsız olmuştum. Onun için hemen bahane bulmama gerek yoktu, sonuçta göreve gönüllü olacağını yanımdayken bilmiyordu. Kasabada buna

dair bir şey bulması da düşük ihtimaldi. Her halükarda okula dönmüş olmalıydı.

Sorun değildi. Ona bu konuda bozuk atmayı düşünmüyordum bile, sağ salim dönse yeterdi.

"Bak, kendini üzmene hiç gerek yokmuş. O bunu kendi seçmiş."

Bunu kabullenmem gerektiğini biliyordum, sonuçta gerçek Aviva ben olsam ve onunla her şeye rağmen arkadaş olmaya karar versem Rahsan yine gitmeyi seçecekti. Sadece bu sefer ben kendimi yiyip bitirmeyecektim, Milo'nun bana herkesin kendi seçimleri doğrultusunda yaşadığını hatırlatmasına gerek kalmayacaktı.

Başımı yavaşça sallayarak ona hak verdiğimi belirttim, sonra da teşekkür ettim. Daha fazla konuşsam daha fazla dinlerdi eminim ama uzun uzun anlatmak için ne vaktimiz vardı ne de ben bu meseleyi onun anlayabileceği şekilde basitleştirebilirdim. Bu yüzden nane çaylarımızı içtikten sonra kupaları bir kenara koyduk ve onun bir üst sınıfı olarak neyi nasıl yapması gerektiğine dair direktifler vererek işimizin başına dönmemizi sağladım. Bir buçuk saat kadar daha çalıştık.

Şafak sökmek üzere olduğu için Bayan Miriam dahil birkaç eğitmenimiz yanımıza uğramış ve artık odalarımıza geri dönmemiz gerektiğini söylemişti. O seranın girişinde belirdiği an itiraz edecek mecalimin olmadığını anladım ve o yorgunlukla, sürüne sürüne odama döndüm. Sadece iki saatçik uyuyacaktım ama üzerimi bile değiştirmeden kendimi yatağa attığımda aklımdan geçen son düşünce *umarım kalkabilirim*di.

Kalkabildim. Biraz geç olmuştu, gözlerimi açtığımda güneş çoktan doğmuştu ama huzursuz bir uykunun ardından sadece üzerimi değiştirerek revire koştuğumda görevden henüz döndüklerini öğrenmiştim. Uyandığımdan beri üzerimde olan telaşla bizimkilere bakınmış, Serafina'yı sapasağlam ayakta, Matias'ı görünürde hiçbir yarası olmadan sedyenin üzerinde oturduğunu görünce rahatladım. Sadece birkaç saniyeyi kapıda soluklanmak için harcadıktan sonra kalabalık odaya adım attım.

Burası hastane kanadının en büyük odasıydı. Hafif yaralılar bulunur ya da ilk müdahale burada yapılırdı. Bu yüzden görevden gelen büyücü olsun olmasın çoğu asker buradaydı. Zemin çamurlu ayak izleriyle kaplanmıştı.

Onlara yaklaştığımı ilk Serafina fark etti, ben o sırada onu gözlerimle muayne etmekle meşguldüm.

"Vivi!"

Tüm gece görevde değilmiş gibi bir enerjiyle döndü bana.

"İyi misin?"

"İyiyim!" Hemen sarılıverdi. Üzeri kamp ateşinin isi ve geceyi ormanda geçirdiğini belli edecek her şey gibi kokuyordu. Gözlerimi kapatıp sımsıkı sarıldım ona. Bir şey olmayacağını biliyordum ama yine de...

"Sana bizim için endişelenmemeni söylemiştim." Gülüyordu, yüzüm ve ses tonum her şeyi ele vermiş olmalıydı.

Matias'a döndüğümde gelirken fark etmediğim bir sargı olduğunu fark ettim kolunda. Nereye baktığımı fark ettiğinde dikkatimi çekmek için gülerek, çok rahat bir ses tonuyla konuştu. "Selam Viv."

"Selam Mat." Sesim dalgındı. "Koluna ne oldu?"

"Basit bir malachi çiziği. Zehri çıkardılar ve sargıya gerek yok aslında ama..."

"Sus." diyerek araya girdi Serafina. Matias'a bakarken kaşlarını çatmıştı. "Az önceki şifacıya da bunu dedin, kafanı kıracaktım."

"Öyle ama, ne yapayım? Benden daha çok ihtiyacı olanlar için kullanın dedim, neyse ki ciddi yaralanan pek olmadı."

Sesim titreyerek sordum. "Ölü?"

Matias güldü. "Yok."

Nasıl yani?

O an bu habere sevinmem gerektiği için gülümsedim ama buna şaşırmıştım. Yorgun oldukları için tepkimin geciktiğini fark etmediler. Bir an önce odalarına gidip dinlenmek istiyorlardı. Matias ayağa kalkmış, Serafina'nın yanına geçmişti. Bana gelmiyor musun diye sorduklarında onlara etrafta dolanıp biraz yardım edeceğimi söyledim. Veda edip gittiklerinde gözlerim Rahsan'ı aradı. Hikayedeki bir değişikliğin nasıl bu kadar etkisi olabilirdi?

O gitmişti ve normalde ölmesi gereken bir asker ölmemişti.

Ölmediği için de Matias ve Serafina üzgün hissetmemiş, görevden mutlu dönmüşlerdi. Suçlu hissetmek yoktu, biz bu insanları koruyabilecek miyiz diye dertlenmek yoktu, yeni ay haftasına daha kötü başlamak yoktu. Belki bu sayede yeni ay haftası daha iyi geçecek, festivalde de araları limoni olmayacaktı.

Bunları tek bir değişiklik mi sağlamıştı yani?

Şaşkındım, mutlu gibiydim ama tam olarak hislerimden emin değildim. Tek istediğim bir an önce Rahsan'ı bulmaktı ve odada ne kadar siyah saçlı erkek varsa da hiçbiri o değildi. Ya hiç yaralanmamıştı ya da korktuğum başıma gelmişti. Hemen işi yeni bitmiş bir şifacının, benden üç yaş büyük ve sevimli Marigold'un, karşısına geçip sordum. "Rahsan Ze'viv'i gördün mü?"

Onu tanımıyor olabileceği aklıma gelince "Uzun boylu, siyah saçlı, son sınıf. Genelde ters bakar, huysuzdur ama tedavi ederken hiç söylenmez." diyerek saçma, aklıma ne gelirse söylediğim bir tarif yaptım. "Gördün mü hiç? Yaralanmış mı?"

Marigold elinde sargı bezlerini, makası ve merhemleri koyduğu metal bir tepsi taşıyordu, beni dinlerken onu karnına yaslamış, sonra da eliyle sol tarafı işaret etmişti. "Sanırım Bayan Miriam iki yandaki odada öyle birisiyle ilgileniyordu."

"Tamam, çok teşekkür ederim."

Arkama bakmadan koştum. Bayan Topaz biraz daha balsam otlu merhem getirmem için seslendiğine ona koridorda "Tamam!" diye bağırdım. İlkinde yanlış odaya girdim, sonunda doğru yeri bulduğumda ise içeri biraz dalar gibi olmuştum. Odada bulunan iki kişinin de başı bana döndüğünde kapı sonuna kadar açık, kendimden utanır halde öylece dikiliyordum.

"Aviva, ben sana öğleden önce gelme demedim mi?" diye söylendi Bayan Miriam. "Neden dinlenmiyorsun?"

"Ben, şey..." Kapıyı arkama dönmeden, el yordamıyla kapattım. "Arkadaşlarımı görmem gerekiyordu."

Ne dediğimi bilmiyordum aslında, gözlerim Rahsan'ın gözlerine kilitlenmişti. Beklediğimden daha iyiydi. Marigold onun başka bir odada olduğunu söylediğinde çok ağır yaralandığından emin olmuştum ama sedyede oturur vaziyetteydi. Üstü Bayan Miriam'ın omuzlarından göğsüne doğru sardığı beyaz sargı bezi hariç çıplaktı. Hafif kambur duruyor ve yorgun gözlerini kesinlikle benden ayırmıyordu.

Odanın içine doğru ilerlerken adımlarım beklemediğim şekilde utangaçtı.

"Gördün mü peki? Gayet iyilerdi."

"Evet, iyilerdi." Şimdi tam karşısındaydım, parmaklarımı bel hizamda birleştirmiştim. "Sen nasılsın?" Tek arkadaşım Serafina ve Matias değildi çünkü, uğraştığım başka birisi daha vardı.

Az önceki sesimin aksine, bu soruyu sorarken sesim hiç dalgın değildi. Tüm gece kafamda kurduğum felaket senaryoları gerçekleşmediği için canlanmıştım.

"İyiyim."

"İyi olacaksın." diye düzeltti onu Bayan Miriam. Tam o anda sargı bezini sıkılaştırmayı bıraktı ve Rahsan'ın yanından uzaklaştı. "Akşamüzeri tekrar gel, istersen de burada dinlen."

"Yok, odama gidebilirim."

Bayan Miriam onunla yeni başlamış olan arkadaşlığımı bilmiyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemeden orada dikilmemi tuhaf bulmuş ama konuda yorum yapmamıştı. Çıkmasını bekliyordum ve bunun o da farkındaydı. Kapıyı arkasından kapamadan önce Rahsan'a tekrar geçmiş olsun diledi ve işaret parmağını bana doğrulttu. "Sen, sen de etrafta dolaşma ve dinlen."

Gülümseyerek başımı salladım. Sonra kapı kapandı, odada bir sessizlik oldu. Hemen Rahsan'a dönmedim, cama çarpan yağmur damlalarının sesini dinledim biraz.

Evet, yine yağmur yağıyordu. O göreve çıkmıştı çünkü. Geçen sefer olduğu gibi şiddetli, camları dövercesine yağmıyordu; genelde olduğu gibi sakin ve nazikti bu yağmur.

"Demek yine uyumadın."

Sessizliği bozan o oldu. Sesi Bayan Miriam'ın yanında çıktığından daha farklı çıkmıştı. Sanki biraz daha oyuncu, biraz daha samimi ama öyle küçük bir farktı ki ben uyduruyor olabilirdim.

Başımı tekrar ona çevirdiğimde bu sefer daha detaylı inceleme fırsatı buldum. Siyah saçları her görev dönüşü olduğu gibi dağınıktı, baktığınızda gerçek yaşını anlıyordunuz. Normal kullandığı model onu daha ciddi ve olgun gösteriyordu çünkü. Esmer teni solgundu ama odadaki en renkli şeydi. Geçen yazdan beri sayısız defa tedavi edildiğini görmüştüm ama ilk kez onu son görevimizde tedavi ettiğimde anlamıştım omuzları ve gövdesinin ne kadar geniş olduğunu. O ana kadar dikkat etmemiştim ya da ilgimi çekmemişti ama şimdi çekiyor olmalıydı ki ilk defa şekilli karın kaslarını, hafifçe açarak oturduğundan baldırlarındaki kasları fark ediyordum.

Tüm bunları iki saniyede görünce ne yapacağımı bilemeyip gözlerimi kaçırdım.

"İstediğimden daha fazla uyudum."

"Bunun için vicdan azabı duyuyor musun bari?"

Sesi ne kadar eğlendiğini gizlemiyordu. Sedyede yanına oturana kadar gözleriyle beni takip etti. "Sayende daha az." diye homurdandım ama bana laf yetiştirmesine sevinmiştim, o kadar iyiydi yani.

"Yaran ne kadar büyük?"

"Çok değil, bu kadar sarıldığına bakma."

Kendi yarasını küçümsediğinden emindim, bu yüzden kaşlarımı çatmıştım.

"Neden gittin? Tam olarak gücünü toplamamıştın bile."

"Abartma Malkin." Sol tarafında duran beyaz gömleği alıp başından geçirdi. "Gayet iyiydim." Geçen sefer gibi beyaz sabun değil, herkes gibi orman ve is kokuyordu o da. Giyerken vücuduna bakmamak için gözlerimi kaçırdım ama bunun dün giydiği gömlek olduğunu fark etmemle tekrar ona döndüm. Üzerini değiştirecek vakti olmamış mıydı yani?

Gömleği giymeyi bitirdiğimde ona baktığımı fark etti. "Çok daha ağır yaralandığım oldu, bu hiçbir şey."

"Öyle mi?"

"Öyle, acımıyor bile."

"Emin misin?" Hiç beklemediği bir anda avucumu alnına koydum. Bunu beklemediği için şaşırmış ama hiçbir şey dememişti.

Ellerim soğuk olabilirdi ama onun ateşi olduğundan emindim.

"Zehri orada mı çıkardılar?"

"Evet."

"Biraz geciktiler mi?"

Cevap belliydi aslında, şimdi ateşlenmeye başladıysa çok erken bir müdahalenin olmadığı aşikardı.

Ayağa kalkıp sedyenin yanındaki tezgâha yürüdüm. "Yine sıyırdı deyip geçtin, değil mi?" Bariz bir şekilde onu azarlıyordum ama şimdi samimiyetimizi sorgulayacak halde değildim. Aradığım şeyi bulamıyordum!

"Öyle bir şey yapmadım." diye homurdandı ben balsam otu merhemini elime alırken.

"Sana inanmıyorum." Kapıya doğru geri geri yürüdüm. "Şunu verip geleceğim, bekle."

Bayan Topaz'a merhemi verip büyük odada bolca bulunan ateş düşürücü iksirden bir şişe aldım ve geri döndüm. Her şeyi o kadar hızlı yapmıştım ki geri geldiğimde Rahsan hareket etmemişti bile. Gözlerinden ne kadar yorgun olduğu okunuyordu. Muhtemelen üzerindeki o ince gömlekle üşüyordu da.

"Al, iç." Şişenin tıpasını açarken "Hepsini bitir." diye ekledim.

Bu sefer ellerimiz birbirine değmedi, bunun olmasını beklediğimi fark etmemiştim bile.

İçmeden önce "Sen düşürürsün diye düşünmüştüm." dedi, yine alay ediyordu. "Her seferinde bana dokunuyorsun sonuçta."

"Tüh, böyle bir fırsatı kaçıracağımı bilsem daha az harcardım gücümü."

Şişeyi dudaklarına yerleştirirken gülüşünü gizlemeye çalışıyordu.

İksirin tadıyla yüzünü buruşturdu ama dediğim gibi hepsini içti.

"Şimdi güzelce dinlen. Odana kadar eşlik etmemi ister misin?"

Şişeyi tezgâha bırakmak için uzandı. "Kendim gidebilirim, o kadar kötü yaralanmadım." Sanki bunu söyleyerek ona hakaret etmiştim, öyle kaşlarını çatmıştı. Umursamadan başka bir soru sordum. "Akşam kaçta gelirsin? Sana da bir karışım yapacağım ve denk gelirsek ya da kütüphanede olursan...Olmazsın gerçi. Odana getirmemi ister misin?"

"Akşam altı gibi burada olurum, tamam mı?" diyerek endişeme bir son verdi. "İksir için de teşekkür ederim."

"Görevim, tabii ki vermek zorundayım."

Bu sefer benimle tartışmadı, aşırı nezaket gösterdiğimi söylemedi, benden kurtulmak ister gibi davranmadı. Onun yerine...sadece yüzüme baktı.

Bakarken ne düşünüyor, ne hissediyor bilmiyordum ama utandığımı hissettim.

Utanacak bir şey yok!
Utanacak bir şey yok!
Utanacak bir şey yok!

"Ben...gelemedim." Sesi şimdi daha durgun, daha sıkıntılıydı; en ufak bir alay ya da kinaye barındırmıyordu.

Gözlerimi zeminden ayırıp başımı kaldırdım. Bu sefer de o bakmıyordu bana. Siyah pelerinine uzanmış, iç cebinden bir şey çıkarmaya çalışıyordu.

"Gelecektim ama görevi öğrendim."

Bana açıklama mı yapıyordu? Bu kendince özür dileme yöntemi miydi? Ona trip atmamıştım ve bu konuyu ilk o açıyordu, düşünmüştü yani?

Cebinden bir şey aldı ve elini bana doğru uzatıp avuç içini açtı.

"Bu senin."

Gözlerime inanamadım.

Zümrüt yeşili taşları olan bir tokaydı bu, uğramayı unuttuğum tezgahtan bir hediye. *Benim için bir hediye.*

"Bu..."

"Yediğimiz her şeyi sen ödedin." dedi hemen. "Böyle yapmam en doğrusuydu."

Tokayı elinden alıp inceledim. Çok zarifti, çok güzeldi. Ben o tezgaha gitsem kararsızlıktan seçemezdim muhtemelen ama o benim için bir tane seçmişti. Bu kadar ince düşünmesi kalbimi ağırlaştırdı.

"Teşekkür ederim." dedim mahcubiyetle. "Çok güzel, teşekkür ederim."

Ve kesinlikle ekmeklerin parası bunun yanında hiç kalır.

Ama o an itiraz etmek istemedim, kabul etmemezlik yapmadım. Kırılmadığını kendime kanıtlamaya çalıştığım kalbimi bu hareketiyle onarmıştı ve halimden çok memnundum.

Gülüşümden de bu son derece belli oluyordu.

Sonunda kendinden şüphe duyduğu o ifade yüzünden silindi ve belli belirsiz gülümsedi.

"Beğenmene sevindim."

❊

merhabalar,

umarım bölümü beğenmişsinizdir.

en sevdiğiniz kısım hangisi oldu?

veda etmeden önce bir şey daha söylemek istiyordum. önceki bölümlerde kayven'de kullanılan alfabenin akad alfabesinden esinlenildiğini söylemiştim ancak biraz daha detaylı araştırınca alfabenin fonetiğinin bile kafamda hiç oturmadığını ve içime sinmediğini fark ettim. bu yüzden bu fikirden vazgeçtim. zaten bu evrenin kurgu gereği klişe gözükmesi gerektiği için bu kadar farklı olmasındansa eğik yazılmış, çok daha kıvrımlı latin alfabesinin daha uygun olduğunu düşünüyorum.

twitter'da bölümle ilgili
attığım şeyleri görmek ya da benimle paylaşmak için :
@sareinnn

sevgiler,
Sareinn.

23 Nisan 2023.

9. KABUS GİBİ BİR GECE I

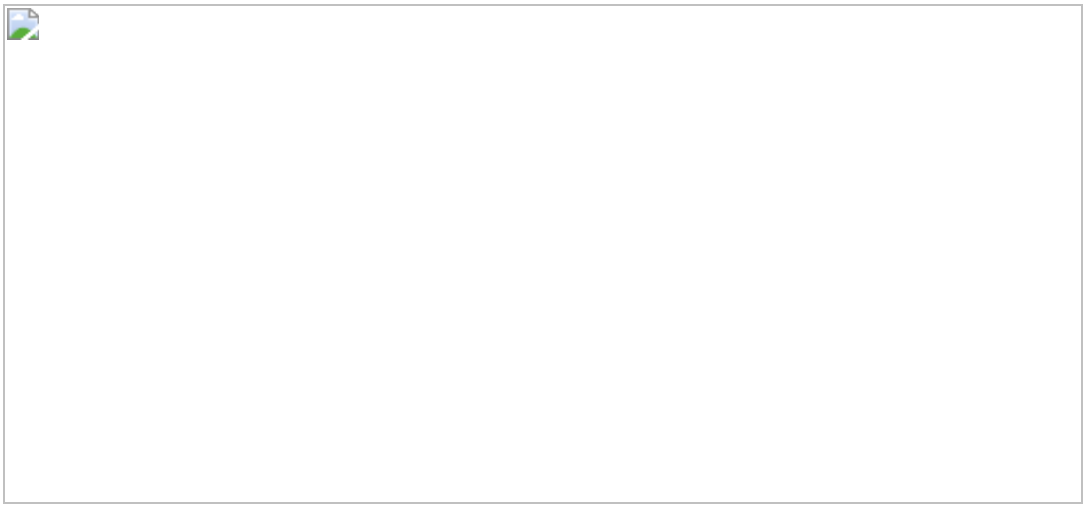

The Chamber Orchestra Of London,
The Architect

Amy Stroup,
In the Shadows

❊

Ömür tüketen bir haftanın içindeydik.

Bunun olacağını bildiğim için kendime kafa tatili verip göl kıyısında ders çalışmıştım, ondan sonra her şey tepe taklak gitmeye başlamıştı zaten.

Önce Rahsan görevde yaralanmıştı.

Onun için o kadar endişelenmiştim ki bu olay yanıma geri dönmediği için yaşadığım ufak kalp kırıklığını tamamen ortadan kaldırmıştı. Buna rağmen kendini açıklamış ve bana bir toka hediye ederek hem gönlümü almış hem de beni şaşkına çevirmişti. Ondan hiç beklemediğim bir hareketti bu.

Karakterinden değil, sonuçta potansiyeli orijinal kitapta iyi yansıtılmadığı için bilmediğim bir sürü özelliğinin çıkabileceğini biliyor ve böyle bir şeyi bekliyordum.

Beklemediğim bunun bana karşı olmasıydı.

Üç yıldır bu "yan karakter" mevzusuna kendimi o kadar kaptırmıştım ki sanki sadece bu kitabın değil, kendi hayatımın bile yan karakteriydim.

Buraya ait değildim ve hiçbir şey ait kılamazdı. Öyle düşünüyordum yani içten içe. Oysa komodinimin ilk çekmecesine özenle yerleştirdiğim o toka bana bir umut vermişti. Belki sadece ben Rahsan için bir şans değildim, o da benim için öyleydi. *Belki.*
Bunu ciddi ciddi düşünmek için hâlâ çok erkendi.

Onunla arkadaş olmamın olumlu bir değişim başlatacağını bilsem bunu kesinlikle daha önce yapardım çünkü o akşam Bayan Miriam'a kendisini kontrol ettirmek için geldiğinde ona bir karışım vermiştim ve biraz sohbet etmiştik. İkimizin de pek vakti yoktu, o yüzden kısacık bir zamanı birlikte geçirmiştik. Yine de önceki günden beri düşük olan enerjim anında yükselmişti.

Daha dikkatli olmasını söylemek, gücünü sürekli bitirip karşıma gelmesi sonucu *bir de bana kendini tüketiyorsun* diye dalga geçmek bana iyi geliyordu sanırım. Ben güldükçe homurdanıyordu ya, en çok ona keyifleniyordum.

Akşam yemeğinde onu görmüştüm uzaktan, ardından seralara gittiğim için yollarımız ayrılmıştı.

Sonra her gece için görev grupları açıklanmıştı.

Serafina ve Matias gönüllü olarak yakın bir zamanda katıldığı için onların gideceği gün haftanın sondan bir önceki günüydü. Yeni ay haftasında her gece birbirinden işkence dolu olurdu ama son gecenin ayrı bir korkunçluğu vardı, bu yüzden hiçbirimiz o gün görevlendirilmediğimiz için şükretmiştim.

Onlarla aynı grupta değildim, bu beni biraz tedirgin ediyordu çünkü tanımadığım insanlarla korku dolu bir gece geçirmek daha kötüydü. İyi tarafı ise o korku ve ortak amacın insanları birbirine yaklaştırmasıydı. Şimdi akademiden rasgele insanları ya da çoktan mezun olmuş kıdemli büyücüleri hep bu görevler sayesinde tanımıştım. Onlara yardım etmiştim, gözlemlemiştim, bu dünyanın terör yanını birincil dereceden tecrübe etmiştim. Bu daha başka, daha ilkel bir bağ kuruyordu. *Kitap karakteri olduklarını bilsem de.*

Haftanın ilk iki günü genellikle seralardaydım. Yanımda hep şifacılar, özellikle Milo vardı. O üçüncü sınıf olduğu için görevlere katılmıyordu ve bunun için hazır olmayı beklemek yerine sürekli onu da götürmem için beni darlıyordu.

İstersem bunu yapabilirdim. Bayan Miriam'dan rica edebilir, ona sahada bizzat göstereceğimi ve gözetimim altında olacağını söyleyebilirdim. Ama şimdi değil. Yeni ay haftasında değil.

Ona da aynısını bıkmadan, usanmadan anlatmaya çalışmıştım. Aklın yolu birse de onunla yolumuz bir değildi.

Şimdi haftanın üçüncü günüydü, benim göreve çıkacağım gün.

Milo seralarda yanımdaydı, ben geçitteki kampa götüreceğimiz malzemeleri kutulara yerleştirmek için tezgahlar arasında gezinirken peşimden geliyor ve bol bol söyleniyordu.

"Ama bu haksızlık!"

Birkaç saat içinde yola çıkacaktım ve hâlâ beni ikna edebileceğine inanıyordu. Azmine hayrandım ama imkânı yoktu. "Değil." derken sesim kayıtsızdı. Bir yandan da adaçayı tütsülerini bağlıyor, bu gece yakmak için hazır hale getiriyordum. "Sana iyilik ediyorum."

"Öyle mi? Peki neden sen üçüncü sınıfta görevlere gidebildiğin halde ben gidemiyorum?"

Sabrım artık tükeniyordu. Nefesimi verip belimi tezgâha yaslarken ona doğru döndüm. "Bu teklifi makul bir zamanda yapsaydın sen de giderdin. Ben son dördün haftalarında, güvenli olduğundan emin olduğumda gidiyordum. Bu geceki kabusa dahil olmak istiyor musun gerçekten?"

Geçen gece uzaktan duyduğumuz çığlıkları, büyü patlamalarından dolayı geceyi yaran ışıkları düşünmesini istedim. Bu gece daha fazla insan, daha fazla büyü ve daha fazla çığlık olacaktı. Bunun için hazır mıydı? Neyle karşı karşıya olacağını *gerçekten* biliyor muydu?

"Ayrıca yeni ay haftalarında hataya yer olmaz. Bizi bile sadece o ortamın korkutuculuğuna hazır olmamız için yolluyorlar. Gecenin çoğunda getir götür işi yapacağımdan eminim, daha kıdemli şifacılar yaralılarla ilgilenir çünkü bu normal zamanlara benzemez."

Yaratıklar daha vahşidir, geçitler daha kısa aralıklarla açılır. Dolunay haftasında biraz nefes alacağız ya, gitmeden ne kadar zarar verebilirsek o kadar zarar verelim diye düşünürler. Tabii gerçekten düşünebiliyorlarsa. Bu zamana kadar akıllı olduklarına dair hiçbir hareketleri olmamıştı, tamamen içgüdüsel, birbirinin aynısı davranışlar göstermişlerdi.

Sorularımın hiçbirine cevap vermeyince son darbeyi vurdum.

"Orada işe yaramazsın, Milo. Bunu mu duymak istiyorsun? Sürekli bir kaos ortamı olacak, biz daha bir grubu iyileştiremeden diğer grup yaralanacak ve dediğim gibi ben bile muhtemelen ayak işlerini yapacağım."

Söylediklerimden sonra bir süre sessiz kaldı. Başını yere doğru eğmiş, kestane rengi saçları alnına dökülmüştü. Onu böyle yüzünden düşen bin parça görünce çok mu sert konuştum diye düşündüm. Evet, gerçekler bunlardı ama daha farklı söyleyebilir miydim? Kendimi kötü hissettiğim sırada başını kaldırdı. "Haklısın. Orası için henüz yeterli değilim."

Elimi koluna koyarak gülümsedim. "Olacaksın. Yazın başlayacaksın ve inan okulda öğrendiğin teorik bilgilerin çoğunu pratikle pekiştireceksin. Ben ilk görevlere çıkmaya başladığımda hiçbir şey bilmiyormuşum demiştim."

Evet, üçüncü sınıfta birkaç kere göreve çıkmıştım ama gerçekten sorumluluk alana kadar şifacı olmanın ne demek olduğunu anlayamamıştım. Bir insanın hayatının senin ellerinde olduğunu bilmenin dehşete düşüren bir ağırlığı vardı. O zaman anlamıştım daha önce bana kızan şifacıların neden kızdığını, neden yaptığımız işi beğenmediğini. Hızlı olmalıydın, hata yapmamalıydın, nasıl müdahale edeceğine dair bir kararsızlık ve gecikme olmamalıydı.

Cesaretlendirme çabalarıma gülümsemeye çalıştı ama hâlâ bariz bir şekilde üzgündü.

"Gerçekten bu kadar istiyor musun gelmeyi?"

Başını sallayarak onaylarken gözleri parladı. "Evet."

"Hemen umutlanma. Bu gece gelmeyeceğin konusunda kesin kararlıyım. Ama...bir son dördün haftası için Bayan Miriam ile konuşup sana kefil olabilirim."

Cümlenin yarısında düşen suratı bitirdiğim an kocaman bir gülümsemeyle kaplanmış, "Gerçekten mi?" sorusuna verdiğim olumlu baş sallamasıyla hemen bana sarılmıştı. Kendimi bir anda onun ince uzun gövdesine yaslı halde bulunca gözlerim pörtledi, duyabildiğim tek şey ise aralıksız teşekkürleriydi.

"Viv?"

Matias'ın sesini duyduğumuz anda Milo benden uzaklaştı. Bizi görmemişti, sadece uzaktan burada mıyım diye kontrol eden sesi gelmişti. "Buradayım, Mat!"

Adım sesleri yaklaşırken son bir kez "Teşekkür ederim." dedi. "Ben sana önceden haber veririm."

Başımı salladım. "Tamam."

"Şimdi derse gitmem gerekiyor, gitmeden önce görüşemezsek...Görevde başarılar." Bana destek verircesine gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

Giden belli başlı bir ekip olsa da buradakiler de çalışmaya devam edecek; kıtanın tamamı, özellikle sivil halk bu gece uyuyamayacaktı. Bu hepimizin sorunuydu, hepimiz belli ölçüde mücadele ediyorduk.

Matias bitkilerin uzun yapraklarının kapattığı sera girişinde göründüğünde Milo yanımdan ayrıldı. Matias karşıdan gelirken bu kim dercesine onu süzmüş, sonra bana dönmüştü. Ona gülümsedim. "Selam, senin antrenmanın yok muydu?"

Vardı. Belinden sarkan kılıç da bunu gösteriyordu. Sadece yanıma, seralara gelmesini hiç beklemiyordum.

Bir eli kılıcın kabzasında, önümdeki tezgâhın diğer tarafında durdu. Gözleri sürekli etraftaki bitki ve renk cümbüşüne kayıyordu.

"Senin için erken bitirdim."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırmış, kutuya son malzemeleri de koyduktan sonra kapağını kapatmıştım.

"Evet. Biraz yardım etmek ve...moral vermek için."

Gülümsemeden edemedim. Kahvaltıda Serafina da tedirgindi. Söz konusu onlar olduğunda ikisi de endişelenmememi söylüyor ama sıra bana geldiğinde aynısını yapıyorlardı. Bazen gerçekten çocukları gibi hissediyordum.

"Teşekkür ederim ama korkmuyorum Mat." Hemen ekledim. "Yani tabii ki korkuyorum, aklı olan herkes korkar ama iyi olacağım."

Sonuçta gerçekten savaşan, ölümle burun buruna gelen ben değildim.

Bana kararsızlıkla baktı. Şu an değişen kurgu sebebiyle Serafina'yla arası iyi olsa da bir süredir Matias eskisi gibi değildi. Sorumlulukları ve aile baskısı bu yıl daha ağırdı. Arka planda kim bilir nelerle uğraşıyorken bir de beni dert edinmişti kendine.

Evet, kurgu çocuksu bir dil ve idealle yazıldığı için bu tip şeylere pek değinilmemişti ama bu karakterler gerçekten vardı. Bahsedilsin bahsedilmesin bir hayat yaşıyorlardı ve bu yaşantının getirdiği ilişkiler, sorunlar ve daha niceleri kitapta gösterildiğinden çok daha karmaşıktı. Matias hiç bilmediğim şeylerin mücadelesini veriyor olabilirdi.

Sonuçta Kayven'in en büyük yöneticilerinden, sözü en çok geçen adamlarından birisi oluyordu ama nasıl oluyordu? O emrindeki birliği nasıl kuruyordu, halkı nasıl çağrısına uyduruyordu? Bundan çok üstünkörü bahsedilmişti, oysa burası kurgusal olsa bile gerçek bir dünyaydı ve yazılan şeyler şıp diye olmuyordu. Bir süreç vardı, bir sebep, bir eylem...

Bunu yıllar içinde tabii ki fark etmiştim. Fark etmem sayesinde Rahsan ilgimi çekmiş, o da bana farklı bir kapı açmıştı.

"Eğer yardım etmek için geldiysen şu kutuyu benim için kapıya taşıyabilirsin." Ellerimde kalan bitki ve toz parçalarını çırptım. "Sonra da ağaç dikerken konuşabiliriz."

"Görev için dinlenmeyecek misin?" Bir yandan da dediğimi yapıp kutuyu almış, peşimden yürümeye başlamıştı.

"Dinlenirim, daha vakit var." Kapıyı onun için açarken "Sen nasıl girdin buraya?" diye sordum.

"Şifacılardan birinin yardımını istedim." Çenesiyle ileride ağaç dikenleri işaret etti. "İşte, şu turuncu saçlı çocuk." Küçük duruyordu, tanımadığım alt sınıflardan birisiydi.

Matias'ın yanımda olması çok işime yaradı. Evet, şifacılarda toprak elementi olduğu için biz de toprağı ufak ölçülerde büyüleyebilirdik ama saf bir toprak büyücüsünün güçleriyle bizimkiler kıyaslanamazdı bile. Saniyesinde yeterli büyüklükte bir delik açıyor, atlas sediri fidelerinden birisini o çukura yerleştirip üstünü kapatıyordu. Bana kalan ise sadece oradan oraya onunla birlikte yürümek ve sohbet etmek oluyordu.

Her zamanki sohbetlerimizden biri değildi bu.

Matias Serafina'yla arkadaş olurken önce benimle iyi anlaşmaya başlamıştı. Ben onu zaten bir karakter olarak sevdiğim, Serafina onun hakkında olumsuz düşünse bile nasıl birisi olduğunu bildiğimden arkasında durduğum için müttefiki olmam uzun sürmemişti. Zamanla Matias onu anladığımı, gösterdiği değil olduğu halini bildiğimi fark etmiş ve bana daha yakın davranmıştı. Tam da bu yüzden orijinal kitaptaki yüzeysel ilişkinin aksine daha derin bir arkadaşlığımız vardı. Şimdi de bu arkadaşlığın temelini atan o daha ciddi sohbetlerden birisini yapıyorduk.

"Hayat nasıl gidiyor?" diye sordum ona, sanki her gün birlikte vakit geçirmiyormuşuz gibi. Çünkü bazen birikirdi, sormadan da anlatmak aklımıza gelmezdi.

Başkası sorsa Matias bu soruya dürüst bir cevap vermezdi. Her zamanki Gorion varisi maskesi yüzünde olur, her şey kontrolü altındaymış gibi davranırdı.

Ben başkası değildim, bu yüzden ellerini toprağa doğru açmış fideyi yerine yerleştirirken "Zor." dedi. "Bazen nefes alamıyormuş gibi hissediyorum."

Gözleri yaptığı işin üzerinde, yüzü ciddiydi. "Sanki hiçbir şeyin tam bir çözümü yok. Neyi seçersem seçeyim bir şeyler eksik kalacak, asla tam olarak istediklerime kavuşamayacağım. Ve biliyor musun?" Başını kaldırıp gözlerini benimkilerle buluşturduğunda tüm dikkatim onun üzerindeydi. Dudakları gülümser gibi kıvrıldı ama yakışıklı yüzünde acının izleri okunuyordu. "Neyi daha çok istediğimi bilmiyorum artık."

Kitapta sayfalar sonra öğreneceğim şeyi şimdi birinci ağızdan öğreniyordum. Evet, o üstü kapalı konuşuyordu ama ben kastettiği şeyi anlıyordum.

Matias Gorion sadıktı. Öyle sadıktı ki karakterinden bunu çıkarsanız geriye pek bir şey kalmazdı.

Görev arkadaşlarına sadıktı mesela, onunla en az bir kere aynı ekipte bulunmuş herkes gücünün son damlasına kadar Matias'ın yanında olacağını bilirdi. Tüketse mesela kendini, dermanı kalmasa yine çıkarırdı kılıcını.

Daha iyi bir planla geri dönmek için bırakmazdı sizi orada, ölecek olsa ölürdü ama sırt çevirmezdi.

Sonra arkadaşlarına sadıktı. Bizim samimiyetimiz uzun yıllara dayanmasa bile başıma bir şey gelse peşine düşeceğini, beni ezdirmeyeceğini, canı pahasına koruyacağını ve destek olacağını biliyordum. Bu insana bambaşka bir güven veriyordu, Matias'ın kelimeleri kullanmadan bu kadar net hissettirebilmesini açıklayamıyordum. Bunu anlayabilmeniz için onu tanımanız gerekiyordu.

Son olarak...ailesine sadıktı. En çok.

Gorion isminin tüm Kayven'de ne anlama geldiğini, doğduğu andan itibaren ailesinin mirasına sahip çıkacağını biliyordu. Bununla gurur da duyuyordu, Gorion'lar bu dünya için *koruyucu* demekle eş değerdi. Bir Gorion hayatta olduğu sürece onun kendini Kayven'e adayacağını bilirdiniz.

Matias'a dair en sevdiğim şeylerden birisi de bu görev bilinciydi. Her daim ailesinin gururu olmuştu, soyadının ağırlığını bilerek yaşamıştı ve hem ailesinden gelen hem de kendi sahip olduğu katı kurallarla büyümüştü. Bu ona biraz acımama sebep oluyordu. Hikayesini en derinden bilen bendim ama bunu belli edemezdim. İlk yıllarda Serafina ondan nefret ederken alttan alta neden desteklediğimi açıklayamazdım.

O hiddetliyken benim sakin kalmama, Matias'a bir türlü sinirlenmememe kızardı Serafina. "Kimin tarafındasın sen?" diye sorardı.

"Elbette senin." derdim, gerçekten de öyleydim. "Sadece...belki düşündüğünden daha çok benziyorsunuzdur." Omuz silkerdim o anlarda, sanki onu bunu düşünmeye itmiyormuşum gibi bir masumlukla. Görseniz ne yaptığının farkında değil derdiniz, halbuki bal gibi biliyordum.

Matias gerçek kişiliğini akademinin ilk yılında ortaya koyamamıştı. On sekiz yaşına öyle baskılarla gelmişti ki kendini tanıma fırsatı bile bulamamıştı. Serafina da ondan pek farklı değildi. Benim onu tanıma çabalarım ve onun Matias'a nazaran değişime daha açık olması sebebiyle daha kolay ilerleme kaydedebilmiştik.

Matias'a bu fırsat sunulmamıştı. Buna rağmen Serafina'yı gördükçe, onu, ışığını ve gülüşünü...Gerçekte nasıl biriyse öyle davranmaya başlamıştı. Bu sayede hem onu hem kendini tanımış, birbirleri için ne kadar uygun olduklarını anlamıştı.

Eminim *keşke anlamasaydım* diyordu içinden. Tam da bu farkındalık onu bulunduğu çıkmaza sürüklemişti çünkü. Aşk mı ailem mi diye düşünüyordu, ikisine de sırtını dönemiyordu. Dönemezdi de zaten. Matias buydu, kitapta uğraştıkları şey buydu.

Ama artık Serafina'ya karşı koyamıyordu. Festivalde onu ilk kez öpecekti, ona da dayanamayacağını söyleyecekti. Şimdi çok doluydu ve orijinal kitapta yapıyor mu bilmesem de gelip bana açılıyordu. *Azami miktarda tabii.*

Neyi daha çok istediğimi bilmiyorum artık, demişti.

"İkisi birbirinden çok mu zıt şeyler?" diye sordum. Bir yandan da eğilmiş, fidenin dibindeki toprak yığınını iki elimle düzeltmiştim.

"Çok zıt şeyler Viv."

"Hmm..."

Bana daha fazla şey söylemiyordu. Söyleyemiyordu daha doğrusu. Ailemin nesillerdir saf tuttuğu toprak elementi kuralını bir kenara atmak zorundayım çünkü arkadaşına aşığım, bu da ailemde kesin ihanet olarak görülür diyemezdi. Aileme ihanet edemem ama onu bir ömür başkasıyla görmeye dayanamam da diyemezdi.

Doğrulup kalan toprak parçalarını ellerimi birbirine çarparak temizledim ve onun yüzüne baktım. "Biliyor musun, çok yakın zamana kadar ben de kendimi buna benzer düşüncelerle boğuyordum."

Şimdi dikkatle dinliyordu beni.

"Sonra..." diye devam ettim. "Ben seçim yapsam da yapmasam da bir şeylerin olacağını fark ettim. Kolumu kıpırdatmasam dahi bir şeyler

değişecekti. Madem değişecek, kontrol bendeyken değişsin diye düşündüm. *Bunu ben seçtim* diyebileyim."

Rahsan'la arkadaşlığım ilk başta korkunç bir şey gibi gözükmüştü. Her şeyin değişeceğinden emindim, bunun olmaması gerekiyordu. Fakat durup hiçbir şey yapmasaydım, ona eskisi gibi davranıp görmezden gelseydim bu yolun sonunda öleceğini biliyordum. Hareket etmeden duramazdım. Tüm korkularım bu noktada önemini yitiriyordu.

Matias da mutsuz olacağını biliyordu. Serafina'ya olan duyguları bastırabileceği ya da iki güne unutabileceği türden değildi. Başkasına karşı böyle hissedemezdi, ailesinin onayladığı bir revekayla evlenemezdi.

"Ne istediğini bilmeyebilirsin, hangi seçenek ağır basıyor anlamak zor olabilir." Sesim yumuşacıktı. "Bence olay hiçbir şeye müdahale etmezsen ulaşacağın sonuçta bitiyor. O sonuçtan memnun kalacak mısın? Bunu düşün. Eğer olmayacağını düşünüyorsan ve buna razı değilsen...Memnun olacağın bir sonuca ulaşmak için çabalamaktan başka seçeneğin kalmıyor."

Duraksadı, sessizleşti. Aramızdan bir bahar meltemi esti o an, az önce diktiğimiz fidelerin yapraklarını oynattı nazikçe. Matias başını yerden kaldırıp bana baktı. "Haklısın." dedi usulca. "Bunu kabul etmek zor geliyor sanırım."

Ona gülümsedim. Son kararını vermediği belliydi, biraz daha bu konu üzerine düşüneceğinden emindim. Elimi uzatıp yavaşça kolunu okşadım.

"Senin gibi fedakâr birisine söylemek belki saçma gelecek ama...*her şeyini* feda edersen gün sonunda bununla yaşaması gereken sen olacaksın. İnsanlar seni kahraman ilan edebilir, o an için takdir edebilir ama bu noktaya gelebilmek için nelerden vazgeçtiğini asla bilemez."

Matias o an çok garip baktı bana, ağzımdan çıkan şeyler duyduğu en tuhaf şeylermiş gibi. Yüz ifadesine gülmeden edemedim. "Ne oldu?"

"Hiç, bunları senden duymayı beklemiyordum sadece."

"Neden? Fedakâr birisi bilmez mi başına gelecekleri? Hep saflığından mı yapar?" *Bazen sadece yapılması gerektiği için, ondan başka yapacak kimse olmadığı için yapmaz mı?*

"Ben..." Başını yavaşça salladı. "Söylediklerini düşüneceğim."

Onu dumura uğratmış olmak hoşuma gitti. Bu yeni Aviva'yı sevmiştim; sadece destekleyen değil, aynı zamanda sorgulatan Aviva'yı.

"Düşün bakalım."

Bunun üzerine konuyu değiştirdi. Odama gidip dinlenmemde ısrarcıydı ve gideceğimi söylememe rağmen inanmayıp odamın bulunduğu koridora kadar bana eşlik etti. Bunu yaparken de daha önce göreve çıkmamışım gibi bana bir enoch ya da malachi saldırısında ne yapmam gerektiğini, nereye yakın nereye uzak durursam kendimi koruyabileceğimi söylüyordu. Onu yarım yamalak dinliyordum açıkçası; kibrimden değil, gece olabilecekleri düşündüğümden.

Mattias'a sarılarak vedalaştım. Eşyalarım çoktan hazırdı, bir tek giyinmem gerekiyordu ki onu da sona bırakmıştım. Yemek vaktine kadar odamdaydım. Yatağıma uzanıp uyumayı denemiş ama başaramamıştım, görev öncesi kaçırırım ya da geç kalırım korkusuyla hiç uyuyamazdım zaten.

Üzerime ormanın içinde dikkat çekmeyecek, kamufle olabileceğimiz haki, toprak ve yeşilin tonlarından oluşan görev giysisini giydiğim sırada kapım çaldı. Çalış şeklinden kim olduğunu bildiğim için yatağıma oturmuş eğilerek botlarımın bağcıklarını bağlarken hiç kafamı kaldırmadan seslendim. "Gel."

İçeri ince uzun bir beden süzüldü. Altın sarısı saçları arkasında savruluyordu ben doğrulurken. Göz göze geldiğimiz an gülümsedim. "Selam."

"Selam." Kapıyı tutmayı bırakıp içeri girerken beni izliyordu. "Hazır mısın?"

"Neredeyse."

Doğrudan yatağıma geldi ve yatağın kısa ucuna oturdu. Ben çantamı hazırladığım, komodinin üzerindeki şişeleri son kez kontrol edip içine koyduğum sırada yatağıma uzanmış, ellerini karnında birleştirmişti. Endişeliydi, bu yüzünden ve kararsız gözlerini tavanımda gezdirişinden belliydi ama bu konuda bir şey söylemedi. Serafina hemen konuya girmezdi zaten, önce başka şeyler söylerdi.

Bu yüzden "Odanı çok seviyorum." dediğinde hiç şaşırmadım, sadece gözlerimi ona çevirdim. Saçları uzun, parlak ve gürdü, yatağımın üzerine yayılış şekli neredeyse sanatsaldı. "Senin gibi kokuyor."

Gülümsemem büyüdü, çantamla işimi bitirdim ve kalkıp yanına dolaşarak onun gibi uzandım yatağa. Bir süre konuşmadık, sadece yan yana tavanımı izledik. Serafina kitapta Aviva'nın yanında daha önce tatmadığı türden bir huzurla karşılaştığını söylüyordu, bu yüzden şimdi bunu demesi beni şaşırtmamış ve çok mutlu etmişti.

Eli uzanıp elimi bulduğunda göz ucuyla ona baktım ancak bana değil, tavana bakıyordu hâlâ.

"Dikkatli ol, tamam mı?" Sesini sabit tutmak için uğraşmış ama sonunda başaramamıştı. Titreyen sesine sinir olup başını öbür tarafa çevirdi. "Ayrı göreve çıkmamızdan nefret ediyorum."

Şefkatle gülümsedim. "Ben de."

İçim çok fazla hisle dolmuştu. Bu insanların beni gerçekten sevdiğini bilmek, sesleri titreyecek kadar endişelendiklerine şahit olmak...

Bir an için yutkunamamıştım.

"Ciddiyim." derken tekrar bana çevirdi başını. Mavi gözleri doğrudan bana bakıyordu ve kızgındı. "Neden bizi ayrı gruplara koyuyorlar ki?"

Ne dersem diyeyim Serafina söylenmeye devam edecekti, bunu anladığımda çoktan görevden önce yemek yemem için aşağıya inmiş,

Matias'ın karşısına oturmuştuk bile. Etrafta birkaç kişi daha vardı, benimle gelecek birkaç kişi. Matias ve Serafina yan yana oturmuş, başları birbirine dönük şekilde konuşuyorlardı. O ikisi yemiyorken yemek zordu, gözlerimi sürekli etrafta gezdiriyordum.

Zaten onlar da aralarında bir şey konuşuyordu. İlk başta Matias Serafina'nın bu isyan halini bastırmış (bu konuda şaşırtıcı derecede iyiydi) sonrasında da ikisi bana dikkatli olmamı söylemişti. Aynı şeyleri tekrarladılar, birbirlerinin cümlelerini tamamladılar ve her dediklerine *tamam* demem gereken bir konuşmadan sonra başka bir konuya yöneldiler. Tedirgin olmalarını anlayabiliyordum, ölmeyeceklerini bilsem bile ben de onlar için endişeleniyordum sonuçta. Üstelik Milo'daki cahil cesareti yoktu o ikisinde; neyle karşılaşacağımı biliyorlardı, bunu yaparken yalnız olacağımı da.

Aslında tamamen yalnız olacağımı söyleyemezdim. *Onlar bilmiyordu ama Rahsan Ze'viv arkadaşım olmaya başlamıştı.*

Biz yemek salonuna indikten birkaç dakika sonra içeriye girmiş, Matias ve Serafina'nın arkasındaki sıradan geçerken göz göze gelmiştik. Gülümseyememiştim o an, yanımda arkadaşlarım olduğunda değil farklı bir tür heyecandan.

Benim gibi saklanma gereksinimi duymadığından normalde giydiklerine benzeyen siyah giysiler giyiyordu. Şifacılar hariç herkes ne tür büyücü olduğunu belli eden, hareket kabiliyetlerini kısıtlamayan şeyler giyerdi zaten. Sadece bugün ilk defa ne giydiğine dikkat etmiş, sonra baktığımı fark ederler mi endişesine kapılıp gözlerimi yemeğimde tutmuştum.

Yemekten sonra sayım vardı, bana yoklamanın yapıldığı yere kadar eşlik etti arkadaşlarım. Onlara sarılıp vedalaşırken göremesem de uzakta ama etrafımda olduğunu biliyordum Rahsan'ın. Milo son anda yetişmiş, bir daha veda etmiş ve verdiğim sözü hatırlatmıştı. Bir ara onu sıkıştıracak ve beni neden bu kadar darladığını öğrenecektim ama şimdi sırası değildi.

Yola çıktık, görev gruplarıyla ormanda hep buluşulan kavşakta bir araya geldik ve kafile olarak geçite doğru yürüdük. Başımızda atlı generaller vardı, arkada kimsenin kalmadığından emin olmak için ara ara devriye geziyorlardı.

Gidip gelmek göreve dair sevmediklerim listesinde (ki epey kalabalıktı) yüksek bir noktadaydı. Oraya daha çabuk ulaşabilecek hava büyücüleri gibi büyücülerin kafileden ayrı olarak gitmeleri kesinlikle yasaktı. Aynı anda varmalı, sayımlarda numaramızı söylemeli ve kurallara uymalıydık. Kafileye sonradan birisi giremez ya da sonradan birisi ayrılamazdı.

Güneş batmadan önce geçitin oradaki kamp alanına vardık. Şifacılar olarak hemen çadırların içine girdik. Önceki görevden kalmış olan malzemeler toplandı, getirdiklerimiz yerleştirildi, son kez acil durumlarda yapılacaklar tekrar edildi.

Çadırdan çıktığımda güneşin kaybolduğu ama havanın tam olarak kararmadığı bir gökyüzüyle karşılaştım. Kamp alanı ağaçların biraz daha seyrekleştiği bir açıklıkta, gölün yakınına kurulmuştu.

Bugün epey kalabalıktık, yeni ay haftalarında böyle olurdu. *Ne kadar çok kişi, o kadar yaşama şansı.*

Büyücü olmayan askerler büyük bir ateş yakmış, üzerine şifacıların sonra kullanması için bir kazan dolusu su koymuşlardı. Ortam hâlâ canlıydı; bir sürü insan etrafta geziniyor, kimin ne dediği anlaşılmıyordu. Gözlerim sadece bir kişiyi arıyordu bu hengamenin içinde. Kafilede birkaç sıra önümden yürümüştü ve sırayı bozmak kesinlikle yasak olduğu için ara ara onu görsem de hiç konuşmamıştık.

Kalabalıktan uzaklara, daha tenha yerlere baktım ama göremedim. Etrafta gezindim, çadırların arasından geçtim ve onu tanıyan, nerede olduğunu sorabileceğim birisini aradım. Tam pes etmiş bana doğru gelen bir hava büyücüsüne soracaktım ki ağaçların arasındaki boşlukta bir karaltı fark ettim. İleride, göl kıyısındaydı ve kollarını kaldırmış esneme hareketleri yapıyordu.

Yanına yaklaşırken yüzümde istemsiz bir gülümseme belirdi, geldiğimi ayağımın altında çatırdayan dal parçalarından anladı ve reflekslerinin ne kadar hızlı olduğunu bir kere daha anlayacağım şekilde bana döndü.

Hava iyiden iyiye kararıyordu artık, yüzümü tanıyamama ihtimaline karşı "Benim." dedim. "Aviva."

Gerçi o sadece bir kere kullanmıştı ismimi, Serafina ve Matias'ta yanlış bir izlenim uyandırmak için. Şimdi de farklı değildi. "Malkin." derken rahatlamış, daha sakin bir şekilde önüne dönmüştü. "Diğer şifacılarlasın sanıyordum."

"Onlarlaydım." Bir adım gerisinde, aynı onun gibi kopkoyu gözüken göle bakıyordum şimdi. "İşimiz bitti."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Sen de yanıma gelmeyi seçtin?"

Söylediği her cümlede az da olsa alay olacaktı illaki. Hiç bozuntuya vermeden onun gibi rahat konuştum. Oysa hiç rahat değildim, ellerimi heyecandan iki yanımda yumruk yapmıştım.

"Beni bulmayı öğrenmen gerek dememiş miydin? Bak, gittikçe daha iyi oluyorum."

Kimse nereye gitmiyorsa orada oluyorsun.

"Evet," derken tekrar önüne döndü. Başını eğmişti, güldüğünü göremiyordum ama konuşma şeklinden anlaşılıyordu. Yüzüklü parmaklarını yavaşça birbirine sürttü. "Hakkını vermek gerek."

Bir adım daha atarak tam hizasına geldim. Gölle aramızda birkaç metre, onunla aramda bir kişinin sığabileceği kadar mesafe vardı. "Sen burada ne yapıyordun?"

"Meditasyon."

"Öyle mi?"

Serafina ve Matias buna o kadar dikkat etmiyordu ki büyücülerin enerjilerini dengelemek ve tek bir noktaya odaklamak için yapması gerektiği gerçeğini unutuyordum çoğu zaman. Rahsan yapıyordu, görevlere gönüllü de katılıyordu...Şöyle bir baktığımızda epey sorumluluk sahibi bir asker adayıydı aslında.

"Ne o Malkin, bu sadece size özel bir şey mi?"

Şimdi daha çok eğleniyordu.

"Yok, ondan değil. Arkadaşlarım genelde pek yapmaz."

Kınayan ifadesini görmesem de biliyordum. Buna rağmen hiçbir şey söylemeden benden tarafa döndü. "İyice karanlık olmadan kamp alanına dönelim."

"Tamam." diyerek düştüm peşine. Diğerlerinin sesine yaklaştıkça, ateşlerin parıltısını fark etmeye başladıkça daha güvende hissetmeye başladım. Geçit henüz açılmamıştı ama kafamıza öyle kazınmıştı ki hava karardığında açık alanlarda dururken tedirgin oluyordum.

Rahsan'ın yakılan ateşlerden biraz daha uzağa bir ateş yakacağını düşünüyordum. Planımı da buna göre kurmuş, bu sefer yanında olmayı istemiştim. Onun rahatsızlığı ve antrenmanları, benim sürekli seralarda olmam yüzünden hiç görüşmemiştik ve tuhaf bir şekilde onunla sohbet etmeyi özlemiştim. Temennim bu yöndeydi ama burası sohbet yeri değildi. Daha kampa adım attığımız, yüzlerimiz ateşin ışığında tanınacak hale geldiği an ismimi seslenmişti birisi.

Bugün görevdeki başşifacı adamdı bu. Eve kadar sert değildi ama ondan daha çok çekiniyordum, beş dakika ortadan kaybolduğum için azarlayacağı kesindi. Rahsan da benimle birlikte ona doğru dönmüş, gitmem gerektiğini anlamıştı.

"Benim de gitmem gerek zaten." diyerek eliyle ateşin diğer tarafında kalan asker-büyücü topluluğunu işaret etti. "Stratejinin üzerinden tekrar geçiyorlar."

"Tamam, sonra seni bulurum."

Başını sallayarak onayladı, ben de koştum. Sadece Bay Monah'a doğru değil, çadırlar arasında ve oradan oraya.

İlk saldırı beklediğimizden daha erken oldu. Geceyarısına yaklaştığımız o tehlikeli saatleri bırak akşam yemeğini bile yememişken. Öyle beklenmedikti ki geçitlerin açıldığını gösteren o mor ışıkların görülmesiyle

herkesin ayağa fırlaması bir olmuştu. Ben o sırada çadırdan yeni çıkmıştım, daha ne olduğunu anlayamadan Bay Monah diğerleriyle birlikte uzaklaşmam için bağırmıştı.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. *İşte,* diyordum, *kabusun başlıyor.* Yanımda benden birkaç yaş büyük iki şifacı daha vardı, biri erkek biri kız. Birlikte geçirdiğimiz vakit sonucu ikisinin sevgili olduğunu anlamıştım ve birebir sohbetimiz olmasa da ikisine de sempati duymuştum. Birbirlerine karşı çok naziklerdi çünkü, verilen işleri de beraber yapıyorlardı. Oğlanın adı Isaac'ti, kızın adı Ruth.

Şimdi arkamızda ormanın karanlığı, birlikte ağaçların dibinde bekliyorduk. O ikisi birkaç adım önümdeydi, Isaac elini kızın beline koymuştu, Ruth da ona sokulmuş önümüzdeki bu dehşet verici manzarayı izliyordu.

Hiç Enoch çıkmamıştı geçitten, sadece birkaç tane malachi yarasa gibi kanatlarıyla geceye dalmış ve hepimizi delirtmek ister gibi çığlıklar atmıştı. İlk müdahale edenler uçabilenler olmuştu tabii, bunun olacağını bildiğimden gözlerimi gökyüzüne çevirmiştim. Çok geçmeden de onun morumsu yıldırımları patlamaya başlamıştı.

Konuştukları strateji her neyse Rahsan'ın birincil görevi malachileri yavaşlatmak gibi görünüyordu. Ellerini yine pençe gibi içe doğru bükmüş, yaratıklara pek yaklaşmadan tepelerine yıldırımlar indiriyor ve diğerlerine zaman kazandırıyordu. Yakın mesafeden saldırmaması biraz olsun içimi rahatlatıyordu.

Gerçi Rahsan'ın gece ilerledikçe (ya da gün doğdukça mı demeliyim) saldırı şekli agresifleşiyor ve yaratıklara daha fazla yaklaşmaya başlıyordu, uzansa değecek kadar. Şimdilik sadece kendini tüketmemeye, gücünü dengeli kullanmaya çalışıyor diyebilirdik.

Bu gece yalnız değildi hem, yıldırımları onunkine nazaran daha lacivert kalan bir büyücü daha vardı yanına. Benzer şekillerde hareket etmeleri aynı görevi üstlendiklerini gösteriyordu.

Ellerimi birbiri üzerinde, göğüs hizamda kavuşturmuş bir saniye olsun gözlerimi kırpmadan izliyordum. Bugün bir ateş büyücüsü vardı; orta yaşlı,

tecrübesi her halinden belli bir kadın. Hayran olmuştum hareket edişini gördüğümde. Dans ediyordu sanki, Rahsan yıldırımlarıyla malachiyi yavaşlattığı anda yerden müdahale ediyor, alevleri metrelerce yukarıya doğru uzanıyordu. Tüm orman aydınlanıyordu o an, ışık patlamaları, sesler, çığlıklar...

Hem yukarısı hem aşağısı reveka ve revillerle doluydu. Bir tarafta ateşi görüyordunuz, diğer tarafında malachinin kanatlarını kıracak kadar donduran buzu.

Malachinin donan kanatlarını bir yıldırım darbesiyle kırdı diğer yıldırım büyücüsü.

Yere düşen yaratık acı acı çığlıklar atmış, toprak büyücülerinin müdahalesiyle birkaç dakika içinde ortadan kaldırılmıştı. Ateş büyücüsü reveka ile Rahsan bir diğerini çoktan kızartma yapmıştı zaten.

Mücadele bitince bir an için çok sessizleşti orman. Etrafta en ufak bir hayvan sesi yoktu, sadece tek tek yere inen büyücülerin derin nefes sesleri ve inip kalkan göğüsleri vardı.

Sonra görev dağılımı yapıldı, eski pozisyona geri dönülmesi için üst rütbeliler astlarına emir vermeye başladı. Dağılan kamp alanı düzeltildi, ateşler güçlendirildi.

Bu esnada şifacılar da etrafta geziniyor, yaralı var mı diye bakınıyordu. Acil hiçbir durum yoktu, yaralananlar da malachilerden değil yere düşerken ya da manevra yaparken incinenlerden oluşuyordu. Bay Monah onlarla ilgilenmeyi daha kıdemlilere verdi, saldırırın başından beri birlikte olan ve Ruth, Isaac ve benden oluşan üçlüye de adaçayı tütsülerini yakma görevi düştü.

Bu basit bir görevdi; beklenmedik saldırı karşısında durum değerlendirmesi yapan askerlerin arasında geziniyor, onlara su ikram ederken ya da enerjilerini dengelerken bir yandan da etraflarında duman yayan, zincirli demir buhurdanlıkları gezdiriyorduk.

İşimi olabildiğince hızlı tamamladım ve Ruth ile Isaac'ten önce Rahsan'ın yanına ulaştım. Bu sefer yalnız değildi, ondan en az on yaş büyük gözüken yıldırım büyücüsünün de aralarında olduğu bir grupla birlikte, ufak bir ateşin etrafındaydı. Diğerlerini dinlerken kolunun iç tarafını sıkıyordu diğer eliyle, ani hareket edip incitmişti herhalde.

Tütsüyü önce hepsinin etrafında gezdirdim. Varlığımı fark etmediler, genelde şifacıları fark etmezlerdi zaten. Bir tek muhabbeti sessizce dinleyen Rahsan bir ara başını hafifçe kaldırmış, kolunu sıkmaya devam ederken gözleriyle beni takip etmişti. Ona bakamıyordum, işimi yaparken tuhaf bir utangaçlık çökmüştü üzerime.

Buna rağmen buhurdanlıkla işim bitince ateşin etrafında onun olduğu yere doğru dolaşmış, oturduğu yerin yanında dizlerimin üzerine çökmüştüm. Hâlâ yüzüne bakamıyordum, elimi açıp gözlerimle sıktığı yeri işaret ettim. "Kolunu uzat."

Yüzüklü elini çekmedi ordan. "Önemli değil."

İşte o an gözlerimi kaldırıp baktım yüzüne. Önünde diz çöktüğüm an vücudunu bana doğru çevirdiği için ateşin ışığı yan taraftan vuruyor, yüzünün bazı kısımlarını aydınlatıp bir kısmını gölgede bırakıyordu. Bakışları aşağıda, bana doğruydu. İfadesi ve sesi sert değildi ama söz konusu o olduğunda bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Parmaklarımı bir kere avucumun üzerine kapatıp açtım. "İleride önemli olabilir, gece daha yeni başlıyor."

Gözleri etrafındakilere kayar gibi oldu, sonra ayağa kalktı. Önümde dikildiği için başımı epey yukarı kaldırmam, sonra da onun gibi ayağa kalkmam gerekti. Karşısında yükseldiğimde aramızda daha önce olmadığı kadar az bir mesafe vardı. Burnum boynuna değecek kadar yakındı. "Tamam," derken tüm bunların hiç farkında değil gibi bir sakinlikle ileriyi işaret etti. "Şuraya geçelim."

Yanımdan öylece geçip gittiğinde dumura uğradım. Birkaç saniyelik gecikmenin ardından da ateşin etrafındaki kimseye bakmadan peşine düştüm, zaten kimsenin bu sahneye dikkat ettiğini düşünmüyordum.

Yapacağım müdahale saniyelik bir şeydi. Neden orada yapmama izin vermeyip bizi daha karanlık, ağaçların başladığı bir köşeye çekmişti anlamıyordum. Karşısında başımı eğmiş işimi yaparken az önce yaşadığım utancı ve aklımdan saniyelik geçen düşünceleri bastırmak adına alayla konuştum. "Yeni havalı arkadaşlarının seni böyle görmesini mi istemedin yoksa?"

Yüzüne bakamıyordum, elimi kumaşın üzerinden kolunun o bölgesine koymuştum. "Hmm..." diye cevap verirken aynı benim gibi başını eğdi, ne yaptığımı izlediğini biliyordum. "İtibarım zedelenir diye korktum."

Alay ederken sesinde her zaman aynı tını olmuyordu, bazen bunu dümdüz konuşurken yapıyordu. Aynı şimdi yaptığı gibi. Başımı kaldırıp ona bakarken iki elimle kolunu tutmaya devam ettim.

Ben ona bakınca o da gözlerini aynı anda bana çevirmiş, bir an için aramızda garip bir sahne yaşanmıştı.

Ya da sadece ben öyle düşünmüştüm.

Ne ondan uzaklaşmak ne de bu *yoğun* ve anlık hislerle boğuşmak istiyordum. Dolayısıyla dikkati başka bir tarafa çektim.

"Enerjini yenilememi ister misin?"

Bunu beklemiyordu. Duraksamış, başını büyük kamp ateşine doğru çevirerek birkaç saniye düşünmüştü.

"Bunu yapmak seni çok etkileyecek mi?"

"Biraz."

Yüzündeki memnuniyetsiz ifadeyi yetersiz ışığa rağmen fark edebiliyordum.

"Biraz çok?"

"Yani, düşündüğün kadar etkilemeyecek."

Başını ateşin olduğu yöne çevrilirken kolunu ellerimin arkasından kurtardı. "Kalsın."

Kaşlarımı kaldırdım ama bu hareketimle beraber yüzümde beliren hayreti hemen sildim. Şakaya vurmaya çalıştım.

"Bana yine borçlu olacağını mı düşünüyorsun?"

En başa dönmüştük sanki, hiç arkadaş olmamıştık ve ona yardımcı olmak istememden rahatsızdı. Umursamaz bir şekilde iki kolunu da geriye doğru atmış, ellerini bel hizasında kavuşturmuştu.

"Bu sefer sana değil..." Başını hiç oynatmadı ama göz ucuyla bana baktı. "Burada bulunan herkese karşı borçlu olurum. Sen sadece benim için burada değilsin, herkesin yardımına ihtiyacı olacak."

Söyledikleri içime su serpti. Az önce yaşadığım korkuyu gizlemek istedim, onun yanında ne hissetsem gizlemek istiyordum zaten.

"Gerçekten bu kadar özverili misin?"

"Hayır." Cevap verirken düşünmedi bile. "Kişisel meselelerimde oldukça bencil davranırım."

Duygularımı gizlemek için yüzüme yerleştirdiğim gülümseme yavaşça soldu. Onu anlayamıyordum, deştikçe daha derin bir karakter çıkıyordu ortaya. *Daha karmaşık.* Halbuki okurken Rahsan'ı hiç böyle hayal etmemiştim, onun karmaşıklığıyla akıl karıştıracak bir karakter olarak yazıldığını hiç düşünmemiştim. Evet, kağıt üzerinde gizemliydi ve öyle görünüyordu ama...gerçekten gizemli olmasını beklemiyordum.

Belki de karakter bir kere yazıldığında bırakılan boşlukları kendisi dolduruyordu.

Düşününce mantıksız değildi, Rahsan'ın bunun için bolca fırsatı vardı mesela.

Kişisel meselerimde bencilim diyordu ve bu doğruydu. Geçmişte bencil davranışlarına bizzat şahit olmuştum, kitapta da okuyucunun anlayabileceği

ölçüde gösterilmişti. Zaten kitabın sonunda onun bencilliği ve inadı peşinden götürdüğü insanların ölümüne sebep oluyordu. Öyleyse bu Rahsan, yanımda duran ve burada bulunan herkese borçlarınırım düşüncesiyle ona yardım etmemi istemeyen Rahsan kimdi?

Göz ucuyla baktığında onu izlediğimi gördü. O an utanmadım ya da gözlerimi kaçırmadım, nasılsam öyle kalmaya devam ettim. Bu halimi fark edince omzunu hafifçe bana doğru çevirdi.

Muhtemelen ona neden böyle baktığımı merak ediyordu, bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama beklediğim şeylerin hiçbirini söylemedi.

"Hadi, yemek yiyelim."

Neden böyle bakıyorsun Malkin değil, *ne oldu* değil; hadi yemek yiyelim.

O an düşündüğüm son şeydi ama birkaç gündür doğru düzgün beslenmiyordum, bu da vücut direncimi ve gücümü kullanma şeklimi epey etkiliyordu. Kendim için değilse bile sorumlu olduğum insanlar için yemeliydim. Başımı sallayarak onu onayladım.

"Tamam."

Bu yollarımızın ayrılacağı anlamına mı geliyordu? Başka bir yerde yiyecek, benim de diğer şifacılarla olmamı mı isteyecekti?

Zihnimde bu sorularla gittim peşinden, omzunun üzerinden dönüp "Nereye geliyorsun Malkin?" diye sormasını bekleyerek. Sormadı. Dağıtılan yemek için sıraya girdik, önüne geçmem için işaret etti ve sıra boyunca hiç konuşmadık. Arkamdaki varlığını hissediyor, sırada ilerledikçe heyecanlanıyor ve sürekli etrafa bakınıyordum. Eminim ki hareketlerimin farkındaydı, birçok özelliğim onu rahatsız ettiği için ─özellikle neşeli ve kıpır kıpır oluşum─ bundan da rahatsızlık duyduğundan emindim.

Umrumda mıydı? Hayır.

Sanırım silik olmaktansa, fark edilip rahatsızlık vermeyi tercih ederdim.

Normalde böyle düşünen birisi değilimdir, kimseyle aram bozuk olsun da istemem ama...Söz konusu Rahsan olduğunda ya fazla toleranslıydım ya da onun da dediği gibi, *beni nasıl kandıracağını görmek istiyordum.*

Yemek menümüz oldukça mütevazıydı; sabah hazırlandığı için pek taze sayılmayan ekmekler, büyük kazanda hazırlanmış az malzemeli unlu bir çorba, ateşte közlememiz için bize çiğ verilen birkaç patates.

Gece ilerledikçe ara öğünler de oluyordu ancak genel olarak görevlerde çok yemek yenmezdi, şişkin mide hem uykuyu getiriyor hem de hantallaştırıyordu.

Yemek organize olarak gerçekleştirilen bir eylemdi. Çorbaların konduğu bardak gibi kaplar ya da sürekli kullandığımız eşyalar kamp alanında muhafaza ediliyor, gruplar sürekli getirip götürmüyordu. Yiyecekler ise günlük getiriliyordu, bıraktığımız zaman ormandaki hayvanlar çadırlara girip etrafı dağıtıyordu çünkü. Bu tecrübeyle sabitti.

Kolumun altında ekmeğim, bir elimde çorbam diğerinde patateslerim öylece kalakaldım sıradan çıkınca. Rahsan ise çoktan kuyruktan ayrılmış yürüyordu. Sonra gelmediğimi fark etti, bu sefer omzunun üzerinden dönüp baktı.

"Gelmiyor musun Malkin?"

Rahat gibi görünmeye çalışsa da bu onun için de gergin bir andı.

"Ben..." *Hiçbir şey söylemedin ki.* "Geliyorum."

Yine düştüm peşine, bizi biraz önce durduğumuz yere götürdü. Bardağını çimlerin üzerine koymuş, bir kayaya sabitlemişti. Patateslerini de yere bıraktı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki ben daha ne olduğunu anlayamadan elime ekmeğini tutuşturmuş, burada kalmamı söyleyerek ateş yakmak için odun almaya gitmişti.

Normalde herkesin ateş yakmasına izin yoktu, ormanlık alanda bu epey tehlikeli bir işti. Fakat Rahsan gibi ateş elementini de gücünde barındıran

bir büyücü aksi bir durumda ateşi hemen kontrol altına alabileceği için ─generaller ya da başta kim varsa tasvip edilmese de─ bunu yapabilirdi.

İyi ki de yapabilirdi çünkü diğerleri gibi patatesimi pişirmek için sırada beklemeyi hiç istemezdim. Muhtemelen o patatesleri orada unuturdum, benim yerime başkası yerdi.

Rahsan çabuk döndü. Ateş daha güvenli olsun diye etrafına büyük taşlar ararken ona yardım ettim. Ateşi elinin tek hareketiyle yakabiliyordu, bu muhteşem bir şeydi. Onu izlerken içimde tuhaf bir heyecan vardı. Birlikte vakit geçirmiştik ama hiç beraber yemek yememiştik. Okulda yememiz zor gözükse de burada yapacak olmamız hoşuma gitmişti.

Ateşin harlanmasını beklerken yan yana oturduk. Artık bahar geldiğinden çimlerin üzerine oturabiliyorduk. İki elimle çorba kabını tutmuş, ufal yudumlarla tatsız şeyi içerken Rahsan yüzümün ifadesini fark etti. Ekmeğini ısırdıktan sonra bana takıldı.

"Küçük beyaz ekmekler gibi değil, ha?"

Bu, bugün bana karşı takındığı en arkadaşça tavırdı. Biraz şaşırarak ona döndüm. Göreve geldiğimizden beri ufak ufak ayarlarımla oynuyordu sanırım. Tam olarak dengesiz davranıyor diyemiyordum ama başkalarının yanında, bazen başbaşayken de değişik davranıyordu. Ya da ben onu hâlâ çözememiştim, belirli bir davranış örgüsü bulmaya çalışıyordum ama o bu onda yoktu.

"Kesinlikle değil, benimkini de istersen yiyebilirsin."

"Sen neden yemiyorsun?"

Ayaklarını yere koyarak bacaklarını kaldırmış, kollarını da dizlerinin üzerine koyarak oturuyordu. Sırtı taşa yaslıydı. Ben yaslanmıyordum, aynı onun gibi otursam da olduğum yerde iyice küçülmüştüm.

"Bayat ekmek sevmem."

"Bak sen..."

"Kulağa çok mu şımarık geldi?"

"Çok değil, unlu mamül sevgine şahit olduktan sonra normal bile diyebilirim."

Gülerken başımı eğdim. Şaka gibiydi, çocukluğumun favori kitabının kötü karakteri beni ufak şeyler aracılığıyla tanımaya başlamıştı ve bu çok hoşuma gidiyordu.

Çorbasını benden önce bitirdi. Sevmediğini biliyordum, bu çorbayı gerçekten sevebilmek için çok aç olmak gerekirdi çünkü tadı epey yavandı. Buna rağmen söylenmeden içip bitirmişti. Onu böyle gözlemleyerek, hareketlerine dikkat ederek tanımaya çalışıyordum ben de, o tek tek şunu severim bunu sevmem diyecek bir tipe benzemiyordu çünkü.

Patateslerini ateşe atarken bana dönmeden elini uzattı. "Seninkileri de ver."

Dediğini yaptım. Bana böyle davranmasına hâlâ şaşırıyordum, neden şaşırıyordum bilmiyordum. Daha önce de kötü davranmamıştı ki. Aslında, daha önce davranmasını gerektiren pek bir şey olmamıştı.

Yapmasına gerek olmamasına rağmen bir kenara çekilmemesi, benimkileri de yapmak istemesi hoşuma gidiyordu. Sadece bundan bahsetmiyordum. Kütüphanede ders çalıştığımız gece mumumu yakmayı teklif etmeyebilirdi, sabahında en yakın arkadaşlarımdan birisiyle kavga etmişti ve bunun yüzünden beni cezalandırabilirdi. Cezalandırmıyordu. Kinci bir tipti ama kişisel bir sebep olmadan kin tutmuyordu.

Patateslerin olmasını beklerken yan yana oturmaya devam ettik. Ateş gözümü aldığından pek göremiyordum ama hemen hemen herkes yemeğini yemişti. Ben bile bitirmiştim çorbamı, görevde hızlı olmak çok önemliydi ve bu her şey için geçerliydi. Her an geçit açılabilir ya da başka bir şey olabilirdi.

Oysa şimdi, yeni ay haftasının ortasında değilmişiz gibi bir rahatlık vardı üzerimde. Sanki bu kadar insan, geri kalanları korumak için burada değilmişiz de sohbet etmeye gelmiştik, biraz sonra da ateşte şekerleme eritecektik.

Kollarımı bacaklarıma dolayıp çenemi dizlerimin üzerine yasladım. "Bana biraz havalı arkadaşlarından bahset."

Bana doğru döndü ama ona değil alevlere bakıyordum, yanan odunların çıtırtısını dinliyordum.

"Kimden?"

"Ateş gücü olan reveka ve yıldırım büyücüsü olan revilden."

Bir süre sessiz kaldı. Konuşmayacağını düşündüğüm anda ise "Kadının adı Rahel," diyerek söze başladı. "Buradan değil, daha bu yıl atandı Amphis'e."

Devam edecekti ki araya girdim.

"Nereden geliyor peki?"

"Rozin."

Rozin...Çok ufak bir yerdi. Nüfus azdı ve sınırda değildi. Herhangi bir geçitle doğrudan bağlantısı olmazdı ve oradan nadiren çıkan büyücüler de akademilere yazılıp görev almak istemezdi. Bu yüzden şaşırmış, Rahel'e tekrar bakmıştım. Kızıl-Kestane saçları başında durduğu ateşin ışığında parlıyordu. Sürekli gülücükler saçıyor, devamlı konuşuyordu. Çok güzeldi, güçlüydü ve bunun farkındaydı. Böyle insanlara bayılırdım.

"Orta yaşlı, tam olarak sorduğumda bana kızdığı için göründüğünden daha yaşlı olduğunu tahmin ediyorum."

Güldüm. "Peki diğeri?"

"Paul. O buralı, akademiden on yıl önce mezun olmuş."

"Hmm...Daha önce iki kere daha denk gelmiştim ama buralı olduğunu hiç düşünmemiştim."

Bahsi geçen yıldırım büyücüsü Rahsan'ın aksine koyu lacivert giyinmişti. Siyah saçlı, buğday tenliydi. Çok sessizdi, onu sadece Rahsan'la kısa bir süre sohbet ederken görmüştüm.

"Kuzeyde görevliydi. İşinde çok iyi bir adam, ne yapması gerektiğini biliyor."

Şimdi de ifadesiz bir yüzle sadece Rahel'in anlattığı şeyi dinliyor, yorum yapmıyordu. Yakışıklıydı, güçlüydü ve aynı onun gibi güçlü ve güzel bir kadının yanında oturuyordu. Bu benim gibi romantik bir okurun affetmeyeceği bir sahneydi.

Rahsan pişen patatesi bana uzatmış, ikimiz de soymak için sessizleştiğimizde dayanamadım.

"İkisinden birisi evli ya da birisiyle görüşüyorsa bile bunu bilmiyorsundur, değil mi?"

Soyduğu kabuğu ateşe atarken bana döndü. "Bu nereden çıktı şimdi?"

Omuz silktim. "Hiç, sadece birbirlerine yakıştırdım."

Benim baktığım yere, ateş başındaki ikiliye baktı. Aralarında bir kişi oturuyordu ama gözüm onu görmüyor, sadece ikisine odaklanıyordu.

"Neye dayanarak yakıştırdın?"

"Hiçbir şey. Sadece gözüme güzel geldiler."

"Gerçekten mi Malkin?"

Gerçekten Rahsan.

Ben bir okuyucuyum, üstelik aşka bayılan bir okuyucuyum! Aşk potansiyellerini görüp daha hiçbir şey yaşanmamışken çiftleri desteklemek, sonra da olmadıklarında üzülmek ya da bir araya geldiklerinde biliyordum demek benim işim!

"Evli olup olmadıklarını biliyor musun?"

Bana garip garip baksa da pes edip "Evli değiller." dedi, zaten bu düşük bir ihtimaldi. Savaşçılar güçleri eşlerinin enerjisinden etkilenmesin diye pek

evlenmezdi, cinsellik yaşayacakları partnerlerini bile dikkatli seçerlerdi.
"Görüştükleri birisi var mı bilmiyorum. Hem ne yapacaksın ki?"

"Hiç, bir köşede sessizce destekleyeceğim. Eğer görüştükleri birisi varsa baştan uğraşmayayım diye..."

"Gerçekten, boşuna tuhaf birisisin demiyorum."

Birlikte patateslerimizi yerken ona döndüm. "Bu neden tuhaflık olsun ki? Etrafımda sevgi dolu çiftler olunca mutlu oluyorum. Bak, şu çadırların oradaki ikiliyi görüyor musun?"

Çaktırmadan işaret ettiğim yeri görebilmek için bana doğru yaklaştı. "Uzun boylu oğlanla siyah saçlı kızdan mı bahsediyorsun?"

"Evet, onlar Isaac ve Ruth. Daha bugün karşılaştım, resmi olarak tanışmadık bile ama birbirlerine karşı o kadar saygılılar ve sevgilerini hissettiriyorlar ki tanımasam bile sempati duymaya başladım."

"Ee?"

"Hoşuma gidiyor yani."

"Beni hiç ilgilendirmez başkalarının ilişkileri."

"Evet." dedim kabullenmişlikle. "Tahmin edebiliyorum. Sen öylesin, ben böyle."

Yine göz ucuyla bana baktı. Isaac ve Ruth'u görmek için yaklaşmış, sonra da uzaklaşmamıştı. Şimdi çok daha yakın oturuyorduk birbirimize.

"Bu kötü bir şey mi?"

Gülerek ona döndüm.
"Değil tabii ki. Tüm arkadaşlarımla birbirimize benzediğimizi düşünüyor musun?"

Başını bana çevirdi. Gözleri kahverengi gibi duruyordu şimdi, sadece yüzünün sağına ateşin ışığı vurduğu için o taraftakinin rengi daha açıktı.

"Hayır, benzemiyorsunuz."

Bunu öylesine söylememişti. Nefret ettikleri listesinde başta olmasa bile arkadaşlarımın isimlerinin yazdığına emindim, benimkinin olmadığına da.

"İşte, farklılıkları ve bu farklılıkları anlayıp kabullenmeyi severim."

Önüme dönerken hafifçe gülümsüyordum. "Hem..." *Bunu söylememeliydim.* "Seninle sohbet etmeyi özlemişim."

"Öyle mi?"

İnanmıyor ve benimle biraz daha uğraşmak istiyordu.

"Öyle, sen söylediğim her şeye karşı çıkacak bir şey bulsan da."

Tepkisine bakmak için başımı hafifçe çevirdiğimde belli belirsiz gülümsediğini gördüm. Ona döndüğüm an yok oldu. Düz bir sesle cevap verdi.

"Denk gelmiyorduk."

"Evet, genelde seralardaydım. Sen ne yapıyordun?"

Kollarını dizlerinin üzerinden sarkıtırken düşündü, derin bir nefes aldı.

"Çalışıyordum. Antrenman yapmadığım zamanlarda kütüphanedeydim."

Başımı sallayarak onu onayladım. Daha konuştuğu sırada geç saatlere kadar onu kütüphanede hayal etmiş, sopa gibi dik oturuşunu gözümün önüne getirmiştim.

"Tahmin ettim."

"Hm?" *Öyle mi diye sormanın bir başka şekli.*

"Evet. Daha önceden de fark etmiştim." Çenesini dizine doğru uzattığı kolunun üzerine yaslamış, bu sayede bükülen dudakları ve dikkatli

bakışlarıyla bana dönmüştü. Ne diyeceğimi bilemedim. "Sıkı çalıştığını yani."

Ben olduğum yerde kıpırdanınca gözlerini tekrar ateşe çevirdi ve konuyu kendisinden uzaklaştırdı.

"Seni birkaç defa gördüm."

Hayretle kaşlarımı kaldırdım.
"Ne zaman? Ben seni hiç görmedim."

"Yanında birileri vardı."

Son birkaç günde vakit geçirdiğim insanları düşündüm. "Serafina ve Mat mi?"

Başını belli belirsiz salladı. "Bir de başka bir çocuk."

"Milo mu?"

"Tanımıyorum."

"Onu görmüşsündür. Alt dönemim ve beni örnek aldığını hiç saklamaz, etrafımda en çok dolaşan kişi o."

Yüzünde mimik oynamıyordu, umrunda değildi herhalde kim olduğu. Sonuç olarak yanıma gelememişti.
Tanıdığımız insanların yanında ya da tanınabileceğimiz ortamlarda birlikte vakit geçirmeyeceğimize dair sessiz bir anlaşma vardı aramızda.

Parmaklarımla oynarken ona bakıyor, bir şey söylemesini istiyordum. Aslında konuyu ben de değiştirebilirdim ama ne diyecektim ki? Bir anda seralarda neler yaptığımdan bahsetsem çok mu tuhaf olurdu? Eminim dinlerdi ama sıkılır mıydı?

Bu soruların hiçbirini uzun uzun düşünmeme gerek yoktu. Öyle bir zamana sahip değildim zaten. Ne diyeceğimi bilsem bile diyemezdim, gözcülerden birisi tekrar bağırmıştı çünkü.

Geçit açılıyordu.

Yine o uğursuz, mor ışıkların yansımasını gördüm gökyüzünde. Hep beraber ayağa kalktık, Rahsan bana "Git!" diyene kadar kolunu korumak ister gibi önüme doğru açtığını fark etmedim.

Korku dolu gözlerle ona döndüğümde çoktan havalanmaya hazırdı. "Dikkatli ol." diyebildim o minicik anda. Belli belirsiz başını aşağı doğru indirdi. Arkamı dönüp karanlığa karışmış şifacılara doğru koştum. Onun yükselmiş, geçitten yeri sarsarak çıkan enochlardan birisine doğru yol aldığını biliyordum.

O an içimdeki saf korkunun, kemiklerime kadar işleyen ve kalbimi patlamasına sebep olabilecek kadar korkunun benimle alakası yoktu. Hem de hiç. Herkes için korkuyordum ama beni sarsan bir gerçek vardı ki, *o da en çok onun için olduğuydu.*

❊

merhabalar,
umarım beğenmişsinizdir!

normalde daha farklı bir yerde bitirecek ve diğer bölümü direkt festivalin olduğu günden başlatacaktım ama arada yazmak istediğim birkaç sahne var ve onları uzun uzun yazmak istiyorum. bu bölüm neredeyse 7k ve iki parta ayırmam daha iyi olacak. zaten sizi de çok beklettim ve haziranın ortasına kadar sınavlarım var, daha sonrası için de bütlerim olabileceği için yazdığım kadarıyla paylaşmam en doğrusu.

hikayeye olabildiğince aksiyon da katmaya çalışıyorum ama bu ilk bölümler diyebileceğimiz kısımlarda daha çok dünyanın temasına, karakterlere, ve özellikle ilişkilere yoğunlaşıyorum çünkü ilerisi için bu gerekli. zaten asıl hikayeye aviva ve rahsan arasında romantik anlamda bir şeyler başladıktan sonra geçeceğimizi söyleyebilirim.

bu esnada dünyanın tadını çıkarın, ufak detayları hayal edin. ileride uğraşacak gibiyiz çünkü.

bölüm sınırı
+150 oy, +150 yorum

sevgiler,
Sareinn.

23 Mayıs 2023.

10. KABUS GİBİ BİR GECE II

Ruelle,
Dead of Night

Ruelle,
Find You

❊

Kitabı okuduğum vakitler, yaşım küçük olduğundan herhalde, kurgunun hayat bulduğu evreni bir kaçış olarak görmüştüm. Sadece güneşli günlerine, üzerinde uzanacağım çimenlerine, içinde kaybolacağım karnavallarına ve koşturacağım koridorlarına odaklanmıştım.

Oysa görevlerden minicik bir sahne görseydim en büyük kâbusum olur; buraya kaçmayı değil, buradan kaçmayı isterdim.

Tıpkı şimdi istediğim gibi.

Nereye koştuğumu bilmiyordum; orman kapkaranlıktı, bu dünya kapkaranlıktı. Nefes nefese bir ağaca tutunduğumda çamın kabuklu gövdesine avuç içlerim sürtünmüştü ancak acıyı hissedemeyecek haldeydim. Göğsüm hızla inip kalkıyor, yüzümdeki korku dolu ifadeyle neler olup bittiğini görmeye çalışıyordum.

Manzara korkunçtu, nefesimi koşmaktan değil ümitsizlikten kesecek kadar. Bir kere geçit hâlâ kapanmamıştı. Birbiri ardına malachi ve enochlar geliyorken *ne yapacağız?* sorusundan başka hiçbir şey düşünemiyordum. Sanki sonu hiç gelmeyecekti, kaç kişi olursak olalım onları yenemeyecektik.

Yeni ay geceleri insana bunu yapıyordu işte, kesin olarak öleceğini düşündürüyordu.

Yaratıkları ilk defa görmemden bu yana epey zaman geçmişti ama hislerim hiç değişmemişti. Şimdi sadece gözümü kırpmadan bakabilme yeteneğine sahiptim, bir de geceyi yırtan çığlıkları duyduğumda ağlama isteği gelmiyordu içimden.

Karşılarında hissedilen korku normal bir korku değildi, olamazdı.

Nereden geldiklerini bilmiyordum ama benim geldiğim yerde olmadıklarından emindim.

Buradaki insanlar bu gerçekle doğuyordu, ben tamamen yabancıydım ve üç yıldır kimseye hiçbir şey belli etmemeye çalışmaktan yorulmuştum. Tek tesellim onlarla savaşmak zorunda olmamamdı. Doğrudan karşılarına çıkmıyor, bana zarar verecek kadar yakınlarına yaklaşmıyordum.

Ne olursa olsun bu dünyadaki rolüm şifacıydı, gerçekten de böyle hissediyor ve insanlara yardım etmek için, gerekirse kendimi feda etmek için müthiş bir istek duyuyordum. Zaten bu sayede dizlerimi titretecek kadar korksam da buradaydım, kurguyu ve geri kalan her şeyi umursamadan kaçıp gitmiyordum.

Hayal bile edemeyeceğim kâbuslarım karşımda cisme bürünmüştü, orman sanki az önce ateş başında sohbet etmiyormuşuz gibi karanlık, her an bir şey çıkıp avlayacak kadar vahşiydi.

Okuduğumda hiç böyle hayal etmemiştim halbuki görevleri, arka planda değildim çünkü. O zaman Serafina'ydım, karanlıklar karşısında ışık saçıyor ve korkusuzca savaşıyordum; şifacılar gibi geride kalanların ya da Aviva'nın ne yaptığı umursamıyordum, aklıma bile gelmiyorlardı.

O an savaşın ortasındaydım ve heyecanım doruktaydı. Karşımdaki ne kadar büyük, ne kadar yırtıcı bir yaratık olursa olsun kendime güvenim tamdı, halledebileceğimi biliyordum çünkü ana karakterdim. Bana hiçbir şey olmazdı. Eh, bir de ne kadar gözümde canlandırabiliyor olsam da güvenli bir yerdeydim, buradan çok uzaktaydım. Bana ne olabilirdi ki? Her şeyden kaçmam bir kapağı kapatmama bakardı.

Şimdi kapatamıyordum, kaçamıyordum, asla uyanamadığım bir rüyada gibiydim.

Sürekli kaçmak istediğimi söyleyemezdim; özlediğim bir yer yoktu, dönebileceğim bir hayatım varsa bile hatırlamıyordum ama bunun gibi rüyanın kâbusa evrildiği zamanlarda...

Bunun gerçek olmadığına kendimi inandırmaya çalışsam da beceremiyordum. Bu gerçekti çünkü, ben buradaydım ve bir çıkış yolu olup olmadığını bile bilmiyordum. Önceden nereye ait olduğumun, kim olduğumun ya da nasıl bir hayat sürdürdüğümün hiçbir önemi yoktu; şimdi buradaydım ve artık hayatım böyleydi.

Malachiler yarasa gibi kanatlarını şiddetle çırpıyor, çığlıklar atıyor, karşılarına çıkan her şeye çıldırmış gibi saldırıyordu. Olduğum yerde aklım şaşıyor, ne yapacağımı bilemiyorken karşılarında duran ben olsam ne olurdu? O zaman ne yapardım?

Ben savaşçı değildim, yıkım için doğmamıştım.

Şimdi bile diğerleriyle birlikte kamp alanından epey uzaklaşarak bunu belli ediyordum. Geçit sonunda kapandığında yaratıklar sayamayacağımız kadar

fazlaydı ve bir tanesinin bile karşısında hiç şansımız olmadığından tüm şifacılar kaçmıştı. Etrafımda birkaç kişi olduğunu biliyordum ama kim olduklarını ayırt edemeyeceğim kadar karanlıktı.

Yazar bu ortamı hayal etmiş miydi gerçekten?

Bence etmemişti, en azından bu kadarını. Sadece iki düşman aile çocuğu olan büyücülerin aşkını yazmak istemiş ve aksiyon için de bu bahaneyi kullanmıştı. Düşman kim? Yaratıklar. Kaynakları ne? Bir geçitten geliyorlar. Düşündüğünde basit, yaşadığında dehşet bir durum.

Ağaçların tepesinden görebildiğimiz büyü patlamaları, acı çeken yaratıkların çığlıkları...Sadece bitsin istiyordum. Bir an önce bitsin.

O kadar kolay olmayacaktı ama, daha gece yarısı bile değildi.

Geçidin olduğu bölüme sürekli yıldırımlar düşüyor, aralarındaki ton farkından dolayı büyüyü hangisinin yaptığını anlayabiliyordum: Lacivertimsi ise Paul, daha mora yakınsa Rahsan.

Aklım ondaydı. Ne halde olduğunu deli gibi merak ediyor, görememek çıldırtıyordu.

Ancak istesem de ona yakın olamazdım. Sıkı sıkıya tembihlendiğimiz üzere şifacılar muharebe esnasında geçidin yakınında bulunamazdı. Bir insan ya da büyücüyü öldürebilmemizin birden farklı yolu olsa da güçlerimiz malachi ve enochların üzerinde işe yaramıyordu. Onların karşısında bir insandan hiçbir farkımız yoktu, kolay avdık.

Yardım etmek istiyorsak önce kendimizi korumalıydık.

Durum buydu fakat geri geri gitmek yerine yavaşça ilerliyordum. Artık ilk şoku atlatmış, nefesimi biraz olsun düzene sokmuştum. Hipnoz olmuş gibi ışıklara, seslere doğru yürüyordum.

Ağaçlar ormanın bu kısmında daha ince ve sıktı, görmek istediklerimi görmemi engelliyorlardı. Karanlık gövdelerinin ilerisinde; yerde büyücüler, havada büyücüler, enochlar, çığlıklar ve daha nicesi vardı.

O kadar karmaşıktı ki her şey, parça parça gördüklerim yetmeyince sinirlenip biraz daha yaklaştım. Bunu pervasızca yapmıyordum. Hâlâ güvenli sayılabilecek bir bölgedeydim. Zaten o kadar çok asker vardı ki herhangi bir yaratığın bir anda bana yönelmesi imkânsızdı.

Yaklaştıkça patlamalar, sesler ve ışıklar yüzünden irkilmeye başladım. Bir yandan da kısık sesle koruyucu kelimeleri söylüyor, kendimi ve burada bulunan herkesin enerji alanını korumaya alıyordum. Bu elzemdi; özellikle korumasız kaldığında başkasının enerjisinden, acı gibi yoğun duygulardan etkilenen şifacılar için.

Başımı kaldırıp Rahsan'ı görmeye çalıştım. Havada herkesin çok hızlı hareket etmesi, karanlık ve kalabalık gibi etmenler bunu zorlaştırsa da onu buldum. Düşen yıldırımların tam ortasındaydı.

Mor ışıklar anlık olarak geceyi yarıyor, saliseler sonrasında tüm sesleri bastıran bir gümbürtü duyuluyordu. Aralarında Rahsan vardı ve avuç içlerini zemine doğru açmıştı, havadayken dengesini bu sayede sağlıyordu.

Yüz ifadesini önünden, sağından, solundan geçen yıldırımlar sayesinde görebiliyordum ve okuyabildiğim tek bir duygu vardı : *nefret.*

Belki de aradığım cevap buydu, ona korkuyor musun diye sorduğumda bana söylemediği ve daha ağır basan duygusu nefretti. Öyle nefret ediyordu ki korkmak aklına bile gelmiyordu, sadece yok etmek istiyordu.

Bu halini görmek içime tuhaf bir heyecan verdi. Gözlerimi açmış, metrelerce yukarıda duran vücuduna bakıyordum. O beni fark etmemişti, kendinin en az beş katı büyüklüğünde bir malachiyle dövüşürken fark etmemesi normaldi.

Şimdi hareketleri daha agresifti; uzun uzun beklemiyor, malachi saldırmadan önce o hamlesini yapıyordu. Kısa bir an için durdu, büyü gücünü çok kullanmamaya çalışıyordu. Bu esnada malachi jilet gibi keskin pençelerini ona doğru uzattı, omzunu parçalayacağından emindim ki Rahsan soğukkanlı bir şekilde son anda omzunu geriye doğru itti. Aşağıda ben ölüp ölüp diriliyordum ancak o hareketlerinde acele etmiyordu.

Siyah pelerini hareketiyle dalgalanırken karşısındaki yaratık sanki onu anlayacakmış gibi yüzüne *bunu yapmamalıydın* ifadesi yerleştirdi. Sonra mor yıldırımı malachinin bir kanadına indi.

"Sen!" diye bağırdı arkamdan bir ses. Çığlıklardan ve sahadaki karmaşadan dolayı omzumdan sarsılana kadar bana seslenmeye çalıştıklarını, bu kadar yakınıma geldiklerini fark etmemiştim. Isaac'ti bu, bir anda bu kadar yakınımda görünce şok olmuştum. "Burada ne yapıyorsun?! Geri dön!"

Başımı kaldırıp Rahsan'ı işaret ettim parmağımla. "Onu görüyor musun?" Isaac'e döndüm, avazım çıktığı kadar bağırıyordum beni anlaması için. "Tek başına bir malachiyi yenmeye çalışıyor, ona destek olmalıyım!"

Isaac'in mavi gözleri kocaman açıldı. "Böyle bir emir verilmedi!"

Biliyordum, buraya gelmem yasaktı, bunu da biliyordum. Ama normalde ideal olan bir malachiyle üç kişinin savaşmasıydı. Şimdi öyle çoklardı ki tek kişi birisini indirmeye çalışıyordu. İki malachi çoktan şehre doğru uçmaya başlamıştı ve peşlerinden Paul'ün de dahil olduğu bir grup büyücü gitmişti. Sayıca yetersizlerdi, bu sefer ölü ya da yaralı olmadan atlatabilmemizin imkânı yoktu.

Böyle bir manzara karşısında sırf emir vermediler diye ağaçların karanlık diplerinde saklanmamı mı bekliyorlardı?

"O henüz mezun olmadı!"

Isaac duraksadı. Aceleyle devam ettim, vakit kaybediyordum burada ona laf anlatmaya çalışarak.

"Tehlikede olduğumu hissedersem kaçarım ama şimdi izin ver enerjisini korumasına yardım edeyim."

"Savaş bittiğinde ne olacak? Kendi enerjini tüketirsen yaralılara yardım edemezsin!"

Haklıydı, üstelik ben de mezun olmamıştım ve buradaki herkesin üzerimde sorumluluğu vardı. Bana bir şey olursa herkes hesap verirdi, Isaac'in

uyardığını ama beni geri götüremediğini öğrenirlerse onu cezalandırırlardı. Kimsenin başına bela olmak istemiyordum. Keşke beni hiç görmemiş olsaydı çünkü geri dönüp saklanmaya niyetim yoktu.

"En azından birisi ölmemiş olur!"

Tekrar vücudumu Rahsan'a doğru çevirdim. Malachiyi oyalamaya çalışıyordu, saldırıları belli aralıklıydı ve genelde vur-kaç yapıyordu çünkü bu yaratıklar tepelerine bizi kül edecek bir yıldırım inse bile o kadar kolay ölmüyordu. Her şey klişe değil miydi bu evrende, tek seferde ölecek yaratıklar yerine neden bu kadar dayanıklı olanlar yazılmıştı?

Aceleyle gözlerimi kapattım, parmaklarımı birbirinin arasından geçirdim ve sözleri fısıldayarak değil normal bir şekilde söyledim. Fayda etmedi, o kadar gürültü vardı ki kendi sesimi duyamıyordum.

Isaac bir an ne yapacağını şaştı. Beni zorla götürmeyi düşündüğünden emindim ama bunu yapmadı, mantığı yerine iç güdüsünü dinledi. Kalıp yardım etme iç güdüsünü. Ruth ne ara yanına gelmişti bilmiyorum, benden birkaç metre geridelerdi ama ellerini benim gibi birleştirmiş ve koruyucu sözleri söylemişlerdi. Beni buradan götüremiyorsa en azından gözetiminde olmam gerektiğini düşünmüştü herhalde, üstelik o da pek tecrübeli sayılmazken.

Başımıza bir şey gelirse kendimi affedemezdim ama...Başımı Rahsan'a çevirdim. *Onu bırakıp da gidemezdim.*

Enochlar yüzünden yer deprem oluyormuş gibi sarsılınca dengemi kaybedip en yakınımdaki ağaca tutundum ama tökezledim. Tökezleyince de öne doğru düşer gibi olmuş, açıklığa çıkmıştım.

Dengemi bulunca yaptığım ilk iş başımı kaldırıp Rahsan'ı kontrol etmek oldu ve...*Bana bakıyordu.*

Beni görmüştü ve yüzünde bir dehşet ifadesiyle, metrelerce yukarıdan bana burada ne yaptığımı soruyordu. *Git!* diyordu bakışları, *burada olmamalısın.*

Hemen geriye, az önce olduğum yere döndüm ama dikkatini dağıtmıştım bir kere. Malachinin saldırısından son anda kurtuldu, ismini haykırmamak için elimi dudaklarıma bastırdım. *Yardım çağırmışlar mıydı? Birileri bizi bu karanlık geceden kurtaracak mıydı?*
Yoksa yalnız mıydık, göreceğim son şey kötü karakterin yıldırımları mıydı?

Rahsan bir kere daha indirdi malachiye. Güçlerini zorlamış, bu sefer farklı bir yöntem denemişti. Etrafındaki havayı bir kafes gibi büküyordu sanki, yaratığı kanatlarını kapatmaya çalışıyordu.

Lakin o bir hava büyücüsü değildi, işe yarıyor gibi gözükse de on saniyeden uzun tutamamıştı. Yaratığın dev yarasa kanatları bir anda açılmış, eş zamanlı olarak çığlık atmıştı.

Kaç Rahsan, Kaç!

Havada çok az büyücü vardı, çoğunluk şehirlere yönelen malachileri durdurmak için uzaklaşmıştı çünkü öncelikli tehlike oydu. Kalanlar da yerdeki gergedan benzeri devasa enochlarla uğraşıyordu. Minicik bir umudum varsa o da yerdeki büyücü ve büyücü olmayan askerlerin canla başla çalışarak enochları bulundukları yerde sabitlemeleri, sert müdahalelerde bulunarak devirmeleri sayesindeydi.

Bir sonsuzluk geçti sanki üstümüzden, havada üç malachi kaldı. Neredeyse bir düzineden sadece *üç*. Beş malachinin üç tanesi etkisiz hale getirmişlerdi, diğerlerinin de aynı kaderi paylaşması an meselesiydi ama...

Rahsan kaçmamıştı. Artık saldıramıyordu bile, yalnız başına savaşmak gücünü tüketmişti. Bir saniye bile gözlerimi üzerinden ayırmıyordum çünkü son kalan kırıntıları havada kalmak için kullanıyordu, havada kalmak ve malachinin dikkatini üzerinde tutmak için. Böylece malachi başka bir hedefe yönelmeyecek, daha kötüsü, şehire doğru gitmeyecekti. Şimdi tek istediği Rahsan'dı, pençeleri onu tek hamlede yok edebileceği boynuna ya da göğsüne doğru savruluyordu.

Yalnız değildim, korku dolu tek kişi ben değildim. Enochlardan bir diğeri devrildiğinde, o ana kadar ateşiyle etrafı aydınlatanlardan birisi olan Rahel,

Rahsan'a bağırıyordu. Bunu fark ettiğimde ne söylemeye çalıştığına o kadar odaklanmıştım ki seçebilmiştim.

İnmesini, başka birisine bırakmasını söylüyordu ama nafile, Rahsan ya duymuyordu ya da duysa bile umursamıyordu.

Ölümün pençesi santimler ötesindeydi çünkü, Rahsan'ın aksine yaratık tükenmiyor ve hiç yorulmuşa benzemiyordu.

İnmeliydi. Daha ne kadar devam edebilirdi ki? Kendisini öldürmeye mi çalışıyordu?

Gerekirse şehre doğru yönelmesine izin vermeli ve diğerlerinin halletmesi için bırakmalıydı ama inat ediyordu. İnadın seni öldürecek!

İnadın seni öldürdü.

Dizlerim titredi, yediğim ne varsa kusacak gibi oldum.

Rahel uçamıyordu, derdini kimseye anlatamıyordu, ben de anlatamıyordum. Elimiz kolumuz bağlı, Rahsan'ın kaçınılmaz sonunu bekliyorduk. *Hayır, senin böyle ölmemen gerekiyor. Sen orijinal hikayede kurtuldun. Kurtulmaman için hiçbir sebep yok. Nasıl kurtuldun Rahsan? NASIL?*

Tam o anda, mucize beklediğim ve beni inandıracak kadar eş zamanlı olarak, gerçekten bir kitap evreninde yaşadığımı hatırlatırcasına bir karaltı Rahsan'a vurdu. Vurdu ve onu tuttuğu gibi kendisiyle beraber havada sürükledi.

Neler olduğunu algılamam birkaç saniye sürdü ama Paul'dü bu, yıldırımları kadar hızlı bir şekilde Rahsan'ı tutup uzağa uçurmuştu. *Şehre giden grup geri dönmüştü!*

Geri dönmüştü ve kalan malachilerin icabına bakmak için etraflarını sarmıştı.

Bir daha asla mucizelere inanmamazlık etmeyeceğim, asla umudumu kaybetmeyeceğim ve asla, asla ara ara yaptığım gibi kahramanların abartıldığını düşünmeyeceğim.

Böyle karanlık bir evrende kahramanlara ihtiyacımız vardı çünkü. Ana karakterlerden ya da okuyucuyu sinir edebilecek tiplerden bahsetmiyorum, kitapta ismi geçmeyen ama önemli sahne bittikten sonra ortalığı temizleyenlerden bahsediyorum.

Rahsan'ı kurtardığı için beni mutluluk göz yaşlarına boğabilecek Paul'den, aşağı inmesi için yalvaran ve bu zamana kadar enochlarla savaşmış Rahel'den, ismini bilmediğim ama bu gece aynı kazandan çorba içtiğim ve aynı geçidin başında beklediğim nicelerinden.

İçimi kaplayan minnet-rahatlama duygusuyla malachi ve enoch leşlerinin ortasına, kalan boşluğa inen ikiliye doğru koştum. Paul Rahsan'ı yere bırakıyordu, ikisi de sessiz ve ciddiydi.

Karşısından koşarak geldiğimi görünce Rahsan'ın gözleri hayretle açıldı. *Kitaba göre ölmeyeceğini bilsem de umutsuzluğa kapıldığım ve gerçekten de bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm sarı gözleri.*

Hiçbir şey demesine izin vermeden bir anda sarıldım boynuna. Bunu yapabilir miydim, rahatsız olur muydu, sınırlarımız nerede başlıyor nerede bitiyor düşünmemiştim bile. Başka türlü hareket etmek aklımın ucundan geçmiyordu.

Tek yapabildiğim parmak uçlarımda yükselip yanağımı omzuna yaslamak ve onu sıkabildiğim kadar sıkmaktı. *Yaşadığından emin olmak.*

Ellerimi sırtına bastırdım, tükenmiş enerjisini hissedebiliyordum. Varlığını değil, ardında bıraktığı boşluğu.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp benden ona aktarmaya, artık aşina olduğum o soğuk, fırtınalı enerjisini canlandırmaya çalıştığım sırada ellerini sırtımda hissettim, saçlarımın arasına dolandığını.

Sarılana kadar bana sarılmadığını, kaskatı kesildiğini fark etmemiştim. Tek derdim onu bir nebze olsun toparlayabilmekti. Ama şimdi...

Ne hâlde olduğumuzu fark ettim. Ona hayatıma tutunuyor gibi sımsıkı sarılıyordum. Ona, Rahsan Ze'viv'e, hikayenin kötü karakterine.

Ve o da bana sarılıyordu.

Artık yanağımı omzuna yaslamıyordum, şaşkınlıkla geri çekildiğim için bu hakkı kaybetmiştim. O da fırsatı değerlendirmiş, alnını omzuma yaslamıştı orada dinlenmek ister gibi.

Ona yansıttığım enerji sayesinde parmak uçlarım ısındı, onu korumaya aldım ve başka bir şey bize engel olamasın diye etrafımıza görünmez bir kalkan çektim. Bu sadece enerjisini dengelerken işimize yarayacak, onu benden başka gelebilecek tüm enerji kaynaklarından koruyacaktı.

Elimin altında kaskatı olan sırtı yavaşça gevşedi. Ayrılma vaktimizin geldiğini bu şekilde anladım.

Zaten etrafımız cesetlerin bazı parçalarını ─evet, enochların karın bölgesi epey yağlıydı ve bizim lambalarımızın yakıta ihtiyacı vardı─ almak için gelen askerler, onları bir kenara çekecek toprak büyücüleri ve sabah gelecek ekibin halledeceği ana kadar donduracak buz büyücüleriyle dolmuştu.

Rahsan'dan yavaşça ayrıldım, çekingen bir geri adım attığımı fark ettiğinde alnını yasladığı yerden kaldırdı.

"Ben diğer şifacıların yanına gidip..." Arkamda bir yeri işaret ettim. Kaç ölü ve yaralı var onu tespit etmeye çalışan şifacılar ve generallerin olduğu yeri. "...yardım edeyim."

Başını iki kere belli belirsiz salladı. Ruhsal enerjinin tükenmesi öyle bir durumdu ki fiziksel enerji yanında hiç kalıyordu. "Sen de güzelce dinlen. Fırsatını bulduğumda geleceğim."

Son kez Rahel'e kaydı gözlerim. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, tek ayağını yere vurarak ritim tutuyordu. Sanki gitmemi bekliyordu rahat rahat azarlayabilmek için. Paul de onun birkaç adım gerisinde, uzun boyu ve büyük gövdesiyle Rahel'in yanında kule gibi dikiliyordu. Rahel'in aksine azarlamak ister gibi değil, başka bir yıldırım büyücüsü olarak tavsiye verecek gibi görünüyordu.

Bir daha Rahsan'a bakmadım ama onun bana baktığını hissettim. Sonra koştum, geriye dönmedim hiç.

Bay Monah'ın raporu beklediğimden daha kötüydü. Dokuz asker ölmüştü, iki büyücü ağır yaralıydı─ve birisi ölümle yaşam sınırındaydı. İki kıdemli şifacı sadece onunla; Ruth ve Isaac ise daha hafif yaralılarla ilgileniyordu, parmak uçlarını çoktan zehrin kalıntısı olan o morluk kaplamıştı.

Beni de hafif yaralılarla ilgilenmem için görevlendirdiler. Hafif yaralı olmaları bunun kritik bir duruma dönmeyeceği anlamına gelmiyordu tabii ki. Pelerinimin kollarını sıvamış, olabildiğince hızlı müdahale edip zehri çıkarmaya çalışmıştım.

Yazın ilk defa göreve çıktığımda ve karşıma acil vakalar geldiğinde ellerim titremişti. Şimdi o zamanlara nazaran çok daha soğukkanlıydım. Hata yapacağım paniğini yaşamıyordum, düşünebildiğim tek şey uğraştığım yara oluyordu.

Rahsan'ın yanına ortalık epey durulmuşken, acil vakalar sıhhiye çadırlarına taşınmış ve kamp alanı eski haline getirilmişken döndüm. Gece yarısını geçmişti, en az iki saldırı daha bekleniyordu ve ben şimdiden çok yorulmuştum. Dinlenmeye izin yoktu, zaten o ortamda ben çok iş yaptım durun azıcık soluklanayım diyemiyordunuz. Rahsan'ın yanına birkaç dakika uğrayabilmem askerlere dağıttığım onları güçlendirecek karışımlar içindi. Elimde bir tepsiyle çadırdan çıktığımda gözlerim ilk onu aramıştı.

Şöyle bir etrafa baktım ancak göremedim, askerlere tek tek dağıtırken kaçamak bakışlarla kontrol ettim ama yine göremedim. Bulamadığım her an kaşlarım biraz daha çatılıyor, herhangi birisine sorma fikri daha da güçleniyordu. Neyse ki boşalan tepsimi tekrar doldurmak için çadırlara dönerken onu fark etmiştim ve birisine sormama gerek kalmamıştı.

Görememiştim çünkü bu defa bir ateşin başında değildi. Birlikte akşam yemeği yediğimiz o köşede, yakılan ateşlerden ve ışıktan uzakta oturuyordu. Sırtını önceden yaptığı gibi o büyük kayaya yaslamış; tek dizini bükmüş, diğerini uzatmıştı ve yüz ifadesini göremiyordum. Hiç hareket etmiyordu, o enerji tükenmesiyle bu halde uyuduysa şaşırmazdım.

Tepsim dolu bir şekilde çadırdan ayrıldığımda bu sefer daha hızlı hareket ediyor, bir an önce onun yanına gitmek ve bana yeni bir iş verilmeden önce biraz onunla kalabilmeyi istiyordum.

Anın şokuyla fark etmediğim tüm hisler doldu o an içime. Tepsiyi tanımadığım askerlere doğru tutarken ve almalarını beklerken yanaklarımı ateş bastı.

Yere sağ salim indiğinde dakikalar boyu yaşadığım korku ve panik yüzünden hiç düşünmeden hareket etmiş ve ona *sarılmıştım.*

Kolayca ona enerji vermek için bunu yaptığım bahanesine sığınabilirdim ama onu kandırabilir miydim? Anlar mıydı ona doğru koşarken niyetimin hiç bu olmadığını?

Ya da aramız garip olur muydu?

Arkadaşlığımızın en başındaydık henüz, fazla cesur bir hamle miydi yaptığım? Ya da rahatsız edici?

Temastan hiç hoşlanmayan birisi gibi duruyordu ve bu konuda beni uyarırsa kulaklarıma kadar kızaracağımdan emindim.

Beni dalgınlaştıran bu düşünceler yüzünden ne yaptığımı hiç bilmeyerek hareket ettim. Sonra bir baktım ki tepside sadece bir bohça kalmış.

Gözlerim bohçadan Rahsan'a doğru kaydı hemen. Pozisyonunu hiç değiştirmemişti ama elleri hareket ediyordu. Derin bir nefes alarak yanına yürüdüğümde parmaklarındaki yüzükleri takıp çıkarttığını, düşüncelere daldığını gördüm.

Bu görüntü uzun sürmedi, ona doğru geldiğimi fark etti ve başını kaldırdı.

Bohçayı tepsiden aldım ve ona uzattım. "İşte, bu senin." *Bu sefer sana da kaldı.*

Tek elini uzatıp bohçayı aldığında ayakta mı kalsam yoksa yanına mı otursam bilemedim.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

O otururken karşısında dikilmek aptalca geldiği için çekingen bir tavırla yanına oturdum. Asma yapraklarının içine sarılmış karışımı ısırırken göz ucuyla onu izliyordum. "Nasılsın? Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet."

Önüme dönüp başımı salladım. "Sevindim."

Kısa bir sessizlik oldu. Ben parmaklarımla oynadım, o yanımda ufak ısırıklarla karışımı yedi. En sonunda dayanamayıp ona bakmadan konuştum.

"Dinlenmelisin, diğer saldırılarda da son sefer olduğu gibi davranırsan birkaç gün yataktan çıkamayacak hale gelirsin."

"Neden herkes bunu söylüyor?" diye huysuzlandı. "Biliyorum, bilmeseydim de anlardım bu zamana kadar."

Kaşlarımı çattım. "İyiliğin için konuşuyoruz ve sen isyan mı ediyorsun?"

Bir an kendi şımarıklığından utandı herhalde, hiçbir şey söyleyemedi. Karışımı da yiyemedi.

"Diyene bak." dedi en sonunda. Başını bana çevirmiş, karanlıkta rengi belli olmayan gözleriyle bana bakıyordu. Kaşları çatık, yüzü ciddiydi. "Sen neden o kadar yakındaydın?"

"Ben..." *Senin orada mücadele ettiğini bilirken gölgelerin arasında kalamadım.*
"Ben hatamın farkındayım, o kadar yaklaşmamız yasak, biliyorum. Fakat bunu yapmasaydım çok daha ağır kaybımız olabilirdi."

Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "O zaman anlayabilirsin beni."

Birkaç saniye yüzüne baktım. O kadar garip hissetmiştim ki saklayamamıştım. "Bu tuhaf."

"Ne tuhaf?"

"Kahramansı bir tarafının olması."

Bu gerçekten tuhaf mıydı yoksa iyi yazılmış her kötü karakterin kahramansı bir tarafı olur muydu?

"Yani?" Tek kaşını kaldırdı. Beni anlamadığı, anladıysa bile eksik anladığı suratındaki ifadeden belliydi ancak bunu yadırgamıyordum. Bir kitap karakteri olduğunu, bu kitaptaki rolünün *kötü* olduğunu bilmiyordu. Bu savaştığı yaratıkların bir lideri olsa kendi olacağından, şimdi kurtarmaya çalıştığı insanların canını yakması gerektiğinden haberi yoktu.

Cevap vermediğimi fark ettiğinde önüne döndü. "Sana insanlar hakkında beklentiye girmediğimi söylemiştim, şaşırmak ya da hayal kırıklığına uğramak istemiyorsan aynısını tavsiye ederim."

"Belki de öyle yapmalıyım." Başımı onu desteklediğimi belli edercesine salladım. "Ancak sen beni şaşırtacak gibi görünüyorsun, hayal kırıklığına uğratacak gibi değil."

Cümlemi bitirdiğim an başını bana çevirdi. Karanlık yüz ifadesini okumamı engelliyordu ama yavaşça yutkunduğunu anlayabileceğim kadar yakın oturuyorduk birbirimize.

Yumuşadığını düşündüm, doğru şeyi söylediğimi. Oysa tekrar önüne dönmüş ve düz bir sesle cevap vermişti.

"Tam olarak bunu yapmamanı tavsiye etmiştim."

Güldüm. Sessiz, sadece nefesimi verdiğim bir gülüştü bu, bu gece yapabileceğimi düşünmediğim bir tane.

Aklıma ölen askerler geldi tam da o an, kasvet tekrar içimi kapladı ve omuzlarım düştü. Ailelerini, geride bıraktıkları hayatları düşünmek

istemedim ama aramızdaki sessizlik uzarken başka hiçbir şey gelmiyordu aklıma. Derken tek elini dağılmış saçlarına atıp karıştırdı.

"Neyse, ikimiz de ne yaptığımızın farkındayız ve bir daha tekrarlanmayacağını düşünüyorum."

Bir baş sallamasıyla söylediklerini onayladım ancak bu onun için yeterli değildi. Öne doğru eğildi yüzüme daha rahat bakabilmek için. "Ciddiyim, Malkin. Bir daha o kadar yakına gelmeyi aklından bile geçirme." Bana iyice yaklaştı. "*Asla*."

Yakınlığı paniklememe sebep oldu ve "Tamam!" dedim aceleyle. "Ben biliyorum ne yapıp yapmamam gerektiğini."

Şüpheli gözlerle bana baktı ve yavaşça uzaklaştı. "Ne yapıyordun peki orada?"

"Enerjini korumaya çalışıyordum."

"Sadece benim enerjimi?"
Sesinden inanamadığı belliydi.

Utandım, onu koruma iç güdüsüyle hareket ettiğimi itiraf edemezdim.

"Yardıma ihtiyacın var gibi duruyordu."

Cevabımdan hiç hoşnut olmadı. "Tek başımaydım!"

"İşte tam da bu yüzden sana destek olmaya karar verdim."

Yumuşak sesim gardını indirmesini sağladı ancak huysuzluğu için bir çare yoktu. Bileklerini dizlerinin üzerine yaslamış, bir elini diğerinin üzerine koyup tutunmuştu. "Enerjini benim için harcamamalıydın."

"Ya ne için harcamalıydım? Buraya geliş amacım bu."

"Geliş amacın *herkese* yardım etmek, özellikle yaralılara. Ben yaralı değilim."

Yorgun bir nefes verdim.
"Sadece teşekkür etmek bu kadar zor olmamalı."

Duraksadı. Başını önüne eğdi ve ellerine baktı.

"Teşekkür ederim."

Bunu söyleyeceğini biliyordum, öyleyse neden kalbim karıncalanıyordu? Pes ettiği için mi?

Umarım bu yüzden böyle hissediyorumdur, ne kadar inatçı olduğunu bildiğim ve bu inatçı kişinin teslimiyetini gördüğüm için. Kesinlikle başka bir sebepten, hayalini bile kurmamam gereken bir histen dolayı değil.

Sessizleştiğimi fark edince başını yavaşça bana doğru çevirip göz ucuyla bana baktı. Onu izlediğimi görünce ise...yüzünü tamamen bana doğru çevirdi ve biz birkaç saniye boyunca sadece birbirimizi izledik.

Karıncalanan kalbim bu sefer daha hızlı atmaya başladı. Hiçbir şey düşünemiyordum, acaba o da benim gibi miydi? Yoksa bir şey düşünebiliyor muydu? *Ne düşünüyordu?* Yüzüme böyle dikkatli bakarken ve bu gece yaşananlardan sonra?

"Rica ederim."

Sesim çok kısık, çok narin çıktı.

Gitmeliydim, zaten az vaktim olduğunu bilerek gelmiştim buraya ama kalmak istiyordum. Kalmak ve onun dinlendiğinden emin olmak, onunla sohbet etmek...

Çünkü ses tonu hoştu, sohbetin nereye doğru gideceğini merak ediyordum ve onu tanımak heyecan vericiydi. *Onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum.*

Tekrar önüne dönüp az önceki pozisyonunu alırken "Ben sadece," diyerek söze başladı. Sesi az önceki kadar yumuşak değildi. "Sorumsuzca davranmanı istemedim. Şimdi işin yaver gitti diye daha ağır sonuçlarla karşılaşabileceğini unutma. Azar işitmedin mi üstlerinden?"

"İşitmedim çünkü öğrenmediler."

Tek kaşını kaldırarak şüpheyle bana baktığında "Sana yemek yerken gösterdiğim çifti hatırlıyor musun?" diye sordum. Başını hafifçe salladı. "İşte, onlar da yanımdaydı ve beni ispiyonlamadılar."

Artık onun da biraz olsun rahatlayacağını düşünerek gülümsemiştim ancak tepkisi beklediğimin tam aksi oldu. Gözlerinin içinde yıldırımlar çaktı sanki. "Onlar mezun, daha tecrübeliler ve uyarmak yerine sana destek oldular, öyle mi?"

"Isaac beni uyardı ancak ona seni gösterdim. Tek başına olduğunu ve daha mezun bile olmadığını söyledim. Gitmeyeceğimi anlayınca en azından yanımda olmayı ve sana destek vermeyi seçti. Onlara da teşekkür etmelisin, sonuçta yasağı keyfimiz için çiğnemedik."

"Hiç çiğnememeliydiniz."

"O zaman ne yapmayı düşünüyordun?"

"Dayanabildiğim kadar dayanmayı! Ben eylemimin sonuçlarını düşündüm!"

"Ben de düşündüm!" *Sadece umursamadım.* Yaklaşırken planlıydım, hâlâ güvende sayılabilecek bir bölgede kalmaya özen göstermiş ve ağaç dibine saklanmıştım. Yakalanabileceğimi ve azar işiteceğimi biliyordum, beynimin bir köşesinde bu ihtimali düşünüyordum ama umursamıyordum. O an hiçbir önemi yoktu çünkü.

Şimdi ise olup bitmiş bir şey için birbirimize bağırmıştık. Nefesimi verip sakinleşmeyi bekledim. O da benden farklı değildi. Göğsü hırsla inip kalkıyor, bana değil karşıdaki çadırlara doğru bakıyordu.

"Söz konusu kendin olduğunda kahramanlaşmakta, küstahlaşmakta ya da sorumsuzca hareket etmekte hiçbir sorun yok ama biliyor musun Rahsan, empati yoksunusun." Bunu söyleyeceğimi ummadığı yüz ifadesinden belliydi, anlık olarak beliren şaşkınlığından. Dikkatli bakışları o andan beri yüzümdeydi, dudaklarımın arasından çıkacak kelimeleri bekliyordu.

Sesim yumuşaktı, onu suçlarcasına konuşmuyordum. Amacım bu değildi zaten, sadece anlamasını istiyordum.

"İçten içe her şeyin en iyisini bildiğine mi inanıyorsun yoksa gerçekten ne yaptığımı bilerek ve bunu isteyerek davrandığımı kabul edemiyor musun?"

"Bu nereden çıktı şimdi?"

"Biliyorum, bunu kabullenmek senin için zor ama sırf sıkıldığım ya da kendime heyecan aradığım için orada değildim. Sana yardım etmek istiyordum ve başıma ne geleceğini hesaba katmıştım, tıpkı senin o yaratığın karşısında süzülürken gücünün tükenebileceğini ve daha yere çakılmadan pençelerini içinden geçirebileceğini hesaba kattığın gibi. Sen biliyor ve bunu seçebiliyorsun, *ben de* biliyor ve seçebiliyorum." Nefesimi verdim, sesim titredi. Belki o itiraf etmezdi ama...

"Rahsan, sen oradayken ne kadar korktum haberin var mı?"

Bakışları gözlerimin arasında gezindi, bir an için yutkunamadı ve yüzünde öyle bir ifade belirdi ki...nasıl oldu da o an tekrar sarılmadım anlayamadım.

"Belki sen de benim için korkmuşsundur, o yüzden şimdi kızıyorsundur bana. Ben de senin için korktum ama seni azarlamadım. Bana ne kadar aptalca gelirse gelsin bunu seçtiğini ve işittiğin onca uyarıdan sonra aklının başına geldiğini biliyorum çünkü. Bir dahaki sefere başka bir yol bulacağını umuyorum, buna güveniyorum." Omuzlarımı düşürdüm. "Sen bana güvenmiyorsun. Seçimlerime ya da söylediklerime hep şüpheyle yaklaşıyorsun, sanki kendim için iyi olanı seçmekten acizmişim gibi."

Bunu ufak şeylerden anlıyordum, yanındayken sürekli saldım saçak yaşıyormuşum gibi hissettirmesinden. Hünnap çayını kendim için aldığıma bile inanmamıştı mesela. Bunu elbette kafama takmamıştım, hatta aramızdaki iletişimin daha sağlam olmasını sağladığını düşünmüştüm ama şimdi bakınca...O epey kontrolcü birisiydi ve kendinden başka kimsenin doğru kararlar veremediğini düşündüğü her halinden, her mimiğinden ve sesinin her iniş çıkışından anlaşılıyordu.

Zaten böyle olmasa kötü karakter sıfatının içi epey boşalırdı.

Amacım bu yönünü biraz olsun törpülemekti. Rahsan aynı kalırsa hikaye değişmeyecekti çünkü, inadının götürdüğü ölüme engel olamayacaktım.

Söylediklerim onu sinirlendirdi, yüzünü tekrar yüzüme yaklaştırdı ve gözlerini kocaman açtı.

"Beni suçlayabilir misin?" Tek elini ayağımın hemen ucuna, toprağa yasladı ve bana doğru iyice eğildi. "Sen böyle kendini feda etmeye hazır halde gezerken senin kararlarına şüpheyle yaklaştığım için beni suçlayabilir misin?"

Kalbim deli gibi atıyordu, bu kadar yakınımda olması hiç iyi değildi çünkü düzgün düşünememeye başlamıştım. *Düşüncelerimi toparlayamamaya.*

"Ben...hayır, kendimi feda etmeye hazır halde dolaştığım falan yok."

Sinirle nefesini verirken güldü.

"Beni orada gördüğün için korktuğundan bahsediyorsun Malkin, benim seni aşağıda gördüğümde ne düşündüğümden haberin var mı? Hani ben empati yoksunuyum ya, belki sen aydınlatırsın beni."

Sesindeki kinaye ve kızgınlık olduğum yere hapsetti beni, ağzımı açamadım.

"Savunmasızsın, yaklaşmanızın yasak olmasının bir sebebi var!"

"Biliyorum!"

"Ve ben de seni savunabilecek durumda değildim! Seni fark etseydi ne olurdu, hiç düşündün mü?"

Ben de ona biraz daha yaklaştım. Böyle sindiremezdi beni, bu zamana kadar öyle sinirlenmemiştim ve kendimi kolay sinirlenebilen birisi olarak görmemiştim ama en sonunda beni de delirtmişti.

"Düşünmedim Rahsan! Tek derdim sendin çünkü!"

İkimiz de derin nefesler alırken gözlerindeki yıldırımların yavaşça kaybolduğunu gördüm. Yıldırımlar yoktu artık, ne dediğimi anlamaya çalışırken içinde kaybolduğu girdaplar vardı.

Bana ne diyeceğini çok merak ettim, utanamadım bile o an. *Ancak duyamadım.*

İsmimi söyleyen o değil, sıhhiye çadırlarına gelmemi bekleyen başka bir şifacıydı çünkü. Gitmeliydim, bu kadar kalabilmem bile mucizeydi.

Tepsiyi alıp ayağa kalktım, ben giderken hiçbir şey söylemedi. Ben de arkama dönmedim bir daha, elimdeki tepsiye sımsıkı tutunurken kendime bile itiraf edemediklerimi ona haykırmanın verdiği utancı yaşadım.

Çadırdayken gaz lambalarının kızarmış yanaklarımı gizleyebilecek kadar güçsüz olmalarını umdum ve çadırdan çadıra gezip diğerlerine yardım ettim. Hiç Rahsan'ın olduğu köşeye bakmadım ama, bu konuşmanın bitmediğini biliyordum ve kalan kısmı için yüzleşmeye hazır değildim. Ne ara onu bu kadar önemsediğimi, kendime itiraf edemediğim duyguların kalbime yerleştiğini bilmiyordum. Onları ayırt edemiyordum üstelik, isim veremiyordum. Böyle karmakarışık karşısına çıkamazdım, söyleyebileceklerimi geçtim duyacaklarıma hazır değildim.

Ara öğünler dağıtılırken sıraya girdiğinden emin oldum sadece. Yalnız değildi, yanında Rahel ve Paul vardı ve gardiyan gibi görünüyorlardı. Bu da içimin rahatlaması için yeterliydi.

Kendi çorbamı Isaac ve Ruth'un yanında içtim ve yalnız olduğumuzdan emin olduğum bir anda ikisine de teşekkür ettim. Beni neden ispiyonlamamışlardı bilmiyordum ama bunun için minnettardım. Gerçi, Isaac beni epey azarlamış ve Ruth'un elini göğsüne koyup sakinleştirmesi gerekmişti ama benim için büyük bir şey yapmışlardı. *Ve onun için.*

"Değer verdiğin birisinin başı beladayken uzak durmak ne kadar zor, bilirim." dedi Ruth, konuyu tamamen kapatmadan önce. "Ancak orası gerçekten tehlikeliydi, Aviva. Büyücüler geri gelmeseydi ölmememiz mucize olurdu."

"Biliyorum, özür dilerim ve teşekkür ederim."

Sırıttı, onu ilk gördüğümde bu kadar samimi olabileceğimi düşünmediğim kadar arkadaşça davranıyordu bana.

"Teşekkürünü bizim tabaklarımızı da yıkayarak edebilirsin."

İtiraz etmedim, onlar enerjisini Rahsan biraz daha havada kalabilsin diye harcamış ve arkamı kollamışken bu yapacağım işten sayılmazdı.

Bir gaz lambasını yanıma alıp göle su almaya gittim. Zaten eninde sonunda birileri bu işi yapacaktı. Beklemediğim şey ben tam gaz lambasını yere koymuş, kovayı gölün içine batırmışken suya mor ışıkların yansımasıydı.

Geçit yeniden açılıyordu.

Kalbim korkuyla çarparken kovayı orada bıraktım ve gaz lambasını aldığım gibi kamp alanına koştum.

General Keiv'in onu bu halde savaştırmayacağından emindim ama güvende miydi? Rahsan da diğer şifacılarla birlikte kaçmış mıydı?

Diğer saldırıdan bu yana iki, belki de iki buçuk saat geçmişti ve toparlanabilmesi imkânsızdı. Ancak koşabilir ya da uçarak kaçabilirdi. Normalde görevlerde bu kadar kolay tükenmezdi ama bir malachiyi tek başına indirmiş ve diğerini de dakikalarca oyalamışken, üstelik bunu arka arkaya hamleler ve yoğun saldırılarla yapmışken gücünün onu uzun süre götürmeyeceği açıktı.

Kamp alanına gelince durdum, koşarken arkamda uçuşan pelerinim ayağıma dolandı. Manzaraya bakamıyordum bile. Yürüdüğü zaman yeri sarsan enochlara, lanet malachilere...

Elimde lambanın sapını sımsıkı tutmuş, göğsüm koşmaktan ağrırken sadece Rahsan'ı bulmak için bakıyordum.

Yoktu, ne havada ne de onu son gördüğüm yerde.

Korkuyla çadırlara doğru koştum, yaralıların arasında da yoktu. Kıdemli şifacılar onların yanında kalmıştı ve Bay Monah tarafından neden hâlâ burada olduğum konusunda azarlanmıştım.

Mecburen ormana doğru koştum, Rahsan'ın adını seslendim ama arkamda bıraktığım gürültüde duyabilmesi mucize olurdu.

"Rahsan!" Pelerinim otlara takılıyordu, rahat hareket edemiyordum ve onu bulamadığım her saniye daha çok korkuyordum.

"Rahsan?"

Diğer şifacılar neredeydi? Karanlıkta onları göremiyordum, sesimi de duyamıyorlardı. Nasıl bulacaktım ben Rahsan'ı, kime soracaktım gördüler mi diye?

Ormanda kaybolmuş gibi hissettim o anda. Omuzlarım düştü, gelen sesler yüzünden sağıma soluma baktım ama hiçbir şey yoktu bu vahşi yerde.

Boşuna aramıyordum, değil mi? O kadar azarlandıktan sonra savaşmaya çalışmak gibi bir aptallık yapmamıştır? O kadar inatçı değildir? Bilmiyordum. Motivasyonu her neyse hırslanıyor ve beni fedakârlıkla suçlarken aynı şeyi başka bahanelerle yapıyordu.

Tam kendimi ikna etmiş, kamp alanına dönmeye ve her neredeyse onu bulup gerekirse sürükleyerek getirmeye karar vermişken her şeyi durduran bir ses duydum.

"Malkin?"

Ve duyduğum an arkamı döndüm. Dudaklarım aralık, gözlerim kocaman açılmıştı ve onu gördüğüm an gaz lambamı bırakıp ona doğru koşmuştum.

"Neredeydin sen?" diye bağırdım daha yanına varmadan.

"Asıl sen neredeydin? Yine kamp alanına mı gittin?" Karşısında durdum ama bu sefer sarılmadık; ellerini omuzlarıma koyup yüzüme, vücuduma baktı yaralanmış mıyım anlamak için. "İyi misin?"

"İyiyim, göle gitmiştim su almak için." Nefes nefese konuşurken aynı onun yaptığı gibi inceliyordum ben de. Saçları dağılmıştı, pelerini üstünde değildi ve sadece simsiyah kıyafetiyle duruyordu. Onu bu karanlıkta fark etmek çok zordu, elimdeki gaz lambası olmasa o da beni fark etmezdi muhtemelen.

"Sen iyi misin?"

"Evet."

Kollarını üzerimden çekti ve "Burada bekle." dedikten sonra yanımdan geçip yerde bıraktığım gaz lambasını almak için gitti. Göz ucuyla onu izlerken kollarımı kendi etrafıma sardım ve rahat bir nefes aldım. *Onu bulmuştum.*

Şimdi sıra diğerlerini bulmaktaydı. Yanıma geldiğinde de, karanlık ormanda ara sıra birbirimize değecek kadar yakın yürürken de hiç konuşmadık. Söylediğim son şeyden sonra aramız epey garip olur diye düşünmüştüm ancak sandığım kadar olmamıştı. Ruth ve Isaac'i bir başka şifacının yanında bulduk. Geldiğimizi görünce bize şöyle bir bakış atmışlar ve kamp alanını izlemeye devam etmişlerdi.

Hep yukarıda, yaratıklarla savaşırken görmeye alıştığım için şimdi Rahsan'ın benimle olması çok garip gelmişti. Her an saldırı pozisyonundaydı ve sık sık gökyüzüne bakıp ağaçların arasından geçebilecek bir malachiyi bekliyordu. Konuşmamız yasak sanıyordu herhalde, diğerleri sessiz diye onun da ağzını bıçak açmıyordu ve endişesini çaktırmamak için elinden geleni yapsa da ben anlıyordum.

Sesler kesildiğinde ve yardım için bağırdıklarında hepimiz koştuk. Bir ara karanlık yüzünden ağacın dışa taşmış köklerinden birisine takılıp tökezlemiştim ve Rahsan anında bileğimden tutup önümden koşmaya başlamıştı.

Karşılaştığımız manzara öncekinden çok daha kötüydü, şimdi bu haldeysek diğerinde ne yapacağımızı düşünmek bile istemiyordum ki bir değil birden fazla saldırı da olabilirdi. Sabaha ne kadar kalmıştı? Güneş ne zaman doğacaktı?

Şifacılar ormanın başka başka köşelerinden çıkıp geldi, birkaç dakikada organize oldu ve en ağır durumda olanlara öncelik verilecek şekilde müdahalelere başlandı. Yaralanmasa bile çok yorulmuştu askerler, güçleri tükenmeye başlamıştı büyücülerin.

Kaç ölü kaç yaralı var tespit edemiyorduk şimdi, artık oradan oraya koşturmuyor ve bulduğum yaralıya yardım ediyordum. Herkesin yarasını tamamen kapatırsam başkalarına yardım edemez ya da diğer saldırılarda işe yaramazdım. Bu yüzden zehri çıkarıyor, kanamayı olabildiğince azaltıyor ve bandajlıyordum. Yardım edebileceğim herkesle ilgilendikten sonra tekrar dönebilirdim.

Rahsan bu saldırıda görev alamadığı için kahrolmuştu herhalde, kendince "hatasını" bana ve diğer şifacılara yardımcı olarak telafi etmeye çalışıyordu. Onu sargı bezi, bandaj ve merhem taşırken görmüştüm.

Bana ateş düşürücü iksir getirdiği zaman aceleyle kapağını açtım zehrini yeni çıkardığım büyücünün kurumuş dudaklarının arasına boşalttım. Onu bulduğumda yerde öylece yatıyordu ve geç kalmış olmaktan korkuyordum. Bilinci biraz önce yerindeydi, söylediğim şeylere belli belirsiz karşılık vermişti ancak şimdi...

Ben müdahale ederken Rahsan yere dizlerinin üzerinde çöküp adamın başını iki elinin arasına aldı ve iksiri içirmemde yardımcı oldu.

"Dayanabilecek miyiz?" Bir an için başımı kaldırıp karmaşa içerisindeki kamp alanına baktım. Çok gürültü vardı, şifacılardan yardım istiyorlar ya da şifacılar birbirlerine sesleniyordu.

"Destek yolda." dedi Rahsan, elinin altındaki buz büyücüsüne oldukça narin davranıyordu. "General Keiv'le konuştum, haberci yolladığını söyledi."

Bu haber içime biraz olsun su serpti. Rahsan'dan yardım edebilecek durumda olan askerlerden birisini çağırmasını istedim ancak beni duymazdan gelerek büyücüyü kucağına aldı. Şaşırsam da işlerin hızlanmasından memnundum, önden giderek çadırların birinde boş bir sedye buldum ve Rahsan'ın büyücüyü yatırması için hazırladım.

Gece ilerledikçe kamp alanındaki kasvet de yaralı sayısı da artmıştı. Birazcık iyi durumda olan herkes ayaktaydı, hiç durmuyor ve sürekli bir şey yapıyordu. Rahsan da dinlenmeli ve bir an önce gücünü toplamaya bakmalıydı ancak sürekli benden yapılacak başka bir görev istiyordu.

Son saldırı herkes artık sabahın gelmesi, yüzlerine bir parça gün ışığı vurması için dua ederken oldu.

Destek ekip on kişilik bir büyücü, iki düzine kadar da askerden oluşuyordu ancak geçitten öyle çok yaratık çıkıyordu ki çok umutlanamamıştım.

"Hadi," dedim Rahsan'a, ormana doğru koşmadan hemen önce.

Tuttuğum kolunun üzerine yavaşça elini koydu ve kendisini benden kurtardı. "Ben gelmiyorum Malkin, gözden kaybetmeden diğerlerinin peşinden git."

"Ne?" Anlamayarak yüzüne baktım bir an. Yanımda olmasına o kadar alışmıştım ki onun da savaşması gerektiğini unutmuştum. "Ama sen..." diyerek toparlamaya çalıştım. "Sen gücünü toplayabildin mi ki?"

"Evet, daha iyiyim."

"Rahsan."

"İdare edebilirim." dedi üstüne basarak. Acelesi olduğu her halinden belliydi. "Güvende kal, enerjini de yaralılara sakla."

Ona yanıt vermemi beklemeden havalandı. Birkaç saniye arkasından baktım, Paul'ün yanına doğru gitmiş ve malachinin dikkatini çekecek bir yıldırımı tepesine indirmişti. İçim korkuyla kaplı olsa da dediğini yaptım ve diğer şifacıların peşinden gittim.

❊

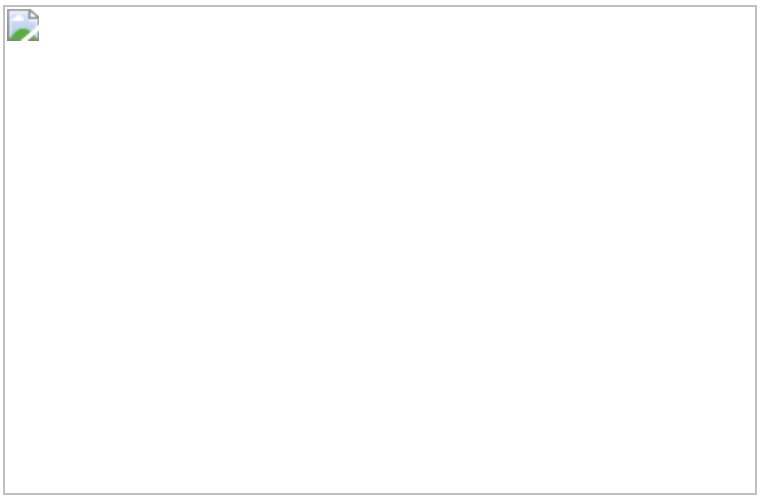

Invadable Harmony,
Lament (music box)

Wes Reeve,
Heartbeat

Neyin kâbus, neyin gerçek olduğunu anlayamadığım bir sabaha uyandım. Hayır, öğlene. Pencereden yüzüme vuran güneş epey tepedeydi. Boğazım kupkuruydu ve çok yorgun hissediyordum. Neden bu haldeydim?

Uykudan uyanınca olan o en son ne olduğunu, nerede olduğunu anlayamadığım evredeydim çünkü bir gariplik vardı, odamda değildim.

Revirdeydim, okulda en çok vakit geçirdiğim yerlerden birisinde, ancak hemen tanıyamamıştım çünkü ilk defa yatakta yatan taraftım, iyileştiren değil. Bilincim yerine geldikçe ve vücuduma dair farkındalığım arttıkça başımda bir ağırlık olduğunu fark ettim, hem içinde hem dışında. İçindeydi çünkü korkunç ağrıyordu, dışındaydı çünkü sağ elimi kaldırıp dokunduğumda ıslak bez konulduğunu anlamıştım. Ateşlenmiş miydim?

Çok geçmeden yaramı da, nasıl yaralandığımı da hatırladım. Sol kolumda üç pençe izi vardı, iyileştirildiği için pembe kabartılardan ibaretti ama gördüğüm an şok olmuştum. Demek gerçekti? Ateşlendiğim için arada bilincim gidip gelmişti ve ben yara izini görene kadar gerçekten yaralandığımdan emin olamamıştım.

Kesik kesik hatıralar zihnime üşüşüyordu ama doğrulmaya ve her şeyi en baştan hatırlamaya çalıştım. Revirin küçük, beyaz odalarından birisinde yalnızdım ve tükenmiş hissediyordum. Tüm enerjimi dün gece kullanmış olmalıydım.

Doğruldum ve çok ağır hissettiren başımı tutarken diğer elimle komodindeki suya uzandım.

Suyumu içtim, arkaya doğru yaslandım ve başka bir şeyim var mı diye kendimi kontrol ettim. Sadece kolumdaki üç çizik vardı görünürde, onun dışında sadece korkunç bir yorgunluk hissediyordum.

Evet, başa dönelim. Çok da başa değil ama. Dün ne olmuştu, Rahsan'la ayrıldıktan sonra son saldırı esnasında?

Ormanda olduğumu hatırlıyordum, aptalca bir şey yapmamıştım ve onun da dediği gibi güvende kalmıştım. En azından çalışmıştım! Bela beni nasıl bulmuştu?

Bilmiyordum. Böyle yaralanıyordum zaten. Malachi beni hiç beklemediğim bir anda buluyor, alacakaranlıkta kaçarken pençesini koluma geçiriyordu. Yeterince hızlı değildim, bacaklarım bu dev yaratıktan kaçabilmem için fazla kısaydı. Öleceğimden emindim o an, kimseye sesimi duyuramadan biçilecektim.

Tökezleyip yere düştüğüm anda Rahsan'ın sesini duymuştum.

Bu sefer Malkin demiyordu, Aviva diyordu. İkinci defa ismimi sesleniyordu ve bu tam da mor ışıklar beni kör edecek kadar yakınımda parlarken, yaratığın tepesine dev bir yıldırım düştüğü sırada oluyordu.

"Vivi!"

Neşe dolu bir ses duydum ama yüzümde bir dehşet ifadesiyle başımı kaldırdım. Serafina kapıdaydı, arkasında da Matias duruyordu ve beni gördükleri an ikisi de kocaman gülümsemişti. "Uyanmışsın!" dedi Serafina, bana doğru koşmadan hemen önce. "İyi misin? Ağrın var mı? Bayan Miriam'ı çağırmamı ister misin?"

Hala o andaydım, Rahsan'ın geceyi delip geçen sesi kulağımda çınlıyordu. *AVİVA!*

"Sakin ol, Serafina." Matias ardından kapıyı kapattı ve daha kontrollü adımlarla yanımıza yürüdü. Yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı, bana karşı iyi görünmeye çalışıyordu ama endişenin izlerini taşıyordu.

Onları ne kadar korkutmuş olabileceğimi fark ettim o an, Serafina'nın ellerimi tutan ellerini nazikçe sıktım. "Ben iyiyim, yaram iyileşmiş. Yorgun hissediyorum sadece."

"Emin misin? Acıktın mı? Bir şey getirelim mi?" Mavi gözleri boncuk boncuktu, söz konusu kendisi olduğunda asla böyle değildi ve onu sadece Matias'a ve şimdi de bana karşı böyle görmüştüm sadece.

Gülümsemeye çalıştım. "Aç değilim, getirseniz de bir şey yiyebilecek gibi hissetmiyorum zaten. Sadece dinlenmeliyim."

Matias yastıklarımı düzeltmemde yardımcı oldu, böylece daha dik oturabildim.

"Neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Ben...pek hatırlamıyorum. Yani malachinin beni bulduğunu ve ondan kaçmaya çalışırken yaralandığımı hatırlıyorum ama zehir yüzünden bilincimi kaybettim sanırım. Gözlerimi burada açtım, bir de kâbus sandığım bazı anılar var ama pek net değiller."

Daha önce hiçbir malachi saldırısına maruz kalmamıştım, semptomlarını bilsem de zehir hiç damarlarımdaki kanda gezinmemişti ve şimdi bunu tecrübe ediyordum. Yaşamayı istediğim türden bir deneyim değildi.

"Zehir böyle etkiliyor, birkaç gün bu yorgunluğu hissedebilirsin ara sıra ama endişelenme," dedi Matias. Böyle güven verici bir ses tonuyla konuşurken nasıl endişelenebilirdim ki zaten? "Sen nasıl her seferinde iyileşmemiz için çabalıyorsan biz de senin için çabalayacağız."

Ona gülümsediğimde işe yaradığını görüp gülümsedi, kendisiyle gurur duymuştu.

"Ben şimdi gidip senin için çorba getireceğim, öğle yemeği için sebze çorbası yapmışlardı ve sakın sevmiyorum ya da içemem deme!" Yüzümü buruşturduğumu fark edip işaret parmağını bana doğrultmuş ve gözlerini uyarırcasına açmıştı. "İçeceksin. Siz burada kalın, ben geliyorum."

O gidince Serafina ayak ucumda oturmayı bırakıp biraz daha yaklaştı bana. "Vivi..."

"Bu kadar üzülmene gerek yok, ben iyiyim. Hem sen daha beter yaralanmıyor musun?"

"Aynı şey değil, ben artık alışmış sayılırım. Senin hiç yaralanmaman gerekiyordu."

"Hayır, o geçide göreve gidiyorsam olur öyle."

Söylediklerimi duymazdan geldi. "Çorbanı içtikten sonra yıkanmanda yardımcı olmamı ister misin?"

"Kokuyor muyum? Tabii ki kokuyorum. Çok mu berbat görünüyorum?" Çoktan kendimden midem bulanmıştı ama o tatlı tatlı güldü. "Hayır, sakin ol. Ben sadece tek başına yapman zor olur diye söyledim."

"Teşekkürler ama biraz dinleneyim, kendim hallederim. Zaten sudan sakınmamı gerektirecek bir yara kalmamış."

"Buraya gelene kadar bandajlıydı ama."

"Ya."

"Evet, Bayan Miriam iyileştirdi. Ze'viv doğrudan buraya getirdi seni."

Rahsan...revire beni Rahsan getirmişti. Zehri kamp alanında çıkardıklarını biliyordum, ateş düşürücüden içirdiklerini de. Hatta Rahsan tepemde bağırıyordu, tek eli sanki başımın arkasındaydı ve beni o tutuyordu. Hatırladığım kesik kesik anlardan birisi buydu. Zehri çıkarmış ama yarayı

kapatmamış olmalılardı, akademiye döndüğümüzde de Rahsan beni revire taşımıştı.

Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum, yüzümde hangi ifade vardı onu da bilmiyordum.

"Çok korktum Vivi." Yüzünü kucağıma doğru gömdü. "Seni bir daha asla o halde görmek istemiyorum."

Ne hissettiğini çok iyi biliyordum çünkü bu zaman kadar onun durumunda olan bendim. Ellerimi nazikçe saçlarına koydum ve okşadım. "Geçti, şimdi çok iyiyim. Biraz dinlenince hiçbir şeyim kalmayacak."

Matias söylediği gibi yanında bir kâse çorbayla ve ekmekle döndü. Yiyene kadar başımdan ayrılmadılar ve tamamını bitirmemi sağladılar. İlk birkaç kaşıkta fena midem bulandı, nazlanmak istemediğimden zar zor içtim ama devamı daha kolaydı. Bitirince biraz dinlenmek istediğimi söyleyerek onları kovdum çünkü bir, onların da yemek yemesi gerekiyordu ve iki, sesleri kaldırabileceğimden daha gürültülüydü. Onları çok seviyordum ama zonklayan başım benimle aynı fikirde değildi.

Böylece güç bela yanımdan kovdum ama daha bir dakika geçmeden kapı tekrar tıklatıldı. Bunu Serafina'nın oyunlarından birisi zannettim, şımaracağını ve gelip sarılarak beni asla bırakmayacağını söyleyeceğini. Oysa kapıda gelmesini umut ettiğim ancak beklemediğim yegâne kişi duruyordu: Rahsan Ze'viv.

Yine simsiyah giyinmişti ve yüzünde hayat sevinci namına hiçbir şey yoktu. Aslında sadece yıkanıp temiz giysiler giymiş ve hiç uyumamış gibi duruyordu. Kalp atışlarım hızlanırken sadece ona baktım.

Homurdandı. "Sonunda gidebildiler."

Başımı öne eğerek güldüm, sanırım bir ziyaretçi için daha gücüm vardı.

❊

merhabalar,

umarım beğenmişsinizdir!

biraz geç oldu ama uzun bir bölümle döndüm, diğer bölümü daha kısa sürede yazmayı planlıyorum.

bu bölüm rahsan'ı beni mahvetti diyebilirim, diğer bölüm rahsanın da mahvedeceği garantisini veriyorum.

oy ve yorumu unutmayınız, sınır her ikisi için de 180.

sevgiler,
Sareinn.

30 Haziran 2023.

11. KÖTÜ ADAM VE KULE

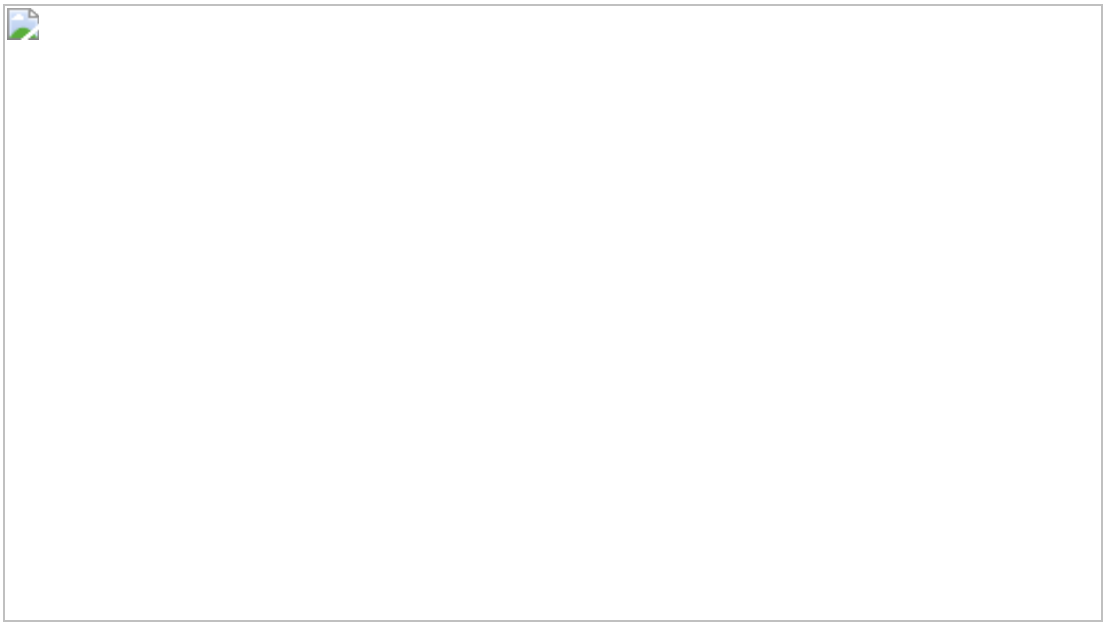

Grouper, Poison Tree

Taylor Swift, willow

❊

"Sonunda gidebildiler."

Bu oldukça memnuniyetsiz söylenmiş sözler Rahsan Ze'viv'e aitti.

Beni görmek için bekleyeceğini düşündüğüm son kişiye.

Kapıyı arkasından kapatırken huysuzdu. Sağ elinin yüzük parmağına taktığı kırmızı taşlı yüzüğü diğer eliyle tutup iyice dibe doğru iterken yatağımın ucuna kadar yürümüş, sonra da iki elini arkasında birleştirerek bana üstten bir bakış atmıştı. Ne söylediğini duyduğum andan beri yüzümde beliren gülümseme, gözlerinin ne kadar dikkatli olduğunu fark ettiğim an orada asılı kaldı. Gülüşümü kapatmak için siper ettiğim elimi yavaşça indirdim.

"Nasıl hissediyorsun?"

Sesi her zamanki gibiydi, net ve duygudan yoksun, fakat kalbime olan etkisi dün geceden bu yana epey değişmişti. *Heyecanlandırıyordu.*

"İyiyim, yorgunum sadece."

Gözlerim önce kapıya, sonra yüzüne kaydı. *Kesinlikle uyumamıştı.* "Sen ne zamandır bekliyorsun?"

"Bir süredir." dedi, hiç önemli değilmiş gibi. "İyi olduğunu görmek istedim."

Kalbim öyle bir kasıldı ki o an, nerede olduğunu bilmeseydim kesinlikle bu sayede öğrenirdim.

"Teşekkür ederim." Kulaklarım mı kızarıyordu? İyi ki saçlarım onları kapatacak kadar uzundu. "Ayrıca beni sen kurtarmışsın, teşekkür ederim. Ben..."

Bu durumda bir teşekkür yeterli olur muydu?

Yüzümdeki kaygıyı gördüğü an devam etmeme izin vermedi. Yatağın yan tarafındaki camdan yüzüne ışık vuruyor, gözlerinin sarısını hiç olmadığı kadar parlak gösteriyordu. "Ödeştik." Sesi kesindi, onu izlerken büründüğüm bu büyülenmiş hâlin süresini uzatıyordu. "Teşekkür etmene gerek yok."

Bu tartışmayı uzatabilirdim, o kesinlikle böyle yapardı, ancak bunun aramızda bir anlaşmazlık sebebi olmasını istemiyordum. Sonuçta ikimiz de insanların hayatını kurtarmak için buradaydık, değil mi? Bunun için

yıllardır eğitim alıyorduk. İşini yaptığı için ona karşı mahcup hissetmemeliydim.

Zaten hissettiğim şey daha çok...minnettarlıktı. Orada olduğu için şanslıydım. Bana son anda arkamdan sarıldığı ve malachinin tepesine yıldırım indirecek kadar gücü olduğu için.

Gülümsedim. Hiçbir şey demek gelmedi içimden, sadece gülümsemek ve bu hâlini aklıma kazımak istedim. Karşımda duruyordu. Elleri hâlâ arkasında birbirine bağlamış vaziyetteydi ve simsiyah giysiler içerisindeydi. Bu sefer uzun ceketlerinden birisi yoktu üzerinde, ince bir gömlek giyiyordu. Gömleği işlemeliydi, beline taktığı kalın kuşakla sadelikten uzaktı. Kimliğini gizlemek zorunda olmadığı zamanlarda onu basit şeyler giyerken görmek pek mümkün değildi, Kayven'in en zengin ailelerinden birisine mensup olduğunu her halinden belli ederdi.

"Ben yine de teşekkür etmek istiyorum...orada olduğun ve doğru anda müdahale edebildiğin için."

Duraksadıktan sonra söylediğim kısmı dinlerken dudakları büküldü, hiç memnun olmadığını bu kısacık andan anladım.

"Doğru anda mı? Son an desek daha doğru olur. Yaralandın."

Yerini çok iyi bildiğini belli eder bir kesinlikle koluma kaydı bakışları. Giysimin altında kalmıştı ama gözleri tam olarak yara izinin olduğu yerdeydi.

İç güdüsel olarak kolumu kendime doğru çektim ve elimi yaranın üzerine kapattım. "Acımıyor ki. Hem çok daha kötüsü olabilirdi, olmadığı için seviniyorum."

Dudakları bir şey söylemek üzere aralandı ancak vazgeçti. Bunu yaparken parmak uçlarında sabırsızca havalanıp geri inmişti. Başını da anlık olarak sağına doğru çevirmiş, sonra tekrar bana dönmüştü.

"Dinlenmelisin."

"Ve temizlenmeliyim."

O karşımda bu kadar iyi görünürken bulunduğum hâl iyice rahatsız etmişti beni. Üzerimdeki örtüyü sıyırdığımı görünce "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Anında kaşlarını çatmıştı ancak sesi sert değildi.

"Odama gideceğim."

Gitmemem için hiçbir sebep yoktu. Üzerimde hissettiğim bu korkunç halsizlik hariç iyiydim ve çorbamı içmiştim. Temizlenip odamda dinlendiğim takdirde akşam yemeğinden önce eskisi gibi olurdum.

Söyleyiş tarzından bana karşı çıkacak gibi gelmişti, bu yüzden yatağın ucunda durmayı bırakıp yan tarafa geçtiğinde şaşırmıştım. Ne ara geldiğini bile anlamamıştım, yüz hizamda bana uzattığı kolunu görmüştüm sadece.

Karşımda dikiliyordu.

Bakışlarım uzattığı kolundan yüzüne doğru çıktığında bana *hadi* der gibi baktı. Kalkmama yardımcı olmaya çalışıyordu ve bunu oldukça centilmen bir şekilde kolunu uzatarak yapıyordu.

Kalp atışlarım öyle bir hızlandı ki fark edecek diye korktum. Kendim kalkabilirdim, onun yardımına ihtiyacım yoktu ama bunu istiyordum. Ayrıca koluna tutunmadığım her saniye teklifinden rahatsız olmuş gibi görünme düzeyi artıyordu. Bu yüzden elimi kolunun üzerine koydum ve kalktım.

Yine çok yakındık, dün gece onun kolunu iyileştirirken olduğumuz kadar yakın.

Gözlerinde heyecanlı bir pırıltı yakaladım.

"Gidelim, Gorion ve Cohen'in bizi böyle görmesini istemiyorsan acele etmeliyiz."

Birlikte revirden çıkarken tuhaf hissediyordum ve bunun içtiğim çorbayla alakası yoktu.

Rahsan Ze'viv yanımda yürüyor, bana yürürmem konusunda yardımcı oluyor ve ben ona kaçamak bakışlar atarken son derece ciddi bir yüz ifadesiyle etrafa bakıyordu. Sanki odama götürmüyor da kimse görmeden kaçırmaya çalışıyordu.

Bu haline gülecektim ki bana döndü. Aniden aklına bir şey gelmişti.

"Bir şey yedin mi?"

"Yedim. Matias çorba getirmişti."

Yine o memnun olmayan, sorgulayan ifadeyle baktı. "Bu yeterli mi?"

Gülümsedim. "Yeterli. Onu bile zor içtim zaten."

Başını tekrar öne doğru çevirdi. "Yürüyemeyecek gibi hissettiğinde söyle."

Benim yüzümden biraz yavaş yürüyorduk ama iyiydim, odama kadar gidebilirdim. Revirden çıkıp üst katın merdivenlerine yöneldiğimizde yağmurun sesini duydum. Merdivenlerdeki devasa pencerelere çarpıyordu ve bu ses insana müthiş bir dinginlik veriyordu.

Aynı zamanda bana *onu* hatırlatıyordu. Yanımdaydı ve düşüncelerimde bile kaçamıyordum ondan, zihnimin içinde bile yan yanaydık.

"Sen de dinlenmelisin." dedim yumuşak bir sesle. "Hiç uyumamış gibi görünüyorsun."

Son söylediğimi duymazdan geldi. "Daha sonra, bugün yapacak işlerim var."

Bu hafta ve ilk dördün haftası bitsin, sonunda rahatlıkla uyuyabileceğimiz dolunay haftası gelsin istiyor; Bahar Festivali'nde bolca eğleneyim diye düşünüyordum ama unutuyordum ki herkes benim kadar tasasız değildi. Rahsan daha konuşurken omzundaki sorumluluğun ağırlığını hissetmiştim.

Onun için Bahar Festivali eğlence, elma şarabı ve havaifişekler değildi; şehir konseyinin toplanmasıydı, gergin geçen gündüz ve gecelerdi.

Bunun beni üzdüğünü fark ettim, gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde içimi şefkatle doldurduğunu.

"Öğle yemeği yedin mi?"

Cevap vermeden önce biraz bekledi. "Henüz değil."

Gözlerimi büyüttüm. "Yemelisin!"

Bana kendime dikkat etmiyormuşum gibi hissettiriyordu ancak kendisi de benden farklı değildi.

"Yiyeceğim. Odan nerede?"

"Bu koridorun sonunda." diye sorusunu cevaplarken şüpheli gözlerle baktım. Gözlerini karşıdan ayırmıyordu, yanından geçtiğimiz ve benim inceleye inceleye ezberlediğim tablolara bile bakmıyordu ancak bakışlarımı hissetmiş olacak ki "Yiyeceğim." dedi. "Sadece bir saat sonra krematoryumda olmam gerek."

Krematoryum mu?

"Dün gece ölenlerden birisini mi tanıyorsun?"

Krematoryum görevde ölen asker ve büyücülerin yakıldığı yerdi. Törenler sade yapılır, sadece ölenin ailesi ve tanıdıklarının katılmasına izin verilirdi.

"Ben değil, Paul tanıyor. Orada olmamı istedi."

Yaşadığım şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Kitapta ne Paul'den bahsediliyordu ne Rahsan'la arkadaş olmaya başladıklarından. Rahsan'ın bile sayılı anda ismi geçtiğinden ve kısıtlı sahnesi olduğundan Paul'ün varlığına değinilmemesi normaldi. Şimdi öğrendiğim bilginin beni memnun etmişti, kitapta geçmeyen şeyleri öğrenmenin etkisiydi bu.

Odamın önüne geldiğimizde yavaşça elimi kolundan çektim. Zaten tutuşum zayıf olduğundan onun için pek bir şey fark etmeyecekti. Hareketlerimden geldiğimizi anlamış, gözleri önce kapımı sonra beni bulmuştu.

"Eşlik ettiğin için teşekkür ederim."

Yine utanıyordum. Çok saçma anlarda yaşanmaya ve gittikçe sıklaşmaya başlamıştı bu utanma işi. Kapımın önündeydi ve halsizim diye yardımcı olmuştu sadece, utanılacak bir şey yoktu.

Buna rağmen parmaklarımı birbirinin arasından geçirmiş ve onlarla oynamaya başlamıştım ne yapacağımı bilemediğimden. O ise başını bir kere eğmişti, *rica ederim* deme şekli buydu.

"Yemek yemeyi ve dinlenmeyi unutma, yoksa toparlanamazsın."

Dün gece ikimiz de kendimizi zorlamış, güçlerimizi dikkatsizce kullanmıştık. Elbette karışımlar yapacak, ona da verecektim ancak fiziken dinlenmediği sürece bu karışımların etkisi bir yere kadardı. Özellikle uyumuyorsa.

"Tamam, Malkin. Beni düşünmeyi bırak ve dinlen."

İsyan etmiyordu, sesi hafif alaylıydı ancak yüzümdeki ciddiyeti böyle yok edemeyeceğini anladığında dudağının kıvrılan kenarı yavaşça eski haline döndü. Ben de yaslandığım kapıdan ayrılıp açmak için kapı koluna uzandım.

"Artık gitsem iyi olur." derken geriye doğru bir adım attı. Başımı sallayarak onu onayladım. "Ben de içeri gireyim. Sonra...görüşürüz?"

En son onu görmeyi beklediğimde gidip görev için gönüllü olduğundan bunu şüpheyle söylemiştim ancak başını birkaç kere sallayarak beni onaylamakta hiç gecikmemişti.

İçeri girdiğimi görene kadar kapıdan ayrılmadı, ben de girdim ancak kapıyı aralık bıraktım. O gidene kadar da aralıktan gidişini izledim. Adımları kesinlikle beni buraya getirirken olduğundan daha hızlı ve sertti.

Merdivenleri inerek ortadan kaybolana kadar bekledim. Sonra kapıyı kapattım ve bir süre yaslanarak düşündüm.

Bunu yaparken odamı incelemiş, ayrılalı bir gün bile olmamışken özlediğimi fark etmiştim. *Bir de daha fazla oyalanamayacağımı.*

Evet, halsizdim ve parmağımı bile zor oynatıyordum ama daha fazla bu halde, bu giysilerle kalamazdım. İlk istikametim banyo oldu, küvetin dolmasını beklerken üstümdekilerden kurtuldum.

Kendi enerjimin hiç olmadığı kadar azaldığını biliyordum, bunu bedenimin her zerresinde hissediyordum. Bu yüzden suyun içine bulabildiğim tüm esansları ve bitkileri attım. Uzun süren ve bolca düşündüğüm bir banyo oldu.

Yaralandığım haberinin babama gittiğinden emindim. Okuldan ilk defa böyle bir haber aldığı için endişeden delirmiş olmalıydı ve onun için iyi olduğumu söylediğim bir mektup yazmalıydım. Banyodan sonra yapacaklarımı sıraya koymaya çalışıyordum ama sürekli Rahsan'ın görüntüsü araya giriyordu.

Bu çıldırtıcıydı.

Kütüphanenin üst katında, şöminenin karşısında oturduğumuzda bana olan bakışı ve arkadaş olmanın ne kadar iyi bir fikir olduğunı sorgulayan yüzü en ince ayrıntısına kadar gözlerimin önündeydi.

Daha sonrasında seralarda gerçekten arkadaş olmaya başladığımızı hissettirircesine gülüşmemiz, dönüş yolunda düşmemem için sürekli eliyle beni yoklaması...

Yaptığımız ufak piknik, dün gece ve son olarak bu sabah. Bir şekilde onu günün her saatinde görmüştüm sanki, gözleri hangi ışıkta ne renk oluyor biliyordum artık.

Yaşadığım duygu karmaşasını bedenimden çıkarıyor, cildimi iyice ovuştururken hem kirlerden hem de bu çıkmazdan kurtulmaya çalışıyordum.

Baktım kurtuluş yok, düşünmeyi ertelemeye karar verdim ve giyindikten sonra yatak yerine çalışma masasının başına geçtim. Çekmecemden hemen

bir mektup kağıdı çıkardım ve kalemimi mürekkebin içerisine batırarak olabildiğince samimi birkaç satır yazmaya çalıştım.

Babam, yani Theodor Malkin'le ilişkimi nasıl tasvir edebileceğimden emin değildim. Gerçekte kim olduğumu hatırlamadığımdan gerçek ebeveynlerimi de hatırlamıyordum. Dolayısıyla herhangi birisine karşı aile bağı ya da özlemi hissetmiyordum.

Kitapta gözlerimi açtığımda on sekiz yaşındaydım, çocuk olmadığım için Bay Malkin'i de gerçek babam gibi benimseyememiştim.

İlk başta bu durum çok tuhaftı. Aviva'yı çok sevdiği her halinden belli olan, elindeki tüm imkânları önüne seren sevimli bir adamla karşı karşıyaydım ve ne yapacağımı bilememiştim.

Kurgunun değişmemesi, her şeyin olduğu gibi kalması gerektiği fikri daha o zamanlarda zihnime yerleştiğinden ve Aviva'nın babasıyla ilişkisinin ne kadar iyi olduğunu bildiğimden (Serafina bundan kendi babasıyla olan ilişkisiyle karşılaştırıp üzülmek için bahsetmişti.) buna uygun davranmaya çalışmıştım.

Üç yıl boyunca hiç kavga etmemiştik, gerçekten kızını seven ve onun için endişelenen, saygıdeğer birisiydi. O bana her sevgiyle yaklaştığında olabildiğince güzel karşılık vermeye çalışıyordum ama bunu yaparken duyduğum suçluluk yüzünden yeterince iyi olduğumu düşünmüyordum. Başından beri aynı soru dolanıyordu çünkü kafamda *: Ben buradaysam gerçek Aviva nerede, ona ne oldu?*

Sonuçta on sekiz yaşında yoktan var olmamıştı bu karakter. Thedor Malkin bana bulabildiği her fırsatta geçmişten, çocukken yaptığımız şeylerden bahsederek bunu doğrulamıştı. Anne Nehama Malkin'in yokluğunu Aviva olabildiğince az hissetsin diye elinden geleni yapmış; hem kızına vakit ayırmış hem de çok çalışmıştı.

Kitapta Theodor Malkin'in hikayesine az çok değinilmişti ancak bizzat yaşadığımda epey üzülmüş ve bir şeyler yapmam gerektiğini düşünmüştüm, kızının yerine geçen bir sahtekâr olduğum ona yardım etmem gerektiğini. *En azından bu kadarını borçlu olduğumu.*

Orijinal kurguda Aviva'ya büyü güçlerini veren ve aynı onun gibi şifacı olan anne Nehama görev sırasında ölüyor ve kızına daha o üç yaşındayken veda ediyordu. Babası ise o büyüyene kadar annesi gibi şifacı olmaması ve onu da eşini kaybettiği gibi kaybetmemek için dua ediyordu ancak şifacı doğası o kadar kolay saklanabilen bir şey değildir, babası da çok geçmeden anlıyor ve Aviva'yı asla eğitim alması için yollamamaya karar veriyordu.

Kızı eğitim alıp çalışmasın, para kazanmak için görevlere gitmesin diye kendisi daha fazla çalışıyor, işleri büyütmeye çalışırken batırıyordu. Bu yüzden son umudu kızını zengin birisiyle nişanlamayı düşünmek oluyor ancak kendisini ondan ayrılmak için hazır hissetmiyordu. Zaten Aviva da evlenmek istemiyor, bir şekilde babasının gönlünü yaparak eğitim almak için akademiye kayıt oluyordu.

Aviva bundan Serafina'ya bahsederken asla evlenmek istemediğini ve istemeyeceğini söylüyordu, ömrünün sonuna kadar hiç tanımadığı annesi gibi ihtiyaç duyan herkese yardım etmek istediğini.

Kurguda yaptığım ilk büyük değişiklik Aviva'nın akademiye geliş sebebiyle ilgiliydi ve ne riski ne sonuçları düşünmüştüm yaparken, bizden başka kimseyi etkileyeceğini düşünmemiştim çünkü. Sadece Theodor Malkin'e batmaması için tavsiye vermiş, bu tavsiye sayesinde de servetini birkaç kat büyütmesini sağlamıştım. Böylece Aviva yokluk yüzünden akademiye gitmek zorunda kalmamıştı.

Uzun sürmüştü ancak Bay Malkin'i tatlı tatlı konuşarak ikna etmiş, hiç tanımadığım "annem"in de böyle olmasını isteyeceği yalanını da işin içine katmıştım.

Bunu yapmış olmaktan gurur duymuyordum ancak akademiye gitmek zorundaydım. Gitmezsem Serafina'nın arkadaşı kim olacaktı? Kim onun karakterinin gelişmesini sağlayacak, Matias ile bir araya gelmelerine yardım edecek ve sayısız defa yanında olacaktı?

Orada olmamam her şeyi değiştirirdi ve yaşanabilecek felaketleri tahmin bile edemiyordum.

Neyseki altından kalkmıştım.

Akademiye başladıktan sonra işler yoluna girmeye başlamış, Serafina'yla arkadaş olmuş, okurken delicesine merak ettiğim her şeyi tecrübe etmiştim.

Bay Malkin de büyüyen işleri yüzünden daha fazla çalışmaya başladığından birbirimizi az görmüştük. Bu sayede yaşadığım suçluluğu bir kenara bırakabilmiştim ancak bu çözüm değildi tabii, zamanla Bay Malkin'i bu kadar sevebileceğim ve ona gerçekten *baba* diye seslenebileceğim aklıma gelmemişti.

Mektubu bitirip bir zarfa koydum ve bu akşam gönderilmek üzere haber kutusuna attım. İlk dördün haftasında kalan sınavlarımızı olacaktık ve eve dönmeme daha vardı, gerçekten babam olmasa da onu endişeli bırakmak istememiştim. Zaten öyle şefkatli ve ilgili bir yapısı vardı ki Theodor Malkin'e aksi şekilde davranmak mümkün değildi.

Akşam yemeğine kadar odamda kaldım ve çok sıkıldım. Bir ara Rahsan dönmüş müdür diye düşünürken içim geçti ancak çok uyumadım, tam ders çalışmaya karar verdiğimde ise Serafina geldi yanıma. Yarın akşam Matias'la göreve gideceklerdi, bu yüzden antrenman yapmıştı ve bitirdiği an soluğu yanımda almıştı.

Beni daha iyi halde görünce çok mutlu oldu. Ona ders çalışırken içmek üzere yaptığım çaydan ikram ettim ve beni hava almak için aşağıya sürüklemeden önce yarısını ancak içebildi. O beni mecbur bırakana kadar temiz hava almaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim, dolayısıyla ona teşekkür ederken akşam serinliğinin tadını çıkarıyor ve antrenmanını henüz bitirmemiş Matias'a attığı kaçamak bakışları görmezden geliyordum.

Aslında Bahar festivalinde ilk kez öpüşeceklerini bildiğimden içimdeki okur çığlıklar atıyordu ancak sakince bahçede şalıma sarınmış vaziyette durmaya ve güneş battıktan sonra bu huzurlu ortamın nasıl bozulacağını düşünmemeye çalışıyordum.

Akşam yemeğinde üçümüz beraberdik ve dikkatler benim üzerimdeydi. İyi olduğumu bir türlü anlatamıyordum, ikisinin de gözü yediğim lokmalardaydı ve bu işimi epey zorlaştırıyordu. Çaktırmadan salona bakmaya çalıştığımda ikisinden birine mutlaka yakalanıyordum çünkü.

Aradığım kişi ise ortalıkta yoktu. Yemeği olabildiğince yavaş yemiş, ona denk geliriz belki diye beklemiştim ama Rahsan gelmemişti. Yine mi yemeyecekti yoksa hala dışarıda Paul'le mi birlikteydi?

Kendime bunlar hakkında endişelenmemem gerektiğini tekrar ediyordum fakat ders çalışmak için kütüphaneye çıktığımızda daha sessiz olur bahanesiyle üst kata çıkıyor ve bir şekilde arkadaşlarımdan kurtuluyordum. (O ikisi birilerine anlatarak çalışmakta çok iyiydi ve aşağıdaki sesli bölümü kullanarak bunu yapabilirlerdi.)

Sonuç yine hüsran oluyordu, Rahsan yoktu.

Onu ertesi gün kahvaltıya kadar görmedim, gördüğümde ise odak noktam göreve gidecek Matias ve Serafina olduğundan nerede olduğunu bilsem de pek ilgilenmemiştim. Kendi yaşadıklarımdan sonra arkadaşlarım için daha fazla korkmaya başlamıştım ve bunu yansıtamamak, her şey harika olacakmış gibi davranmak beni içten içe öldürüyordu.

Birkaç defa ikisini de kontrol ettikten, görevde kullanacakları her şeyi çantalarına koyduklarından emin olduktan sonra onlara dışarıya kadar eşlik ettim. Sarılmalarımız çok uzun ya da duygusal değildi, birbirimize veda etmiyorduk çünkü. *Öyle olduğunu bilsem de bir parçam hep korkuyordu.*

Onlar grubun arasına katılıp ormana giden yolda yürümeye başladığında bir süre orada dikilmeye devam ettim. Bir şeyler atıştırıp seralara mı gitsem diye düşünüyordum.

Aslında sınavlarım için ders çalışmalıydım ancak düşüncelerim o ikisine kayarsa odaklanamazdım. Hem kendimi çok daha iyi hissediyordum ve orada bir faydamın dokunacağı kesindi.

Kafamda iyi kötü bir plan kurarak içeri girdim ancak daha birkaç adım atınca beni bekleyen bir sürprizle karşılaştım.

Onu o kadar beklemiyordum ki karşımda taş sütunlardan birisine yaslanmış, kollarını göğsünde bir ayağını da diğerine çaprazlamış şekilde görünce olduğum yerde duraksamıştım. Bu ani tepkime sırıttı ve ayağını diğerinin önünden çekerek doğruldu.

"Neden bu kadar korktun Malkin? Seni yemek için bekliyor gibi mi duruyorum?"

Olduğum yerde durmayı bırakıp ona doğru seri adımlarla yürümeye başladım. Bir yandan da bu kadar dalgın olduğum için kendime kızıyor, tek elimle şakağımı ovuyordum.

"Bilmem, beni yemek için mi bekliyorsun?"

Gergindim, gerginliğimin sebebi endişeydi.

O da bunu fark etmiş olacak ki kaşlarını çatmış fakat bu konuda yorum yapmak yerine aramızdaki konuşmayı devam ettirmişti.

"Seni yemek için değil, seninle yemek için bekliyorum."

Olduğum yere çivilendim. "Hı?"

Sütundan tamamen ayrıldı bu tepkimi görünce. Yüzü mimiksizdi, sakince bir elini diğerinin boşluklarından geçirmiş ve parmaklarını eklemlerine doğru bastırmıştı.

"Akşam yemeği yemedin, değil mi?"

Bu tepkimin yemek yediğim için olduğunu düşünmüyordu, değil mi? Nasıl bu kadar rahattı?

"Yemedim." Sesim heyecanımı ele veriyordu. "Birlikte mi yiyeceğiz? Yemek salonunda?"

Herkesin içinde?

Bu yaptığımız sessiz anlaşmaya tamamen aykırıydı.

İstemiyor değildim, sadece ne hissettiğimden emin değildim. Böyle bir şey planladığını bilseydim bir şekilde Matias ve Serafina'ya arkadaş olduğumuzu söylerdim. En azından denerdim! Böylece dedikodulardan değil benden öğrenirlerdi, böylesi en doğrusuydu—

"Birlikte yiyeceğiz ama yemek salonunda değil."

Kendi kendime düşünürken yaşadığım ızdırabı görüp tek bir cümlesiyle acıma son verdi.

"Nerede? Bahçede mi?"

Okul binasının içinde yemek yiyebileceğimiz çok yer yoktu, yani yakalanırsak başımızın derde girmeyeceği.

"Hayır." İkinci tahminim sınıftı ancak bunu söylememe gerek kalmadan önüme geçti ve geriye doğru birkaç adım atarken kendini beğenmiş bir şekilde güldü. "Astronomi kulesinde."

Böylece önümde yürürken ne kadar çekici gözüktüğüne dair düşüncelerimin bana yaşattığı şaşkınlığa bir de bu eklendi.

"Nasıl? Orası ders olmadığı sürece kilitli değil mi?"

"Kilitli." diyerek beni onaylarken başını salladı. "Ama ben Usta Oren'e ders çalışacak bir yere ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Ve o da öylece anahtarı mı verdi?"

Gülüşü büyüdü. "İyi bir öğrenciyim."

"Belli oluyor." Cevap verirken ne dediğimi düşünmüyor, sadece gülüyordum. Bariz bir şekilde mutluydum, onun böyle bir şey yapacağını hiç düşünmezdim. Zaten bu yüzden bu kadar etkiliyordu, aklıma bile gelmeyecek şeyleri bu kadar kolay yaptığı için.

Anın heyecanına kapılıp geri kalan her şeyi unuttum. "Nasıl yapacağız peki? Yemekleri nasıl götürelim?" Aklıma gelen şeyle somurttum, omuzlarım düştü anında. "Tamam, astronomi kulesinin anahtarını almak için uğraştın, biliyorum ama başka bir yer bulsak?" Sesim daha şimdiden bezgindi. "Hiç o kadar merdiven çıkasım yok."

Kulenin sarmal şekilde uzanan merdivenleri dardı, önünde merdivenden başka hiçbir şey yoktu ve sonsuza kadar çıkıyor gibi hissetmenin yanında

bir de baş dönmesi hediye ediyordu. Dersi ve öğretmeni çok sevmeme rağmen iple çekmeme sebebimdi ve keyfi bir şey için çıkma düşüncesi tüm şevkimi kırmıştı. Çıkana kadar üç kere daha acıkırdım ben.

"Merdivenleri yürüyerek çıkmaktan bahseden kim?"

Yüzündeki ciddi ifadeyi görünce dank etti. Karşımda bir yıldırım büyücüsü duruyordu. *Uçabilen* bir büyücü. Bunu nasıl unutabilirdim?

"Aa, doğru ya."

Bu tepkimle yüzündeki ciddi ifade anlık olarak silindi, varla yok arasında gülümsedi ve bu kalp atışlarımın hızlanması için yeterliydi.

Elimi enseme atıp parmak uçlarımla dokundum. "Nasıl yapacağız peki yemekleri? Odamda ufak bir sepet var, onu alıp geleyim mi?"

Evet, ciddi manada piknik yapmayı seviyordum.

"Gerek yok, her şeyi hallettim."

"Gerçekten mi? Nasıl?"

"Her şeyi düşünmene gerek yok." Yine o kendini beğenmiş gülümseme. *Aynı gülümseme ama aynı hisler değil.* Artık sinir etmiyor. "Sadece gidelim ve yiyelim, tamam mı?"

Onun peşinden karanlık koridora girdim. Herkes tam aksi yönümüze gidiyordu, büyük yemek salonunun olduğu yere. İnsanlardan ve seslerden uzaklaştıkça aramızdaki sessizlik daha belirgin hale geldi. Tok adım seslerimizi, birbirleriyle olan uyumunu dinlerken onunla konuşmak istiyordum aslında, en son dün beni odama bıraktığında konuşmuştuk ve bu onunla konuşmayı özlememe yetecek bir süreydi.

Ve sorun tam olarak buydu.

Duygularım karışıktı, ben karışıktım. Ne yapacağımı bilmiyordum ve bu adını koyamadığım duyguların bana bela olacağına dair çok güçlü bir hisse kapılmıştım.

Bu bizim kitabımız değildi çünkü, bizim aşkımız her şeyin cevabı değil felaketin başlangıcı olurdu.

Ki bunu bu duyguların karşılıklı olacağı varsayımına dayanarak düşünüyordum, Rahsan'ın şu anda beni astronomi kulesine yemek yemek için götürmesi aksine büyük bir delil oluştursa da Serafina'ya duyduğu hisler bende koca bir soru işaretiydi. Kendim saf olduğum, ona kötü niyetle yaklaşmadığım için onu da öyle sanıyor ve sık sık unutuyordum ama...*korkuyordum.*

Ya tüm bunlar bir oyunsa?

Ya şimdi yanımda yürürken tutmak için büyük bir istek duyduğum elleri sonumu getirecekse?

Ya her şey bir anda tersine dönerse?

Öyle ya, felaketler taksit taksit olmazdı. Her şey bir anda sarpa sarardı. Tüm evin yanması için tek bir kibritin yere düşmesi yeterdi.

Üstelik arkadaşlarım göreve gitmişti, daha kamp alanına bile varmamışlardı ve onlar kâbusları yanında sevimli bırakacak bir geceye giderken öylece romantik hislere kapılamıyor, keyifli bir kuş gibi şakıyamıyordum.

Bazı şeyler elimdeydi, bazıları değil. Yol boyu süren sessizliğimiz astronomi kulesine ulaşan koridora girdiğimiz anda son buldu. Güneş batmıştı, battıktan sonraki son ışıkları ise taş koridoru zayıf bir şekilde aydınlatıyor ve bize çok güzel bir manzara veriyordu. Yürürken istemsizce aklıma geldi. *Bana ilk defa burada adımla seslenmişti.*

Matias ve Serafina arkadaş olduğumuzu düşünsün diye.

Şimdi o ikisi yoktu yanımızda ve biz gerçekten arkadaştık.

Yani, en azından ben buna inanmak istiyordum. Bu kadar karmaşık olmamın sebeplerinden birisi de buydu. Evet, o kitap karakteriydi ve ben ne olduğunu bilmediğim başka bir şeydim. Evet, o kötü karakterdi ve bizim

kesinlikle bu halde olmamamız gerekirdi. Evet, bu listeyi böyle epey uzatabilirdim ama...*bunu istiyordum.*

Kuleye çıkan merdivenlerin önüne geldiğimizde bana attığı bu bakışı, ilk defa yaşadığım için ayrıca korkutucu olan bu hisleri, bu bilinmezliği ve bu kalp atışını istiyordum.

İstemesem de bir şey değişmezdi, onunla karşı karşıya geldiğim her an nehir onun yönünde akıyordu. Kara bulutlar geliyor ama o fırtına asla kopmuyordu, yıldırımları hiç beni hedef almıyordu. *Benim için hedef alıyordu.*

O böyle yapınca, yalan bile olsa tatlı geliyordu. Kanmak istiyordum, sonunu görmek istiyordum. Endişelerim birikiyordu ama sağır oluyordu kulaklarım, sadece onun şarkısında dans etmek istiyordum.

"Hazır mısın?" Bana bir adım yaklaştı.

Kalbim tekledi. Bir an boş bulunup *ne?* diyecektim. Onun hakkında düşünürken öyle dalmıştım ki gerçekte neler olup bittiğini kaçırmıştım.

Merdivenlerin önündeydik. Çıkmayacak, yukarı doğru uçacaktık.

BİRLİKTE?!

Uçma konusunda pek iyi değildim, birinci yılımızda Serafina'dan rica etmiştim ve o günden sonra emin olmuştum ki böyle bir büyü gücüyle doğmadıysanız dengenizi sağlamak çok zordu. Serafina uçmama yardım ederken bile yere çakılacak gibi olduğumdan daha fazla rezil olmamak için gerekmedikçe ve yanımda tutunabileceğim Serafina olmadıkça bu işe kalkışmamaya karar vermiştim.

Yüzümdeki kararsızlığı ve korkuyu kolay bir şekilde okudu.

"Sakin ol, seni tutacağım."

Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin olamadım.

Sonra bir adım daha yaklaştı, kıpırdamadan durdum ve elini bana doğru uzattığında istemsizce kollarımı kaldırdım işini kolaylaştırmak için. Bir elini koltuk altımdan geçirip sırtımdan tuttu, diğeriyle belimi sardı ve bir an için nefes alamadım.

Kötü. Kalbim için kesinlikle kötü.

Bana sımsıkı tutunuyordu, bu esnada bütün duyu organlarım aynı anda çıldırmış gibi çalışıyordu ve aklımı kaybetmek üzereydim. Bir kere vücudunun bu kadar sıcak olacağını hiç tahmin etmemiştim. Yaralandığında onu tedavi ediyor olmam bile mermerden oyulduğu düşüncemi etkilememişken şimdi tamamen yıkılmıştı. Sıcaktı ve beni sarmalıyordu. İkincisi, burnum omuzunun hemen üstündeydi ve kaynağını bilmediğim bu koku her neyse çok güzeldi. Üçüncüsü, ayaklarımı gerçek manada yerden kesmişti ve bunu yaparken önden bir uyarı vermemişti.

Sarmal merdivenleri çıkarken çok hızlıydık, bu hız midemi bulandırıyordu ve daha kötü hissetmemek için sımsıkı sarılarak gözlerimi kapatmıştım. Yüzüm omzuna yaslıydı, hız yüzünden bulanıklaşan merdivenleri görmesem daha iyiydi. Ellerimi de sımsıkı geniş sırtına bastırmıştım, birbirlerine pek yakın durmuyorlardı.

En tepeye ulaştığımızda derin bir nefes aldım. O beni yavaşça bırakmıştı ama ben kusacağımdan korktuğum için ondan çabucak uzaklaşmış ve bir elimi mideme bastırırken diğeriyle ağzımı kapatmıştım. Birkaç saniye müsaade etti.

"İyi misin?"

"İyi olacağım, biraz oturalım."

Neyse ki astronomi odasında minderden bol bir şey yoktu. Odanın tam ortasına bir şeyler hazırlamıştı ancak inceleyecek halim yoktu. Sadece iki minderden birisine oturdum ve karşıma geçmesini izlerken biraz daha iyi hissetmeye başladım.

Uçmak dışarıdan özenilecek, harika bir şey gibi görünüyordu ama artık emindim. Bundan nefret ediyordum. Doğa Ana'ya, toprağa, fazlasıyla

bağlıydım ben. Ayaklarım kesinlikle yerde olmalıydı.

"Bir dahaki sefere biraz daha yavaş ol, tamam mı?"

Bunu lafın gelişi olarak söylemiş, daha dudaklarımın arasından çıktığı anda kütüphanede yanıma geldiği zamanı aklıma getirmiştim. Yine "Bir dahaki sefer olacağını düşünüyorsun yani?" demesini bekledim ama yavaşça başını salladı sadece. "Tamam."

Bu konuda bu kadar ciddi olması beni utandırırken bakışlarımı aşağıya, minderlerimizin arasına konmuş kaplara indirdim ve anında fark ettim. "Bunlar okulun yemekleri değil."

Bugün Serafina ve Mat'in yediği yemeklere benzeyen bir tane bile yoktu aralarında. Kaşlarımı çatarak söylediğim şeye rahat bir şekilde karşılık verdi.

"Evet, bu okulun değil Ze'viv Malikanesinin bu akşamki menüsü."

Bakışlarımı kaldırıp yüzüne baktım. "Ne yani, aşçınız yemekleri yemen için okula mı gönderiyor?"

"Her zaman değil." Giyiniş konusunda lüksü sevse de şımarık göründüğünü düşünmüş olacak ki ses tonu önceki kadar rahat değildi. "Bugün rica ettim."

"Neden?"

Dudakları bir an tiksintiyle büküldü ama düşündüğü kelimelerin hiçbirini söylemedi. "Arkadaşların." dedi sadece. "Arkadaşlarının bugün olmayacağını biliyordum, dün eve gittiğimde talimat verdim."

Yine utanıyordum ve bu sefer kulak kızarmalı utanıyordum. *Bunu planlamıştı.* Anlık olarak karar vermemişti, dünden beri aklındaydı. Hatta belki daha önce.

Bugün bana ne oluyordu? Sözleri kalbime neler yapıyordu böyle?

Aklıma gelen ilk saçma soruyu sordum. "Peki yemekleri de sen mi seçtin?"

En sevdiklerin mi? Bunlardan sana dair bir şey öğrenebilir miyim?

Zavallı ben, kalbim avuçlarımda geziyordum. Peşinden koşuyordum hatta, karşısına geçip ona uzatmak için hazır bekliyordum.

"Hayır, normalde ne pişecekse onu istedim ama aşçımız iyidir. Beğeneceğini düşünüyorum."

"Rahsan ben..."

"Teşekkür etme, Malkin. Sadece yiyelim."

İşte, güzelim ânı bozmuştu.

"Teşekkürlerle ne alıp veremediğin var senin?"

"Bir alıp veremediğim yok. Karşımda mahcup görünmeden hoşlanmıyorum."

Gerçekten de öyle bir söylemişti ki ben ve mahcubiyetime aralarında yüz yıllardır bir savaş var sanırdınız.

"Mahcup değilim, beklemiyordum ve hoşuma gitti."

Gözleri tekrar bana çevrildi ve yüzümdeki ifadeyi kendince tarttı. "Bunu bilmem yeterli."

Ne diyeceğimi bilemedim, onun karşısında sık sık yaşadığım durumlardan birisi de buydu.

"Tamam, yiyelim o zaman."

"Bekle."

Kaşığımı bol malzemeli pilavın içine daldırmadan önce beni durdurdu ve kabı iki elinin arasına aldı. İlk başta ne yaptığını anlamadım, kısa süre sonra yemeğin üzerinden çıkan buharı gördüm ve taşlar yerine oturdu. Yıldırım büyücüsü olarak hem hava hem ateş güçleri vardı ve bunu hayatının her

alanında, en ufak şeyde bile kullanmaktan çekinmiyordu. Bu yemeğini sıcak yemek ya da mumunu yakmak için bile olsa.

"Gerçekten inanılmazsın."

"Ne? Soğuk yemeği sevmem."

Gülmeden edemedim. Böyle huylarını öğrenmek hoşuma gidiyordu, bahsetmeyeceği ve sadece yaşayarak öğrenebileceğim huylarını.

İçinde dereotu, sarı ve kırmızı biberin de olduğu pilav çok güzeldi, biftek ve yanında fırınlanmış kuşkonmazı da sevmiştim. Bir de aşçıları alkolsüz, çok güzel bir içecek hazırlamıştı ve içinde demirhindi bitkisi olduğundan emindim. O kadar hoşuma gitmişti ki tadı, Rahsan'a tarifini isteyip isteyemeyeceğini sormuştum. Tuhaf tuhaf bakmıştı bana, elinde bir tarif kağıdıyla çıkıp gelmesi biraz saçmaydı sanırım.

Yemek yerken sohbet ettik. Ona sevmediği bir yemek olup olmadığını sordum. Genelde yemek seçmediğini ancak koyun ve domuz eti yemediğini söyledi. Bir de etten ziyade sebze yemeklerini daha çok sevdiğini. Bunca zaman Serafina'yla birlikte Matias'ı tanıdığımdan ve o tam bir et canavarı olduğundan bir an garip gelmiş, sonra bu farklılığı sevdiğimi fark etmiştim.

"Demek Zev'iv Malikanesinde bu akşam bu yendi." dedim ikimiz de bitirdiğimizde. Hem sohbet konusu açmak istiyor hem de ona ve ailesine dair daha çok şey öğrenmek istiyordum. "Yemekleri baban mı seçer?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Aşçı aylık olarak listeyi hazırlar, o da onay verir. Şimdiye kadar memnun olmadığını görmedim. Yılların verdiği bir şey sanırım, aşçı kimin neyi sevip sevmediğini biliyor."

"Peki baban nasıl birisi?"

Bu soru üzerine düşündü. Bu kadar düşündüğü için babasıyla problemli olduğunu ve bana bahsetmeyeceğini düşünmüştüm ancak "Şahsen tanımadığın sürece anlatması zor birisi." dedi en sonunda. Sesi normaldi.

"Neden?"

"Çünkü sen onu sevip sevmediğine karar vermeden önce senin notunu verir, sana da verdiği bu nota göre davranır. Sana sevip sevmeme seçeneği bırakmaz."

Söyledikleri merakımı iyice körükledi. Kitapta Solomon Ze'viv çok ürkütücü bir adam olarak tasvir edilmişti. Dik bakışlı, sert, sözünü dinlemeden konuşan.

Okurken onu hiç sevmemiş, Rahsan'ı tanımaya başladıkça onun da babasını sevmediğini düşünmüştüm ancak şimdi söyledikleriyle birleşince...Belki bu sadece Serafina'ya karşı olan tutumuydu, karakterleri onun gözlerinden görmüştük sonuçta.

Bu sebeple, ihtimal vermesem de onunla tanışana kadar hakkında düşünmemeye karar verdim. Belki ondan önce davranır ve notunu ben verirdim.

Biz yemeği yerken güneş tamamen batmıştı ve hava karardıkça arkadaşlarımı düşünme sıklığım artmıştı. Ne halde olduklarını, ilk saldırının gerçekleşip gerçekleşmediğini merak ederken de gülümsemiyordum haliyle, kollarımı dizlerimin etrafına sarmış ve duruyordum öylece.

İyi ki yalnız değildim, yoksa saatlerce o şekilde kalabilirdim.

Yalnız değil, Rahsan'la birlikte olmasaydım.

Çünkü beni bu endişeli-düşünceli ruh halinden çıkarabilecek nadir kişilerden birisi oydu. İşe yarayacağını bilerek mi söylemişti bilmiyordum ama "Tüm gece öyle mi durmayı düşünüyorsun?" demişti. "Buraya sadece yemek yiyelim diye getirmedim Malkin. Ders çalışacağız."

İlk başta "Canım istemiyor." diyerek yanaşmamıştım ve normalde bu tarz konularda hırslanmazdım ama onun meydan okuyan tavrıyla ilgili bir şeyler beni harekete geçiriyordu.

"Senden çok daha iyiyim ve ben bile çalışıyorum, sen neyine güvenerek çalışmıyorsun?" dediğinde kalkıp en yakındaki parşömeni almış ve yanına dönmüştüm çünkü. Bu sefer minderim karşısında değil, yanındaydı ve

gökyüzü haritasının olduğu parşömeni ikimizin arasına açmıştım. Zayıf mavi ışıklar yıldızları simgeleyen noktaları görebileceğimiz kadar aydınlatıyordu ve ben hırsla her birini parmağımla işaret ederek söylüyordum.

Doğru söylediğimde hiç sesi çıkmıyordu, yanlış söylediğimde ise anında bunu duyuruyordu. Sınıfta ya da baş başa olmamız hiç fark etmiyordu o an, daha çok hırslanarak devam ediyordum ama işe yarıyordu.

Matias ve Serafina'nın iyi olduğunu umut ediyordum ama normalde olacağı kadar endişeli bir şekilde düşünmüyordum onları. Bazen birbirine değen parmaklarımız ya da haritayı sinirle önünden çekerken omuzlarımızın değmesi dikkatimin dağılması için yetiyordu.

Rahsan Ze'viv bana yetiyordu. Dikkatimi dağıtıyor ve biraz olsun huzur veriyordu.

Ne kadar ironikti, değil mi?

❊

Serafina ve Matias görevden sağ salim dönmüştü.

Güneşin ilk ışıklarıyla uyanmış, onları karşılamak için kapıya koşmuştum. İkisi de iyiydi, tek bir çizikleri dahi yoktu.

Bir kolumu birine bir kolumu diğerine doğru uzatıp ikisine aynı anda sarılmış, ancak ondan sonra rahat bir uyku uyumak üzere odama dönebilmiştim.

Yeni ay haftasının son günüydü ve hiçbirimiz göreve gitmeyeceğimiz için o gün rahattım. Arkadaşlarımla vakit geçirmiş ve geri kalan sınavlarıma çalışmıştım.

Bir de gözlerim Rahsan'ı aramıştı tabii. O gün ortalıktan yok olmamış, bunun yerine bana attığı her kaçamak bakışta kalbimi yıldırımlarıyla çarpmıştı.

Evet, böyle bir gücü olduğunu ben de bilmiyordum ama vardı. Yemek salonunda, koridorlarda, kütüphanede onu ne zaman görsem kalbime bir şok dalgası yayılıyordu. Her köşeyi döndüğümde onun keskin, sarı gözlerini görmeyi umuyordum. Her gece uyumadan önce mutlaka düşüncelerimi süslüyordu.

İlk başta kendime kızıyor, yorganımı tekmeleye tekmeleye uymaya çalışıyordum ancak inkârın bir faydası yoktu.

Rahsan'dan etkileniyordum.

İlk dördün haftası seralar, kütüphane ve sınavlar arasında mekik dokumamla geçiyordu ve o yoğunlukta bile kendimi onu düşünürken buluyordum.

İstediğim kadar sık göremediğim için de hayali eşlik ediyordu bana.

Daha önce bu kadar kısıtlı ortak zamanımızın, birbirimizi görebilmek için minicik fırsatlarımız olduğu bu kadar dikkatimi çekmemişti ancak şimdi son derece sinirimi bozuyordu.

Gerçekten de bir araya gelmesi hiç planlanmayan karakterler olarak yazılmıştık.

Serafina ve Matias ile arkadaş olmasam bu kadar da göremezdim onu. Belki ben onu tanırdım ama o beni tanımazdı, ismimi bilmezdi, *fark etmezdi bile.*

Şimdi şansımı zorluyordum.

Dolunay haftasına üç gün vardı, onunla en son dünden önceki akşam kütüphanede konuşmuştuk ve göreve gideceğini söylemişti. Kızmıştım tabii, ufak bir tartışma yaşamıştık ama beni dinlediği yoktu. Yine bildiğini okuyup gitmişti ve bunun dümdüz aptallık olduğunu göremiyordu.

Daha doğru düzgün kendini toparlamadan görevlere giderek ne yapmaya çalışıyordu bilmiyordum. *Ölmeye mi?*

Ona kızdığım için taş havanda sinirli sinirli bitkileri eziyor, serada yalnız olduğum için rahatça söyleniyordum.

Serafina sınavdaydı, Matias'ı da yemekten sonra görmemiştim çünkü Rahsan gücünü daha çabuk yenilesin diye karışım yapmaya gelmiştim.

Son olarak ezdiğim hibisküs ve funda yapraklarına biraz kabak çekirdeği yağı ekleyip dünden beri toprak kapta beklettiğim karışımın içine attım ve nihai karışımı daha küçük bir kaba koyarak pelerinimin iç cebine attım. Tadının güzel olduğunu iddia etmiyordum ama işe yarayacağı kesindi. Ayrıca hazırlaması meşakkatliydi ve uzun sürüyordu, yemezse fena bozuşurduk.

Yarın son sınavım olan astronomi vardı, ortak ders olduğu için ona çalıştığını düşünüyordum. Bu yüzden önce kütüphaneye bakacak, sonra da dinlene dinlene (ve muhtemelen söylenerek) astronomi kulesine çıkacaktım.

Gözümde büyüyordu o merdivenler, bir de en son nasıl çıktığımı hatırlayıp utanıyordum. Sanki gözlerimi kapatsam ve hayal etmek için kendime yeteri kadar süre versem bana nasıl sarıldığını, kolunu belime nasıl doladığını hissedebilirdim.

Okula doğru koşarken yanaklarımın kızarmasını engellemeye, bu tip düşünceleri aklımdan atmaya çalışıyordum. Astronomi kulesi kafamda hâlâ aynı olmalıydı, romantikleştirmeye gerek yoktu. Zaten düşünmem için bir sebep de yoktu, Rahsan'ı kütüphanenin üst katında bulmuştum.

Alt kat ışıl ışılken üst kat hep daha karanlık, daha sessiz oluyordu. Bahar gelmiş olmasına rağmen kulenin içi serindi, bu yüzden şöminede zayıf bir ateş yanıyordu. Bazı masalar doluydu, tanımadığım öğrenciler mumların aydınlattığı kitaplarına doğru eğilmiş ders çalışıyordu.

Adımlarımı son derece dikkatli atarak Rahsan'a doğru yürüdüm. Koyu renk giysileri yüzünden bu karanlık ortamda kolayca kamufle olur gibi görünse de oturuşu onu ele veriyordu. Yan tarafındaki boş masaya oturmadan önce pelerinimin cebinden kabı çıkardım ve masasının üzerine koydum.

Bakışları kitabından önce bıraktığım kaba, sonra bana kaydı.

"Bu ne?" diye sorarken şaşkındı, beni görmeyi beklemiyordu.

Kalbim heyecanla çarparken ona bunu hissettirmemeye, yüzümü sakin tutmaya çalıştım. Otururken de tavırlarım rahat olsun diye uğraşıyordum.

Etrafındaki masalar hep boştu ancak diğerlerini rahatsız etmemek adına kısık sesle "Özel bir karışım." dedim. "Enerjini daha kolay yenilemen için."

"Yemem mi gerekiyor?"

"Evet. Tadı biraz kötü, ağzına attıktan sonra bir parça ekmek de alsan iyi olur."

Kabın kapağını açtı ve ara ara pembeliklerin olduğu, koyu yeşil karışıma baktı. Dikkatli bir şekilde onu izliyordum ancak yüzünde tiksintiye dair hiçbir şey yoktu. Daha çok...düşünceliydi.

"Teşekkür ederim."

Sesinde alışık olmadığım bir tını vardı. Oturuşumu dikleştirmiştim. Tam *rica ederim* diyordum ki "Yarın sınav var." diyerek buna mâni oldu. "Çalışmayacak mısın?"

"Şimdi çalışacağım."

Bu kararı aniden almışım gibi şüpheyle baktı bana ancak aşağıya kitap almak için inip döndükten sonra biraz daha ikna oldu. İlk oturduğum yere, sağındaki masaya oturdum ve kitabımı açtım. Bunu yaparken beni izlemiş, sonra çalışmaya geri dönmüştü.

Yanımda o varken odaklanmak öncekinden çok daha zordu. Bu kadar yakın oturduğumuz için miydi? Yoksa aklıma sürekli başka sorular geldiği için miydi?

Ayrıca onun etkilenmediğini görmek çok sinir bozucuydu, parşömen kağıdına hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu. Akademik hırslarını bir yere kadar anlıyordum, ben de iyi bir öğrenci olmak için elimden geleni yapıyordum ancak ondaki farklı bir boyuttu. Ben festivale o da gelir mi, gelirse görür müyüm, birlikte bir şeyler yapabilir miyiz diye düşünürken onun umurunda olan tek şey gökyüzüydü, takımyıldızlardı.

Avuç içimi yanağıma yaslayıp nefesimi verdim. İş başa düşmüştü, biz arkadaştık ve arkadaşım olarak böyle bir şeyi ona sorabilirdim, değil mi?

Oturuşumu dikleştirdikten sonra ona döndüm.

"Bahar festivaline gidecek misin?"

Bana dönmeden cevapladı, yazmaya ara vermemişti.

"Sanmıyorum, kalabalıktan hoşlanmam."

Söylediği şeye inanamadım. En azından yalandan bir *belki uğrarım* duymayı bekliyordum.

"Sadece kalabalıktan hoşlanmıyorsun diye yılda bir kez yapılan etkinliği kaçıracak mısın?"

Onun Matias ve Serafina'yla birlikte şehir konseyinde olacağını, artık orada her ne yapıyorlarsa ona dair şeyleri tartışacağını biliyordum ama *tüm gece* orada olmayacaktı.

Serafina nasıl orijinal kitapta Aviva ile vakit geçirip sonrasında Matias ile öpüşebiliyorsa o da en azından çıkıp festivalin tadını çıkarabilirdi.

"Kaçırsam ne kaybederim ki? Seneye yine aynısı olacak."

Ama önünde uzun bir ömür yok, Rahsan. Buna engel olmaya çalışacağım ama yok, o kadar festival görmedin sen.

İçimi kaplayan bu karamsarlığı dağıtmak adına neşeli bir sesle "Hayır, olmayacak." dedim. Bu sefer yazmaya ara verip başını bana çevirdi. Dikkatini çektiğimin bilincinde olarak hızlı hızlı devam ettim. "Seneye mezun olacağız ve kim bilir nereye yollayacaklar bizi. Festivali kaçıracağız, ben yaptığım her şeyi özleyeceğim ve sen bu akşamı hatırlayacaksın, bu konuşmayı. O zaman pişman olacaksın ve keşke Aviva ile festivali gezmiş olsaydım diyeceksin."

Kaşlarını kaldırdı, yüzünde hafif alaylı bir gülümseme belirdi. "O kadar eminsin yani?"

"Evet, eminim." Özgüvenimi sesime de yansıtmaya çalıştım. "Neden, biliyor musun?"

Başını olumsuz anlamda sallayabilmesi için verdiğim süreyi vücudunu hafifçe bana çevirmek için kullandı. Bir de öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yaslamak ve ellerini önde parmaklarını birbiri arasından geçirerek birleştirmek için. *Tamam, şu anda çekici olduğunu düşünmek için iyi bir zaman değil, kanıtlamam gereken bir şey var!*

"Çünkü tüm yıl boyunca festivalin gelmesini bekliyorum, on sekiz yaşımdan beri altını üstüne getiriyorum ve nasıl tadını çıkarabileceğine dair kitap bile yazabilirim." Yüzündeki eğlenir ifadeyi görünce "Ciddiyim!" diye çıkıştım. "O kadar iyiyim ki hangi stant nereye kurulacak tahmin bile edebiliyorum."

Tüm dikkati üzerimdeydi ve bu artık fiziksel olarak beni etkilemeye başlamıştı. *Gözleri hep böyle mi bakıyordu?*

"Yani?" dedi. Sadede gelmemi istiyordu, ağzımdaki baklayı çıkarmamı.

Derin bir nefes aldım. "Bence benimle gelmelisin. Böylece sana festivalin tadını nasıl çıkaracağını göstermiş olurum ve neyi kaçırmadığını görünce mutlu olursun."

Nasıl hiç hata yapmadan söyleyebilmiştim bilmiyorum ama bitirdiğimde büyük bir beklenti içerisindeydim. Tek bir *hayır* beni mahvedebilirdi, bu korkunçtu.

Benim gerginliğimin aksine masadaki parşömeni aldı ve rulo yaptı. Cevap vermesini beklediğim için hareketlerini büyük bir dikkatle izliyordum ancak parşömeni bana uzatmasını beklemiyordum.

Hiçbir şey demeden aldım ve az önce katladığı ruloyu açtım. Tamam, mektup yazdığını düşünmemiştim ama astronomi notu çıkarmasını da beklemiyordum. Sorarcasına yüzüne baktığımda "O senin için." dedi. "Güzelce çalış."

Söylediklerimi duymamış gibi mi yapacaktı?

Tam isyan edecektim ki "Ve." diyerek beni durdurdu. "Festivalin ilk günü, havai fişeklerden bir saat önce meydanda benimle buluş. O zaman beni küçük turuna çıkarabilirsin."

Kocaman gülümsedim. "Küçük bir tur olmayacağından emin olabilirsin."

❊

merhabalar!

umarım bölümü beğenmişsinizdir.

bu sefer daha çabuk gelmeye çalıştım ve diğer bölümü de kısa sürede yazmayı planlıyorum.

normalde festival kısmı da bu bölümde olacaktı ancak önceki kısımlar beklediğimden uzun sürdü ve bugüne bölüm sözü verdiğim için alelacele bir şeyler yazıp bununla geçiştirmek istemiyorum. festival aviva ve rahsan için de bir dönüm noktası olacak çünkü.

umarım beğenmişsinizdir.

sevgiler,
Sareinn.

13 Temmuz 2023.

12. BAHAR FESTİVALİ

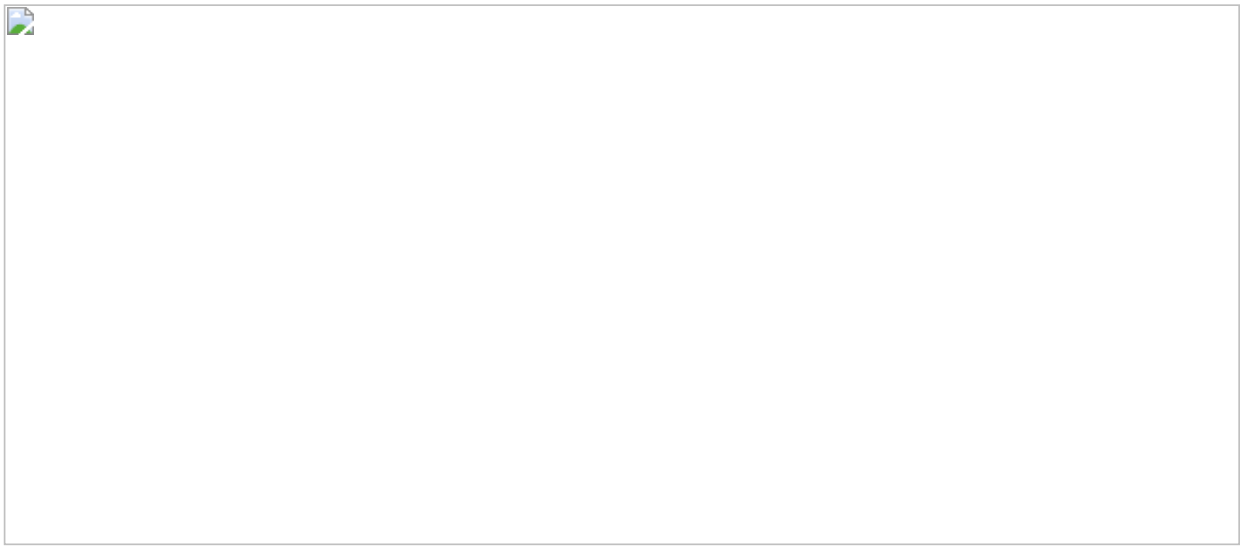

The Oh Hellos,
Soldier, Poet, King

The Gothard Sisters,
Dragonfly

❊

"Aviva!"

İçinde bulunduğum at arabası Arnavut kaldırımlı yolun kenarına yaklaşırken duyduğum sevecen ses Theodor Malkin'e aitti. *Babama.*

Tıknaz, pembe yanaklı bir adamdı. Seyrelmiş saçları saman sarısı, gözleri yeşildi. Üzerine baldırlarına kadar inen koyu renk bir redingot, içine gömlek ve yelek giymişti. Sürekli bir yere yetişmek zorunda olduğundan sık sık kontrol ettiği yuvarlak cep saatinin zinciri

giydiği redingotun üzerinden cebine kadar uzanıyordu. Silindir şapkasını beni selamlamak için çıkarmış ve bir eliyle onu tutarken diğer elini arka tarafına, beline doğru atmıştı.

Onu görmek her zaman bir zevkti. Gerçek babam olmadığını bilmek onu bir karakter olarak sevemeyeceğim anlamına gelmiyordu çünkü.

Eteğimi tutarak arabadan indiğimde yüzünde gördüğüm samimi gülümseme içimi neşeyle doldurdu. Ona aynı sıcaklıkla gülümsemeye çalıştım ve birkaç adım ilerisinde durup reverans yaptım, o da başını eğip beni selamladıktan sonra sarılmam için kollarını açtı.

Tanımadığım bir adamdan gelen sevgi ve şefkat ilk başta çok tuhaftı, onu nereye koyacağımı bilmiyordum ama zamanla, onu bir baba figürü olarak görmeye başladığımda bunu yapmak kolaylaşmıştı. Bu dünyadaki ilk destekçim oydu çünkü, nerede olduğumu anlamadığım korkunç zamanlarda bana sahip çıkan ve güven veren tek kişi olmuştu.

Kızına karşı ne kadar sevgi dolu olduğunu bilmenin, dahası bu sevgiye maruz kalmanın zor olmadığını söyleyemezdim. *Bu hisler benim için değildi çünkü.*

Gerçek Aviva'ya ne olduğu sorusu sürekli zihnimin bir köşesindeydi ancak cevabı bulmaya ilk günden daha yakın değildim. Suçluluk ve şefkat karışımı bir duyguyu hep içimde taşıyor, hikayenin bitmesini ve ait olduğum yere dönmeyi biraz da onun için istiyordum. Böylece gerçek kızına kavuşabilirdi.

Ancak o an, içimde haftalardır görmediğim ve çok sevdiğim bir adamı görmenin mutluluğunu taşıyordum sadece. Theodor Malkin'e sarılırken gözlerimi kapatıyor, bana söylediği tüm o güzel şeylere aynı sevecenlikle karşılık vermeye çalışıyordum.

Malkin Malikanesi şehrin en seçkin, doğrudan meydana bağlanan caddelerinden birisi olan Margolis Sokağı'nda bulunuyordu. Enine boyuna geniş bir evdi ve sosyeteye yeni yeni giren mütevazı bir tüccar için gayet iyi sayılırdı. Ona yardım etmeden önce bunun yarısı kadar bir evde ve çeyreği kadar çalışanla yaşıyorduk çünkü. Yani, *yaşıyorlardı.* Ben kitaba girdiğim andan itibaren yaşadığım suçluluk duygusuyla kolları sıvamıştım, Cherney'deki evi hayal meyal hatırlıyordum.

Oysa burası, tuhaf bir şekilde ev hissi veriyordu. Dış duvarları bej rengi, pencerelerinin altı taş işlemeliydi. Zengin muhitte bulunduğundan etrafındaki evler de benzer ekonomik duruma sahip tüccarlara, kuyumculara ya da emekli olmuş büyücülere aitti.

Ön bahçeyi geçmiş merdivenleri tırmanırken babamın koluna girdim, ona kilo verdiğini söylerken sesim endişeliydi. Onu gördüğüme mutlu olmam eskisinden daha yorgun olduğunu fark etmeyeceğim anlamına gelmiyordu, kendisine dikkat etmesini ve öğün atlamamasını söyleyemeyeceğim anlamına da.

Girişteki hol siyah-beyaz damalı mermerle kaplıydı, yürüdüğümde topuklarımdan tok sesler çıkıyordu.

Geniş merdivenin önüne gelene kadar yürüdük. Korkulukların bittiği yere, iki tarafın da tokmaklı kısmına, arka bahçede yetişen pembe-mor ortancalardan oluşan çiçek buketleri asılmıştı.

Evin kahyası ve baş hizmetçi beni at arabasından indiğim an karşılamış, arkamızdan yürüyerek bize eşlik etmişti. Şimdi de babamın emirlerini bekliyorlardı.

Babam hâlâ annemin (Aviva'nın annesinin) nişan yüzüğünün takılı olduğu elini koluna sardığım elimi tutmak için kullandı ve nazikçe sıktı.

"Odan çoktan gelişin için hazırlandı. Çıkıp temizlen ve dinlen, akşam yemeğinde burada olacağım."

"Gidiyor musun?" Kaşlarım bir an için çatıldı, sesimden yaşadığım hayal kırıklığı belli oluyordu.

"Kısa süreliğine." diyerek beni rahatlatmaya çalıştı, güleç yüzünde bir gülümseme belirmişti. "Akşam yemeğinde beraber olacağız."

Yüz ifadesi ciddileşirken başını öne eğmiş bizi dinleyen baş hizmetçiye döndü. "Bayan Kastav, genç hanım temizlendiğinde odasına şarküteri tabağı ve sabah aldırdığım ekmeklerden yollayın."

"Başüstüne, efendim."

Ben işlerinin ne kadar yoğun olduğuna tanık olmanın verdiği şaşkınlığı yaşarken o çoktan çalışanlarına emir vermiş ardından tekrar bana dönmüştü.

"Karnını doyur, aklım sende kalmasın. Tamam mı güzel kızım?"

Başımı sallayarak ona gülümsedim. Veda ederek ellerimi bıraktı ve kahyanın haber verdiği üzere kapıda onu bekleyen arabaya doğru yürüdü. Ben de büyük kapıda kollarımı göğsümde kavuşturmuş vaziyette caddede uzaklaşmasını izledim. Sonra da Bayan Kastav'ın seslenmesiyle içeriye girdim.

Theodor Malkin olmadığında burası daha yabancı hissettiriyordu.

Büyük merdivenleri hızlı adımlarla çıkmış, hâlâ alışamadığım toz pembe odamı incelerken üzerimdeki pelerinin düğümünü çözmüştüm.

Sınavlar bitmiş, dolunay haftası gelmişti ve bu sonunda rahat bir nefes alabileceğimiz anlamına geliyordu.
Akademi festivalin tadını çıkarabilmemiz için bir hafta izin vermişti, ben de ufak valizimi topladığım gibi soluğu babamın yolladığı arabanın içinde almıştım.

Şimdi buradaydım, yavaşça üzerimdeki giysilerden kurtuluyordum. Henüz soyunmamıştım, yardımcı kızların girip çıkmasını ve suyun sıcaklığını kontrol etmek, havluları hazırlamak gibi görevleri tamamlamasını bekliyordum. Bunu yaparken de doğrudan Margolis Sokağı'na bakan pencerenin önünde ayakta dikiliyor, yalnız kalacağım ana kadar sokaktan geçip gidenleri izliyordum.

Hizmetçi kızlardan daha kıdemli olanı yıkanmamda yardımcı olabileceklerini söylemişti ancak nazikçe reddetmiştim. Theodor Malkin kızının çocukluğunun maddi zorluklarla geçtiğini bildiğinden şimdi tüm imkanları vermeye, beni bir asilzade gibi hissettirmeye çalışıyordu ancak akademide her şeyimi kendim yapmaya alışmıştım.

Bu kitabın içinde geçirdiğim süre boyunca da bir hanımefendi gibi değil, bir asker gibi yaşamıştım. Şimdi istesem de aksi şekilde davranamazdım. Bu yüzden herkesin odamdan ayrılmasını bekledim ve banyonun kapısını kapattıktan sonra küvete girdim.

Gül yaprakları ve rahatlatıcı yağlarla süslenmiş sıcak su vücuduma çok iyi geldi. Akademi şehir merkezinden uzaktı, dolayısıyla alışık olmadığım kadar uzun bir araba yolculuğu yapmıştım. Merkezden uzak yollar bozuk olduğundan uzun bir süre kitap bile okuyamayacağım kadar sarsılmıştı araba, haliyle yorulmuştum.

Temizlendikten sonra giyindim, çıktığımda masanın üstünde tıpkı babamın emrettiği gibi birkaç çeşit peynir ve salam, biraz da yeşil üzüm konulmuş bir tabak buldum. Yanında da birkaç dilim ekmek.

Atıştırdıktan sonra aşağıya indim. Kitaplığın tozunu alan Rafya'dan Bayan Kastav'ın mutfakta olduğunu öğrendim. Bir süre odada gezindim, oturup gök mavisi ve altın rengi ağrıklı döşenmiş odayı inceledim. Rafya arka tarafımda kalıyordu, ufak tefek bir kızdı ve benden küçüktü ancak müthiş bir el çabukluğuyla yapıyordu işini.

Onun varlığını umursamadan ve bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde rahat oturdum. Ensemi koltuğa yaslayıp ellerimi göbeğimde birleştirdim, sonra da tavana baktım dudaklarımı bükerek.

Bu kocaman ev yuvam gibi hissettirmiyordu.

Nasıl hissettirebilirdi ki? Yabancı olduğumu unuttuğum anlar çok nadirdi, belki bu aralar biraz daha çok unutmaya başlamıştım ama...

Dur.

Tam burada dur çünkü sana unutturanın kim olduğunu biliyorsun.

İsmi bir şiir misali belirdi zihnimde.

Rahsan Ze'viv.

Ona karşı filizlenmeye başlayan hislerim beklenmedikti, tehlikeliydi. Tıpkı arkadaş olma fikrinin tehlikeli olduğu gibi. O gece şömine karşısında otururken bunun nereye varabileceğini düşünmemiştim, şimdi bu hislerin nereye varacağını da düşünmüyordum.

Tek bildiğim eğer festivalde görüşmek için sözleşmemiş olsaydık onu çok özleyeceğimdi.

Dün gece eve dönmek için izin aldığını biliyordum, o da şimdi şehir merkezindeydi ve eğer festivalde onu gezdireceğimi söylemesem bir hafta boyunca onu görebilmemin bir imkânı olmazdı. Eminim aklıma şimdi olduğundan daha çok gelirdi, yemek yiyip yemediğini bile düşünürdüm ve bu da düşüncelerimi astronomi kulesinde yediğimiz akşam yemeğine götürürdü.

Gizli işler yapmanın bana hiç uygun olmadığını düşünürdüm ama onunla paylaştığım anları saklamakta gayet başarılıydım. *Gizlice birlikte yemek yemeler, kaçamak bakışlar, gizli konuşmalar ve sözleşmeler...*

Derin bir nefes aldım iç çeker gibi.

Ona festivali gezdirecektim, değil mi?

Bunu hayal etmek bile kanımı kaynatıyor, içimi kıpır kıpır yapıyordu. Festival konusunda bir uzman olduğumu söylerken çok iddialıydım ama düşündükçe sürekli planları ve rotayı değiştiriyordum. Rahsan sever mi sevmez mi tahmin etmeye çalışıyor ve bunu yaparken kendimi öyle bir kaptırıyordum ki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Araba yolculuğunun ne kadar sürdüğünü de bu sayede anlamamıştım zaten.

Onu düşünmek içimi enerjiyle doldurduğundan daha fazla oturamadım ve koltuktan kalkıp mutfağa geçtim.

Mutfak geniş bir yerdi ama o kadar hummalı bir çalışma vardı, aşçılar ve hizmetliler oradan oraya öyle hızlı hareket ediyordu ki mekanın büyüklüğü hiç göze çarpmıyordu.

Bir süre kapıda durup bu karmaşayı izledim, gözlerim bir köşede patates soyan Bayan Kastav ve tanımadığım çalışan kızı bulduğunda ise onlara ilerledim. Geldiğimi fark edince ayağğa kalktılar. İki ellerimi açarak onlara doğrulttum.

"Lütfen, lütfen rahatsız olmayın."

"Küçük hanım? Sizin burada ne işiniz var? Bir şeye ihtiyacınız olursa Rafya'ya söyleyin lütfen."

Konuşan Bayan Kastav'dı, ellili yaşlarında balık etli bir kadındı ve kafasındaki boneyi hiç çıkarmazdı. Bir yandan telaşlı bir şekilde benimle konuşurken bir yandan da azarlamak için Rafya'ya bakınıyordu.

"Bir şeye ihtiyacım yok, gerçekten. Sadece geziyorum, lütfen rahatsız olmayın."

Oturdukları masada bir sandalye çektim. Yeni kız beni tanımadığından bu halimi yadırgıyordu ancak Bayan Kastav alışıktı. Kıza patatesleri daha hızlı soymasını söyledikten sonra elma almaya gitmek için müsaade istemişti sadece. O başka bir kaba konmuş elmalarla dönmeden önce "Burada yenisin sanırım." diyerek sohbet başlattım. Dirseğimi masaya, avuç içimi de çenemle yanağım arasına yaslamıştım.

Kızın saçları kızıldı, burnunun üstünde çilleri vardı ve gözleri kahverengiydi. Boyu uzun, omuzları geniş, yüz hatları sadeydi ve hepsi ona kendine has bir güzellik veriyordu.

Onunla konuştuğumu fark edince panik oldu, elindeki patatesi kucağındaki kaba düşürdü. Patronun kızıyla konuşmanın bu kadar gerici bir eylem olduğunu bilmediğimden şaşırmış, düşüncesizce mi davranıyorum diye kendimi sorgulamıştım ama biraz sempati göstermenin ne zararı olabilirdi ki?

"Evet, daha iki ay olmadı efendim."

Kekelemesini bekliyordum ancak sadece duraksamıştı.

"İsmin ne?"

"Moselle."

Sorularımı garipsiyordu ve bunu gizlemekte pek başarılı değildi.

"Kaç yaşındasın?"

Rafya kadar küçük görünmüyordu. Nitekim "Yirmi üç." demişti, benden iki yaş büyüktü.

Patates soymayı bıraktı ve "Eğer merak ettiğiniz beni kimin işe aldığıysa..." diye söze başladı. Tavrı çok saygılıydı ancak niyetimi yanlış anlamıştı.

"Hayır hayır," dedim hemen. "Duymuşsundur, eğitimim gereği evde pek kalmıyorum ve seni de ilk defa gördüğüm için tanımak istedim sadece. Yoksa seni kimin işe aldığıyla ya da kabiliyetinle ilgilenmiyorum. Bayan Kastav bu konuda sana yeterli zorluğu çıkarıyordur eminim." Son cümlemle birlikte gülümsedim.

Evet, Bayan Kastav emektardı, bir ev nasıl çekip çevrilir iyi biliyordu ama sıcakkanlı bir kadın olduğunu söyleyemezdim. Kuralları vardı ve uymayanlara haddini bildirmekten hiç çekinmezdi.

Moselle söylediklerime şaşırmıştı, gülecekse bile bunu yapamadı çünkü Bayan Kastav tekrar yanımıza döndü. Akşam yemeğinden sonra servis edilmek üzere elmalı tart yapılacaktı ve şimdi soydukları da bunun içindi.

Masada onlarla bir süre daha oturdum, etrafta olmadığım süre boyunca olanları sordum ve pek tanımadığım insanlar hakkındaki şok edici gelişmeleri dinledim. Bunu yaparken

istemsizce elimi kendime doğru sallamaya başlamıştım, gittikçe sıcaklaşan mutfakta bir nebze serinlemeye çalışıyordum ama nafileydi.

Sıcaklığın kaynağı dev şöminede yanan ateşti. Üzerinde bir kazanın fokur fokur kaynadığını fark edince kalktım ve o tarafa doğru yürüdüm. Sıcaklık katlanılmazdı ama merak ediyordum.
Kazandaki çorbanın miktarı çok fazlaydı, tüm çalışanlarla beraber bizi iki hafta götürürdü.

Tahtanın üzerinde taze kekik doğrayan aşçı o tarafa yaklaştığımı fark edince "Buyrun küçük hanım?" diye sordu.

Başımı bir kazana bir ona çevirdim. "Bu kadar çorba kim için?"

Festivalde babam da bir stant açacaktı da benim mi haberim yoktu?

Doğradığı kekikleri kazanın içine atarken soruma cevap verdi.
"Yoksullar ve düşkünler için, Bayan Malkin."

Aldığım cevap beni hem şaşırtmış hem mutlu etmişti.

"Bu sadece festival için mi, herkesin karnı doysun diye?"

"Hayır, Bay Malkin kışın başından beri her hafta iki defa zor durumdakiler için yemek pişirmemi istiyor, genelde de çorba."

Theodor Malkin'in yüce gönüllülüğü hoşuma gittiği için bu konuda daha çok soru sormuş; babamın işleri düzeldiğinden beri ufak ufak yardımlar yaptığını, zamanla da bunu düzenli bir hayır işine çevirdiğini öğrenmiştim. Bana hiç söylememesine de biraz bozulmuştum açıkçası. Akşam yemeğinde bu konuyu açtığımda onu bol bol övmüş, yaptığının harika bir şey olduğunu söylemiştim çünkü. Eh, bir de çorbada benim de bir katkım olsun diyerek içeni daha iyi hissettirecek şekilde büyülediğimi.

Keyifli bir akşamdı, onu özlemiştim ve bol bol sohbet etmiştik. Ondan uzakta olmamdan pek hoşnut değildi, şifacı olmanın göründüğü kadar güvenli olmadığını da bizzat eşinden biliyordu ancak kendi doğamı reddedemeyeceğimi, başka türlü olamayacağımı da biliyordu. Bu yüzden endişelerini dile getiriyor ancak saygısını koruyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde odalarımıza çekildik, Rafya'dan benim için bir fincan melisa çayı getirmesini istedim ve pencereden dolunaya bakarken yavaş yavaş yudumladım.

Ay daha öncesinde bana ne ifade ediyordu hatırlamıyordum ancak bu dünyada, bu insanlar için romantik hiçbir tarafı yoktu. Bir uyarıcıydı sadece, seni bekleyen felaketin haberini veriyordu. Zaten insanların uzun uzun ayı izlediğini, onun hakkında konuştuğunu ve hayallere daldığına hiç şahit olmamıştım. Onlar için kaybedecekleri şeyleri, huzursuz uykuları ve çığlıkları simgeliyordu sadece.

Benim için de öyle olmalıydı fakat dolunayın güven verici görüntüsü bana bambaşka şeyleri hatırlatıyordu. *Bambaşka birisini.*

Çığlıkları değil, ertesi gün revirde beni görmek için beklemesini. Karanlığı değil, yıldırımları arasındaki görüntüsünü. Korku dolu bir geleceği değil, kütüphanede mum ışığında ders çalışmasını.

Onu gerçekten tanımaya başlamadan önce sempatik hiçbir yanı olmadığını düşünürdüm, şimdi ise hakkında daha çok şey öğrenmeyi, etkileneceğim başka özelliklerini bulmayı istiyordum.

Bu aptalcaydı. Bu dünyada zaten bir pusulam yoktu, yönümü iyice şaşıyordum.

Dolunaya bakıp hayal kuruyor, onun da benim gibi yarın akşamı iple çekmesini istiyordum.

⁕

Sabah geç uyandım.

Dün gece uyuyamadığım için elimde bir mum kütüphanede geç saatlere kadar oturmuştum.

Orası sadece babamın değildi, bana ait raflar da vardı ve ders içerikli ya da eğitici olmayan kitaplardan birisini okumak iyi gelmişti. Hatta o kadar iyi gelmişti ki elimden bırakamamıştım, anca uykusuzluktan başım ağrımaya başladığında yatağa geçmiştim.

Pişman mıydım? Hayır. Kitap okumasam bile yatakta dönüp durur, heyecandan yine uyuyamazdım.

Sabahım gecenin aksine sakin geçti. Hâlâ yüzümü yıkamam için çalışanlar tarafından getirilen ılık su dolu kaplara, her an her şeyin önüme gelmesine alışık olduğumu söyleyemezdim ama bu korkunç mahcubiyet hissini daha iyi bastırabiliyordum, işlerini yapan çalışanlardı sonuçta.

Kahvaltımı tek başıma yaptım. Babam sabah erkenden çıkmıştı ve koca yemek salonunda duyulan tek şey benim çatal bıçak sesimdi. Bu yüzden Rafya elinde birkaç zarfla geri döndüğünde derhal yemek yemeyi bırakmış ve hepsini alıp tek tek okumuştum.

Mektup arkadaşlarımdandı, *sözde* arkadaşlarımdan. Buraya taşındığımızdan beri babamın konuşmamı istediği sosyete kızlarından.

Onları sevmiyor değildim, aksine bu ince davranışları çok hoşuma gitmişti. Sorun yanlarında dikkatli olmak zorunda oluşumdu. Ayrıca hiçbiri büyücü olmadığından birlikte geçirdiğimiz kısıtlı vakitte beni tuhaf bulduklarını anlayabiliyordum. Birbirimizin hiç alışık olmadığı türden hayatlar yaşıyorduk.

Bundan rahatsızlık duymuyordum. Nazik ve iyi yetişmiş kızlardı, onlardan öğrenebileceğim çok şey vardı ve hepsinden önemlisi, okuldayken peşimi bırakmayan "yan karakter olma" hissini yanlarında hiç hissetmiyordum. Onlar kitapta geçmeyen ve Serafina'nın bilmediği hayatımın bir parçasıydı çünkü. Her şeyden bağımsız olarak arkadaşlarımdı.

Ben hariç hiçbiri akademide okumadığından birbirleriyle daha sık görüşüyorlardı, haliyle de daha samimilerdi ancak aralarında dışlanıyor gibi hissetmiyordum. Hissetseydim babamın hatrını kırmak uğruna bu çay partilerinden uzak dururdum zaten.

Neyse ki aramız iyiydi, bu yüzden gelirken onları arka bahçemizdeki çardakta ağırlamayı, çay ve tatlı için çağırmayı düşünmüştüm.

Onlar benden önce davranmıştı sadece.

Farklı cümlelerle ifade etseler de hepsi geldiğime seviniyor ve ne kadar kalacağımı merak ediyordu.

Aldığım mektupların heyecanıyla kahvaltımı bir an önce bitirdim ve masaya, mürekkep ve kağıdın karşısına geçtim. Sonra her biri için ayrı ayrı yazdığım davet mektuplarını zarflara koydum ve uşağa vermesi için Rafya'yı görevlendirdim. İçlerinden birisi yeni nişanlanmıştı, bunun haberi akademideyken gelmişti ve sınav haftama denk geldiği için doğru düzgün tebrik edememiştim. Festivalden bir hediye alsam iyi olurdu, hem belki Rahsan seçmemde yardımcı olurdu.

Bunun düşüncesi bile kalp atışlarımın ritmini değiştirdi.

Ben günümü arka bahçede, çiçeklerin ve ağaçların bakımıyla geçirirken onun Şehir Konseyinde olduğunu biliyordum. Biliyordum çünkü Serafina ve Matias da oradaydı, babalarının yanında ne kadar yakın olduklarını asla belli etmiyorlar ve konuşulanlar yüzünden gerim gerim geriliyorlardı.

Evet, ana karakter olmanın kesinlikle dezavantajları vardı ve önlüğümü giymiş ortancalarımı sevgiyle büyütürken üçünün de yerinde olmak istemediğimi fark etmiştim. Ben bahçemde mutluydum, bu dünyanın dehşetli yüzünü unutmak için çay partileri planlarken de, genç kız olduğumu sonuna kadar belli edercesine romantik hayaller kurarken de mutluydum.

Her ne kadar bu planlar kötü karakteri içinde barındırsa da.

Sonuçta hayal hayaldi, değil mi? İstediğim kişiyi romantize edebilirdim. Her şeyin sonunu düşünmesem de olurdu. Geçen yazını ve bu yılın büyük kısmını görevlerde bir şifacı olarak geçirmiş olsam da hâlâ yirmi bir yaşında bir genç kızdım. Yaşıtlarım nişanlanıyordu, aşktan utangaç bir hevesle bahsediyordu ve ben de, bu dünyanın bir parçası olmasam da bu hislerin bir parçası olmak istiyordum. Yalnızca kafamın içinde olsa bile.

Bu yüzden temizlenmek için odama çıktığımda onun için güzel gözükmek istediğimi kendime itiraf edebilmiştim. Aynada ilk defa kendime alıcı gözle bakmış, vücudumu güzelce ovarken saçlarımı nasıl bir model yapsam diye düşünüp durmuştum.

Nasıl bir şey olursa olsun *ne* takacağımı çok iyi biliyordum. Göreve gönüllü olarak gittiği için bana ertesi gün reviede verdiği zümrüt yeşili taşlı o tokayı.

Fark edeceğini biliyordum, dikkatli biriydi ve beni hem heyecanlandıran hem de korkutan tam olarak buydu.

Ona karşı hissetmeye başladığım ve kendime bile söylemeye çekindiğim duygularımdan haberdar mıydı?

Aklımdan geçirdiğim anda utandım ve yüzümü çıplak bacaklarıma doğru gömdüm. Öğrenirse ne olurdu? Arkadaş olmaya başladığımız için bana değer veren Rahsan yerini eski soğuk haline bırakır mıydı?

Ya da duygularıma karşılık verir miydi bir ihtimal? Böyle bir seçenek söz konusu muydu?

Yine kendi kendime düşüncelere daldığımı, bu yüzden geç kalacağımı fark edince kenarda duran havluya uzandım ve küvetten çıktım.

Ben giyecek bir şey seçmeye çalışırken güneş yavaş yavaş batıyordu. Tokam sağ olsun, giyecek bir şey bulmam hiç zor olmamıştı. Sonbaharda babamın benim için aldığı kaliteli kumaşlarla terziye bir sürü elbise diktirmiştim, hatta kumaşların bir kısmını arkadaşlarıma hediye etmiş, bir tane de Serafina için elbise diktirmiştim. Sahip olduklarımı paylaşmak hoşuma gidiyordu ve bunu yapmam için karşımdaki kişiyi çok sevmeme gerek yoktu bile, aklıma gelmesi yetiyordu.

Kullanmaya fırsatımın olmayacağını düşündüğüm her şeyi verirdim ve zümrüt yeşili olan bir elbiseyi kıyamayıp vermediğim için çok mutlu olmuştum. Tam olarak aradığım şeydi çünkü. Bu renk bana yakışıyordu, gözlerimle uyumluydu ve açık tenli, kahverengi saçlı bir karakter olarak yazarın beni şifacıların rengi için özellikle mi böyle tasarladığından emin olamıyordum.

Bir tahminde bulunsaydım evet derdim.

Elbiseyi giyince gördüğüm manzara aksini düşünmemi imkansız kılmıştı çünkü. Arkasındaki ipleri bağlayamadığım için boldu ama buna rağmen elbise bana çok yakışmıştı. Birkaç saniye şaşkınlıkla aynada aksimi izleyeceğim kadar.

Kapım tıklatılmasa daha ne kadar öyle kalırdım bilmiyordum. O ses beni dünyaya geri getirmiş, elbisemin bol olan göğüs kısmını iyice kendime doğru bastırıp omzumun üzerinden kapıya dönmüştüm.

Gelen Moselle'di, onu beklemediğim için "Rafya gelmeyecek mi?" diye sormuş, Bayan Kastav ona başka bir iş verdiği için benimle kendisinin ilgileneceği cevabını almıştım. Yüzü ifadesiz, sesi sakindi. Başımı yavaşça sallayarak onaylayıp gelmesini işaret etsem de kafamdaki tereddütleri tamamen gidermek adına "Bundan önce çalıştığım yerde küçük hanımın saçlarıyla hep ben ilgilendim." dedi. "Bu konuda deneyimliyim, bana güvenebilirsiniz."

"Peki." Ona aynadan gülümsedim ancak beni görmedi. Başkasına yaptığında harika yapan ama kendisine hiç faydası dokunmayan birisi olarak saçımı benden başka kim yapsa kabulümdü zaten.

Yaklaşınca elbisemi doğru düzgün giymediğimi fark edip arkadan iplerini tuttu. "İsterseniz önce giysinizi halledelim."

"Evet, Moselle, teşekkür ederim."

İplerimi sıkılamadan önce fark ettiği şeyle hayretle bana döndü.

"Korse giymediniz mi?"

"Hayır." Akademide geçirdiğim zaman yüzünden varlığını bile unutuyordum ki bu benim için en iyisiydi. Geçitte geçirilen gecelerde kimsenin derdi ince bir bel olmuyordu, şimdi de eğlenmek için çıkacağım gecede birisinin buna dikkat edeceği aklıma gelmemişti.

Sanırım bu işin sonunda babamın istediği olacaktı, asla birisiyle evlenmeyecektim. Zaten kitabın sonunda Aviva okulda eğitmen oluyor ve evlenmiyordu.

Belki kitap bittikten sonra...

Hayır. Şimdi derin derin düşünmenin sırası değildi. Sırf bu yüzden, benim olumsuz cevabım sonrası yorum yapmadan iplerimi tek tek sıkılayan Moselle ile konuşmayı denedim. Ağzından laf almak zordu, asla sorduğumdan fazlasını anlatmıyordu ama birlikte geçirdiğimiz sürenin sonunda ona biraz daha ısındığımı söyleyebilirdim.

Yaşı gereği karakteri Rafya'ya göre daha oturmuştu ve ağzı sıkıydı, sağda solda kimseye dedikodu yapacağını düşünmüyordum çünkü eski işverenlerinden bahsederken de saygılı ve mesafeliydi.

Tek sorunu...mutsuz görünmesiydi.

Şifacılığın getirdiği herkese yardım etme iç güdüsü devreye girmeden önce tuvalet masasından kalkıp akşam yemeğine inmeyi başardığımda kendime şaşırdım. İnsanların işine burnunu sokmamak önemliydi, mutsuz görünüyorsa bile ancak o izin verdiği sürece ona yardım edebilirdim.

Bu yüzden bozulmuş dalgalarımı güzelce şekillendirdiği ve tokayı tam istediğim gibi taktığı için ona teşekkür etmekten başka hiçbir şey yapmamıştım. Saçlarımı toplamasını istemediğimden işi uzun sürmemişti zaten.

Elbisem omuzlarımın bir kısmını açıkta bırakıyordu, kumaşı inceydi ve boyu bileklerimin biraz üstündeydi. Saçıma festivalde satılan çiçek taçlardan taktığım anda tamam olacaktım.

Gülümseyerek aynada kendime baktım. Rahsan görünüşümü beğenecek miydi? Yani beni beğendiğine dair en ufak bir iması bile olmamıştı, aksine, neşeli görüntümden hoşlanmadığını söylemişti ki şimdi özellikle çok neşeli gözüküyordum.

Ama ne yapabilirdim ki?

Geçen yıldan beri bu geceyi bekliyordum ben! Rahsan olsun ya da olmasın.

Ne kadar beklediğimi iyi bildiğinden masada akşam yemeği için ona katılmamı bekleyen babam heyecanıma hiç şaşırmamıştı. Söylediği ilk şey çok güzel olduğumdu, beni yanındaki sandalyeye çağırmış ve oturduğu yerden kalkmadan elimdem tutup bir tur etrafımda döndürmüştü.

Sonra hemen bozulmuştu tabii, bu güzellikle beni nasıl yalnız bırakacağından şikayet etmişti. Yarım yamalak yediğim yemekte konuştuğumuz konu da buydu zaten, Moselle'in bana eşlik etmesini istemişti, ben de ona festivali Serafina ile gezeceğimi söylemiştim.

Yalan değildi. Rahsan'la çok daha sonra, havai fişeklerin atılmasına bir saat kala buluşacaktık. Gecemin çoğunda Serafina'yla olacak, Rahsan gelmeden önce onu özellikle nerelere götüreceğime karar verebilecektim.

Babam Serafina'yı tanıdığı için onay verdi ama gönlü olduğunu söyleyemezdim. Bu hali komik geliyordu, festivalde başıma gelecek herhangi bir tehlikeyle kıyaslanamayacak bir hayatım vardı benim, bunu bilmiyor muydu?

Sokağa adım attığım anda tertemiz bahar havasını içime çektim, böyle yumuşak akşamlara bayılıyordum ve içimin ne kadar güzel duygularla doluğunu Moselle'den gizleyememiştim. Evet, babamla festivalde yalnız olmam konusunda anlaşmıştık ancak caddenin sonuna kadar bana Moselle'in eşlik etmesi konusunda ısrarcı olmuştu. Şimdi o benim bir adım gerimde yürüyor, benim söylediklerimi sessizce dinliyordu.

Akademide kullandıklarımdan çok daha süslü ve şık olan pelerinim hareketimle beraber savrulurken ona döndüm. "Sen festivali gezmeyi düşünmüyor musun?"

"Bu akşam değil, efendim."

"Eğer izin alamamaktan endişeleniyorsan sizin için babamla konuşabilirim, gerçekten."
Hem Theodor Malkin de ben de gaddar insanlar değildik, çalışanlarımıza en iyi şekilde

davranırdık ve─

"Biliyorum, çok naziksiniz. Sorun izin almak değil."

Cümlesini mahçup bir tavırla bitirdi, o sırada Margolis Sokağı'nın sonuna gelmiştik. Benim gibi şık giynmiş bir sürü komşuyla beraber büyük meydana, festivalin kalbine kadar yürümüştük. Gözlerimi meydanın ışıklarından ayırıp ona döndüm şaşkınlıkla.

Önce Rahsan, şimdi Moselle. Benim tüm yıl boyunca beklediğim etkinliği hiç umursamayan kaç kişiyle karşılaşacaktım daha?

Ona da gezdirmeyi teklif edemeyeceğim için şaşkın yüz ifademden kurtuldum bir an önce. "Peki, nasıl istersen. Yine de istediğin bir şey var mı? Karamelli elma şekeri alabilirim seviyorsan, ya da limon kabuklu şekerlemelerden. Tatlı sevmiyorsan başka bir şey de alabilirim!" Her cümlemde sesimdeki kararsızlık artıyor, tonu yükseliyordu.

Ve bu, Moselle'i güldürebildiğim ilk andı.

Elini dudaklarının üzerine götürerek gülmüştü, çok kısaydı ama bana mutluluk dolu bir şaşkınlık yaşatmak için yeterliydi.

"Teşekkür ederim Bayan Malkin, gerçekten çok incesiniz. Sağ salim dönmeniz yeterli, gece yarısında sizi burada beklememi ister misiniz? Size eşlik etmekten zevk duyarım."

Elimi hayır anlamında kaldırdım. "Hiç gerek yok, uyanık kalmana bile gerek yok. Eminim Serafina beni balkonuma uçurmak ister, havai fişeklerden sonra festivalin en sevdiği kısmı bu."

Tabii o bilmiyordu, evimde çalışmaya yeni başlamıştı ama geçen yıl eve döndüğümde gece yarısını çoktan geçmişti ve beni balkonuma uçurduğunda attığım çığlık yüzünden evdeki herkesi uyandırmıştım.

Babam Serafina'yı daha önce hiç gözlerinde yaramaz pırıltılarla görmediğinden, o gece karşısında duran kızın Başkan Cohen'in kızı olduğuna inanamamıştı. İlk tanışmaları değildi ancak kesinlikle Serafina'nın başka bir tarafıyla ilk tanışmasıydı.

O gece aklıma gelince güldüm, Moselle ise bana anlamadığını belli edercesine bakmaya devam etti.

"Her neyse, Serafina birazdan burada olur. Sen gidebilirsin."

"Bay Malkin'den kesin emir aldım, siz arkadaşınızla bir araya gelene kadar yanınızdan ayrılamam."

Sesi saygılı ve kesindi. Çenesini de görev başındaki bir asker gibi hafifçe yukarı kaldırmıştı, itiraz kabul etmediğini ancak bu kadar belli edebilirdi.

Bu haline güldüm ve meydana doğru döndüm.

♫ *Celtic Woman ─ Téir Abhaile Riu*

Renkli kağıtlarla kaplanmış fenerler muazzam güzellikteydi; kalın halatların üstüne, yan yana asılmışlardı ve stantların üstünden, binaların arasından geçerek meydanı hiç olmadığı kadar aydınlatmışlardı. Görmeyi en sevdiğim manzaralardan olduğu için kırmızı, sarı, mavi ve yeşil renkteki fenerlerin altında dolaşan kalabalığa büyük bir sabırsızlıkla baktım.

Serafina'yla buluşmak için sözleştiğimiz saatte, kararlaştırdığımız yerdeydim ancak ona benzeyen hiçbir figür gözüme çarpmıyordu. Ağırlığımı bir ayağımdan ötekine vererek, parmak uçlarımda yükselerek onu görmeye çalışıyordum ama nafileydi, bu kalabalıkta yaklaştığını görmem çok zordu.

Nitekim elimde hasır sepetim, alt dudağımı kemirerek onu beklerken aramızda azıcık bir mesafe kalana kadar onu fark etmemiştim. Bana el sallayıp güldüğünde onu fark ettim, yüzümdeki endişe yerini kocaman bir gülümsemeye bıraktı.

"Serafina!"

"Vivi!"

Ona doğru koşmadan önce omzumun üzerinden Moselle'e döndüm.

"Sen artık gidebilirsin, babam geç geleceğimi biliyor ama endişelenirse ona bir melisa çayı yapın, dün size tarif ettiğim şekilde. Anlaşıldı mı?"

Başını yavaşça öne eğdi. "Anlaşıldı Bayan Malkin, iyi eğlenceler dilerim."

"Teşekkürler." Tam adım atmıştım ki durdum ve tekrar ona döndüm. "Gerçekten bir şey istemediğinden emin misin?"

"Vivi!" Serafina'nın gür ve neşeli sesi artık yakındaydı, çok yakında. Bu yüzden cevabını beklemeden önüme döndüm ve kendimi bir anda sımsıcak kolların arasında buldum.

Elimde sepet olduğu için tek kolumla ona sarıldım. Ayrılalı iki gün bile olmamıştı ama onu özlemiştim, gerçekten özlemiştim ve bu hissin karşılıklı olduğundan emindim. Anlatmayacak olsa da konsey toplantısında iyi vakit geçirmediğini biliyordum, kitabı okumuştum. Serafina Aviva'yı bulduğunda, aynı şimdi yaptığı gibi sarıldığında öyle mutlu hissediyordu ki buna kendisi bile şaşıyordu. Sanki uzun zamandır mutsuzmuş da şimdiki hisleri ona yabancıymış gibi.

Ayrıldığında gözleri ışıl ışıldı, kısaca beni süzdü ve "Ne kadar güzel olmuşsun!" dedi.

Gülerken başımı eğdim. "Teşekkür ederim."

En yakın arkadaşım olduğu için beni güzel bulması doğaldı ancak bu gece herkes için güzel olmaya uğraştığım doğruydu. *Aslında, herkes için değil.*

Bu tek kişinin sabah ve öğleden sonrasının böyle stresli ve mutsuz geçmesine sebep olan adamın oğlu olduğunu, babasına muhtemelen destek çıktığı için payı büyük olan Rahsan olduğunu bilse Serafina şimdi ne düşünürdü?

İşte bu şimdi bu kadar mutluyken düşünmeyi *hiç* istemediğim, bencil ve kötü bir arkadaş olmayı istemesem de sonraya ertelediğim bir konuydu.

Kendimi yiyip bitirmek yerine elini tuttum ve "Sen de çok güzel olmuşsun!" dedim. Pembe, dökümlü bir elbise giyiyordu ve ona çok yakışmıştı. Saçları normalin aksine dalgalıydı, çiçek tacıyla birlikte muhteşem gözükecekti ki bu akşamki duraklarımızdan birisi olduğunu çok iyi biliyordu. İlk yılımızdan beri bu aramızda bir gelenekti.

Hiç değişmeyen bazı şeyler vardı festivale dair. Mesela Samuel Agmon her yıl aynı büyük şenlik ateşinin başında oturur, elinde koca bir bardak bal likörüyle çocuklara hikayeler anlatırdı. Onu ilk gördüğüm haline göre sakalı biraz daha uzun, az daha beyazdı ancak hikayeleri hiç değişmezdi. Bazısı gerçekti, bazısı kulaktan kulağa seneler önceden gelmişti, bazıları uydurmaydı, fantastik evren kurgusunda bile absürt kaçıyordu.

Başka...ilk önce elma şarabı almakla başlardık. Üzüm şarabına hiç benzemiyordu, öyle sarhoş edici ve buruk bir tat değildi, aksine tatlıydı ve tarçın üstüne çok yakışıyordu.

Sonra çiçekten taçlar alırdık, birkaç gün daha canlı kalmaları için onları büyülerdim ama eninde sonunda solarlardı. Hasır sepetim ikinci yılımdan beri benimleydi. Babama, çalışanlara ve karşılaştığım insanlara dağıtmak için hediyeyle doldururdum içini.

Meydanın girişindeydik, kalabalık üstümüze üstümüze geliyordu ve yolu kapatmamak için orada fazla duramazdık. Bu yüzden Serafina'nın koluna girdim ve tatlı kokuyu takip ettim. Rahsan'a söylediğim şeyler abartı değildi, kimse bu festivalde benim kadar iyi iz süremezdi.

Serafina'yı nalburun ve okçunun yanından geçirdim hızlıca. Ok standının yanına satılan ekipmanları denemeleri için sıkıca sarılıp insan şeklinde bağlanmış bir hedef yerleştirilmişti ve çoğu öncesinde eline ok-yay almamış sivil halk deneme konusunda pek hevesliydi, yanlarından geçerken bize isabet etmesin diye çok dikkatli olmamız gerekmişti.

Kalabalık ve yaralanma tehlikesi aradığım standa yaklaştıkça burnuma daha yoğun gelen enfes kokuya değerdi. Öyle ki bir saniyemi durup gözlerimi kapatmaya ve içime çekmeye harcamıştım.

Sonra da sadece küçük kırmızı fenerlerle süslenmiş, önünde kuyruk olmuş ahşap standa doğru çektim Serafina'yı. En az benim kadar sevse de önünde biriken kalabalık onun şevkini kırmıştı. "Festivali elma şarabı olmadan da gezebiliriz biliyorsun değil mi?"

"Hayır, gezemeyiz."

Kararım kesindi. Bu festival zaten diğer hiçbirine benzemeyecekti. Kendi şaibeli gönül işlerime daldığım için aklımdan çıkmıştı ancak bu gece, tam havai fişekler atıldığında Matias Serafina'yı öpecekti. O ilk öpücüğünü alacaktı bu festivalde, ben Rahsan'ı gezdirecektim. İkimiz de yeterince alışılmadık şeyler yapacakken bazı şeyler aynı kalsın istiyordum. *Bu dünyaya dair en sevdiğim etkinlik ve ambiyans tamamen değişmesin.*

Ayrıca elma şarabı gerçekten çok lezzetliydi, beklemek için illaki romantik bir sebebe ihtiyacım yoktu. Bu yüzden Serafina ne kadar arkamda inat ederse o kadar büyük bir azimle peşimden sürükledim ve sıraya geçtiğimizde kısık sesle konseyin nasıl geçtiğini sordum. Benim aksime o tanınmamak için pelerininin kapüşonunu takıyordu ve daha konsey dediğim anda yüzü düşmüştü.

Bana doğru iyice sokulup sıkıntıyla nefesini verdi. "Zor, yorucu, her zamanki gibi ama bu sefer asıl sorun Ze'vivler değil, Mahil Ravi'ydi."

"Neden?" Şaşırmıştım ve bu sesimden de belli oluyordu. Mahil Ravi bu kaotik dörtlünün arasında en mantıklı olandı çünkü, soğuk ve sağduyuluydu. Gerçi kitabı Serafina'dan okuduğumuzda onun genelde tarafsız olsa da oylamada daha çok Ze'viv cephesine destek olduğunu biliyordum.

Neden diye sormam da yanlıştı üstelik, bana detaylarını anlatamayacağını biliyordum. Bu bir yandan beni sinir ediyordu çünkü yazar küçüktü, ben okurken küçüktüm ve şimdi baktığımda sırf Matias ve Serafina'nın dünya için önemli karakterler olduğunu anlayalım diye üstünkörü yazılmış sahneler olduğunu anlıyordum. Detaya hiç girmemişti çünkü küçüktü, karmaşık politik hamleler aklına gelmiyordu.

Ancak tecrübelerim sonucu biliyordum ki yazılmasa bile arka planda gerçekten vardı bu ilişkiler, stratejik hamleler...

Biz sadece Matias ve Serafina'nın aşkıyla büyülenirken ─ki yaşımız küçüktü ve sadece bu kısmıyla ilgileniyorduk─ hikayede büyük kurgu boşlukları bırakmıştı. Bunun için eleştiriler almış olmalıydı.

Şimdi Serafina tüm her şeyi biliyor ama ben okumama rağmen bilmiyordum. Öğrenemezdim de. Yüzünden ne diyeceğini bilemediği anlaşılıyordu, bunu fark ettiğim anda elini kaldırdım ve "Neyse, boşver." dedim. "Hiç sormamış sayalım ve bu gecenin tadını çıkaralım, tamam mı?" Gülümsedim. "Hem belki bu gece hiç beklemediğin şekilde güzel bitebilir."

Bunu sesime gizlediğim bir imayla söylemiştim, gerçek bir mutlulukla. Matias'ın itirafı gerçekten beklenmedikti çünkü, Serafina yanından ayrılırken bu gece karşısına bu kadar kararlı çıkacağını bilmiyordu.

Ben biliyordum ama.

Biliyordum çünkü neler döndüğünü öğrenmek yerine Matias'ın babasının yanında daha gergin, Serafina'yla yakın olduklarını belli etmemek adına buz gibi davrandığını okumuştuk uzun uzun. Orada olduğu için Rahsan'ın da bahsi geçiyordu tabii ki. Orijinal kurguda Rahsan o ikisiyle dalga geçiyor ve kışkırtacak imalarda bulunuyordu. Ne de olsa Gorion ve Cohen ailesinin birbirine ne kadar düşman olduğunu ondan iyi kimse bilemezdi.

Acaba bugün de aynısını yapmış mıydı? O ikisini ailesinin yanında daha da tedirgin edip hissettiklerinin aptalca ve tehlikeli olduğunu düşündürtmüş müydü?

Serafina'nın az önceki tepkisine bakılırsa evet, rolünü eksiksiz oynamıştı.

İçime bir huzursuzluk düştü. Arkadaş olmamız her şeyi değiştirecek değildi, umutlarımı yüksekte tutmamalıydım zira Rahsan hâlâ orijinal kurgudaki gibi mi düşünüyor bilemezdim. O ikisinin birlikte olmasını asla istemiyordu ama bu bize küçük ipuçlarıyla verilen Serafina'ya dair belirsiz hisleriyle mi ilgiliydi yoksa tamamen politik bir sebepten miydi?

Biraz bekledik ama beklediğimize değdi, ellerimizde dolu bardaklarla kalabalıktan sıyrılana kadar günlerimizin nasıl geçtiğini konuşmuştuk. Kendi koşuşturmacalı vaktinden sonra benim bahçe işleriyle dinlendiğimi ve uzun süren keyif banyolarımı öğrenince bana çok imrenmişti.

İmrenirdi tabii, başrolsen derdin vardı sonuçta. Hele de fantastik romanlarda.

Başımın beladan kurtulmamasındansa nispeten daha sakin yaşamayı ve dünyanın güzelliklerini biraz daha çıkarmayı tercih ederdim.

Peki her şeye rağmen mi?

Serafina'yı bu gecenin sonunda bekleyen bir öpücük vardı sonuçta, büyük bir aşk.

Bundan vazgeçme uğruna yine de yan karakter olmayı tercih eder miydim? Aviva olmayı kendim seçmemiştim ama seçebilsem yine aynısı olur muydu?

Neyseki festival uzun uzun düşünülebilecek bir yer değildi. Baktığınız her köşeden başka bir şey çıkıyordu ve buradayken dikkat sürem bir çocuğunki kadardı. Işıldayan, parlak ne varsa o tarafa doğru çekiliyordum. Esnafların sıkıcı stantlarını ise hemen geçiyordum.

Uzun bir süreyi bir takıcının önünde geçirdik. O kadar çok çeşit vardı ki aksi mümkün değildi. Tam kafamda akademinin orada gördüğüm seyyar satıcının ürünleriyle kıyaslıyordum ki Serafina taktığım tokayı fark etti.

"Aa bu ne güzelmiş." derken parmak uçlarını saçımda hissettim. "Yeni mi aldın?"

"Evet, yeni sayılır."

O sabah revirde Rahsan'ın bana verdiği an aklıma geldi bir anda. O zaman yaşadığım şaşkınlık, mutluluk...Zihnimde öyle güzel bir anı bırakmıştı ki istemsizce gülümsemiştim.

Sonra da dans başlamadan önce daha yapacak çok şeyimiz olduğunu hatırlayıp elimi çabuk tutmuştum. Bu kadar uzun sürmesinin sebebi kendi kararsızlığım değildi, yani kendime seçmiyordum sadece. Çoğu arkadaşlarım ve yanımızda çalışan genç kızlar içindi. Tabii çay partisi vereceğim kızlar ekonomik olarak eşitim olduğu için onlara biraz daha lüks hediyeler de alacaktım ama elim boş gitmek istememiştim.

Hem kapanın elinde kalıyordu, tezgâh bizim gibi genç kızlarla çevriliydi ve Serafina bendeki hırsa hayret etmişti. Paketlenen takıları sepetime koyarken tuhaf tuhaf bakıyor ve gülüyordu.

"Ne yapayım?" dedim hiçbir şey söylememesine rağmen ne düşündüğünü anlayarak. "Bulmuşum böyle güzel şeyleri, tabii ki alacağım. Ver, seninkini takayım."

Birbirine eş bileklikler almıştık. Onunki sarı taşlıydı, gücüyle uyumlu bir tane seçmişti. Ben ise mor almıştım, gücümle bir alakası yoktu. Sadece hoşuma gitmişti.

Önce Serafina'nın bilekliğini taktım, sonra da kendiminkini. Bana yardımcı olabileceğini söylemişti ancak becerikli ellerim vardı, onun takabileceğinden çok daha hızlı bir biçimde takmıştım.

Sonra da çiçek taçların satıldığı standı aramaya koyulduk, onlar olmadan dans edemezdik. Ararken Samuel Agmon'u gördük. Tam da beklediğimiz haldeydi, elinde bal likörü ve etrafında çocuklarla. Sesi öyle gürdü ki pişen etin kokusu yüzünden o tarafa doğru yürürken anlattığı üç başlı yılan hikayesini duymuştum. Hatta kendime ve etraftaki birkaç çocuğa kavrulmuş etten alırken biraz daha dinleyebilmek için bilerek oyalanmıştım.

Bu sefer Serafina beni oradan sürükleyerek uzaklaştırmak zorunda kalmıştı.

"Çocukken yeterince dinlemedin mi bu masalları?"

Hayır. Ben ilk yılımda, festivalin üçüncü günü artık etraf sakinleşmişken gelip tek başıma dinlemiştim. Çocukluğum burada geçmemişti, nerede geçtiğine dair en ufak fikrim yoktu aslında.

Ağzım dolu olduğu için ona cevap vermediğimde "Hem o et nereden çıktı?" diye sordu. "Akşam yemeği yemedin mi sen?"

Hızlıca yuttum. "Bilerek az yedim, yoksa bunları deneyemezdim."

Normalde yediğimden daha lezzetli oluyordu bu gece yediğim her şey, o yüzden midemi akıllıca kullanmalıydım. Daha limon kabuklu şekerlemeler vardı!

Onu bileğinden tutup peşimden sürükledim. Sepetim şimdiden dolup ağırlaşmaya başlamıştı ama hiç üşenmeden her yere taşımaya devam ediyordum. Çiçek taçlar bizi bekliyordu çünkü!

Tezgâhın karşısına geçtiğimde kendime kırmızı güllü, her yerinden koyu yeşil yapraklar fışkıran bir tane seçtim. Zümrüt yeşili elbisem ve koyu kahverengi saçlarımla iyi gitmişti. Öyle ki Serafina "Tamam, sana bunu alıyoruz." demişti direkt, başka bir seçeneğe gerek bile duymamıştık.

Onunkini seçmek biraz daha zor oldu, pembe şakayıklı olan elbisesine daha çok uyuyordu ama mavi-beyaz zambaklı olanı daha çok beğenmişti. En sonunda kendine yakışanda değil aşık olduğunda karar kıldı ve birbirimizin taçlarını düzeltirken kıkırdaştık.

Çok mutluydum, bu gece muhteşemdi ama...diğerlerinden farklıydı. Biraz eksikti sanki, listemdeki neredeyse her şeyi yapsam da bir boşluk vardı ve dolmuyordu.

Sebebini biliyordum içten içe ama görmezden geliyordum, gördüğüm her siyah giyinmiş kişiye o zannedip bakarken kendimi gülünç duruma soktuğumu düşünüyordum çünkü. Üzerimde bu kadar tesiri olmasını istemiyordum.

♫ Alan Manken ─ Kingdom Dance

Büyük dans henüz başlamamıştı ama meydan şimdiden çok kalabalıktı. Çalgıcılar yerini almış, bilindik neşeli parçalardan birisini çalıyordu ve küçük gruplar halinde bir sürü insan halkalar oluşturmuş dans ediyordu.

İşte, karanlık iyice çöktüğünde ve ortadaki şenlik ateşinin ihtişamı iyice belli olduğunda görmekten en hoşlandığım şey buydu.

Büyülenmiş gibi bakıyordum onlara, bu sefer ilk yılımda olduğu gibi anlam veremediğim bir dehşetle değil; umutla.

Beni bunca zaman ayakta tutan şey umuttu çünkü, sadece kendi duyduğum değil, bu insanlarda da gördüğüm umut.

İlk yılımda asla uyanamadığım bir kâbusun içindeymişim gibi hissetmeye, bazı gecelerde akademideki odama kadar gelen çığlık sesleri yüzünden uyuyamamaya başlamıştım. Buradaki rolümü tehlikeye atıyordum, o zamanlar daha bencil olan Serafina bile benim için endişeleniyordu. Hayattan kopmaya başlamıştım çünkü, o kış bitmek bilmemişti.

İlk başta çocukken bayıla bayıla okuduğum kitabın içinde olmak harikaydı ama yapmak zorunda olduklarım *hiç* harika değildi.

Öğrenmem gereken bir sürü şey vardı ve kaytaramazdım çünkü ileride bir sürü insanın hayatı bana bağlı olacaktı. Vazgeçemezdim, geriye dönemezdim çünkü içimde asla bastıramadığım bir yardım etme isteği vardı. Hem yapabilsem bile sonum ne olurdu ki?

Ne yapardım?

Okumayı bırakıp eve dönmem, kendimi bir odaya hapsetmem ve kendime tüm bunların biteceğini söylemem hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ruh halim daha kötü olurdu muhtemelen, çıkış yolu ararken tıkanırdım ve sonsuza kadar burada kalacağımı düşünürdüm.

Tam da böyle bir çıkmazın içindeyken bitmişti kış, bahar gelmişti. O zamanlar Theodor Malkin'e de, bu dünyadaki hayatıma da alışmaya çalışıyordum. Belli etmemeye çalışsam da zorlandığımı fark etmişti ve istersem okula geri dönmek zorunda olmadığımı, verilecek para cezasını ödeyebileceğini söylemişti.

İsteğim bahar tatilinde eve kapanmak ve duvarlara bakarak düşünmekti, sanki bu bana çıkış yolunu gösterecekmiş ya da cevapları bulabilecekmişim gibi.

O yıl gelip ısrar ettiği için, beni zorla festivale götürdüğü için Serafina'ya ne kadar teşekkür etsem azdı. Ne yapacağımı bile bilmeden oradan oraya savrulduğum bir dönemde buradaki her şey ilaç gibi gelmişti bana. Yiyecekler, ortam, *dans*...

Bu insanların bu gerçekle yaşamak zorunda olduğunu fark etmiştim çünkü. Ben ait olmadığımı, dönmem gereken bir yer olduğunu düşünüyordum ama onların gidebileceği hiçbir yer yoktu. Burada kalmak ve bununla başa çıkmaları gerekiyordu.

Burası sadece benim hapishanem değildi, aynı zamanda birilerinin yuvasıydı ve onlarla benim aramdaki tek fark bakış açısıydı.

Dolunay haftasının biteceğini, yaratıkların yine geceleri öldürmek için geçitlerden çıkacağını ve bir gün başlarına kötü bir şey geleceğini biliyorlardı.

Biliyor ve buna rağmen neşeyle el çırparak muazzam boyutta bir şenlik ateşinin etrafında dans ediyorlardı. Buradaki insanlar, yazılmamış bu sayısız kişi sadece düşündüğüm gibi bir 'kitap karakteri' değildi çünkü, buna dair en ufak fikirleri yoktu.

Onlar sadece yaşıyorlar, insanlar ne yaparsa onu yapıyorlardı.

Çünkü başımıza hangi felaket gelirse gelsin ayağa kalkardık, umut edecek bir şeyler bulurduk ve yaşamayı isterdik. Hayat devam ederdi çünkü, biz yıkıldığımızda durmazdı.

Ne kadar çetin bir kış atlattığımızın ve kaç tane daha böylesini atlatacağımızın bir önemi yoktu, şimdi dans edecek ve yaşadığımız hayata tutunacaktık.

İlk defa o zaman anlamıştım bunu. Artık buradaydım, belki de çıkış yolunu hiç bulamayacaktım ve sahip olduğum tek bir hayatım varsa bunu boşa harcamayacaktım. Hiç bir zaman buraya ait hissetmesem bile parça parça bulduğum mutlulukları yetirecektim kendime.

Festival bakış açımı böylesine değiştirdiği için bu kadar önemliydi benim için. Her yıl bunu bana tekrar hatırlatması için ayak izlerimi takip ediyordum. Bulduğum dayanma gücünü hiç unutmayayım diye, hayatımı heba etmeyeyim diye.

Kimse mutlu bir hayat sözü vermez ama sen kendini mutlu etmenin yollarını bulabilirsin.

Dans eden insanları izleyip el çırparak onların coşkusuna ortak olurken tam da bunu yapıyordum. Birazdan Rafya burada olur, ayaklarımın arasına koyduğum sepeti almak için beni bulurdu. Bu sistemi festivalden en fazla verimi alabilmek için geliştirmiştim ve şimdiye kadar tıkır tıkır işlemişti.

Ara ara kontrol ettiğim saatin de açıkça gösterdiği gibi her şeyin değişeceği saat yaklaşıyordu. Bana havai fişeklerden bir saat önce tam burada olmamı söylemişti ve bunu her hatırladığımda kalbim ağırlaşıyor, göğüs kafesime vuruyordu.

Rafya sepeti almak için geldiğinde ona her şeyin yolunda olduğunu, babamın endişelenmeden yatmasını istediğimi söyledim. Aceleciydim çünkü müziğin temposu yavaşça artıyordu ve ben de Serafina da halkalardan birisine dahil olmak için sabırsızlanıyorduk.

Öyle ki ben Rafya'ya son sözümü söylerken dayanamamış ve beni kolumdan tuttuğu gibi çekmişti.

"Hadi Vivi!"

Kendimi bir anda tanımadığım bir kadının koluna girmiş halde buldum. Bana baktığında göz göze geldik ve aynı anda birbirimize gülümsedik. Dansta yabancılık yoktu çünkü, hangi sosyal sınıfa ait olduğun ya da kanında ne kadar büyücülük olduğu hiç önemli değildi.

Dans karışıktı, sürekli dönüyor, hareket ediyor ve bazen ortaya doğru yaklaşıp halkaları değiştiriyordun. İlk yılımda hiç beceremediğimi, ne yapacağımı bile bilmiyordum ama kimse bana düzeni bozuyorsun ya da git demedi. Ben de taklit ede ede öğrenmiştim. İçinde bulunmak dışarıdan izlemekten kat kat güzeldi çünkü.

Orada bulunan herkesin içini aynı coşku kaplıyordu, kesinlikle benim gibi çok düşünen birisi bile anı yaşıyordu ve hepsi bir araya geldiğinde eğlenmemek imkansız hale geliyordu.

Bir süre sonra Serafina'yla aynı halkadan çıktık. Bir önceki yıl Matias da bizimle birlikteydi, herkesten gizli sıvışmıştı ve tanınmamak adına bir kez olsun pelerinini çıkarmamıştı. Şehrin koruyucusu olarak bilinen köklü bir ailenin varisinin festivalde eğlendiği öğrenilse ne olurdu?

Benim için hiçbir şey, Gorion ailesi için bir felaket.

Bu yüzden Matias dansa katılmasa da bizi izlemiş, izlemenin onun için yeterli olduğunu söylemişti. Omuzlarındaki baskı yüzünden çok üzülmüştüm, uzun süre kuyrukta beklediğim limonlu şekerlerimi hiç düşünmeden ona vermiştim.

Bu yıl katılmayacaktı. Bunu çok daha öncesinde, biz Serafina'yla plan yaparken söylemişti. Artık yirmi bir yaşındaydı, bu baharın sonunda mezun olacaktı ve sorumluluklarını bilmeliydi. Bunun kendi kararı olmadığını, babasının sözlerini tekrarladığını bildiğimizden ısrar etmiş, onun sıvışabileceği bir plan kurmak istemiştik ancak bizi reddetmişti. *Birkaç kez.*

Buna rağmen bu gece burada olacaktı. Kendi bir plan kuracak ve kalabalığın içinden pembe elbisesiyle dans eden Serafina'yı izleyecekti. Niyeti onu fark etmesi değildi, konseyden araları bozuk ayrıldıkları için içi rahat etmemiş ve onu görmek istemişti sadece. İyi olduğundan emin olmak.

Gizlenme çabalarına rağmen Serafina onu fark edecek, farklı halkalarda olduğumuz için bana haber vermeden onun peşine düşecekti. İlk başta doğru görüp görmediğinden emin olamayacaktı çünkü Matias'ı burada görmek (her ne kadar aklında hep o olsa da) beklediği son şeydi, gerçekleşmeyeceğini düşündüğü için umut etmediği bir mucize.

Ama buradaydı ve Serafina onu bulacaktı. Yüzleşecekler, sinirli itiraflar yapacaklar ve öpüşeceklerdi. Kitapta bu sahnelerde çıldırmıştım, onca sayfayı bunun için okumuştum çünkü. Şimdi ikisi de arkadaşım olduğu ve artık okumayıp yaşadığım için bu sahneyi göremeyeceğime üzülmüyordum. Çünkü artık bu durum sevdiğim karakterlerin birleşmesi değil yakın arkadaşlarımın özel hayatı oluyordu.

Orijinal Aviva'dan çok daha avantajlı olmamdan bahsetmiyordum bile. O zavallı, Serafina'yı bulamadığı için çok endişeleniyor, ertesi sabah Serafina evini ziyaret edip her şeyi anlatana kadar uyuyamıyordu. Ben her şeyi bildiğim için kalan vaktimi onu aramakla geçirmeyecektim, kesinlikle güzelce uyuyacaktım ve ondan önce başka birisine verdiğim sözü tutacaktım.

Bu yüzden Serafina'nın sarı kafası ortadan kaybolduğunda ve halkalar arasında artık onu görmemeye başladığımda endişelenmek yerine daha bir mutlulukla dans ettim. Aksi nasıl mümkündü ki? En yakın arkadaşım sevdiği insanın ona karşı hisler beslediğini öğrenecek ve tüm engellere rağmen onunla bir araya gelecekti.

Böyle bir durumda ancak *Yürü Serafina!* diyebilirdim. Git ve öp onu, sevdiğini söyle çünkü siz bu mutluluğu hak ediyorsunuz.

Belli aralıklarla dönerek halka değiştiriyordum, etrafımda dönerken eteğim de benimle birlikte dönüyor, ortada sadece kadınlarla bir araya geldiğimizden muhteşem görünüyorduk. Öyleydik çünkü, kadınlarla bir araya gelmeye ve çoğumuz çiçekli taç taktığı için aramızda oluşan bu hissedilir bağa bayılıyordum, el ele tutuştuğumuz ve birbirimize güldüğümüz kısım dansın favrori bölümüydü benim için.

Şarkının sonlarına doğru tempo yükseliyor; erkekler büyük, tek bir halka oluşturarak el çırparken kadınlar oluşan o boşlukta dans etmeye devam ediyordu. Nefes nefeseydim ama durmayı aklımdan geçirmiyordum bile, adımları da düşünmüyordum. Ayaklarım kendi kendilerine ve o kadar hızlı hareket ediyordu ki ben sadece nazikçe eteklerimden tutup karşımdaki kıza doğru yavaşça yaklaşıyordum.

Karşı karşıya geldiğimizde ellerimizi birleştirdik, yer değiştirdik ve dönüp el çırpmaya, bu gece son gecemizmişçesine dolu dolu eğlenmeye devam ettik.

Döndük, döndük, döndük...

Şarkı en yükseldiği yerde bitti ve o anda alkışları duyduk.

Kalbim deli gibi çarpıyordu, nefes nefeseydim ama o kadar mutluydum ki umurumda değildi.

Kadınlardan birkaçı yeni bir dansa başlayacağız demişti ama şimdilik bu bana yeterdi, biraz dinlendikten sonra geleceğimi söyledim ve önüme dönüp çemberin dışına çıkmak için bir adım attım. Tam dans ederken kaymış tacımı düzeltiyordum ki durdum.

Buradaydı.

Buradaydı ve onu görmek kalbimde öyle bir şok etkisi yaratmıştı ki ellerim hala tacımda, öylece kalakalmıştım.

Rahsan Ze'viv biraz ötemdeydi ve yeni gelmiş gibi durmuyordu. Aksine, sanki bir süredir buradaydı ve beni izliyordu.

Sarı fener ışıklarının altında yanaklarımın kızardığı belli olur muydu?

Yine simsiyah giyinmişti. Pelerini omuzlarından ayak bileklerine kadar dökülüyordu. Saçları da siyah olduğundan teni normalden daha koyu görünüyor, gözlerinin sarısı fener gibi yanıyordu.

Yüzümdeki şaşkınlıkla birkaç saniye bakmaya devam ettim ona, aramızdan birkaç kişi geçti ama gözlerimi olduğu noktadan hiç ayırmadım.

O da ayırmadı. Yüzünde eğlenen, neredeyse meydan okuyan bir ifade vardı.

Tacımı düzelttim, sonra ellerimi yavaşça iki yanıma indirdim. Onun için güzel gözükmek istemiştim ama bu kadar hareketli bir danstan sonra saçım başım dağılmıştı hep. Bu umurumda mıydı peki?
Hayır.

Yavaşça yürüyerek aramızdaki mesafeyi kapattım. Ne yaptığımın çok farkında değildim; ona çekiliyordum sanki, gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum.

Ona söylediğim ilk şey "Erkencisin." oldu. "Seni şimdi görmeyi hiç beklemiyordum."

Çok yakındık şimdi, yüzüne bakabilmek için hafifçe başımı kaldırmıştım.

"İşim beklediğimden daha çabuk bitti."

"Öyle mi? Sevindim."

Seni özledim çünkü.

Bu aptalca ama seni özledim, bu anı iple çektim ve şimdi ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Ve ilk defa, o da bilmiyormuş gibi görünüyor.

Bana bir adım daha yaklaştı. İnsanlara tepeden bakmayı seviyordu ama bunu yaparken yine ilk defa aşağılayıcı bir ifade yoktu yüzünde.

"Hep böyle dans eder misin?"

Utandım. "Evet, yani ilk─ on sekiz yaşımdan beri."

Az kalsın *ilk yılımdan beri* diyecektim.

"On sekiz mi?" Tek kaşını kaldırdı. "O yaşta seni başlamaya ikna eden ne oldu?"

Haklı bir soruydu, buradakiler çocukluklarından öğrenirler ve küçük büyük hep beraber dans ederlerdi.

"Cesaret edemedim, sanırım." diye geçiştirdim. Gerçek Aviva'nın ne kadar süredir dans ettiğini bilmemin bir yolu yoktu, bu yüzden konuyu değiştirmeliydim. "Sen? Etmiyorsun diye tahmin ediyorum."

"Evet, etmem."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Neden?"

"Kendimi böyle neşeli bir dansın içinde hayal bile edemiyorum."

Yüzünde tiksinir gibi bir ifade belirince güldüm. Güldüğümü fark edince yüzünü eski haline getirdi ve tüm dikkatini bana verdi.

Onu elinden tutup halkanın içine sokacak değildim çünkü sınırları olduğunu çok iyi biliyordum. Festivale gelmesi bile mucizeydi benim için, bilmediği insanlarla el ele

tutuşup dans etmese de olurdu.

Bu yüzden ufak kahkahamın izleri hâlâ yüzümdeyken yavaşça omuz silktim ve "Sen kaybedersin." dedim sadece. "Göründüğünden daha eğlenceli ve ben ilk defa dans ettikten sonra aşık oldum festivale."

Yavaşça sağından yürümeye başladığımda beni takip etti. Yeni bir şarkı başlamıştı ve insanlar yavaş yavaş bir araya geliyordu. Bir adım gerimden "Festivale duyduğun aşırı sevginin sebebi bu mu yani?" diye sordu. "Dans?"

"Sayılır. Bana iyi hissettiriyor ve iyi şeyleri hatırlatıyor."

Muhtemelen dans hakkındaki görüşlerimiz hiç benzemiyordu ama bana karşı çıkmadı. Onun yerine Rafya'yı beklerken pelerinimi emanet ettiğim şekerlemeciyle konuşmamı bekledi sessizce.

Pelerinimi sakladıkları için teşekkür ettim, şekerlemeleri daha öncesinde almış ve bumun için onlara iyi bir bahşiş vermiştim. Rahsan'ı bekletmemek adına konuşmayı kısa tuttum ve pelerinimi omuzlarıma atıp ipini bağlarken "Tabii tek neden dans değil, sana bu gece onları göstermek istedim zaten."

Ne yapacağımı, ne göstereceğimi merak ediyordu. Bunu dudaklarının kıvrılmasından bile anlayabiliyordum ve heyecanlansam da beklentisini karşılayamamaktan korkuyordum.

Ancak her fırsatta beklenti içine girmediğini, bana da aynısını yapmamı söyleyen o değil miydi?

Beklemediği kadar eğlendireceğim konusunda kendimi gazlayarak "Hadi!" dedim. "Acele etmemiz gerek!"

Ona tattıracağım bir sürü şey vardı, ateşte yakmak için büyülenmiş dilek kağıtlarından alabilirdik, elma şarabını da kesinlikle deneyecektik!

Düşündükçe içim kıpır kıpır oluyordu ancak istediğim kadar hızlı hareket edemiyorduk. Yollar tıklım tıklımdı çünkü, sadece buradaki halk değil civar kasabalardan, köylerden, şehirlerden gelen de vardı. Kalabalıktan yürüyemediğimiz her an sıkılıp bunalıyor, sonra tam arkamdaki varlığını hissediyordum. Dönüp bakmasam da uzun boyunun fazlasıyla farkındaydım, onun sayesinde bize doğru gelenler sayesinde ezilmediğimin de.

Çünkü birisi bana çarpacakken tek elini omzumun üzerine koyup vücudumu yavaşça hareket ettirmiş sonra da oradan hiç çekmemişti. Bana güvenmiyor muydu yoksa sadece korumak için mi yapıyordu bilmiyordum ama herhangi bir art niyet arayamayacak kadar heyecanlanmıştım dokunuşunu hissettiğimde.

Sonra da meydana giden kalabalık yoldan onu kaçırmış, ara stantların olduğu bir yere sapmıştım. Bunu yapmadan önce uzun uzun açıklama yapamayacağımdan elini omzumdan

çekmiş, o daha ne olduğunu anlayamadan peşinden sürüklemiştim.

Elma şarabı standı Serafina'yla geldiğimiz haline göre tenhaydı çünkü tüm kalabalık, bizi boğacak şekilde üstümüze üstümüze gelirken meydandaki dansa gitmeye çalışıyordu.

İçeceklerin parasını el çabukluğuyla ödemeyi başardım ve Rahsan, gülümseyerek ona uzattığım bardağı alırken halinden hiç memnun görünmüyordu.

"Diğer her şeyin parasını ben ödeyeceğim."

Onu duymazdan geldim. "Hadi, iç."

Büyük bir heyecanla onun içmesini bekliyordum ve bunu fark ettiğinde yavaşça bir yudum aldı.

"Nasıl?"

"Güzel. Hiç içmediğim bir şey değil sonuçta."
"Güzel mi? Sadece bu mu? Festivaldekinin tadı çok daha güzel gelmiyor mu? Tarçını bile daha tatlı sanki. Lütfen bir yudum daha al ve bu sefer hissetmeye çalış."

Bir saniye yüzüme baktı. Hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşündüğünü anlayabiliyordum ama itiraz etmek yerine dediğimi yapıp bir yudum daha aldı.

"Şimdi?"

Yine aynı ifadesiz yüz ve değişmeyen sesle karşılık verdi. "Güzel."

Yüzümdeki heyecanlı gülümseme yerini abartılı bir somurtmaya bıraktı. "Pes ediyorum."

İşte bu, onu güldürdü. Sinirlenip bir adım attığımda peşimden gülerek geliyordu. Sessiz ama kalbimin ritmini değiştiren bir sırıtışla. Benimle uğraşmaktan zevk alıyordu.

Bir yandan elma şaraplarımızı içerken onu en sevdiğim tezgâhlara götürdüm. İki dilek kağıdı ve kalem aldık, gerçekten söylediği gibi parasını o ödedi ve itiraz kabul etmiyordu. Buraya onunla tartışmaya gelmediğimden ve sadece onunla değil, kimseyle para muhabbeti yapmayı sevmediğimden karşı çıkmadım.

"Bu gece tek başına mıydın?" diye sordu ben kağıtları pelerinimin iç çebine koyarken. Ona bakmadan ve işime ara vermeden cevapladım. "Yok, Serafina ile beraberdim."

İşim bitince bardağımı bana geri uzattı. Kendininkini çoktan bitirmişti, muhtemelen üç ya da dört yudumda. Ben küçük küçük içtiğimden anca yarılayabilmiştim.

"Öyle mi?" Etrafa bakındı. "Nerede şimdi?"

Matias'la beraberdi. Şimdiye kadar çoktan konuşmuş, öpüşmüş olmalılardı. Muhtemelen sakin sakin gelecekten, ne yapacaklarından bahsedip karanlık bir köşede yıldızları izliyor ve havai fişekleri bekliyorlardı. Tabii bunların hiçbirini ona söyleyecek değildim.

"Bizi göremeyeceği bir yerde, endişelenme."

Arkadaşlarımın olabileceği bir ortama onu davet ederken bunu düşünmediğimi sanmamıştı, değil mi?

"Endişelenmiyorum, umrumda olan tanınmak değil."

Evet, ona baktığımda bunu anlayabiliyordum. Pelerininin kapüşonunu bir saniye bile indirmeyen Matias'ın aksine Rahsan onu gördüğüm andan beri bir kez olsun takmamıştı. Ya Ze'viv'ler Gorion ailesi kadar takıntılı değildi ya da Rahsan Matias kadar umursamıyordu.

Ne olursa olsun yanımda görülmekten çekinmemesi iyi hissettirmişti. Mantıklı bir hamle değildi ama hoştu işte.

Cevabı üzerine ona öyle bir gülümsedim ki ne hissettiğimi anlayacak diye korktum. Öyle ki hemen tuttum bileğimden, peşimden bir sürü yere sürükledim.

İğrenç göründüğünü düşündüğü için denemeyeceğini söylediği her şeyi zorla denettirdim. O inatsa ben de inattım, ikimiz için planladığım şeyleri istemiyorum diyerek bozamazdı!

Hem çoğunu sevmişti, hatta birisini öyle sevmişti ki bunu fark edip ona takıldığımda ilk başta inkar bile edememişti. İyice şımarıp işaret parmağımı yanağına yanağına uzatarak itiraf etmesi için baskı yaptığımda da eli parmağımı kavramış ve "O kadar da sevmedim." diyerek geçiştirmişti.

Susmuştum. Ona inandığımdan değil, birkaç tezgahın önünden geçene kadar parmağımı bırakmadığından. Öylece tutup indirmiş ve hemen bırakmamıştı, bunun kalbime etkisinin farkında mıydı?
Tam bundan daha fenası olamaz, kalp atışlarım bu kadar hızlanamaz diye düşünüyordum ki közlenmiş mısır satıcısının önündeyken "Sen yemeyecek misin?" diye sormuş ve aniden döndüğü için yakınlığımızı hesaplayamamıştı. Yanağı çiçekli tacıma sürtünmüştü ve bana çarptığı için düşmeyeyim diye elimi belime koymuştu. Refleksleri gerçekten de çok iyiydi.

Ne hissedeceğimi ne düşüneceğimi şaşırmıştım ama yanağında gördüğüm ince kırmızı çizik ağır basınca dayanamayıp dokunmuştum. "Yüzün çizilmiş, dur. "

Gözlerini gözlerimden, elini belimden çekmeden beni doğrulturken "Burada sakın yapma." dedi.

Halk içinde büyücü karşıtı kişilerin olduğu bir gerçekti ve bu cümleyi ilk söylediğinde aklıma gelmemişlerdi. Klasik Rahsan 'beni iyileştirme' inadı sanmıştım. O yüzden ben de

inat etmiş, kaşlarımı çatıp onu mısır tezgahının yanına doğru çekmiştim.

"Ne yapıyorsun?"

"Yapmam gerekeni."

Sırtını tezgâha yaslarken gülüyordu, ben ise uzun boyu yüzünden parmak uçlarımda yükselmiş kapüşonunu kapatmaya çalışıyordum.

"Bir çizik beni öldürmez."

Alayla bunu diyor ama hafifçe dizlerini kırıyor, işimi kolaylaştırıyordu.

"Evet öldürmez ama ben sevgili tacım yüzünden yaralanıp söylenmeni istemem."

Kapüşonunu kapattım. Bunu gücümü kullandığımda çıkan ışık etrafa pek yayılmasın, pelerininin siyah kumaşının altında kaybolsun diye yapmıştım. Böylece dışarıdan bakan bir göz büyü yaptığımı değil de sevgilimin yanağına dokunduğumu düşünecekti.

Gözlerine bakamıyordum parmak uçlarımı yanağına doğru uzatırken. O ise gözlerini yüzümden çekmiyordu.

Tenine değdiğim an "Söylenmem." dedi usulca.

Parmak uçlarım ısındı, karıncalandı ve saniyeler içinde çizik ortadan kayboldu. "Biliyorum."

Gerçekten de söylenmeyeceğini biliyordum. Parmaklarımı yüzünden çekerken ben de onun gibi durgunlaşmıştım.

"Ama ben bir şifacıyım, işimin bu olmasını geçtim dayanamıyorum yardım etmeden."

Yüzüme bakıyor, orada bir şey arıyordu. Bu yoğun ana dayanamayarak gülmeye çalıştım. "Hem Serafina tacımın bana çok yakıştığını söyledi ve sana zarar verdi diye çıkarmak yerine zararını telafi etmek daha cazip."

Bunu konu dağılsın, aramızdaki ciddiyet son bulsun diye söylemiştim ama bana cevap verirken ne sakinliğinde ne bakışlarında bir şey değişti.

"Cohen'e nadiren katılırım."

Güm. Güm. Güm.

"Ve?"

"Haklı. Sen yine de bunu ona söyleme."

Ona beklenti dolu bakışlarla bakarken bunun bir hata olacağından korkuyordum. Söyledikleri beklentimin bile o kadar üstündeydi ki o rahatlamayla kahkaha atmıştım.

Bana yakıştığını düşünüyordu.

Güzel olduğumu da düşünüyor muydu?

"Söylemem." dedim ondan uzaklaşırken. Hâlâ gülerken geriye doğru birkaç adım atmış, yanıma geldiğinde de önüme dönmüştüm.

Takıcının yanından geçerken oralı olmadığımı fark etti ve "Bakmayacak mısın?" diye sordu.

"Tezgâhtakilerin yarısını satın aldım çoktan."

Kaşlarını çattı. "O kadar takı takmıyorsun bile."

"Hepsi kendim için değil ki. Serafina'ya aldım, çalışanlarımıza aldım, arkadaşlarıma aldım..." Her saydığımda bir elimin parmağını indirmiştim. Beni dinlerken yüzünde neredeyse takdir eden bir ifade belirdi. Neredeyse diyorum çünkü o kadar anlıktı ki hayal görmüş de olabilirdim.

Elimi indirmeden önce bileğimdekini görüp "Bak." diyerek ona gösterdim. "Kendime de bunu aldım."

Yine standart bir "Güzel." çıktı dudaklarının arasından. Sonra sarı gözleri gözlerimi buldu. "Tokayı da takmışsın."

Bana aldığı tokadan bahsediyordu. O kadar arkamdan yürümüştü, demek fark etmiş ama bu zamana kadar hiçbir şey söylememişti.

Boynumdan yukarıya doğru bir ısı dalgası tırmandı.

"Evet, bu elbiseyle birlikte takmazsam yazık olurdu."

Yalan söylüyordum, elbisemi ona göre seçmiştim.

Ama o bunu bilmiyordu.

"Evet." dedi çok ciddi bir şekilde. "Yazık olurdu."

Hissettiğim tüm bu duygular neydi? Neden söylediği her şeye karşı bu kadar duyarlıydı kalbim?

"Havai fişekler birazdan atılır." dedim zar zor. Bunu bir bahane olarak kullanmak istememiştim ama tam da doğru anda aklıma gelmişti. "Mısır alamadın ama cebimde

limonlu şekerlemelerden var. Dilek kağıtlarımızı ateşe atalım, sonra─"

"Hiçbir şey beni o kalabalığa döndüremez." dedi kararlılıkla. Konuyu değiştirmeme hemen ayak uydurmuş, muhalefet bile olmuştu. Gözlerimin içine baktı. "Sen bile, Malkin. Zaten kağıtlar büyülü değil mi? Yazarsın, avucumda da yakarım."

"Tamam."

Aslına bakılırsa beni de büyük bir dertten kurtarmıştı.

"O zaman seni sakin bir yere götüreceğim, havai fişekleri en iyi izleyebileceğimiz yerlerden birisine."

Dudakları memnuniyetle kıvrıldı. "Bak bu olur işte."

Onu kalabalıktan uzaklaştırdım. Tam arkamdaydı ve soru sormadan beni takip ediyordu. Stantlardan uzaklaştık; içinden hiç ışık gelmeyen, şehrin en eski binalarından birisinin ara sokağında durduk.

"Bu evde Bayan El-Avi oturuyor." diyerek evi gösterdim işaret parmağımla. "Kendisi huysuz, yaşlı bir kadın. Sesten hiç hoşlanmadığı için festival zamanında burada olmaz, son dördün haftasında kızını görmeye gider. Ben de bu sokağın ilerisinde oturduğum için komşumuz oluyor ve dün çalışanlarımızdan burada olmadığını öğrendim."

Tane tane konuşmuş, sorabileceği her soruyu önceden tahmin ederek her şey açıklamıştım.

Konuşmayı bitirdiğimde kaşlarını çattı. "Evine mi gireceğiz yani?"

Sırıttım. "Sadece balkonuna."

Kaşlarını hayretle kaldırdı ama eğlendiğini görebiliyordum.

"Göründüğünden daha yaramazsın, ha Malkin?"

Bu Serafina'nın fikriydi. Beni balkona ilk uçurduğunda kötü bir şey yaptığımızı, hemen aşağı inmemiz gerektiğini düşünmüştüm.

Ta ki havai fişeklerin ne kadar güzel gözüktüğünü görene kadar.

Balkon sakindi, kimsenin bizi fark edeceği yoktu ve bakmak için kafamı kaldırıp boynumu ağrıtmıyordum. İtiraz etmeyi ilk andan bırakmış, sonraki yıl ben Serafina'yı buraya getirmiştim. Tabii Bayan Kastav'dan teyitini aldıktan sonra.

Hafifçe gülümsedim. "Değeceğini düşünüyorsam, evet. Yapacağım şeyden çekinmem."

Ona yaklaştığım anda şaşırdı ama ellerimi omzuna koyduğumda bunun nereye varacağını anlayıp yüzüne eski ciddi ifadesini yerleştirdi. Ben de nefesimi tuttum ellerimi biraz daha bastırdım omuzlarına.

"Daha sıkı tutun." Sesi memnuniyetsizdi.

"Düşmem ki."

"Evet." Kızgın gibiydi. "Çünkü ben daha sıkı tutarım."

Kelimeleri değil hareketleri anlatsın ister gibi tek kolunu sıkıca sardı belime. Öyle sıkı sardı ki bedenlerimiz arasında sadece pelerinlerimiz kaldı, hiç boşluk bırakmadı. Astronomi kulesi gibi döne döne gitmediğimizden midem bulanmayacağını, çok daha kısa süreceği için iyi olacağımı düşünmüştüm ama yanılmıştım.

Yakınlığı başımı döndürüyordu.

Bu kısacık anda kokusunu almak, daha iyi hissetmek için gözlerimi kapatmak...

Alkol aynı etkiyi yaratmazdı mesela. Daha önce hiç sarhoş olmamıştım ama bundan emindim. Rahsan bambaşka bir şeydi ve ben ondan nereye kadar kaçabileceğimi bilmiyordum.

Bahanelerim ne zaman tükenecekti? Onun karşısında ne zaman teslim olacaktım?

Kendime karşı kabullenmiştim ama yanımdayken, *bu kadar yakınımdayken* nereye kadar savaşacaktım?

Dahası, teslim olduğumda ne olacaktı?

Ayaklarım sert bir zemine bastığında tuttuğum nefesi verdim ve hiç istemesem de anlar korkusuyla hemen ondan uzaklaştım. Ben onu ne kadar istesem de o beni istemediği sürece bir önemi yoktu.

Hem, buraya duygusal bir çıkmazı yaşamaya değil havai fişekleri izlemeye gelmiştim. Bu yüzden ona dönerken tüm bunları bir kenara bırakıp gülümsedim.

"Birazdan başlar."

Yanıma geldi, benim gibi balkon demirlerine kolunu yasladı ve aşağıdaki insan seline baktı. Dolunay gökyüzündeydi, her şey yolundaydı ama o huzursuz gözlerle izliyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Tam şu anda geçit açılsa ne olacağını, ne kadarının öleceğini."

Böyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim, sadece açık açık söyleyeceğini beklemiyordum.

"Hep böyle karamsar mı düşünürsün? Açılmayacağını bilmene rağmen?"

Omuz silkti. "Alışkanlık."

O insanlara bakmaya devam ediyordu ama ben başımı ona doğru çevirmiş, yüzünü izliyordum.

"İyi bir askersin ama kendine zararsın."

"Efendim?"

Uzaktan şarkı sesi geliyordu ama yan yanaydık, duymaması imkansızdı. Yine de onun için biraz daha açıklayıcı davrandım. Bu sefer o beni izliyordu, ben parmaklarımı birbirinin arasından geçirmiş meydandaki ateşe bakıyordum.

"İyi bir askersin çünkü görevde olmasan bile böyle şeylere dikkat ediyorsun, hep tetiktesin. Kendine zararsın çünkü o kadar şey yaptık, eğlenmeni istedim ama aklının bir köşesinde hâlâ karamsar düşünceler var." Gözlerimi ona çevirdim. "Güvendeyiz, Rahsan. Sadece bir gece olsun gardını indirebilirsin."

Işıklar yüzünden yıldızları daha sönük gözükse de hâlâ seçilebilen takımyıldızını gösterdim. "Bak, Paladin orada. Ne anlama geldiğini söylememe gerek yok, değil mi? Fırsatını bulduğun her an astronomide benden daha iyi olduğunu söylüyorsun."

Gülümserken başını eğdiğinde ben de onunla birlikte gülümsedim. İçim sımsıcak oldu.

"Notların için teşekkür ederim bu arada. Onlar olmasa da iyi bir not alırdın ama sayende yarısı kadar çalıştım."

"Rica ederim." Sesi sakindi, alay yoktu.

Şaşkınlıkla "Bu kadar mı?" dedim. "O notu alamayacağımı falan söylemeyecek misin?"

"Öyle düşünmüyorum, neden söyleyeyim?"

"Astronomide iyi olduğumu kabul ediyorsun yani?"

Hevesle söylediğim şeye yavaşça başını salladı. "Evet." Sonra beklediğim o alaycı gülümseme yüzünde belirdi. "Sadece benim kadar iyi değilsin."

Yine güldük.

Bu akşam çok güzeldi. Birlikte gülebilmemiz çok güzeldi. Konuştuklarımız, yaptıklarımız, nu hafif hafif esen rüzgar...

Bu gece dair her şeyin ayrı bir güzelliği vardı.

Son anda aklıma gelmiş gibi "Aa!" dedim. "Dileklerimizi yazmayı unuttuk."

Pelerinimin cebinden çıkardım. Küçük, mavimsi kağıtlardı ama ışık yetersizliğinden beyaz gibi görünüyorlardı. Havai fişekler atılmadan önce hızlı hızlı yazdık ikimiz de birbirimize göstermeden. Zaten ufak kağıtlar olduğundan işimiz uzun sürmedi.

Her şeyin en iyi şekilde ilerleyip bitmesini istiyorum.

İlk cümlem buydu. Bu çok önemliydi. Buradan çıkacak mıydım, çıkacaksam nasıl çıkacaktım hiç bilmiyordum ve en büyük korkum hep bunu düşünürken aklıma gelen kötü senaryolardı.

Sevdiğim tüm insanlar sağlıklı, mutlu ve uzun bir hayat sürsün.

Uzunu sonradan eklemiştim, biraz ilerimde duran ve yazmayı bitirmemi bekleyen kişi için.

Yakmak için bekliyordu ama dayanamadım ve son anda ekledim.

Rahsan ölmesin.

Dilerken amacım tabii ki ölümsüzlük değildi, kitaptaki gibi ölmemesini kastediyordum ama kağıdım dolduğundan sadece bu kadarını yazabilmiştim.

Bitirdikten sonra katladım ve uzattığı avucunun içine koydum, onunkinin üstüne.

Pelerinini eline siper etti ve avucunda bir ateş belirdi. Kağıtlar, alevleri maviye çevirerek kül oldu, o küller rüzgarla birlikte savruldu.

Avucundaki ateşi söndürdüğünde gözlerimi gözlerine çıkardım. Yine sessiz bir bakışma.

"Limonlu şeker ister misin?"

"Bu gece yeterince şey tatmadık mı?"

"Evet ama bunu denemelisin. Biliyorum, tatlı ve ekşi şeyleri bir arada sevmediğini söylemiştin ama bunun bir istisna olacağını düşünüyorum."

Konuşurken bir yandan da ufak poşeti çıkarmış, cümlem bittiğinde şekerlemeli kuru limon kabuklarından birisini ona uzatmıştım.

İlk teklif ettiğimde istemiyor gibi duruyordu ama uzattığımda itiraz etmeden aldı. Fikrini ne değiştirmişti bilmiyordum ama o ağzına attıktan sonra ben de bir tane attım ağzıma.

"Güzel, değil mi?"

"Güzel, beklemiyordum ama gerçekten güzel."

Avucumdan bir tane daha aldı. Sevdiği için mutlu olmuştum ve o yüzümdeki gülümsemeyi yakalamıştı.

"Ve Aviva─" Gülüşüm dondu. "Teşekkür ederim. Bu gece gerçekten eğlendim." Şimdi cebine uzanıyordu, bir şeyler daha söylüyordu ama duymuyordum.

İsmimi mi söylemişti o?

Kimsede yanlış bir izlenim yaratmak istediğinden değil, sonunda ismimi söyleyecek kadar samimi olduğumuzu düşündüğünden?

Doğru duymuştum, değil mi?

Çok acayip bir olay değildi ama o hep Malkin dediğinden ve arkadaş olduktan sonra bile bu değişmediğinden böyle devam eder diye düşünmüştüm.

Cebinden bir şey aldı, avucunun içinde tutuyordu ama parmaklarını üzerine kapattığı için ne olduğunu göremiyordum.

"Bunu senin için yaptırdım."

Ne?

Yüzüme bakmıyordu, kalp atışlarımın sesini onu duymamı zorlaştırıyordu ve...bayılacak gibiydim.

"Benim enerjimi yeniledikten sonra toparlanman uzun sürdü ve bu benim canımı sıktı." Parmaklarını yavaşça açtı. Işık olmadığından rengi tam anlaşılmayan ama mavi gibi, yanar döner bir taşlı kolye duruyordu avucunda.

"Bu labradorit." diye açıkladı. "Şifacı taşı diye de geçer. Bunu taktığın zaman güçlerini daha kolay toplarsın ve enerjini daha iyi korursun."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyordum. Doğal taşlar çok nadir bulunurdu ve...ve o bir tanesini elinde tutuyordu. *Benim için.*

Bu kolyeyi benim için yaptırmıştı.

"Rahsan..." Bir ona bir avucundakine baktım. "Ben nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum." Mahçup sesimi görmezden geldi ve kolyenin uçlarını ayırdı. "Takmama izin ver."

Hâlâ olayın şaşkınlığını yaşarken saçlarımı yavaşça kaldırdım ve boynumu açıkt bıraktım. O da yanımdan bir adım arkama geçmiş, kolyeyi boynumdan geçirirken parmakları boynuma sürtmüştü. Dokunuşu nazik, ensemde hissettiğim nefesi çıldırtıcıydı.

Bir de tüm bunları yaparken acı verecek derecede yavaştı.

Kolyeyi taktığında zinciri boynuma değdi, saçlarımı bıraktım ve avucumla taşı tuttum. Daha taktığı anda kendimi güvende hissetmeye başlamıştım, kendi enerji kalkanımın üzerine bir yenisi daha eklenmiş gibi.

Ona bir kere daha teşekkür etmek için döndüm ama çekilmediğini fark etmemiştim. Pervasızca başımı çevirince bir an burun buruna geldik.

Nefesini hissettim, yediği şeker yüzünden limon kokan nefesini.

Dudaklarında da şekerin dış kaplamasından kalmıştı sanki biraz.

Kötü karakter olması gerekiyordu ama geçirdiğim her vakitte ona daha çok çekiliyordum.

Tanıdığım kadarı yetmiyordu, hep daha fazlasını istiyordum.

Kötü bitebileceğini biliyordum, binbir türlü kötü senaryo kuruyordum ama yine de kendimi karşı koyamazken buluyordum.

Çünkü günden güne bana daha nazik davranıyordu, kalbime kimsenin dokunmadığı kadar dokunuyordu, benimle en sevdiğim gecede bir yabancının balkonunda sohbet ediyordu ve...

Benim için bir kolye yaptırıyordu.

Beni düşünüyordu.

Kendimi daha zor toparlamam hoşuna gitmiyordu.

Ve şimdi de dudakları en sevdiğim şekerleme gibi kokuyordu.

Tadının da öyle olduğunu teyit etmek istiyordum.

Evet, o bu kitabın kötü karakteriydi ve ben onu öpmek istiyordum.

İstememem gerekiyorsa bana böyle bakmamalıydı, bu an yanlış hissettirmek yerine bu kadar doğru gelmemeliydi.

O da bana yaklaşmamalıydı, böyle yavaş yavaş.

Tam gözlerimi kapatıyordum ki *PAT* diye bir ses geldi. İrkildim. O da irkildi ve bir şey oldu sanıp kollarımdan tuttu beni, korumak ister gibi.

Tehlikeli hiçbir şey yoktu, bunca zaman beklediğimiz havai fişekler patlamak için şu anı seçmişti sadece.

❋

merhabalar!

umarım beğenmişsinizdir.

evet biraz beklettim ama normal bölümlerin neredeyse iki katı uzunluğunda, 10k'lık upuzun bir bölümle geri geldim.

evet *burada mı kesilir* diyeceğinizi biliyorum ama emin olun ilk öpücükleri çok daha iyi bir şekilde olacak.

sınır +260 oy, +300 yorum.

sınır çok değil, bölüm uzunluğu ve harcadığım saatler için az bile. ayrıca ortalamanın minicik üstünde, uçuk sınırlar koymam hiçbir zaman.

umarım beğenmişsinizdir♡

sevgiler,
Sareinn.

8 Ağustos 2023.

13. GECENİN OĞLU

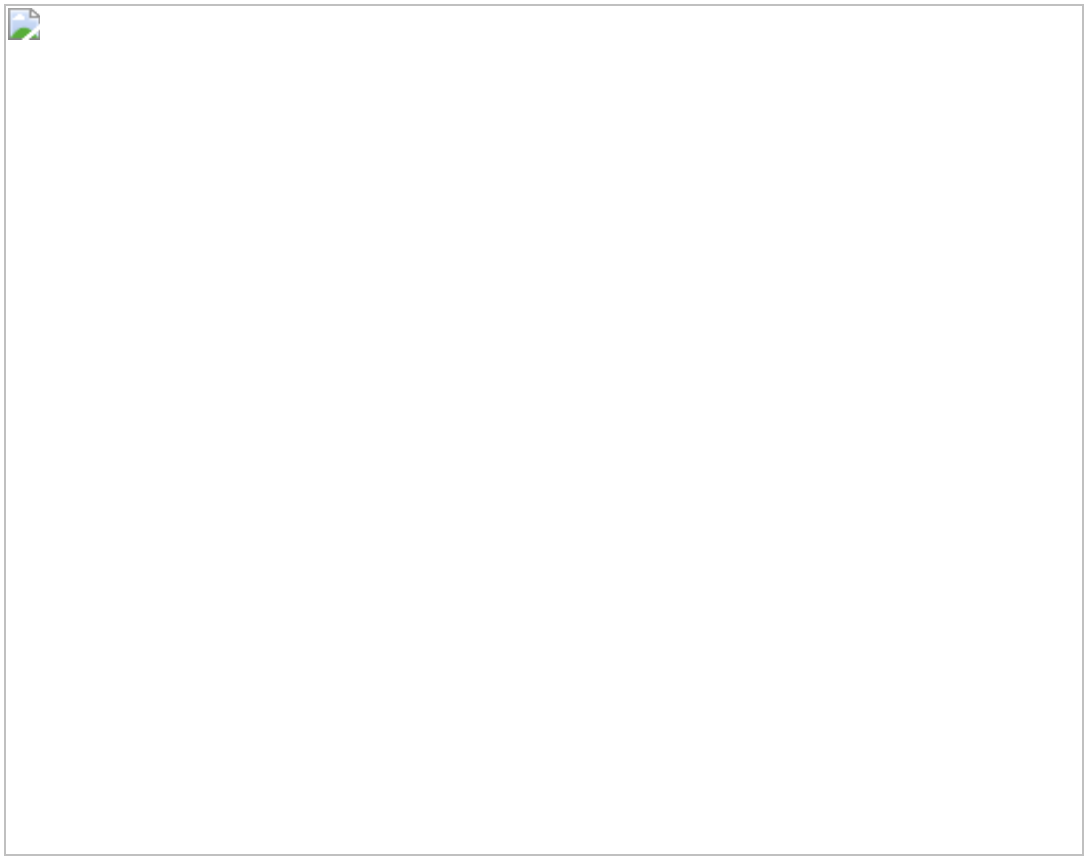

Hozier, Son of Nyx

Ruelle, War of Hearts

❊

Gittikçe serinleyen ve vücudumu tatlı bir ürpertiyle kaplayan bahar akşamında kendi kalp atışlarımın sesini duyuyordum. *Hem de bunca*

gürültüye rağmen.

Havai fişek gösterisi bitmişti ancak gözlerim hâlâ gökyüzündeydi, sanki başka bir yere baksam büyü bozulacak gibi bulundukları noktadan ayıramıyordum.

Biraz daha, diye dua ediyordum. *Biraz daha böyle duralım ve bu gece bitmesin hiç.*

Fakat ne kadar yalvarsam da kalp atışlarım eski ritmine geri döndü, havai fişeklerin son izleri gökyüzünden silindi ve bir rüzgâr esti. Biz sustuk, içim neredeyse öpüşecek olmanın verdiği heyecanı hatırlatmak ister gibi kıpırdandı ama sustuk.

Aşağıda, meydanda sesler yükseldi. Çalgılar yeniden çalınmaya, danslar kaldığı yerden devam etmeye başladı.

Neredeyse öpücük hakkında konuşmayacağımızı da tam o anda anladım. Konuşabileceğimiz süre çoktan geçmişti ve ikimiz de tekrar bu kadar samimi bir anı paylaşana kadar hiç yaşanmamış gibi davranacaktık. Birbirimize doğru hiç eğilmemişiz gibi.

Eğlence sabaha kadar devam edecekti ama bizim için orada bitmişti. Büyü bozulmuştu, gerçeklere geri dönmüştük ve ben yaşlı bir kadının balkonunda olduğumuzu hatırlamıştım.

Rahsan Ze'viv birbirine hafifçe temas eden kollarımızı ayırdı ve başını bana doğru çevirdi. "Artık insek iyi olur, burada olduğumuzu fark edebilirler."

Haklıydı. Bunu biliyordum ama isteksizce başımı sallamaktan ötesini yapamamıştım. Ayrılmaya hazır değildim henüz, yüzüne bakamıyordum ama halimden şikayetçi değildim.

Aksine, biraz daha yan yana durmayı, düşünmeyi ve onun da ne düşündüğünü merak etmeyi istiyordum. Hayal mi gördüm yoksa o öpücük gerçekleşecek miydi bilmek istiyordum.

Çok şey istiyordum ancak onun sesi mesafeliydi, ben de isteklerimi söze dökemiyordum. Dediğim gibi, o anı kaçırmıştık ve ikimiz de ne yapacağımızı bilmediğimizden hiçbir şey olmamış gibi davranıyorduk.

Kör, aptal ya da olan bitenden bihaber değildim; bana olan davranışlarının farkındaydım. Ben sadece...korkuyordum.

Bu gece bir peri masalının içindeymişiz gibi davransak da *kim olduğumu, nerede olduğumu* ve *karşımdaki insanın kim olduğunu* unutmamalıydım.

Onu tanıdıkça, böyle yan yana durdukça inancım azalsa da o bir kötü karakterdi. İyi yazılmamıştı, bunun için yazara hem kızıyor hem de minnet duyuyordum ama ne kadar centilmen de olsa, biraz sonra beni sımsıkı tutup aşağı indirecek de olsa Rahsan Ze'viv'in hikayedeki rolü buydu.

Ona çekiliyordum, onu merak ediyordum çünkü kitabı okurken onu bu kadar tanımıyordum.

Matias'ı tanıyordum mesela, başrol erkek olarak en ince ayrıntısına kadar tarif ediliyordu. Cesur olduğunu, sadık olduğunu, avuç içlerinin nasırlı olduğunu biliyordum. Duyduğum zaman ses tonu bile şaşırtmamıştı beni. Kahverengi saçlara ve gözlere sahip olmasına rağmen "sıradan" görünmüyordu, onun başka birisi olmasına ihtimal yoktu.

Nasıl Serafina'yı gördüğüm anda tanıdıysam, hatta nerede ve kim olduğumu anlayacak kadar emin olduysam, Matias'ı da öylece tanımıştım.

Sonra Rahsan dahil olmuştu hikâyeye; saçları bu kadar siyah başka kimse yoktu etrafta, kimse aynı anda donuk ve keskin olmayı başaran bakışlara sahip değildi. Şüphesiz, o büyük bir rolü olmadığını bildiğim ama beni sinir edecek kişiydi.

Uzun bir süre için de sadece bundan ibaretti.

Sonra o ateşin başına gittim, arkadaşımı kurtardı ve ona yardım ettim. Karşılaşmaya başladık, daha önce ya bu kadar karşılaşmazdık ya ben dikkat etmezdim ama o geceden sonra konuşmaya da başladık. Başta ona arkadaş olma niyeti taşımadan yaklaştım, sonra da ona çekilirken buldum kendimi.

Karakterinin inceliklerini fark ettim çünkü, ardından da onu aslında *hiç* tanımadığımı.

Bir karakter olarak bile tanımıyordum, sayfalar arasında bir görünüyor bir kayboluyordu. Ben de onu olduğu gibi tanımak istiyordum.

Hareket etmemi zorlaştıran korkularımdan adım adım uzaklaşıyordum ama birkaç tanesi olduğu yerde duruyordu.

Evet, Rahsan Ze'viv kalbimin ritmini değiştiriyordu, onu öpmek istememi sağlıyordu ama...*hikayedeki konumunu koruyordu.*

Artık buna inanmam zorlaşsa da, onu tanıdıkça beni şaşırtacak özelliklerinin olduğunu fark etsem de o kötü karakterdi ve bunun tuhaf gelmesi gibi cevaplanmamış sorular vardı kafamda.

Serafina'ya karşı ne hissediyordu mesela? Kitapta verilen kırıntılar bana yetmiyordu, aklım bu konuda çok karışıktı ve gerçekten ona karşı bir şey hissetmiyor mu yoksa ben öyle olmasın istediğim için mi böyle düşünüyordum bilmiyordum. Duygular işin içine girince karmaşıklaşıyordu işte her şey, düzgün hatırlayamıyordum.

Bu konuda kendime güvenmediğim için de kalbimin bir köşesinde o korkuyu hep taşıyordum.

Safsın diyordum kendime, *evet bu kadar zamandır rol yapmış olamaz ama ya yapıyorsa? Onu tanımıyorsun ki, her şey olabilir.*

Sonra da yazara kızıyordum. Neden gerçek Rahsan'ı göstermemişti ki? O kadar mı sevmemişti onu? Madem ilgilenmeyecekti, neden hayat verip bir köşeye atmıştı?

Onun yüzünden bu düşüncelerle boğuşuyordum ben, karşımda dikildiğinde ona kararsız gözlerle bakıyordum. Sonra taktığım kolyenin ağırlığı hepsinden baskın geliyordu, karanlıkta daha koyu gözüken kehribar gözlerine bakıp neden onu öpmek istediğimi bir kere daha anlıyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu, ciddileşmişti.

Hayır demek istedim. *Ne gitmek için ne de bu belirsizlik için.*

Ancak yine bir baş sallamasıyla onay verdim ona. Elleri yavaşça sırtıma dokundu. İzin ister gibi çekingendi hareketleri, ben de öyleydim. Ellerimi omuzlarına koyarken avuç içlerim uyuşmuştu sanki.

Yüzüne bakamıyordum, gözlerim arkasındaki meydandaydı ama azıcık cesaretim olsa ona benim hakkımda ne düşündüğünü, ne hissettiğini sormak isterdim. Cesaretimi kıran şey alacağım cevaptan korkmamdı.

Ne söyleyebilirdi ki şimdi bana?

O bana sorsa ben ne söylerdim ya da?

Tutuşunu sıkılaştırdı, balkondan inişimiz çıkışımızdan çok daha kolay oldu. Benden uzaklaştığında birkaç saniye sessiz kaldık, o da sokağa bakışımı kendince yorumladı.

"Sana eşlik etmek için birisi mi gelecek?"

Hemen ona döndüm. "Hayır."

"Cohen?" dedi sorarcasına, başını eğmiş ve bana doğru bir adım atmıştı. Bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu.

"Gitti, geri döneceğini de sanmam."

Geri dönüşümü hiç planlamamıştım aslında, daha çok festivalde yapacaklarıma ilgilenmiştim. Zaten bu bir sorun da değildi benim için, meydan evime çok yakındı.

Cevabımdan sonra yüzünde anlık olarak beliren ifadeden aynı düşünmediğimizi anladım. Bakışlarını az önce balkonunda durduğumuz eve çevirdi.

"Bu kadının komşun olduğunu söylemiştin, değil mi?" Başını indirdi ve gözlerini tekrar bana doğru çevirdi. "Sen de bu sokakta oturuyorsun."

Onu balkona çıkmaya ikna etmek için söylediğim şeyleri hatırlamasını beklemiyordum. Bu yüzden şaşırmış, o şaşkınlıkla hafifçe başımı sallarken "Evet," demiştim.

Belki de yanılıyordum, o büyü bozulmamıştı. Çünkü tam da şu anda, minik zerrelerinin etrafımızda uçuştuğunu hissediyordum.

"Güzel, gece yürüyüşlerini hep sevmişimdir zaten."

Bana evime kadar eşlik edeceğini ima ederken sesi kararlıydı, ellerini arkasında birleştirmesi de buna destek oluyordu ama bakışları dikkatliydi. Tepkimi izliyordu, bir şeyi bekliyordu. Muhtemelen reddetmemi.

Ancak onu reddetmeyecektim.

Kasılan kalbim yüzünden geciksem de gülümsedim.

Oysa içimden çığlık atmak geçiyordu.

Arnavut kaldırımlı sokakta tepine tepine yürümek, dağa taşa derdimi anlatmak istiyordum.

NEDEN? NEDEN BU KADAR ÇEKİCİ OLMAK ZORUNDA? NEDEN YAPTIĞI HER ŞEY ROMANTİK GELİYOR?

BU YANLIŞ! KÖTÜ KARAKTER YAZIYORSAN BUNUN HAKKINI VERMEN GEREK, ONA ÇEKİLSEK DE UCUNDAN NEFRET ETMELİYİZ! İKİLEME DÜŞMELİYİZ!

ŞİMDİ BEN RAHSAN'DAN NEFRET EDECEK BİR ŞEY ARASAM KENDİMDEN NEFRET EDECEK HALDEYİM!

İçten attığım çığlıklar dışarı şöyle yansıdı: Sakince yanına geçip adım atmaya başladım ve o bir adım gerimde, ellerini hala arkasında birleştirmiş vaziyette peşimden gelirken başımı ona çevirdim.

"Gerçekten mi? Gece yürüyüşlerini sever misin?"

Bu soruyu sormama şaşırmış gibi başını sallayarak onayladı.

Tekrar önüme döndüm. "Ben sevmem. Korkarım yani. O gece görevde değilsem ve dolunay haftası değilse hep tedirgin olurum. En fazla seralara kadar giderim, güvende olmadığımı unutmak için de sadece çalışır çalışır ve çalışırım."

Ancak onun yanında tedirgin hissetmiyordum kendimi. Karanlık çöktüğünde çok farklı gözüken sokakta yürümekten korkmuyordum. Aslında, geçtiğimiz yerlerin bile çok farkında değildim.

Göz ucuyla gülümsediğini gördüm. Nefesini verirken yaptığı, anlık gülümsemelerdendi bu.

"Savunmasız olduğun için. İyileştirmek için doğdun sonuçta, yaralamak için değil. Gece senin için korkulacak bir şey, ölümü çağrıştırıyor. Ben karşıma çıkabilecek hiçbir şeyden korkmuyorum."

Aynı anda hem etkilenmiş hem sinir olmuştum. Beni ne kadar kırılgan gördüğünü düşündükçe de sinir ağır basmış, kaşlarımı çatmıştım.

Tamam, yaratıklara karşı bir şansım yoktu ama kendimi bir insandan koruyabilirdim. Yeterince hızlı olursam belki bir büyücüden de. Düşüncelerimi toplamadan aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Birisini öldürebilirim."

Hizama gelip başını bana doğru eğdi. "Ne?"

Tepkisinden bu cevabı beklemediği belliydi, eğleniyordu.

Utanıp başımı çevirdim. "Hiç denemedim ama biz şifacıların eğlence aradığında konuştuğu konulardan birisi de budur. Teoride bir kalbi durdurabiliriz, kan basıncını bedeni patlatacak şekilde ayarlayabiliriz, bir organa anında zarar verebiliriz..."

Konuştukça sesim dehşetle dolmuş, böyle korkunç bir şeyi söyleyebildiğim için bile kendime hayret etmiştim.

Rahsan benim aksime çok sakindi. "Pratikte?" dedi sadece.

"Hayır. Bize tabii ki böyle şeyleri öğretmiyorlar."

Ben ona bakarken başını önüne doğru çevirdi. "Çok yazık."

"Çok yazık mı? Hayatını emanet edeceğin insanların canını alabileceğini, bunun için *de* eğitim aldıklarını bilmeyi ister miydin gerçekten?"

"Yaratıkların karşısına büyücü ve askerlerle çıkıyorum. Onlara da hayatımı emanet ediyor sayılırım ve canımı alabilirler." Yandan yandan bana bakarken yüzünde oyunbaz bir gülümseme vardı. "Yani evet."

Sesi böyle tartışmalardan keyif aldığını belli ediyordu. İşin garibi ben de bundan keyif alıyordum.

"Aynı şey değil, onların karşısında kendini savunabiliyorsun. Bizim yanımıza geldiğinizde çoğu zaman acıdan hiçbir şeyi düşünemiyor ya da zehir yüzünden bilincinizi kaybetmiş oluyorsunuz. Hem kalbi patlatmaktan bahsediyorum, bundan nasıl kaçabilirsin ki?"

O beni dinlerken haklılık payım olduğunu biliyordu, ben de gülerek bana dönüşünden bunu asla kabul etmeyeceğini.

"Ben sadece bu kadar savunmasız bir konumda olmamanız için söylemiştim. Sen neden bu kadar vahşi ihtimalleri düşünüyorsun? Yoksa içten içe kalp patlatmak mı istiyorsun?"

Gülüyordu, benimle uğraşıyordu ve bana yakınlaşmışken, bu oyuncu tarafını gösterirken hislerim ağır geliyordu kalbime. *Benim patlatmak istediğim yok ama sen benimkine niyetlisin galiba.*

"Hayır," dedim daha fazla bu oyunu sürdürmek istemediğim için. Yapabilecekleri, üzerimdeki etkisi beni korkutuyordu. Özellikle de onun üzerindeki etkimi bilmezken. "Herhangi bir şifacının isteyeceğini de düşünmüyorum zaten."

Dediği gibi, iyileştirmek için doğmuştuk yaralamak için değil.

"Güzel." Sesi daha durgundu ancak az önceki keyfinden izler taşıyordu. "Kalbimi patlatmak istemediğini bilirken daha kolay geleceğim yanına."

İstemsizce güldüm. "Bundan hiç şüphelendin mi ki?"

Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde ufak bir tebessüm yakaladım dudaklarında. "En başta biraz."

Hâlâ şaka mı yapıyor emin değildim. Adımlarım durdu, vücudumu yavaşça ona doğru çevirdim. Nasıl bu kadar çabuk olduğunu anlamasam da Margolis Sokağı'nda bulunan evimin önüne gelmiştik çoktan.

Şaka yapıyor olduğu varsayımına dayanarak gülmeye çalıştım. Biraz zorlama oldu ancak başardım. "Savunmasız gördüğün birisinden korktun yani? Hani sen karşına çıkabilecek hiçbir şeyden korkmazdın?"

Bakışları gözlerimi, yüzümü taradı hızlıca. Elleri hâlâ arkasındaydı ve karşımda dikiliyordu. "Senden korktuğumu söylemedim ki."

İşte o anda, başka bir ses tonu ve ifadeyle söylese meydan okuyacağı cümle romantik bir şeye dönüştü. Tam olarak romantik de değil, bir şeylerin sözünü veren, merak ettiren, daha fazlasını istememi sağlayan bir şeye.

Tuzağa düşmek üzere olan bir tavşan gibi hissettim, tehlikeyi sezsem de neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyor, yine de hareket etmeye devam ediyordum sanki. Avcım da öylece beni izliyordu.

Aynı şimdi izlediği gibi.

"İyi geceler." dedi ve ben bakışlarının hipnozundan ancak böyle kurtulmuşum gibi göz kırpıştırdım.

"İyi geceler." diye karşılık verdim hemen toparlayarak.

Evime doğru bir bakış attı, hiç ışık yoktu. Herkes uyumuş olmalıydı. Tam ses yapmadan nasıl gireceğimi düşünüyordum ki bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Bu akşam güzel vakit geçirdim."

Kalbim gümledi ama ben sakin olmak zorunda kaldım.

"Ben de öyle." Demir kapıya doğru geri deri birkaç adım attım. Gözlerini benden ayırmadı.

"Akademide görüşürüz."

Yani birkaç gün sonra.

Sanırım onu özleyecektim ve yine sanıyorum ki tam da bu sebepten bir türlü içeri giremiyordum.

"Görüşürüz."

Sonunda bahçeden içeriye adımımı attım, o ise havalandı ve müthiş bir hızla gecenin içinde kayboldu.

Sonuçta Rahsan Ze'viv yürümek ya da bir at arabasına binmek zorunda değildi. Onun simsiyah saçları ve aynı renk bir pelerini vardı. Gece onu saklardı.

Karanlıktan da korkmazdı, onu bağrına basandan neden korkacaktı ki?

❊

Hissettiklerim beni sarhoş etmiş gibi bir dalgınlıkla merdivenleri çıktığım sırada evimin büyük, beyaz kapısı gıcırdayarak açıldı.

İçinde Moselle ve Rafya'nın da bulunduğu bir grup sadık ─daha çok meraklı─ hizmetçi elinde mumlarla gelmemi bekliyordu.

En küçükleri olan Rafya "Hoş geldiniz Bayan Malkin!" dedi. Mum ışığı heyecanlı yüzüne vuruyordu.

Ona hafifçe gülümsedim. "Hoş buldum."

Toplamda beş kişilerdi ve birisi hariç hepsi beklenti dolu bakıyordu, onlara bir şey söylememi ister gibi. Daha son basamağa varmadan kapıyı açtıkları düşünülürse az önce kapının önünde olduğumu, daha önemlisi *kimle* olduğumu görmüşlerdi.

Bu düşünce beni heyecanlandırsa da tedirgin hissettirmedi. Onlara herhangi bir şey söylemeyi düşünmüyordum, bu konu hakkında dedikodu yapacak olsalar bile uygunsuz hiçbir şeye şahit olmamışlardı. Ben de nadiren geldiğim evimde arkamdan konuşulsun, dedikodular yüzünden Theodor Malkin'in itibarı zedelensin istemiyordum.

Kapıdan içeriye girdiğim sırada aralarında dedikodu heyecanı taşımayan tek kişi, Moselle "Biz de sizin için endişelenmeye başlamıştık." dedi. "Birazcık daha gelmeseydiniz sizi bulmak için çıkacaktım."

Ettiğim dansların, festivalde oradan oraya koşturmanın yorgunluğunu daha yeni hissetmeye başlıyormuşum gibi bir ağırlıkla ona gülümsedim.

"Teşekkürler Moselle. Sepeti nereye koydunuz?"

"Odanıza, Bayan Malkin."

"Pekâlâ, yarın kahvaltıdan sonra tüm kadın çalışanlarımızı büyük oturma odasına bekliyorum."

Konuşurken sadece ona bakıyor olsam da diğer dördünün bu soruyu neden sorduğumu bilmenin ve onlar için aldığım hediyelerin heyecanıyla kıpırdandığını biliyordum.

Dönüp hepsine gülümsedim. "İçinizden birisi gelip elbisemin bağını çözmeme yardım etse yeter, geri kalanınız lütfen uyumaya gidin. Bu saate kadar dönmemi beklediğiniz için teşekkür ederim. İyi geceler."

Hep bir ağızdan bana cevap verip alt kattaki koridora, odalarının bulunduğu yere doğru yürüdüler.

"İyi geceler Bayan Malkin!"

Yanımda bir tek Moselle kaldı. Ona döndüğümde bir adım önümden yürümeye, elindeki mumla önümü aydınlatmaya başladı. Merdivenlerden çıkarken topuk seslerimiz evin içinde yankılanıyordu.

"Sizin için sıcak su hazırlamamı ister misiniz? Yorgun görünüyorsunuz, banyo iyi gelebilir."

"Hayır, uğraşmana hiç gerek yok. Sadece uyumak istiyorum."

İçeri benden önce girdi ve odamda bulunan büyük mumların ışığını yaktı. O tek tek elindeki mumun aleviyle tutuştururken ben aynanın karşısına geçmiş, çiçekli tacımı çıkarıp masanın üzerine bırakmıştım.

Birkaç saniye yüzümü izleyip bu gecenin çoğunu kiminle geçirdiğimi düşündüm. Buna engel olamıyordum, bir şekilde tüm düşüncelerim ona çıkıyordu. Bu yüze bakmıştı çünkü, bakarken ne düşündüğünü merak etmemek zordu.

Moselle arkama geçip elbisenin bağını çözdüğü sırada vedalaşırken sarılmadığımız aklıma geldi. Bunu içten içe istediğimi ancak şimdi fark ediyordum. Hizmetçilerin pencereden bizi izlemiş olabileceği aklıma gelmemişti, sadece istemiştim.

Arkamdaki ipler gevşerken aynadaki görüntüme dalmış, acaba ona sarılmak için hamle yapsaydım ne olurdu diye düşünüyordum. Elimde acabalardan başka hiçbir şey yoktu.

Daha önce sarılmıştık ama o zaman görevdeydik, onun için endişelenmiştim ve hareketlerim çok bilinçli değildi. Ona hiçbir tehlike olmadığı halde, istediğim için sarılsam ne olurdu? Arkadaştık biz sonuçta. Matias ve Serafina'ya sarılmıştım veda ederken, ona da sarılabilirdim.

Derken bahane bulmaktan sıkıldım. Evet, yaptığım tam olarak buydu. Bahane bulmak. Oysa bal gibi biliyordum Matias ve Serafina'ya sarılmanın ona sarılmakla aynı olmayacağını. Rahsan Ze'viv onlar gibi arkadaşım değildi, o çok daha başka bir şeydi.

İnce, diz kapaklarımın altına kadar uzanan geceliğimi giyip yatağa uzandığımda aklımda dönen düşünceydi o. Söndürdüğüm mumlar yüzünden karanlıkta kalan odamda beni kuşatan düşmandı. İpek yastıklarımın üstünde, başımı pencereye çevirmiş dolunayı izlerken içimi kaplayan heyecandı.

Beni uyutmuyordu.

Sonunu getiremediğim senaryolar kurmamı sağlıyor, daha beni öpmemişken onunla olabilecek geleceğimi düşündürüyordu. Beni korkutuyordu, umutlandırıyordu, bu sahte dünyadaki yerimi sorgulatıyordu. Sınırlarımı. Yapabileceklerimi. Yapamayacaklarımı. Onun için riske atabileceklerimi. Hikaye bozulmasın diye değil, kalbim istedi diye peşine düşeceklerimi.

Uyumadan önce hatırladığım tek şey bu geceyi baştan sona gözden geçirmeye karar verdiğimdi. Ne zaman hayaller korkulara ağır bastı da uykuya daldım bilmiyordum. Sadece parmak uçlarımla bana verdiği kolyeye dokunduğumu biliyordum. *Hayır, benim için yaptırdığı. Buna hâlâ inanamıyordum.*

Dehşet içerisinde uyandığımda da kolyenin gerçek olduğunu kanıtlamak ister gibi ucunu sımsıkı tutuyordum.

Evet, dehşet içerisinde uyanmıştım çünkü odama birisi dalmıştı.

Hafif olan uykum anında bedenimi terk etmiş, büyük bir korkuyla yatağımda doğrulmuştum.

Gelen Serafina'ydı. Normal bir insan gibi kapıdan değil, dün gece hafif aralık bıraktığım pencereden girmişti içeriye.

Sabahın çok erken bir vaktiydi, çalışanların bile yeni uyandığı, sokakların tenha olduğu bir vakit. Öyle ki gözlerimi zor açıyordum, uykumu alamamıştım.

Rüya görüp görmediğimi anlamadığımı belli eden bir sesle "Serafina?" diye seslendim, sonra kendimi yastık yığının içine tekrar bıraktım.

"Uyandırdım, özür dilerim." Sesi mahcup ancak benimkinden kat kat daha enerjikti. "Ama yanına gelebileceğim başka bir zaman yoktu."

Pencereden uzaklaşıp yatağa, benim yüz üstü sayılabilecek bir şekilde uzandığım, gözlerimi zar zor açık tuttuğum yere doğru adım attı.

Bilincim yeni yeni yerine geliyordu ama sabahın bu saatinde, neden bu alışılmadık yolla odama geldiğini biliyordum. Rolümü oynamam gerektiğini de.

"Beni endişelendirdin." Sesim istediğim kadar dargın çıkmasa da uykulu olmam bir işe yaramış, buna benzer bir etkiyi yaratmıştı.

"Biliyorum." Yatağımın kenarına oturdu. Resmi bir şekilde giyinmişti, bugün yoğun olduğunu sırf buradan bile anlayabiliyordum. "Festivalden erken ayrılmam gerekti ve sana haber veremedim, özür dilerim. Beni çok aradın mı, bekledin mi?"

Sorusuyla beraber uykum dağıldı.

Ben bunların hiçbirini yapmamıştım çünkü onun güvende ve Matias'la birlikte olduğunu, uzun zamandır beklediği aşk itirafını aldığını biliyordum. Kitaptaki Aviva bilmiyordu. Bu yüzden Serafina'nın ortadan kaybolduğunu fark ettiği anda dansı yarım bırakıp her yerde onu arıyordu. Oysa o ve Matias onun göremeyeceği, bakmayı aklına bile getirmeyeceği bir yerdeydi.

"Aradım." diye yalan söylemem gerekti. "Neredeydin?"

Gözlerini kaçırdı. O da pek iyi bir yalancı değildi. "Benim...son anda bir işim çıktı."

Gülmemek için yüzümü iyice yastığa doğru gömmem gerekti.

Öpüşmek gibi mi? Ben de istiyorum o "işi".

Takınabildiğim en masum ifadeyle sordum. "Matias'la mı ilgili?"

Dondu kaldı, bunu söylememi beklemiyordu ve ben ona kalp krizi yaşatacak kadar saf ayağına yatmaya devam ediyordum. "Yani..." diye ekledim. "Konsey'le demek istedim."

"Ha, evet, öyle bir şey."

Saçmalıyordu ve ben en büyük savaşlarımdan birisini şu anda gülmemeye çalışarak veriyordum.

Kitabı okuduğum için Serafina'nın biraz tepkimden çekindiğini, bunu okula döndüğümüzde Matias'la beraber açıklamak istediğinden şu anda doğruyu söylemediğini biliyordum. Ona kızmıyordum da. Kitabı Rahsan'la olan ilişkim yüzünden yeterince değiştirdiğimi düşünüyordum, bazı şeyler aynı kalmasa vicdan azabım ve korkularım katlanamayacağım boyutta olurdu.

"Peki, madem işin vardı..." dedim en sonunda. Kabullenişimden tatmin olmadı, elini elimin üzerine koydu ve "Yaa!" diye isyan etti. "Yapma böyle."

"Neyi yapmayayım? Kızmıyorum ki."

"Kızmıyor musun?" Mavi gözleri beklentiyle doluydu, bakışlarıyla bile bir yandan özür diliyor gibiydi. "Gerçekten dargın değil misin bana?"

Biraz naza çekmeye karar verdim. Sonuçta zorla daldığım uykumdan uyandırmış ve beni olmasa da gerçek Aviva'yı endişe içerisinde bırakmıştı. Bunun bir cezası olmalıydı.

"Bilemem..." dedim olduğum yerde kıpırdanırken. O esnada kolyenin ucu tenime battı ve onun orada olduğunu, gördüğü anda nasıl elde ettiğimden şüpheleneceği bir şey taktığımı yeni fark ettim.

Paniğimi yüzüme yansıtmamaya ve ufak hareketlerle kolye ucunu geceliğimin içine atmaya çalışırken "Söz sana bunu telafi edeceğim." diye karşılık verdi Serafina. Kendini affettirmeye öyle odaklanmıştı ki ne yaptığımın farkında bile değildi. "Keşke çay partine katılabilseydim ama biliyorsun, şehirde yapacak işlerim var..."

"Biliyorum," dedim gülümsemeye çalışarak. Gerçekten biliyordum da, amacım ona zorluk çıkartmak değildi. Sadece bu kolye meselesi bir anda beni germişti. Evet, Serafina Matias'la arasında geçenleri gizliyordu ama ben de ondan farklı değildim. *Milyon yıl geçse beni yan yana getiremeyeceği bir insanla aramdaki ilişkiyi gizliyordum.*

Matias ve Serafina'nın sevgililik haberini gerçek Aviva gibi ben de sevinçle karşılayacaktım ama o ikisinin benim Rahsan'la olan "sadece

arkadaşlığıma" nasıl tepki vereceğini tam olarak kestiremiyordum. Pek sevinmeyeceklerinden emindim, o kadar.

"Buldum!" dedi Serafina, yüzü sevinçle aydınlanmıştı. "Çay partin için şehirdeki en güzel çiçekleri yollayacağım!"

Güldüm. "Hiç zahmet etme. Arka bahçedeki ortancalardan buketler yapmayı düşünüyorum, eve geldiğimden beri tek işim onlarla ilgilenmek."

"Ama..." Omuzlarını düşürdü ama bu uzun sürmedi. Serafina Cohen'in kitabında pes etmek yoktu. "O zaman *Maisies*'den pasta sipariş edeyim?"

"Aşçımız bunu hakaret sayabilir."

"Aviva!" dedi gözlerini kocaman kocaman açarak. Nadiren bana tam ismimle seslenirdi, böyle kızdığı anlarda.

Kıkırdadığımı duyunca çatık kaşları düzeldi ancak sesi yumuşamadı. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Kendini böyle affettirmene gerek yok, gerçekten."

"Ben anlamam! Bahçedeki ortancaları rahat bırak, çay partini her çeşit çiçekle süslemeni sağlayacağım. Tamam mı?"

Telafi etmeye çalışması hoş bir şeydi. Geçen yaz çay partime gelmişti, kızlarla tanışmıştı ancak bu sefer bizimle birlikte olamayacaktı. Sessiz kaldığımı fark edince ellerini uzattı ve beni gıdıklamaya başladı. "Tamam mı?"

Gıdıklamaya devam ettiği için bacaklarımı havaya sallamaya, bir yandan da ondan kurtulmaya çalıştım ama nafileydi. Benimle birlikte o da gülüyor, yatakta tepeme çıkıyordu.

"Tamam!" diye pes ettiğim sırada *onu* gördüm. Bu da gülüşümün havada asılı kalmasına sebep oldu.

Serafina üzerime doğru eğildiği için benim yaptığım gibi sakladığı kolyesi öne doğru kaymış, tam olarak görebileceğim şekilde yüzümün hizasında

sallanmıştı. Her şey çok hızlı olmuştu, Serafina gördüğümü bile fark edemeyecek bir çabuklukla tekrar elbisesinin altına saklamıştı ama *görmüştüm.*

Hem de öyle bir görmüştüm ki taşın altına damgalanmış *Z* harfini bile fark etmiştim. Dün gece kolyemi epey incelediğim için benimkinde de olduğunu bildiğim *Z* harfini. *Ze'viv* anlamına gelen Z harfini.

Damarlarımda akan kan donmuştu sanki.

Rahsan Serafina'ya da mı kolye vermişti?

Bunun olmaması gerekiyordu, hayır! Kitapta *kesinlikle* Serafina'nın böyle sarı taşlı bir kolyesi olmuyordu.

Olamazdı da zaten.

Madenler Ze'viv'lere aitti. Kayven'in her yerinde de bu sayede tanınırlardı çünkü tüm kuyumculara bu damgalı taşları onlar tedarik ederdi, çoğu kuyumcu dükkânı da onlara aitti zaten.

Değerli taşlar nadirdi; satın alabilmek için paradan çok daha fazlası, iyi bir büyücü olmak gerekirdi. Serafina iyi bir büyücüydü, zengindi de. Ona bunu ailesinin almasını ne kadar istesem de bu imkânsızdı. Onların aileleri düşmandı. Hele Ezekiel Cohen, yani Serafina'nın babası, Ze'viv'leri bu yüzden güçsüz olmakla suçlardı. Kızına onların taşların arkasına saklanan zavallılar olduklarını söylerdi.

Öyleyse neden Serafina şimdi bir tanesini üzerinde taşıyordu?

Dahası, buna ne zamandır sahipti?

Benim gibi dün gece mi almıştı yoksa çok daha uzun bir süredir mi takıyordu?

Serafina ikna olduğumu anladığı an yatağımdan kalktı, ne halde olduğumu fark etmemişti ve benim de yüzümdeki bu ifadeyi silmem gerekiyordu. Saklamak için acele etmesinden bana hiçbir şey söylemeyeceğini

anlamıştım. Ya da en azından doğruyu söylemeyeceğini. O gidene kadar beklemeli, sonra da nerede hata yaptığımı bulmalıydım.

Hangi hareketim Rahsan'ın Serafina'ya kolye vermesiyle sonuçlanmıştı?

"Benim artık gitmem gerek. Okulda görüşürüz Vivi, kendine dikkat et."

"Sen de." dedim dalgın bir sesle, o an yapabileceğimin en iyisi buydu.

Sonra Serafina geldiği gibi çıkıp gitti pencereden, beni odamda karmakarışık bıraktı. Bir daha da uyuyamadım.

Moselle beni uyandırma niyetiyle odama girene kadar yatağımda kıvrandım durdum.

Rahsan'ın benimle olan ilişkisinin değişmesi diğerleriyle olan ilişkisini de mi değiştirmişti?

Kitapta kesinlikle böyle bir ilişki yoktu, böyle bir kolye de yoktu. Rahsan sayfalar arasında kayboluyordu, Serafina'yla ona bir kolye vereceği kadar yakınlık kurmuyordu. Öyleyse şimdi neden? Nasıl?

Aklımı bu ikiliden uzaklaştırmaya çalışıyor, belki Matias vermiştir diyordum ama Gorion ve Ze'viv'lerin arası Cohen'lerden bile kötüydü. Matias'ın o taşı elde etmesine imkân yoktu.

Değerli taşlara en kolay erişimi Rahsan sağlıyordu ve bana bile aramızdaki ilişki ilerledikten sonra, ancak dün gece vermişti. Böyle olunca Matias'a vermesinin ya da satın almasına göz yummasının ihtimali yoktu.

Keşke kitabı okumamış olsaydım, keşke o ikisinin aslında düşman ailelerin gizli arkadaş çocukları olabileceğine inansaydım ama...

Hayır. Böyle düşünürsem iyimser değil, aptal olurdum.

Kendimi çok kötü hissediyordum. Sürekli Rahsan için bahaneler arıyordum çünkü yaşadıklarımızın benim olduğu kadar onun için de özel olmasını istiyordum.

Aptal yerine konmadığımı bilmek istiyordum.

Kitabı okurken bir parçam hep arkadaş olmalarını istemişti ancak şu durumda...en ufak bir yakınlıklarının bile olmasını istemiyordum.

Özellikle de Serafina ve Rahsan'ın.

Karamsar düşünüp dramatik davranmaya meyilli olsam da ihanete uğramış hissetmiyordum. Serafina'nın Matias'tan hoşlandığını biliyordum ve bu kolay kolay değişecek bir şey değildi. Şu anda bu kadar kötü hissetmemin asıl sebebi kafamdaki soru işaretlerinin güçlenmesiydi, gerçeklik kazanmasıydı.

Kendimi geri çekmemi sağlayan, o öpücüğü gerçekten isteyip istemediğimi sorgulamama sebep olan şey Rahsan'ın Serafina'ya karşı olan hislerini bilmeyişimdi.

Şimdi boynunda onun kolyesiyle görünce...

Hayır! Düşünme! Daha fazla düşünme, ne kadar düşünürsen o kadar dibe batacaksın!

Ne kadar tekrar etsem de nafileydi. Moselle odama girene kadar kalbimde daha önce tatmadığım türden bir acı, parmaklarımın arasında kolye ucu, tek bir noktaya dalıp gitmiştim.

Sonra ellerinde ılık su ve havlularla hizmetçiler girmişti odama, yüzümü yıkamam için bile yardımcı olmaya hazırlardı. Beraberlerinde getirdikleri gürültü ve hangi elbisemi giymek istediğim gibi şeyleri sormaları zihnimdeki bu karmaşaya iyi geldi, kısa bir süre için bile olsa başka bir şeye odaklanabildim.

Kahvaltıya inmeden önce de bir karar verdim. Bazı şeyleri açığa kavuşturana kadar bu kolyeyi takmayacaktım. Rahsan'dan ya da Serafina'dan nefret etmeye başlamamıştım elbette, sadece cevaplara ihtiyacım vardı ve ikisinin de ne kadar meşgul olacağını bildiğimden aradığım netliğe henüz kavuşamayacaktım.

O zamana kadar olabildiğince kendimi doldurmamalı ve bu kalp sancısına bir çözüm bulmalıydım.

Çünkü o gün ne zaman sessizleşsem, yalnız kalsam Rahsan'la olan bir anım aklıma gelmiş ve *bunun ne kadarı gerçekti* diye sorgulamıştım. *Ve o yaşarken ne hissetti?*

Dün geceye göre bu soruya verdiğim cevaplar epey karamsarlaşmıştı ve ben böyle kötü düşünmeye gelemezdim, bahçedeki çiçekler gibi boynumu bükerdim.

Kendimi ihanet yumağına düğüm olmuş hissetmiyordum ama yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyordum. Kitapta olmaması gereken bir şeyler.

Sonuçta ben de kitapta olmaması gereken bir şeydim, değil mi?

❊

İçtiğim soğuk çayın rengi pembe, tadı ferahlatıcıydı.

Arka bahçedeki çardakta, Amphis'in ileri gelen ailelerinin kızlarıyla birlikteydim. Onlara verdiğim sözü yerine getirmek ve arayı kapatmak için çay partisi veriyordum.

Sözünü tutan sadece ben değildim. Çardak bu sabah yapılan kasalar dolusu teslimat sayesinde çeşit çeşit çiçeklerle süslüydü, hafif esen bahar rüzgârında kokuları burnumuza doluyor ve insanda harika bir gün olduğu hissiyatını doğuruyordu.

Ancak o kadar da güzel bir gün değildi.

Tamam, bu kadarı biraz fazla oldu. Planladığım kadar güzel bir gün olmuyor desem daha doğru olur. Zira ben bu günün nasıl geçeceğini düşündüğümde hep iyi bir ruh halinde olacağımı, kızlarla muhteşem vakit geçireceğimi ve yiyeceklerimizin harika olacağını varsaymıştım.

Kızlar her zamanki gibi nazik ve sevecendi, aşçımızı da kesinlikle misafirler gittikten sonra övgüye boğacaktım ama...

Kendime ne kadar üzerinde düşünmeyeceğimi söylesem de o sabahın burukluğunu taşıyordum içimde.

Beni rahatsız eden kısım gördüğüm kolyenin Rahsan'ın Serafina'ya karşı olan hislerinin somut bir delili olmasıydı. Tamam, kolye hâlâ Rahsan'dan bağımsız bir şekilde Serafina'ya verilmiş olabilirdi ama bu çok çok düşük bir ihtimaldi.

Oysa Rahsan'ın Serafina'ya karşı hislerinin olması ihtimali o kadar düşük değildi. *Böyle yazılmıştı sonuçta.*

Ne boyuttaydı, nasıl başlamıştı ve sınırları nereye kadar uzanıyordu bilmiyordum ama görmezden gelmek için bulduğum bahaneler artık işe yaramıyordu. *Rahsan Serafina'dan hoşlanıyor olabilirdi.*

Benimle vakit geçirmeyi ne kadar severse sevsin, kalbinin sızısı en yakın arkadaşım olabilirdi. Beni bunun için öpmemiş olabilirdi. Sonuçta havai fişeklerden korkup irkilen bendim, o değil. *İstese beni öpebilirdi.*

Şimdi dönüp bakınca, onun geri durması için bir sebep bulamıyordum. Ondan hoşlandığım belliydi, değil mi? Kalbimi acıyla büzüştürecek kadar bariz olan bir şeyi anlamaması mümkün değildi, o zekiydi.

Anlık olarak muhabbetten soyutlandığım esnada, beni bu üzücü düşünceler zincirinden kurtaracak bir ses duydum.

"Her şey harika olmuş Aviva."

Isabella'ydı bu, açık kumral saçları ve kahverengi gözleri olan çıtı pıtı bir kızdı. Babası tıpkı benim babam gibi tüccardı ancak onlarınki nesiller boyu devam ettiğinden sosyetedeki yerleri daha sağlamdı.

Ses tonu gibi nazik birisiydi Isabella, mütevazıydı. Gördüğüm en uyumlu insanlardan birisiydi. Bu yüzden aramızda ilk nişanlananın o olması hiç şaşırtıcı değildi.

Çiçek desenli fincanımı yavaşça tabağına bırakırken ona gülümsedim. Daha fazla düşüncelere gömülmek, ortamdan soyutlanmak yoktu. Sık görmediğim insanlarla birlikteydim ve kalbimde bir sızı olsa da bunu bastıracak, normal davranacaktım.

"Beğenmenize çok sevindim, lütfen tatlılardan biraz daha yiyin."

Onlara söyledikten sonra kendim de fincanımı masaya bıraktım ve üç çeşit tatlının olduğu tabağımı önüme doğru çektim. Kalp kırıklığına en iyi tatlı şeyler gelirdi, ben de buna sığınıyordum.

"Hemen geri dönecek olman çok üzücü. Nişan törenini kaçıracaksın."

Aria üzerinde çilek olan minik tartoletlerden birisini tatlı bıçağıyla kesti, kestiği minicik parçayı çatalının ucuna taktı ve dudaklarına götürürken gözlerini tabağından bana doğru çıkardı. Yuvarlak masada tam karşımda oturuyordu, ortamızda açık pembe şakayıklardan kocaman bir buket vardı.

Toplamda dört kişiydik ve aramızda etikete, nezakete ve sofra adabına en çok dikkat eden Aria'ydı. Sandalyesinde dimdik oturuyordu, açık yeşil elbisesi mevsime de etkinliğe de çok uygundu. Ruju bile kusursuzdu. Muhteşem yetişmiş, iyi bir ailenin örnek kızıydı.

Söz konusu erkekler olduğunda çok seçici ve burnu havadaydı ancak kız arkadaşlarına, özellikle nispeten daha uzak bir arkadaşı olsam da bana karşı davranışları hiç öyle değildi.

Isabella ve arkadaşlarıyla ilk tanıştığımda anlaşmamın ve beni aralarına kabul etmekte en çok zorlanacak olanın Aria olacağını düşünmüştüm ancak çok geçmeden yanıldığımı anlamıştım. Ses tonu pek duygu barındırmasa da içten ve iyi niyetliydi.

"Evet." diyerek Aria'yı onayladım. Onun bıçakla üçe böldüğü tartoleti az önce tek lokmada mideye indirdiğim için biraz tedirgin olmuştum. Böyle yemeye alışkın olmadığımdan hemen unutuyordum.

Başımı hafifçe sağımda oturan Isabella'ya çevirdim. "Gerçekten nişan törenine katılmayı çok isterdim ancak okula dönmeliyim, Bella."

Uzanıp elimi tuttu ve hafifçe sıkarken gülümsedi. "Sorun değil Aviva, biliyorum."

Önce gülümsemesine karşılık verdim sonra da şımarık bir şekilde göz kırptım. "Hediyemi şimdiden aldım, hiç merak etme."

Evet, Serafina gittikten sonra kahvaltımı yapmış ve gördüğüm kolyeyi düşünmemek adına Moselle ile birlikte alışverişe çıkmıştım. İlk başta tatsızdım ancak çeşit çeşit kumaşların, süslü eşyaların ve yeni gelen ürünleri gördükçe yavaşça kendimi hediye seçme işine verebilmiştim.

Isabella tam da ondan beklediğim şekilde, nazik bir gülümsemeyle karşılık vermişti ki sol tarafımdan bir kahkaha yükseldi.

"Emin ol merak ettiği tek şey budur!"

Bunu neşe ve ima ile söylediği için bakışlarımı yavaşça diğer tarafıma, Eliora'nın olduğu kısma çevirdim.

Eliora Horowitz, giydiği şeftali rengi elbiseyle bile grubun neşesi olduğunu belli eden kızdı. En yüksek sesle konuşan hep o olurdu, asla gereksiz nezaketlerde bulunmazdı ve lafını esirgemezdi.

Bu haliyle Aria'nın tam tersiydi ve nasıl yıllardır arkadaş olduklarını merak ediyordum. Çünkü tam da şu anda Aria çatal ve bıçak tutan ellerini masaya yaslamış, bariz bir hoşnutsuzlukla ona bakıyordu.

Eliora şakasına onunla birlikte gülmediğimizi fark edince bakışlarını üçümüz arasında gezdirdi.

"Ne?" dedi en sonunda. "Yalan mı? Bella sevdiği adamla evleniyor, sizce merak ettiği şey hediyeler olabilir mi?"

O böyle söyleyince Aria tasvip etmediğini belli edercesine başını iki yana doğru sallayıp tabağına geri döndü ancak gülüşünü bastırmaya çalıştığını biliyordum.

Isabella'nın utandığını, yanaklarının giydiği elbise gibi pembeleştiğini görünce "Evet!" dedim heyecanla. "Nasıl tanıştığınızı merak ediyorum, her

şeyi anlatın."

Bunu söyleyene kadar dördümüz de sosyete kızlarıydık. Gelmelerinden bu yana havadan, festivalden, ben yokken olanlardan yüzeysel olarak bahsetmiştik ancak söz konusu aşk olunca...

Isabella ve Simon Aria'nın ailesinin düzenlediği kış balosunda tanışmıştı, okulda olduğum için kaçırdığım etkinliklerden birisinde. Bu kısmı Aria anlatmış, düzenledikleri eğlenceyi öyle bir ballandırmıştı ki istemsizce onlar kristal bardaklarda içki içip dans ederken ne yaptığımı düşünmüştüm. Muhtemelen görevdeydim ve üzerimdeki pelerine sımsıkı sarılmış oradan oraya koşuyordum karların üzerinde.

Aria'nın orkestrayı nereden davet ettiklerini uzun uzun dinlemeye sabrı olmayan tezcanlı Eliora "Sonra Simon Isabella'ya çarptı!" dedi. Doğrudan gözlerimin içine bakıyor, bana kocaman sırıtıyordu. "Üçümüz konuşuyorduk ki Simon Isabella'yı görmeyip ona çarptı. Sonra ikisi de arkasını döndü ve...işte! Aşık oldular!"

Eliora için hikaye bundan ibaretti ancak Isabella Simon'ın ona dans etmeyi teklif ettiğini, dans esnasında da konuştuklarını söylemişti. Konuşma oldukça keyifli geçmiş, tek şarkı olarak başladıkları dans gece boyunca sürmüştü. Sonra da gizlice mektuplaşmışlardı, en sonunda da Simon gelip babasıyla konuşmuştu.

Isabella adına çok sevindim. Kendi seviyesinde, iyi bir ailenin oğlunu bulmuştu. Üstelik Simon Ophir'de okumuştu, Kayven'in tam ortasındaki merkez şehirde. İyi bir eğitim almıştı yani. Tam evlenmek için birisini aradığı esnada da Isabella'yla tanışmıştı.

Bu şans mıydı? Kader miydi? Eğer öyleyse...kitap karakterlerinin kaderi olabilir miydi?

Sonuçta yazar buna hiç değinmemesine rağmen yaşanıyordu.

Hikayeyi büyük bir gülümsemeyle dinledim, onun adına gerçekten sevindim ve hep mutlu olmalarını diledim.

Fincanımın dibinde kalmış azıcık çaya baktığım esnada ise düşünmeden edemedim. *Eğer bir şifacı olmasaydım, hiç büyü gücüm olmasaydı nasıl bir hayatım olurdu?*

En yakın arkadaşlarım bu üçlü mü olurdu? Geçitlerdeki yaratıklar başkalarının savaşacağını bildiğim, uzaktaki kâbuslara mı dönüşürdü? Ben de sadece balolarla, danslarla ve evleneceğim iyi birisini bulmakla mı ilgilenirdim?

Şifacı olmayı seviyordum, bundan vazgeçecek de değildim ama böyle bir hayat...düşününce o kadar da kötü gelmemişti gözüme. Aksine çok sakin gelmişti, hayali bile omzumdaki yüklerin bir kısmını alıp götürmüştü.

"Ee, sende?" diye sordu Eliora.
Başımı kaldırdığım zaman beni izliyor olduğunu gördüm. "Sende hiç yok mu bir şeyler? Aşık olduğun yakışıklı bir büyücü mesela?"

O ne kadar samimi bir şekilde sormuş olsa da ona aynı şekilde karşılık veremezdim. Kimden hoşlandığımı söyleyemezdim. Bunun buruk ve ne yapacağımı bilmez halde olmamla alakası yoktu, şehrin en önemli ailelerinden birisi olduğu için Ze'viv'leri, haliyle de varisleri Rahsan'ı herkes tanırdı.

İsim vermeden anlatmayı ise canım istememişti. Anlamsız gelmişti gözüme, ondan bahsetmek canımı acıtır diye korkmuştum.

Hem Aviva'nın bir ilişkisi olmuyordu, hiç evlenmiyordu. Isabella kitapta yazılmadığı için istediği aşkı yaşayabilirdi ancak ben, yazılmış bir karakter olarak bunu hiç bulamayabilirdim. Kaderim hiç değişmeyebilirdi.

Başımı olumsuz anlamda sallarken gülümsemeye çalıştım. "Yok."

Eliora'nın omuzları düştü, Isabella da tatlı yüzünden üzüntüsünü gizleyememişti. Bir tek daha fazla çay almak için uzanan Aria sakindi.

"Sorun değil, daha yirmili yaşlarımızın başındayız. Evlenmek için acele etmemize gerek yok."

Ona gülümsedim ve bana da koyması için fincanımı uzattım.

Onlarla geçireceğim bir hayat daha sakin, daha huzurlu görünüyordu ancak bir şifacı olmasaydım Serafina'yla, Matias'la, Milo'yla, daha nicesiyle ve *Rahsan'la* asla tanışmazdım. Onunla asla arkadaş olmazdım, görünenin ötesinde bir karakteri olduğunu bilmezdim. Ormanda onu kaybettim diye endişelenmezdim, o şöminenin başında oturmazdım, onun için seralardan hünnap aşırmazdım. Tüm o konuşmalar, bakışlar ve havada kalan hisler...Hiçbiri yaşanmazdı.

Bunu bilirken yine de ister miydim, hiçbirinin yaşanmaması karşılığında daha sakin ve huzurlu bir hayatı?

❊

Akademiye döneceğim günün sabahı erkenden uyandım. Sessiz sakin bir uğurlama olacağını düşünmüştüm ancak herkes ayaktaydı, ben babamla kahvaltı ederken çalışanlarımız yolculuğum için hazırlık yapıyordu.

Theodor Malkin hüzünlüydü, sürekli daha fazla yememi söylüyor ve çalışanlara yolculuğumda işime yarayacak şeyleri itinayla hatırlatıyordu. Kendisi de sık sık uzun yolculuklara çıktığından bu konuda tecrübeliydi. Bu haline gülümsüyor, bir yandan da hüznümü gizlemeye çalışıyordum.

Evet, buranın tam olarak *ev* gibi hissettirdiğini söyleyemezdim ancak ayrılmak tuhaf bir hüzün veriyordu. Sanırım vedaların hiçbir türlüsünden hoşlanmıyordum.

Babama sımsıkı sarıldıktan, çalışan kızlar ve Bayan Kastav'la vedalaştıktan sonra beni kapıda hazır bekleyen at arabasına bindim.

Evden uzaklaşırken kafam karışıktı ancak Akademi'ye yaklaşırken her şey netleşmeye başladı. Beni üzen kalp sancımdan sıyrıldım, içime umudu doldurdum sanki. Yok saymaya çalıştığım özlemi daha fazla bastıramadım, bir an önce Rahsan'ı görmek istedim.

Bana tüm cevapları verebilirmiş gibi geldi, bu durumdan kurtarabilirmiş gibi.

Onu bulmak, dinlemek istedim. *Ona inanmak istedim.*

Akademiye vardığımda hava çoktan kararmıştı, akşam yemeği saatiydi. Serafina'nın da bu sabah yola çıktığını biliyordum, dolayısıyla yakın saatlerde varmış olacaktık ama ilk gelen bendim.

Yemek salonuna girince aradığım ilk yüz ise ona ait değildi.

Kapıda öylece durup birkaç kere göz gezdirdim ama yoktu. Rahsan henüz gelmemişti.

Akademiye yaklaştıkça kendimi umutla doldurduğumdan olsa gerek, onu göremeyince ufak bir hayal kırıklığı yaşadım. Beni kapıda bekleyeceğini falan düşünmüştüm herhalde.

Matias ve Serafina da ortalıkta yoktu ancak Milo ve Otis'in karşılıklı oturduğunu görünce tepsimi alıp yorgunlukla yanlarına yürüdüm.

Onlarla sohbet etmek iyi geldi, ana konumuz ise festivaldi. Konuşurken ilk başta tedirgindim, ben ikisini de görmemiştim ancak beni Rahsan'la birlikte görüp görmediklerini bilmiyordum. Aradığım cevap verilinceye kadar diken üstündeyken sonunda derin bir nefes aldım. Ben sadece ilk akşam meydandaydım, onlar daha uzaktaki kasabalardan geldikleri için ikinci ve üçüncü akşamlarda katılmışlardı.

Aslında festivalin en iyi günü son gündür, reveka ya da revil olacak kadar büyü gücü olmayan büyücüler süslü kostümler içerisinde gelir gösteri yapar.

Eğer o sabah kitaptaki gibi yaşansaydı, yani Serafina'nın *Ze'viv* damgalı kolyesi olmasaydı, eminim Rahsan'a bir mektup yollar, benimle o gösteriyi izlemesi için davet ederdim. Sonra da midemde kelebeklerle o geceyi hayal eder, tekrar öpüşecek kadar yakın olup olamayacağımızı düşünür dururdum.

Oysa gerçekte babamın çalışma odasındaki koltukta oturmuş, o çalışırken yanında kitap okumuştum. Odamda yalnız kalmak istememiştim.

Otis ve Milo'ya yaptıklarımdan, gezdiğim tezgâhlardan bahsederken neşemi korumaya çalıştım ancak midem ağrımaya başlamıştı. Bunun neden olduğunu biliyordum, Rahsan'la yüzleştiğimde duyacaklarımdan korkuyordum.

Akşam yemeğine Serafina da Rahsan da gelmedi. Boş tepsimi bıraktıktan sonra odasına uğradım ancak ışıkları kapalıydı, etrafta geldiğine dair bir iz de yoktu. Omuzlarımı düşürerek geri döndüm. Rahsan'ın odasının da bu kanatta olduğunu biliyordum ancak Serafina ile aynı katta olmadığı dışında bir bilgiye sahip değildim.

Onu bulmak için kütüphaneye baktım ancak bırak Rahsan'ı, kimse yoktu etrafta. Kapıyı tokmağından tutmuş arkamdan kapatırken pes ettiğimi biliyordum, tüm yorgunluğumla odama dönmek dışında bir seçeneğim yoktu.

Odamdan içeri girer girmez yaptığım ilk şey üzerimdekilerden kurtulup küvete girmek oldu ancak rahatlatıcı yağlar bile bana istediğimi veremedi. *Uykuyu.*

Yelkovan gece yarısını geçtiğinde bile gözlerim sonuna kadar açıktı. Uzun bir yoldan gelmiştim, vücudumun ağrısı uyutmadığı için kaslarımı büyüyle gevşetmek zorunda kalmıştım ama uyuyamamıştım yine de. En sonunda hiçbiri işe yaramadığında gücümü yine kendi üzerimde kullanmam gerekti, sabah uyandığımda son hatırladığım nabzıma odaklandığımdı.

Okula döndükten sonraki ilk günüm ders programımın en yoğun olduğu gündü. Öyle erken uyanmak zorunda kalmıştım ki kahvaltıda sadece birlikte ders aldığım şifacılar ve buz büyücüleri vardı. Böylece, kaşığımla yulaf lapamı karıştırırken öğlene kadar Rahsan'ı görme umudumu yitirmem gerektiğini anlamıştım.

Onu görmek istediğim için mi denk gelemiyorduk bir türlü? Yoksa aslında böylesi daha mı iyiydi? Bir şeyleri *duymamam* mı gerekiyordu?

Böyle düşünüp kendi kendimi doldurmamalıydım, bunu biliyordum ancak onun olmadığı her vakit Serafina'nın da ortalıkta gözükmemesi hiç yardımcı olmuyordu. Ders programım yoğun olduğu için sabah dersim dışında

seralardaydım, dolayısıyla onu görmeyi beklememiştim ancak öğle yemeği için okula geri döndüğümde...*hâlâ yoktu.*

Onu şimdi de göremeyince endişelenmeye başlamıştım. Kendi bencil hislerimden kurtuldum, başına bir şey gelmiş ya da ortada ciddi bir sorun olmasından korktum. Bari Matias'tan bir haber alayım diye toprak büyücülerinin oturduğu masalar arasında gezindim ama hayır, o da yoktu.

Kalbim endişeyle çarptı. Düşünmeme gerek bile yoktu artık, kitaplarımı Milo ve Zion'un karşılıklı oturduğu masaya bırakmak için birkaç saniye harcadım sadece.

Telaşım her halimden belli olacak ki Zion bile yemek yemeyi bırakıp bana ne olduğunu sordu ancak onlara geleceğimi söylemek dışında bir cevap vermedim.

Koştum. İlk nereye bakmam gerektiğini bile bilmiyordum ama koştum.

Bu saatlerde asla odasında olmayacağını bilmeme rağmen gelip gelmediğinden emin olmak için soluğu Serafina'nın beyaz kapılı odasının önünde aldım. İki kere tıkladım, ses gelmeyince yavaşça başımı aralıktan uzattım.

Sonra da derin bir nefes aldım.

Serafina gelmişti, valizi yatağının ucunda duruyordu. Ellerim belimin iki yanında birkaç saniye bu manzarayı izledim. Bir yandan da öğleden önceki dersine dair tahmin yürütmeye çalıştım.

Odasını karıştırmaya niyetim yoktu ancak içeri girmek zorundaydım. *Pencereden bakmak için.*

Çünkü odasının manzarası doğrudan uçuş için kullandıkları alana bakıyordu, biraz ilerisi de arenaydı. Yemyeşil çimlerin üzerinde onu aradım, güneş yüzüme vurduğu için elimi gözlerime siper edip baktım ama yoktu.

Yoksa çoktan yemeğe mi inmişti?

Hem ne yapıyordum ki ben, neden bu kadar paranoyak davranıyordum?

Arkadaşımın okulda olduğunu biliyordum artık, bu kadar telaşlanmama gerek yoktu. Hem karşısına çıksam ne diyecektim ki? O kolyeye nasıl sahip olduğunu çat diye soramazdım. Zaten böyle bir konuşmayı yapmayı düşünmek bile yanaklarımı kızartıyordu, kendime hiç yakıştıramıyordum.

Kıskançlık değildi hissettiğim. Zaten cevapları ondan değil, Rahsan'dan almak istiyordum. O ikisinin arasındaki ilişkiden ziyade bizim aramızdakinin boyutu endişelendiriyordu beni, Rahsan'ın duyguları teraziye konduğunda kimin tarafının ağır bastığını öğrenmek.

Yemek salonuna geri dönerken çıktığım halimden çok çok daha sakindim. Nasıl olur da duygularımın hareketlerimi bu kadar etkilemesine izin verdiğime dair kendime kızıyordum. Bunu yaparken de kestirme yolu kullanıyor, zihnimin kalabalığı yüzünden geçtiğim koridorların karanlığından korkmuyordum bile.

Rahsan'ı bulmak konusunda aceleci davranmayacaktım artık. Onu görür görmez yakasına yapışıp bana bir açıklama borcu olduğunu söylemeyi zaten düşünmüyordum ancak şu son yirmi dört saatteki davranışlarım hiç ben gibi değildi. Birisine karşı duyduğumuz yoğun hisler bizi böyle mi yapardı, çıldırmış gibi mi davranırdık?

Bilmiyordum.

Daha önce onun gibi hissettiren kimse olmamıştı.

Belki buraya gelmeden önceki tüm anılarımı kaybetmem beni daha korumasız yapıyordu ancak on sekiz yaşımdan bu zamana kadar olan kısmı düşünürsek... cevap hayırdı. Kimse onun şimdi bulunduğu noktaya yaklaşamamıştı.

Gerçi o da hayatımda böyle bir yer edineceğine ihtimal vereceğim son kişiydi.

Bir de köşeyi dönerken sesini duymayı beklediğim son kişi.

İlk başta bir hayal sandım. Sesler uzaktaydı ve anlaşılmıyordu.

Gerçekten *ona* ait olduğunu anladığım anda ise gözlerim kocaman açılmış, adım atmayı kesmiştim. Yalnız değildi, hızlanan kalp atışlarım yüzünden diğerinin kime ait olduğunu ayırt edemiyordum.

Köşeyi dönmek yerine sırtımı o duvara yasladım. Kendi nefesimden çekiniyormuş gibi elimi dudaklarım ve burnumun bir kısmının üzerine kapatmış, sakinleşmeye çalışıyordum.

Neden saklandığımı bilmiyordum.

Onu görmek için bu kadar aramışken neden karşısına çıkamamıştım bilmiyordum.

Korktuğumdan değil, şaşkınlıktandı kalbimin bu hali.

Rahsan öğrenciler tarafından kullanılmayan karanlık koridorlarda kiminle konuşuyordu?

Nefesimi düzene aldım ve başımı duvara yaslayarak dinlemeye, duyduklarımı anlamaya çalıştım.

Sesler yankılanıyordu.

Bir genç kızın sesi, acı verecek kadar tanıdık bir genç kızın sesi yükseliyordu biraz ötemden. *Serafina* konuşuyordu. Aslında, bağırıyordu. O olduğunu anladığım anda kalbimde baş gösteren sızı yüzünden bir an dikkatim dağılsa da kızgın olduğu barizdi. Sanki, sanki Rahsan'ı azarlıyordu.

Neler oluyor anlamaya çalıştığım sırada, bunun kitapta olup olmadığını hatırlamaya çalıştığım sırada Rahsan konuştu.

Konuştu ve benim tüm düşüncelerimi bir anlığına susturdu.

"Benimle böyle konuşamazsın." dedi alay dolu bir sesle. *"Özellikle de boynunda benim kolyemi taşırken."*

❊

merhabalar!

burada kestiğim için bana kızmayın lütfen, diğer bölümü daha erken yazarak bunu telafi etmeyi düşünüyorum!

sizce neler oluyor? Rahsan'a ne kadar güveniyorsunuz?

sınır
400 oy ve 400 yorum

sevgiler,
Sareinn.

18 Eylül 2023.

14. KALBİN SAVAŞI

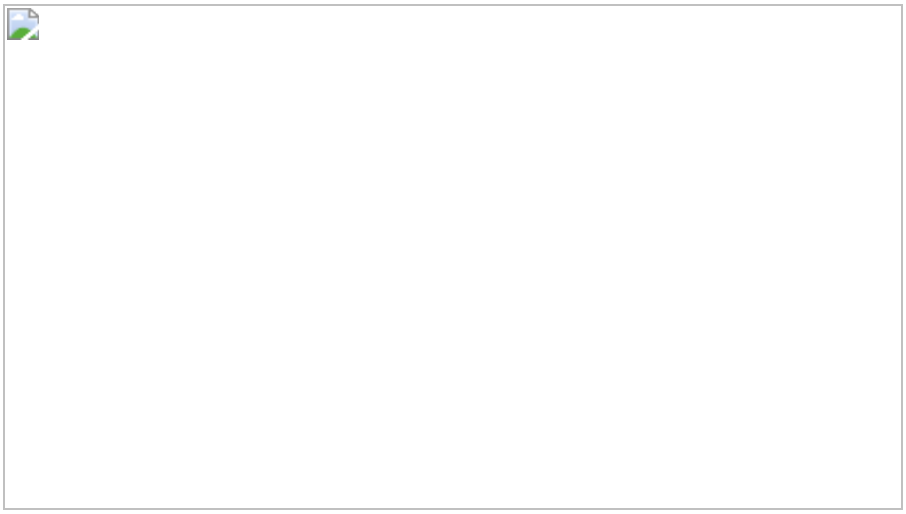

David Kushner, Daylight

Aaryan Shah, Renegade

❊

Hiçbir zaman kalbi buz tutacak bir kız olduğumu düşünmedim.

Ne benim ne de Aviva'nın.

Zaten bu durumda fark eder miydi? Onun bedenini, zihnini ve hayatını ödünç alarak geçirdiğim bunca yıldan sonra ayrı insanlar olduğumuzu iddia edebilir miydim?

Eğer öyleyse, eğer hâlâ farklı kişilersek şimdi hayatını getirdiğim durum için bana kızar mıydı? Kalbindeki bu hisler, zihnindeki bu karmaşa yüzünden?

Kızsa hakkıydı.

Onun hayatı benden önce huzurluydu. Babasıyla mütevazı ve sade bir yaşam sürüyor, Akademi'ye gelmeden önce Serafina dahil kimseyi tanımıyordu. Geldikten sonra da çok çalışıp döneminin en başarılı şifacısı oluyordu.

Tasasız bir karakterdi. Hem kendisi hem çevresi için. Onun yanında insanlar sadece iyi hissederdi, ağlanacak omuz ya da kurabiyeyi uzatan el olurdu.

Sana dertle gelmezdi ama derdini dinlerdi. Aşık olmazdı ama aşkını desteklerdi. İhtiyacın olduğu zaman onu seralarda ya da kütüphanede bulabilirdin, seni hep şefkatle sarmalayacağını ve yüzünden gülümsemenin eksik olmayacağını bilirdin.

Şimdi ben onu hissettikleri yüzünden perişan olan bir harakter haline getiriyordum. Karanlık koridorun bir köşesine gizlenen, konuşmalara kulak misafiri olan türden.

Birkaç saniyedir duyduklarımı sindiremiyordum çünkü, kelimenin tam anlamıyla aptal gibi hissediyordum.

"Benimle böyle konuşamazsın, özellikle de boynunda benim kolyemi taşırken." demişti Rahsan.

Tamamını anladığım ilk cümle onun alay dolu dudaklarından çıkmıştı ve yetmişti. Bildiğim her şeyi sorgulamama yetmişti.

Ne kadar da aptaldım!

Kolyeyi gördüğümde yaşadığım hüzne rağmen, çay partisinde kaderimin asla değişmeyebileceğini düşünmeme rağmen Akademi'ye gelmek için arabaya bindiğim anda içimi umutla doldurmuştum.

Her şeyin bir açıklaması olduğuna inanmak istemiştim çünkü Rahsan Ze'viv'le geçirdiğim her saniyeye anlam yüklemiştim.

Şimdi ilmek ilmek dokuduğum her anlam, hissettiğim her duygu ağırlık yapıyor; göğsümü daraltıyordu. Tek elimi hissettiklerimi hafifletmek ister gibi kalbimin üstüne koymuştum fakat gücümü kullanmıyordum.

Rahsan'ın sözlerinden sonra sessizleşmişti ortalık, öyle ki kendi nefes seslerimden başka hiçbir şey duyamıyor ve burada olduğumu fark edecekler diye korkuyordum.

Etmediler.

Onun yerine Serafina'nın nefret dolu sesini duydum, sonra da uzaklaşan adımlarını.

"Sen iğrenç bir adamsın, Rahsan Ze'viv!"

Tokat gibi bir cevap ve zemini döven topuk sesleri.

Serafina karanlık koridorda ortadan kaybolduğunda bile Rahsan'la orada dikilmeye devam ettik. Köşeye sinmiştim, adım seslerimi duymasın diye hareket etmiyor ve kalp atışlarım eski haline dönerken aklından ne geçiyor merak ediyordum.

Bunun romantik bir kavga olmadığı belliydi. Aralarında kitaplarda okuduğum zaman sevdiğim o nefret dolu çekim yoktu, yıllardır alışık olduğum dümdüz nefret vardı.

En azından Serafina'dan yana. Matias'la tartıştığında tavrının böyle olmadığını biliyordum çünkü.

Bunun biraz olsun içimi rahatlatması hoş değildi ancak kendime engel olamıyordum. Rahsan'a karşı hislerimin bu boyuta ulaştığını fark etmek bani dumura uğratıyordu.

Silkelenip düşüncelerimden kurtulmaya çalıştım. Kendi kendime bir sonuca varmayacaktım, hiçbir şeyin cevabını almış değildim.

Artık almak istediğimden bile emin değildim. Yani tabii ki kolyenin neden Serafina'da olduğunu, Rahsan'a iğrenç bir adam olduğunu söyledikten sonra neden hâlâ taktığını merak ediyordum. Bu karanlık koridorlarda kavga etme işi tek seferlik miydi yoksa uzun süredir devam ediyor muydu bilmek istiyordum. Sadece...*şimdi değil.*

Üst üste hayal kırıklığı yaşamışken ve kendimi bu kadar aptal hissederken karşılarına çıkmak istemiyordum.
Yüzlerini görmek istemiyordum.

Sadece biraz yalnız kalmayı, kendime gelmeyi ve daha sakin bir kafayla hareket etmeyi istiyordum.

Üstelik istediğim cevaplara hiç kavuşamayabilirdim, sorularımı nadiren yanıtlıyorlardı sonuçta.
Peşlerinden koşacak güç de bende olmadığına göre...kendimi daha fazla tüketmeyecektim.

Bu kararı almak içimi biraz olsun soğutmuştu ancak huzursuzluğumu dindirmemişti. Rahsan'ın uzaklaşan adım seslerini dinlerken koridorun karanlığına dalmıştı gözlerim.

Yalnız kaldığımda yaslandığım duvardan ayrılıp hızlı adımlarla koridoru terk ettim. Yemek salonunu es geçtim yürürken, hem orada olduklarını bildiğim hem de iştahım kaçtığı için.

Sakinleşmek ve temiz hava almak için dışarıya çıktım. Karanlığa alışmış gözlerim pırıl pırıl bahar havasında kamaştı, gözlerimi kapatıp taş merdivenlerin üzerinde dikildim bir süre. Derin nefesler aldım.

Kendimi daha iyi hissettiğimde başımı çevirip seraların olduğu tarafa baktım ancak canım oraya gitmek istemiyordu. Bir sonraki dersim saat altıdaydı ve ben bu boşluğu genelde seralarda, kütüphanede ya da arenada değerlendirirdim. Şimdi hiçbiri cazip gelmiyordu. Yatağıma kıvrılıp düşünüp durmayı da istemiyordum.

Bu yüzden yürüdüm.

Geride bıraktığım hiçbir şeyi düşünmeden kasabaya doğru yürüdüm. En son Rahsan'la konuşarak geçtiğim korulukta Serafina'nın *benim kolyem* sözlerine itiraz etmediğini düşündüm.

Demek kolye gerçekten de Rahsan'a aitti.

Silkelenip kollarıma sarıldım. Aklıma ne zaman Rahsan'a ya da olan bitene dair bir şey gelse *yeter* dedim. Fırına kadar kendi kendimi böyle erteledim.

İçgüdüsel olarak fırına yönelmişti adımlarım, hiçbir şey düşünemediğimde bile sığınmak istediğim yer olduğu için. Üstelik ekmeklerin kokusu sokağın başına kadar geliyordu, içime çektiğim her nefeste ne kadar aç olduğumu fark ediyordum.

Tek elimle kapıyı ittirip içeri girdiğimde tepedeki ufak zil çaldı, müşterinin geldiğini haber verdi.

Bay Pereira tezgâhın arkasında doğrulana kadar kapının önünde öylece dikildim. Beni gördüğünde kocaman gülümsedi.

"Hoş geldin Aviva!"

Her zamanki gibi neşeli, bana karşı nazikti. Onunla sohbet etmek iyi geldi.

Konuştukça karmaşık ruh halimden biraz olsun uzaklaşıyor, bir yandan da gözlerimi vitrine dizili güzelliklerden alamıyordum. Açlığım artık bastıramayacağım boyuttaydı ancak yanımda hiç para yoktu. Bu yüzden bana "Ne istersin?" diye sorduğunda utancımı gülümsemeyle bastırdım. "Hiçbir şey, teşekkür ederim."

İnanmadı. Meselenin üstüne düştüğünde olan biteni anladı ve bana çok kızdı, sonra mutlaka ödeyeceğimi söylememe rağmen kabul etmedi. Birkaç dakika sonra sokağa bakan masalardan birisinde, önümde vanilyalı muffinle oturuyordum.

Bay Pereira çok nazikti, en sevdiği müşterilerinden birisi olduğumu ve beni kaybetmek istemediği için bunu ısmarladığını söyleyecek kadar nazik. Pek

kendimde olmadığımı anlayıp sorular sormayacak, beni yalnız bırakacak kadar nazik.

Karnım doyduktan sonra biraz daha iyi hissettim. Mide bulantım büyük ölçüde azalmıştı ve Bay Pereira'ya yardım etmek istediğimi söylemiştim. İlk başta kabul etmese de en sonunda pudra şekerini tutuşturdu elime, elmalı turtaların üzerine serpiştirmemi söyledi.

Fırında çok kalmadım. Yani yardım etme işini sevmiştim ancak Bay Pereira tarafından nazikçe kovulunca kendimi göl kıyısında bulmuştum. Avuç içime doldurduğum çakıl taşlarını suyun üzerinde sektirirken kabullenmeye çalışıyordum.

Aviva Malkin aşktan uzak bir karakter olarak yazılmıştı. Gerçekten o olsam ben de uzak olurdum, Rahsan bana sarıldığında daha fazlasını istemezdim. Aptal aptal hayallere kapılmaz, bu işin sonunda ne olacağını bilirdim.

Fırlattığım her taşta kendime biraz daha kızdım, bu sefer daha ölçülü olacağıma dair söz verdim. Güneş yavaş yavaş alçalmaya başladığında ise akademiye döndüm, yürürken aldığım kararları tekrarladım durmadan. Belki de aşık olmamak daha iyiydi. Belki hiç evlenmemek, iyi bir şifacı olmak daha iyi bir hayat sunacaktı bana, kitaptaki Aviva bunu biliyor ve benden çok daha bilge davranıyordu. Olamaz mıydı? Yoksa içinde bulunduğum durum yüzünden fazla mı karamsar davranıyordum?

Öyle ya da böyle başka seçeneğim yoktu zaten. Aviva'nın herhangi bir romantik ilişkisi olmuyordu kitapta, bu değişmeyecekse kabullenmem en iyisiydi.

Akademiye ulaşınca yürümekten yorulmuş olsam da son gücümü odama koşmak için kullandım ve dersten önce kendime çekidüzen verdim.

Duvarlarında yer yer sarmaşıklar olan, bir ağacın köklerinin altında gibi hissettiren kalabalık sınıfa adım attığım anda birisi ismimi seslendi. Bu ders diğerlerinden çok daha kalabalıktı çünkü üçüncü ve dördüncü sınıflar ortak alıyordu. Bu yüzden daha dönmeden seslenen kişinin Milo olduğunu biliyordum.

Bu ders özellikle kızlarla değil onunla takılırdım çünkü. Sırada yanımda otururken çok ciddi bir yüzle dersi dinliyor gibi gözükür, fırsatını bulduğu anda beni güldürecek şeyler fısıldardı. Ben ise dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi tutmaya çalışırken koluna vurur ve not almaya devam ederdim.

Bugün ikimiz de pek havamızda değildik. Sondan üçüncü sıraya, onun olduğu yere geçerken tatil boyunca görmediğim diğer şifacı arkadaşlarıma selam verdim ve gün boyu sakladığım gülümsemeleri onlar için ortaya çıkardım. Daha iyi bir ruh halinde olsam her grubun yanında biraz durur, nasıl olduklarını ve tatillerinin nasıl geçtiğini sorardım ancak elimden bu kadarı geliyordu.

Ben sıraya yaklaşıp kolumla vücudum arasına sıkıştırdığım kitabı masaya bırakırken Milo doğruldu. Kolunu sıraya, başını da koluna yaslamıştı ben gelmeden önce.

"Selam." dedim sakin bir şekilde.

"Selam." Sesi benimkine benzer bir yorgunluktaydı, sıranın altından iki kitap çıkardı. "Bunları almaya gelmedin."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Aa, tamamen unutmuşum. Özür dilerim." Kitapları Serafina ve Rahsan'ı aramaya çıkmadan önce ona bırakmış sonra da dönmemiştim. Üstteki kahverengi, alttaki lacivert ciltli kitapları önüme doğru çekerken "Ve teşekkür ederim." diye ekledim.

"Rica ederim. Yemek salonuna dönmedin sen, değil mi?"

"Yok." Bu cevabı hızlı vermiş olsam da devam etmek için biraz bekledim. "Benim...başka işlerim vardı."

"Ne işi?"

Ona cevap vermedim çünkü hem kasabaya yürüyüp muffinle teselli bulmak bir *iş* sayılmazdı hem de eğitmenimiz sınıfa girdiği için sohbetimiz mecburi bir kesintiye uğramıştı.

On dakika kadar sonra, artık Bay Novak hangi bitkinin tohumları ne amaçla kullanılır anlatmaya dalmışken yanımdaki Milo'nun fısıltısı geldi kulağıma. "Serafina seni arıyordu, nerdeydin?"

Oturduğum yerde dikleştim. Gözlerim hafifçe açılmıştı ancak incelediğim *agrimonia* çiziminin üzerinden çekmemiştim bakışlarımı. Milo gözlerini Bay Novak'tan ayırmadan bana doğru hafifçe eğildi. "Onu seralara götürmemi bile istedi. Yoktun."

"Okulda değildim." diye fısıldadım. "Sonra bulurum ben onu."

Milo birkaç saniye bana baktı ancak ona dönmedim. Düşen yüzüm bu konuda daha fazla konuşmak istemediğimi yeterince belli ediyordu.

Serafina'yla kesinlikle bir derdim yoktu, ona kızgın falan da değildim. Sadece kendimi aptal gibi hissetmekten kurtulamadığım için hiçbir şey yapmak istemiyordum. Şu an bu derste bulunmayı bile istemiyordum.

Buna rağmen buradaydım. Kendimi zorluyor, kitabın kenarına ufak notlar alıyordum çünkü kalbini ve zihnini bulandırmışken Aviva'ya bu kadarını borçlu olduğumu düşünüyordum. O her versiyonda iyi bir şifacı olmalıydı.

Dersin kalanı sessiz ve fazlasıyla uzundu. Asla bitmeyecek sanmıştım çünkü Bay Novak yaşlı, yavaş konuşan ve dikkati üzerinde tutmakta zorlanan bir adamdı. Son sözünü söyleyip tebeşiri kara tahtanın kenarına bıraktığında sıkıntı dolu bir nefes vermekten alıkoyamamıştım kendimi.

Milo son dakikalarda benden daha beter haldeydi ancak ders için hep bir ağızdan Bay Novak'a teşekkür ettikten sonra canlanmış, bana dönmek için adamın sınıftan çıkmasını dahi bekleyememişti. "Hadi akşam yemeğine inelim."

"Tamam." diyerek ona katıldım. Bu dersin iki saat sürmesi kesinlikle bizim için bir sabır testiydi, ödülümüz ise güzel bir akşam yemeği. Öyle acıkmıştım ki eğitmenin son cümleleri beynimde sakız gibi sünmüştü.

Kitaplarımı kucağıma aldım. Üçünü birden taşımak zordu ve yemek salonuna kadar bunlarla inmek akıl işi değildi. Bu yüzden Milo'ya "Sen

önden in." dedim. "Ben şunları bırakıp geleceğim."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Yok yok, in sen."

Hem sınıf da odam gibi eski kanattaydı, dolayısıyla işim çok uzun sürmeyecekti.

"Peki, aşağıda bekleyeceğim seni."

"Tamam." Gülümsedim. Moralim az buçuk yerine gelmişti o bunu söyleyince, arkamı dönüp oturmaktan uyuşan bacaklarımla tam tersi istikamete yürürken bile yüzümde kalmıştı.

Odamda çok oyalanmadım, kitaplarımın üçünü de masaya yığdığım gibi çıktım.

Yemekte *onların* da olacağını biliyordum, Serafina ve Matias yanıma oturacaktı hatta. *Şimdiye kadar olduğu gibi*. Bunu bilmek midemi düğümlüyordu.

Onlar *arkadaşımdı*. Böyle davranmamalıydım. Aviva'nın bir ilişkisinin olmaması gibi detaylar değişmiyorsa onların arkamdan iş çevireceği de yoktu. Endişelenmeye ancak Serafina Matias'la arasında hiçbir şey olmadığını söylerse başlayabilirdim. Kitaptaki gibi festival gecesi duygularını birbirlerine açmadılarsa.

Çünkü bu, benim gereksiz dramalarımın aksine, gerçek bir sorundu.

Yemek salonunu boydan boya yürürken Serafina'yı fark ettim. Edilmeyecek gibi değildi zaten. Beyaz-sarı formasının içinde tek başına oturuyor, durgun bir yüzle çorbasını karıştırıyordu. Onu böyle yalnız, muhtemelen beni bekler halde görünce midem bir kere daha düğümlendi. Ona tabii ki kızgın değildim, nasıl olabilirdim ki?

Rahsan'la arasında bir ilişki varsa bile buna ne karışabilir ne ona kızabilirdim. Sadece bana verdiği umut yüzünden Rahsan'a sinirlenirdim, o kadar.

Açlığımı unutmuş, adım atmayı durdurmuş şekilde ona bakarken başını kaldırdı ve göz göze geldik. Yüzü muhteşem bir gülümsemeyle aydınlandı. "Vivi!"

Hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verirken ona doğru yaklaştım. "Yemeği Milo'yla yiyeceğiz, sen al tepsini yanına geç. Ben de yemeğimi aldıktan sonra gelirim."

Cümlemin ilk kısmını dinlerken omuzları düşmüş, devamında rahatlayıp tepsisiyle birlikte ayağa kalkmıştı. "Tamam!"

Bu tavrını garipsedim. Onu burada tek başına bırakıp Milo'yla yemek yiyeceğimi gerçekten düşünmemişti, değil mi?

Yemek sırasına girerken benden bu hamleyi beklemediğini ancak yaparsam bana kırılmayacağını fark ettim. Kitapta böyleydi çünkü. Aviva'ya Matias ile olan ilişkisini ve o sabah evine gittiğinde gerçeği söyleyemediği için suçlu hissediyordu. Onu mükemmel arkadaş olarak görüyor, bir an önce anlatmayı istiyordu. Bugün de bu yüzden aramış olmalıydı.

Şansa bakın ki fark etmeden kitaba uygun davranmıştım. Orijinal kurguda da Serafina Aviva'yı bulamıyor, söyleyemediği süre uzadıkça kendini daha kötü hissediyordu.

Bunu ancak şimdi fark ediyordum zira birkaç satır kadar bahsi geçiyordu, Serafina'nın tereddütlü halini görmesem aklıma bile gelmezdi.

Tepsimle birlikte sessizce oturdukları masaya geri dönerken tuhaf bir şekilde rahatlamış hissediyordum. Bazı şeylerin olmaması gereken şekilde ilerlemesine sebep olsam da hâlâ berbat etmediğim, aynı kalan şeyler vardı.

Bu düşünceyle gelen rahatlık uzun sürmedi tabii, yine erken karar vermiştim. *Fazla erken.*

Çünkü ortak arkadaşları yanlarında olmadığı için konuşmayan ikilinin yanına oturduğumda Matias'ın okula gelmediğini öğrenmiştim.

Baştan alıyorum. Serafina onun tam karşısına, Milo'nun yanına oturduğumda gülümseyerek "Nerelerdeydin bugün sen?" diye sormuştu. Ben de kaşığımı alırken "Bugün en yoğun günlerimden birisi." diye karşılık vermiş, bir yandan da çorbamı karıştırarak soğutmaya çalışmıştım.

"Aa, doğru. Sabahtan öğleye kadar aralıksız dersin vardı, değil mi?"

Başımı sallayarak onaylamış, sonra yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey yapmıştım. Aklıma bir anda gelmişti ve üzerine düşünseydim kelimelerin dudaklarımın arasından çıkmayacağından eminim.

"Öğle yemeğinde seni aradım aslında, odana bile geldim. Sen *nerelerdeydin?*"

Doğrudan ona bakıyor, yüzündeki her mimik değişimini izliyordum ve...*bunu beklemediği belliydi.*

İnanılmaz şok edici, köşeye sıkıştıran bir soru olduğundan değil, kullandığım imalı ses tonundan. Hak veriyordum, ben bile dudaklarımın arasından çıkan şeye şaşırmıştım.

"Ben...benim işim vardı."

"Benim de." diye karşılık verdim ani bir gülümsemeyle. Kafası daha çok karıştı. Tane tane açıkladım. "Milo'ya sormuşsun, seralara gitmişsin ya ondan diyorum. İşim vardı yani."

Normal şartlarda Serafina *ne işin vardı* diye sorardı, suçluluk psikolojisindeki Serafina soramıyordu. Korkuyordum ancak ondan değil, bu suçluluk psikolojisinin sadece Matias'la olan ilişkisini gizlemesinden kaynaklanmamasından. Kitabı hiç tahmin bile edemeyeceğim şekillerde değiştirmekten, her şeyi berbat etmiş olmaktan.

İştahım kaçmıştı ancak yemek zorunda olduğumu biliyordum. Tavuklu güveci çatalımla didiklerken gözlerim bir an etrafa takılmış ve çok sıradan bir sesle "Matias nerede?" diye sormuştum.

"Gelmedi."

"Ne?" Gözlerim büyümüş, sesim telaşlı çıkmıştı. "Ne demek gelmedi?"

Serafina bu tepkiyi vermemi beklemiyordu. "Sakin ol, şehirde birazcık daha işi vardı, onları halletmek için kaldı. Yarın sabah burada olacak."

Berbat etmediğim şeyler olduğunu düşünmekte aceleci davrandığımı tam da o an anlamıştım işte, kalbim panikle çarparken dışarıya daha sakin görünmeye çalışmıştım. "Ne işiymiş bu?"

Sesim neredeyse umursamazdı, Serafina'nın bana cevap veren sesi de öyle. Aramızdaki fark, onun gerçekten önemsiz bir şeyden bahsediyor gibi olmasıydı.

"Emin değilim, Gorionların tuhaf adetlerinden birisi sanırım."

Kitapta bahsedilmeyen adetlerinden birisi.

Matias mevzusu burada kapandı ancak dalgınca düşünmeye devam ettim, olabilecek şeyleri aklıma getirmeye çalıştım. Diken üstündeydim, bakır bardağımın üzerine elimi kapamış parmak uçlarımla çevirip duruyordum.

Derken bir ürperti hissettim.

Birisi beni izliyormuş gibi gelmişti ama başımı çevirip etrafa bakana kadar *gerçekten* izlediğine ihtimal vermemiştim.

Beni hazırlıksız yakalamıştı.

Rahsan Ze'viv epey uzağımdaydı fakat aramızda bir nefes mesafesi olsa ancak bu kadar etkilenirdim.

Yemek salonunun her tarafındaki devasa mumların sarı ışığı esmer tenine vuruyor, kuzgun karası saçlarını aydınlatıyordu. Oturduğu masa sol çaprazımda, biraz uzaktaydı fakat görüşümü engelleyecek kimse yoktu. Onu bu zamana kadar nasıl fark etmemiştim hayret ediyordum, içeri girdiğini ya da oturduğunu görmemiştim. Belki de benden daha önce gelmişti.

Şimdi bunun bir önemi yoktu, ona baktığımda çoktan bana bakıyordu çünkü. Renkleri seçilmese de keskin gözleri üzerimdeydi, onu gördüğümde yaşadığım şaşkınlığı yakalamış ve yüzünden anlık bir gülümseme geçmişti.

O ana kadar onu görmenin şaşkınlığıyla bakışlarımı çekememiştim, itiraf etmek istemesem de özlemiştim ancak *gülümsediğini* görünce...İşte o an ani bir hareketle başımı çevirip tekrar Serafina'ya dönmüştüm.

Kalbim kasılıyordu. Öğleden beri onu düşüncelerimden kovuyordum, kaçmak istediğimden göz göze geldiğimizde ne olacağını hiç düşünmüyordum.

Düşünmediğimden bu hale gelmiştim zaten, hazırlıksız yakalanmıştım.

Utançla karışık ufak bir öfke tırmanıyordu boynumdan yukarıya doğru, ona bakamıyordum. Cesaret edemediğime değil, ona bakmak istemediğime inandırmaya çalışıyordum kendimi.

İstemiyordum da gerçekten!

Hiçbir şey olmamış gibi bana gülümsemesine sinir oluyordum çünkü o kolyeyi hiç görmemiş, koridorda konuştuklarını hiç duymamış olsam bu gülümsemenin beni havalara uçuracağını biliyordum. Gece boyu yatağımda döne döne tekrar düşüneceğimi, kıkırtılarımı bastırmaya çalışacağımı...

Bunu bilmek beni mahvediyordu, *kalbimi ne kadar da savunmasız bırakmışım* diyordum.

Şimdi azıcık da olsa bir şeyleri bildiğimden habersiz beni parmağının ucunda oynatmaya devam ediyordu ─ve bunu büyük bir rahatlıkla yapıyordu. Bu kadar insanın içinde attığı gizli bir bakıştan dolayı sarsılıyordum.

Beni kandırmaya çalıştığını, bir şeylerin peşinde olduğunu düşünmek istemiyordum ama *asla yapmaz* da diyemiyordum. O kötü karakterdi çünkü, bu gerçeği festivallerde peşinden sürükleyip şekerler ikram ederek değiştireceğini düşünen ben ise yan karakterdim. *Saf* bir yan karakter. Bazen can sıkıcı boyutta.

Bana gülüşü ne kadar sinir bozucu olsa da bir şeyin haberini veriyordu: Oynadığı oyun her neyse buna devam edecekti.

Bir şekilde yine karşılaşacaktık ve bana o alaylı, alttan alta uğraşan sesiyle *Malkin* diyecekti. Sanki soyadımı değil de komik bir lakabımı söyler gibi. Sanki bundan daha yakınmışız gibi.

İşte o zaman tekrar sinirlenecek, belki duygularımı kontrol edemeyecektim. Belki değil, *muhtemelen*. Ona bağırıp çağırırsam ne olacağını bilmiyordum ancak bunu yapmayı istemiyordum.

İstediğim şey daha sakin kalabileceğim bir ana kadar beklemek ve ona soğukkanlılıkla kolyeden bahsetmekti.

Bunu yaparken kendimi hayal edebiliyordum; kollarım göğsümde kavuşturulmuş halde, yüzüm ciddi, eğer beni gerçekten arkadaşı olarak görüyorsa neyin peşinde olduğunu ve Serafina'ya neden kolye verdiğini sorarken.

Bu, duygularımı belli edecek öfke patlamalarından daha iyiydi.
Hayal kırıklığımı gözyaşlarıyla yansıtmaktan da.

Müdehale etmekte gecikmiştim, şimdi zararın neresinden dönsem diye bakıyordum. Kalbimi ne kadar savunmasız bıraktığımı fark ettiğimden beri ince bir buz tabakası örmüştüm sanki dışına, Aviva'nın bunu yapabilmesine şaşırmıştım.

Lakin savunmam güçsüzdü, tek darbede yıkılacağından korkuyordum.

Bu yüzden Rahsan'ın bakışlarını üzerimde hissederken ─ne kadar zor da olsa─ ona bakmamak için direniyordum. Bakmadığım her saniye sabırsızlandığını hissediyor ama yüzümü ona çevirmiyordum.

Kurtarıcım Milo oldu. Oturduğu yerde hafifçe bana doğru dönerek "Bu akşam seralara gideceksin, değil mi?" diye sordu.

Bir de o vardı, değil mi?

Başımı sallayarak onu onayladım, iç çekmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Ya, neden?"

Serafina gerçekten meraklanmıştı. İkimiz de başımızı ona çevirince "Yani," diye devam etti. "Gönüllü bir şey mi yoksa?.."

"Bu yıl Akademiye geldiğimiz ilk hafta Bayan Miriam'a söz vermiştim, hatırlıyor musun?"

Kısa bir an düşündü. "Evet, bir araştırma için grup mu oluşturuyordu?"

"Aynen. Bugün o grupla toplanacağız işte."

Sonbahar ve kış boyu bir sürü özel bitki yetiştirmiş, kimi Amphis'in toprağında ve ikliminde yetişmediği için fazladan ilgi göstermiştik. Şimdi araştırmanın ikinci kısmına geçme vaktiydi, Bayan Miriam tatile çıkmadan önce bizi bilgilendirmiş, bu sabah da özellikle söylemişti ancak aklımdan çıkmıştı. Bugün milyon yıl sürmüş gibi hissediyordum, bir türlü bitmiyordu.

"Anladım."

Serafina sakince başını sallayıp çatalıyla önündeki tavuk parçasını didiklemeye başladığında Milo başka bir soru sordu. "Ben de seninle gelebilir miyim?"

"Seralara mı?" Şaşırmıştım çünkü Bay Novak'ın dersinden sonra ikimiz de ölü gibi olurduk, enerjimiz tamamen tükenmiş gibi zar zor yemeği yer ve odalarımıza çekilirdik. Şimdi de istediğim tam olarak buydu, rahatlatıcı bir banyo yapmaya ya da bitki çayı hazırlamaya bile mecalim yoktu, kendimi yüz üstü yatağıma atsam yeterdi.

Başını sallayarak *evet* dediğinde bir an durdum, teklif etse yer değiştirmeyi bir saniye bile düşünmezdim ancak...

O an dank etti, vücudumu hafifçe ona doğru çevirdim.

"Bir dakika, bu işten çıkarın ne?"

Bayan Miriam sonbaharda beş kişi toplayana kadar epey uğraşmıştı çünkü kimsenin ona daha iyi bir iş olanağı sunmayacak hatta muhtemelen başarısız olacak bir araştırmaya ayıracak vakti yoktu. Herkes başkent veya çevresinde bir yerde çalışmayı istiyordu, sınır şehirlerden birisi olan Amphis'de kalıp araştırmacı olmayı değil.

Gruba katılan ilk kişi ben olmuştum çünkü bir, Bayan Miriam'ı ve yeni şeyler denemeyi severdim. İki, orijinal kurguda da Aviva bu yolda ilerliyordu.

Gruba girdikten sonra da Bayan Miriam'a diğerlerini ikna etmede yardım etmiş, özellikle de hemen yanımda oturan şahsa epey dil dökmüşken neden istediğini bilmek istiyordum. Başta tembelliğinden kabul etmemişti çünkü.

"Iıı..."

"Sakın bir bahane bulma!"

Yakalanmanın verdiği utançla asabileşti.

"Of, tamam! Bana bir sözün vardı, unuttun mu?"

"Ne sözü?" diye sordum ancak sorar sormaz hatırladım. Onu bir son dördün haftasında yanımda göreve götürecektim. Şimdi de öyle bir haftanın içinde olduğumuzdan kıvranmaya başlamıştı. "Ha, tamam. Konuşurum ben Bayan Miriam'la."

"Şimdi beraber konuşsak?"

Bugün normalin aksine tahammülsüzdüm, kalan son sabır kırıntılarımı da ona göz devirmemek için kullandım. "İyi," dedim yarısı dolu olan tepsimle beraber ayağa kalkarken. "Hadi gidelim."

"Harikasın!"

Gülüşüne eşlik edemedim, Serafina'ya döndüm sadece.

"Görüşürüz."

"Görüşürüz Vivi, iyi çalışmalar!"

Ancak onun beni neşelendirme çabası ufak bir gülümseme koyabildi dudaklarıma. "Teşekkür ederim."

Nefis bir bahar akşamıydı ancak bahçeye çıktığım ilk an ürperdim, kollarımı bedenime sardım. Çimenlerle kaplı tepeleri aşarken de başımı ona doğru çevirdim. "Neden bu kadar gelmek istiyorsun?"

Bu kadar istiyorsa muhakkak bir amacı olmalıydı. Ben de geçen yıl gitmiştim ancak sadece nispeten daha güvenli olduğunu bildiğim son dördün haftalarında. Ayrıca geçit açıldığı an ormana koşmuş, bitene kadar da kampa geri dönmemiştim.

Üstelik keyfimden değil, pratikte sorunlar yaşadığım için gitmiştim. Gerçek bir yaralı olmadığı sürece iyileştirme büyülerim hiç iyi değildi çünkü, bir türlü yapamayınca çok stres olmuştum. En sonunda Bayan Miriam bana bunu önermişti ve çaresiz kalana kadar bu fikirden uzak durmuştum.

Deneyimlerim de hiç iyi olmamıştı, bir kitabın içinde olmam karşı karşıya kaldığım dehşeti hafifletmemişti. Geldikten sonra haftalarca uyku problemi yaşamış, yaz yaklaştıkça da yaşıtım olan herkes endişelenmeye başlamıştı. Bu gerçekle yaşamamız, bunun için eğitilmemiz hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu zira, geçide yaklaştığımız an o gecenin sabahına çıkamayabileceğimizi biliyorduk.

Bu yüzden ısrarına hayret ediyordum.

Cevap verirken adımlarını izledi. "Ben sadece...merak ediyorum. Hazırlıksız yakalanmak istemiyorum."

"Hazırlıksız olmayacaksın ki. Yazın gidilen görevler bunun için var."

"Biliyorum yine de..."

Doğru cevabı ondan alamayacağımı fark ettiğimde daha fazla soru sormadım, o da benim yaşadığım problemi yaşıyor ve utandığından bunu

söyleyemiyor olabilirdi.

Seranın içine adım atarken ikimiz de sessizdik. İlk serada ışık yanmadığından doğrudan üçüncüye doğru yürüdük, karanlıkta bile alışık olduğumuzdan yolumuzu kolaylıkla bulmuştuk.

Bayan Miriam'ın yanında sadece iki kişi vardı ve önden benim geldiğimi görünce işine geri dönmüş, dalgınlıkla "Hoş geldiniz çocuklar," demişti. Arkamdakinin Milo olduğunu anlamamış, ekibin erkek üyesi Edwin sanarak tek eksik olanı sormuştu. "Zenith nerede?"

Ellerimi önümde birleştirdim. "Edwin ve Zenith henüz gelmedi. Gelirken de onları görmedim."

"Öyleyse?.."

Başını tekrar kaldırınca bu sefer yağ lambasının ışığında yüzü seçilen Milo'nun ona gülümsediğini gördü. "Merhaba Bayan Miriam!"

Hafifçe doğruldu ve gülümsedi. "Selam Milo. Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Aşk olsun, gören de hiç uğramıyorum sanır. Ömrüm burada geçiyor benim."

Söylediklerini duyunca arka tezgâhtaki bitkilerle ilgilenen Avri ve Rimona güldü. Bir an için şaşırdım, Milo'yu o kadar arkadaşım gibi görüyordum ki kızlar arasında popüler olmasına her seferinde hayret ediyordum.

"Hmm..." diye karşılık verdi Bayan Miriam. Yüzünde oyunbaz, tatlı bir gülümseme vardı. "Buraya da bize yardım etmek için geldin yani?"

"Şey...aslında sizden bir şey rica edecektik."

"Siz?"

"Ben ve Milo." diyerek araya girdim. Böylece Bayan Miriam'ı karanlık ikinci seraya çağırmayı ve çuha çiçeklerinin yanında Milo'yu yanımda göreve götüreceğimi söylemeyi başardım. Bu hafta göreve çağırılacağımı

düşünmüyordum ancak Milo'nun diğer son dördün haftasına kadar sabredemeyeceği belliydi. Benim için de hava hoştu, daha güvenli bir zamanda sıramı savmaktan rahatsız olmazdım.

Bayan Miriam birbirimizin cümlelerini tamamlamamızı gözlerini ikimiz arasında hareket ettirerek, sessizce dinledi. Sonra kısa bir an yere bakarak düşündü. Bakışlarını kaldırdığında hedefi bendim.

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet." dedim. Bu konuda rahattım çünkü Milo'ya sayısız defa seralarda ve sınavlarından önce pratik yapmasında yardımcı olmuştum. Her zaman iyi bir öğretmen olduğumu söylemişti, ben de onun iyi bir öğrenci olduğunu düşünmüştüm.

Hem ben nasıl görevlerde ufak yaralılar, getir götür ve kıdemlilere yardımcılık gibi şeyler yapıyorsam o da aynısını yapacaktı. Sadece yazın değil baharda başlamış olacaktı, o kadar.

"Ben de yapabileceğine inanıyorum." dedi Bayan Miriam, ardından gözlerini Milo'ya çevirdi. "Ancak bu sadece benim ya da sizin kararınızla olacak bir şey değil. Müdüreyle konuşmalıyım, ailene de haber verilecek. Sen de resmi yazı gitmeden önce haber versen iyi olur."

Şüpheli bakışından bu "Daha iyi olmak istiyorum ve korkularımın üzerine gideceğim." bahanelerini yemediği belliydi ancak prosedürü uygulayacağını söylemişti, bu da Milo için yeterliydi. İlk seraya doğru yürürken sevinçten bir kere hoplamış, birbirine bağlanmış üzüm yapraklarını devirecek gibi olmuştu.

Onu uğurladığım sırada Zenith geldi, böylece üçüncü seraya dönüş yolunda yalnız kalmadım. Zenith de Milo gibi üçüncü sınıftı ve bugün dersten önce ayaküstü sohbet ettiğim insanlardan birisiydi. Şimdi ruh halim nispeten daha iyi olduğundan yürürken daha uzun konuşmuştuk.

Zenith ile o kadar samimi olmamamıza rağmen onu çok sever, ilginç bir kişiliği olduğunu düşünürdüm. Açık kumral saçları her zaman çene hizasında ve karmakarışık olur, sağ tarafından bir tutam saçı renkli iplerle

örerdi. Ayrıca çok hızlı konuşur ve gittiği her yere içine bir dünyayı sığdırdığı çantasını da götürürdü. Her şeyden önemlisi ve onu sevmemin asıl sebebi ise nezaketiydi. O kadar fazla konuşan birisine göre ağzından kimseye ve hiçbir şeye karşı tek bir kötü söz çıkmazdı.

Grubun son üyesi ve en küçüğümüz olan Edwin'in de gelmesiyle tamamlandık. Bu kadar geciktiği için Bayan Miriam ona kızmıştı ve uykudan uyanıp geldiğini söylediği an çok imrenmiştim. İkinci sınıf olmayı özlemiştim çünkü, zaman nasıl da hızlı geçiyordu.

Neyse ki bu gece geçmişi düşünmek için uygun bir zaman değildi. Bayan Miriam'ın yönlendirmesiyle hemen işe koyulmuştuk çünkü yapılacak çok şey vardı. Ben ve Avri aloe veraların dış kabuğunu soyup içindekileri çıkarıyorduk, Zenith Bayan Miriam'ın ağzından ne çıkarsa onu çantasına tıktığı not defterine geçiriyor, yaptıklarımızın kaydını tutuyordu. Edwin taş havanda kuru bitkileri dövüyorken Rimona Bayan Miriam'a yardım ediyordu.

Yaptığımız deneylerden ibaretti aslında. Farklı bitki kombinasyonlarıyla yeni bir ilaç ya da panzehir bulmaya çalışıyorduk. Özellikle de *malachi*lerin zehrine karşı.

Bu biraz zordu tabii, malachi zehrinin etkilerini yüzde yüz kaldıran bir panzehir asla bulunamamıştı.

Umudumuzu kaybediyor muyduk peki? Hayır. Bazen birlikte kesinlikle işe yarayacağını düşündüğümüz bitki ve karışımlar tamamen çuvallıyor, asla şans vermediklerimizden ise şaşırtıcı sonuçlar elde ediyorduk. Her halükarda yeni şeyler öğreniyor ve tecrübe kazanıyordum.

İşimizin sonuna kadar bundan ibaret olacağını, seralarda kalacağımızı düşünüyordum ancak etrafı toplarken Bayan Miriam ben ve Rimona'nın kalmasını istemişti. Böylece herkes uyumak için yataklarına gittiğinde bile onun söyleyeceklerini duymak için beklemiştim.

Rimona'nın uzun, siyah saçları vardı, yüzünde ise soğuk bir ifade. Aylarca bu serada birlikte vakit geçirmiş olmamıza rağmen onu pek tanımıyordum

çünkü sadece içinde Avri'nin de bulunduğu üç kişilik arkadaş grubuyla takılır, geri kalanlarla muhatap olmazdı.

Bayan Miriam'ın diğerlerini uğurlayıp gelmesini beklerken sessizce ayakta dikiliyordu, ellerini arkasında birleştirmişti. Normalde olsa o hariç her yere bakar, bu sessizliği tuhaf bulur ve söyleyecek bir şey arardım ancak şimdi hiçbiri için enerjim yoktu. Bu yüzden sadece taburede oturuyor ve Bayan Miriam'ın dönmesini bekliyordum.

Yaklaşan adım seslerini duyduğumda çenemi koluma yaslamayı bırakıp doğruldum. "Beklediğiniz için teşekkür ederim hanımlar," dedi içeri girerken, neşeli bir sesle. Onu gerçekten kendime örnek alıyordum çünkü gün boyu ders vermesine, gece yarısına kadar da bizimle çalışmasına rağmen enerjisini koruyordu.

Yorgun olduğumuzu bildiğinden hemen konuya geçti. "Üç gün sonraki görev grubuna sizin gitmenizi istiyorum. İkiniz de istediğim örnekleri toplayabilecek kadar beceriklisiniz. Merak etmeyin, General Keiv'in haberi var ve size yardımcı olacağından eminim."

Bayan Miram daha sonrasında planladığı ikinci aşamanın bir *malachi* ve *enoch*'tan zehir, kan ve doku örneği alıp gelmek olduğunu söyledi. Yaptığımız araştırmayı o andan sonra daha çok ciddiye almaya başladım, bu kadın gerçekten de yeni bir panzehir bulmayı kafaya koymuştu.

Numunelerle ilgili bilgi verilirken Milo olsa da olmasa da bu hafta göreve gideceğimi fark ettim, Bayan Miram'ın bizi bir anda seçmediğinden emindim. Kalan tüm dikkatimle onu dinlemeye çalışıyordum ama General Keiv dediğinden beri aklım başka yerdeydi.

O ikisinde!

Serafina ve Matias'tan sonra görmeyi en çok beklediğim aşk onlarındı ve kitap Serafina'nın gözünden anlatıldığı, Serafina da Bayan Miriam'ı pek tanımadığı için bu ilişki nasıl başlamıştı, nasıl evlenmeye karar vermişlerdi merak ediyordum.

Finale yakın Serafina'nın Aviva'yla olan ufak muhabbeti dışında elimizde hiçbir bilgi yoktu çünkü.

Şimdi otuzlarındaki bu kadının General Keiv'den bahsederken sesinin titremesi ve gözlerini kaçırması beni heyecanlandırıyordu.

Gerçi biraz moralimi bozmuyor da değildi, ben hariç herkes için aşk yazılmıştı bu kitapta.

Bayan Miram ve Rimona ile seralardan ayrıldım. Gece yarısına yaklaştığımız için hava soğumuş, uzun süredir sıcak seralarda olduğumdan çıkınca üşümüştüm. Pelerinime sarılarak çimen tepeleri aştım, yol hiç bitmeyecek sandım ancak göz açıp kapayıncaya kadar Rimona'yla odalarımızın olduğu üst kata gelmiştik. Onunla aynı kattaydık ve merdivenleri çıkarken konuşmayacağımızı düşünüyordum ancak şaşırtıcı bir şekilde bana görevle ilgili endişelerinden bahsediyordu, örnekleri düzgün toplayamayacağından korktuğundan.

Onu rahatlatmaya çalıştım ancak bir tarafım şaşkındı, mermerden yontulmuş kadar ifadesiz olmasına rağmen onun da endişeleri vardı demek.

Rimona'nın odası benimkinden daha yakındı, içeri girmeden önce bana iyi geceler dilemişti. Ona gülümsedim ve kapısını kapattıktan sonra koridorun sonuna, kendi odama doğru yürüdüm. Bir yandan da ağrıyan boynumu ovuyor, bir an önce uyumak istiyordum.

Sonunda bugün bitmişti!

Hem ruhen hem fiziken yorgun hissediyordum ki fiziksel kısmından o kadar da şikayetçi değildim. Böylece kendimi yatağa atar atmaz uyuyabilirdim, ihtiyacım olan da tam olarak buydu.

Peki buna kavuşabilmiş miydim? Hayır.

Tam dolabımın kapaklarını açmış, pelerinimin bağını çözüyordum ki gözüm yerdeki beyaz şeye takıldı. Odama ait olmayan ve kesinlikle akşam yemeğinden sonra bırakılmış bir şeye.

İkiye katlanmış ufak bir kağıttı bu, birisi kapının altından içeri atmış gibi kapıya yakın duruyordu. İlk girdiğimde dalgınlıkla fark etmemiştim ancak şimdi...

Seri adımlar ve içimde biriken merak duygusuyla elime aldım, parmak uçlarımla nazikçe kâğıdı açtım.

Zarif bir el yazısıyla karşılaştım açar açmaz, gördüğüm anda kalbimi sıkıştıracak kadar tanıdıktı çünkü aynı eller aynı şekilde sayfalarca astronomi notu yazmıştı benim için.

Ufak kağıtta tek bir cümle yazıyordu :

Gece yarısı kütüphanenin üst katında seni bekliyor olacağım.

-R

Kalbim deli gibi çarparken yapabildiğim tek şey kâğıdı parmaklarımın arasında tekrar katlamak ve bakışlarımı kapıya doğru kaldırırken derin bir nefes almak oldu.

Sadece bir kere okumuştum ama yetmişti, yazdığı şey kelimesi kelimesine zihnimde dönüyordu. *Gitmeyeceğim,* dedim ilk. Sonra bunu düşünmeye kendimi *zorladığımı* fark ettim. Gitmeyeceğim derken anladım ne kadar gitmek istediğimi.

Omzumun üzerinde dönüp komodinimde duran eski saate baktım, gece yarısını on dakika geçmişti. Kütüphanede beni bekliyor olduğu düşüncesi içimi tuhaf yapıyordu ve tam olarak bu yüzden gitmemem gerektiğini biliyordum.

İstediğim kadar toparlayamamıştım henüz kendimi, kalbimin etrafındaki buz tabakası da pek inceydi. Biliyordum ki yakınıma gelse, bana o gözlerle baksa ve yalandan da olsa azıcık şefkat gösterse parçalanır giderdi.

Korkuyordum. Hem bundan hem de içimdeki korkunun mu yoksa merakın mı ağır basacağını bilmemekten.

Onu dinlemem gerektiğini düşünen bir tarafım da vardı çünkü. Beni neden çağırmıştı? Bildiğimi anladığı için mi yoksa beni görmek istediği için mi?

Hiçbir şey yokmuş gibi davranırken sesi titreyecek miydi? Huzursuzlukla gözlerini kaçıracak mıydı?

Hiç sanmıyordum.

Elimdeki kâğıdı buruşturma isteğiyle savaşırken kendime hatırlattım. Sakin olmalıydım, gitmemeliydim. Yorulmuştum ben! Hem gecenin bu saatinde neden çağırıyordu beni, etrafta kimse yokken?

Bir elimde tuttuğum kâğıdı diğer elimin avuç içine vura vura birkaç volta attım odamda. Benim için zor bir karardı. Gidersem kanardım, gitmezsem uyuyamazdım. Gözüm sürekli saatte olur, hala beni mi bekliyor diye merak ederdim. Ne zamana kadar bekleyecek diye.

Bu yüzden hızlıca ve sinirle üzerimdeki formalardan kurtuldum. Beyaz, bir gecelikten daha süslü ancak sade bir elbise giydim üzerime. Nasıl olsa pelerinim de olacaktı. Giyinmeden önce temizlenirken de giyindikten sonra banyoda kendime çeki düzen verirken de durmadan söylendim.

Diş fırçalarken hiç acele etmemiş ve omuz silkerek *beklesin* demiştim. Kendimde alışık olmadığım bir tavırdı ancak biraz sürünse keyif alırdım. Kırılan gururuma iyi gelirdi.

Aynada kendime bakarken yapabildiğim en ifadesiz suratı yapmaya çalıştım, kütüphaneye gidene kadar da onu korumaya.

Koridordaki mumların çoğunu söndürmüşlerdi çoktan, kendi pelerinim bacaklarıma çarparken bazen ürküyor fakat adımlarımı yavaşlatmıyordum. Ellerim buz kesmişti, birbirine sürterek ısıtmaya çalışırken beni neden çağırdı diye düşünüp duruyordum.

Bir yandan da o notu kapımın altından gönderirken nasıl göründüğüne dair görüntüler beliriyordu gözümün önünde. Bazı şeyler farklı olsa yaşayabileceğim mutluluğun üzerine karabasan gibi çöküyordu hayal kırıklığı.

Çift kanatlı kapının önünde birkaç saniye durdum. *Ne olacaksa olsun* dedim yuvarlak kulpunu tutup çevirirken. *Ne söyleyecekse söylesin.*

İçerisi çok sessizdi, öyle ki duyabildiğim tek şey kapının gıcırtısıydı. Yanan birkaç mum vardı sadece, o da girişi aydınlatsın diyeydi.

Masada duran bir mumu alıp tekli şamdana koymadan önce yanan bir tanesine eğerek yaktım, ellerim titriyordu yaparken. Sakin olmam gerektiğini hatırlatıyordum kendime, belki de hazır olmanın bir yolu yoktur diyordum ama hızlanan kalp atışlarımdan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Bir elimle mumu, diğeriyle merdivenin korkuluğunu tutarken derin bir nefes aldım ve ifadesiz yüzümün en son bıraktığım gibi olmasını umdum. Ağır ağır çıktım merdivenleri, sessizlik hiç hayra alamet değildi. *Çoktan gitmiş miydi?*

Tecrübelerim cevap verdi bu soruya, sessizlik büyüsü yaptığı akşamı hatırladım. Sonra gözlerim ikinci katı görebilecek seviyeye geldi, o geceyi hatırlatacak başka bir acı verici manzarayla karşılaştım.

Şömine yanıyordu, o da simsiyah kıyafetleriyle tam karşısında ateşi izliyordu. Ellerini arkasında birleştirmiş, yumruğunu diğerinin avcuna almıştı.

Son basamağa geldiğim anda hissetmiş gibi bana döndü. Olduğum yerde kaldım elimdeki mumla, ben yutkunurken onun dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi.

"Gelmeyeceksin sandım."

Bakışlarımı kaçırdım, bu kısa anı dudaklarımı nemlendirmek için kullandım. Tekrar ona dönerken "Geldim." dedim. "Ama beni çağırmanı

beklemiyordum."

Yavaş adımları bana yöneldi. Halının üzerinde öyle sessizdi ki konuşmadığımız anda kalp atışlarımı ve yanan ateşin çıtırtısını duyuyordum sadece.

"Seni görmek istedim."

Ne kadar da kolay söylüyordu. Kalbime bir sancı sapladığından haberdar mıydı? Eğer öyleyse, bundan zevk alıyor muydu?

Çenemi dikleştirdim. "Neden? Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Hafifçe kaşlarını kaldırdı söylediklerimin üzerine, adım atmayı durdurdu. Elleri hâlâ arkasındaydı ve birkaç adım ötemde yüzümü inceliyordu. O gülümseme dudaklarında değildi artık, sanki burada bulunmaktan ne kadar tedirgin olduğumu yeni anlamıştı.

"Yanlış bir zaman mı?"

Cevap vermediğimde başını hafifçe yana doğru eğdi. "Yoksa söylemek istediği bir şey olan sen misin?"

Hayır, ben senin bana bir şeyler söylemeni isteyen kişiyim.

Sesimi zar zor buldum. "Beni sadece görmek istediğin için mi çağırdın buraya?"

Başka hiçbir şey yok mu? Sana ait bir kolyenin en yakın arkadaşımın boynunda ne aradığını söylemeyecek misin? Evet, bunu ona da sorabilirim, biliyorum. Ama ben senden duymak istiyorum.

Şimdi öyle bakıyordu ki bana, davranışlarına anlam verilemeyen *bendim* sanki. Durduk yere tuhaf davranan.

"Senin de beni görmek istediğini düşünmüştüm."

Sesi sakindi, konuşmadan önce beklemiş ve bir adım daha atmıştı. "Yanılmışım anlaşılan." diye devam etti. "Benden gerçekten kaçıyor musun,

Malkin?"

O kadar tatlı çıkmıştı ki bir an sesi, zehir saçıyordu sanki.

Etkisinden kurtulmak adına bacaklarımı çimdiklememek için zor tutuyordum kendimi.

Ayrıca...akşam yemeğinde inatla ona bakmamamın sebebini arkadaşlarımın yanımda olması mı sanmıştı? O yüzden mi buraya çağırmıştı beni, baş başa kalabilelim ve ona rahatça bakabileyim diye?

Kalbim sancıdı yine. Bu sefer onun yüzünden değil, yanlış mı yapıyorum diye düşündüğümden. Adım adım bana yaklaşırken bakamıyordum gözlerine, o ise ayırmıyordu üzerimden.

"Neden?"

Sesi az öncekinden daha kısık çıkmıştı. Emin olmuştu sanki kaçtığımdan, şimdi de sebebini duymak istiyordu. Ve ben, orada öylece durmuş yakınlığı aklımı karıştırmadan önce verebileceğim bir cevap arıyordum. Ona olan hislerimi belli etmeyecek bir tane.

Yoktu. Bu yüzden başımı kaldırdım. "Kaçmıyorum."

Dudaklarının arasından nefesini verirken güldü, inanmadığı belliydi.

"Yalan söyleme."

Hazır olmadığımı biliyordum işte, bir süre karşısına çıkmamam gerektiğini biliyordum! Bu bir tuzaktı ve ben onu beklettiğimi sanıp keyiflenirken kendi ayaklarımla gelip düşmüştüm içine.

"Kaçmıyorum," diye tekrarladım. "Senden bir süre uzak durmayı seçiyorum sadece."

Bunu duymayı beklemediği yüzünde anlık olarak beliren ifadeden belliydi, sonra hemen toparladı kendini. Kaşlarını çattı. "Sebep?"

"Çünkü..." Bu sefer ona doğru bir adım atan bendim. Tedirginliğim azalsın diye yapmıştım bunu, işe yaramamıştı. "Anlaşılan yalan söylemeye de bir şeyler saklamaya da hakkı olan tek sen varsın. Ben de bu bilgiyi sindirene kadar senden uzak durmalıyım. Neden? Sana ne kadar güvenebileceğimi bilmiyorum artık."

Sona doğru sesim beklemediğim kadar sertleşmişti, titremesin diye kendimi sıkmaktan gerilmiştim. Onun da gözleri açılmıştı hafifçe, beni buraya çağırırken konuşmamızın bu noktaya gelmesini planlamadığı belliydi. İstediği gibi olsaydım, yani her şeyden habersiz ve festivalde geçirdiğimiz geceden bu yana onu düşlemiş ve özlemiş halde, buraya gelmezdi zaten. Kütüphaneye hoplaya zıplaya gelirdim. Onu gördüğümde ise...sarılmaya kalkardım herhalde.

"Sana yalan söylemedim."

"Bir şeyler sakladığını kabul ediyorsun yani?"

Nefesini verdi yavaşça, bilmemi istemediği her halinden belliydi ve daha şimdiden hayali göz yaşlarımın yanağımdan süzülüşünü hissedebiliyordum. *Bu gece böyle mi bitecekti?*

"Bana ne kadar güvenebileceğini bilmiyorsun artık demek..." diye tekrarladı ona söylediklerimi, gözlerini gözlerimle buluştururken. "En başında ne kadar güvenmiştin ki?"

Her kelimesi bir çivi gibi saplıyordu kalbime, ayakta durmak için zorluyordum kendimi. Dik durmak için.

"Cevabım bir şeyi değiştirecek mi? *Hiç güvenmemeliydin* mi diyeceksin?"

Keyifsizce güldü. "Sana tam olarak ne yaptığımı düşünüyorsun Malkin?"

Düzgün bir tartışma değildi bu, sadece birbirimize sorular soruyor ve cevaplarını vermeden bir başkasına geçiyorduk. Kaçıyorduk ikimiz de, korkuyorduk sanki. Hem vereceğimiz cevaplardan hem de duyacaklarımızdan.

Karşımda yavaşça yutkundu. Öyle yakındı ki bana, iki elimle tuttuğum mumun ışığı aydınlatıyordu yüzünü, gölgeler düşürüyordu bulabildiği her yere.

Bakışları yüzümde dolanırken arkasındaki şömine çıtırdadı ama üşüyordu hâlâ ellerim, haddi olmadan hızlanıyordu kalbim.

Bana sorular sormadan cevap versin istiyordum, versin ve içimdeki bu huzursuzluğu dindirsin. Arkadaşımdan hoşlanmıyor olsun.

Kimseden hoşlanmaması dert değil, yeter ki kalbinde başka birinin özlemi olmasın.

Sana tam olarak ne yaptığımı düşünüyorsun Malkin?

Gerçekten bilmiyor muydu? Bana umut verecek şekilde davrandığında, hayatımı kurtardığında ve hasta yatağımda beni ziyaret ettiğinde kendimi mi kandırıyordum? Festivalde onu oradan oraya sürüklerken, ona gülerken ve aldığı tokayı takarken kendimi küçük mü düşürüyordum? *Benim için yaptırdığı kolyeyi kabul ederken?*

Sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Şimdiye kadar anlamadıysa bile...konuşursam kesin...ve karşılık vermezdi ve ben çok utanırdım. Bir daha yüzüne bakamazdım.

"Ne biliyorsun?"

Acıma son verir gibi net bir soru sorduğunda bakışlarımı ona çıkardım tekrar. Her şey üzerime üzerime geliyordu sanki.

"Serafina'nın boynundaki kolyeyi gördüm, sana ait olduğunu biliyorum."

Düşünmek başka, söylemek bambaşka bir şeydi. Her kelimenin ağırlığı altında dilim ezilmişti. Doğru olduğunu bilirken rahatlatamamıştım da kendimi.

Yutkundum. Kırgınlığımı saklayamıyordum artık, bundan emindim.

O da şaşkınlığını saklayamıyordu çünkü.

"Kolye bana ait değil!"

"Yalan mı söyleyeceksin!" Gözlerimi açtım sinirle. "Kendi ağzınla söyledin! Serafina'ya! Benim kolyemi takarken böyle konuşamazsın dedin!"

Ne diyeceğini bilemiyordu. "Bunları sana-"

"Duydum! Kendi kulaklarımla duydum! Artık yalan söyleme Ze'viv!"

Yüzünü şaşkınlıkla geriye doğru çekti. Ağlamamak için zor tutuyordum kendimi, biliyordum ki buradan geri dönüş yoktu. Söyleyemediğimiz her cümle ise çok şey anlatıyordu. Yüzünden geçen her ifade, ben burada yalanlarını haykırırken *onun* ihanete uğramış gibi gözükmesi...

Derin derin nefesler aldım, sakinleşmeye çalıştım.

"Nereye kadar inkâr edeceksin?" Sesim bir fısıltı gibi çıktı. "Ne yapmayı planlıyorsun ya da? İkimize aynı kolyeyi vermek eğlenceli miydi?"

"Hayır, *Aviva*, beni dinle-"

Güldüm. Sinirlerim bozulmuştu. "Artık Malkin yok mu?"

Benim aksime o çok ciddiydi. "Artık *Zev'iv* mi var?"

Bakışları gözlerim arasında gidip geliyordu. "Çok mu önemli?" dedim onu kışkırtmak ister gibi. Sinirleniyordum. *Beni dinle* diyordu ama açıklamak yerine saçma sapan sorular soruyordu. *Böyle mi zaman kazanmaya çalışıyordu?*

"Önemli." *Hı?* Kaşlarımı çatıp onun ciddi suratına baktım, bana tekrar yaklaşmasını izledim. Gözleri mumun ışığında kehribar sarısıydı şimdi, hiç bu kadar yoğun olduklarını görmemiştim. "Çünkü sen bana hep *Rahsan* dedin."

Kalbim hızla göğüs kafesime çarpıyordu ama *Ee?* diye kızmak istiyordum ona. *Adın bu. Başka ne diyeceğim?*

Söylediklerinin istediği etkiyi bırakmadığını anladığında dudaklarını yaladı kısaca. Çok önemli bir gerçeği açıklıyor gibiydi sesi. "İlk andan beri." Durdu. "Anlamıyorsun, bana *herkes* Ze'viv der. İster bu isimden korksun ister saygı duysun. Ben de öyle olsun isterim zaten, her zaman bir sınır çizerim."

Ancak şimdi neyden bahsettiğini anlıyor, gerilmeye başlıyordum.

"Sen o sınırı fark etmedin bile Aviva. Ben daha seni doğru düzgün tanımazken Rahsan dedin, sanki o kadar yakınmışız gibi. Sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi."

Sesi neden bu kadar çaresizdi?

Ve ben neden hiçbir şey söyleyemiyordum?

"İlk başta bundan hoşlanmadım çünkü sen Cohen'in arkadaşıydın. Bana böyle davranamazdın. *Davranmamalıydın."*

Onun sesi ne kadar kısılırsa benim kalp atışlarımın sesi o kadar yükseliyordu.

"Ama bana fikrimi hiç sormadın." Hayalet gibi bir gülümse geçti dudaklarından. Öyle hızlıydı ki varlığından şüphelenmiştim. "Bana sormadan yardım ettin, iyileştirmeye kalktın ve bir şekilde etrafımdaki varlığını artırdın. Gerçeği söylememi ister misin? Senden hep *şüphelendim.* Sürekli düşündüm, yaptıklarının arkasında hep bir şey aradım ama sen..."

Ben ne?

"Sen hep en normal şeylerden bahsettin. En alakasız şeylerden. Küçük beyaz ekmekler, doğal taşlar..." Buna hâlâ inanamıyor, biraz da saçma buluyordu. "Sana hiç güvenemeyeceğimi düşünüyordum ama sen arkadaş olmak istediğini söyledin. İstememen gerektiğini ama istediğini." Gözlerini gözlerime çıkardı. "Ben istemedim." Yumuşamaya başlayan ifademin tekrar sertleştiğini görünce aceleyle ekledi. "Yani sadece arkadaş olmayı!"

Gözlerim büyüdü, kesik bir nefes aldım. Kalbim hiç atmadığı gibi attı.

Bu ne anlama geliyordu? Yani başkası olsa anlardım ama şimdi konduramıyordum. Kelimeler zihnimin içinde dahi birleşmiyordu.

"Sen düşmanlarımın arkadaşıydın, bunun için de her hareketin şüpheliydi. Ancak seninle ilgili bir şeyler Aviva...beni *geriyor.* Hep. Hâlâ."

Nefesimi tuttum. Kendimi ona bakmaya zorladım.

Mumun ışığına kızaran yanaklarım belli oluyor muydu?

Sorunun cevabı ona baktığım an önemini yitirdi.

Gözlerini gözlerime dikmişti çünkü, bana iyice yaklaşmıştı. Tane tane konuşuyor ve konuştuğunda sesi bir fısıltı gibi çıkıyordu.

"Geriyor ama ben yine senin yanında buluyorum kendimi. Yalan söyleyebileceğini biliyorum ama gel konuş istiyorum." Yavaşça ellerimdeki mumu aldı. Parmaklarımız birbirine dokundu.

O kadar şaşkındım ki o an, söyledikleri karşısında öyle hipnoz olmuştum ki ona izin verdim. Şamdanı hemen sağ tarafımdaki masanın üzerine bıraktı. Onu görebileceğim kadar aydınlıktı.

"Sanki onların arkadaşı değilmişsin gibi davranıyorum, sadece benim için yanımdaymışsın gibi. Sana dair şüphelerimi boğuyorum." Tek elini kaldırdı yavaşça. Ne yapmak istediğini anladım ve itiraz etmedim. Çekingendi, yine de parmak uçlarıyla dokundu yanağıma. Benim gözlerim onun üzerindeydi, onunkiler parmaklarının.

Bir anda bana döndüler. Parmaklarını hareket ettirdi yavaşça, yanağımı ve çenemin bir kısmını avucunun içine aldı. "Ve her böyle kızardığında...sana yapmamam gereken şeyler yapmak istiyorum."

Söylediği her şey gerçek dışıydı ama *bu*...

Kulaklarıma kadar kızarmama sebep oluyordu, heyecanlanıyordum, daha fazlasını bilmek istiyordum.

"Şimdi söyle, bana hiç güvendin mi?"

Kavga edeceğimi düşünmüştüm, birbirimize bağıracağımızı, kalbimin kırılacağını. Yine kırılıyor gibiydi ama farklıydı. Hayır, sanki içinden bir parça kopuyordu ama o kadar acıtmıyordu.

Ona bu konuda yalan söyleyemezdim. Kendisini bu kadar açmışken değil, yüzünde beklentiyle bakarken değil.

"Güvendim."

Güvenmiştim. Evet, korkmuştum, kendime onun kötü karakter olduğunu, buradaki yerimin belirsiz olduğunu hatırlatmıştım ancak ondan uzak duramamıştım. Kalbim yavaş yavaş ısınmıştı ona. Tam olarak ne zaman ya da nasıl bilmiyorum ama güvenmiştim. Bu gerçeği kendime bile söyleyememişken ona söylemiştim şimdi.

Pişman değildim. Hele ki yüzüne yayılan rahatlamayı gördükten sonra.

Avucundan yanağıma, oradan da tüm vücuduma bir sıcaklık yayılıyor; beni şöminenin hiç ısıtamadığı kadar ısıtıyordu.

"Ama ben de senden şüphelendim *Rahsan.*" diye devam ettim. Ona bir daha soyadıyla seslenmek gelmemişti içimden. Beni düşünmeye başlamasının sebebi bu basit şeydi çünkü, benim yaptığımı bile fark etmediğim ancak onun aklını karıştıran şey.

"Bizim durumumuza böyle olması normal. Yine de...sana hiç kötü bir niyetle yaklaşmadım."

"Biliyorum."

Bu kadar çabuk ve kesin bir yanıt vermesini beklememiştim.

"Biliyor musun?"

Yavaşça başını salladı. Gülümsememeliydim ama kendime engel olamadım. Birkaç saniye dudaklarıma baktı, sonra tekrar gözlerime çıkardı gözlerini.

"Ve Aviva, ben de sana kötü bir niyetle yaklaşmadım. Arkadaşlarına yapacağım her şeyi seni araya katmadan da yapabilirim."

Yeni bir kavga istemediğim için son söylediğini duymamış gibi davrandım. Şimdi bundan daha önemli bir meselemiz vardı.

"Öyleyse neden o kolyeyi Serafina'ya verdin?"

"Ben vermedim."

Kaşlarımı çattım. Beni yumuşatmışken, eli yanağımdayken yalan söylemeye kalkmıyordu değil mi?

"Ama kolyenin sana ait olduğunu söyledin."

"Cohen'i kızdırmak içindi. Öncesinde bana aitti sonuçta, yani aileme." Bunun beklediğim cevap olmadığını anlayınca pes etti. "Ben kolyeyi Gorion'a verdim. Onun Cohen'e verdiğini bu öğlene kadar ben de bilmiyordum."

"Ama kavga ediyordunuz."

"Konuşmalarımızın tam olarak ne kadarını dinledin?"

Sesi biraz bıkkındı. Gözlerimi kaçırdım çünkü yaptığımın saygısızlık olduğunu biliyordum. Normal şartlarda!

O zaman kalbimi kıracak ve beni şüphelendirecek bir şey duymuştum.

"Son kısımlarını. Ne dediğinizi anlamadım bile, gerçekten. Sadece kolyenin sana ait olduğunu ve Serafina'nın gitmeden önce söylediklerini."

Birkaç saniye yüzüme baktı, bana güveniyor muydu bilmiyordum ancak yalan söylediğimi düşünmüyor olacak ki hiçbir şey söylemedi.

Bu sefer de benim şüphelerim çıktı saklandıkları yerden.

"Neden sordun? Duymamam gereken bir şey mi konuşuyordunuz?"

"Hayır, senden tamamen bağımsız şeylerdi, seni temin ederim."

Kaşlarımı çattım. "Bu kadar paylaşamadığınız ne var?"

"Çok şey." dedi. Sonra gözlerinde oyunbaz pırıltılar belirdi. "Ve sen."

Donup kaldım.

"Tabii onların bundan haberi yok. Ayrıca senin de aramızdaki anlaşmazlıktan uzak kalman gerekiyor."

"Neden?" Bu sefer oyunbaz davranan bendim. "Onların tarafını tutmamdan mı korkuyorsun?"

"Hayır."

"Nasıl bu kadar emin konuşabilirsin?"

Onları seviyordum, yıllardır arkadaştık. Tamam, ona kalbimde ayrı bir yer vermiştim ve böyle bir ikilemde kalmayı hiç istemiyordum ama...

"Çünkü sen anlamaya çalışıyorsun."

Onlar anlamıyor mu yani? diyecek gibi oldum, sonra vazgeçtim. Konumuz onlar değildi, bizdik. Ve ona gülümsemek istemiştim sadece.

Ancak ne zaman olaydan uzaklaşmaya başlasak soru işaretlerim beni tekrar yola sokuyordu. Yorgunluğumu unutmuştum, her şeyin cevabını öğrenmeden gitmek istemiyordum yanından.

"Madem bu kadar anlaşamıyorsunuz ve onlarla arkadaş olmam seni sinir ediyor..."

"Çok doğru yere değindin, gerçekten de sinir ediyor."

Ona takılmadan sorumu sordum. "O zaman neden kolyeyi Matias'a verdin?"

"Onunla bir anlaşma yaptık çünkü."

"Ne anlaşması?"

Hoşuna gitmeyen sorular sorduğumu biliyordum. Yine de itiraz etmiyor ve olabildiğince cevap vermeye çalışıyordu. *Arkadaşlığımıza değer verdiği*

için mi? Bir dakika. *O hiç "sadece" arkadaş olmak istememişti ki. O zaman...bana değer verdiği için.*

Cevabını dinlerken gülümsememek için zor tuttum kendimi.

"Gücü hızlı toparlamasını sağlayacak bir kolye istediği için yanıma geldi, ben de para değil ileride ondan bir şey isteyeceğimi söyledim."

O da gülüyordu ama benimki gibi değildi, daha sinsiydi daha...çıkarcıydı.

"Ne isteyeceksin?"

Yüzümdeki korkuyu görünce keyfi kaçtı. "Daha karar vermedim. Bana borçlu olduğunu bilmesi bile yeterli. Kolyeyi ne yapacağını da sormadım, küçük sevgilisinin boynunda görünce anladım ben de."

Bir süre sessiz kaldık. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Utanıyordum ancak düşündüklerimin mantıksız olduğunu düşünmüyordum. Sadece biraz abartmış, kırıldığım için uzak kalmak istemiştim.

Şimdi iyi ki gelmişim diyordum. *İyi ki dinlemişim.* Yoksa bu mesele kafamda büyüdükçe büyürdü, ikisinin de en ufak hareketinden nem kapardım ve kendime işkence ederdim.

Hata mı ediyordum bilmiyorum ancak...ona güveniyordum. Doğru söylediğine inanıyordum. Korkum Serafina ile aralarında bir şey olması değildi zaten, Serafina'nın Matias'tan hoşlandığını biliyordum. Ben sadece...ondan hoşlanırken onun arkadaşımdan hoşlanmasından korkmuştum. Hiçbir şeyin değişmeyeceğinden. Aptal durumuna düşmekten.

Oysa o beni düşünmüştü. Bunu kendi ağzıyla söylemese inanmazdım ama beni aklıma gelmeyecek kadar düşünmüştü. Şüphelenmişti ama yanıma gelmeyi istemişti. Belki benim istediğim kadar, belki benden de fazla.

Dikkatimi çekmek ister gibi başparmağını yanağıma sürttü yavaşça. "Tamam mı? Artık iyi miyiz?"

Başımı sallarken gülümsedim. "İyiyiz."

"Güzel." Elini yanağımdan çekti. Tuhaf bir boşluğa düşüyordum ki aynı eli elimi buldu. Sıcaklığını bu sefer donmuş ellerimde hissettim. Normalde bu kadar üşümezdim, onun yanında heyecanlanıyordum.

"Artık asıl konuşmak istediklerimi konuşabiliriz."

Ben "Asıl konuşmak istediklerini mi?" diye sorarken beni peşinden sürükledi. Mumu koyduğu masanın yanına geldiğimizde onu izliyordum. Bir anda kollarımdan tutup kaldırdı beni. Şaşkınlıkla ne yaptığını anlamaya çalışırken de masanın üzerine oturttu. Elleri de iki yanımdaydı, kapana kısılmıştım ve tek yapabildiğim kocaman açtığım gözlerimle ona bakmaktı. "Böyle mi konuşacağız?"

"Konuşma kısmı uzun sürmeyecek."

Ne?

Yüzümde nasıl bir ifade varsa güldü. *Başını eğerek.* Bayılacak gibiydim.

"Bu kadar habersiz olamazsın."

Tüm bu kolye olayları yaşanmadan önce şüphelendiğim şeyi düşündüm. Benden hoşlanıyor olabilir miydi? Yani olabilirdi ama buraya kadar gelmişken, bana bu kadar yakınken...safa yatmak daha kolaydı. Söylemesini istiyordum. Kelimeleriyle sarhoş olmayı, bana yaşattığı bu heyecanı şişelere doldurmayı istiyordum.

"Neyden?"

Bacaklarımın iki yanındaki elleriyle sıkıca tuttu masayı. Dudaklarının kenarında az önceki gülüşünün izleri vardı. Şimdi bakıyor olduğum dudaklarının.

"Sana olan ilgimden."

İşte. Duymuştum ve ondan duymak inanılmaz hissettiriyordu.

Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum, böyle bir his olduğunu bile bilmiyordum!

Bana biraz daha yaklaştı. "Seni kendime istediğimden."

Fısıltısı kalbimi eritiyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Gözlerine bakmak her zamankinden daha zordu şimdi. Kalp atışlarımı duyduğundan emindim, ne kadar utandığımı da görüyordu.

Ve her böyle kızardığında...sana yapmamam gereken şeyler yapmak istiyorum.

Birden kucağımdaki ellerimi tuttu, alıp kendi omuzlarına koydu. "Ellerini burada tut."

Gözlerim yine şaşkınlıktan büyümüş halde ona baktım ancak karşı çıkmadım. Daha yakındık şimdi ve doğrudan bana bakıyordu. Yutkunamıyordum.

"Festivalde, balkondayken seni öpmek istedim. Sonra öpmediğim için kendime kızdım ama bir şeyden emin olmam gerekiyordu. Sen de beni istiyor musun, benim seni istediğim gibi?"

Nasıl bunları söyleyebiliyordu? Nasıl utanmıyordu? Bu bile ayrı bir etkilenme sebebiydi çünkü gerçekten ama gerçekten bayılacak gibiydim.

Ancak bayılamazdım! Bu cevabı hem ona hem kendime borçluydum.

Başımı hafifçe sallarken "Evet." dedim.

Dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi ancak bu kadarı onun için yeterli değildi. "Sadece öpücük için değil?"

Bir çırpıda kurtulmak istedim. "Senden çok hoşlanıyorum!"

İşte şimdi tatmin olmuştu.

Gerçek bir gülümseme dudaklarına yayılırken daha fazla utançla kıvranmama izin vermedi, öpmek için eğildi.

Dudaklarımız birbirine değmeden önce kesik bir nefes verdim. Değdiği anda ise dokunduğu yer karıncalandı. Gözlerimi kapattım ve oturuşumu

dikleştirdim ona daha kolay ulaşabilmek için. Sadece öpüp çekileceğini düşünmüştüm ancak iki elini de belime koymuş, elbisemin izin verdiği ölçüde bacaklarımın arasına girerek bundan daha fazlasının olacağını göstermişti. Halimden memnundum.

Kendimi bile şaşırtacak şekilde hareket ediyor, omzundaki kollarımı boynuna doluyordum. Onu kendime daha çok çekmeye çalışıyordum çünkü dudaklarımı öpene kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Varmış. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde hareket ettirmesine de başını yana eğmesine de ihtiyacım varmış. Parmak uçlarımı ensesindeki saçlara daldırmalıymışım. Bunca zaman bunu beklediğimi bilmeden beklemişim meğer. Ondan çok ama çok ama çok hoşlanıyormuşum. Sadece ona itiraf etmem, beni öpmesini istememem gerekiyormuş.

Nefes nefese ayrıldığımızda "Aviva..." dedi sadece. İsmimi ondan duymak çok hoşuma gidiyordu, garipsemiyordum da artık. Bana tekrar istediğini belli edercesine baktı, ardından dudaklarıma düştü gözleri. Ensesindeki ellerimden birisini onu gömleğinin boğaz kısmından tutup kendime çekmek için kullandım. "Rahsan."

Ve bu sefer ben birleştirdim dudaklarımızı.

Haklıydı. Konuşma kısmı gerçekten uzun sürmemişti. Öpücük için neden aynısını söylemediğini ise şimdi anlıyordum. Duramıyorduk.

❊

merhabalar!

nasılsınız?

bölümü nasıl buldunuz?

AY BEN BUNLARI KAVGA ETTİREMEDİM. KAFAMDA ÇOK DAHA ŞİDDETLİYDİ AMA KIYAMADILAR BİRBİRLERİNE???? DELİRDİM SON KISIMLARI YAZARKEN???

ayrıca sabrınız için teşekkür ederim, biliyorsunuz ki diğer kitaplarıma da bölüm atıyorum ve haksızlık olmasın diye tek bir kitabıma yoğunlaşmıyorum.

bölüm şarkılarından birisi olan *renegade* aşırı rahsan şarkısı(SADECE MELODİSEL OLARAK ANLAMI ASLA DEĞİL) onunla olan kısımları bir de dinleyerek okuyun derim. öhöm, hangi kısımlardan bahsettiğimi biliyorsunuz.

sınır koymuyorum ama bol bol oy ve yorum olursa sevinirim. bölümü ne zaman müsait olursam ve yazabilirsem atacağım. o yüzden bölüm ne zaman diye sormayın, sorduğunuzda size verebileceğim bir cevap olmayacak çünkü.

sevgiler,
Sareinn.

17 Ekim 2023.

15. SEN VE BEN

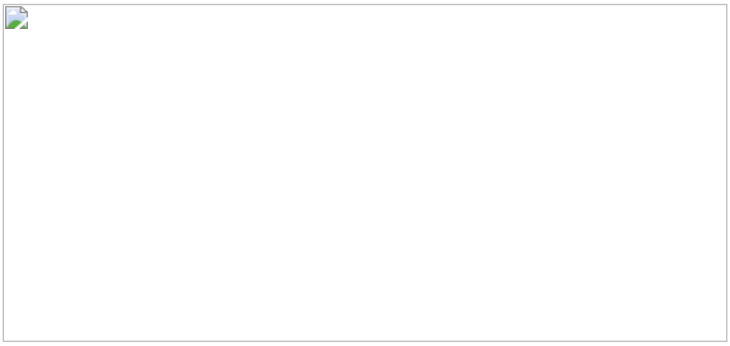

Adam Lastiwka, Fellow Traveler

Hozier, Shrike

❊

Yaşadığım şeyin gerçekliğini sorguladığım çok an oldu.

Yemyeşil çimenlere uzandım bazen; tepemden pofuduk bulutlar geçerken gördüklerimin, tatlı gün ışığı tenime vururken hissettiklerimin ne kadarı gerçek diye sordum durdum kendime.

İçinde bulunduğum vadiyi çevreleyen dağlara baktım, saçlarım esen rüzgârda savrulurken beni de böyle bir rüzgâr mı attı buraya diye merak ettim.

Parmaklarım birisine şifa verdiği ilk andan, dokunduğum bitkiler elimin altında canlandığından beri zihnim susmadı; yıllar geçse de bir parça şaşkınlığı hep içimde taşıdım.

Ait olmadığım bir bedene sığmaya çalıştım ben.

Bazı geceler uyuyamadım, gerçekte neye benzediğime ve nasıl bir hayatım olduğuna dair tahminler yürüttüm. Kimi zaman o kadar uzaklaştım ki başladığım yerden, kendimi bir çukurda sorular arasında sıkışmış buldum.

Uyanamadığım bir rüyanın içinde miydim yahut çoktan ölmüştüm de yeni bir hayata mı başlamıştım? Yoksa bu yaşadıklarım bir ceza mıydı ruhuma?

Kendi hayatımda çok kötü, çok bencil, çok kaba bir insandım da buraya insanlara yardım etmek için mi yollanmıştım? Bu yüzden mi şifacıydım, bu yüzden mi nazik ve yardımsever Aviva olarak uyanmıştım?

Olabilirdi. Hiçbir soruma evet ve hayır diyemiyordum sonuçta. Kendimden başka muhatabım olmadığından öğrenemiyordum gerçekleri. Buna rağmen, her soru düştüğüm çukuru biraz daha dibe çökertmesine rağmen sormaktan alıkoyamadım kendimi.

Bir şekilde yaşadığım andan koptum, gözlerim bir yere daldı ve ben ilk andan beri peşimi bırakmayan soruların esiri oldum.

Yine öyle bir anın içerisindeydim.

Yaşadığım şeyden kopmak çok zordu, evet, *ama inanmak daha zordu.*

Rahsan Ze'viv'in dizlerinde yatıyordum çünkü.

Kitabın kötü karakterinin, okurken üzerinde fazla düşünmediğim ama soğuk bir kış gecesinde yaptığı yardım sayesinde yolumun kesiştiği kişinin.

Uzun bir süre uzak durmam gerektiğine inandığım fakat konuştukça göründüğünden fazlası olduğunu düşündüğüm kuzgun karası saçlı, şehri bırak Kayven'in en güçlü ailelerinden birisinin oğlunun.

Onu bu kadarla sınırlamak acımasızlık, biliyorum, ancak bir zamanlar benim için sadece bundan ibaretti.

Birlikte geçirdiğimiz vakit arttığında ise...şimdi önünde durup ısındığımız şöminenin başında konuşmuş, şüpheli ancak istekli bakışların, ara verilen konuşmaların ve alevlerin dans ettiği yüzlerdeki durgunlukların arasında arkadaş olmaya karar vermiştik.

En azından başlangıç olarak.

Beni buna iten nedenleri az çok sıralayabiliyordum zira içimdeki umutsuz parçadan kurtulabilmiş değildim. Fakat aynı soruyu ona sorduğumda beni kendi yararına kullanması dışında *mantıklı* bir sebep bulamıyor ve iyimser tavrımı takınamıyordum çünkü Rahsan Ze'viv *hep* mantıklı hareket ederdi. Sonu yanlış bir yere çıkıyor olsa bile yürüdüğü ince düşünülmüş bir yol olurdu. Belli bir amacı olan, kendi içinde tutarlı...

Benimle arkadaş olma konusunu ise *o kadar* düşündüğünü zannetmiyordum, öyle olsa bu noktada olmazdık çünkü. Beni aklıma geldiğinde bile içimi titretecek, gerçekliğini sorgulayacağım şekilde öpmezdi.

Mantığını dinlemediği belliydi ancak *beni* düşünmüştü. Onu iten sebepler neydi bilmiyordum ama benden etkilenmiş ve benimle hiçbir zaman *sadece arkadaş* olmak istememişti.

Bu nasıl olabilirdi?

Aklım almıyordu.

Benden hoşlandığını düşünmek ve kısa bir süredir dizlerinde yatıyor olduğumu bilmek içimi kıpır kıpır yapıyordu ancak inanamıyordum.

Beni o sıraya oturtup üzerime eğildiğinde de inanamamıştım, festivalde, o karanlık balkonda öpmek istediğini ama çekindiğini söylediğinde de.

Kelimeleri kadehimi gerçek olamayacak kadar güzel hislerle doldurmuştu ve ben hepsini dikmiştim kafama.

Bir anda kapılmıştım ona, ellerimi omuzlarına koyduğu ve beni öptüğü anda.

O an böyle uzun düşünceler, sorgulamalar yoktu; kendini rahat bırakmanın ve anı yaşamanın tarifsiz keyfi vardı. Gözlerimi kapattığımda daha çok hissettiğim ve durmadan hareket ettirdiği dudakları, beni kendisine doğru çeken elleri...

Rahsan Ze'viv bambaşkaydı; öpüşü de kendisi gibi fırtınaydı, birden bastıran yağmurdu ve o size geldiğinde karşı koyamıyordunuz. Her şeyiyle saçlarınızı ve kirpiklerinizi ıslatan soğuk damlalar misali kaplıyordu bedeninizi. Tek farkı, onun hiç üşütmemesiydi.

Aksine, tüm dünyam ondan ibaret olduğunda ve nefesi nefesime karıştığında hiç olmadığım kadar ısınmıştım. Şimdi karşımda çıtırdayan, gözlerimi diktiğim şöminedeki alevler onunla yarışamazdı bile. *Ben hiç sarmalanmamıştım böyle daha önce.*

Öyle istekli öpmüştü ki beni, kalbimin bir köşesinde sarmaşık gibi büyümeye başlayan o karanlık, *beni kandırıyor mu* diye korkmaya iten tereddütü tek darbede söküp atmıştı.

Dudaklarının arasından bir yalan çıkmış da zehir gibi kadehime damlamışsa bile bu kadarı gerçekti. Bunun sahtesini yapamazdı, bu öpücüğü öncesinde çalışmış olamazdı. Yoksa parmaklarını belime bastırdığında, yanağımı okşadığında ve kesik nefeslerimiz arasında bana ismimle seslendiğinde nasıl böyle hissedebilirdim ki?

Hissedemezdim. Hissetmemeliydim. Sonrasında büyük bir boşluk bırakacaksa şimdi bu kadar huzurla doldurmamalıydı içimi, buraya gelirken bedenimi sızlatan yorgunluğu dokunuşlarıyla yok etmemeliydi.

Eninde sonunda o boşluğu bırakacaksa ve ben hevesle çıktığım yokuştan tepetaklak yuvarlanacaksam bile şimdi bunları düşünmek istemiyordum.

Ben kaçmayı, sorularla boğuşmayı, ona baktığımda korkutucu bir belirsizlik görmeyi değil; *heyecan* istiyordum. Elini tuttuğumda vücudumda dolaşan o ürpertiyi ve beni tekrar ne zaman öpeceğini düşünmeyi.

Bir kere olsun özgürce mutlu olmak benim de hakkımdı sonuçta, değil mi?

Kendimi bu düşüncelerle telkin ettiğim sırada kütüphanenin halıyla kaplı zemininde yatıyordum. Bacaklarımı hafifçe kendime doğru çekmiştim ve yüzüm şömineye dönüktü. Ateşi ben gelmeden önce yakmıştı. *Benim için.*

Böyle ufak detayların kalbime etkisi büyüktü zira sadece bunu fark etmekle kalmıyor, bu şöminenin başında oturduğumuz ilk geceye dönüyordum.

Odama dönmeden önce ateşi yakmak istemiştim ve bunu tamamen onun için yapmaya niyetliydim. Henüz arkadaş olmasak bile onu düşünmüş, daha ne kadar kütüphanede kalacağını bilmesem de üşümesin diye harekete geçmiştim.

O ise asıl niyetimi fark etmemiş, üşüdüğümü zannederek bana yardım etmişti. Beni buraya davet ederken de yine üşüyeceğimi düşünmüş ve ateşi ben gelmeden önce yakmıştı. Bahar gelip havalar ısınmış olsa da taş kulenin içi soğuk oluyordu.
Gecenin geç saatlerinin de etkisiyle kütüphane normalden daha soğuktu şimdi ancak ateşin başı, onun yanı sıcacıktı.

Bir süredir sessizdik.

Odalarımıza dönmek konusunda en ufak öneride bulunmamıştık ve düşündüğümde bile yanaklarımı ayrı bir ateşin basmasını sağlayan öpücüklerden sonra ateşin başına gelmiştik.

Öpüşerek geçirdiğimiz süreyi zihnimde hesaplayamıyordum. İkimizin de bu anın gelmesini beklediği aşikârdı ancak ona mı daha çok şaşırmıştım yoksa kendime mi bilmiyordum.

Çekineceğimi düşünmüştüm. Düşlerken bile utandığım hayallerimde beni öptüğünde donakalıyor ve karşılık veremiyordum ancak beni *gerçekten* öptüğünde hiç öyle pasif kalmamıştım. Omuzlarında tutmamı istediği ellerimle onu kendime çekmiş, hep daha fazlasını istemiştim.

Rahsan'ın beni *öyle* öpmesi başlı başına bir felaketti zaten. O kadar iyiydi ki o kadar kötüydü.

Bu kadar talepkâr olmasını beklemiyordum. Dudaklarımı bırakmamak konusunda ısrarcı olmasını, tüm bedeniyle beni bir kafes gibi örtmesini, kendini kontrol edememesini...

Bu saydıklarımın hepsi *doğru muymuş?* diye sordurtmuştu sarhoş zihnime. *Kötü adamlar gerçekten de daha mı iyi öpüşürmüş?*

Tüm kötü adamlar olmasa da Rahsan Ze'viv'in iyi öpüştüğü bir gerçekti. *Ve duygularını düşündüğümden daha iyi sakladığı.*

Özellikle *arzusunu.*

Şimdi bile beni öpücükleriyle tükettikten sonra sakince ateşin karşısında oturabiliyordu.

Olduğum yerde kıpırdandım. Aramızda büyüyen sessizlikte onun da benim gibi düşüncelere daldığının farkındaydım ancak ne hâlde olduğunu bilmiyordum.

Ani bir merakla gözlerimi karşımdaki ateşten ona doğru çevirdim. Gözlerimle beraber başım ve vücudumu da hareket ettirmiş, ona bakabilmek için tüm pozisyonumu değiştirmiştim.

Gözleri yanan şöminenin üzerindeydi. Yüzü ifadesiz, bakışları dalgındı. Bir süredir bu şekilde olduğu belliydi.

Ona bakınca sonsuz ihtimal görüyordum, kimi özlem duyduğum türden gülümsemelerle kimi yanaklardan süzülen sıcak gözyaşlarıyla bitiyordu. Hangisi gerçek kıyametime gidiyordu karar veremiyordum.

Bakışlarımı yüzünde gezdirdiğim birkaç saniye boyunca beni fark etmedi. Normalde böyle şeyleri hemen fark eden birisi olduğu için şaşırdım, onu bu denli soyutlayacak neyle meşgul merak ettim.

Sormadan bilmemin, hatta tahmin etmemin imkânı olmadığı için de çabuk pes ettim. "Ne düşünüyorsun?"

Kendi sesimi duyunca şaşıracağım kadar sessizdi etraf. Akademideki herkes ya uykudaydı ya odasına çekilmişti.

Burada yalnız olduğumuzu, bizden başka kimsenin uyanık olmadığını düşünmek hoşuma gidiyordu; gizleniyormuşuz gibi değil de bulunduğumuz kitabın saklı köşelerinde kendi hikayemizi yazıyormuşuz gibi hissediyordum.

Sorumla birlikte başını eğdi ve bir süredir onu izleyen benimle karşılaştı. Çok kısa bir gecikmeden sonra, ki bu sırada gülümseyerek başını kaldırmış ve tekrar indirmişti, sorumu cevapladı.

"Birçok şey. Nadiren tek bir düşüncede kalırım. Kendimi buna zorlarsam."

Gülümsemeden edemedim. Bu gecenin böyle biteceğini düşünmezdim, belki kalbimin en kuytu köşelerinde *isterdim* ancak düşünmezdim. Hoş, henüz bitmiş değildi ama hayal dahi edemeyeceğim şeyler yaşamıştık.

Onun böyle kendi hakkında ufak detaylar vermesi bile kalbim için ayrı bir mutluluk sebebiydi mesela.

Gülüşüm hâlâ dudaklarımdaki yerini korurken "Ve nadiren sorulara doğrudan cevap verirsin." diye ekledim. Bu bir sitem değildi, onun hakkında bildiğim bir şeyi sesli dile getiriyordum sadece.

Vücudunu geriye doğru eğdi ve destek almak için kullandığı ellerini halının üzerine yaydı. "Elimde değil, böyle yetiştirilmişim."

Sesi ciddi ve sakindi. Bunu bir bahane veya özür olarak değil, açıklama yaparcasına söylemişti.

Yattığım yerde doğruldum ve onun gibi yerden destek aldım. Dalgalı kahverengi saçlarım ani hareketimle tek omzumda toplandı. Tembel gözlerle ne yaptığımı inceliyordu ve bu heyecanıma heyecan katıyordu.

"Ze'vivlerin hepsi ketumdur yani?"

"Babam öyledir. Beni de o yetiştirdi."

Gorion ve Cohen ailesini az çok tanıyordum ancak Ze'viv'ler hakkında bildiğim şeyler kısıtlıydı, bu da daha çok merak etmeme sebep oluyordu. Rahsan'ın annesi kimdi mesela? Daha önce hiç bahsetmemişti ve şimdi sormak için çok uygun bir zaman olduğunu sanmıyordum.

Evet, bu gece öpüşmüştük, *birden çok kez* öpüşmüştük ancak onu azıcık tanıdıysam bu konudan konuşmaktan hoşlanmazdı. Fiziksel yakınlık yanında her şeyi sorabilme hakkını ve rahatlığını vermiyordu sonuçta.

Peki bunu dert ediyor muydum? Hayır. O gizemlerle doluydu, bildiğimi düşündüğüm bir dünyanın en bilinmez tarafıydı ve ben sabırlı bir insandım. Onu parça parça çözmekten gocunmazdım.

Sonuçta benim de ona açıklayamayacağım şeyler vardı. *Büyük şeyler.* Bu dünyaya ait olmamam ve bu dünyanın kitap sayfalarında hayat bulması gibi. Üstelik bunları söylemeyi düşünmüyordum. *Asla.*

Bir kitap karakteri olduğunu bilmenin onun gibi birisinde yaratacağı hasarı az çok tahmin edebiliyordum.

Hafifçe kaşlarını çattı kendi cevabından sonra. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Yavaşça başımı salladım iki yana doğru. Sonra bunun fazla erken verilmiş bir cevap olduğunu fark ettim. "Yani, bazen. Ancak zamanla daha iyi olacağını düşünüyorum."

Hafifçe güldü, gözlerinde yine o yaramaz pırıltılar belirdi. "Ne yani, zamanla sana daha çok şey söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Kendimden emin bir şekilde başımı indirip kaldırdım. "Evet, sonuçta bana daha çok güveneceksin."

"Şimdi de güveniyorum."

"Yeterince değil. Arkadaşlarıma bir şey yapmaktan bahsettiğini hatırlıyorum."

Hâlâ şakalaşıyor gibiydik ancak sesimden ciddi olduğum belliydi.

Fantastik bir kitabın içindeydik çünkü, bir çocuk masalının değil.

Bir öpücük her şeyi çözmüyor, o *mutlu son*u vermiyor ya da bundan sonra olacak tüm olayların sorunsuz ilerlemesini sağlamıyordu.

Rahsan hâlâ kötü karakter, ben hâlâ yan karakterdim. O hâlâ rakipleri, ben arkadaşlarıydım.

Şimdi başka bir kitapta okusam beni çıldırtacak ve muhtemelen esas çiftten daha çok heyecanlandıracak şeyler yaşıyorduk ancak bu, her şeyin değiştiği anlamına gelmiyordu. Bir öpücükle onların arasındaki rekabeti, nefreti ya da yılların ön yargısını ortadan kaldıramazdım.

Rahsan oturduğu yerde doğruldu, vücudunu bana doğru çevirdi ve yaslanmak için kullandığı ellerinden birisini kucağıma götürdü. Onun bir eli benim iki elime denk olduğundan aynı anda iç içe geçmiş ellerimi kavramış ve onları kaplamıştı.

Ilıktı eli. Dokunduğu anda yıldırımlarından bir tanesi, ölümcül olmayan ve vücudumu sadece heyecan dalgasıyla titreten bir tanesi çarpmış gibi olmuştu. Bakışlarımı anında ellerimizden yüzüne çıkarmış ve bu sefer de yüzündeki gülümseme tarafından çarpılmıştım.

"Öyle mi? Ben de arkadaşlarına ne yapacaksam seni katmadan yapabileceğimi söylediğimi hatırlıyorum."

"Bunun için teşekkür mü bekliyorsun?" Gülmeye çalıştım ancak bunun aramızda ciddi bir sorun olacağı fikri beni tedirgin ediyordu.

Öpücükleri ve yaşattığı hisler unutturmuştu ancak...biz gerçekten de iki ayrı tarafta kalabilecek insanlardık.

Meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı. "Seni seçim yapmak zorunda bırakmamı mı tercih ederdin?"

Telaşla başımı salladım hemen. Seçemezdim ki.

İki kolumdan tutup kendilerine doğru çekiştirseler beni, sürüklenmezdim; kalbimle birlikte orta yerimden parçalanırdım.

Tepkimi izlerken "Ben de bunu kastediyorum işte," dedi. "Arada kalmaman için çalışıyorum." Ellerimi tutan eli gevşedi. "Sen seçim yapmak zorunda kalma diye her şeyi baştan düşünmeye, sağlama almaya..."

Bu kadar güven verici olması yasaklanmalıydı. Ben dizlerinde tüm bu karmaşadan uzak yatarken bunları düşündüğünü, bizim için uğraştığını bilmek boşlukta düşüyormuşum gibi hissettiriyordu. *Yine onun kollarına.*

Aşağıda beni tutmak için beklediğine inandırıyordu.

Ellerimi gevşemiş elinin altından çıkarıp kavradım sıkı sıkı. Yüzümde saklayamadığım bir gülümseme vardı, söyledikleri çok hoşuma gitmişti.

"Neyi sağlama almaya çalışıyorsun ki?"

Sabaha ne kadar kalmıştı bilmiyordum ancak uyumasam ve saatlerce böyle sorular sorsam ona, tane tane açıklasa bana gıkımı çıkarmazdım hiç.

Yüzünün bir kısmına şöminenin ateşi vururken bakışları yüzümde geziniyor, gülüşümü inceliyordu. İfadesi ciddiydi ancak her zamanki kadar sert değildi.

"İkimizi," dedi tek nefeste. "Aramıza hiç kimsenin girmemesini."

Kalp atışlarım kontrolden çıktı yine, üzerimdeki bu etkisine hâlâ alışamamıştım ancak kızmıyordum artık.

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun peki?"

Bedenim heyecanımı yeterince belli etmiyorsa bile sesim ediyor, kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu.

Rahsan ise bana tezat sakindi. Bakışları önce yavaşça gözlerime, ardından dudaklarıma dokundu.

"Birkaç fikrim var."

Yutkundum. Beni tekrar öpmeyi mi planlıyordu? Gözleri dudaklarıma düştüğünden beri başka bir şey düşünemiyordum çünkü ben.

"Birisi bunca yanlış anlaşılmayı yaratan kolye."

Dikkatim dağıldı, öpüşmeye dair her şeyi unuttum ve tekrar gözlerine baktım. "Nasıl yani?"

Hafifçe sırıttı. Kamburlaşmış ve bana doğru eğilmişti, dolayısıyla yüzü bana daha yakın, heyecanlandığım için düşüncelerim daha karmaşıktı. Anlamak için her söylediği şeyden sonra *nasıl* ya da *neden* diye sormam gerekiyordu.

"Cohen ve Gorion'un tepki göstereceği bir gerçek, o ikisinin bizi rahat bırakacağını hiç sanmıyorum. Benim niyetimi sorgulayacaklar."

Haklıydı. Serafina ve Matias benim en başta yaşadığım korkuları ön yargılarının da verdiği etkiyle katbekat fazla yaşayacak, korktukları her şey gerçek olacakmış gibi davranacaktı. Bana karşı ne kadar korumacı olduklarını biliyordum.

"Ben de kendimi onlara açıklamakla uğraşmayacağım. Ne düşündükleri umurumda değil ancak fikirlerini kendilerine saklamayıp sana bir şey dayatmaya çalışırlarsa..."

Yüzünde karanlık bir gülümseme belirdi ancak o kadar anlıktı ki göz kapayıp açıncaya kadar kayboldu.

"Her neyse, bu dayatmayı yapamayacaklarından emin olmaya çalışıyorum işte."

"Bir kolyeyle mi?"

Sorumu komik buldu. Niyetim onu aşağılamak değildi, kıymetli de olsa bir kolyenin Matias ve Serafina üzerinde nasıl bir etkisi olacağını anlamaya çalışıyordum sadece.

Başını eğerek güldüğünde cevabı yanlış yerde aradığımı fark ettim. Yanaklarıma ateş bastı, birkaç saniye o hariç her yere baktım.

"Aa...Matias'tan bir söz almıştın, doğru. Eğer onu kullanırsan..."

Kafasını kaldırdığı an göz göze geldik, başıyla onayladı söylediklerimi.

"Evet, Gorionlar onurlarına her şeyden çok önem verir. Varlıklarını buna borçlularmış gibi." Yüzünde bariz bir kınama vardı ancak bakışlarımız birbirine kilitlenmişken uzun süre öyle kalmadı. "Bu yüzden ondan para değil bir söz aldım, tutacağını bildiğim bir söz. O zamana kadar ne olur bilmem ama gerektiğinde hatırlatmaktan çekinmeyeceğim."

Sessizleştiğimi fark ettiği an kurnaz bir gülümseme yayıldı dudaklarına. "Etkilendin mi?"

Hâlâ elini tutuyordum ve o da halinden memnunmuş gibi hiçbir şey yapmıyordu, belki de bırakmamam için hareket ettirmiyordu.

"Etkilendim."

Ve rahatladım.

Çünkü Matias'tan para değil bir söz aldığını duyduğumda ondan isteyebileceklerinden korkmuştum.

Şimdi o sözü kesin olarak bizim için kullanacağını söylemiyordu ancak amaçlarından birisi buysa...Belki de o kadar da endişelenmeme gerek yoktu.

Yumuşak bir gülümsemeyle ona baktığımda durgunlaştı. Gülümsemesi kurnaz, imalı ya da alaycı olmadığında korumakta zorlanıyordu çünkü samimi hislerini göstermekte pek iyi değildi.

"Sevindim."

Sesi belli belirsiz çıkmıştı ancak bakışları bu kadar yoğunken...ne söylese içimde bir şeyler sıkışıyormuş gibi hissederdim zaten.

"Bu kadar ileriyi düşünmeni beklemezdim. Yani, aramızdakileri öğrendikleri anı ve sonrasını."

Kelimelerimi çok dikkatli seçmiş, konuşurken de ona bakamamıştım çünkü utanıyordum. Gergindim. Öyle ki ellerimin arasındaki elini kaldırıp tekrar kucağıma bırakmıştım.

"Ya neyi beklerdin?" Bakmasam da konuşurken güldüğü sesinden belliydi. "Hep gizli saklı tutmak adına plan yapmamı mı?"

Açıkçası...evet.

Onun *kim* olduğu göz önünde bulundurulursa bu daha olasıydı.

Kötü karakterin gizli bir sevgilisi olması daha onluk ve ilgi çekici bir hareketti sonuçta.

Düşüncelerimin hiçbirini dile getirmesem de sessizliğimden anladı, başını iki yana salladı usulca. Bir yandan da cıkcıklıyordu. Mahçup hissetmesem gülerdim ancak bunu benden beklemediği belliydi.

"Olduğum kişiyi asla saklamadım. Ne ailemi, ne gücümü, ne yapabileceklerimi ne de bana ait olan herhangi bir şeyi."

Bana ait olan herhangi bir şey.

Artık ben de bu kümeye dâhil miydim?

Yanaklarıma ateş basarken gözlerimi ona çevirdim.

Çoktan bana bakıyordu ve ben ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu gece o kadar fazla kez heyecanlanmış ve utanmıştım ki başka günlere hiçbir şey bırakmamışım gibi geliyordu.

Bakışlarının ağrılığı altında yutkunduğum sırada "Ve sevgilim saklayacağım bir şey değil." diye ekledi. Gözlerim şaşkınlıktan iyice açılırken onun yüzüne keyifli bir gülümseme yayılıyordu. "Neden saklayacağım ki? Kimden korkacağım?"

Bana bu kadar çekici gelmemeliydi.

O bir kitap karakteriydi ancak yaşadığım ve yaşayabileceğim tüm hayatlarda aşık olabileceğim tek kişiydi sanki.

"Sevgilin?"

Kesik bir nefesle söylediğim kelimeyi tekrarladı. Benim aksime tereddütsüz ve rahat bir şekilde. *"Sevgilim*."

Sonra başını eğdi. "Değil misin?"

O bunu sormamış olsa, benden kendisindeki kesinliğin aynısını beklemiyor olsa diyemezdim, yemin ederim, ancak öyle bir ifade vardı ki yüzünde karşı çıkmak imkânsızdı.

Hoş, bunu isteyen kimdi?

Mümkün olsa mutluluktan havalara uçardım ancak değildi, ben de başımı sallamak ve içimdeki tüm heyecanı orada tutmak zorundaydım.

"Öyleyim."

Birkaç saniye birbirimize baktık. Benim dudaklarımda kocaman, onunkinde belli belirsiz bir gülümseme vardı ve kalbim geçen her saniyede göğüs kafesimi parçalayıp dışarı çıkmaya biraz daha yaklaşıyordu.

Aramızdaki duygular, enerji ya da ismi her neyse o kadar ağırlamıştı ki bedenlerimiz arasındaki boşluğa elimi atsam tutabilirdim sanki.

Gözlerimi kaçırıp hafifçe boğazımı temizledim.

Bakışlarımı tekrar ona çevirmeden önce de söylediklerinin beni bu kadar heyecanlandıran değil, son kısmına takılmaya karar verdim ve bunu gerçekten sormuş gibi "Ailen?" dedim. "Bir şey söylemez mi sevgilin olmasına?"

"Babam bunu umursamaz."

"Gerçekten mi?"

Şaşırmıştım çünkü o en köklü ailelerden birisine mensuptu. Başta Amphis olmak üzere tüm Kayven'deki etkileri tartışılmazdı. Böyle bir durumda babası nasıl umursamazdı?

Sonuçta bu öylesine bir şey değildi ki! Aileye gelen insan soyadını taşıyacak ve soyun devamını sağlayacaktı. Varislerin gücünü etkileyecekti. Bu dünyada evliliği geçtim sevgililik bile büyük bir meseleyken...*nasıl?*

Kitabı okurken Serafina ve Matias'ın ailesinden dolayı onun ailesinin de bu meseleye takıntılı olduğunu düşünmüştüm hep. Gorionlar gibi tek bir elementi saf tutma şeklinde değil (zira Rahsan ateş-hava karışımıydı) ancak Cohenler gibi kendi statünde ve aileye fayda sağlayacak birisiyle evlenme şeklinde.

Şimdi karşıma geçmiş tüm varsayımlarımı çürütüyordu teker teker. Bildiklerimi çalıyordu. *Yerine heyecan ve umut veren yenilerini bırakarak.*

"Evet, umursamaz." diye karşılık verdi. Şaşkınlığımı görüyor ve bundan aldığı keyfi saklama gereksinimi duymuyordu. "Evlenecek olsam da umursamaz. Gerçi benden bunu beklediğini sanmıyorum ancak karşısına çıkardığım kişiyi dert etmeyecektir."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Onu tanıyorum çünkü. Sen kendi babanı tanımıyor musun?"

Biraz evet biraz hayır.

Aklımdan geçen ilk cevap buydu ve söyleyemeyeceğim kadar saçma geliyordu kulağa.

Fakat düşününce mantıklıydı. Sonuçta Theodor Malkin'i okurken tanımıyordum ancak Aviva olarak uyandığım günden bu yana yavaş yavaş tanımaya başlamıştım.

Benim birkaç yıllık bilgim onun yirmi bir yıllık babasını tanımasıyla eşdeğer olabilir miydi peki? Elbette hayır.

Biraz tanıyordum biraz tanımıyordum işte.

Neyse ki bu gerçek bir soru değildi.
Bu yüzden cevap vermemi beklemeden "Lafı açılmışken," diye devam etti. "Babanı tanımıyorum. Ondan hiç bahsetmedin."

Rahsan Ze'viv kehribar gözlerini gözlerime dikmişti ve babam hakkında bir şeyler söylememi bekliyordu. Galiba bayılacaktım.

Bu kadar habersiz olamazsın, demişti bu gece, beni öpmeden hemen önce. *Sana olan ilgimden.*

Ben o kadar habersiz değildim ancak o, bunu söyledikten sonra ilgisini daha fazla gizlememek konusunda yemin etmiş gibiydi.

Durmuyordu.

Ve ben, bu gece hem bitsin hem de hiç bitmesin istiyordum.

"Babam..." diye söze başladım ancak devamını getiremedim. Hem onun dikkatinin üzerimde olması düşüncelerimi toparlamamı zorlaştırıyordu hem de en doğru kelimeleri arıyordum.

"Çok tatlı birisidir. Gerçekten. Sadece bana değil, herkese karşı ilgilidir. Anlayışlıdır. Merhametlidir..."

Saydığım her özellikte aklıma bağlantılı bir anı geliyordu ve gülümsememi durduramıyordum.

Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirirken "Bence tanısan seversin." dedim. "Benim babam olmasa bile sevebileceğim bir karakter çünkü."

Söyler söylemez pot kırdığımı anladım. Zira kişi ya da insan değil, *karakter* demiştim ancak Rahsan bunu fark etmiş gibi durmuyordu.

"Onu birkaç defa gördüm." derken sesi düşünceliydi.

"Öyle mi? Nerede?"

"Olağan şehir konseylerinde."

"Doğru, tüm tüccarlar adına. O da heyetteydi."

Aklımdan çıkan gerçeği sesli dile getirdiğimde benimle birlikte başını salladı. "Evet. Malkin yaygın bir soyadı olduğundan ilk başta seninle bir bağlantısı olduğunu düşünmedim ancak sonra anladım. Benziyorsunuz."

İtiriaz etmek için dudaklarımı araladım çünkü fiziksel olarak Aviva ve Theodor Malkin hiç benzemiyordu. Aviva annesinin kopyasıydı.

Ne diyeceğimi anlamış gibi "Görünüş olarak değil." dedi hemen. "Sadece...aynı kanı taşıdığınız belli işte."

Babam için söylediğim onca güzel şeyden sonra bu şekilde *bana iltifat etmeye mi çalışıyordu?*

Kendi isteklerini belirtmede çekinmediği belliydi ancak iltifatları üstü kapalı imalardan ibaretti.

Gülmeden edemedim.

"Teşekkür ederim."

Gölgelerin dans ettiği yüzünden ne söyleyeceğini bilmediği anlaşılıyordu, bu yüzden sohbeti devam ettirme işini ben üstlendim.

"Madem ailen değil, arkadaşlarımı da umursamıyorsun...eh, haklıymışsın. Gerçekten de korkacağın kimse yokmuş."

Söylediğim şeye gülümsedi. Anında keyiflenmiş, kambur oturuşunu dikleştirmişti. Eli hâlâ ellerimin arasındaydı ancak ikimiz de şikayetçi değildik.

Şikayet etmeyi bırak çok memnundum ben. Arada çevirip işaret parmağımla avuç içine desenler çiziyor, arada parmaklarıyla oynuyordum.

"Yok," dedi kesin bir sesle. "Saklamak da istemem."

Bu sefer ne diyeceğini bilememe sırası bendeydi ve o da benim gibi bunu hemen anlayıp harekete geçti.

"Ama senin isteyeceğini biliyorum."

Bakışlarımı arkasındaki karanlıkta, tavanda, bulabildiğim her yerde gezdirdim hızlıca. O bana bu kadar açık ve kesin gelirken kötü hissetmiştim.

"Sürekli değil! Sadece hemen karşılarına geçip söyleyemem—"

Ona bahane sunamayacağımı, sunsam bile bunu yeterli bulmayacağını düşünüyordum ve bu beni iyice telaşlandırıyordu ancak o, lafımı bölüp "Biliyorum." dedi sakince.

Söyleyebileceğim her şeyi silip attı zihnimden.

"Biliyor musun?"

Nefes verir gibi sormuştum ve karşılık olarak başını sallamıştı bir kez.

"Tabii ki biliyorum Aviva, bu yüzden o planları yapıyorum."

Gözlerimde nasıl bir bakış olduğundan emin değildim, hissettiğim tüm rahatlamayı yansıtıyordum herhalde. Yüzündeki ciddiyet bir anlığına kaybolmuştu çünkü.

Sadece bir anlığına.

Sonra bana açıklama yapmaya devam etmişti.

"Onlardan bir korkum ya da çekincem yok, karşıma kaç defa çıkarsa çıksınlar bir açıklama yapacak da değilim." Gözlerini aşağı doğru indirmiş tepeden bana bakıyordu. "Ama onlar senin arkadaşın, *maalesef* arkadaşın ve bu konuda ne yapmak istersen sana uyacağım."

İçimdeki hislere bir isim koyamıyordum.

Bu Rahsan Ze'viv etkisiydi.

O ve gizli kalan tüm yönlerinin.

Bana bu kadar anlayış göstermesini beklemezdim ki kitabı okuyan kimse beklemezdi ancak─

"Bana öyle bakma, iyiliğimden yapmıyorum bunu."

"Nasıl yani?"

Somurttu. "Başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Onlar *henüz* arkadaşın ve bu gerçeği değiştirmediğim sürece buna uygun plan yapmalıyım."

Ona ve anlayışına methiyeler düzmek için fazla aceleci davranmıştım anlaşılan.

Ufak bir kıkırtı kaçtı dudaklarımın arasından. "Bu gerçeği değiştirmek mi? Arkadaşlığımızı bozmayı mı planlıyorsun?"

"Evet."

Ben mi çok yüz vermiştim yoksa bu kadar rahat olmasının benimle bir alakası yok muydu?

"Bunu söylemek pek mantıklı bir hamle değil sanki."

"Fark etmez. Ne yapacağımı biliyorsun, nasıl yapacağımı değil."

Kendinden çok emindi. Gözlerimi kısıp ellerimin arasındaki elini sıktım hafifçe.

"Bence biraz daha ısrar etsem anlatırsın."

"Anlatmam. Nasıl bir yol izleyeceğime ben de karar vermedim."

Bu gece buraya çok sinirli ve hayal kırıklığı içinde gelmiştim, şimdi onunla ne yapacağımı bilmediğim bir erkek arkadaşım vardı. Diz dize oturuyorduk ve bahsettiği şey en yakın arkadaşlarımla aramı bozmak olsa da ne kadar tatlı olduğunu düşünüyordum.

Ya bana kafayı yedirtmişti ya da onu ciddiye almıyordum.

Her türlü iyi bir durumda değildim yani, kaptırmıştım kendimi.

Ürkütücüydü ancak kaçmak istemiyordum.

Rahsan ise son kararımı değil, zihnimden geçen olası kaçma planlarını duymuş gibi ellerimin arasından çıkarmıştı elini, diğerini de yasladığı yerden getirip ellerinin arasına hapsetmişti ellerimi.

"Yoruldun mu?"

O bunu sorunca iyice bir ağırlık çöktü omuzlarıma. "Yoruldum. Bugün çok yoğun bir gündü."

"Öyle mi? Ne yaptın?"

Ellerim ellerinin arasında, onun ilgili sesi kulaklarıma dolarken yumuşamıştım, evet, ancak aklımı kaybetmemiştim. Bu yüzden ona gün içerisinde yaptıklarımı anlatırken Serafina'yı ve onu aradığım gibi detayları çıkardım. Akşam yemeği kısmını da kısa kestim zira ondan bakışlarımı kaçırdığımı çok net hatırlıyordum. Oysa o an ile bu an arasında saatler değil asırlar var gibi geliyordu.

Son olarak seralara gittiğimi söylediğimde kaşlarını ilgiyle kaldırdı. Bu konuyla ilgili sormak istedikleri olduğu belliydi ancak anlattıklarım arasında takıldığı başka şeyler vardı.

Ve ben yanıtlamadan ellerimi bırakmaya niyeti yoktu.

"Biraz eksik anlattın sanki."

"Yoo."

"*Aviva*."

İsmimin dudakları arasından döküldüğünü duymak içimi kıpır kıpır yapıyordu ancak sahte somurtan ifademi korumalıydım.

"Ne?"

"Cohen ile konuşmalarımızı nasıl duydun?"

Kaçışım yoktu, değil mi?

Sıkıntıyla nefesimi verirken gözlerimi devirmemeyi başardım.

"Onun odasına gitmiştim orada mı diye, geldiğimden beri görmemiştim çünkü. Dönerken kestirme diye o koridoru kullandım. İkinizi orada görmeyi beklemiyordum, sizi takip ettiğim falan yoktu yani."

"Görünce ne düşündün?"

Ona *gerçekten* her şeyi anlatmak zorunda mıydım? Beni aptal yerine koyduğunu düşündüğümü, hissettiğim hayal kırıklığını?

Benden beklenmeyecek şekilde agresifleştim. "Sence?"

Bu kadar güzel şeylerden bahsetmişken, tatlı tatlı konuşuyorken neden o mevzuyu açıyordu ki?

Birkaç saniye yüzüme baktı. Gülmemek için kendini zor tuttuğunu görünce iyice sinirlendim. "Hoşuna mı gidiyor?"

Bunu söylediğim anda kendini tutmayı bıraktı ve güldü. "Evet."

"Senden şüphelenmemden hoşlanıyorsun yani?"

"Hayır." Anlık olarak ciddileşti ancak bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyordum, bundan sonra söylediklerine ise hiç hiç inanamıyordum. "Beni kıskanmadan hoşlanıyorum."

Yanaklarıma hücum eden kanı hissettim. "Seni kıskandığımı söylemedim!"

Ellerimi ondan kurtarmak ister gibi kaldırmıştım ancak bırakmamıştı.

Alevler yüzünde dans ediyor, kuzgun karası saçlarına ve kehribar gözlerine vuruyordu. "Ben anlarım," dedi yutkunmadan önce. Bakışları yoğunlaştı. "Seni akşam yemeğine kadar görmedim, dersin vardır diye rahatsız da etmedim ama benden kaçtın."

"Kaçmadım. Gerçekten dersim vardı. Çok sıkıcı bir ders üstelik."

Birkaç saniye durup yüzümü incelese de geri adım atmadı. "Olabilir, yine de kaçtın."

"Kaçmadım! Hele ki seni kıskandığım için hiç kaçmadım. Dediğim gibi, senden biraz uzak durup sakinleşmeye ihtiyacım vardı."

Yüzünü bana doğru yaklaştırdı, dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Her hareketinde kalp atışlarım biraz daha hızlanıyor, nefes almam zorlaşıyordu.

Bakışlarım gözleri arasında gezinirken beni köşeye sıkıştırmanın verdiği güven ve keyifle sordu.

"Gerçekten *sadece* sinirlendiğin, bana güvenemeyeceğini düşündüğün için kaçtığını söyleyebilir misin? Hiç kıskanmadın mı? Azıcık bile mi?"

Sırf ona inat *azıcık bile* demeyi düşündüm, kelimeler dilimin ucuna kadar geldi ancak söyleyemedim. Çünkü sanırım, kabul etmek istemesem de, onu kıskanmıştım. Sadece Serafina'dan değil, yanında kim olsa fark etmeyecek şekilde kıskanmıştım. Başka birisinden hoşlanmasını istememiştim.

Kıskançlık tabiatıma o kadar uzaktı ki bırak dile getirmeyi kendi içimde bile kabul edemiyordum. O yakıcı hissi saatlerce nasıl içimde taşımıştım hayret ediyordum.

Rahsan gülerek geri çekildiğinde kelimelerle cevap vereceğim süreyi kaçırdığımı anladım, sessizliğim ona istediğini vermişti.

"Bunu itiraf etmek bu kadar zor mu?"

Keyifli hali iyice utandırdı beni.

"Duymak kendine güvenini mi artıracak?"

"Belki. Denemek ister misin?"

Gözlerimi devirdim ve bıkkın bir şekilde ismini söyledim. "Rahsan."

"Ne? Ben söyleyebilirim. Seni kıskanıyorum."

Kalbim tekledi.

Başımı tekrar ona çevirdiğimde bir lanetten bahseder gibi konuştuğunu fark ettim. Onu öyle bir etkim altına almıştım ki benden kurtulamıyordu sanki.

"Evet, seni kıskanıyorum. Arkadaşın olduğunu bildiğim kişilerden, tanımadıklarımdan...Bazen yardım ettiklerinden bile. Hem de işini yaptığını bilmeme rağmen."

Yumuşadım, ellerimi ellerinin arasından çıkarma girişimlerine son verdim. Omuzlarımın gevşediğini fark ettiğinde o da rahatladı, başını eğdi ve alnını omzuma yasladı.

Sonra belli belirsiz mırıldandı.

"Ben seninle ne yapacağım?"

Kalp atışlarımı duyuyor olmalıydı. Onun için, onun sayesinde böyle deli gibi attığının farkında olmalıydı.

Başımı yukarı doğru kaldırıp gözlerimi kapattım.

Asıl ben seninle ne yapacağım?

❋

Uyandığımda öğle yemeğini kılpayıyla kaçırmak üzereydim ve merdivenleri inerken pelerinimi anca giymiştim.

O sırada ayık olduğumu iddia edemezdim. Uyuduğum uyku verimsizdi, yatağa yattığımda vücudumun her yeri sızlıyor ve gözlerimi açık tutamıyor olsam da son birkaç saatte yaşadıklarımı sindirmek zor olduğundan hemen dalamamıştım uykuya.

Kütüphaneden ayrıldığımızda güneş yeni doğuyordu ve ikimizin de fena uykusu vardı. Dersim öğleden sonra olduğu için rahattım, odama dönmek için acele de etmiyordum ancak Rahsan laf arasında birkaç saat sonra dersi olduğunu söyleyince telaşlanıp ayağa kalkmış, elinden tutup onu da kaldırmıştım.

Bunu yapmasam kalkacağı yoktu, üstelik o derse girmemek gibi bir plan da yapmamıştı.

Yetmiyor gibi ısrarıma rağmen beni odamın kapısına kadar bırakmış, yol boyu elimi tutmuştu.

Artık biraz daha inanıyor olsam da hepsinin bir rüya olmasından korkmuyor değildim. Zira uyandığımda gözlerimi ilk birkaç saniye göz hizamda olan her şeyin üzerinde gezdirip neler olduğunu sorgulamıştım.

Hatırlamak açlıktan ağrıyan midemin heyecanla kasılmasına sebep olmuştu.

Saati kontrol ettikten sonra da bir saniye daha yatakta kalmamıştım. Hemen hazırlanmazsam akşam yemeğine kadar açlıktan ölürdüm çünkü.

Şimdi gömleğimin yakasını düzeltirken yemek salonundan içeri giriyor, dün gece fazlasıyla alıştığım yalnızlık ve sessizliğin tam aksi bir ortamda arkadaşlarımı arıyordum.

E tabii bir de *sevgilimi.*

Gözlerimin içine baka baka böyle söyleyişi aklımdan çıkmıyordu.

Yaşadığım heyecanla önce Rahsan için bakındım ancak ona dair bir iz bulamadım, onun yerine Matias'ı gelmiş Serafina'nın karşısında yemek yerken gördüm.

Dün onun burada olmaması tedirginlik vericiydi çünkü kitapta kesinlikle böyle bir şey yaşanmıyordu ancak Rahsan'ın benimle olmak için Matias'a kolye vermesi diye bir şey de yoktu. Bu yüzden her değişimin kötü olduğunu düşünmemeye ve olaylara daha parlak tarafından bakmaya çalışacaktım bundan sonra.

Bu yönde ilk adımımı oturdukları masaya yaklaşırken neşeli bir "Merhaba!" diyerek attım. İkisi gülümseyerek bana döndüğünde Serafina'nın yanına oturdum, uçta oturduğu için arkasından dolanmam gerekti.

Matias'a hoş geldin diyip yokluğunun sebebini sorduğumda ise üstü kapalı cevaplar aldım.

Dün gece, hayır, *bu* gece en büyük rakibiyle sevgili olduğum için bana söylememesine hiç bozulmadım açıkçası.

Hatta umurumda olmadı desem yeridir. Tüm sırlar, felaketler ya da kapıma dayanacak bir sonraki şey her ne ise bekleyebilirdi.

Bugün sadece mutlu olmak ve mümkünse yemeğimi yerken *sevgilimin* de yemek yediğinden emin olmak istiyordum. Uykusunu alamadığını biliyordum sonuçta, yemek yese bir nebze olsun rahatlardım.

Üstelik...ne kadar bastırmaya çalışsam da Rahsan ile sevgili olmanın içimde suçluluk uyandırdığı bir gerçekti. Sonuçta bunca zaman kuralına uygun yaşamaya ve sınırların gerisinde kalmaya çalışmıştım.

Dün gece ise ortada sınır falan kalmamıştı, arkama bakmadan koşup uzaklaşmıştım.

Pişman mıydım?

Hayır, henüz değil.

Umudum hiç olmamaktan yanaydı.

Bu düşüncelerle kendi içime gömüldüğüm ve yemeğimi didiklediğim birkaç dakikanın sonunda dayanamayıp başımı kaldırdım ve "Ne?" diye sordum. Aynı anda çatalımı elimden bırakmıştım, tepsiye düştüğünde çıkan ses salonun içindeki gürültüye karışmıştı.

Bu ani tepkiyi vermemin sebebi oturduğumdan beri bana kaçamak bakışlar atmaları ancak hiçbir şey söylememeleriydi.

Konunun ne olduğunu biliyordum fakat bu kadar kıvranmalarını anlamıyordum. Bir anda sevgili olmamışlardı sonuçta, ilk başta gizlice sonra açıktan flört etmelerine şahit olmuştum. Hatta bu yüzden kaç kez onları yalnız bırakmıştım. Öğrendiğim an şok olacak değildim.

Bence yakınlıklarını bilmeyen aileleri hariç kimse şok olacak değildi.

Rahsan bile kolye mevzusunu açıklarken Serafina'dan Matias'ın sevgilisi olarak bahsetmişti. Düşünün yani, *baş düşmanları*.

"Ne oldu? Bir şey mi söylemeye çalışıyorsunuz?"

Gözlerimi ikisinin üzerinde gezdirdim. Yüzleri tedirgindi ve bir bana bakıyorlardı bir birbirlerine.

"Vivi..." İlk konuşan Serafina oldu. Oturduğu yerde hafifçe dönmüş, tek elini bacağımın üstüne koymuştu.

Onun sustuğu yerde Matias devreye girdi. "Bunu ilk sana söylemek istiyoruz, Viv. Sadece nasıl yapacağımızı bilmiyoruz ve daha fazla zaman geçmeden-"

"Durun tahmin edeyim," Çatalımı tekrar elime aldım ve Matias'a doğru tuttum. "Sonunda hislerinizi inkâr etmeyi bırakıp birbirinize karşı dürüst oldunuz ve şimdi birliktesiniz?"

Söylediklerimin bu kadar etkili olmasını beklemiyordum, gerçekten.

Birkaç saniye öylece kalıp şaşkın gözlerle bana öyle bir bakmışlardı ki ben bile çok mu acayip bir şey söyledim diye düşünmüştüm.

Bir de kendisinden ve çevreye bıraktığı etkiden bu kadar habersiz bir başrol olmak nasıl bir his merak etmiştim.

Kendini ilk toparlayan Matias oldu. Gergin bir gülümsemeyle nefesini verirken tek elini ensesine attı.

"O kadar belli oluyor mu?"

"Hem de nasıl!" dedim gülerek. "Kendinizle savaşmayı bırakmanızı ve birlikte olmanızı o kadar çok bekledim ki!"

Bu kısımda abartmıyordum, o ikisini gerçekten yakıştırıyor ve destekliyordum. Ayrıca uzun bir süre ilişkilerini kurtuluşum olarak görmüştüm, yani bu sadece basit bir hayranlıktan ibaret değildi.

Serafina'nın rahatladığını gevşeyen omuzlarından anladım. Festivaldeki o geceden beri hissettiği suçluluğun uçup gittiği sesinden belliydi. "Gerçekten mi?"

Başımı ona doğru çevirip gülümsedim. "Gerçekten. İkiniz adına çok sevindim. Sonuna kadar arkanızdayım ve mutlu olmanızı isterim."

Bu konuşmayı atlattığımıza göre niyetim aç karnımı doyurmaktı ancak Serafina birden boynuma atlayınca planlarım yarım kalmıştı. Sımsıkı sarılıyordu bana. "Teşekkür ederim Vivi! Ben de senin mutlu olmanı isterim! Hem de çok! Seni de ÇOK seviyorum!"

"Gerçekten, destekleyici olacağını biliyorduk Viv ama..."

Matias'ın bu kadar sakin karşılamamı beklemediği aşikârdı lakin halinden memnundu.

Ellerimi Serafina'nın sırtına koyarken "Tabii ki destekleyici olacağım!" diye yalandan kızdım ona. "Ayrıca bunca zaman gizlediğinizi sanıyorsanız fena yanılıyorsunuz. Bence sizden önce herkes duygularınızdan şüphelendi."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır-" Durup gülümsedim. Neredeyse *Rahsan bile biliyor* diyerek pot kıracaktım. Tabii pot kısmı Rahsan'ın bilmesi değildi, eminim onlara uzun zamandır imalar yapıyordu. Olay benim bunu bilmemdi. Onların Rahsan'la aramda olanlara dair en ufak fikri yoktu. Asıl şok edecek ikimizin ilişkisiydi.

Herkesin vereceği tepkiye dair ufak bir tahmin yürüttüm zihnimden, onun da etkisiyle gergince tamamladım cümlemi. "Şaka yapmıyorum."

Sonra bu tedirginlikten kurtulmak için konuyu değiştirdim, bir sürü soru sordum onlara.

Serafina festivalde ortadan kaybolduğunda ne yaptığını anlattı fakat Matias yanımızda olduğundan detaya inmedi. Başbaşa kaldığımızda bunu uzun uzun konuşacağımıza dair bir bakışma geçti aramızda.

Onu dinlerken yemeğimi yedim ve iyice keyiflendim. Şakalaşıp güldük, onlara daha sonra söylemek için biriktirdiğim *ben zaten şu zamanda anlamıştım* temalı tüm anılarımı anlattım. Bu gülücüklerimiz hiç kaybolmasın istedim, ailelerinin vereceği tepkiyi bir an olsun dert etmeyip anın tadını çıkarabilsinler.

Bu dünyanın geleceği omuzlarımıza yüklenmiş olsa da gençtik biz; böyle güzel hisler, aptalca da olsa böyle konuşmalar ruhumuza iyi geliyordu.

Tam Matias'ın yaptığı bir şakaya gülmüş başımı çeviriyordum ki ruhuma iyi gelecek başka bir şeyle karşılaştım. Kalbim tekledi.

Uzaktaydı, yemek salonunun kolonlarından birisine yaslanmıştı ve yine simsiyah giysileri içindeydi. Göz göze geldiğimizde yüzünde beliren ufak gülümsemeden ona bakmamı beklediği belliydi.

Şaşkınlıkla öylece bakmayı bırakıp gülümsemesine karşılık verdiğimde yaslandığı yerden ayrıldı ve başıyla çıkışı gösterdi.

Kalbim bir kere daha tekledi. *Beni yanına çağırıyordu.*

Başımı sallayamayacağım için gözlerimi kapattım sadece. Açtığımda arkasını dönmüş kapıya doğru yürüyordu çoktan, siyah pelerini arkasında dalgalanıyordu.

Tepsimi de alarak ayağa kalktığımda ikisinin de bakışları bana döndü.

"Ders için hazırlanmam gerek." dedim. "Size afiyet olsun!"

Sonra koştum. Ne söylediğim ve söyleyeceğim yalanlar geldi aklıma ne de dün bu saatlerde kendime verdiğim *kaptırmayacağım* sözleri.

Yabancı olduğum bu dünyada ilk defa yalnız hissetmiyordum çünkü, kötü karakterin kollarının arasında huzur buluyordum.

⁕

merhabalar!

umarım bu *geçiş* bölümünü beğenmişsinizdir.

bir geçiş bölümü için uzun kalıyor, farkındayım ancak bu çift için böyle bir bölüm yapmayı hep istemiştim. fantastik kitaplarda az gördüğümüz bir şey çünkü sakin, karakterlerin aklına takılı şeyler hakkında konuştuğu sahneler.

yorumlarınızı bekliyor olacağım!

gitmeden önce de bir okurumun
aviva ve rahsan için yaptığı fanartları bırakmak istiyorum.

BAYILDIM ÇÜNKÜ TEKRAR TEŞEKKÜR EDERİM.

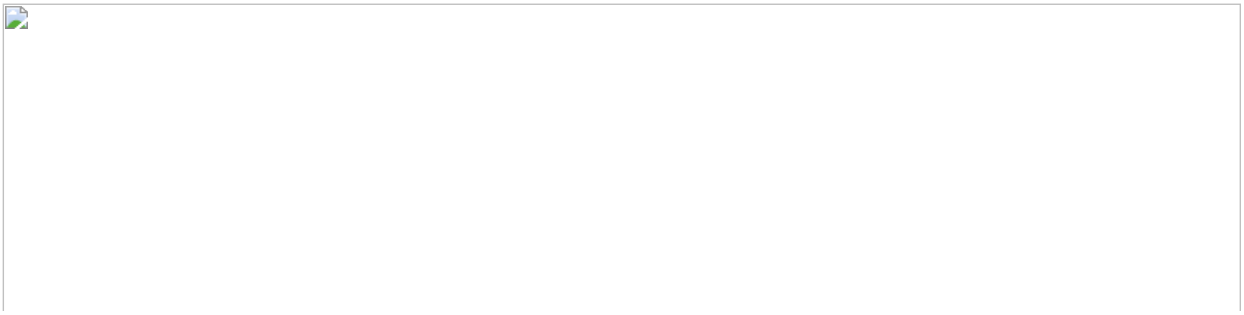

sevgiler,
Sareinn.

9 Kasım 2023.

16. GİZLİ SAKLI

Zara Larsson,
Undercover

Cemeteries,
Sodus

❊

Nefes nefese başımı bir o yana bir bu yana çevirdiğim sırada bir el tuttu bileğimden. Tuttu ve beni ait olduğu bedenin bulunduğu karanlık koridora doğru çekti.

Dilimin ucuna kadar gelen çığlığı bastırdım. Sırtım soğuk taş duvara yaslanırken hem yemek salonu boyunca koşmaktan hem de hareketin aniliği yüzünden kalbim sıkışıyordu. *Tabii bir de önümdeki karaltı yüzünden.*

Karanlığa rağmen beni duvarla arasına sıkıştıran bedenin Rahsan'a ait olduğunu biliyordum.

Uzun boyu ve iri gövdesi işimi epey kolaylaştırıyordu ancak hepsinden önemlisi, burnuma gelen beyaz sabun kokusunun her içime çektiğimde kıpır kıpır hislerle dolacağım kadar tanıdık olmasıydı artık. Zaten çığlık atmama da bu engel olmuştu, *onu tanımam.*

Kalp atışlarım yakınlığı yüzünden biraz daha hızlanırken ellerimi arkamdaki duvara, belimi de ellerimin üzerine yasladım. "Beni korkuttun."

Konuşurken gülüyordum, o da cevap verirken.

"Niyetim bu değildi."

"Öyle mi? Beni bu kadar ani yanına çekerken ne düşünüyordun ki, ya çığlık atsaydım? Ya bizi gören olsaydı?" Hâlâ gülüyor, kelimelerimi oyuncu bir tavırla söylüyordum. Yerimde de duramıyordum ayrıca, onu özlemiştim.

Aslında dün gece beni odama bıraktıktan sonra sadece uyumuş, uyanmış ve yemek yemiştim; pek uzak kalmamıştık yani. Fakat onu *gerçekten* özlemiştim. Kendime şaşıracağım kadar yabancıydı bu durum bana, artık yaşarken ortaya çıkan hislerin satırlarda okurken deneyimlediklerimle kıyaslanamayacağını biliyordum.

Çenemi yüzüne doğru kaldırırken kısık sesli gülüşünü duydum, kalbim boşlukta düşüyormuş gibi oldu. *Onu güldürebiliyordum.*

"Sen mecbur bıraktın, beni bulmak konusunda daha iyi olman gerekiyordu."

"Oldum!" diyerek itiraz ettim ancak sesim savunmanın devamında ilk baştaki kararlılığını koruyamadı. "Sadece hangi koridora girdiğini görmedim ve─"

Ellerini elbisemin üzerinde hissettiğim an cümlem yarım kaldı; uzun ince parmakları yumuşak kumaşın üzerinde gezindi, tüm bahanelerimi sildi ve aradığı şeyin belim olduğunu iki tarafımda durduğunda anladım. *Beni yavaşça kendisine doğru çektiğinde.*

Önce sırtım, sonra ellerim ayrıldı duvardan. Ona çarpmamak için kollarına tutundum.

"Belli oluyor," diye dalga geçti o sırada, cümlelerimiz arasında saniyeler olmasına rağmen ne konuştuğumuzu takip edemedim.

Tek dokunuşuyla beni mahvediyordu, bir bakışıyla arkadaşlarımı bırakıp yanına gelmemi sağlıyordu. Bunun hem heyecanlı hem de korkutucu bir tarafı vardı ancak dün geceden sonra ağır basan duygu, *heyecan*dı.

Bana biraz daha yaklaştı ve nefesi önce yanağıma, sonra daha alçağa, boynuma çarptı. "*Ya bizi gören olduysa* kısmına gelecek olursak..."

Dokunduğu her yer yanıyordu. Bunun son derece farkındaymış gibi işkencemi uzatmak için duraksadı. Üç kalp atışı karanlığa karıştı.

Dudaklarını nefesinin çarptığı yerde hissettim, boynumda. "Görsünler."

Parmak uçlarımı tutunduğum kollarına bastırdım, hissettiklerimi tarif edecek doğru kelimeleri bulamıyordum. Onu hem kendime doğru çekmek hem de varlığıma ağır gelen tüm hislerden kaçmak istiyordum.

Bu bir iç güdüydü tabii, yoksa kaçmaya niyetim yoktu. Yanmaya hazırdım, o zaten yakıyordu.

Sıcak dudakları önce temkinli bir öpücük bıraktı boynuma. İkimizin de ilk defa deneyimlediği belliydi. Duraksıyordu, anlamaya çalışıyordu.

Sonra bu histen hoşlanmış gibi bir daha öpücük bıraktı az öncekinin hemen yanına. Bu sefer dudaklarını daha çok bastırmış, kokumu içine çekmişti.

Bu histen ben de hoşlanmıştım, öyle ki kulaklarıma kadar kızarmıştım.

Bir yandan da yaşadığım şaşkınlık yüzünden zihnimde uyarı çanları çalıyordu çünkü boynumu *öpüyordu.*

Buraya gelirken daha çok konuşacağımızı düşünmüştüm, yani elbette onu gördüğümde beklenti yüzünden midemde kelebekler uçuşmuştu ancak koşup gelmeseydim ve daha çok vaktim olsaydı bile şimdi yaşadıklarımızı yapacağımız aklıma gelmezdi.

Kitapta Matias ve Serafina fiziksel olarak yakınlaşacakları zaman daha temkinli hareket ediyordu çünkü, farklı elementteki güçlerin birbirlerinin enerji alanını ne kadar etkileyeceğini kestiremiyorlardı.

Rahsan ise bu gerçeğin farkında olsa bile umursuyormuş gibi görünmüyordu; başını her eğişinde dudakları biraz daha talepkâr, öpüşü biraz daha iç gıdıklayıcı oluyordu.

Belki de şifacı olduğum için bu kadar rahattı, enerji alanım genel olarak nötr ve iyileştirici olduğu için. Ancak *onun* yıldırımlarla kaplı enerjisi beni

etkileyebilirdi. Bu etkinin ne yönde olacağından emin değildim, felaketle sonuçla─

Tam o anda bir kere daha öpünce düşüncelerim toz olup uçtu.

Bu daha uzun, daha...*tutkulu* öpücükten sonra gözlerim kapandı ve bir elimi istemsizce ensesindeki saçlarının arasına attım. Çekiştirdim, biraz daha öpmesini istediğimi bu şekilde belli ettim.

Güldü. Çok anlık bir tepkiydi bu, sesi bile çıkmamıştı. Yalnızca nefesinden anlamış ve daha çok utanmıştım. Karanlık birçok şeyi saklıyordu ancak duygularımı asla.

Bu yüzünden kollarının arasında kıvranmak dışında bir şey yapmam gerektiğini düşünüp "Yemek yedin mi?" diye sordum. Şimdi yanında olmasaydım onun için endişelenmeye başlardım zira dün gece benim yüzümden uyumadığını ve sabah derse uykusuz girdiğini biliyordum.

Dudaklarını ve burnunu tenimden uzaklaştırdı ancak sadece konuşabilecek kadar, onun dışında kollarının arasında sımsıkı tutmaya devam etti bedenimi.

"Yedim ve senin gelmeni bekledim. Epey geciktin."

"Evet," diyerek karşılık verdim biraz mahçup bir sesle, normalde bu kadar geç uyanmazdım. Ancak dün geceki kadar geç de yatmazdım. "Neredeyse yemeği kaçırıyordum."

Serafina ve Matias ben geldiğimde yemeklerini bitirmiş sayılırdı, yediğim sırada ise salon boşalmaya başlamıştı.

"Arkadaşların seni çağırmayı akıl edemiyor mu?"

Huysuz sesine güldüğüm sırada eğilip bir öpücük daha bıraktı boynuma. Sinirini böyle yatıştırmaya çalışıyordu ancak görmesem de kaşlarını çatmaya devam ettiğini biliyordum. Konuşmadan önce işaret parmağımı ensesindeki bir saç tutamına doladım.

"Artık yirmi bir yaşındayız, böyle şeylere ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Hem geç kalsaydım bile Matias ve Serafina benim için mutfaktan bir şeyler aşırırdı."

O ikisi bu konuda uzman ve harika bir ekipti zira Matias duvarların arasından geçebiliyor, Serafina ise ışığı doğru noktalardan büküp görünmezlik illüzyonu yaratabiliyordu. Böylece normalde öğrencilerin mutfağa girmesi kesinlikle yasakken bizim için yemek saatlerini kaçırmak büyük bir dert olmuyordu.

Bunu sayısız kez yapmış olmanın güveniyle konuşmuştum, sonuçta Serafina ve Matias'ın birlikte çalışırken ne kadar uyumlu olduklarını fark ettikleri an rutin haline gelen mutfak hırsızlıklarının ilkiydi ancak Rahsan duyduklarından pek hoşlanmışa benzemiyordu. Tabii bu aç kalmayacak olmamdan değil, *Matias ve Serafina* isimlerinden kaynaklanıyordu.

Onlarla arkadaşlığımı bozmak konusunda ne kadar ciddiydi emin değildim ancak gerçekten sevmediği belliydi. Homurdandığında gülüşümü bastıramadım, o ise bu meseleyi ciddiye almaya devam etti.

"İlla onların senin için bir şeyler aşırmasına gerek yok."

Ses tonundaki imadan bu cümlenin *ben de bir çözüm yolu bulabilirdim* demek olduğunu anladım ve içime dolan şefkatle karanlıkta yüzünü bulmaya çalıştım. Ilık parmaklarım yanaklarını iki yandan kavradı.

"Biliyorum. Benim dersim, senin de bu kadar uykun olmasaydı yine piknik yapabilirdik."

Aklıma göl kıyısında yaptığımız ilk piknik gelince kocaman gülümsedim. Tabii o bundan habersiz, aynı ses tonuyla "Uykum yok," diye karşılık verdi. Bunu piknik konusunda ısrar etmek için değil, bana inat etmek adına söylemişti. "Normalde de az uyurum zaten."

"Bu vücudun için iyi değil."

Sessiz kaldığında söylediklerimi duymazdan geldiğini anladım ve karanlıkta göremeyeceğini bilsem de kaşlarımı çattım. "Rahsan."

Umursamadı ve alakasız bir konuya geçti.

"Dersin kaçta bitiyor?"

Bu oyunu oynamak istiyordu demek?

Peki.

Sorusunu cevaplamadan başka bir soruyla karşılık verdim ben de. "Şimdi ne yapacaksın?"

Farkında değildi ama uykusuz olduğunda normalden daha huysuz oluyordu. Neden bile bile kendine bu kötülüğü yapıyordu ki? Uyku harika bir şeydi. Bu konuda inat edecekse ben ondan daha fazla inat edebilirdim ki aramızdaki iki saniyelik sessizlikte o da bunu anlamış olmalıydı.

Ellerim hâlâ yanaklarında olduğu için sıkıntıyla nefes verişini avuçlarımda hissettim. "Kütüphanede olacağım."

"Hayır," dedim gülümseyerek, konuşurken mümkün olduğunca tatlı davranmaya çalışıyordum. "Odana gidip uyuyacaksın, ben de derse gireceğim ve dersten sonra kütüphanede buluşacağız."

Yanaklarındaki ellerimi avuçlarının arasına aldı yavaşça, sonra beni kendisine bastırmayı bıraktığı için aramızda oluşan ufak boşluğa indirdi. "İstesem bile uyuyamam."

"Nedenmiş o?"

"Kolay uykuya dalabilen birisi değilim."

Bunu hafif bir bıkkınlıkla söylemişti, irdelememden değil de uyuyamamaktan dolayı duyduğu bıkkınlıkla.

"Dert ettiğin şeye bak, bunu hemen halledebilirim."

Sesimin enerjikliğinden eğlendiğini belli eder şekilde karşılık verdi. "Öyle mi?"

Kendime duyduğum güvenle tek elini bıraktım ve diğerini daha sıkı biçimde tutup onu peşimden koridorun sonuna, belli belirsiz gelen ışığa doğru sürükledim. "Öyle."

Söz konusu başka şeyler olduğunda kolayca tereddüte düşebilirdim ancak iyi bir şifacı olduğumdan emindim.

Bu dünyaya ait olmasam bile öyleydim, Aviva karakterinin doğal eğiliminin yanında çok çalışmış ve orijinal kurguda olduğu gibi akranlarım arasında en iyisi olmuştum.

Hiç bilmediğim bir evrende, çıkış yolunun olduğunu bile düşünmediğim zamanlarda akıl sağlığımı korumanın tek yolu buydu çünkü: Kendimi tüketene, başka hiçbir şey düşünemeyecek hale gelene kadar çalışmak. Ta ki en iyi olana, biraz olsun alışana ve o umudu içimde bir yerde bulana kadar.

"Biraz daha hızlı olman gerek Rahsan, yoksa geç kalacağım ve daha revire gitmemiz gerek."

Uyarıma rağmen adımlarını hızlandırmaya tenezzül etmedi, sadece birbirine kenetli ellerimizin ardından beni takip etmeye devam etti.

"Revire gitmemize gerek yok."

"Kolay uyuyamadığını sen söyledin. Sana ilaç vermezsem uyuduğundan nasıl emin olabilirim ki?"

Benimle uğraşırken kullandığı oyuncu ses tonu geri döndü. "Bana o kadar bile güvenmiyorsun yani?"

Adımlarımı durdururken "Öyle değil..." dedim ama buna kendim bile inanmadım. Biraz öyleydi çünkü, Rahsan'ın uyumak yerine kütüphaneye gideceğinden neredeyse emindim. Nasıl olsa derste olacak ve onu suç üstü yakalayamayacaktım, bundan iyi bir fırsatı bulabilir miydi?

Bahane bulmama gerek kalmadan tekrar ciddileşti, artık koridorun sonuna geldiğimizden ve yüzüne yeterli ışık vurduğundan sadece bakmak bile kalp

atışlarımı hızlandırmaya yetiyordu. Bir yandan da elini tutmaya devam ediyordum.

Tüm bunlar gerçek dışı geliyordu. *Yani fantastik bir evren için bile!*

Dün ondan ayrıldığımda uykusuzluktan bayılacak, uyandığımda ise öğle yemeğini kaçıracak durumda olduğum için uzun uzun düşünememiştim ancak bir süre daha zihnimden geçen *Rahsan Ze'viv benim sevgilim* cümlesinin beni hayattan soyutlayıp midemde kelebekler uçuşturacağından emindim.

Onun ise benim kadar romantik olmadığı belliydi. En azından, duygularını aynı şekilde yaşamadığı.

"Derse git, revire uğramamıza gerek yok. Ayrıca beni ikna ettin, odama gideceğim."

Bir an için söylediklerinden ziyade konuşurken dudaklarının aldığı şekle dikkat etmiş olsam da ne dediğini anlayıp şaşkın bir gülümsemeyle ona baktım.

"Ciddi misin?" *Bu kadar kolay ikna olmuş muydu yani?* "Uyuyacak mısın?"

Gözlerini bir an sağa, onu iki tarafta çevreleyen duvarlardan birinde gezdirip tekrar bana döndü. "Muhtemelen uyuyamayacağım ama deneyeceğim."

"Dur, o zaman sana yardımcı olayım."

Uyku ilaçları deliksiz ve hızlı bir uykuyu garanti ederdi ancak yapmak için parmak uçlarımda yükseldiğim ufak numaranın da azımsanmayacak bir etkisi vardı. Zaten bu nedenle Rahsan ilk başta yaptığıma anlam veremeyip "Ne─" diye söze başlasa da parmak uçlarımla iki yandan şakaklarına dokunma sürem arttıkça rahatlayıp gözlerini kapattı.

Tekrar zemine inerken "İşte," dedim gülümseyerek. "Artık daha rahat uyursun."

Gözlerini yavaşça açtıktan sonra birkaç saniye gülümseyen yüzüme baktı, ardından tek eli elimi kavradı ve önüme geçerek beni yanında yürütmeye başladı. "Teşekkür ederim."

İnsanlara teşekkür etmeye alışık olmadığı kullandığı ses tonundan, kelimeleri açık açık söylememesinden ve konuşurken yalnızca göz ucuyla bakmasından belliydi ancak bu kadarı bile benim içimi tatlı bir heyecanla doldurmak için yeterliydi. Elini tutmuş yürümeye devam ederken yere bakarak gülümsüyor, bu küçük ama harika anın tadını çıkarıyordum.

Yanımda olmasına rağmen aklım o ve ona dair bir sürü şeyle dolu olduğundan, öğrencilerin daha aktif olarak kullandığı koridora geçmeden önce yaptığı şeye tamamen hazırlıksız yakalandım.

Rahsan Ze'viv beni orada, Kayven tarihinin en güçlü büyücülerinden birisi olan Isadora Raskin'in heykelinin arkasında öptü. Dudaklarıma ulaşabilmek için eğilmiş, elimi tutan eli saniyeler içinde parmaklarımın arasından kayıp belimi kavramıştı.

Sıcak dudakları bir an için tüm dünyam haline gelirken yaşadığım şaşkınlıkla duraksamış ve saliseler sonra ona karşılık vermek için gözlerimi kapatmıştım.

Dudakları sıkı bir şekilde dudaklarımı kavrıyor, beni kendisine doğru bastırıyordu ve onun hızlı hamlelerine karşılık vermeye çalışırken hayret ediyordum. Az önce onu rahatlatmak için bir büyü yapmıştım çünkü, endişelerini bir kenara bırakıp güzelce uykuya dalabilmesi için.

Anlaşılan endişelerinden bir kısmı beni öpmeye dairdi zira paylaştığımız öpücük temkinli birisinin başlatacağı türden bir öpücük olmaktan çok uzaktı.

Tüketiciydi.

Öyle öpüyordu ki dudaklarımı, birbirimizden ayrı geçireceğimiz süre boyunca yetsin diye uğraşıyordu sanki.

Sonunda ayrıldığımızda nefes nefese ve nerede olduğumuzu unutmuş haldeydim. Gözlerimi açıp yüzüne baktığım sırada "İyi dersler," dedi kesik nefesinin arasından. Sonra işaret parmağıyla burnumun ucuna dokundu.

Tam o anda beynimde çanlar çalmaya başladı; heyecandan değil, telaştan.

"Ders!" dedim gözlerimi kocaman açarak. "Derse geç kaldım. Görüşürüz, iyi uykular!"

Arkamı dönüp kaçarcasına oradan uzaklaşırken bu kadar hızlı hareket etmemin sebebinin geç kalmam mı yoksa onun hâlâ heykelin yanında durmuş gülerek beni izlediğini bilmem mi olduğundan emin olamadım.

Sınıfa son anda yetişirken de kimsenin kırmızı yanaklarımı fark etmemesini umdum, bir de nefesimin sadece koşmaktan dolayı düzensiz olduğunu düşünmelerini.

❊

Yaptığım ve Rahsan'a söylediğim plan onun uyuması ve benim derse girmemle başlıyordu ki bu kısmı halletmiştik.

Uygun olmayan bundan sonrasıydı, yani kütüphanede buluşma kısmı.

Aslında kütüphanedeydim; birkaç kişinin birlikte çalışabildiği, alt kattaki büyük masalardan birisinde oturuyordum fakat yanımda büyük bir dikkatle not alan kişi Rahsan değil Serafina'ydı.

Onunla dersim bitmişken karşılaşmıştık, daha doğrusu kapıda benim çıkmamı beklediği için kucağımda kitabımla gördüğüm ilk kişi o olmuştu. Sonra da kendimi kütüphanede bulmuştum.

Bir süredir ders çalışıyorduk ancak sürekli başımı kaldırıp Rahsan gelmiş mi diye baktığım için benim için çok verimli bir çalışma olduğunu söyleyemezdim. Üstelik Serafina'nın bana böyle sürprizler yapmasına normalde bayılmama rağmen bugün aynı coşkuyla karşılayamamıştım. Başka planlarım vardı ve bu planlar ona söyleyebileceğim türden değildi.

Yaşadığım gerginlik yüzünden masanın altında durmadan tek bacağımı sallıyor, Serafina'nın fark etmemesini umuyordum. Bir yandan da dualarım Rahsan'ın gelmemesi, uyumaya devam etmesi yönündeydi zira yan yana olamayacaksak güzelce dinlenmesini tercih ederdim. Zaten Serafina'dan öğrendiğim kadarıyla Matias'ın akşam yemeğine kadar dersi vardı. *Yani o vakte kadar birlikteydik.*

Şikayetçi değildim!

Sadece daha dün gece bana "sevgilim" demişti, bugün beraber olduğumuz ilk gündü ve ben bu zamana kadar birlikte olduğum arkadaşlarım yerine onun yanında olmayı istiyordum vefasız gibi.

Bir gün hatta birkaç saatte yaşananlar *her şeyi* değiştirebiliyordu işte, bazı olayların gerçekleşeceğini önceden bildiğiniz halde kurgusal evrende bile şaşırabiliyordunuz.

Bana Rahsan'la vakit geçirmek için Serafina'yı ekme düşüncesini aklımdan geçireceğimi söyleseler şok olur, biraz da utanırdım çünkü erkekler hiçbir zaman önceliğim olmamıştı. Bundan *emindim,* Aviva olmasam bile öyleydi. Zaten bu sayede Matias tam olarak "ideal tipim" gibi gözükse de ondan hoşlanmak gibi bir derdim ya da korkum olmamıştı. Benim için öncelik her zaman arkadaşımdı, yani Serafina.

İşte bu yüzden Rahsan gelse bile onu burada yalnız bırakamayacağımı biliyordum. Yine de bu, dev kapıların açıldığını duyduğum her an kafamı kaldırıp bakmama engel olmuyordu.

Bu sefer sesi duyduğumda zehirli bitkilerden olan yüksükotu, gündüzsefası ve inci çiçeği hakkında bir bölüm okuyordum ve kafamı kaldırmak için okuduğum satırı bitirmeyi bile beklememiştim. Böylece ani hareketim Serafina'nın dikkatini çekmiş, ben içeriye girenler arasında Rahsan'ın olmadığını anlayıp tekrar kitabıma dönerken "Birisini mi bekliyorsun?" diye sormuştu.

Sorusuyla bakışlarımı ona çevirdim ve içimdeki suçluluk duygusunu yüzüme yerleştirdiğim bir gülümsemeyle bastırmaya çalıştım.

"Dikkatim çok çabuk dağılıyor."

Yalan söylememek için sorusuna doğrudan bir yanıt vermemiştim ki dikkatimin çabuk dağıldığı doğruydu. Bir yandan Rahsan'ın gelmesini beklerken odaklanamıyordum.

"Benim odama gitmek ister misin? Daha rahat çalışabiliriz." Bu fikir söylediği anda daha cazip gelmiş gibi gülümsedi. "Hem, sana olanları da anlatırım."

Sesindeki heyecandan bunun Matias'la arasında geçenler olduğunu anladım ve heyecanı bana da bulaştı. Başka bir zaman olsa hiç düşünmeden atlayacağım bir öneriydi lâkin şimdi bunu yapamazdım.

"Biraz daha duralım sonra gideriz, olur mu?"

"Olur, sen bilirsin."

Bana gülümsedikten sonra notlarına geri dönüp nerede kaldığını kontrol etti, ben de o sırada kaçamak bakışlarımı tekrar kapıya diktim.

Bu zamana kadar Rahsan'ın gelmemesini istemişken şimdi gelmesi için sabırsızlanıyordum çünkü Serafina'nın teklifi gerçekten cazipti.

Ancak burada olmazsam Rahsan'ın endişeleneceğini, yani en azından nerede olduğumu merak edeceğini biliyordum. Dolayısıyla o burada olduğumu görene kadar hiçbir yere gidemezdim.

Ve elbette o, geldiğini hemen fark edebilmek için başımı kaldırdığım anlardan birisinde değil de en beklemediğim zamanda gelmişti.

Bunu nasıl yapıyordu bilmiyordum ancak önemli gördüğüm bir yeri çatık kaşlarla not aldığım sırada birisinin bana baktığını hissetmiş, içgüdüsel bir biçimde başımı kaldırdığım anda onunla göz göze gelmiştim.

Birkaç metre ötemde, oturduğum masanın hizasındaki iki kitaplığın arasında duruyordu.

Yine onu fark etmemi bekleyip gözlerimiz buluştuğu anda belli belirsiz gülümsemişti ve bugün bu sahne ikinci kez yaşanmıştı. Ancak bu sefer başını eğip çıkışı gösterdiğinde öğle yemeğinde yaptığım gibi yerimden fırlayıp peşine düşmemiş, gözlerimle Serafina'yı işaret edip gelemeyeceğimi anlatmaya çalışmıştım.

Büyük hareketler yapmıyordum çünkü Serafina'nın Rahsan'ı fark etmesini, dahası kaş göz yaptığım kişinin *o* olduğunu anlamasını hiç istemiyordum. Zira Rahsan'a söylediği son şey "iğrenç bir adam" olduğuydu ve onun *sevgilim* olduğunu öğrenmesi için iyi bir zaman olmadığı buradan bile belliydi.

Rahsan ona anlatmaya çalıştığım şeyi çözmekte zorlanmadı ancak kabullenmesi çözmesi kadar kolay olmadı. Kollarını göğsünde kavuşturdu, tek kaşını kaldırdı ve *gitmiyorum* der gibi suratıma baktı.

Her zamanki siyah giysileriyle orada dikilmeye devam ettiği sürece Serafina'nın fark etmesinin an meselesi olduğunu bildiğimden gözlerimle ne kadar yalvarabilirsem o kadar yalvardım. Sonunda ya sıkıldığından ya da insafa geldiğinden olsa gerek arkasını döndü fakat bunu gitmek için değil, diğer taraftaki masalarda oturmuş ders çalışan bir çocukla konuşmak için yaptı.

Amacının ne olduğunu çözmeye çalıştığım sırada kaşlarımı çatmış, çocuğun Rahsan onunla konuştuğu anda yaşadığı şaşkınlıktan dolayı birbirlerini tanımadıklarını anlamıştım. Merakım körüklense de Serafina'nın dikkatini çekmemek adına başımı kitaba doğru eğdim fakat daha birkaç saniye geçmeden gözlerimi tekrar ileriye, bu sefer masaya doğru eğilmiş çocuktan ödünç aldığı kalemle bir şey yazan Rahsan'a çevirdim.

Eli çok hızlı hareket ediyordu ancak yazısının zarafetinden bir şey kaybetmediğinden emindim. Ufak kağıt parçasını iki parmağının tek hareketiyle katlayıp kalemi çocuğa uzattı ve kısa bir cümlenin ardından tekrar arkasına, yani bana doğru döndü.

Zaten onu izliyor olduğum için göz göze geldik ve bakışları bunu yapmamı beklemiyormuş gibi beni iki kere kontrol etti. Emin olduktan sonra da

adımlarını daha kendinden emin bir şekilde, her hareketini izlediğimin bilinciyle attı. Sonra da gözlerini benden alıp sağ tarafındaki rafa çevirdi.

Seçtiği kitap tamamen rastgeleydi, bu yüzden katladığı kağıdı hangisinin arasına koyduğunu görebilmem için sonuna kadar eğmiş ve biraz oyalanmıştı. Lacivert ciltli, başlığı gümüş rengi boyayla atılmış bir kitaptı elindeki, bıraktığı notun benim için olduğunu anladığım anda dikkat kesilmiştim.

Rahsan kitabı aldığı yere tekrar sıkıştırdı ve bana son bir bakış attıktan sonra arkasını döndü. Bu sefer gerçekten kütüphaneden ayrıldı ve son gördüğüm şey, kendi bastıramadığım gülüşümün onun da dudaklarında belli belirsiz bir tebessüme sebep olduğuydu.

Yaşadığım gerginlik ortadan kalkınca içim kıpır kıpır hislerle doldu, bir an önce kitaba koşup benim için bıraktığı notu okumak istedim ancak dikkat çekmemek adına birkaç dakika boyunca yerimde oturmaya devam ettim.

En geçmek bilmeyen dakikalar onlardı herhalde. Üstelik sürekli Serafina'yı kontrol ettiğim ve hiçbir şeyden haberdar görünmediği için beklemek iyice gereksiz ve yorucu bir hale gelmişti.

Yine de sakin kalmayı başardım, yeterli sürenin geçtiğine karar verdiğim anda da olabildiğince doğal hareketlerle oturduğum yerden kalktım. Serafina'nın bakışları bana döndüğü anda ise eğildim ve başka bir kitaba ihtiyacım olduğunu söyledim. Başını sallayarak onaylamakla yetindi, sonra da tekrar kitabına döndü.

İyice sıkılmış görünüyordu ki bu zamana kadar dayanabilmiş olması bile bir mucizeydi aslında. Normalde kırk defa yerinden kalkması, oflayıp puflaması ve ders çalışamadığı için kendisine kızması gerekirdi.

Bugün kütüphanede bulunmaktan ben de pek keyif almadığım için elimi çabuk tutmaya karar verdim. Tabii dikkat çekmemeye çalıştığım için bu o kadar da "çabuk" olmadı. Rafların arasında gerçekten bir şey arıyormuşum gibi yavaş adımlarla gezindim, ara sıra duraksayıp birkaç kitabı inceledim ve en sonunda lacivert ciltli kitabı raftaki yerinden çekip aldım.

Notu bulmam pek zor olmadı, pelerinimin cebine attığım gibi rahatça okuyabileceğim arka raflardan birisine doğu yürüdüm.

Girdiğimiz bunca zahmete inanması güçtü ancak en yakın arkadaşlarımın düşman gördüğü kişiyle birlikte olmanın eksi yönlerinden birisi de buydu işte, ilişkimizi bir süre gizli tutmalı ve normal iletişim kurmak yerine kitap aralarına bıraktığımız notlarla haberleşmeliydik.

Bu durumdan şikayetçi miydim?

Pek değil. Bu gizli saklı hallerin heyecan kattığını inkâr edemezdim, kitaplarda okumaktan hoşlanacağım türde bir şey yaşıyordum ve bu isyan bayraklarını çekmemi engelliyordu.

Hatta katlanmış kağıdı parmak uçlarımla açarken kocaman gülümsüyordum. Tabii bu şapşal halim uzun sürmedi, ilk cümleyi okuduğum anda gülüşüm dudaklarımda donuverdi.

Bana borçlusun. Akşam derse geç kal, seni arka tarafta bekliyor olacağım. Bu sefer elimden kurtulamazsın.

Tamam, bir şey kesindi ki o da Rahsan'ın romantik notlar konusunda pek iyi olmadığıydı. Hatta böyle söyleyerek ona nazik bile davranıyordum zira kimsenin uğramadığı rafların arasında dikilmiş elimdeki kağıdı okurken bu sözlerin sevgiliye değil, tehdit edeceğin birine söylenilecek türden olduğunu düşünüyordum.

Eh, ben de onu böyle kabul etmiştim değil mi?

Romantik notlar konusunda çalışabilirdik, kolay öğreneceğini biliyordum. Ayrıca agresif üslubuna rağmen kastettiklerinin daha...*tutkulu* şeyler olduğundan emindim.

Emin miydim?

Kötü karakteri fazla mı hafife alıyordum yoksa?

Sonuçta arkadaşlarımdan hiç hoşlanmadığını saklamıyor, saklamayı geçtim her sözü açıldığında açık açık belli ediyordu. Dolayısıyla birlikte olmaya başladığımız ilk günden onu ekip Serafina'yla takılmamdan memnun olmayacağını anlamak zor değildi.

Buradaki asıl sorun karşılığında ne alacağıydı. İlk cümlesi ona "borçlu" olduğuma dairdi nihayetinde, değil mi?
Bana gerçekten de "bedelini" ödetebilirdi.

Aklımdan geçen düşünceyle birlikte ürperdim ve daha karanlık bir yola sapmadan önce durmayı başardım. Aşktan gözüm kör olmuş gibi davranmak istemiyordum ancak bu zamana kadar bana nazik davranmıştı ve bunu göz ardı edip hakkında negatif varsayımlar yapmak haksızlık olurdu.

Evet, en başta pek arkadaş canlısı değildi ancak olmaması için sebepleri vardı.

Benim de öyle.

Fakat biz birbirimizi tanımayı, şüphe duysak bile o şüphelerden kurtulmayı istemiştik. Bunu seçmiştik.

Rahsan tam olarak *kötü* bir kötü karakter değildi zaten, öyle olsa onunla en başından konuşmayı keserdim. İlgimi bu kadar çekmese ve bana görünenin ötesinde bir şeyler olduğunu hissettirmese.

O zaman bu durumda olmazdık; ben elimde onun tarafından yazılmış bir not tutmaz, o da akşam derste yanına oturmamı istemezdi.

Biliyordum ki kelime seçimleri yanlış olsa da bu sitemin altında hayal kırıklığı vardı. Benimle birlikte vakit geçirememiş olmaktan duyduğu hayal kırıklığı. *Ki haklıydı.* Yerlerimizi değiştirsek ben de üzülürdüm, tabii bunu ifade etmek için onun seçtiği kelimeleri seçmezdim ancak üzülürdüm.

İçim ona karşı sempatiyle dolduğunda notu narin hareketlerle katlayıp pelerinimin iç cebine koydum ve "bedelin" öpücüklerden ibaret olmasını umdum.

Eğer öyleyse akşamı iple çekerdim.

Gerçi öpücükler olmadan da iple çekiyordum, onunla yan yana olma düşüncesi bile heyecandan yerimde duramayacak hale gelmeme yetiyordu.

Lâkin beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Peki bu beklerken sıkılacağım anlamına mı geliyordu? Tabii ki hayır!

Serafina'yla oturduğum masaya geri döndüğüm anda kocaman gülümsedim.

"Hadi odana gidelim."

Daha dinleyeceğim bir aşk hikayesi vardı; çocukluğumdan beri delicesine sevdiğim, bağlandığım bir aşk hikayesi.

❊

İnsanın sevgilisinin olması tuhaf bir şey.

Tabii ben bu konuda uzman sayılmam, daha sevgilim olalı tam bir gün bile olmadı, ancak etkilerini hissetmek için çok uzun bir sürenin geçmesine gerek yok.

Düne kadar yine Rahsan'ı düşünüyordum, evet, ama aynı şekilde değil.

Zihnimin bir kısmı sürekli onunla meşguldü fakat bu beni tüketecek, hissettiğim endişeler yüzünden boğacak şekilde değildi. Artık onun da bana ilgisi olduğunu bildiğimden olsa gerek düşüncelerim onu bulduğu anda içime çok tatlı hisler doluyor, yaşadığımız bahar gibi oluyordum; kıpır kıpır ve dallarımda çiçeklerle.

Serafina'yı dinlerken aklımın sürekli ona kayması iyi bir şey değildi, biliyordum. Zaten bu yüzden ne zaman kendi kendime sırıtacak olsam kızıp tüm dikkatimi arkadaşıma vermeye çalışıyordum.

Bir yandan da içinde bulunduğum durumun Rahsan hakkında hayal kurmak için mükemmel bir fırsat olduğunu düşünmeden edemiyordum çünkü

karşısında onu dinlerken Serafina'nın sırıtmamdan ya da heyecanımdan şüphelenmesi mümkün değildi.

Yine de iyi bir arkadaş oldum ve ona odaklanmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Başlangıçta biraz zordu fakat kendimi hikayeye kaptırınca, özellikle de ona sorular sormaya başlayınca tekrar o küçük kız oldum.

Serafina ile birlikte Matias'ın onu fastivalde kalabalığın arasından izlemesine ve onun da taktığı kapüşonlu pelerine rağmen Matias'ı tanımasına heyecanlandım, elinden tutup festivalden uzaklaştırdığı kısımda nefesimi tuttum.

Yaşadığım şey delilikti! Bu anı satırlarda kelime kelime okumuş, gözümün önünde canlandırmıştım ve şimdi burada, hikayesine tanıklık ettiğim kızın odasında bizzat ondan dinliyordum.

Hem de onun en yakın arkadaşı olarak!

Karşımda utanıyor, parmaklarıyla oynuyor ve doğru kelimeleri bulmak için duraksıyordu. İlk defa bu kadar...*kendisiydi*. İlk defa duygularından böyle özgürce bahsediyordu, Matias'ın itirafı ve öpücüğü ikisini de yıllardır kapalı kaldıkları kafesten kurtarmış gibi.

Bir bakıma öyleydi. O ikisi var oldukları evrenin en güçlü ailelerinin çocuklarıydı ve tam olarak bu sebepten hiç "çocuk" olamamışlardı.

Beni bu kadar etkileyen de buydu zaten, çocukluklarını yaşayamamış iki karakterin kalkan ve kılıçlarını indirip birbirine şans vermesi, aralarındaki imkânsızlığa rağmen o çekime karşı koyamamasıydı. Birbirlerinin etrafında çocuklaşıyor, daha...hayat dolu oluyorladı. Onlara verilmeyen her şeyi birbirlerinin avuçlarına koyuyorlardı.

Bundan nasıl etkilenmezdim ki? Yolun başında ne hâlde olduklarını biliyordum sonuçta.

Serafina onunla ilk tanıştığımda daha ketum ve hırçındı; odağı tamamen babasının verdiği buyruklarda, derslerinde ve ışık büyücülerini kendi

etrafında toplamaktaydı. Doğru düzgün hiç arkadaşı olmamıştı ve paylaşmayı bilmiyordu, ne sahip olduklarını ne de ilgiyi.

Ancak ben, ya Aviva olduğum ya da kitaptan dolayı sempati duyduğum için ona hep nazik ve yapıcı yaklaşmıştım, o da niyetimi anladıktan sonra gardını indirmişti. Elbette bir anda değil, parça parça.

Şimdi ise karşımda savunmasızdı, ilk aşkın verdiği heyecanla çarpan kalbi gözlerimin önündeydi ve bu halinin...*iç ısıtan* bir tarafı vardı. İçinde bulunduğumuz durumun her zerresinin iç ısıtan bir tarafı vardı aslında.

İki genç kızdık en nihayetinde, yılın on iki haftası hariç her gece ortaya çıkan yaratıklarla mücadele etmek zorunda kalsak da bu konuları konuşmak hoşumuza gidiyordu. Hoşumuza gitmesinden de öte, iyi geliyordu.

Serafina'nın yatağında uzandığımız ve güneşli bir öğleden sonranın tadını çıkardığımız o an geçmiş ve gelecek önemli değildi. Ailelerinin durumu, birkaç yıl içinde Kayven'in en güçlü isimlerinden olacak olmaları ya da bizi bu kapının dışında bekleyen diğer sorumluluklar da öyle. Merak ettiğim tek şey anlatacaklarının devamı, beni çocukluğuma götüren aşkın hikâyesiydi.

"Matias seni meydandan uzaklaştırdıktan sonra ne dedi peki?"

Yatağın üzerinde yan bir şekilde uzanıyor, dirseğimle desteklediğim elimle yanağım ve başımı tutuyordum. Serafina ise karşımda bağdaş kurmuştu ve ikimizin de yüzünde aynı heyecanlı ifade vardı.

"Önce özür diledi, aramız biraz limoniydi çünkü, ancak ben artık basit bir özür istemiyordum. Bunu ona da söyledim─"

"Dur tahmin edeyim," diyerek araya girip yattığım yerden doğruldum ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bir yandan gülmemeye çalışırken onun soğuk, ifadesiz yüzünün taklidini yapmak zordu ancak yine de dudaklarımı birbirine bastırıp bünyeme Serafina Cohen siniri yüklemeye çalıştım. "Tam olarak böyleydin değil mi?"

Onu taklit etmeme gülerken öne doğru eğildi, tek eli göğsümde kavuşturduğum kollarımdan birini bulup sıktı.

Gülüşünün arasından "Vivi!" diye kızmıştı ancak onu bu kadar iyi tanımamdan ne kadar hoşlandığı belliydi. "Evet," dedi tekrar eski pozisyonuna dönüp kolumu bırakırken. "Biraz *ciddiydim* ama bunun sebebi kendime kızgın olmamdı."

"Onun karşısında gardını indirmekten korktuğun için mi?"

Yılların verdiği alışkanlıkla "Aynen öyle," dedi sakince. Artık duygularını ondan önce isimlendirebilmeme şaşırmıyordu, bunu yapmasam şaşırırdı asıl.

"Yani..." Kararsızlıkla parmağıyla oynadı. "Bu hisler, biraz şey..."

"Korkutucu." diye tamamladım sakince. Bakışları anında beni buldu, yumuşak bir gülümsemeyle ona karşılık verdim. "Biliyorum─*yani*, anlayabiliyorum."

Büyük bir pot kırmamış ve hemen düzeltmiştim ancak kalp atışlarım yaşadığım panikle hızlanmıştı. Şanslıydım ki Serafina şüphelenmemiş, bunun gerçekten tecrübe ettiğim bir şey değil de her zamanki empatlığım olduğunu düşünmüştü. Zira omuzlarını düşürürken sadece "Evet," demiş ve tuttuğu nefesini vermişti. "Gerçekten korkutucu. Üstelik sadece gelecek değil, yani ailelerimizin öğrenmesi ya da sonrasında olacaklar değil, Matias'ın kalbime ne yapacağı da."

Yavaşça ona doğru yaklaştım. Bu onunla *gerçekten* empati yapabileceğim bir konuydu. Benim de tecrübe ediyor olduğum bir korku.

"Seni yüz üstü bırakacağından mı endişeleniyorsun?"

"Hayır," dedi hemen. Sesi benim şimdi, belki de hiçbir zaman olamayacağım kadar kendinden emindi. Hayır, kendinden değil, *beraber olduğu kişiden.*

"Matias hislerinde ciddi olmasaydı eğer bu kadar beklemezdi. Ya da niyeti başka bir şey olsa, beni kandırmak istese...Bir sürü fırsatı vardı sonuçta, yılları."

"Haklısın," dedim durgun bir şekilde. Söyledikleri beni düşünmeye itiyor, ister istemez kafamda kıyas yapıyordum. Bulunduğum andan kopmadan önce başımı kaldırıp ona gülümsedim. Çıkarım ve kıyas yapmanın ne yeriydi ne de zamanı.

Üstelik Matias ve Serafina'nın durumunun Rahsan ve benim aramdakiyle pek bir benzerliği yoktu, doğru bir kıyaslama olmazdı yani. Onlar birlikte çok vakit geçirmiş; birbirlerine sadece ihanet edebilecekleri değil, güvenebilecekleri yılları da olmuştu.

Ben şimdi Rahsan'a hiç güvenmiyor değildim; öyle olsa, yani onu seçmek için elimde sadece kırıntılar bulunsa hislerim ne olursa olsun karşı koymaya çalışabilirdim. Ancak Rahsan bana bundan çok daha fazlasını vermişti, dün gece dizlerinde yatarken bana hissettirdikleri hatırladığımda bile içimi sımsıcak yapacak kadar tatlı ve güvenliydi.

Yaşadığım korkunun sebebi tek başına o değildi elbette, bir sürü şey vardı: Yaşadıklarımızın beklenmedik olması, hikayedeki konumlarımız ve başlı başına bir kitabın içinde oluşumuz.

Bunların hiçbiri normal değildi ancak o an için, hissettiklerimin yoğunluğunun da etkisiyle, önemli de değildi. Düşünmeye ve diğer her şeye bir süre ara vermeyi, zihnimi kendimden uzaklaştırmayı istiyordum.

Bu yüzden dört kolla sarıldım Serafina'nın anlattıklarına. Başımı sallayarak ona destek verdim.

"Haklısın, Matias gerçekten de o güveni veriyor. Sadece ilişkilerde değil, her konuda."

"Değil mi?" Gülümsemesi tüm yüzünü kapladı, sevdiği kişinin övülmesi karşısında adeta eridi. Gülerek tekrar yatağa uzandığımda beni taklit etti, sonraki bir saat boyunca da o yatağın üzerinde kıkırdayarak ve tepinerek sohbet ettik.

Bırak hissetmeyi, aşktan bahsetmek bile yenileyiciydi. Bu sebeple ikimiz de yatağa yan bir şekilde boylu boyunca uzanmış, saçlarımızı kenardan sarkıtmışken içimde tatlı bir heyecan ve canlılık vardı.

Güneş yavaş yavaş alçalıp Serafina'nın odasını altın rengi ışıklarla kaplarken başımı yavaşça ona doğru çevirdim, saçlarım hareketimi etkisiyle yatağın kenarına doğru savruldu.

Serafina'nın gözü tavanda, altın rengi ışık huzmesindeydi.

"Sizin adınıza gerçekten ama gerçekten çok sevindim." dedim yüzündeki yumuşak gülümsemeyle. Kelimeleri sakince ve tane tane söylemiştim, bir kapanış gibi. Öyleydi de. Akşam yemeği saati geliyordu ve biz biraz sonra aşağı inecek, Matias'la birlikte yemek yiyecektik.

Bunca zaman o ikisinden bahsetmiştik. Sadece son yaşananlardan ve festivalden sonra olanlardan değil tabii, en başından itibaren sevdiğimiz ve bizde iz bırakan tüm olaylardan.

Mesela kitapta olmamasına karşın benin tecrübe ettiğim, favorim olan birkaç tane olay vardı ve onları Serafina'ya da hatırlattığımda birlikte yükselmiştik. Bu sadece onların kitabını okumuş ve sevmiş olmamdan kaynaklı değildi, bu, bizzat arkadaşı olarak da yapacağım bir şeydi. Elbette en yakın arkadaşımın mutlu anlarını hatırlayacak ve onunla birlikte tekrar tekrar mutlu olacaktım!

Serafina konuştuğum anda başını bana doğru çevirdi ve gülümsememe karşılık verirken uzanıp karnımın üzerinde ellerimden birinin üzerine elini koydu.

"Teşekkür ederim Vivi, iyi ki varsın. Sana bunları anlatabilmek bile harika bir şey."

Yüzüm hâlâ ona dönük gülümsedim. "Benim için de dinlemek harika, emin ol."

Ancak...

İçimde bir yanın buruk olduğunu inkâr edemezdim. Evet, Serafina'yı dinlemek, onunla konuşmak gerçekten harikaydı, bunun için yıllardır beklemiştim sonuçta!

Fakat *benim de* anlatacak şeylerim vardı, ilk defa böyle hislerle dolup taşıyordu içim.

Üstelik onun da anlayabileceği, biraz da benim için yatakta sevinçten hoplayıp zıplayabileceğimiz şeylerdi.

Tabii bana bu hisleri yaşatan Rahsan Ze'viv olmasaydı.

Elbette pişman değildim. Ne onu bir kenara bırakabilir ne de arkadaşlarımdan vazgeçebilirdim.

Ancak Rahsan haklıydı, dün gece uzun uzun düşünmesine ve plan yapmasına anlam verememiştim fakat o karşılaşabileceğim tehlikeyi benden önce öngörmüş ve buna hazırlık yapmaya başlamıştı. *Biliyordu*, karşı çıkacaklarını biliyordu.

Ve artık ben de biliyordum.
Asla Serafina'nın bana anlattığı gibi anlatamayacağımı, bu ilişkinin benim gösterdiğim şekilde destekle karşılanmayacağını biliyordum.

Bunun tabii ki en başından beri farkındaydım ancak şimdi bir kere daha *anlamıştım*.

Üzülüyordum, evet ama onlara kızmıyordum. Aralarındaki "düşmanlığın" öyle hemen çözülmeyeceğini biliyordum çünkü. Serafina ve Matias arasındaki rekabet bile birbirlerine duydukları çekime rağmen öyle çabuk azalmamıştı.

Fakat kolay olmayacak olması imkânsız olduğu anlamına gelmiyordu.

İşte tam da böyle, o yatağın üzerinde uzanırken ve gözlerim tavanda dans eden batan güneşin ışıklarını izlerken
karar verdim kolay olmasa da başarmak zorunda olduğuma.

İçim umutla doldu, bunca zamandır gözümün önünde olan çözüme sarıldım sımsıkı kollarla ve tekrarladım defalarca:

O üçünü arkadaş yapmadan durmayacağım.

❊

Derse geç kaldım.

Ancak Rahsan buyurduğu için değil, akşam yemeğinden sonra seralara uğradığım ve kütüphanede aldığım notlar yalnızca benim değil, Bayan Miriam tarafından da önemli bulunduğu için.

Görünüşe göre gündüzsefası ve inci çiçeği gibi "güzel" bitkiler ne kadar ölümcül oldukları konusunda gözden kaçırılıyordu ve Bayan Miriam onların zehirleri konusunda yapacağım araştırmanın umut vaat ettiğini düşünüyordu.

Fikrimi beğenince heyecanlanıp derhal işe koyulmak istemiştim, istekli halim hoşuna gidince de Bayan Miriam'ın başlangıç olarak neler yapabileceğime dair direktifler vermişti. Böylece vaktin nasıl geçtiğini anlamamış ve astronomi kulesinin sarmal merdivenlerini çıkarken nefes nefese kalmıştım.

Rahsan bana "bedel" ödetmese iyi olurdu çünkü bu baş döndüren merdivenler yeterli bir cezaydı, her on basamakta bir duruyor ve mide bulantım biraz olsun hafifleyene kadar bekliyordum. Kusmak istemezdim, güzel bir akşam yemeği yemiştim ve keyifli geçmişti.

Tabii herkes için değil; sadece Matias, Serafina ve benim için. Zira Rahsan yemeğe geç kalmış ve uzak masalardan birisinde otururken kaçamak bakışlarla beni izlemişti. Yüzünde ise memnun olmadığını belirten bir ifade vardı, gerçi o bunun genel tavrı olduğundan yanında olmadığım için mi canı sıkılıyor yoksa sadece öyle mi duruyor anlayamıyordum.

Yine de bakışlarına karşılık vererek telafi etmeye çalışmış, bazen gülümsememi gizleyememiştim. Bakışlarının yoğunluğu o mesafeden bile fazla geldiğinde ise başımı utançla eğmiş ya da gözlerimi kaçırmıştım.

Masadaki konuşmalara katılırken bir yandan da planlar yapmıştım yemek boyunca, hayaller kurmuştum. Rahsan'ı o ikiliyle arkadaş yapmak kolay olmayacaktı, biliyordum, zaten bunca zaman bu yüzden göz önünde bulundurmuyordum ancak Serafina'nın odasında bir kere aklıma yatınca...bundan başka çıkış yolum olmadığı fikrine kapılmıştım.

Rahsan şu anda hayatımın vazgeçilmez bir parçası değildi ancak o anın geleceği zamanın çok uzakta olmadığından emindim, geldiğinde ise hazır olmak istiyordum. Arkadaşlarım ve sevgilim iyi anlaşmalıydı zira zihnim çoktan dördümüzün harika vakit geçirdiği hayallerle dolmuştu ve ben bunun gerçek olmasını *çok* istiyordum.

Bırak Matias ve Serafina'yı, ben böyle tatlı hayaller kurarken kafasında beni onlarla küstürmek için hain planlar yapan sevgilimin *benimle bile* ne kadar anlaşacağı şüpheliydi ama çok istiyordum işte.

Bir kere hayalini kurmuş, delicesine sevmiş ve uğruna yaşayacağım bir amaç edinmiştim. Üstelik gidişatı kökten değiştirmekten de korkmuyordum, aksine, bu fikir karşısında heyecanlanıyor ve bir an önce o duruma gelelim de olacakları göreyim istiyordum. Kitabı okurken bir noktada bu üçlü arkadaş olsaydı nasıl olurdu diye düşünmüştüm zaten, neden deney yapmıyordum ki? Sonuçta şifacı olarak *panzehir* bulmaya alışkındım, değil mi?

Hem bu çok *eğlenceli* olacaktı. Benim tam tersim bir amaç için uğraşan Rahsan'a karşı mücadele edecektim ve neyin peşinde olduğumu anlamadan önce ne kadar zaman geçecek merak ediyordum. Ya da anladığında ne yapacağını.

Zihnim bu düşüncelerle dolu bir şekilde vardım astronomi kulesinin kapısına. Üzeri takımyıldızlarla süslenmişti ve ittirerek açıldığında gıcırdıyordu.

Çıkan ses yüzünden birkaç yüz olduğum tarafa doğru çevrilince kapıyı kapatmak için arkamı dönerek utancımı gizlemeye çalıştım. Genel olarak derse geç kalmaktan hiç hoşlanmazdım ancak astronomi dersine geç kalmaktan nefret ederdim.

Şanslı olduğum tek nokta ise sadece birkaç yerin boş ve bana en yakınının Rahsan'ın yanındaki olmasıydı. Böylece şüphe çekmeden geçip oturabilirdim. Kapıyı kapatıp tekrar sınıfa döndüğümde herkes çoktan derse odaklanmış, Usta Oren'in anlattıklarını dinlemeye koyulmuştu.

Bir kişi izliyordu yalnızca beni, onun bakışları da elimin ayağımın birbirine dolanmasına yetiyordu.

Normal durmaya çalışarak yanındaki mindere oturdum ancak ona bu kadar yakın olmak bile kurduğum tüm hayallerin toplamından daha çok heyecanlanıyordu, farkında olmadan nefesimi tutuyordum. Kitabımı önümdeki alçak, ufak masaya bırakırken "Selam," diye fısıldadım.

Ancak ondan önce önümde oturan ateş büyücüsü kız dönüp bakınca panikledim. Rahsan oturuşumun dikleştiğini, gerildiğimi fark edince cevap vermedi ve önündeki parşömene bir şey yazmak için eğildi. O sırada kalp atışlarımı kontrol altına almaya ve mavi ışıkların altındaki yarı-karanlık odada arkadaşlarımın yerini tespit etmeye çalıştım.

Yine ön tarafta oturuyorlardı ve bunu çalışkan olduklarından değil, tam aksine Usta Oren genelde arka taraflarda geziniyor diye yapıyorlardı, soru sormasın diye.

Göz ucuyla Rahsan'a baktığımda hâlâ yazdığını gördüm ve bunun basit bir "selam" olmadığından emin oldum.

Usta Oren ise aşina olmadığım bir konudan bahsediyordu ve normalde not tutmam gerekirken artık Rahsan Ze'viv ile sevgili olduğumdan bunu dert etmiyordum. Sonuçta o, bu dersteki tek rakibimdi ve notlarını paylaşacağından, gerekirse bu konuyu bana bizzat anlatacağından emindim. Eh, bunu yaparken benimle biraz uğraşırdı ama olsun, onu böyle kabullenmiştim.

Sonunda yazmayı bitirip parşömeni bana doğru çevirdiğinde önce kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için etrafa baktım sonra da okuyabilmek için öne doğru eğildim.

Beklediğimden daha çok geciktin. Sözümü dinleyeceğin yerin burası olacağını hiç düşünmemiştim.

Pekâlâ.

Artık emindim ki romantik notlar konusunda *kesinlikle* iyi değildi. Duygularını ifade ederken daha saldırgan bir üslup kullanıyordu, hissettikleri ne kadar hoş olursa olsun.

Yolumun uzun olduğunu biliyordum ancak ona tek tek anlatmaktansa göstermenin çok daha iyi bir yöntem olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden kâğıdı hızlıca önüme çekip onun yazısının altına hızlıca bir şeyler karaladım karanlıkta.

Ne o, özledin mi yoksa?

Az önce kalp atışlarımı düzene sokmaya çalışmam boşunaydı zira şimdi eskisinden de hızlı atıyordu ve ben kâğıdı ona doğru iterken başımı kaldırmış hiçbir şey olmamış gibi davranıyordum.

Bakışlarım minderlerin arasında dolaşıp gündönümlerinde gökyüzünün durumuyla ilgi veren Usta Oren'i buldu, anlattıklarının çok önemli olduğundan emindim ancak duyduklarım bir kulağımdan girip bir kulağımdan çıkıyordu ve dikkatimi üzerinde tutamıyordum. Çünkü Rahsan'ın tepkisini merak ediyordum.

Parmaklarımı birbirinin arasından geçirdikten sonra dirseklerimi masaya, burnumla dudağımı ise ellerime yaslayıp yan yan ona baktım. Yazdıklarımı okuyunca anlık bir gülüş geçti dudaklarından ama karanlığa rağmen yakaladım, kalbim heyecanla kasıldı.

Bu sefer cevabı hızlı ve kısaydı. Okurken pozisyonumu bozmamış ancak başımı eğdim.

Evet. Neredeydin?

Böyle şeyleri *doğrudan* söyleyebilmesi beni mahvediyordu. Tamam, özledin mi diye soran bendim ancak bu kadar hızlı yapabilmemin tek sebebi bunu yazıyor olmamdı. O ise her zaman aynıydı ve beni her seferinde şaşırtıyordu.

Diğer herkesle ve her konuda daha imalı konuşuyordu çünkü, doğrudan verdiği bilgiler ya da söylediği şeyler çok azdı. Benimle de aynı olmasını, ilişkide bu yüzden yıpranmayı bile beklemiştim ancak beni mümkün olan en iyi şekilde yanıltmıştı.

Ona uzun uzun yaptıklarımı yazamayacağım için *seralardaydım, anlatırım* yazdım ve okuduktan sonra bu kadarını bilmenin şimdilik yeterli olduğunu belli belirsiz başını sallamasından anladım. Sonra anlaşmışız gibi ikimizin de bakışları Usta Oren'e döndü. Gökyüzü bakımından yılın en güzel zamanının yaz gündönümü olduğundan bahsediyordu o sırada, birkaç takımyıldızının ismini sıralıyordu.

Dersi artık anlayamayacak kadar kaçırdığımın farkındaydım ancak ne kadarı dinlesem kârdır diyerek odaklanmaya çalıştım. Fayda etmedi. Göz ucuyla kontrol ettiğim Rahsan ise beni sinir edecek kadar odaklanmış gözüküyordu ve benim zihnimin bir köşesinden karanlıkta elini tutsam birisi fark eder mi düşüncesi geçiyordu.

Usta Oren ile onun arasında geçen birkaç dakikanın sonunda pes ettim ve varsaymak yerine denemeye karar verdim. Bugün ya daha cesurdum ya da onunla öğleden bu yana vakit geçirmemiş olmanın özlemi ayarlarımı bozmuştu.

Sonuç olarak ellerimi birbirinden ayırmış ve oturuşumu düzeltiyor bahanesiyle ona biraz daha yaklaşmıştım.

Kıpırdanışımı anında fark etti ve başını bana doğru çevirdi ancak tam da o anda Usta Oren "Bay Ze'viv," diyerek ona seslendi. Olduğum yerde donup kaldım ve ikimizin de bakışları hafif çaprazımızda, gümüş rengi cübbesi karanlıkta hafifçe parlayan Usta Oren'e çevrildi. "Kış döneminde karanlık bulut gruplarını görebilmemiz için nerede olmamız gerekir?"

Sorunun cevabını bilmediğim için bana sorulmuş gibi gerilsem de Rahsan rahattı. Tek eliyle geriye doğru yaslandı ve "Güneye," diyerek cevapladı. "Amphis onları görmek için iyi bir şehir değil."

Başını sallayıp "Güzel." diyerek birkaç adım attı Usta Oren. Başını öne doğru eğerek yürüyordu ve bu hareketi yüzünden soru sormaya devam edeceğini çok iyi biliyordum. Nitekim birkaç göz Rahsan'a, ben ise Rahsan'ın bana doğru uzatarak destek aldığı eline bakarken "Peki en gözle görülebilir bulut için nereye bakmalıyız?" dedi.

O sırada ben başka bir soru soruyordum kendime: *Yapmalı mıyım?*

Ve kararı vermem zor olmadı, Rahsan'dan önce davrandım ve elimi yavaşça aramızdaki elinin üzerine koydum.

Tam o sırada konuştuğu için bir an duraksadı ancak bedeni beni kapattığı için kimse bunun elim yüzünden olduğunu anlamaz, cevabından tereddüt ettiğini düşünürdü ancak.

"Kömür..." Ellerim soğuk ellerini ısıtıyordu. "Kömür çuvalı bulutsusu." Sonra aceleyle ekledi, sanki Usta Oren'in soracağı soruyu çoktan biliyormuş da bir an önce ondan kurtulmak istiyormuş gibi. "En belirgin olan bulut grubu ise emu kuşudur."

"Kesinlikle." dedi Usta Oren büyük bir keyifle. "Teşekkür ederim. Başka örnek verebilecek olan var mı?"

O konuşmak için elini kaldıranları görmek için etrafa bakınmaya başladığı anda Rahsan hareketlendi ve elini elimin altından sıyırdı. Hemen zihnim

tereddüt ve pişmanlıkla doldu. *Rahatsız mı olmuştu? Soru cevapladığı sırada bunu yapmamı yersiz mi bulmuştu? Biraz yersizdi açıkçası, bir daha —*

Karanlıkta soğuk bir el, elimi kavrayınca cevabımı aldım ve zihnimden geçen tüm paranoya dolu düşünceler sustu. Yerini rahatlama ve heyecana bıraktı.

Rahsan hem beni kapatacak bir açıyla yanıma doğru yaklaşmış hem de ellerimizi birbirine karışan pelerinlerimizin arasına saklamıştı. Tutuşu sıkıydı, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirmişti ve kesinlikle benim elimi elinin üzerine koyduğum halinden çok daha iyiydi. *Çok çok daha iyi.*

Bir süre öyle ders dinledik.

Daha doğrusu, o dinledi.

Ben gizlenmiş olmanın verdiği rahatlıkla bir süre sadece hislerimin yoğunluğuyla uğraştım, sonra da başparmağımla yavaşça elinin üzerini okşadım.

Her şey harikaydı. Ta ki Usta Oren ellerini çırpıp "Pekâlâ, herkes yanındakiyle eş olsun ve seçtiği bir gündönümü gökyüzünü haritalasın." diyene kadar.

O zaman gerçekliğe sert bir düşüş yapmış ve sudan çıkmış balık şaşkınlığıyla Rahsan'a dönüp "Ne?" demiştim. O ise yavaşça elimi bırakıp rahat bir tavırla ayağa kalkmış ve "Burada bekle." diyerek ihtiyacımız olan malzemeleri almak için gitmişti.

İlk defa hiçbir şey bilmiyordum ve bu berbat hissettiriyordu. Bu konuyu daha önce işlememiştik ve ben bu derse hep hazırlanarak gelirdim çünkü Rahsan'la rekabet etmem gerektiğini, bilemediğim her soru için ukala bir cevabı olacağını bilirdim. Şimdi bunu yapmamış olmanın pişmanlığıyla Rahsan'la rekabet etmeye *devam edeceğime* dair kendime söz veriyordum zira tüm işi ona yaptırmak istemiyordum.

Başka bir zaman olsa ve biz sevgiliyi geçtim düşman bile olsak en iyi takım olurduk, bizim yakınımıza bile yaklaşan olmazdı. Evet, birbirimizi sinir ederdik ama bu sayede kusursuza yakın bir iş çıkarırdık.

Şimdi Rahsan geldiğinde utana sıkıla "Bu konuya çalışmadım." diyordum. Festivalden sonraki ilk ders hemen harita çizdireceğini tahmin etmemiştim ki! Bu kadar yoğun ders işleyeceğimizi bile düşünmemiştim. Bu yüzden kütüphanede sadece araştırmada işime yarayacak bitkileri not almış, sonra da aşk hakkında konuşarak bir öğleden sonrayı bitirmiştim.

Evet, çok iyi hissettirmişti ancak anlaşılan o ki bedelleri vardı.

Rahsan yanıma oturup hazır şablonu önümüze sererken "Sorun değil." dedi ancak çok geçmeden bunu durumu kurtarmak için söylediğini anladım. O da çizerken hiç kendinden emin görünmüyordu çünkü.

"Hangi gündönümünü çiziyorsun?" diye sordum şüpheye düştüğüm ilk an.

"Yaz."

Haritadaki bir noktayı işaret ettim parmağımla. "Burada gösterdiğin Rigel değil mi? O kış yıldızlarından birisi."

Yaptığı hatayı fark edince gözleri büyüdü ancak hiçbir şey demeden yeni bir şablon almak için ayağa kalktı. Hemen kolundan tutup durdurdum onu. "Sorun değil, devam et." İtiraz edeceğini anladığım an ekledim. "Sürenin yarısı doldu, yaz takımyıldızlarını çizsen bile yeni bir şey ekleyemezsin."

Haklı olduğumu bildiği için sinir olmuş bir şekilde tekrar oturdu. Onu kesinlikle anlıyordum, süs bebeği gibi durmayıp tarif ettiği şekilde güney takımyıldızlarından birisini çizsem de kendimi pek faydalı hissettiğim söylenemezdi. Üstelik Rahsan'ın da pek çalışmadığını biliyordum artık, bu daha iyi hissetmemi sağlamıyordu ancak eskisi kadar berbat da değildim.

Parmaklarımızı mürekkep lekesi yaptığımız bir saatin sonunda dersle beraber süre de bitti ve Usta Oren, muhtemelen beklentisi yüksek olduğu için, gelip ilk bizim haritamızı inceledi. Favorisi olduğumuz bir sır değildi sonuçta.

Ancak incelerken yüzünün aldığı ifadeden hayal kırıklığına uğradığı belliydi ve bu eminim ki ikimizi de berbat hissettirmişti.

Söylediği ilk şey "İlginç," oldu ki bu haritalarımıza sık sık söylediği bir şeydi aslında. Sadece sebebi karıştırmamız değil, kıyıda köşede kalmış yıldızları bile sırf birbirimize inat öğrenip kullanmamız olurdu.

Haritayı alıp kıvırırken "Bu derse pek hazırlık yapıp gelmediniz sanırım." dedi ve diğer derse birkaç kitap bitirip geleceğimizi garantiledi.

Kendi kendime bu sözleri verip Rahsan'ın da benzerini yaptığını düşünürken hiç beklemediğim bir şeyle karşılaştım. Usta Oren yanımızdan uzaklaştığı anda başını bana doğru çevirdi ve "Senin yüzünden." dedi.

Onun sesi suçlayıcı değildi ancak ben sesim savunmacıydı. Biraz da şaşkın. "Benim mi?"

"Evet, dikkatimi dağıttın."

Kavga edeceğimizi düşünüyordum ancak eli elimi bulunca yaşadığım şaşkınlıkla hem gözlerim büyüdü hem de söyleyeceklerimi unuttum. O ise parmaklarımı parmaklarımın arasından geçiriyordu. "Cezalısın. Benimle burada kalacaksın, arkadaşlarına dilediğin yalanı söyleyebilirsin." Sonra bana doğru yaklaştı ve herkes haritalarını teslim edip kuleden ayrılmaya hazırlanırken ortaya çıkan kargaşadan yararlandı. *"Zaten bana borçluydun, şimdi iyice borçlandın."*

Kulağıma çarpan nefesiyle ürperdim ve heyecan tüm vücudumu kapladı.

Bana ne yapacaktı?

Bu sorunun cevabı beni meraklandırıyordu ve herkes gittikten sonra beni öpmesini umuyordum. Eminim ki birbirimizi sinir edecektik ve planım bunu arzuya çevirmekti. Aramızdaki rekabet hakkında ne hissediyordu mesela? Bunu hiç konuşmamıştık.

Merak ettiğim şeyler arttıkça odadaki insan sayısına olan tahammülüm azaldı ve bir an önce gitmelerini istedim. Matias ve Serafina'nın varlığını

ise "Vivi?" diyerek yanıma geldikleri ana kadar unuttum.

Serafina'nın sesiyle telaşla doğruldum ve pelerinin altından birbirine kenetli ellerimizi ayırmaya çalıştım. Rahsan bırakmayınca daha da panik oldum ancak ikinci denemede bunu bilerek yaptığını, kesinlikle bırakmayacağını anladım.

Anlaşılan "bedel" buydu. Arkadaşlarımızın bizi fark edebileceği bir mesafede yakalanmamaya çalışmak.

Ya da yakalanmak.

Sakin olmaya çalıştım. Rahsan yan bir şekilde oturmuş kucağındaki kitabı okuyor gibi yapıyor ve boştaki eliyle sakince sayfaları çeviriyordu. Benim elimi tutan eli ise bedenlerimiz arasındaki boşluktaydı, kurtulmaya çalışmazsam yırtabilirdik yani.

Serafina ve Matias çok yakınımızda değildi zaten, bana sesleniyorlardı sadece.

"Vivi? Gelmiyor musun?"

Başımı olumsuz anlamda sallayarak "Hayır," dedim. "Çalışmadığım için haritayı güzel çizemedim. Kalıp biraz ders çalışacağım."

Tam olarak yalan sayılmaması sesimin titremesine engel oluyordu ancak bu halimin bile Rahsan'ın çok hoşuna gittiğinden, hatta göz ucuyla baksam gülmemek için kendini zor tuttuğunu göreceğimden emindim.

"Saçmalama." dedi Serafina kucağındaki kitapları düzeltirken. "Zaten göreve gideceksin. Güzelce dinlen, sonra çalışırsın."

İçim panikle doldu ancak söyledikleri yüzünden değil, *görev* kelimesini duyduğu anda Rahsan bana döndüğü ve ellerimi tutan parmakları gevşediği için.

Bilmiyordu! Ona daha söyleyecek fırsatı bulamamıştım ve kim bilir şimdi nasıl hissediyordu.

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim telaşla.

"Yok, çok uzun sürmez zaten."

"Viv." diyerek bana doğru yürüdü Matias. "Seni almadan hiçbir yere gitmiyoruz. Hem basamakları düzleştiririm, kayarak ineriz."

Rahsan bilmiyordu. Bu büyük bir şey değildi ama böyle öğrenmesini de istemezdim. Ne düşünüyordu? Bilerek sakladığımı falan sanmıyordu, değil mi?

Ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum ve Matias bana yaklaşmaya devam ediyordu. Hiçbir şey söylemediğimi görünce gözlerini kısıp işaret parmağını bana doğru salladı. "O basamaklardan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Rahsan yavaşça elimi bıraktı. O an hissettiklerimi tarif edebilecek doğru bir kelime yoktu ve istemsizce ona döndüğümde "*Git."* diye fısıldadı.

Bir şekilde bu, elimi bırakmasından bile daha çok hayal kırıklığına uğramama sebep oldu.

Matias yanıma varmadan önce elimi pelerininin altından çıkarıp kitabımı almayı başardım ve ona bakarak ayağa kalktım. O an umurumda değildi, bir yolunu bulup konuşacağımı biliyordum. Bu geceyi böyle bitirmeyeceğimizi.

Üstelik beni asıl şaşırtan şey gitmeme izin vermesiydi. Az önce söylediklerine ne olmuştu? Öğrendiği tek bir bilgi her şeyi bu kadar değiştirebilir miydi?

Odama varana kadar durmadan düşündüm. Matias da benim gibi eski kanatta kaldığı için onu ekememiştim ve oflayarak kendimi yatağa bırakırken perişan haldeydim.

Ona nasıl haber gönderebilirdim? Odasının neresi olduğunu bile bilmiyordum ki.

Yattığım yerden doğruldum.

Acaba konuşmak istediğimi anlayıp kütüphaneye gelir miydi? Yoksa çoktan geleceğimi düşünüp gitmiş miydi?

Bu düşüncenin aklıma gelmesiyle fırladım yataktan. Endişelenecek bir şey yoktu, ona panzehir çalışmalarımızdan bahsedecek ve örnek almam gerektiği için gideceğimi söyleyecektim. Şifacıydım zaten, talimatlara uyduğum sürece güvende olurdum.

Ona neden söylemediğim kısmına gelirsek...hem öyle bir vaktimiz olmamıştı hem de benim bile aklıma gelmemişti. Onun yanında ondan başka bir şey düşünemiyordum ki! Bu konuda bana inanmaz ve inat ederse de gururumu bir kenara bırakıp bunu itiraf ederdim.

Çoktan planımı yapmış telaşla kapıya doğru yürüdüğüm sırada bir ses duydum ve duraksadım.

Kapım tıklanıyordu.

Gelmişti.

GELMİŞTİ!

İçime dolan sevinçle kocaman gülümseyerek açtım kapıyı. Karşı karşıya geldiğim yüzde ise gülümsemeye dair en ufak iz yoktu. Tek elini kapının pervazına yaslamış, kehribar rengi gözlerin doğrudan üzerime dikmişti. Onu bu kadar *yakınımda* ve karşımda kule gibi dikiliyor halde bulmayı beklemediğim için geriye doğru bir adım attım. Kaşlarını çattı.

"Göreve gidiyorsun demek? Peki bundan benim neden haberim yok?"

Eh, beni o kadar kolay bırakacağına inanmamıştım zaten.

❊

merhabalar!

umarım bölümü beğenmişsinizdir, sizi daha fazla bekletmemek adına düzenlemeden ve bu saatte (01.30) atıyorum. yarın muhtemelen düzenlerim.

özlemiş misiniz?

normalde bu bölüm bir duyuru yapacaktım ama diğerine kaldı gibi artık.

sınır koymuyorum ancak oy ve yorumu unutmayalım, çok fark olursa diğer bölüm koyacağım.

diğer bölüm de arayı bu kadar açmayacağım tabii ki.

sevgiler,
Sareinn.

29 Ocak 2024.

17. SEN AYDINLATIRSIN GECEYİ I

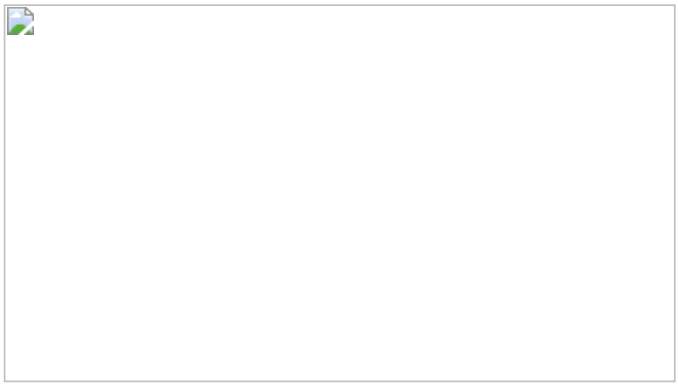

Sam Smith, Fire on Fire

⁕

İçinde bulunduğum durumla ilgili beni heyecanlandıran çok şey vardı. Mesela Rahsan'ın dağınık saçları, sert bakışları ve üzerindeki ceketten kurtulmuş olması.

Karşımda sadece ince beyaz bir gömlekle duruyor, gömleğin yapısı üst vücudunun ne kadar etkileyici olduğunu gözler önüne seriyordu. Ancak şimdi bu tip detayları fark etmek için pek uygun bir zaman değildi, buraya konuşmak için gelmişti ve konunun hoşuna gitmediği her halinden belliydi.

Kapıyı açar açmaz "Göreve gidiyorsun demek?" demişti çatık kaşlarıyla. "Peki bundan *benim* neden haberim yok?" Hâlâ kapının önünde dikiliyor, tek omzunu pervaza yaslıyordu.

Astronomi kulesinden ayrıldığımızdan beri içim endişe doluydu, o gelmeden önce onunla buluşma planları yapıyor ve kafamda her şeyi nasıl tek tek açıklayacağımı kuruyordum. Telaşlıydım çünkü canını böyle bir sebepten dolayı sıkmak istemiyordum. Aramız bozulsun istemiyordum.

İstememeyi geç, bundan *korkuyordum*.

Neyse ki konuşmak ve aramızdaki bu meseleyi çözmek için gelmişti de beni tahmin bile edemeyeceği kadar mutlu etmişti. İçimdeki sevinci bastıramıyordum, gözlerine bakarken aklımdan geçen tek düşünce boynuna sarılmak oluyordu.

Ancak önce bir açıklama yapmalı ve aramızdaki bu gerginlikten kurtulmalıydım.

Bu yüzden tek elimle gömleğini kavradım ve bir anda onu kendime doğru çektim. "İçeri gel."

Ona uzandığım esnada kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve bunu yapmamı beklemiyordu. Dolayısıyla bir an için dengesini kaybetmiş, bıraktığım anda ise eski haline dönüp etrafı incelemeye başlamıştı.

Arkasından kapıyı kapatıp olduğum yere yaslandım. Burada olduğuna inanamıyordum! İlk defa odamın içindeydi ve bu bile utançtan kıpkırmızı olmam için yeterliydi.

Benimle konuşmak için gelmiş olsa da birkaç saniye dikkati dağılmış halde doğanın tüm renklerini içinde barındıran ve sevimli bir kulübenin içini andıran odamı inceledi. O bir yıldırım büyücüsü olduğundan benimkinin kendi odasından ne kadar farklı olduğunu az çok tahmin edebiliyordum ve yaslandığım yerden yüzünü göremesem de başını çevirerek her yerde göz gezdirmesi beni heyecanlandırıyordu. En sonunda dayanamadım ve "Beğendin mi?" diye sordum.

Vücudunu kımıldatmadan, sadece başıyla bana döndü ve loş ışık esmer yüzünde mücevher gibi parlayan gözlerine düştü. "Buraya odanı görmek için gelmedim, Aviva."

Ciddiyeti benim yüzümdeki gülümsemeyi de sildi ve yaslandığım yerden ayrılırken elimle karşısındaki tekli koltuğu işaret ettim. "Biliyorum, hadi geç de sana her şeyi açıklayayım."

Koltuğa kendisini atar gibi oturduğu sırada yanmayan şöminemin başına geçmiş çakmak taşını elime alıyordum. Benim gözlerim onda, onunkiler bendeydi; dirseğini koltuğun kenarına yaslamış, elini saçlarının arasından geçirmiş halde beni izliyordu.

"Öncelikle," diyerek şöminenin önünde diz çöktüm ve ince kırılmış odunlardan birkaç tanesini içine attım. "Bunu senden bilerek gizlemedim. Sadece-"

Sözümü kesip "Hayır." diyerek araya girdi, elime aldığım diğer odunları şöminenin içine atamadan ona döndüm. Bana inanmadığını, tartışmaya *buradan* başlayacağımızı düşünmüştüm ancak işaret parmağıyla şömineyi işaret ettiğini görünce durumun bu olmadığını anladım. "Öncelikle sen elindeki odunları bırakıyorsun ve yanıma geliyorsun."

Söylediklerinden yalnızca ilkini yaptım, sonra da omzumun üzerinden tekrar ona baktım. "Odam biraz soğuk değil mi?"

Bir an yüzünden bıkkın bir ifade geçti, *ne?* diyecek gibi oldum. Derdim iyi bir ev sahibi olmak değildi elbette, sadece incecik bir gömlekle duruyordu ve istemsizce üşüyebileceğini düşünüyordum. Ne yapabilirdim? Bu benim doğamda vardı.

Çakmak taşlarını birbirine vurduğum sırada elini olduğum tarafa doğru savurdu ve odunlar anında güçlü bir şekilde yanmaya başladı. Ben de öylece durup alevlerin parlak turuncu

rengini izledim birkaç saniye. Evet, yıldırımları havalıydı ancak asıl kıskandığım buydu, bu kadar kolay ateş yakabilmesi. Bıraksaydı dakikalarca uğraşırdım çünkü.

Arkamdan sabırsızca seslenmesi içinse birkaç saniye yeterliydi.

"Artık gelecek misin?"

Şöminenin önünden kalktım ve diğer tekli koltuğa doğru yürüdüm. Oturana kadar önce gözleriyle sonra başıyla takip etti beni, göz göze geldiğimizde ise yüzündeki ifadeyi gördüm ve bu sefer dayanamayarak "Ne?" dedim. "Bu gece seni memnun etmeyi başaramayacağım galiba."

O gergindi, ben ise duyguları sünger gibi içine çeken bir empattım. İstemsizce ondan etkileniyordum. Geç olmadan kendimi korumaya almalıydım.

Bu yüzden gözlerimi kapatıp görünmeyen ve tüm bedenimi kaplayan bir kalkan hayal ettim, yarattığım alanın içine de yalnızca izin verdiğim duyguların girebileceğini ve hiçbir dış enerjiden etkilenmeyeceğimi söyledim. Bunu ne kadar tekrarlarsam o kadar işe yarardı.

Gözlerimi açıp başımı Rahsan'a çevirdiğimde bana yan yan bakmaya devam ettiğini gördüm. Yaptığım şeyi ya fark etmemiş ya da konuyu değiştirecek kadar önemli görmemişti zira yüzündeki talepkâr ifadeden en ufak bir şey kaybetmemişti.

"*Gerçekten* denesen başarabileceğini biliyorsun."

Anlamıyordum. Yine de sakin bir sesle karşılık verdim. Kalkan işe yaramıştı, artık çok daha iyi ve *kendim* gibi hissediyordum.

"Tam şu anda seni rahatsız eden şey ne mesela?"

Bir an için duraksadı. Evet, bazı cevapları benim bulmamı istiyordu ancak ben bir şifacıydım, medyum değil. Zihninden geçenleri bana söylemediği sürece bilemezdim.

Rahatsız olmuş bir şekilde başını önüne çevirdi, koltuğun üzerindeki eli olduğu yeri kavradı ve parmaklarını yüzeye bastırdı. Memnuniyetsizliğinin sebebi duymayı beklediğim son şey bile değildi.

"*Orada* mı oturacaksın?"

Bana bakmıyordu ancak baksaydı göreceği şey kocaman açılmış gözler ve şaşkınlıktan donakalmış bir ifade olurdu.

Ben bunlara alışık *değildim* çünkü okumak ve yaşamak kıyaslanamazdı. Evet, okurken böyle sahnelerin geleceğini tahmin edebiliyordum ancak yaşarken...üstelik aramız gerginken...böyle şeyler söyleyebileceği aklıma gelmiyordu!

Utançtan kıvranır bir şekilde karşılık verdim. "Daha iyi bir seçeneğim var mı?"

O da benim gibi kıvransın istiyordum, zaten bu niyetle sormuştum ancak cevap vermesini beklemeden kalktım oturduğum tekli koltuktan. Sonra da tam karşısına dikildim.

Çenesini hafifçe kaldırıp bana baktı. İki elini de koltuğun kenarına koymuş, tahtında oturan kral sahipleniciliğiyle uçlarını kavramıştı. O an şakaya vuramadım, yaşadığım heyecan yüzünden gülümseyemedim. Sadece bana nasıl bakıyorsa öyle baktım ona.

"Galiba bir tane buldum."

Hiçbir şey söylemiyordu ancak kehribar gözlerinin içi alev alev yanıyordu. Geriye doğru yaslanmıştı, bacaklarını hafifçe açarak oturuyordu ve...kucağına düşmem için tek bir adım atmam yetiyordu.

Evet, *düşmem* için zira adımımı attığım anda koltuğu kavrayan elleriyle beni yakalamış ve daha ne olduğunu bile anlayamadan kucağına yerleşmiştim. Deli gibi utanıyor ve olan şeyleri kesinlikle kavrayamıyordum ancak titreyen sesimle "Şimdi nasıl?" diye sormaktan da kendimi alamıyordum.

Tek eli arkadan belimi kavradı ve daha rahat bir pozisyona geçmem için beni yönlendirdi. Sonra benimkinin aksine titremekten uzak, daha kontrollü bir sesle karşılık verdi. "Daha iyi. Gerçekten denesen başarabileceğini söylemiştim."

Gözleri yüzümde gezinirken kalbim göğüs kafesimde çırpınan bir kuş gibiydi. Dizlerinin üzerinde oturmak, ona bu kadar yakın olmak ve vücut sıcaklığını hissetmek...beni mahvediyor ve kesinlikle düşünme yetimi ortadan kaldırıyordu.

Ki bu şu anda ihtiyacım olan son şeydi, ona bir açıklama yapmam gerekiyordu!

Kendimi toparlamak için hafifçe boğazımı temizledim ve "Artık memnun olduysan," diyerek bakışlarımı ondan kaçırdım. "Sana neler olduğunu anlatabilirim."

Bir eli belimde, diğeri bacağımın üzerindeydi. Ensesini de koltuğun arka kısmına yaslamıştı. "Lütfen." dedi saklamaya çalıştığı bir alayla. Bu halime gülmemek için kendini zor tuttuğunu biliyordum ve bu durum beni deli ediyordu!

Uflayarak önüme düşen kahverengi bukleleri arkama attım ve yaşadığım utancın verdiği sinirle cümleleri sıraladım. "Dediğim gibi, bunu senden bilerek saklamadım. Tam olarak göreve gidiyor da sayılmam zaten. Bayan Miriam'ın bu yılın başından, aslında geçen yazdan beri yürüttüğü bir araştırma var. Geçen yaz sadece o ve ben vardık, sonra ekibimize başkalarını da aldık. Malachi zehrinin etkilerini tam olarak ortadan kaldırmaya çalışan bir panzehir..."

Şüpheli derecede sessiz olduğunu fark edince ellerimle oynamayı bırakıp başımı ona doğru çevirdim ve dikkatli bakışlarının üzerimde olduğunu gördüm. Az önceki alaylı hali ortadan

kaybolmuş, kendini tamamen bu meseleye vermişti.

"Evet?" dedi göz göze geldiğimiz anda. "Panzehir diyordun."

Tekrar bakışlarımı kaçırıp "Evet, bir panzehir arıyoruz." diye devam ettim. "Bunun için seralarda fazladan bir sürü bitki yetiştirdik, onların etkilerini gözlemledik ve işimize yarayabilecek her türlü bilgiyi bir araya getirdik."

"Öyle mi?" dedi ilgisini ne kadar çektiğini belli eden bir ses tonuyla. "Daha önce neden bundan bahsetmedin?"

"Kayda değer bir gelişme olmadı çünkü."

Bir süre çökmüş omuzlarıma ve yüzümdeki ifadeye baktı. "Panzehir bulacağınıza dair bir umudun yok mu yani?"

"Yok diyemem," dedim boşuna bir çaba olduğunu düşündüğüm her seferinde kendime hatırlattığım gibi. "Sadece..."

Sadece kitapta bu araştırmanın sonu bir yere varmıyor ve ben de yazılmamış bir şeyin yapılıp yapılamayacağından emin olamıyorum.

Elbette bazı şeyler kitapta olduğu gibi kalmayacaktı. Buna asla izin vermezdim. Rahsan'ın ölümü mesela, artık gerçekleşmesine nasıl göz yumabilirdim? Onu o yola iten her şeyden uzak tutacaktım tabii ki.

Panzehir için de aynısını yapabilirdim, buradaki *insanların* daha az acı çekmesini sağlayabilirdim. Yani, en azından bunun için çabalayabilirdim.

O yüzden vazgeçmiyordum zaten. Seralarda normal bir son sınıf şifacıdan kat be kat daha fazla zaman geçiriyor, kitapların kıyısında köşesinde kalmış her türlü bilgiyi not alıyor ve fazladan göreve gitmeyi kabul ediyordum. *Umut*tu devam etmemi sağlayan, aynı umudu onun için de gösterebilirdim.

Bu yüzden gülümsemeye çalıştım ve bacağımın üzerindeki elini kavradım. "Bulması zor ama bunun için elimden geleni yapacağım."

Dudaklarının ucu zayıf bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

"Elinden geleni yapacağını, ne kadar azimli olduğunu. Hep biliyordum."

Midemde kelebekler uçuştu. "Öyle mi?"

Başını yine arkaya doğru yaslayıp kirpiklerinin altından keyifle bana baktı. "Beni nasıl etrafında pervane ettin sanıyorsun, *Malkin*?"

Söyledikleri ve soy ismimde kullandığı tatlı tını beni eriyecek seviyeye getirse de sakin kalmaya ve başka hislere odaklanmaya çalıştım. Mesela yaşadığım şaşkınlığa.

"Gerçekten mi? Seni böyle mi tavladım?"

"*Tavlamak* mı?" Kaşlarını alayla kaldırdı ancak benim çok ciddi bir şekilde başımı salladığımı görünce bu tavrından vazgeçip omuz silkti. "Evet, çalışkan insanları severim."

"Sadece çalışkan insanları mı?"

Daha fazlasını, onu nasıl etkilediğimi bilmek istiyordum çünkü sevimli-şifacı-yan rol olarak etkilenecek çok bir şeyim olduğunu düşünmüyordum. Nasıl ilgisini çekmiştim? Benden ilk ne zaman hoşlanmaya başlamıştı?

Niyetimi hemen anlayıp koltukta hafifçe bana doğru döndü. "Eğer öğrenmek istediğin sende bulunan özelliklerden etkilenip etkilenmediğimse..." Yüzü nefesimi tutacağım kadar yakındı artık, kalp atışlarım zamanla yarışıyordu. "Hayır." Keyifli bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "Etkilenmiyorum. Sendeki özellikler bir başkasında olsa ilgimi çekmez. Sen, sen olduğun için ilgimi çekiyorsun. Yoksa fedakârlığından hoşlanmadığımı söylemiştim."

"Yani," dedim omuzlarımı düşürerek. "İltifat ederken bile beni şüpheye düşürmeyi nasıl başarıyorsun inan hiç bilmiyorum."

"Neden şüphe duyuyorsun?" Kaşlarını çatmıştı. "Kendin olduğun için ilgimi çektiğini söyledim, bundan iyi iltifat mı olur?"

Daha gidecek yolun var, demek istedim ona. *Daha gidecek epey yolun var Rahsan.*

Ancak ona kendi zehrinden vermek daha kolay öğrenmesini sağlardı. Bu yüzden gülümsedim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sanırım şimdi demek istediğini anladım. Ben de senin çalışkanlığından, alaycılığından ve inadından etkileniyorum ama bazen bunu o kadar da çok sevmiyorum."

Yüzündeki keyifli ifade kayboldu. "Ne?"

Yüzünü serbest bıraktım ve sanki şakalaşıyormuşuz gibi işaret parmağımla burnuna dokundum. "Duydun."

"Dur bir dakika, Aviva-"

Zehri iyice yutabilmesi için onu duymazdan geldim.

"Panzehir diyorduk, değil mi? Bitki yetiştirerek geçirdiğimiz uzun kıştan sonra nihayet ikinci aşamaya geçiyoruz. Bayan Miriam beni ve bir şifacıyı daha Malachilerden zehir ve doku örneği almamız için görevlendirdi. Zaten son dördün haftasındayız, yoğun bir saldırı olmayacağı için bunu mesele etmiyorum."

Konuyu değiştirip açıklama yapmaya kaldığım yerden devam edince ilk başta afallamış ancak çok geçmeden uyum sağlayarak çatık kaşlarıyla beni dinlemişti.

"Olay bu," dedim rahatlamış bir nefes verirken. "Senden bilerek saklamadım. Göreve gideceğim bana dün söylendi, seninle kütüphanede buluşmadan önce yani. Akşam yemeğinden sonra hep seralardaydım, bunu sana da söylemiştim."

Hafifçe başını salladı ancak tabii ki itiraz edecek bir şeyi vardı. Daha dudaklarını araladığı anda ne yapacağını anlayıp "O gece daha farklı şeyler konuştuk ve inan bana göreve gideceğimi ben bile unuttum." diyerek ondan önce davrandım. İlk birkaç kelimede ses tonum yükselmiş, aralık dudaklarını kapattığı anda ise eski sakin halime dönerek devam etmiştim. "Bugün de aynı şekilde. Öğle seni az görebildim, onda da aklımda değildi. Kütüphanede zaten buluşamadık. Derste de böyle bir şeyi konuşmamız mümkün değildi. Eğer sen *git* demeseydin ve biz orada kalsaydık...söylerdim. Elbette söylerdim."

Başımı sola doğru çevirmiş ona bakıyordum. Onun gözleri de benim üzerimdeydi, yüzüme bakarak az önce söylediklerimi düşünüyordu. Aramızdaki sessizlikte duyulan tek şey arkamda yanan odunların çıtırtısıydı.

"Sana gitmeni istediğim için git demedim." dedi en sonunda. Ardından belimdeki elini kaldırıp önüme düşen bir tutamı nazikçe yerinden aldı ve sırtıma dökülmesi için bıraktı. "Arkadaşlarının seni rahat bırakmayacağını biliyordum sadece."

Sesinin sakinliği ve odanın sıcaklığı beni mayıştırıyordu. "Kızdın mı?" diye sordum hafif uykulu bir sesle.

Gözlerime baktı. Yüzü durgundu ancak artık mimiklerini tanıdığımdan olsa gerek...daha yumuşak olduğunu anlayabiliyordum. "Kızdım."

"Biliyorum." Gözlerimi kaçırdım ve az önce onun saçlarıma yaptığı gibi nazikçe gömleğinin yakasına dokundum. Sonra da işaret parmağımı o şerit boyunca gezdirdim çünkü itiraf edeceklerimi gözlerine bakarak söylemem mümkün değildi. "Sana hak veriyorum. Ben de seninle vakit geçirmek istiyordum."

"Öyleyse neden onlara izin veriyorsun?"

"İzin verdiğimden değil. Uzun süredir böyleyiz, üçümüzün de alışkın olduğu bu ama merak etme, onları nasıl alıştıracağımı biliyorum."

Ciddiye almadığını gösteren bir ses tonuyla karşılık verdi. "Nasıl alıştıracakmışsın?"

Gözlerimi gömleğinden ve onun açıkta bıraktığı teninden çekerek yüzüne çıkardım. "Onlara seninle ders çalışacağımı söyleyeceğim."

"Ne?" Bunu beklemediği her halinden belliydi. Gülümsememi bastıramadım. "Evet, zaten bahanemiz hazır ki bu bir bahane sayılmaz." Gözlerim tekrar yakasına indi, bir an olduğum yerde rahatsızlıkla kıpırdandım. "Rahsan ben...rakip olmaya devam etmek istiyorum."

"Ne?" Söylediklerimi algılayamıyormuş gibiydi.

"Sadece astronomi dersinde yani!" diye ekledim, gözlerim panikle açılmıştı. "Pek çalışmamıştım ve kendimi kötü hissettim. Ayrıca fark ettim ki bizim aramızdaki rekabet ikimizi de canlı ve hazır tutuyor. Bence bunu sürdürmemizde bir sakınca yok."

Söylediklerimin yarısında yüzünde daha yeni anlamış gibi bir ifade belirdi ve "Ha." dedi en sonunda. "Onu kastediyorsun. Tamam, benim için de bir sakınca yok."

Başı ağrıyormuş gibi şakağını tuttu tek eliyle, bir an için gözlerini kapattı. İyi mi diye bakmak için kafamı yana doğru eğdim yavaşça. "Sen ne sanmıştın ki?"

"*Kucağımdasın,* Aviva. Hiçbir şey sanmamıştım."

Utançla yüzümü ondan uzaklaştırdım ve gözlerimi mobilyaların üzerinde gezdirdim. Sanırım ufak bir anlığına kucağında oturduğum gerçeğini unutmuştum ancak *o* unutmamıştı.

Elbette unutmamıştı ve şimdi benim de her geçen saniye farkındalığım artıyor, daha beter utanıyordum. *Düşünme. Düşünme. Düşünme.*

"Bitti mi?"

"Hm?"

Anlamayarak ona döndüğümde dirseğinin birini koltuğa yaslamış, eliyle yüzünü kapattığını görmüştüm. İşaret parmağıyla başparmağı arasındaki kısım tam olarak burnunun altından geçiyor ve aç gözlerle beni izliyordu.

"Anlatacakların diyorum...bitti mi?"

Gözlerimi kaçırdım. *Oda fazla mı sıcak olmuştu yoksa bakışları mı bana bunu yapıyordu?*

"Bitti. Yani senin soracağın bir soru yoksa-"

"Yok." dedi hemen. Sonra neden bu kadar aceleci davrandığını anladım.

Bir anda doğrulmuş, belimdeki eliyle vücudumu iyice kendisine doğru çekmişti. Az önce kendi yüzünü kaplayan eli ise yavaşça yanağımı kavramış ve yüzümü biraz daha ona doğru yaklaştırmıştı. Dudaklarımızın birbirine değmesi için tek bir hamle yeterliydi ve o hamleyi yapmadan önce kendisine kızar gibi söylenmişti. "Bunu yapmayı bu kadar düşünmemeliydim."

Neden? diye sordum içimden. Dudaklarımı hareket ettirememiştim, yani sormak için, çünkü...*eh,* başka bir şeyle meşguldüler. Bir anda sertçe dudaklarını bastıran Rahsan'a karşılık vermekle.

O kadar talepkârdı ki, beni öyle kendisine çekiyor ve ruhumun bir kısmını kendisine mühürlüyordu ki neden kendi kendine söylendiğini anlamıştım. Muhtemelen geldiğinden, hayır hayır *kütüphanede onu ektiğimden beri* bunu düşünüyordu.

Cezam sadece Serafina ve Matias'a yakalanma korkusu yaşamak değildi, *bu* öpücük de kapsama dahildi ve...*Şimdiye kadar aldığım en güzel cezaydı.*

Yanağımı kavrayan eli çok geçmeden boynuma doğru inmiş ve bana verdiği kolyenin hemen üstünden nazikçe tutarak başımı iyice kendisine çekmişti.

Gözlerim kapalıydı ancak onunla uyumlu hareket etmek için görmeye ihtiyacım yoktu. Düşünmeye de.

Tamamen içgüdüsel bir şekilde kucağında hareket etmiş ve pozisyonumu değiştirmiştim çünkü. Bacaklarımı iki yanından atacak şekilde dizlerinin üzerine çıkmış, ufak koltukta sıkış tıkış olsak da bunu umursamayıp ona doğru eğilmiştim.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında nefes nefeseydim ve utançtan yanıyordum. *Bunu yapmamız ne kadar doğruydu? Yani güçlerimiz...*

Endişeler aklıma geldiği anda kayboldu çünkü Rahsan Ze'viv altımda koltuğa yayılmıştı ve *dağılmış* görünüyordu.

Kehribar gözleri kısık bir şekilde bana bakıyor, az önce dudaklarımı sömüren kızarmış ve hafif aralık dudakları onu tekrar öpmem için beni teşvik ediyordu. Gömleği ise iyice açılmış ve tenini ortaya çıkarmıştı ki *her şeyin* suçlusu oydu.

Bu sahneyi zihnime kazımak ve asla ama asla unutmamak istiyordum. Tabii zamanı tam şu anda durduramıyorsam.

"Rahsan..." diye mırıldandım bakışlarım gözleri ve dudakları arasında gidip gelirken. En az benim kadar karmaşık görünüyordu ancak benden farklı olarak o, bir şekilde hep daha fazlasını isteyebilmeyi başarıyordu.

Kucağında oturuyor olmama rağmen aramızdaki azıcık mesafe bile ona çok gelmiş gibi belimdeki elini sırtıma çıkarmış ve hafifçe bastırarak üzerine düşmemi sağlamıştı mesela.

Çenem göğsüne yaslandığında gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Ciddi misin?"

"Evet."

Huysuz bir şekilde homurdandığında kaderime teslim oldum. *Zaten ondan kaçışım yoktu.*

Bu yüzden daha rahat bir pozisyona geçip yanağımı göğsüne yasladım ve ikimiz de nefeslerimizi düzenlemeye çalışırken kalbinin ne kadar hızlı attığını fark ettim. Duyduğum ilk an gözlerim büyümüş, onun da benim kalp atışlarımı hissedip hissedemediğini merak etmiştim. *Onunkini dinlediğim her an benimki biraz daha hızlanıyordu çünkü.*

Nasıl hızlanmazdı ki?

Olan her şey gerçek dışıydı; bugün yaşadıklarımız, az önceki öpücük, *hâlâ* kucağında oturuyor ve ona sarılıyor olmam...

Ancak onunla ilgili beni en çok şaşırtan şey dokunmayı sevmesiydi. Bulunduğumuz kitabın evreni ve insanların yapısı dokunmayı sevecek kadar dokunabilme özgürlüğünü tanımıyordu zira. Oysa o ve ben, dünden beri bulabildiğimiz her fırsatta birbirimize dokunuyorduk ve onunla olduğunda bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi geliyordu. İlerisini gerisini düşünmüyordum.

Biraz hızlı mı gidiyorduk? Yaptığımız tehlikeli miydi?

Bir süre gittikçe ısınan odamda, yanan alevlerin çıtırtısı eşliğinde gözlerim kapalı Rahsan'ın göğsünde yattım. Üşür diye boşuna endişelenmiştim çünkü vücudu çok sıcaktı. Öyle ki sıcaklığıyla mayışmıştım ve kalp atışlarım düzene girmişti. Aklıma bir sürü soru geliyordu aslında; ikimize, ilişkiye, ilişkinin geleceğine ve çevreden alacağımız tepkilere dair. Ancak hiçbirini düşünmek istemiyordum.

Buna benzer şeyler hakkında endişelenerek öyle çok zaman geçirmiştim ki artık sadece *anı* yaşamak istiyordum.

Parmak uçlarının belli belirsiz dokunuşunu saçlarımda hissettiğim esnada "Beğendim." diye mırıldandı. Başım göğsüne yaslı olduğu için sesi çok daha derinden gelmişti.

Gözlerimi açarak "Hm?" dedim. Bir şey kaçırdığımı zannettiğim için telaşlıydım ve başımı kaldırıp göz göze geldiğimiz an bu halime gülmüştü.

Elinin tersiyle önüme gelen saçlarımı iterken açıkladı. "Odanı beğenip beğenmediğimi sormuştun. Beğendim. Sana benziyor."

"Bana mı benziyor?"

Emin olmak ister gibi bakışlarını tekrar etrafta gezdirdi. "Evet. Küçük, sevimli. Ayrıca senin gibi kokuyor."

Yeni bir utanç dalgası yanaklarıma hücum etti, bakışlarımı kaçırdım.

"Serafina da aynısını söylemişti."

Cümle daha ağzımdan çıktığı anda pişman oldum. Tüm gün beni onlardan kıskanmıştı, kesinlikle söylememem gereken bir cümleydi ancak panikle yüzüne baktığımda hafifçe başını salladığını gördüm. Bu iyi haberdi. Yine de konuyu arkadaşlarımdan uzaklaştırmalıydım, zaten bugün olanların bizi küstürme planlarını epey hızlandırdığından emindim.

"Nasıl kokuyorum ki? Yani, ben kendi kokumu pek alamıyorum doğal olarak."

Derin bir nefes çekti içine. "Güzel kokuyorsun."

Utancımı itiraz ederek gizlemeye çalıştım. "Çok açıklayıcı oldu gerçekten."

"Ne diyebilirim?"

"Neye benzediğini ayırt edemiyor musun? Sen sabun kokuyorsun mesela, daha spesifik olmam gerekirse beyaz sabun. Bir de bir şey daha...teninin kokusu sanki. Bana şekerlemeleri hatırlatıyor."

Söylediklerime inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Şekerlemeler mi?"

"Evet, önceden sadece beyaz sabun gibi gelirdi ama..."

Tamamen araştırma amaçlı boynuna doğru yaklaştım. Burnumun ucuyla beraber dudaklarım da tenine sürttü hafifçe. Utanarak uzaklaştım. *Ne yapıyordum ben?*

"Ee?" dedi göz göze geldiğimizde. "Neymiş?" Benim gibi kızarmıyordu ancak onun da utandığı belliydi. Yüzü ele vermese de geriliyordu.

Tuttuğum nefesi verdim. "Karamel."

Evet, aradığım şey kesinlikle buydu. *Karamel.* Tadını sevmesem de kokusuna bayılırdım ve ondaki koku öyle hafif, öyle güzeldi ki bağımlısı olabilirdim.

Dikkatli bakışları üzerimde gezinirken daha çok utandım ve boğazımı hafifçe temizleyerek yüzümde olduğunu tahmin ettiğim "büyülenmiş" ifadeden kurtulmaya çalıştım.

"Sen de böyle kesin bir şey söylemelisin."

Az önceki aptal hareketimden cesaret alarak bana doğru yaklaştı yavaşça, öğle vakti karanlık koridorda yaptığı gibi boynumu öptü. "Bilmiyorum." Benden uzaklaştığı sırada gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı ancak onunkiler bana değil boynuma bakıyordu. Çözmeye çalışır gibi hafifçe kısmıştı. Uzanıp bir daha öptü. "Çiçekler gibi. Günlerinin çoğu onların

arasında geçtiği için bu tuhaf değil." Sonra bir daha. "Ama kesin olarak şunun gibi kokuyorsun diyemem. Karameli nereden buldun çıkardın bilmiyorum ama onun gibi düşünebilirsin. Tanımlanamayan bir koku."

Bu kadar ciddiye alıp açıklamasına şaşırmıştım. Gerçi bunu gerçekten önemsediğinden mi yapmıştı yoksa boynumu öpmek için bahane olarak mı kullanmıştı emin değildim.

"Oldu mu?" dedi kehribar gözleri gözlerime tırmanırken.

Başımı hafifçe sallayabildim sadece.
Çok utanıyordum, kulaklarıma kadar kızarmıştım, hâlâ kucağındaydım ve bir şeyler yapmalıydım.

O yüzden ayağa kalktım. "Çay ister misin?"

"Çay mı?"

Bir anda ellerinden uçup giden bir kuşmuşum gibi baktı bana.

"Hı hı. Tadı kötü olanlardan değil, güzel bir bitki çayı yapacağım."

Seri bir şekilde ayağa kalktı. "Zahmet etme."

"Neden?" Karşımda kule gibi dikiliyordu, ben de gözlerimi kaldırmış ona bakıyor, hayal kırıklığımı saklamak konusunda en ufak çaba sarf etmiyordum. *Gerçekten hemen gidecek miydi?*

Yani onunlayken zaman su gibi akıp gittiğinden geç olduğunun farkındaydım ancak yine de...ondan ayrılmak istemiyordum. Galiba birazcık da şımarıyordum.

Ellerini nazikçe omzuma koydu. "Dinlenmemiz gerek, gideceğimiz bir görev var."

"Gideceğimiz?"

Söylediği şeyi gülümseyerek tekrarladığımda dudakları kıvrıldı. "Evet. Seni oraya yalnız başına göndereceğimi düşünmedin herhalde, değil mi?"

Gülümsemem daha da büyüyüp yüzüne bakmak zor hâle gelince başımı eğdim. İçim kıpır kıpır olmuştu, göreve gitmeyi *neredeyse* iple çekecektim.

Yüzüne bakmadığım için omzumdaki ellerinden birisini kaldırıp iki parmağıyla çenemi tuttu. Sonra da hafifçe kendisine doğru kaldırdı.

Çok *doğru* bir açıydı bu, daha ne olduğunu anlayamamışken eğilip öptüğünde kusursuz bir öpücük olmasını sağlayacak türden bir tane.

Dudakları dudaklarıma değdiği anda gözlerim kapandı, istemsizce ona doğru bir adım attım ve vücutlarımız hafifçe birbirine değdi. Bıraksaydı ne kadar kalabilirsem o kadar kalırdım o halde.

Ancak bırakmadı. Kendi iradesine güvenmiyormuş gibi güçlü bir öpücük verip ayrıldı benden, çenemi bıraktı ve bir iki adım geriye doğru gitti.

"Güzelce dinlen."

İtiraz etmeye hazır ancak bunu yapmaya utanır halde öylece dikildim karşısında. Adımlarını pencerenin önünde durdurdu ve bakışları hâlâ benim üzerimdeyken kolunu hızlıca döndürüp açtı.

"Ne yapıyorsun?" dedim şaşkınlıkla. "Oradan mı gideceksin?"

Sırıttı. "Ben zamanını iyi değerlendiren bir adamım. Neden tüm o merdivenlerle ve koridorlarla uğraşayım ki?"

Düşününce bana da zor geldi. Odalarımız okul binasının iki ucu kadar uzak mesafedeydi ve Serafina'nın odası da onunla aynı kanatta olduğundan ben de bazen oraya kadar gitmeye üşenirdim.

Uçabildiğini bilmeme rağmen Rahsan kendini camdan attığı anda korkuyla kasılmış kalbim ve açılan gözlerimle pencereye doğru koştum. Ellerimi pervaza koyduğum anda hışımla önüme çıktı.

"Ödümü kopardın!"

Gülerek dirseklerini benim gibi pervaza yasladı. Onunkiler dış, benimki iç kısmındaydı.

"Arada böyle heyecanlar iyidir."

"Öyle mi? Ben de sana aynısını yapabilirim o zaman."

Yapacak kişinin ben olduğumu hayal ettiği an yüzündeki sırıtış kayboldu. "Sakın."

Az önce deli gibi korkmuş ve kalbim hâlâ onun etkisiyle çarpıyor olmasına rağmen güldüm. Ona en ufak kızgın kalmam mümkün değildi herhalde.

Üzerimdeki etkisinden habersiz bir kere daha öptü beni. "İyi geceler, Malkin."

Dudaklarımda öpüşünün hissiyle tatlı tatlı gülümsedim.

"İyi geceler Rahsan."

Geriye doğru çekildi kulaç atar gibi.
Binaya, pencereme, binaya ve sonra tekrar pencereme baktı. Odamın yerini ezberlemeye çalışıyordu çünkü bir dahaki gelişinde (ki bu kadar dikkatli bakması kesinlikle geleceğini söylüyordu) yanlış pencereyi çalmak istemiyordu.

Çatıya doğru yükselip geceye karıştığında ve gözden kaybolduğunda bile pencerenin önünde kalmaya devam ettim. Arkasından iç çektiğimi fark ettiğimde ise çok geçti.

Ona *fena* kapılıyor ve bu işin sonunda ne olacağını merak ediyordum ancak... *ilk defa sonu iple çekmiyordum.*

⁕

Rahsan'ın huysuz bir erkek arkadaş olduğu doğru.

Ancak ben de onun işini zorlaştırıyor sayılmam, en azından birkaç metre ötemde dikilerek attığı bakışlardan anladığım buydu.

Tamam, ilk defa birlikte göreve çıkmıyorduk ama *birlikte* olarak ilk defa çıkıyorduk. Bu benim için de önemli ve heyecan verici bir durumdu. Ancak benimle geleceğini söylediğinden beri bunun romantik bir gece olacağını düşünmemiştim. Sonuçta geçitlerin önüne aşk yaşamak için değil, kıtadaki insanları ve sahip olduklarımızı korumak için geliyorduk.

Rahsan'ın ise... bizim için planladığı şey her neyse içinde bulunduğumuz durumla uzaktan yakından alakasının olmadığı belliydi. Zira geldiğimizden, hayır, *bizimle gelenleri* öğrendiğinden beri somurtuyordu.

Burada bahsettiğim Rimona değil, bir süredir benimle göreve gelmek için başımın etini yiyen Milo'ydu elbette.

Beni ondan kıskanıyordu.

Beni ondan *çok* kıskanıyordu ve bunu daha öncesinde açık açık itiraf etmiş olmasaydı birlikte enerji veren karışımları dağıttığımız sırada attığı bakışların kıskançlıktan olduğunu anlamazdım.

Bu konuda biraz saftım sanırım, tecrübesizliğim aşka dair her şeyi dünya dışı bir şeymiş gibi algılamama sebep oluyordu. *Rahsan beni kıskanıyor muydu? Nasıl yani?*

Anlaması zor değildi ama kabullenmesi...

Neredeyse üç yıldır arkadaş olduğum Milo'ya onu öldürecek gibi bakması çok tuhaf geliyordu mesela. Çocuğun bir suçu yoktu, ilk başta Rahsan'ı fark etmemişti bile. Yanımda heyecanlı heyecanlı işini yapıyor, yanlış bir harekette bulunmamak için her adımda

kafasını çevirip bana soru soruyordu. Bu yeni yetme halleri komiğime gittiğinden elimle dudaklarımı kapatarak gülüyordum ben de.

Tam da böyle bir anda fark etmiştim onu zaten.

Sıhhiye çadırından yeni çıkmış yürüyorduk. Henüz akşamın erken saatleriydi, bir saldırı olmamıştı. Milo ise geldiği için çok hevesliydi, benim tepsimi de taşıyordu. Bir yandan da ilk saldırının ne zaman olacağına dair tahminimi soruyordu.

Ayağı taşa takılıp tökezlediğinde gülmüştüm, son anda düşmeyip tepsileri tutmayı başarmak için şekilden şekile girmişti çünkü.
Kafamı kaldırdığım anda ise muhtemelen çıktığımız andan beri bizi izleyen Rahsan'la karşılaşmıştım.

Ve olduğum yerde durmuştum.

Siyah giysileri yüzünden onu fark etmek zordu. *Tabii bakışları olmasaydı.*

Büyük ateşin gerisinde, oturan Paul'ün arkasında ayakta duruyordu. Pelerini omuzlarından bacaklarına doğru düşüyor, alevler yüzünde dans ediyordu. Badem şekilli gözlerini ise kısmıştı, mümkün olduğu en sert şeklindeydi ve Rahsan'ın yüzündeki bu ifadeyi...sadece düellolarda görmüştüm.

Gerçekten canavarlarla savaşırken ya da birisine meydan okuduğunda.

Milo'nun ise olan bitenden haberi yoktu, gülüyor ve ucuz atlattığını düşünüyordu.

"Oh, eğer bunu dökseydim Eve derimi yüzerdi."

Tatlım, demiştim o an içimden. *Sanırım bunu yapmak için sıraya girmesi gerekiyor.*

Rahsan'ın bu haline ilk başta anlam verememiştim tabii. Dediğim gibi tecrübesizdim ancak sonunda her şey yerli yerine oturduğunda...dehşete kapılmıştım.

Kütüphanede beni kıskandığını söylediğinde bunun bendeki gibi bir kıskançlık olduğunu düşünmüştüm çünkü. Hafif huysuzluk içeren ve hemen geçen türden. Ancak Rahsan Ze'viv'in ateşinin kolay kolay sönmeyeceği belliydi.

En azından benimle göz göze gelene kadar.

Bakışları beni bulduğunda, yüzümdeki ifade artık nasılsa, hafifçe gülümsedi. Öyle tatlı bir gülümseme değil, tehlike içeren ve onun kim olduğunu hatırlatan türden.

Bir önceki gece kucağına oturduğum çocukla aynı kişiydi elbette, ancak benim yanımda bazen o kadar *tatlı* oluyordu ki diğer tarafını hemen unutuyordum. Bu deli deli bakan ve kafasında milyonlarca plan kuran tarafını.

Ona hafifçe gülümseyerek karşılık vermeye çalışmış ancak beceriksiz bir denemeden öteye gidememiştim. Askerlere karışımları dağıttığımız sırada hâlâ sindirmeye uğraşıyordum.

Kıskanılmak tuhaf bir şeydi. Yani Milo'ya bir şey yapmayacağından emin olsam belki hoşuma bile giderdi çünkü kimse tarafından *bu şekilde* umursanmamıştım ancak arkadaşımın can güvenliğinden şüphe duyarken bundan keyif almam mümkün değildi.

Bulduğum her fırsatta ona bakmış ve Paul ile Rahel'in de olduğu grupla konuştuğu birkaç sefer hariç hep dikkatli bakışlarıyla karşılaşmıştım. Zamanla ölümcüllük oranı azalmıştı ancak Milo'yu bir kere yakın takibe almıştı, kolay kolay da bırakmazdı.

Sıra ona geldikçe endişelenmeye başladım. Yerimde duramıyor, normalde nefret etsem de Eve bizi ayak işi yapmak için çağırsın istiyordum.

Bir yanım da tam tersine bir an önce ona kavuşmak istiyordu. Yanında olmak, sarılmak...

Bu gece yanımızda Milo ve Rimona olsa bunu yapardım da.

Muhtemelen o da.

Ancak durumumuzu anlamıştı.

Anlamayan kişi Milo'ydu. Tedirginliğimi fark etmemiş, karışımı uzattığı her asker ve büyücüyle sohbet etmeye çalışmıştı. Harika bir yardımcıydı. Tek hatası kumral bir askerin karşısına geldiğimizde olmuştu.

Genç bir çocuktu ve büyücü değildi. Kendisi gibi büyücü olmayan askerlerin arasında üniformasıyla dikiliyor, o sıra anlatılan bir şeye gülüyordu. Beş kişilik grup bir anda konuşmayı kesip ona döndüğünde Milo ne yapacağını şaşırarak öylece kalmış, tepsidekileri uzatmak için harekete geçtiğinde tökezlemişti. Düşmesin diye bir kolundan ben, diğerinden ise o kumral asker tutmuştu.

Gerisi felaketti. Kekelemişti ve suratlarına bile bakamamıştı. Onu ilk defa böyle görmüştüm.

Sonra da tepsileri doldurmak için geri dönmüştük. Çadırlara yürüdüğümüz süre boyunca "Batırdım değil mi? Çok kötüydü." gibi şeyler söylemişti ve onu sakinleştirmeye çalışmıştım. İlk zamanlar benim yaptığım saçmalıkların yanında bu bir hiçti ve şimdiye kadar gayet iyi gitmişti.

Benim işkencem ise ondan sonra başlamıştı.

Büyük ateşe yaklaştıkça tedirginliğim artmıştı çünkü erkek arkadaşım olduğundan şüphelenmeye başladığım Rahsan tuzağına düşmesini beklediği tavşanlar gibi bizi izlemişti.

Milo tepsiyi önce Paul ve orada bulunan diğer büyücü ve generallere verdi, sonra da doğrulup Rahsan'a uzattı. Çok tatlıydı, olabildiğince neşeli bir sesle *afiyet olsun* bile demişti.

Rahsan ise karışımı almak için uzanmamıştı. Bu Milo var diye yaptığı bir hareket değildi, benim dağıttığım birkaç seferde de (aynı Serafina'yı kurtardığı o soğuk kış gecesinde olduğu gibi) karışımı, bitkisel bohçaları ya da onu sağlıklı tutmak için sunduğumuz herhangi bir şeyi istememişti. Ve beni deli etmişti.

Bu yüzden Milo'nun birkaç adım gerisinde dururken bakışlarımı ondan ayırmamış, kaşlarımı çatarak alması için baskı uygulamıştım.

İşe yaramış mıydı? Evet.

Rahsan ona attığım bakışı fark etmiş, sadece bir saniye bana inat eder gibi görünse de isteksizce karışımı almıştı. Sonra da kuru bir teşekkür etmişti.

Korktuğum kadar kötü bir karşılaşma olmamıştı ancak...Milo, Rahsan'ın ona nasıl baktığını fark etmişti.

Kalanlara dağıtmak için oradan uzaklaştığımız sırada bana doğru eğilmişti çünkü. "Sence Rahsan Ze'viv benden nefret ediyor olabilir mi?"

Omzumun üzerinden dönüp arkamızdan bizi izleyen Rahsan'a bakmış ve uyaran bir bakış attıktan sonra Milo'ya geri dönmüştüm.

"Yok canım. Yani biraz sert bakıyor, ben de farkındayım ama sen alışkın değilsin, ondan öyle geliyor."

Pek ikna olmuş gibi gözükmese de sadece "Hmm..." demiş ve işine geri dönmüştü. Ben de cezalandırmak ister gibi bir daha Rahsan'a bakmamıştım.

En sonunda da çadıra geri dönmüş ve akşam yemeği telaşı başlayana kadar da çıkmamıştık. Tekrar tekrar sayım yapıyor, ilk saldırıdan sonra kullanacağımız bitkisel karışımları ve panzehirleri hazırlıyorduk.

Rimona benden daha gergindi. Sürekli Bayan Miriam'ın verdiği görev hakkında konuşuyordu ve ne yaparsam yapayım onu rahatlatamıyordum. Bu da beni biraz eksik ve boş konuşuyormuşum gibi hissettiriyordu
zira benim söylediklerim işe yaramazken Milo araya girip şaka yaptığı anda Rimona'nın yüzünde güller açıyordu.

Onu sempatik bulduğunu daha önceki karşılaşmaları sayesinde biliyordum ancak Milo'ya attığı bakıştan sonra *acaba ondan hoşlanıyor olabilir m*i? diye düşünmeye başlamıştım. Daha cevabı bulamadan da çadırın ortasında dikilip "lak lak yaptığımız" için Eve tarafından azarlanmıştık.

Çil yavrusu gibi başka köşelere kaçıştıktan kısa bir süre sonra da akşam yemeğini diğer şifacılarla birlikte yemiştim. Aslında biraz gergindim, Milo'yu kıskanarak geçirdiği saatlerden sonra Rahsan'ın asık suratlı olacağını düşünmüştüm ancak diğer büyücülerle birlikteyken halinden memnun görünüyordu.

Paul'ün yanına oturmuş, bir yandan yemek yerken bir yandan da onu dinliyordu. Bu halini izlerken gülmeden edemedim. Onun adına mutluydum çünkü aralarındaki yaş farkına rağmen kendisi gibi bir yıldırım büyücüsü olan Paul ile iyi anlaşıyor gibi görünüyordu. Yazdan beri onu genelde bir köşede yalnız başına gördüğümden bu güzel bir gelişmeydi.

Bakışları bir anda bana döndüğünde onu gülümseyerek izlerken yakalandım. Kalbim anlık bir panik dalgasıyla kasıldı ancak ince bir gülümsemeyle bana karşılık verdiğini gördüğümde rahatlayarak yemeğime döndüm. Bir süre daha kalbim tatlı bir heyecanla atmaya devam etti.

Akşam yemeği için bize verilen süre kısıtlıydı, aslında görevde her an geçitlerin açılma tehlikesi olduğundan herhangi bir şey için verilen süre kısıtlıydı. Bu yüzden hızlıca yemiş ve toplamak için harekete geçmiştik. Sadece ben varken üç kere yemek esnasıda saldırıya yakalandığımızdan ve ortalığın ne kadar korkunç bir hale gelebileceğini bildiğimden başımızdaki insanların acele ettirmesine hak veriyordum.

Kırılmasın diye tahtadan yapılan tabakları topladığımız sırada arkamdan tanıdık ve beni heyecanlandıran bir ses geldi. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Ve şans ilk defa bize güldü. Eve, Rahsan'a beni göstererek "Malkin'e su getirirken yardım edebilirsin." dedi.

Kalbim heyecanla çarparken karşımda duran Milo ile göz göze geldim. Yüzümdeki ifadeyi panik olarak yorumlayıp korkunç bir şeye mahkum edilmişim gibi bana üzüldüğünü gösteren bir hareket yaptı. Halbuki sevinçten yerimde duramayacak haldeydim.

Kamptan uzaklaşana kadar Rahsan'ın yanında nasıl sakin sakin yürüyebilmiştim bilmiyordum. Zira gözden kaybolduğumuz an elimdeki boş kovayı yere atıp ona sarılmıştım. Bu tamamen içimden gelmişti, bir şeyleri telafi etmek için değildi. Ona yakın olmak istiyordum, öyle ki bu bazen bir ihtiyaç gibi hissettiriyordu.

Kendi elindeki kovaları benden daha nazik bir şekilde yere bırakırken güldü, sonra da güven veren ellerini sırtıma yerleştirdi. Ondan önce davranarak "Sonunda!" dedim. Gizli saklı ilişki yaşamanın ayrı bir heyecanı olduğu ve onunla geçirdiğim her saniyenin kıymetini daha çok bilmemi sağladığı doğruydu ancak kötü yanları olduğu da bir gerçekti.

"Sonunda mı?" dedi kinayeli bir sesle. "Sen mi sabrettin ben mi?"

Başımı göğsünden uzaklaştırıp yüzünü görmeye çalıştım karanlıkta. "İkimiz de."

"Bana hiç öyle gelmedi."

"Emin ol son birkaç dakikadır yanına gelmek için bahane arıyordum."

Oflamaya benzer bir ses çıktı dudaklarından, tutuşunu sıkılaştırıp çenesini başımın üzerine yasladı nazikçe. "Bilmeni isterim ki Aviva...sabırlı bir insan değilimdir."

Sesi yorgundu. Böyle hissetmesini anlıyordum, zaten gizlemeye de çalışmıyordu ancak bu konuşma için biraz erkendi. Yine de olabildiğince tatlı bir şekilde karşılık verdim. "Ben de bunu saklamak istemiyorum ama birlikte olmaya başlayalı ne kadar oldu ki?"

Beraber vakit geçirmek için fırsat kovaladığımızdan mıdır yoksa hislerimin yoğunluğundan mıdır bilmem çok daha uzun bir süredir sevgiliymişiz gibi geliyordu ancak başkaları için gülünç sayılabilecek bir süre geçmişti yalnızca.

Söylediklerimden sonra Rahsan bir süre sessiz kaldı. "Biraz daha sık dişini diyorsun yani?"

"Yani." dedikten sonra daha neşeli bir sesle ekledim. "Hem önemli olan Serafina ve Matias'ın öğrenmesi, onlar öğrendikten sonra gerisi mühim değil."

Söylediklerim onu yatıştırmış gibi göründü. "Peki söylemek için neyi bekliyorsun? Bu fikre alışmalarını mı?"

"Biraz. Aslında şimdi de söyleyebilirim ama nasıl bir tepki vereceklerini biliyorum. Hislerimizin...gerçek olduğuna inanmayacaklar. Senin manipülasyonunun kurbanı olduğumu düşünecekler."

Bu konuda bana inanmayacaklarını ve ikna etmeye çalışacaklarını biliyordum. İyiliğimi düşündükleri için bunu yapacaklardı ancak onlara sinirlenecektim, kavga edecektik ve...*bunu istemiyordum.*

Tüm o kaosu hayal edince içime bir ağırlık çöktü. Ancak Rahsan'ın öpücüğünü saçlarımda hissettiğim an tekrar yumuşacık oldum.

"Haklısın." dedi yavaşça benden ayrılırken. Sonra yere eğilip benim kovalarımı da tek eline aldı ve diğeriyle elimi tuttu. Göle doğru yürümeye başladık. "Sadece Gorion ve Cohen'in bilmesinin önemli olduğunu söyledin. Peki ya o..." durdu. Ses tonu daha karanlık bir hale büründü. "O *çocuk*?"

Pek fazla seçeneğim olmadığından "Milo mu?" dedim hemen. Başını sallayarak onayladığı sırada çoktan açıklamaya başlamıştım. "Sana söyledim, o yıllardır arkadaşım ve benden hoşlanmadığına eminim. Yani romantik anlamda."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Oluyorum işte. Matias'ı neden böyle kıskanmıyorsun?"

Sonuçta o daha yakın arkadaşımdı ve onunla daha çok vakit geçiriyordum ancak onu kıskanıyor gibi değil sinir oluyor gibiydi.

"Çünkü o Cohen'e aşık."

"Milo'yu da öyleymiş gibi düşünebilirsin."

Başını bana doğru çevirdi. "Birisinden mi hoşlanıyor?"

Bulunduğumuz durumun saçmalığına gülmek istedim ancak kendimi tutmayı başardım. "Hayır, yani bilmiyorum ama ne fark eder ki? Milo güvenli, beni kıskanacağın bir hareket yapmıyor."

Şu anda *onun* elini tutuyor olmama rağmen homurdandı. "Sürekli yanında."

"Çünkü benim sorumluluğumda."

Sesim hala yumuşak bir tonda olsa da sabrımın son kırıntılarını kullandığım belliydi. Rahsan *seninle ne yapacağım* demişti bana kütüphanede, muhtemelen ona hissettirdiğim duygular ağır geldiği ve zihnini işgal ettiğim için. İçimden *asıl ben seninle ne yapacağım* demiştim o gece. Haklıydım. Asıl kıskanması gereken *bendim.*

Onunlayken ya da onu gördüğümde başkalarına bakmak aklıma bile gelmiyordu ancak gelseydi onu izleyen bir sürü heyecanlı gözle karşılaşacağımdan emindim. Rahsan Ze'viv mesafeli tavrına ve kötü şöhretine rağmen gizli hayranlara sahipti. Hem de her zaman.

Şimdi nasıl böyle olmuştu? Bizim birlikte olmamızın bir çeşit "mucize" olduğunu, beni kendi halime bıraksa kimsenin dikkatini çekmeyeceğimi bilmiyor muydu?

Bunu özgüvensizlikten söylemiyordum, gerçekten, sadece... bu evrende işler böyle yürüyordu. Orijinal kurguda Aviva'nın hiçbir ilişkisi olmuyor, kimseye özel bir ilgi duymuyordu. Kendisini tamamen şifacılığa adamıştı.

Şimdi Rahsan'ın beni böyle kıskanıyor olması tuhaf geliyordu. Daha önce kıskanılmadığım için bu kıskançlığın ne boyutta olduğunu anlayamıyordum. Bir yandan da beni sadece kendisine istemesi hoşuma gidiyordu ki bu noktada kendime şaşırıyordum. *Ne oluyordu bana?*

Son irademi sakin ve mantıklı kalmak için kullanarak itiraz etmesine izin vermeden ekledim. "Milo Bayan Miriam'dan özel izin aldı, pratiğe ihtiyacı olduğunu düşündüğü için burada. Tıpkı benim gibi. Geçen yıl ben de─"

"Biliyorum." diye araya girdi. Başımı çevirip ona baktım. "O zamanlar ben de gönüllü olmaya başlamıştım."

Bildiğini biliyordum, yani geçen bahar gelmeye başladığımda Rahsan Ze'viv'i burada görüp şaşırmıştım ancak hiç konuşmamıştık. Bana dikkat ettiğini düşünmediğim için de şimdi hatırlıyor olmasına şaşırmıştım. Gülümseyerek "Evet," dedim. "Milo da bizim gibi işte."

Anlayamadığım bir şeyler homurdandı yanımda. Takılmadım ve konuyu değiştirdim, kovalara su doldururken de konuşmaya devam edip onu güldürdüm. Ancak bu meselenin kapanmadığını biliyordum. En azından onun zihninde.

Ellerimizdekilerin ağırlığıyla daha yavaş bir şekilde kampa dönerken yumuşak bir sesle "İstersen Milo'ya söyleyebilirim." dedim. Bakışları bana döndü. "Onun bilmesi problem olmaz. Böyle daha rahat edeceksen─"

"Hayır."

Hemen araya girmesine şaşırdım. Tam benden *ne* istediğini düşünmeye başladığım sırada da ekledi. "Böyle davranmam aptalca zaten. Kendimi kontrol edemiyor gibiyim." Sesinde bariz bir tiksinti vardı. "Alışırım."

Ona gülümsedim. "Bu doğal değil mi?"

Açık açık söylememişti ancak muhtemelen onun ilk sevgilisiydim, o da benim. Yirmi bir yaşında olduğumuz için bu durum biraz tuhaf görülebilirdi, büyücü olmayanlar arasında öyleydi zaten, ancak bizim korumamız gereken enerji alanları olduğundan ve büyücü aileler çocuklarını küçüklükten itibaren böyle yetiştirdiğinden çoğu büyücünün çalkantılı bir aşk hayatı olmuyordu.

Gerçi Rahsan babasının bu konuda ona herhangi bir baskı yapmadığını söylemişti, onun daha önce sevgilisinin olmama sebebi başka bir sebepten, mesela seçiciliğinden, kaynaklanıyor olabilirdi. Ne olursa olsun sonuç değişmiyordu, gizlemeye çalışsa da tecrübesiz olduğu belliydi.

"Sen benden daha iyi idare ediyor gibisin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kıskançlık konusunda mı?"

Başını sallayarak onayladığında güldüm. Benimle bu konuda bile rekabet etmek tam Rahsan'lık hareketti cidden.

"Çünkü ben normalde de kıskanç birisi değilim." diyerek onu rahatlatmaya çalıştım ama yalan söylemiyordum. Bu duygu bana o kadar uzaktı ki Serafina ile olan durumu yanlış anladığımda çok kötü hissetmiş, kendimden utanmıştım.

Bunu dediğim an Rahsan duraksadı ve söylediklerimi tarttı. Hiçbir şey demese de bazı şeyleri kıskandığı belliydi, hatta bu kıskançlığı hırsa ve ardından motivasyona çevirdiği de.

"Ayrıca sen zaten mesafeli birisin." diye ekledim. Anında keyfi yerine geldi ve sırıttı.

"Sana beni kıskanacağın şeyler vermiyorum yani, öyle mi?"

Kampa yaklaşmıştık ve kovalar hâlâ elimizdeydi, yine de hissettiğim tedirginlikle ona yaklaşma ihtiyacım galip geldi ve yanağımı koluna doğru koydum. "Evet ve vermemeye de devam edeceksin."

Güldü ancak beni çok rahatlatmak istemediğinden olsa gerek "Hmm..." dedi sadece.

Önüne geçip geri geri yürümeye başladım. "Rahsan sakın."

Bu iki kelime daha dudaklarımdan çıktığı an yanlış bir hamle olduğunu biliyordum ancak artık çok geçti. Çoktan söylemiş ve onu kışkırtmıştım. "Neden? Beni nasıl kıskandığını merak ediyorumdur belki."

"Etme. Hiç eğlenceli olmayacağından eminim."

Ona şaka yapıyormuşum gibi geldiğinden gülmeye devam etti. Karşısında durup "Ciddiyim," dedim. "Ben sadece kendime işkence ederim. Senin ya haberin olmaz ya da sabredemediğim noktaya geldiğimde ancak öğrenirsin."

Bir süre gözlerimin içine baktı. "İnsanları sevmediğim için şanslısın o halde."

Bunu ifadesiz bir yüzle söylemişti ancak gülerek tekrar yanına geçmem için yeterliydi.

Kamp alanındaki hareketliliği ve sesleri fark ettiğimiz ana kadar başka şeylerden konuştum, aramızda yalnızca birkaç ağaç kaldığında ise "Dikkatli ol." dedim. Bunu neden yapmıştım bilmiyordum, sadece içimden gelmişti ve su dolu kovaları sıhhiye çadırlarına götürdüğümüz sırada dışarıdan gelen sesleri duymuştuk.

Geçit açılıyordu.

Rahsan hızla elindekileri yere bırakınca hareketin aniliği yüzünden kovaların içindeki su etrafa sıçradı.

Peşinden ben de dışarıya koştum. Büyücü olmayan askerler kılıçlarıyla birlikte geçide doğru gidiyordu, hava elemetine sahip olanlar ise çoktan malachileri karşılamak üzere havalanmıştı.

Rahsan da bunu yapmak üzereydi. Aniden hatırlamış gibi bana döndü. "Dikkat et."

"Asıl sen dikkat et!" diye bağırdım arkasından, o sırada çoktan havalanmış yükseliyordu.

İyi olacağını biliyordum, o güçlü bir büyücüydü ve stratejik bir şekilde nasıl savaşacağını biliyordu ancak sevgilisi olarak onun için endişelenmeden edemiyordum.

Çok geçmeden ilk malachinin karşısına dikildi ve onun üzerine yıldırımlarını indirdi. Tüm orman, birkaç saniyeliğine de olsa mor bir ışıkla aydınlandı.

Onun için korkuyordum ancak aynı zamanda ondan etkilenmekten de kendimi alıkoyamıyordum. *Ona gecenin oğlu derken yanılıyordum belki de, geceyi örümcek ağı gibi saran yıldırımlarının arasında geceyi o aydınlatıyordu zira.*

❋

merhabalar!

umarım bölümü beğenmişsinizdir. aslında kesmek istediğim yer burası değildi, bir bu kadar daha yazacak şey vardı ancak sizi daha fazla bekletmemek adına iki parta ayırmaya karar verdim.

geciktiğini biliyorum, isyanınızı da anlıyorum ancak hak vermiyorum.

zira bölüm yazmamamın keyfi hiçbir nedeni yok, şu ara hayatım çok yoğun ve vakit ayıramıyorum. zaten "keyif" almak için yazıyorum, bunun benim işim olmadığını ve kendim istediğim için yazdığımı hatırlatmak isterim.

güzel yorumlarınız beni motive ederken yeni bölüm soran ya da isyan eden yorumlarınızın strese soktuğunu lütfen bilin. bunu size herhangi bir şey dayatmak ya da sitem etmek için söylemiyorum ancak eylemlerinizin bende böyle bir karşılığı olduğundan haberdar olmanızı istedim.

burada tatlı tatlı takılalım, birbirimizi yormayalım lütfen.

ayrıca geçen bölüm yapamadığım bir duyuruyu da burada yapmak istiyorum.

hikayenin yavaş ilerlediğinin ve genel olarak olaysız olduğunun ben de farkındayım. bazen bu beni de rahatsız ediyor ancak sonra durup diyorum ki e sen zaten bunun için böyle bir dünya tasarladın?

bilmeyenler için söyleyeyim ki ben bu evreni 3 kitap olarak tasarladım. ilk kitap da bir çocuğun zihninden çıkan, haliyle kısıtlı ve klişe bir evrende geçiyor. karakter yelpazemiz de dar. bu yüzden müthiş entrikalar çevirebileceğim bir malzeme yok elimde, ama bu bir bahane değil ve ikinci kitapta daha fazlasını göreceğiz. ben sadece bu kitapta aviva ve rahsan'ın yolculuğuna odaklanmak istiyorum.

daha rahsan aviva'nın bu dünyaya ait olmadığını ve kendisinin de bir kitap karakteri olduğunu öğrenmedi biliyorsunuz.

bizi bekleyen güzel şeyler var.

soru cevap etkinliğini ne zaman yapacağımı twitterdan duyuracağım, sosyal medya hesaplarıma bio'mdan ulaşabilirsiniz.

bu kitabın ikinci partına gelecek olursak niyetim en fazla bir hafta içinde yazmak, instagram'dan geri sayım başlatırım yarıladığımda.

bu gece kalanını yazmaya başlarım muhtemelen.

AYRICA ŞUNLARA BAKIN!

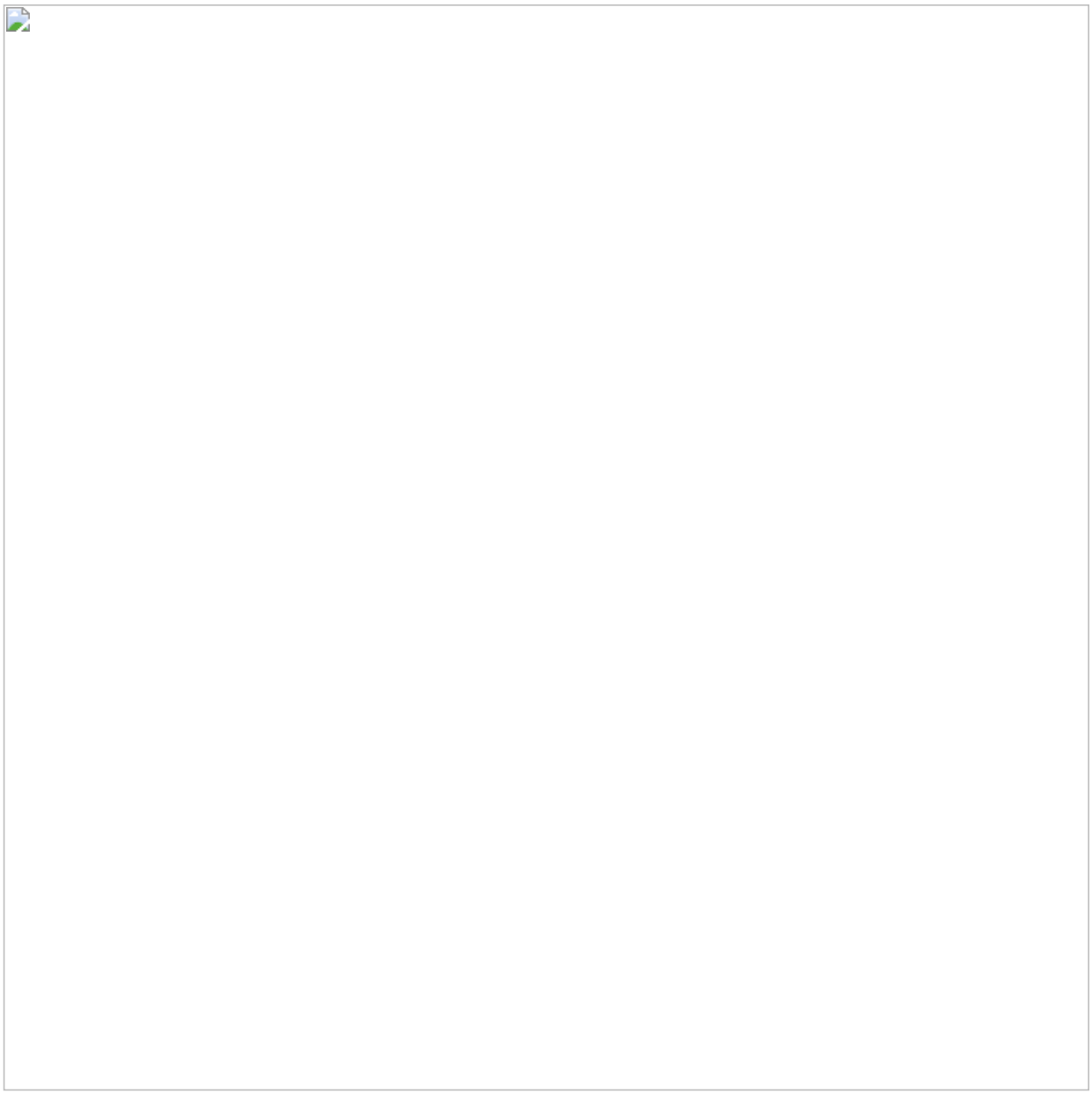

gÖRDÜĞÜM ANDA RAHSAN VE AVİVA DİYE BAĞIRDIM.

bunlar da diğer bulduklarım:

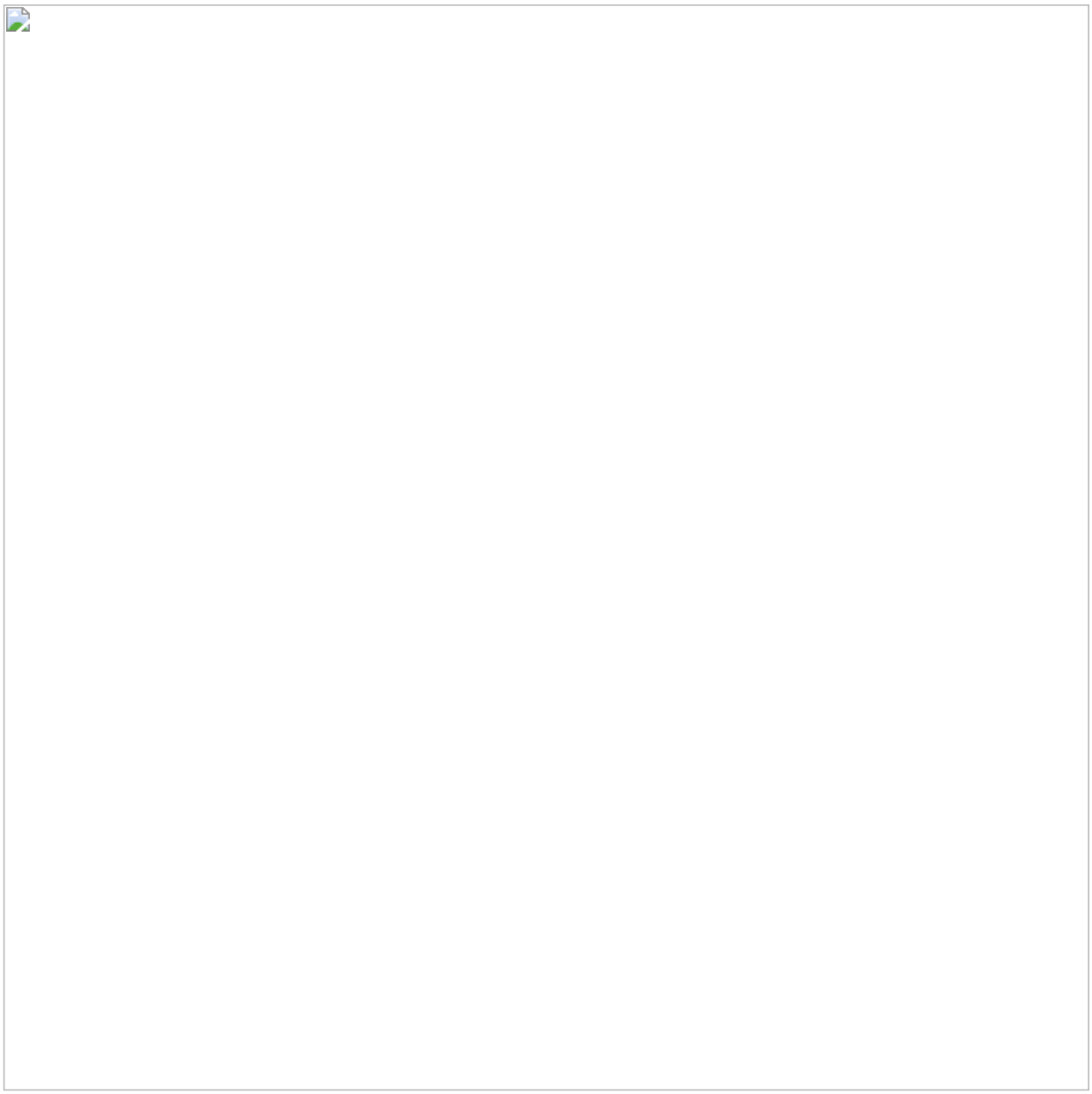

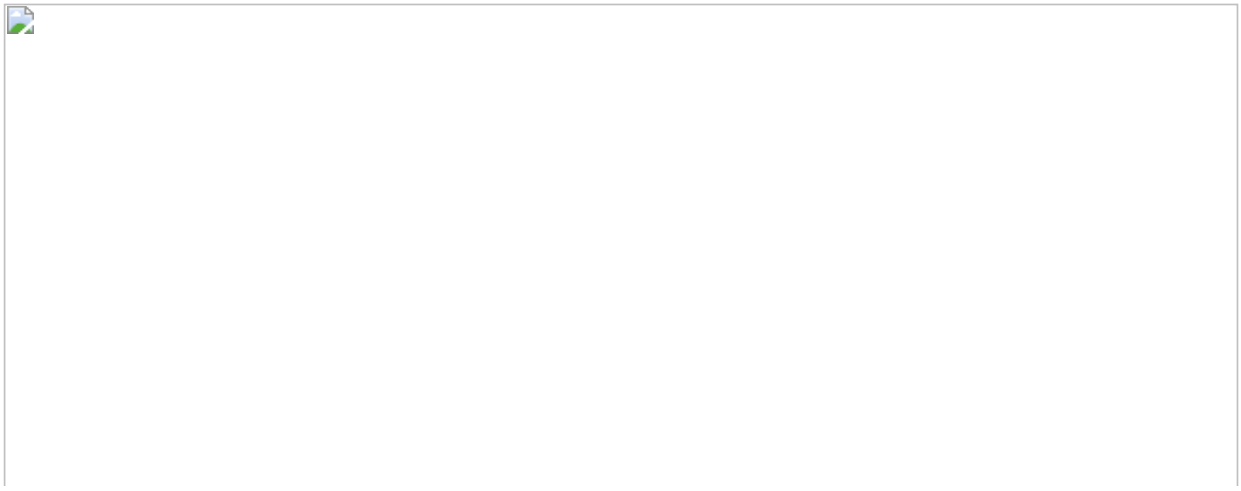

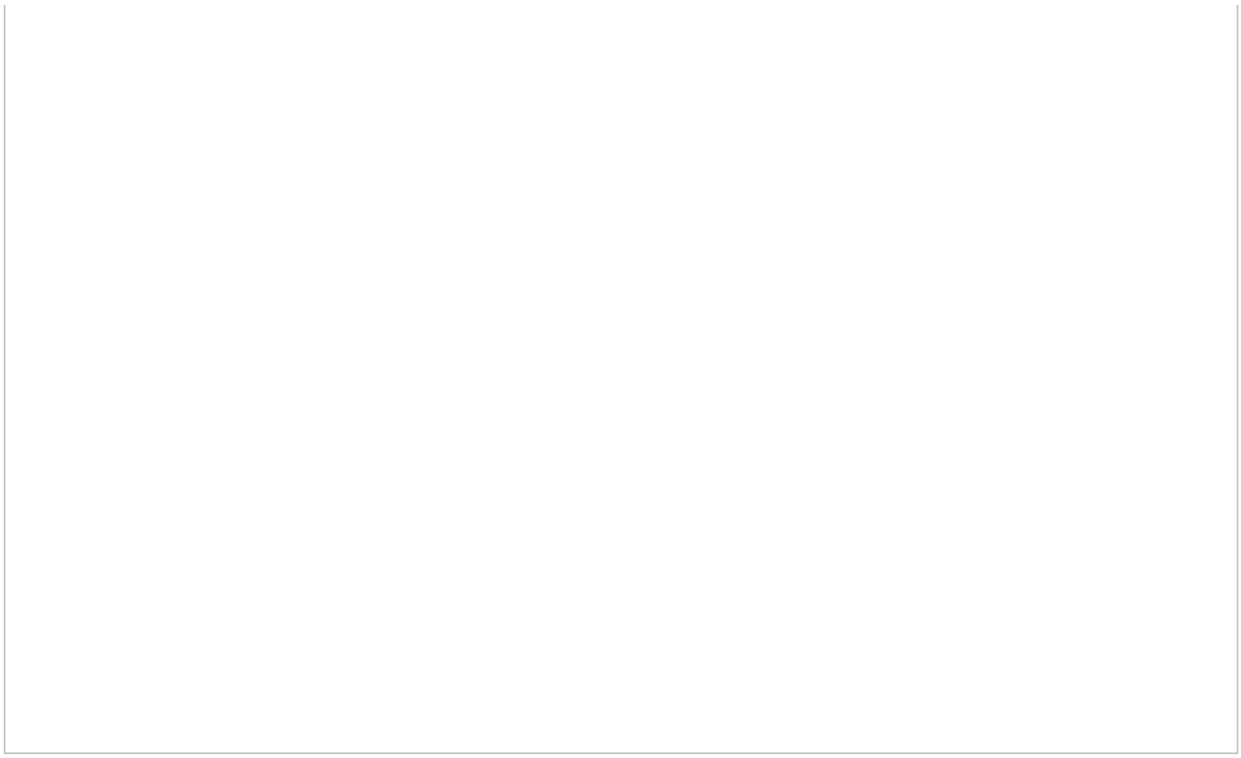

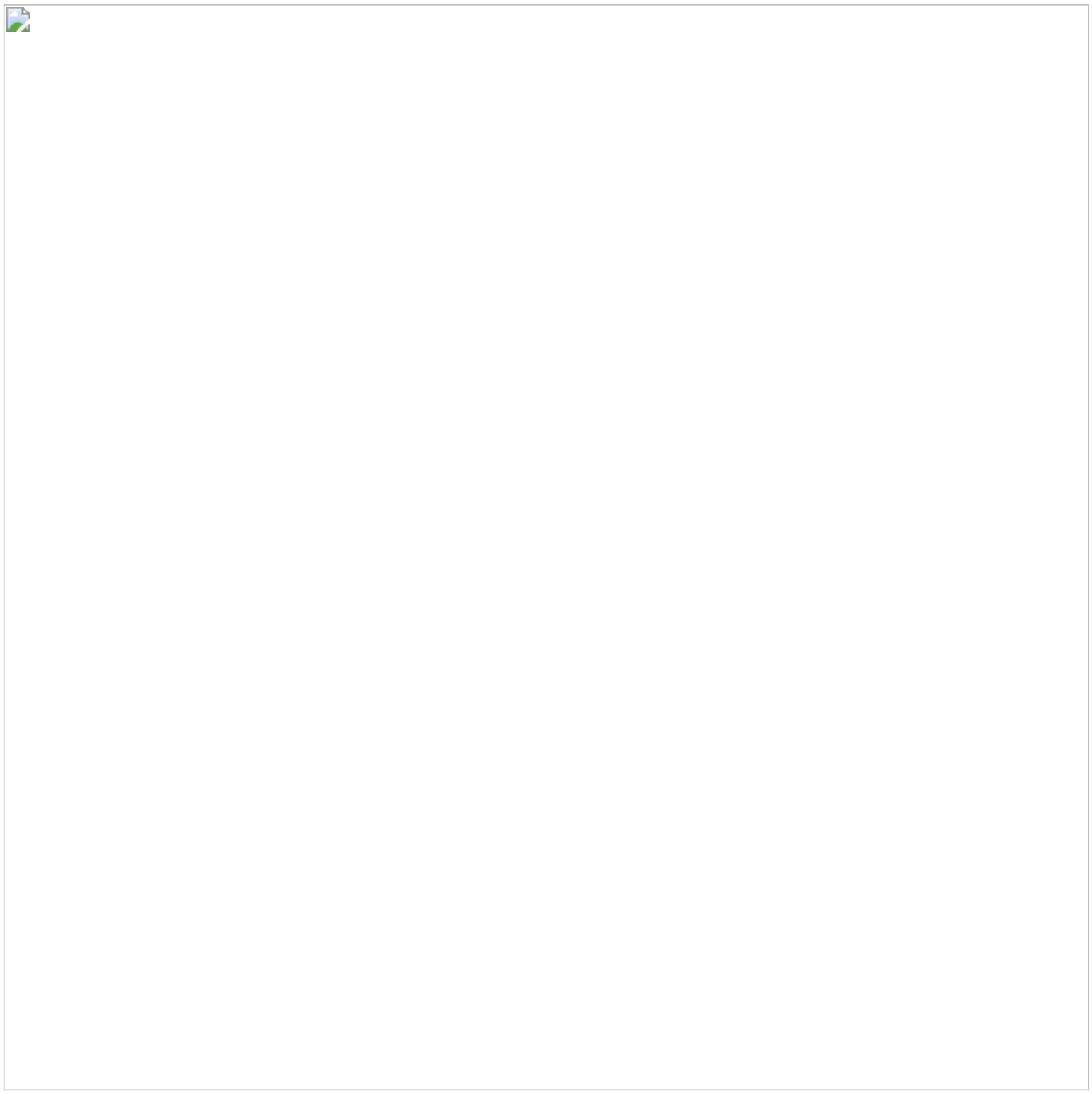

siz en çok hangisini benzettiniz?

çok çok sevgiler,
Sareinn.

6 Mart 2024.

18. SEN AYDINLATIRSIN GECEYİ II

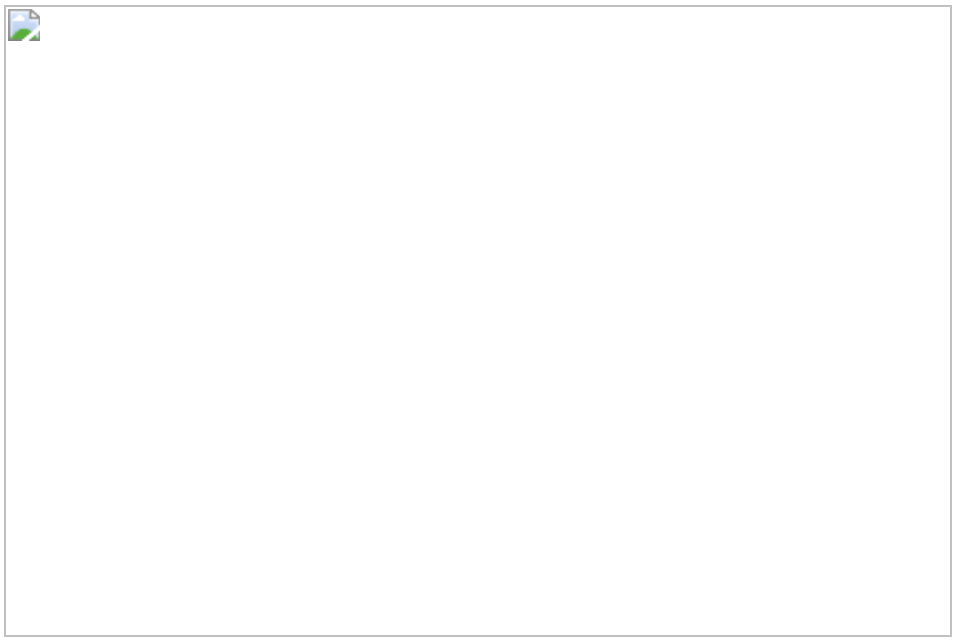

INTERWORLD, METAMORPHOSIS

Kordhell, Murder In My Mind

❊

Rahsan'ın uçarken ardında bıraktığı rüzgârın sadece bir saniye için saçlarımı savurmasına izin verdim. Sonra harekete geçmem gerekti.

Yaratıklar geçitten çıktığı an kamp alanı tam bir karmaşa haline geliyor, sesler ve çığlıklar birbirine karışıyordu. Üstelik ne kadar aşina olursanız olun o dehşet anı içerisinde hafızanızı yitirmişsinizcesine yolunuzu kaybedebiliyordunuz.

Şimdi bunun olmasına izin veremezdim, dolayısıyla önemli olan tek şeyi, Milo'yu bulmam gerektiğini hatırlatıyordum kendime.

Neredeydi?

Onu en son birkaç dakika önce, ateşin başında görmüştüm. Eve Generel Keiv ile konuşurken yanında dikiliyor, elleri arkasında utangaç bir şekilde etrafı inceliyordu. Bir an için göz göze gelmiştik, sonra Rahsan'la çadıra girmiştim ve...ve olan olmuştu.

Geçit açıldığı esnada Eve ile olduğunu bildiğimden içim biraz olsun rahattı ancak onu sağ salim görene kadar kalbimdeki sıkıntıdan kurtulamayacağımı biliyordum.

Bu yüzden koştum.

Kaosun, yıldırımların ve geçidin tam tersi yöne, ağaçların sıklaştığı ormana doğru koştum. Diğer şifacıların yakınlarda olduğunu biliyordum, yaratıklar geçitten çıktıkları an ─kışkırtılmadıkları sürece─ doğrudan saldırmak yerine herhangi bir yapıya yöneldiklerinden çadırlarda durmamız yasaktı. Bu sebeple olup biteni görebileceğimiz kadar yakına ancak saldırılardan etkilenmeyeceğimiz kadar uzağa saklanırdık.

"Milo? Milo!"

Karanlık ormana daldığım an tedirgin olan sesim ilerlemeye devam ettikçe daha güçlü ancak panik dolu çıkmaya başladı. Etrafta kimse yok gibiydi. Koşarken çalılar bacaklarımı sıyırıyor, karanlıkta taşlara takılıp tökezliyordum ancak bir tane bile şifacıya rastlamıyordum.

Çok mu gitmiştim? Karanlıkta fark etmeden ormanın derinliklerine mi ilerlemiştim?

Kaybolmak isteyeceğim son şey olduğundan şüpheye düştüğüm an geri dönmeye karar verdim. Ardından dakikalardır uzaklaştığım kaosa doğru koşmaya başladım, ağaçların seyrekleştiği yere kadar da durmadım.

Sesler kulak zarımı patlatacak kadar yakından gelmeye başladığında nefes nefeseydim; bir ağaca yaslanmış, göğüs kafesimi delecek kadar hızlı atan kalbimi tutarak soluklanmaya çalışıyordum.

Kendimi zorlamış ve düştüğümde bile durmamıştım çünkü durduğum anda kaybolma ihtimalimi artırırdım. Ormandaki ağaçlar öylesine sıktı ki gökyüzünü görmek imkânsızdı. Dolayısıyla ne büyünün yaydığı ışıkları takip edebilir ne de yıldızlara bakıp yolumu bulabilirdim, geçit kapandığı an işim biterdi.

Kalbim azıcık yavaşladığında geri gelmenin yapmam gereken tek şey olduğunu fark ettim. Zira ben ormanda derinlere gitmemiştim, şifacılar olması gerektiği kadar ilerlememişti. Uzaktan seçebildiğim kadarıyla hepsi tek bir yerde toplanmıştı ve ortalarına da henüz üçüncü sınıf olan Milo'yu almışlardı.

Onu gördüğüm anda rahatlayarak oldukları yere, geçidin batısına doğru yürümeye başladım ancak kafam karışmıştı. Neden orada duruyorlardı? Bulundukları yer geçide çok yakındı. Üstelik neden orada durmak için bugünü seçmişlerdi? Görünüşe göre hepsinin haberi vardı ve bu duyuru ben göle gittiğimde yapılmıştı.

Yanlarına yaklaştığımı ilk fark eden ismini Adira olarak hatırladığım kıdemli şifacı oldu ve o geldiğimi haber verene kadar gözlerimi Milo'dan ayırmadım. Aralarında en tecrübesiz ve burada görevli olarak bulunmayan tek kişi olduğundan onu korumak ister gibi ortalarına almışlardı ancak bu yüzündeki dehşet ifadesini silmeye yetmemişti.

Yetmezdi de.

Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum, geçen yıl ilk görevimde gerçekleşen saldırıdan sonra ben de bir süre kendime gelememiş ve o geceden sonra birkaç gün uyuyamamıştım.

Savaşmak için eğitildiğimiz yaratıklar yakından çok daha korkunçtu çünkü, gördükten sonra bir süre olanları algılayamayacağımız ve *onları nasıl yenebiliriz ki?* çaresizliğine kapılacağımız kadar korkunç. İçimizdeki umuttan geriye sadece kırıntıları bırakacak, kıtanın güvenli iç kısımlarına atanmak için varımızı yoğumuzu ortaya koyacağımız kadar korkunç.

Üstelik göreve geldiğimizde ne ile karşı karşıya olduğumuzun ilk defa tam anlamıyla farkına varıyorduk. Zira büyücülerin savaşmasına ve rahat

uyumamızı sağlamasına öylesine alışıyorduk ki o zamana kadar canlı bir tanesini hiç görmüyorduk.

Gördüğümüzde ise...Milo gibi oluyorduk. Gözler sonuna kadar açık, korkudan kıpırdayamaz ve yaşama iç güdüsüyle savaşır halde. Arkamıza bile bakmadan kaçmamak için tüm gücümüzü kullanıyorduk o an, sonra alışıyorduk. Asla tam olarak kabullenemiyorduk elbette, ancak o his geldiğinde daha kolay bastırabiliyorduk.

"Malkin! Nihayet!"

Kıdemli şifacının ismimi söylemesiyle birkaç göz üzerime doğru çevrildi, bunlardan birisi de Milo'ya aitti.

Geçmem için açtıkları boşlukta ilerlerken nerede olduğumu soruyorlardı, iyi olup olmadığımı. Onlara cevap vermek yerine kaskatı kesilmiş arkadaşıma sarıldım. Gözlerim hissettiğim rahatlamayla kapandı. "Şükür ki iyisin."

"Birisi Aranoff'a haber versin!" diye bağırdı arkamdan bir adam. "Malkin geri döndü."

Aranoff diye bahsettiği Isaac oluyordu, yanlarında olmadığımı fark ettiklerinde aramak için onu yollamış olmalılardı.

Milo'nun elleri yavaşça sırtımı buldu ve sarıldığında korkusunu daha net hissettim. Buradaki kimse onu sakinleştirmeye çalışmamıştı elbette, korkusuyla başa çıkması gerektiğini düşünmüşlerdi. Neden böyle yaptıklarını anlıyordum, sonuçta hepimiz o yoldan geçmiştik ancak yakın arkadaşım bu haldeyken kayıtsız kalmam mümkün değildi.

Bu yüzden parmak uçlarımı hafifçe sırtına bastırdım ve biraz olsun gevşediğini hissedene kadar durmadım. Ne yaptığımı anladığında sadece benim duyabileceğim şekilde "Teşekkür ederim." dedi. Ondan ayrılırken gülümsemekle yetindim, sonra arkası bize dönük olan Eve'e hitaben konuştum.

"Neden burada toplandık? Geçide bu kadar yakın olmamız tehlikeli değil mi?"

Eve yavaşça bana doğru döndü, yüzünde benden hoşlanıyor mu yoksa nefret mi ediyor anlayamadığım bir gülümseme vardı. "Mohsad'ın emri." dedi, onaylamadığı ses tonundan bile belliydi.

General Keiv'e rütbesi ve soyadıyla hitap edilmesine o kadar alışmıştım ki bir an kimden bahsettiğini anlamadım. Konuşmaya devam ettiğinde ise bunu tamemen unutacak kadar dağıldım.

"O karganın fikirlerine gereğinden fazla önem veriyor."

Karga.

Orev.

Rahsan'dan mı bahsediyordu?

"Buranın güvenli olacağını söyledi. Anlaşılan yaratıklar geçidin batısına doğru hiç uçmuyormuş."

Böyle bir gözlemi Rahsan kadar dikkatli birisinin yapması olağan dışı değildi ancak bana hiç bahsetmediği için şaşırmıştım. Başımı kaldırarak önce yaratıklara sonra da ona baktım.

Dakikalardır havadaydı. Paul ve bir ışık büyücüsüyle birlikte malachinin etrafını sarmıştı ve ışık büyücüsü canavarın dikkatini dağıtmaya çalışırken saldırmak için fırsat kolluyordu.

Nasıl bu kadar soğukkanlı kalabildiğini merak ediyordum zira onun yerinde olmayı hayal bile edemiyordum. Malachinin yarasaya benzeyen kanatları muazzam büyüklükteydi; her çırptığında havayı dövüyor, çığlıkları kulak tırmalıyordu.

Işık büyücüsü hazır olduğunda Malachinin gözlerini kör edecek kadar büyük, sarı hareli beyaz bir ışık topu yarattı. Bunu fırsat bilen Rahsan da kalça hizasında iki yana doğru açtığı ellerini pençe gibi büktü, biraz daha yükseldi ve bir anda tepesinde gürüldeyen kara bulutlardan aşağıya yıldırımlarını indirdi.

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Gökyüzünü çatlamış gibi gösteren mor yıldırımlarının arasında, yüzündeki o sert ifadeyle en az savaştığı yaratıklar kadar korkunç görünüyordu ancak ona bakarken en ufak korku hissetmiyordum. Aksine, *etkileniyordum*.

Rahsan Ze'viv karşısındaki malachiyi başından vurmuş acı acı çığlıklar attırırken dilim tutulmuş gibiydi, gözlerimi üzerinden ayıramıyordum. Milo arkamdan bana doğru eğilip dikkatimi dağıtmasa bir müddet daha ayıramazdım muhtemelen.

"Onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

Ses tonu dudaklarımda bir gülümsemenin belirmesine sebep oldu. Görünüşe göre etkilenen tek kişi ben değildim.

Cevap verirken gözlerim hâlâ Rahsan'ın üzerindeydi, şimdi Paul de ona katılmıştı ve ikisi bir kol mesafesi kadar yakındı. Ne konuşuyorlarsa Rahsan oldukça odaklanmış görünüyordu, yüzünde de nefrete benzer bir ifade vardı.

"Çünkü sen onu sadece düello yaparken gördün, asıl düşmanın karşısında değil."

Okulda yapılan düelloların belli kuralları vardı ve karşı tarafa zarar vermemek esastı. Oysa geçitlerden çıkan yaratıkların karşısında istediği kadar vahşi olabilirdi.

Milo elbette Rahsan'ı dövüşürken görmüştü, zaten o ve Matias arasındaki düellolar birinci sınıftan beri meşhurdu. Öyle ki diğer düelloları izlemeyenler, hatta şifacılar bile onlarınkini görmek için toplanırdı. Zira Rahsan, saf bir toprak büyücüsü olduğu için ondan daha güçlü olan Matias'ın karşısında dezavantajlı konumda olmasına rağmen soğukkanlılığı ve zekâsıyla öyle iyi taktikler geliştirirdi ki kıran kırana bir mücadele gerçekleşirdi. Galip de sürekli değişirdi.

En son arenada yaptıkları düelloda Matias öncekilere göre daha kolay kazanmıştı çünkü Rahsan kontrolü en başından kaybetmişti. Onu neyin bu kadar sinirlendirdiğini hâlâ bilmiyordum.

Ancak Milo'nun neden bu kadar şaşırdığını çok iyi biliyordum. Rahsan'ı ilk kez görev esnasında gördüğümde ben de onun kadar şaşırmıştım çünkü, o zamana kadar onun sadece iyi yazılmamış bir kötü karakter olduğunu düşünmüştüm.

Ne kadar tehlikeli ve acımasız olabileceğini gördükten sonra ise...eh, yazara haksızlık yaptığımı kabullenmiştim. Gözü dönmüş tirana dönüşmesi o kadar da uzak bir ihtimal gibi gelmemişti zira. *Ki o ihtimal hâlâ söz konusuydu.*

Kalan son malachi de geceyi yırtan bir çığlık atarak can verdi ve vücudu tuhaf bir açıyla geriye doğru kıvrıldı. Ardından hızla yere düşmeye başladı.

Bir alkış koptu, az önceki dehşet havası yerini zafer mutluluğuna bıraktı ve uzun ıslıklar çalındı. Havada kalan üçlü ise gücünün son kırıntılarını çakılmakta olan malachiyi yavaşlatmak için kullandı.

Gözlerimi üzerinden ayıramıyordum, Milo omuzlarımdan tutup beni yönlendirmese Eve'in harekete geçmemiz için işaret verdiğini bile fark etmezdim muhtemelen.

Biz saklandığımız gölgelerin arasından çıkıp kamp alanına doğru yürürken onlar da yere indi, birbirlerini tebrik ettiler ve Paul tek elini Rahsan'ın omzuna koyup sıktı. Yanından geçip gitmeden önce hiçbir şey söylemedi ancak yüzündeki ifadeden onunla gurur duyduğu belliydi.

Kıdemli yıldırım büyücüsü arkasını döndüğü anda Rahsan başını eğerek hafifçe gülümsedi ve içim sımsıcak bir hisle doldu, bu küçük ama tatlı anı yakalayabildiğim için kendimi şanslı hissettim.

Onunla gurur duyan tek kişi Paul değildi elbette; ona koşup sarılmak, yüzünün her noktasını öperken ne kadar harika olduğunu söylemek istiyordum ancak yapamazdım.

Ben bir şifacıydım ve önce görevimi yerine getirmeliydim. Üstelik bu gece bir değil iki taneye sahiptim.

Eve de bunu hatırlatmakta gecikmemiş; önce ellerini çırparak dikkatimizi çekmiş, sonra da herkese ne yapması gerektiğini söylemişti. Büyücülerden

yaralanan yoktu ancak diğerleri için aynısı söyleyemezdim. Yine de ölüm tehlikesi bulunan kimse olmadığı için şanslıydık.

Enoch tarafından saldırıya uğramış bir askerin kırık kolunu iyileştirdiğim sırada Milo yanımda duruyordu. Ben kemikle ilgilenirken bir işe yarama ihtiyacıyla adamın şakaklarını ovuyor, acıyı daha az hissetmesi için büyü yapıyordu. Askerin bilincinin yavaşça kapandığını fark ettiğinde endişesini daha fazla gizleyemedi.

"Son dördün haftalarının daha güvenli olduğunu sanırdım, saldırılar hep böyle yoğun mu olur?"

İşime konsantre olduğum için ona hemen cevap vermedim, verdiğimde ise gözlerimi adamın kolundan ayırmadım. "Evet. Güvenli demek biraz yanlış aslında, kastedilen sadece geçitlerin daha az açıldığı. Yoksa saldırılar aşağı yukarı böyle oluyor."

Sessizleşti. Yaralı asker de acıyla inlemeyi kesmiş, Milo'nun büyüsü sayesinde uykuya dalmıştı.

Zihninden neler geçtiğini tahmin ederek başımı kaldırdım ve ona gülümsedim. Zor olsa da kolu iyileştirmiştim ve alnımda ter birikmişti.

"Nasıl hâlâ hayattayız diye düşünüyorsun, değil mi?"

Bunu söylememi bekliyormuş gibi atladı. "Evet."

"Ben de senin gibi düşünmüştüm. İlk görevimde yani."

"Ve? Cevabı buldun mu?"

Emin değilim der gibi dudağımı büktüm."Sanırım herkesin işini iyi yapması. Tabii bir de güven ve küçük mucizeler."

Başımı çevirip uyuyan askeri çadıra taşıyabilecek gönüllüler bulmak için etrafa bakındım. Milo'nun sesinden cevabımı garipsediği belliydi.

"Küçük mucizeler mi?"

"Evet. Seneye bolca şahit olacaksın."

İki askerin dikkatini çekmeyi başardığımda gelmelerini işaret ettim ve panik olmamaları için durumu açıkladıktan sonra arkadaşlarını sıhhiye çadırlarına götürmelerini rica ettim. Milo da benim gibi ayağa kalktı ve ben askerler dikkatli davranıyor mu diye arkalarından izlerken kafasındaki soru işaretleriyle bana baktı.

Bizden uzaklaştıklarında ellerim belimde ona döndüm ve gülümsemeye çalıştım. "Ee, nasıl hissediyorsun? Geldiğine pişman oldun mu?"

"Hayır." Başını eğip tek ayağının ucuyla toprağı eşeledi. "Yani korktuğumu inkâr edemem, gördün zaten ama pişman olmadım. İyi oldu gözlerimle görmek. Geldiğime memnunum."

Tam ona bir şey söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki yaşlı olmasına rağmen bir şahininki kadar keskin gözlere sahip olan Eve'e yakalandık.

"Yeni çocuk!" diye bağırdığını duyduğumuz anda ikimiz de irkilerek sesin geldiği yöne doğru baktık. Elbette en kıdemli olduğu için en ağır yaralı askeri o iyileştiriyordu. Bunu yaparken de yalnız değildi, yanında iki kişi daha vardı. Elini gel der gibi salladı. "Sen yanıma!" Sonra gözleri beni buldu. "Malkin sen de sallanma, ihtiyacı olan kim varsa yardıma git!"

Birbirimizden ayrılmadan önce sadece birkaç saniyemiz vardı, biz de bunu verimli kullandık.

"Hep böyle midir?" dedi Milo neredeyse dudaklarını kıpırdatmadan.

Onu taklit ederek cevap verdim. "Daha bile beterdir. Ona malzeme taşırken memnun olursun artık."

Sonra farklı yönlere dağıldık.

Eve'den olabildiğince uzaklaşma planımı devreye soktuğum anda yere diz çökmüş, askerlerin ufak tefek yaralarını iyileştiren Isaac'i gördüm ve altın bulmuş kadar sevindim. Adımlarımı da doğrudan ona yönelttim.

Tepesinde dikilince gölgem üzerine düştü ve kim olduğuma bakmak için omzunun üzerinden dönüp baktı. Başımı hafifçe eğerek ona gülümsedim.

"Ben ne yapabilirim?"

"Aviva!" dedi beni gördüğüne sevinmiş bir şekilde. Sonra doğrudan ne yapacağımı söyledi. Bana kalsa böyle sıcak bir karşılamadan sonra direkt nasıl olduğunu sorar ve ufak bir sohbete girerdim ancak karşımdaki benden birkaç yaş büyük ve sorumluluk sahibi bir şifacıydı, dolayısıyla hastaların bir aciliyeti olmamasına rağmen önceliği onlara veriyordu.

"Benimle yapabileceğin bir şey yok ancak iş yükümü hafifletebilirsin."

Gözleriyle ilgilendiği adamın arkasında bekleyen askerleri işaret ettiğinde yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve "Buyrun, ben yardımcı olayım." diyerek onu yanıma davet ettim.

Ne kadar yorulmuş olursam olayım askerlere daima nezaketle ve mümkün olduğu kadar gülümsemeyle yaklaşırdım çünkü burada olarak neleri feda ettiklerinin farkındaydım. Büyü gücü varken bile burada olmak büyük bir cesaret istiyordu ve bu insanlar her gece canını dişine takıp kaç katı olan yaratıklara kılıç sallıyordu.

Bir süre Isaac ile yan yana hastaları tedavi ettik. Hafif yaralı oldukları için büyü değil merhemleri ve sargı bezlerini kullanıyorduk, bu daha ilk saldırıydı ve gece boyu gücümüze ihtiyacımız olacaktı.

Isaac kendi işini bitirdiğinde benim son kalan askerin kolunu bandajlamamı bekledi ve malzemeleri toplarken "Diğerlerini bulabilmene sevindim." dedi. "Saldırı başlamadan önce göle mi gitmiştin?"

Bandajın kalan kısmını elime dolayıp düzelttim. "Evet. Bir duyuru yapıldıysa bile duymadığımdan doğrudan ormana koştum. Neyse ki çok geç olmadan geri dönmeyi başardım."

"Neyse ki."

Aklıma gelen şeyle başımı kaldırıp ona baktım. "Beni aramaya sen çıkmışsın, teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz."

Birbirimize gülümsedik. "Sen nasılsın bu arada? Ruth nasıl?"

"İyiyim ve o da iyi. Biraz telaşlı tabii, ancak onun dışında iyi."

Normalde iyimser bir insan olsam da o anda bulunduğumuz yer geçidin önündeki kamp olduğundan ve burada kötü haberler daha sık verildiğinden endişeyle "Neden?" diye sordum.

Bu halime güldü. "Merak etme, kötü bir şey değil." Başını eğerek topladığımız malzemeleri tepsiye yerleştirmeye başladı ancak bu sadece bir bahaneydi, utandığını gizlemeye çalışıyordu. "Bu yaz evleneceğiz, onun hazırlıklarıyla ilgileniyor sadece."

Gözlerim kocaman açıldı, yüzümü ise neşe dolu bir gülümseme kapladı. "CİDDİ MİSİN?"

Gülümseyerek başını salladığında bir an ne diyeceğimi şaşırdım."Sizin adınıza çok sevindim, gerçekten. Şimdiden mutluluklar dilerim."

Burada olmamasına rağmen sevgilisi yanındaymış gibi yanıtladı. "Teşekkür ederiz."

Dudaklarımdaki gülümsemeyi silemiyordum ─ki onları tanıyor bile sayılmazdım, aramızdaki ilişki ekip arkadaşlığı ve göz aşinalığından ibaretti ancak bu haber gecemi güzelleştirmişti.

Kendime engel olamayarak bir soru sordum. "Ne zamandır birliktesiniz peki?"

Daha fazlasını bilmek istiyordum çünkü aşkın bu tatlı hali içimi yaşam enerjisiyle dolduruyordu. Ancak cevabı duymayı hiç beklemediğim türdendi.

"Yedi yıl."

"Ne?!"

Şaşkınlığıma ufak bir kahkaha attığında kendimi toparlamaya çalıştım. "Affedersin, sadece benden çok büyük görünmüyorsunuz ve yedi yıl diyince..."

"Sorun değil, kime söylesek bu tepkiyi alıyoruz zaten. Yedi yıl olduğuna bazen ben de inanamıyorum."

"Çocukluktan mı tanışıyorsunuz?"

"Sayılır. Akademiye girmeden iki yıl önce tanışmıştık."

Yani on altı yaşlarındayken. Bazı insanlar gerçekten çok şanslıydı, aşk kucaklarına düşüveriyordu. Bense kısa bir süre öncesine kadar aşkın asla beni bulmayacağını, hep kenardan izleyeceğimi düşünüyordum.

Bıraksalar Isaac ile bu konuda saatlerce konuşabilirdim. Hem o çok samimi ve konuşması kolay biriydi hem de konu çok ilgi çekiciydi. Ancak hikayenin devamını öğrenmeme kalmadan bir gölge düştü üzerimize.

İkimiz de yavaşça karşımıza dikilen kişiye döndük. Daha görmeden o olduğunu biliyordum, kalbimin tekleyişinde bunu hissetmiştim.

Rahsan Ze'viv siyah pelerininin içindeydi ve ifadesiz bir suratla bizi izliyordu. Daha doğrusu, Isaac'i. Yani bu geceki ikinci avını.

Üstelik o ayakta biz diz çökmüş vaziyette olduğumuzdan niyeti bu değilse bile bakışları küçümser görünüyor, hiçbir şey söylememesi de üzerine tuz biber ekiyordu.

Durumu kurtarmak için "Rahsan!" dedim neşeli çıkarmaya çalıştığım bir sesle. Bakışları yavaşça bana doğru döndü ancak ifadesi değişmedi. "Benim yanıma mı geldin yoksa ilgilenmem gereken bir durum mu var?"
Yoksadan sonraki kısımda aklıma gelen ihtimaller yüzünden gülümsemeyi bıraktım. "Yaralanmadın, değil mi?"

"Yaralanmadım ama ilgilenmen gereken bir durum var."

"Hemen."

Ayağa kalkmak için harekete geçtiğimde Isaac de benimle birlikte doğruldu. Bir an bakışlarım o ve Rahsan arasında gezindi. Tuhaf bir andı ve içimde bu tuhaflığı bitirmek için müthiş bir istek vardı. Bu yüzden elimle önce Isaac'i gösterdim.

"Bu arada tanışmıyorsanız, Rahsan, bu benim ekip arkadaşım Isaac." Sonra hâlâ onu incelemekte olan Rahsan'a doğru çevirdim. "Isaac, bu da Rahsan─"

"Ze'viv, biliyorum." Isaac sözümü kesti ve arkadaş canlısı bir gülümsemeyle elini ona doğru uzattı. "Birkaç defa aynı görevde bulunduk ancak tanışma fırsatımız olmadı. Isaac Aranoff, memnun oldum."

Rahsan bakışlarını önce ona uzatılan ele, sonra tekrar Isaac'in yüzüne çevirdi. Ardından pelerinin içinde kalan kolunu hareket ettirerek onunla tokalaştı.

"Rahsan Ze'viv."

Isaac'i hâlâ güvenli bölgeye almadığının farkındaydım ancak işleri nasıl hızlandıracağımı biliyordum. Bu yüzden bir adım atıp Rahsan'ın yanına geçtim ve artık karşımda olan Isaac'in bakışları üzerime çevrilirken gülümseyerek Rahsan'ın koluna girdim.
"Kendisi aynı zamanda benim erkek arkadaşım. Sözümü kesmeseydin soyadını değil bunu söyleyecektim."

Isaac tek elindeki tepsiyi önüne alıp karnına doğru bastırdı ve gülerken başını eğdi. "Affedersin."

Onuna birlikte güldüm ancak heyecandan ölüyordum aslında. Titreyen sesime rağmen kelimeleri nasıl düzgün söyleyebilmiştim hayret ediyordum.

RAHSAN ZE'VİV BENİM ERKEK ARKADAŞIMDI VE BUNU İLK DEFA SESLİ DİLE GETİRMİŞTİM!

HEM DE BAŞKA BİRİSİNE!

İKİMİZ DIŞINDA BİRİSİ BİLİYORDU ARTIK!

Aynı anda hem rahatlamış hissediyordum hem de heyecanla çarpan kalbimin dizginlerini elime almaya çalışıyordum.

Söylemiştim. Sonunda söylemiştim ve bunu yapmak düşündüğüm kadar zor olmamıştı. Aksine, özgürleşmiştim ve herkese haykırmak istiyordum artık, bu gerçeği tüm dünya bilsin.

Başlangıç olarak bizi pek tanımayan Isaac'e söylememse şaşırtıcı değildi, insan bazen bazı şeyleri en yakınlarına değil kırk kat yabancıya daha kolay söylerdi.

Üstelik Isaac arkadaşlarımın ve yakın çevremin verebileceği tepkilerden hiçbirini vermemişti. Yalnızca başını eğerek "Sizi yalnız bırakayım," demiş ve veda ederek yanımızdan ayrılmıştı. Şaşırmamıştı bile. Neden şaşıracaktı ki? Bizi tanımıyordu ve birlikte olmamızın bir felaket olduğunu ya da Rahsan'ın beni kandırmaya çalıştığını düşünmüyordu. O sadece ekip arkadaşının sevgilisiyle tanışmıştı ve bu bilgi hayatında hiçbir değişiklik yaratmamıştı.

Hissettiğim özgürlüğün verdiği mutlulukla bir süre gülümseyerek onun yanımızdan uzaklaşmasını izledim, sonra Rahsan'ın dikkatli bakışlarının üzerimde olduğunu fark edip gözlerimi ona çevirdim. Gülümsemem utangaç bir hâl aldı.

"Bunu söylememi beklemiyordun, değil mi?"

"Beklemiyordum." Yerinden kıpırdamasa da başını bana doğru eğmiş, yüzünde keyifli bir gülümseme belirmişti. "Ama hoşuma gitti."

"Benim de." dedim hemen. "Yani söylemek. İyi hissettirdi."

Bir an için gülümsemeye devam etti ancak sonra aklına ne geldiyse yüzü gölgelendi. "Pişman olmayacaksın, değil mi?"

"Neden olayım ki? Seninle birlikte olmaktan gurur duyuyorum."

Bu gece söylediklerimle hem onu, hem kendimi şaşırtıyordum ancak kelimeler daha zihnime düşmeden dilimden dökülüyor, Rahsan'ın hayretle kaşlarını kaldırıp gülümsemesine sebep oluyordu. "Bak sen...öyle mi?"

"Öyle." Bakışlarımı ayak uçlarıma indirdim. Yerimde duramıyordum ancak söyleyeceklerimden de geri kalmıyordum. Daha kısık ama hızlı bir şekilde ekledim. "Seninle de gurur duyuyorum."

Cevap vermeyeceğini anladığım birkaç saniye geçti aradan, pes edip başımı kaldırdım ve yüzüne baktım. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi, bakışları gözlerimin arasında geziniyordu.

"Seni öpmem için mi böyle şeyler söylüyorsun?"

Utançla karışık bir panik dalgası geçti üzerimden, başımı çevirip bize doğru bakan var mı diye kontrol ettim. Şifacıların işi bitiyor gibiydi, askerler de yanan birkaç ateşin başında toplanmaya başlamıştı. Her şey normale dönüyordu ve bize bakan yoktu. Rahatlayarak elimi pelerinimin altından çıkardım ve onunkini bulmak için harekete geçtim. Parmaklarım parmaklarını bulduğunda benden önce davrandı ve elimi elinin içine hapsetti.

"Beni öpmen için değil, böyle düşündüğüm için söylüyorum. Gerçekten harikaydın."

Bakışlarını kaçırdı, yüzü ve sesi huysuzdu ancak bunun gerçek duygularını saklamak için kullandığı bir maske olduğunu biliyordum artık.

"Paul pek öyle düşünmüyor. Ona göre daha iyisi olabilirmiş."

"Elbette olabilir, sonuçta gelişmeye açık bir potansiyelin var. Ancak daha iyi olabilir demek şimdi iyi değilsin demek değil. Gerçekten harikaydın."

Cevap vermedi. Bazen bana öyle bakıyordu ki daha önce kimsenin ona samimi bir şekilde duygularını ifade etmediğinden korkuyordum. Böyle şeyleri hiç duymadığından. Yüzünden onu gafil avlamışım gibi bir ifade geçiyordu çünkü, söylediklerimi gerçekten kastediyor muyum onu sorguluyordu.

Tabii yaptığının sadece sorgulamak olduğundan emin değildim, az önce öpmekten mi bahsetmişti o?

Kendi kendimi utandırdığımı ve bakışlarının gittikçe odaklandığını fark ettiğimde "Neden öyle bakıyorsun?" dedim gülerek. "Söylediklerimde ciddiyim. Sana iltifat ediyorum, böyle durumlarda teşekkür edilir."

Elinin arasındaki elimi hafifçe sıktı. "Teşekkür ederim."

Kısık, yavaş söylenmiş bir teşekkürdü bu, anında aramızdaki havayı değiştirmişti. Bunu o da fark etmiş olacak ki "Şu Isaac," diyerek konuyu değiştirdi. "Gidip birisine söyler mi?"

"Birlikte olduğumuzu mu? Sanmıyorum. Genelde işinde gücündedir, merak etme."

"Kendim için söylemiyorum. Bana kalsa herkes bilir zaten, sadece küçük arkadaşlarının kulağına giderse..."

"Gitmez." dedim hemen, şimdi bu konuda endişelenmek istemiyorum. Birlikte geçirebileceğimiz vakit azdı zaten. "Hem söylentiler onların kulağına gitmeden önce ben söylemiş olurum."

Kaşlarını kaldırdı. "Bence bu kadar dikkatsizce konuşmamalısın, bunu bir söz olarak kabul edebilirim."

Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. "Edebilirsin."

Aslında düşündüğü kadar dikkatsizce konuşmuyordum. Onunlayken Serafina ve Matias aklıma bile gelmiyordu, ayrıldığımızda ise zihnimin bir köşesi öğrendiklerinde ne olacağıyla meşgul oluyordu. Endişelenerek yeteri kadar vakit geçirmiştim yani.

Onları biraz olsun arkadaş yapma planım ise...hâlâ yürürlükteydi. Tamam, detayları henüz kararlaştırmamıştım ve bir anda onları kardeşlik seviyesine getiremeyeceğimi biliyordum ancak bu haberi öğrendiklerinde şok olmayıp iç savaş çıkarmayacakları hale getirebileceğime inanıyordum.

Sadece önce bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

Gidecek çok yolum olduğunu fark ettiğimde bir an için karamsarlığa kapıldım ancak Rahsan'ın yanında kendi zihinimin içinde kaybolup gitmem mümkün değildi. Cevabımdan memnun bir şekilde başparmağıyla elimi okşadı ve dikkatimi tamamen üzerine çekti. "Fikrini değiştirecek kadar seni etkiledim yani?"

"Fikrim değişmedi, söyleyeceğimi zaten biliyordun."

Gözlerini kısarak hem eğlenen hem de meydan okuyan bir ses tonuyla karşılık verdi.

"Demek istediğimi anladın Aviva, bir şeyler kesinlikle değişmiş."

Gözlerimi kaçırıp "Belki..." diyerek itiraf ettim. Sonra boştaki elimi kaldırıp işaret parmağımla başparmağım arasındaki ufak boşluğu gösterdim. "Şu kadarcık hızlanmış olabilirim."

"Hm?"

O ufak boşluğa bakıyordu şimdi dikkatlice, daha da hızlandıracak yollar arıyordu. Bense bu gece aşkımı dağlara taşlara haykırmaktan alıkoyacak bir yol arıyordum, onu tatmin edecek herhangi bir şeyi.

"Hem kız arkadaşın olmaktan gurur duyduğumu söyledim, bile isteye neden saklayayım ki?"

Bana bir adım yaklaştı ve vücuduyla vücudumu kapladı, anında sıcaklığını hissettim ve istemsizce nefesimi tuttum.

"Sürekli kız arkadaşım olmaktan bahsedersen..." dedi tepemden. Devamını getirmedi ancak gözleri söylemediği her şeye dair ipucunu verdi.

Yine de "Ne?" dedim safa yatarak.

"Bilerek yapıyorsun, değil mi?" Başını çevirip kamp alanına baktı. "Burayı oyun alanına çeviriyorsun."

"Hiç de bile." dedim aceleyle, bu gidişle sonumun iyi olmayacaktı. Hemen konuyu değiştirmeliydim. "Savaş alanında olduğumuzun son derece

farkındayım, sen de öylesin. Şifacıların geçidin batısında durması senin fikrin miydi?"

Başını tekrar bana çevirdi, ben de bir adım geri çekilerek vücutlarımızı birbirinden ayırdım. Kaşlarını çattı ancak bu konuda yorum yapmak yerine sorumu cevapladı.

"Karar Generel Keiv'indi, ben sadece yaptığım gözlemi söyledim. Bir anda talimat vereceğini de düşünmemiştim ama iyi oldu, ormana saklandığınızda kampa dönünceye kadar vakit kaybediyorduk."

"Haklısın." dedim başımı sallayarak. "Bazı yaralara erken müdahale edemediğimiz için sonuçları daha ağır oluyor. İyi düşünmüşsün. O tarafa doğru uçmadıklarını nasıl fark ettin peki?"

"Beni biliyorsun," dedi ince bir alayla. "Zamanımı konuşarak geçirmiyorum." Sonra durdu. "Geçirmiyordum yani, artık yapacak başka bir şeyim var."

Kocaman gülümsedim ve heyecanla sordum. "Benimle konuşmak gibi mi?"

"Hayır, seninle konuşmak için sıra beklemek gibi."

"Rahsan..." dedim gülerek. Kendime engel olmamamıştım, ifadesiz bir yüzle isyan ederken gerçekten komik görünüyordu. "İşimi yaptığımı biliyorsun."

"Biliyorum." derken yavaşça başını salladı. "Bunun bir şeyi değiştirmediğini de sen biliyorsun."

Birkaç saniye yüzüne baktım ve elimle elini ısıtmaya devam ettim. İlk tuttuğum zamanki kadar soğuk değildi artık, ılımıştı.

"Generel Keiv'in fikirlerine önem vermesi güzel bir şey."

Burnundan nefes vererek güldü, yüzünde ise eğlenen bir ifade belirdi. "İşine gelmediğinde nasıl da konuyu değiştiriyorsun."

"Fayda etmiyor ki. Yine de senden kaçamıyorum."

"Öyle bir planın varsa unut zaten."

İsmimi seslendiklerini duyduğumda gülümseyerek "Merak etme, öyle bir planım yok." dedim. Sonra arkamı döndüm. "Henüz."

"Aviva!" diye isyan etti. Durmadığımı fark ettiğinde ise arkamdan gelmeye başladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Rimona beni çağırdı, duymadın mı?" Tekrar ona dönüp birkaç adım attım geriye doğru. "Örnekleri toplamamız gerek, fırsat bulduğum anda geleceğim."

Hareket etmeyi bırakıp bana baktı. Kimsenin göremeyeceği bir öpücük attım ona, sonra kamp alanının ortasında yatan malachinin yanına, Milo ve Rimona'nın beni beklediği yere doğru koştum.

Bir an önce işimi bitirip onun yanına dönmek istiyordum. Bahane bulmak o kadar da zor olamazdı, değil mi? Hem...bir zamanlar onu tedavi etmemi istemeyen Rahsan'ın artık beni yanında tutmak için yalan söyleyebileceğinden emindim.

❊

Örnek toplamak zannettiğim kadar kolay değildi.

Birincisi, bizden istenen kavanozlar dolusu kan ve zehri toplamak uzun sürüyordu. İkincisi, malachilerin anatomisi alışık olduğumuz insan anatomisinden çok farklı olduğu için hata yapna ihtimalimiz artıyordu ve son olarak üçüncüsü, malachiler ölüyken bile dehşet veriyordu.

Öyle ki Rimona, Milo ve ben bir süre cesedin karşısında durmuş, "Şimdi ne yapacağız?" düşüncesiyle sessizce incelemiştik. Bunun işe yaramayacağını fark edip kolları ilk sıvayan ise ben olmuştum. "Evet, bakarak bitiremeyeceğimize göre başlasak iyi olur."

Cesaretim onlara örnek olduğundan mıdır yoksa en az benim kadar kurtulmak istediklerinden midir bilinmez, ikiletmeden peşimden

gelmişlerdi. Ben de karşımdaki korkunç yaratığı incelemek yerine doğrudan zehrini toplayacağım pençelerine doğru yönelmiştim.

"Milo, sen bana yardımcı olabilir misin? Rimona, sen de istersen kan topla, istersen diğer pençedeki zehri hallet."

"Beraber yapsak daha kolay olmaz mı?"

Diz çökmüş halde, omzumun üzerinden dönüp ona baktım. "Öyle mi dersin?" Sonra bakışlarımı önümdeki kocaman pençeye çevirdim, jilet keskinliğindeki tırnaklara. Alışık olmadığımız bir şey yapacak ve bunun için kesinlikle bir sürü güç harcayacaktık. Kısa bir süre düşündükten sonra "Haklısın." dedim. "Birlikte yaparsak daha hızlı bitirebiliriz."

Böylece üçümüz de pençenin etrafına dizildik ve kaotik birkaç dakikanın ardından zehri düzgün bir şekilde çıkarmanın yolunu bulabildik. İlk kavanozun yarısı dolmuşken "Rahsan Ze'viv ile ne konuşuyordunuz?" diye sordu Milo. Bir an Rimona yanımızda olduğu için cevaplamak istemedim ancak o olmasaydı bile yalan söylemek zorunda kalacağımdan "Hiç," dedim. "Bana araştırma hakkında soru soruyordu. Epey ilgileniyor."

Zamanı yanlış olsa da bu konuşmayı gerçekten yapmıştık. Sabah aldığım notları incelemiş ve bana ayrıntılı sorular sormuştu, zehrin etkilerini kaldıracak bir panzehir bulunmasını gerçekten istiyordu ve bu konuyla ilgili yapabileceği ne varsa yapmaya hazırdı.

Benim havadan sudan edasıyla verdiğim cevaba aynı şekilde karşılık verdi Milo, gözlerini de yaptığı işten ayırmadı."Sürekli somurtan, ürkütücü bir tip ancak işini ciddiye aldığı belli. Bu kadar sorumluluk sahibi olduğunu bilmiyordum ben."

"Öyle gerçekten." diyerek onu onayladım. "Ben de bilmiyordum ama zamanla öğrendim. Ayrıca kibar birisi."

"Kibar mı?"

İşte şimdi şaşırmıştı. Dolan kavanozu Rimona'ya uzatıp yenisini elime alırken yavaşça başımı salladım. "Evet, kibar ancak mesafeli."

Erkek arkadaşımdan bir yabancıymış gibi bahsetmek tuhaf hissettiriyordu, kısa bir süre öncesine kadar gerçekten de bir yabancı olduğunu bilmek ise daha tuhaf.

"Evet evet," dedi Milo. "Ona yaklaşmanın zor olduğunu herkes söylüyor zaten."

Arkadaşımla sevgilimin dedikodusunu mu yapıyordum ben şu anda?

Evet. Galiba.

Bir an kendimi sorgulasam da bunu yapmak hoşuma gitmediğinden başka bir şeyi, Milo'nun söylediklerini düşünmeye karar verdim.

Rahsan'a yaklaşmak zor muydu?

Benim için değildi.

Ancak en başta, yani hayatlarımızın kesiştiği o kış gecesinden önce Rahsan'a yaklaşmak gibi bir çabam olmamıştı zaten. O geceden sonra da olaylar takip edemediğim hızla ilerlemişti, bir anda kendimi onu merak eder ve onunla vakit geçirmek ister halde bulmuştum.

Şanslıydım ki benim tereddütlerime benzer tereddüt ve şüpheleri o da yaşamasına rağmen benimle arkadaş olmak istemişti. Milo'nun bahsettiği buzdan duvarları hiç tecrübe etmemiştim.

Gerçi bunda biraz benim de payım vardı, önemli bir şey olduğunu düşünmeden, hatta yaptığımın farkına bile varmadan, sürekli ismiyle hitap etmiştim ona. Herhangi bir art niyet taşımadan yaklaşmıştım. Şimdiyse kimsenin bilmediği bir yüzüyle karşı karşıyaydım.

Ve bu çok özel hissettiriyordu.

Milo'nun biraz daha soru sormasına izin vermeden konuyu kapattım çünkü hem yaptığımız işe odaklanmadığımızda bu anında belli oluyordu hem de Rahsan hakkında konuşmak onu özleyip sabırsızlanmama sebep oluyordu. Ayrıca ciddi bir pot kırabilirdim ki asıl tehlike oydu, kendime pek

güvenmiyordum ve azıcık gaza gelirsem itiraf edeceklerimin bir malachinin zehrini çıkarmaktan daha büyük olay yaratacağı kesindi.

Bu yüzden ne kadar az konuşursak o kadar iyi düşüncesiyle her konuşmayı kısa kestim. Zaten Rimona çekingen bir kız olduğundan konuşmak yerine dinliyordu ve Milo'ya da çene çalmayı bırak da işine bak demek zor olmuyordu.

Pençelerdeki zehri çıkarmayı bitirdiğimizde saat geceyarısını geçmişti ve elimizde kavanozlar dolusu, morun siyaha yakın bir tonunda katran gibi zehir birikmişti. Dolan son kavanozu kapağını kapatması ve güvenli bir yere götürmesi için Rimona'ya uzattım. O ve Milo ayaktayken ben hâlâ yaratığın önünde diz çökmüş haldeydim çünkü iş bölümü onların kavanozları taşıması benimse dişlerdeki zehri incelememe yönelikti.

Kavanozu bakmadan Rimona'ya uzattım, gözlerim yaratığın ağzındaydı. Saatlerdir başında olmam hiçbir şeyi değiştirmemişti zira her an uyanıp saldıracakmış korkusunu hâlâ içimde taşıyordum, ellerimle o ağzı aralayıp dişlerini inceleyecek olma düşüncesi de beni tedirgin ediyordu.

Zehri doldururken kavanozun dışına biraz taşmış olmalıydı çünkü Rimona'nın kavanozu kavradığını fark ettiğim anda bırakmış ve kaygan olacağını hesaba katmamıştım. Üstelik sadece ben değil o da dikkatsizdi ve bu dikkatsizlik yarım kavanoz zehrin üzerime, boylu boyunca pelerinime dökülmesiyle sonuçlanmıştı.

Şaşırdığım için gözlerim kocaman olmuş halde "Hih!" diyerek ayağa kalkmıştım. Rimona da benden farklı değildi, kapağı kavanozda kalan zehrin üzerine kapatıp tek elini uzatarak "İyi misin?" diye sormuştu. Telaşlıydı ve Milo da sesimizi duyunca yarı yoldan dönüp yanımıza gelmişti.

"Vivi, iyi misin?"

Etraftakilerin dikkatini çektiğimizin farkındaydım, birkaç kişi dönüp bize bakmıştı ve Isaac de kontrol etmek için yanımıza geliyordu. Zaten zehri çıkardığımız süreç boyunca ara ara uğramış, ne yaptığımızı denetlemişti.

"İyiyim iyiyim." dedim Milo'ya, Isaac de bizi duyabilecek mesafedeyken. Bunu biraz geçiştirir gibi söylemiştim ancak gerçekten iyiydim. Zehri eldivenle topladığımızdan zorlanıyorduk ancak aynı eldiven zarar görmemizin de önüne geçiyordu.

Şimdi pelerinim de aynı görevi görmüş, kokusuz zehir üzerimi kapladığında canımın yanmasına engel olmuştu.

Zaten zehir ancak kana karıştığında ölümcül oluyordu, tene temas ettiğinde ise sadece kızarmasına sebep oluyor ve biraz tahriş ediyordu.

Isaac yanımıza gelip beni kontrol ettiğinde ona iyi olduğumu söyledim. İkna olması için biraz zaman geçmesi gerekti ve göz ucuyla gördüğüm kadarıyla ikna etmeye çalıştığım tek kişi de o değildi.

Rahsan kollarını göğsünde kovuşturmuş bizi dinliyordu ve çatık kaşlarından inanmadığı belli oluyordu.

İlgiden bunalınca "Ben iyiyim," dedim son kez. "Hiçbir şeyim yok, pelerinime döküldü sadece. Rimona ve Milo, siz kavanozları götürün." Başımı çevirip Isaac'e baktım tekrar. "Sen de yardımcı olmak istiyorsan dişlerdeki zehri toplayacağım."

"Peki." dedi pes ederek. Sonra canavarın kafasına doğru ilerledi, ben de peşinden gittim.

Birkaç saniye içinde her şeyi normale çevirmeyi başarmıştım. Tek fark sesleri duyduktan sonra yakınımıza gelen Rahsan'ın Milo ve Rimona gittikten sonra tamamen yanımıza gelmesi ve bana pelerinini teklif etmesiydi.

Ona teşekkür edip gerek olmadığını söyledim, hem daha fazla dikkat çekmek istemiyordum hem de pelerinim hâlâ giyilebilir durumdaydı.

Reddettikten sonra bir süre daha yüzüme bakınca ona gülümsedim ve "Gerçekten." dedim. Sonra konuyu değiştirdim. "Eğer işin yoksa Isaac'e yardım edebilir misin?"

Başını sallayarak beni onayladı ve malachinin kafasını nasıl tutacağını bilemeyen Isaac'in yanına geçti. O yaratıklara bizden daha aşinaydı, dolayısıyla kafanın arkasındaki yerini aldığı an tereddüt etmeden çenesini ayırmış ve farklı büyüklüklerdeki sivri dişlerle dolu ağzı ortaya çıkarmıştı. Gözleri ise hâlâ benim üzerimdeydi.

"Daha çok mu işin var?"

"Maalesef." dedim. "Önce dişlerdeki zehri, sonra da kanını toplayacağız."

"Dişlerdeki zehri ne yapacaksınız ki? Malachiler nadiren dişlerini birisine geçirir. Ayrıca o zehir pençelerinde olandan daha güçsüz."

"Doğru," diyerek onu onayladım ve dişe doğru eğilip yaratığın damaklarını inceledim. "Ancak nereden ne bulacağımız belli olmaz. Yine de toplayıp araştırmalıyız."

Bunu söyledikten sonra Rahsan sessiz kaldı ancak durumdan hoşlanmadığı belliydi. O hemen sonuç istiyordu, bu çalışmanın bir an önce başarılı olmasını.

Görevde şahit oldukları yüzünden ona hak veriyordum, her gece ölen askerleri görmek kolay değildi ancak elimizden bu kadarı geliyordu.

Damaktaki doğru yeri ararken Isaac "Biraz daha sola," dedi. İkisi de malachinin başını tutuyor, gözleriyle beni takip ediyordu. Eldivenli işaret parmağımla bir noktayı gösterdim.

"Burası mı?"

"Evet, orayı bir dene."

Damağı deldiğim anda çok açık yeşil renkte, su akışkanlığında bir sıvı fışkırdı dışarıya. Hemen öncekilerden daha küçük olan cam kavanozu alıp doldurmaya başladım. Bittiğinde ise işaret parmağımı deliğe bastırıp boştaki elimle mantar tıpayı kapatmaya çalıştım.

"Ben yapayım mı?" diye sordu Rahsan, zorlandığımı fark etmişti.

"Hallediyorum, siz bırakmayın yeter." dedim ancak daha ikinci kavanozu elime alamadan toprağın üzerine düşen mor ışıkları fark ettim.

Anında başımı kaldırdım, Rahsan ve Isaac de benim gibi fark etmiş, arkalarında kalan geçide doğru başlarını çevirmişlerdi.

Yine açılıyordu.

Aynı anda doğrulduk. Rahsan bakışlarını aramızda gezdirip "Acele edin," dedi. Bastığı yeri titreten bir enoch çıkıyordu o sırada. Minik kavanozdaki zehri pelerinimin cebine attım ve "Hadi Aviva." diyen Isaac'in arkasından geçidin batısına, şifacıların yeni toplanma yerine doğru koştum.

Rahsan havalanıp bir süre peşimizden geldi, sağ salim vardığımızdan emin olmak istemişti.

Ancak bilmediği bir şey vardı.

Daha doğrusu, hiçbirimizin bilmediği ve hazır olmadığı bir şey.

Çıkan ilk malachi geçidin batısına doğru uçmuştu.

Daha spesifik olmak gerekirse, benim üzerime.

❊

merhabalar!

bu sefer arayı çok açmadım ancak
eskisi kadar sık giremiyorum buralara, o yüzden yine birazcık beklettim. affedin.

şimdi iki bölüm sth'ye yazacağım, ondan sonra bomba gibi bir bölümle döneceğim. diğer bölüm en sevdiğimiz klişelerden birisi olacak.
(NE BİRİSİ AYNI YATAKTA UYUMAK MI DEDİ??)

bol bol yorum istiyorum sizden, önceki bölümün oyları düşüktü ancak sınır koymak istemiyorum. siz yine de unutmayın.

bölümü de hazır olduğunda atacağım, ne zaman diye boşuna sormayın çünkü inanın ben de bilmiyorum. bu aralar mental sağlığımın dibini sıyırmaktayım, inanın nasıl yazdığımı bile bilmiyorum ve bölümleri baştan sona okuyamıyorum. sadece söz verdiğim için yazdım bu bölümü.

çok çok sevgiler,
Sareinn.

17 Mart 2024

19. GÖLGELER TANIR BENİ

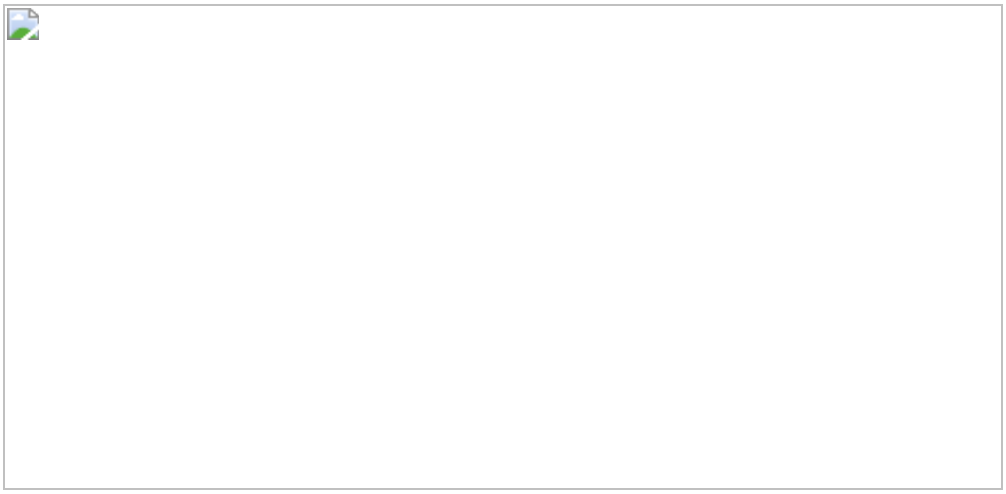

Clams Casino & Imogen Heap,
I'm God

❊

Ben hiç ölmedim.

Dolayısıyla nasıl bir his olduğunu bilmiyorum.

Daha doğrusu, *bilmiyordum.*

Bu geceye, hatta birkaç saniye öncesine kadar.

Hayır, durun, baştan alalım. Ölme ihtimali bu kadar yakınken pek düzgün düşünemiyor insan.

En başa dönersek, yani bir yabancının yatağında "o" olarak uyandığım ana, işte o zamandan beri neler olup bittiğinin farkında değilim aslında.

Kendime sayısız kez sorduğum neden buraya geldiğim ve kim olduğum sorularını da bir kenara bırakırsak, *nasıl* geldiğim kalıyor zihnimin içindeki dipsiz kuyuda.

Gerçekten, nasıl geldim buraya? Nasıl uyandım bir yabancının yatağında?

Öldüm mü?

Öldüysem bile bunu hatırlamıyorum, dolayısıyla benim için anlamı olan ya da "hayat değiştiren" bir deneyim olduğu söylenemez.

Ancak hakkında epey düşündüğümü de inkâr edemem.

Rüya göremeyecek kadar uzun kaldığımı fark ettiğim an, nasıl çıkacağımı düşünmeye başladım zira. Buraya ait olmadığıma dair o histen hiç kurtulamadım.

Belki de sorun olduğum yerde değil, *zihnimin içindeydi.*

Hastaydım. "Gerçek Aviva" diye birisi yoktu, ben zaten gerçek olandım ve nedenini bilmediğim bir şekilde kendime yabancılaşmıştım. *Olamaz mıydı?*

Olabilirdi.

Üç yıl önce öyle derin bir girdabın içine düşmüştüm ki hiçbir şeye gerçek ya da sahte gözüyle bakamamış, belirsizliğin içinde kaybolmuştum.

En kötüsü ise *yapayalnız* olmamdı.

Yaşadıklarımı anlatabileceğim, bana yol gösterebilecek tek bir kişi bile yoktu.

Dahası cevapları bulmak istediğimde de hemen harekete geçememiş, nereden başlayacağımı bilememiştim.

Gerçekten küçük bir kızın zihninden çıkmış kurgusal bir dünyanın içinde miydim?

Bunu düşünmek bile delirmeye başladığım korkusuyla saçımı başımı yolmama yeterdi ancak etrafıma baktıkça, nasıl bir yerde olduğumu anladıkça...daha kolay kabullenmiştim.

Etrafı dağlarla çevrili, devasa bir vadinin içindeydim ve her gece buradaki insanlarla birlikte bitmeyen bir kâbusu yaşıyordum. Gündüzler ne kadar huzurlu ve tatlıysa geceler de bir o kadar berbat ve kaos dolu geçiyordu. Bir an karşılaştığım her şeyden burada kalmayı isteyecek kadar büyüleniyordum, diğer an yatağımda korkudan titriyordum.

Zira bu dünyada *sihir* vardı lakin bu sihrin tek "amacı" baktığında nefesini kesecek kadar korkunç olan yaratıkları ortadan kaldırmaktı. Canını ve toprağını korumak.

Başka hiçbir şeye vakit kalmıyordu.

Kimse benim gibi "başka bir yeri" özlemiyordu. Dönmeyi istemiyordu.

Herkes olması gerektiği yerdeydi, tamamlanmış bir yapbozun kendini sığdıracak yer arayan parçası ise bir köşeye atılmış gibi hisseden bendim.

Şayet ona da "ben" diyebilirsem.

Bir umuda kapıldığım, buradan çıkabileceğime gerçekten inandığım ilk an Akademi'nin devasa kütüphanesine adım attığım andı. Aylar boyu uykusuz gecelerimi kütüphanede geçirmiş, sayfaları çevirirken sayısız mum eritmiştim ancak...ancak hiçbir şey elde edememiştim.

Buradan çıkış yoktu.

Okuduğum tüm o kitaplar da yalnızca burada hayatta kalmaya yönelikti.

Umudum tükendikçe gözlerim hırsla satırlarda gezinmiş, bazen hissettiğim tüm o duygular yaş olup yanaklarımdan akmıştı ancak kimsenin benimkine en ufak benzeyen bir durum yaşadığına rastlamamıştım.

Sihir böyle bir şey değildi, sizi ansızın küçükken okuduğunuz kitabın içine sürüklemezdi.

Dolayısıyla geliş sebebimi bulmaya bir iğne ucu kadar yaklaşamamış ancak umudumu hepten yitirmemek adına nasıl *çıkabileceğime* odaklanmıştım. Bu da doğrudan geçitlere yönelmeme sebep olmuştu.

Zira bu kurgusal evren için bile en büyük gizem onlardı. Hatta ilk yıl derslerimizden birisi bu konuyla ilgiliydi, büyücülük felsefesini öğrenirken önemli düşünürlerin geçitlerin ardında neler olabileceğiyle ilgili teorilerini okumuştuk.

Kimi az da olsa inandırıcı kimi epey uçuk olan bu teorilerin yazıldığı uzun ve karmaşık kitapların arasında kendimi kaybetmiştim o zamanlar. Öyle ki bu Serafina'nın bile dikkatini çekmiş, göl kıyısında çimenlerin üzerinde uzanırken "Aman, ne diye kafa yoruyorsun şu deli saçmalıklarına?" diye kızmıştı. Sonra da kopardığı bir papatyayı kulağının üstüne takmıştı.

O böyle diyince okumayı bırakmıştım ben de. Başımı kaldırıp "Madem deli saçması, sen ne düşünüyorsun?" diye sormuştum.

"Geçitler hakkında mı?"

"Evet, sence ötesinde ne var?"

"Bilmiyorum ama *Miropolski'*nin savunduğu gibi devasa bir Yaratık Ana olduğunu sanmıyorum. Ya da buraya acı çekmek için gönderildiğimizi. Sonuçta onlarla başa çıkabiliyoruz."

Ciddiye almamasına gülmüştüm o zaman, zihnimde bu kadar önemli bir mesele haline getirdikten sonra daha sakin bir bakış açısından görmek rahatlatıcı olmuştu.

"Tarih dersini dinlemediğin nasıl da belli, başa çıkamadığımız defalarca olay yaşandı. *Büyük Havrun Faciasını* unuttun mu?"

"Hayır, elbette unutmadım."

Serafina benim yanımdayken çok daha rahat bir insana dönüşüyordu ancak söz konusu buradaki insanların güvenliği ya da işi olduğunda hemen ciddileşiyordu. Yine anında doğrulmuş ve dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi silmişti. "Zaten bu yüzden geçitlerin ardındakiyle değil, ne ile karşı karşıya olduğumuzla ilgilenmeliyiz. Önemli olan geçidin bu tarafı. Tüm o uzun uzun okudukların, bize anlatılanlar...varsayımdan ibaret. Hayalden. Kimse en ufak bir şeyi kanıtlayamadı, herkes neye inanmak

istiyorsa ona inanıyor ama nihayetinde *o geçidi geçen kimse geri dönmüyor.*"

Söyledikleri, zaten bilmeme rağmen sert bir tokat gibi çarpmıştı o an yüzüme. Çok geçmeden de umut etmenin aptalca olduğunu anlayıp korkunç bir hayal kırıklığına uğraşmıştım.

Sonrası pusluydu. Zihnimin içinde dahi kıpırdayacak yer bulamamış, delirmemek için bu konuyu düşünmemeye çalışmıştım. *Her şey yolundaymış gibi davranmaya.*

Lakin bu bir rolden ibaretti. Yalnız başımayken hâlâ belirsizlikte boğulmaya ve korkmaya devam ediyor ancak yapmam gereken her neyse onu yapmak için kendimi zorluyordum. Derslerime çalışıyor, Serafina'yla vakit geçiriyor ve babam olduğunu söyleyen adama iyi olduğumu bildiren mektuplar yazıyordum.

Zordu. Kolaylaştırmayı öğrenene kadar.

Ancak hiçbir zaman gerçekten "kolay" olduğunu söyleyemezdim. Sadece bazen unutuyordum işte, ait olmadığımı ve nerede olduğumu unutuyordum. Bu durum ilk kez Bahar Festivali'ne gittiğimde yaşanmıştı, sonra da o etkinlik karanlığa bürünen dünyamın aydınlığa kavuştuğu bir gün olarak kalmıştı.

Kendimde devam etme gücünü bulduğumda yaptığım ilk şey ise zihnimdeki birkaç "fazlalık" teoriden kurtulmak olmuştu.

Mesela "Gerçek Aviva" olduğuma dair varsayım bir noktaya kadar saçmaydı zira uyandığım günden öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Üstelik Theodor Malkin'e yaptığım uzun sorgular, başımdan hafızamı kaybedebileceğim hiçbir kaza geçirmediğimi de doğruluyordu.

Şey, benim uyandıktan birkaç gün sonra "sersemlemiş" gibi yaptığım ve başıma güneş geçtiğini iddia ettiğim günü saymazsak.

Sonuçta rüya olmadığına yeni uyanmıştım ve neler olup bittiğini anlayıp etrafımdaki insanları rahat bir şekilde gözlemleyebilmem için zamana

ihtiyacım vardı. Böylece bilinçli bir şekilde halsiz düşmüş numarası yapmış, çalışan kızların ağzından laf almaya çalışmıştım.

Ayrıca bu teoriyi çürütecek en önemli detay, kitabı okuduğuma dair silik anılarımdı. Heyecanımı, kalp çarpıntımı ve öfkemi hatırlıyordum. Serafina ve diğerlerini daha Aviva onlarla tanışmadan önce tanıyordum, yaşanacak olayların birçoğunu hatırlıyordum.

Eh, kahin olmadığımdan son derece emin olduğuma göre, daha iyi bir ruh haline gelince zihnimin en karmaşık ve karanlık olduğu bu dönemde aklıma gelen bu seçenekten kurtulmam kolay olmuştu.

Aviva değildim. Buraya neden geldiğimi de önceki hayatıma dair anılarımı neden hatırlamadığımı da bilmiyordum. Elimde çok az bilgi vardı ve yapabileceğim en iyi şey onlara tutunmaktı.

Böylece geçit meselesini rafa kaldırmış ve orada tozlanmasına izin vermiştim. Serafina haklıydı, yıllar boyu kimse hiçbir şeyi kanıtlayamamıştı ve giden geri gelmemişti. Orijinal kurgunun sonunda dahi bu geçitlerin gizemi çözülmemişti.

Elbette çözülmemiş olması asla çözülemeyeceği anlamına gelmiyordu, buna dair umudum hâlâ vardı ancak düşük bir ihtimal olduğu gerçeğini de bir kenara atamıyordum. Geçitler tehlikeliydi ve sorunumun çözümü onlardan geçiyorsa bile benim içlerinden geçmeye cesaret edemeyeceğim kesindi.

Böylece ölüm kalıyordu geriye.

Buraya ölerek geldiysem yine ölerek gidebilirdim nihayetinde.

Zaten buradaki insanların bir kısmı da buna inanıyordu, böyle bir din bile vardı ve o inanca göre kötü yaşam sürenler öldüklerinde *malachi* ya da *enoch*'a dönüşüyor, cezalarını tekrar tekrar öldürülerek çekiyordu. *Her gece. Bazen sevdikleri tarafından.*

Pek sevimli ya da tercih edeceğim bir varsayım olduğunu söyleyemezdim ancak insanların umutsuz zamanlarda kendilerini daha iyi hissetmek için ne

kadar ileri gidebileceklerini bildiğimden hiçbir inanca saçma diyip geçemiyordum. Hem bu o kadar da kötü sayılmazdı, insanları daha iyi olmaya teşvik edecek inanç sistemlerine karşı değildim.

Kendimi öldürme düşüncesine ise...uzaktım.

Daha iyi hissetmeye başladığımda yaptığım —ve uzun süre sadık kaldığım — plan her şeyin orijinal kurguda olduğu gibi ilerlemesini sağlamaktı. Aşırı parlak bir fikir olduğunu söyleyemezdim ancak elimden gelenenin en iyisi buydu, uzun sürecek olsa bile kitabın tamamlanması buradan kurtulmamı sağlayabilirdi.

Böylece bir amaç edinmiş ve hayatıma devam etmenin yolunu bulmuştum ancak gün ışığında zihnimin ucundan bile geçmeyen düşüncelerden gece tavanı izleyerek uyumaya çalışırken kurtulamamıştım.

Ölürsem ne olurdu? Ötede ne vardı?

Geldiğim yere geri mi dönerdim mesela?

Peki ya döndüğüme pişman olursam, ya buraya kendi rızamla geldiysem ve ardımda bıraktıklarımdan kaçtıysam?

Böyle böyle uzayıp giden soruların bana verdiği tatmin edici cevaplar değil, uykusuz gecelerdi elbette. Ancak ne olursa olsun, ölüm o raftaki yerini almamıştı bir türlü. Dayanamayacağım bir noktaya gelmediğimden aklıma geldiği anda ürpererek kaçmıştım ancak o *dayanamayacağım* noktanın bir gün geleceği fikrini de söküp atamamıştım.

Rahsan'a kadar.

Onu gerçekten tanımaya başlayana kadar misafirdim bu evrende, bu bedende. Sonra hiç beklenmedik biri sayesinde umut yeşermişti kalbimde.

Her şeyin çözümü olduğunu düşünmüyordum, zaten öyle olmasına da gerek yoktu, *varlığı* yetiyordu. Onun yanındayken buraya ait olabilirmişim gibi hissediyordum, köklenebilirmişim gibi.

Yaşamak istiyordum. Artık sadece kitap bitene kadar zaman geçirmeyi değil, neler olacağını görmeyi. Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirmeyi, onu güldürmeyi ve hakkında ne varsa öğrenmeyi.

O bana mümkün olduğunu bile bilmediğim hisleri yaşatıyordu, ben de sonuna kadar onunla kalmayı arzuluyordum. Değişim ilk defa onunla mümkün görünüyordu, her şeyin daha iyi olabileceği fikri birlikteyken zihnime yerleşiyordu.

Yaşamayı istiyordum, <u>onunla</u> yaşamayı. Yarın elimi bırakacaksa bile bugün doya doya sarılmayı.

Bu yüzden koşuyordum.

Devasa bir malachinin en az on metre açıklığındaki kanatlarını çırparak üzerime uçtuğunu gördüğümden beri hem de. Tutunduğum hayat değil de onun elleriymiş gibi davranıyordum.

Çünkü beni *o* ayakta tutuyordu. Öleceğim korkusu vücuduma yayıldığından beri hayatımın nasıl akıp gittiğini değil, onu düşünüyordum.

Bu çok saçmaydı, Rahsan ne ara bu kadar içime işlemişti?

Ne zaman kaçmak istediğim bu dünyada kalmak isteyeceğim kadar beni etkilemişti de düşüncelerim bile ben değil de "biz" diye başlar hale gelmişti?

Oysa şimdi, koskoca evrende tek başına yanan bir fener gibiydim. Diğer her yer karanlıktı. Malachinin tepemden gelen çığlıkları hariç duyabildiğim tek ses ise kendi nefesimdi.
Kesik kesikti ve göğsüm her inip kalktığında şiddeti gittikçe artan bir acıyla sıkışıyordu.

Dakikalardır koşuyordum çünkü, belki de saatlerdir. Zaman algımı yitirmiştim. Geçitten çıkan bir malachinin şifacılarla toplandığımız alana doğru uçtuğunu fark ettiğim anda arkamı dönüp ormana girmiştim, sonra da diğerlerinin izini kaybetmiştim.

En başta etrafımda birkaç kişi vardı sanki, onca gürültünün arasında Milo'nun bana bağırdığını da zar zor seçebilmiştim ancak yaratık peşimi bıraksın diye öyle derinlere doğru koşmam gerekmişti ki tüm sesler zamanla silinip gitmişti.

Şimdi önümü bile göremiyor, fark etmeden eğimli yerlere doğru koşuyordum. Malachinin aşağı inmesine engel olacak kadar sık olan ağaçlar bir yandan beni koruyor bir yandan da bir kafes gibi etrafımı çevreliyordu.

Sırtımı sert bir ağacın gövdesine yasladığımda başımı yukarı kaldırmış, bir an için içinde bulunduğum gerçeklikten uzaklaşmak için gözlerimi kapatmıştım ancak nafileydi.

Ağrıyan göğsüm, sıkışan nefesim ve tepemden gelen çığlıklar yüzünden uzaklaşabilmem mümkün değildi. Önümü göremiyordum, nereye gitmem gerektiğini bilmiyordum ve etrafımda kimse yoktu.

Yine de bu, tamamen yalnız olduğum anlamına gelmiyordu.

Ağaçlar ne kadar sık olsa da ara ara görebildiğim ışık patlamaları sayesinde büyücülerin o malachi ile ilgilendiklerini biliyordum çünkü. Bu da bana güç veriyordu.

Dinlenmek için kendime verdiğim süre çabuk bitti, harekete geçmeden önce de ne yapacağımı düşünmeye çalıştım ancak odaklanabildiğim tek şey sonraki hamlem değil, nasıl bu noktaya geldiğimdi.

O malachi neden beni takip ediyordu?

Yani takip etmek onlar için şaşırtıcı bir durum değildi, kışkırtıldıkları zaman bir hedef seçerlerdi ancak buradaki kilit nokta kışkırtılmış olmalarıydı. Ben hiçbir şey yapmamıştım. Üstelik yapsaydım bile bir başkası ona saldırdığı anda hedefini *değiştirmeliydi.* Bu hep böyle olmuştu, büyücüler onlarla bu şekilde savaşmıştı : Sürekli aralarında paslaşarak.

Öyleyse neden hâlâ peşimdeydi?

Neden beni seçmişti?

Geceyi yırtan bir çığlık sesi daha duyulduğunda sıçradım ve yerimi değiştirmek üzere harekete geçtim. Az önce yaslandığım ağaç sarsılmaya başlamıştı, bunu yapan da ağaçların arasındaki dar boşlukta kendisine yer açmaya çalışan yaratıktı. Büyücüler ona saldırmasına rağmen hedefini değiştirmiyor, bana ulaşmak için pençeleriyle ağaçları buduyordu.

Delirmiş gibiydi.

Ben ise korku sınırıma ulaşmış gibiydim.

Hiçbir tepki veremiyordum, düşüncelerim toparlanmıyordu ve aptalca bir şey yapmadan önce kendimi engelleyecek enerjiyi zor buluyordum. Üstelik hiçbir acı hissetmesem de koşarken üçten fazla kez düşmüştüm ve dizlerimin kanadığından emindim, avuç içlerimden bileğime doğru akan kanı ise dakikalar sonra fark etmiştim.

Mide bulantımın üzerine bir de gözlerim bir an için kapanınca elimi sertçe yeni ulaştığım ağacın gövdesine yapıştırdım. *Hayır. Bayılamazdım.*

Derin bir nefes aldım.

Zehir.

Başımı salladım.

Zehir.

Karanlıkta biraz olsun görebilmek için gözlerimi dört açtım.

Pelerinim.

Zihnimde düzgünce bir araya gelemeseler neler olduğuna dair bir fikir oluşturmama yetmişti bu kelimeler. *Geçit açılmadan önce zehir topluyordum ve kavanozlardan birisi üzerime dökülmüştü. Pelerinim malachi zehriyle kaplıydı.*

Bugün tek değişen buydu, tepemde delirmiş gibi beni ele geçirmeye çalışan yaratığa yapabileceğim tek açıklama da öyle.

Kelimeler zihnimde belirdiği an titreyen parmaklarımla boynumdaki ipi çözmeye çalıştım ancak sürekli başımı kaldırıp yukarı baktığımdan pelerinden kurtulmam normalden çok daha uzun sürdü. Sonsuzluk gibi. Yine de bağı çözmeyi başardım ve tam pelerinimden kurtulmak üzereyken iç cebine attığım minik cam şişeyi hatırladım. Sonra da karanlıkta o cebi aradım.

Çığlıklar çok yakındaydı. Malachi göremese de kokumu (ya da zehrin kokusunu) alıyor olmalıydı, beni de böyle takip etmişti.

Becerikliliğiyle övündüğüm ellerim ise bu gece yüzümü kara çıkarıyordu. Tek elimle pelerini tutarken diğeriyle acele hareketlerle cebi arıyor ancak parmaklarım kumaş yerine sürekli boşluğa geçiyordu.

Cam şişeyi zar zor buldum, bulduğum gibi de top haline getirdiğim pelerini karanlıkta rastgele bir yöne, benden olabildiğince uzağa fırlattım.

Sonra da şişedeki zehre baktım. Rengi çok açık bir yeşildi ancak bunu göremiyor, sadece biliyordum. *Hayatımı bu şişe mi mahvediyordu?*

Bundan hemen emin olamazdım. Malachinin beni takip etmesinin en mantıklı sebebi zehrin kokusu olsa da bu da henüz kesin değildi. Hem öyleyse bile koca bir kavanozun pelerinime dökülmesiyle bu minik şişenin *içindeki* ve ağzı kapalı zehir kıyaslanamazdı. Malachi bunun kokusunu almayabilirdi, peşime düşmeyebilirdi.
Almak için bu kadar uğraşmışken hemen bırakamazdım. Araştırmaya olan umudum az da olsa ben hep o kırıntılar için yaşardım.

Pelerini fırlattıktan yalnızca birkaç saniye sonra malachi tepemdeki ağacın yapraklarını pençeleriyle kesmeyi bırakıp fırlattığım tarafa doğru ilerledi, ben de rahat bir nefes aldım. Öyle ki içimde bu kadar sıkıntıyı barındırdığımın bile yeni farkına vardım.

Sonra lacivert bir ışık patlaması yolumu az da olsa aydınlattı ve yaralı avuçlarımda o minik şişeyi sıkarken ne tarafa doğru koşabileceğime baktım. *Geçitten ve kamptan ne kadar uzaktaydım? Hem onlar ne tarafta kalıyordu? Daha fazla gitmeli miydim? Peki ya ağaçlar seyrekleşirse? O zaman açık hedef olurdum. Ancak burada kalırsam da—*

Az önce pelerinimi fırlattığım ağaç yapraklarının gürültülü hışırtısıyla yere doğru düştü, toprağa değdiği anda ise ufak bir sarsıntı hissedildi. Gözlerim kocaman açıldı o an, gücümün son kırıntılarıyla koşmadan önce tek bir şey düşündüm. *Başıma geleceğin o ağacın sonundan iyi olmayacağı kesindi.*

Seslerin tam aksi yöne, geldiğimi düşündüğüm yöne doğru koştum ancak tüm o hışırtıların, çığlıkların ve havadaki büyücülerin birbirine seslenmesinin hayra alamet olamayacağının da farkındaydım. *Malachi sonunda bedenini sığdırabileceği bir boşluk yaratmış mıydı?*

Merakıma engel olamayıp koşmaya devam ederken omzumun üzerinden baktım ve bu yaptığım en büyük hata oldu.

Malachi doğrudan ağacın devrildiği yere doğru indi. Bu yaratıkların ölmediği sürece yere inmesi o kadar nadirdi ki karanlığa rağmen bakışlarımı çekemedim. Hipnoz olmuş gibiydim. Aynı anda Paul'ün lacivert yıldırımları malachinin içinden geçti, etraf aydınlandı ve yaratık çektiği acıya rağmen durmayarak, hatta tereddüt bile etmeyerek pelerinimi biçti.

Kalan parçaları koklamak ister gibi tuhaf şekilli başını toprağa doğru eğdiğinde ise...*karşılaştığı şeyden hiç memnun kalmadı.*

Sonra da tam artık daha fazla korkamayacağımı düşünürken başını kaldırdı ve yıldırımların ışığı sönüp ormanı tekrar karanlığa gömerken bakışları ondan uzaklaşmaya çalışan zavallı bedenime odakladı.

Yüreğim ağzımda, öyle ani bir hareketle önüme döndüm ki boynumu kıracağım sandım. Karşıma çıkan ağaca çarpmaktan da son anda kurtuldum. Zihnim durmuyor, her şey birbirine karışıyordu.
Elimde tuttuğum zehrin kokusunu mu alıyordu? Bu minicik şeyin?

Şişeyi olduğum yerden uzağa fırlatmak için durdum. Sonra da bir saniyemi yaşarsam uzun bir süre kabuslarımı süsleyecek malachinin nerede olduğuna bakmak için harcadım.

Hâlâ yerdeydi ve ağaçların arasından gelmekte zorlanıyordu. Devasa bedeni sığmıyordu çünkü, yürümek için yaratılmamıştı. Zaten yürüyor gibi de

değildi. O kadar dengesizdi ki daha çok sürünüyor, bedenini zorla bir tarafa doğru itiyor gibiydi.

Aceleyle onun olduğu tarafa doğru kolumu kaldırdım, şişeyi fırlatmak için hazırlandım ancak fark ettiğim şeyle bunu yapamadan öylece kalakaldım. *Zira zehir sadece pelerinime değil, giysilerime de dökülmüştü.*

Pelerindeki kadar değil ancak yaratığın peşimi bırakmasına engel olacak kadar çok.

Bir an için öleceğimden emindim, kurtulma şansım yoktu. Diğer an olumsuz düşüncelerime rağmen koşabildiğim kadar hızlı koşuyordum, saniyeler sonra ciğerlerimin patlayacağını hissedeceğim kadar.

Bir kitabın içinde olduğumu bildiğimden olsa gerek, ciddi ciddi ölebileceğimi *hiç* düşünmemiştim.

Aviva'nın kitabın sonunda hâlâ hayatta olduğundan emindim ya, zarar görsem de bunu dert etmemiştim asla. Belki de bu yüzden fedakarlık yapmak ve kendimi tehlikeye atmak zor gelmemişti. Hep bir garantim var gibi hissetmiştim.

Oysa şu anda içinde bulunduğum durum kitapta yoktu, yaşanmaması gerekiyordu ve ben *gerçekten* ölebilirdim.

Ve bu ölüm sandığımdan da erken gelebilirdi.

Koşarken dengemi kaybetmeye başladım önce, orman düz bir zemine sahip olmadığından karanlıkta önüme çıkan engebeyi fark etmem mümkün değildi. Bu yüzden *tökezledim.* Tırmanırken ayağımın altındaki toprak kaydı ve el yordamıyla tutunacak bir şey aradım.

O sırada arkamda bir çığlık koptu, *tehlikeli derecede yakından* bir çığlık. Öyle ki yaratığın nefesini, o nefesin sıcaklığını hissettim. Kulak zarım patlayacak gibi olurken de gözlerimi kapadım. *Yakalanacağını bilen her av böyle mi yapardı? Eninde sonunda çırpınmayı mı bırakırdı?*

Çığlık hâlâ devam ederken iki elimle kulaklarımı kapadım. Eğilmiştim ve gözlerimi açmamıştım, ölümün gelip beni alması için hazır değildim ancak yolun sonuna geldiğimin de bilincindeydim.

Sonra bir pençenin geceyi yırtan sesi duyuldu.

Ancak o pençenin verdiği acıyı sırtımda hissetmedim. Onun yerine sımsıkı kollar kavradı bedenimi, ardından hızla göğe yükseldim.

Beni kavrayan şeyin yaratığın pençesi olmadığını anladığım an gözlerimi sonuna kadar açtım. Yükseldikçe rüzgar yüzüme çarpıp gözlerimi yaşarttı ancak dönüp bakmama engel olamadı.

Gördüğüm yüzle ise ağlama isteğiyle dolacağım kadar rahatladım.
"Rahsan!"

Kollarının arasındaydım, yerin metrelerce üstündeydik ve normalde olsa deli gibi korkacakken şimdi öyle güvende hissediyordum ki aşağı bakacak kadar bile umursamıyordum. *Güvendeydi. Beni kurtarmıştı ve...*

Gözleri doğrudan karşıya odaklanmıştı. Karanlıkta nereye gittiğimizi göremiyordum ancak onun bildiğinden ve beni kampa götürdüğünden emindim.

Esen rüzgar sesimi bastırsa da beni duydu ve bakışlarını yalnızca bir saniye için yüzüme çevirdi. "İyi misin?"

"İyiyim!" diye bağırdım, ona da aynısını sormak istiyordum ancak dikkatini dağıtmak istemiyordum. Ne kadar gücü kaldığından emin değildim. Üstelik rüzgar yüzünden düzgün iletişim kurmamız da mümkün değildi.

Orman boyunca ne denli ilerlediğimi, kampa varmamızın ne kadar uzun sürdüğünü fark edince anladım. Ağaçlar altımızda karanlık bir deniz gibiydi ve bakmak midemi bulandırıyordu, saniyeler öncesine kadar yaşadığım dehşet ise Rahsan'ın kolları arasındayken gerçek değilmiş gibi geliyordu. Ona bu kadar güvenmeme ben de şaşıyordum.

Kampın ortasına yakılmış büyük ateşi görünce içimi daha büyük bir rahatlama duygusu kapladı ve Rahsan, kollarının arasında beni tutarken bunu sezmiş olacak ki "Az kaldı." dedi. Dudakları kulağıma çok yakındı ancak sesi çok kısık ve yorgun çıkmıştı. Yere ayak basar basmaz ilk onu kontrol etmeyi aklıma yazmıştım.

Alçalmaya başladığımızda kamptaki hareketliliği daha net seçmeye başladım. Oradan oraya koşturanların hepsi şifacıydı, bir sürü yaralıya yetişmek için uğraşıyorlardı ve deneyimsizlerin hepsi sıhhiye çadırından malzeme taşıyordu.

Yerde ise iki ölü enoch yatıyordu. Çoktan yağlarını almak için karınlarını deşmeye başlamışlardı. Özellikle bakmadığım noktada ise bir malachi vardı, diğerini en son gördüğümde pençesiyle beni deşmek üzere olduğundan bir süre bakabileceğimi de sanmıyordum.

Ürperip Rahsan'ın bunu fark etmemesini umdum ancak bu boşuna bir telaştı. Zira yere beklediğimden daha sert, daha dengesiz bir iniş yapmış ve arkamı döndüğüm anda Rahsan üzerime doğru yığılmıştı.

Gözlerim panikle açıldı, vücudunu tutup onu kendimden uzaklaştırmaya ve yüzüne bakmaya çalıştım ancak başaramadım. Geldiğimizi gören ekip yanımıza gelirken durmadan ismini sesleniyordum. "Rahsan! Rahsan!"

Bize ilk ulaşan Rahel oldu. Rahsan'ı omuzlarından tutup çektiğinde erkek arkadaşımın gözlerinin sürekli kapandığını, zar zor ayakta durduğunu fark ettim. *Zehirlenmişti. O pençe benim değil, onun sırtına inmişti ve o, o haldeyken dakikalar boyunca uçmuştu.*

Yetmiyor gibi bir de beni taşımıştı.

Bir an şokla öylece kalakaldım. Sonra gelen emirle neler olup bittiğinin ve *ne yapmam gerektiğinin* farkına vardım.

"Bir sedye getirin, çabuk!" diye bağırdı Rahel. Kızıl saçları alev alev arkasında parlıyor ve gözlerinden adeta ateş fışkırıyordu. Onu daha önce bu kadar...*sert* görmemiştim ancak bu hali beni kendime getirmişti.

Rahsan'ı ne ara çadırlardan birine taşıdık anlamadım. Kargaşa vardı; sesler, karanlık ve sonsuz gibi gelen bir kaos.

En kıdemli olarak bu kadar ağır bir vaka için Eve'i çağırmışlardı elbette. Rahsan'ı yüz üstü yatırmış, giysilerini bıçak yardımıyla keserek sırtını açmış ve yağ lambasının gölgeli ışığı altında onu iyileştirmeye çalışmışlardı.

İki şifacı durmadan zehri çıkarıyor, ben de elimden geldiğince onlara yardım etmeye çalışıyordum ancak...

Çok kötü yaralar görmüştüm daha önce. Pençenin daha derine indiği bedenlerle karşılaşmıştım. Ancak hiçbiri, Rahsan'ın yarası kadar endişelendirip korkutmamıştı beni.

Duygularımın bedenimi ele geçirmesine engel olamamıştım. Zangır zangır titrediğimi ise ortalık biraz yatıştığında Milo fark etmişti.

Bu halimi de orman boyunca devasa bir yaratık tarafından kovalanmama vermişti.

Üzerime çadılarda tuttuğumuz ince, sütlü kahve rengindeki battaniyelerden birisini atarken "Titriyorsun," demişti. "Çok korktun tabii. Gel Vivi, yaralarınla ilgilenelim. Biraz da su içersin."

Beni yönlendirmesine izin versem de (o an tepki veremeyecek kadar şok içindeydim) gözlerimi Rahsan'ın üzerinden alamamıştım. Bilinci hâlâ kapalıydı, uzun süre açılmayacağının da farkındaydım. *Fazla zehre maruz kalmıştı. Çok fazla.*

Milo beni başka bir çadıra götürüp boş bir sedyenin üzerine oturttu. Zihnim Rahsan ve kampta gördüğüm yaralılarla dolu olduğundan "Nerenden yaralandın?" sorusuna "Yaralandım mı?" gibi saçma bir cevap verdim. Kendimin o denli farkında değildim.

Neyse ki Milo benimle ilgilenirken çok nazikti, pek konuşmadığım Rimona da bana su getirdikten sonra yanımızda kalmış ve Milo dizlerimdeki yaralarla ilgilenirken o da avuç içlerimi iyileştirmeye başlamıştı.

Kendime gelmeye başladığım an, uzun süredir bir yere dalmışım da adım yeni seslenilmiş gibi avucumu Rimona'nın elleri arasından çektim ve "Hayır!" dedim. "Gücünüzü benim için harcamayın. Yaralarım hafif, merhem yeter de artar bile."

Bir anlık tereddütünde Rimona'nın bu teklifi değerlendirdiğini gördüm ancak Milo net bir şekilde "Saçmalama." dedi. Sonra da eğildiği yerden başını kaldırıp bana baktı. "Bunun bizim için ne kadar basit olduğunu biliyorsun, gücümüzü senin için tüketiyor değiliz. Ayrıca bu sadece yaraların için değil, uzun süre koştun ve..."

Devamını getirmedi. Şifacılar empatik olduğundan başkasının yaşadığı korkunç ya da üzücü şeylerden bahsetmek bile bizim için zordu.

Şimdi ne kadar acı çektiğimi hissediyor olmalılardı. Fiziksel olanı değil, Rahsan için duyduğum endişe ve korkuyu. Sonuçta bunlar enerji alanını hemen etkileyecek kadar güçlü duygulardı.

"Buna ihtiyacın var işte." diye kestirip attı.
Ben de daha fazla itiraz etmedim çünkü ikisinin enerjisine *gerçekten de* ihtiyacım vardı.

Zamanla ağrıyabileceğini bile bilmediğim kaslarımdaki acı biraz olsun hafifledi ve buna sadece başka bir saldırı olursa diğerlerine yardım edebilmek için izin verdim. *Bir de tabii bir an önce Rahsan'ın yanına dönebilecek hale gelmek için.*

Ancak onun yanına istediğim çabuklukta dönemedim. Üç kişilik yetkili bir grup Milo ve Rimona'nın işi bittiği sırada çadıra girdi ve yaşadıklarımı onlara anlatmamı istedi. Birinin elinde kağıt kalem vardı ve söylediklerimi mum ışığının aydınlattığı ecza dolabının üstünde tutanağa geçiriyordu. Bir diğeri ise General Keiv'di, ellerini arkada bağlamış halde çadırın girişinde duruyor ve asık suratlı bir adam bana soruları yöneltirken sadece konuşulanları dinliyordu.

Anlatacak çok bir şeyim yoktu, zihnim de karışıktı bu yüzden yüzleri ifadesiz olsa da cevaplarımdan tatmin olmadıklarını anlamıştım.

"Sence seni kovalamasına ne sebep oldu?" sorusuna verdiğim cevap ise bir tepki verdikleri tek cevabım oldu. Zaten soru sorulduğu anda herkes pür dikkat kesilmişti.

Cümlelerimi toparlamaya çalışarak fark ettiğim detayı, yani zehrin üzerime döküldüğü anı anlattım. Milo ve Rimona o an yanımda olduğundan ikisi de hemen bu durumu teyit etti ve söylediklerim kelimesi kelimesine kaydedilirken başka bir şeyin buna sebep olamayacağını düşündüğümü de ekledim.

Ancak söylediklerimin başka birisinin başına dert açabileceğini hesaba katmadım hiç.

"O zehri bir eğitmeninizin isteği ile topluyordunuz, değil mi?"

"Evet ama gerekli izinler alınmıştı, hatta bu izinler çıksın diye—"

Soruları soran adam elini kaldırarak devam etmeme engel oldu. Ben de söyleyeceklerimi zihnimde tamamlamak zorunda kaldım. *Hatta bu izinler çıksın diye bu kadar uzun süre bekledik.*

Sürekli bu konuya geri dönmek istesem de başka sorular soruldu ve söyleyeceklerim ağzıma tıkıldı. Gitmek için hareketlendiklerinde ise kendimi daha fazla tutamadım.

"Bayan Miriam'ın bir suçu yok, gerçekten. Bir usulsüzlük de yapılmadı. Sadece biz dikkatsizdik, Rimona ve ben yani—"

Ancak bu söylediklerim ne tutanağa geçirildi ne ciddiye alındı. Grup içinde dediklerimi tek umursayan General Keiv ise sorgucunun "Gerekli incelemeyi biz yapacağız, endişelenmeyin Bayan Malkin." sözüyle olduğu yere çivilendi. "Tekrar geçmiş olsun."

Ve bir şekilde, bu sözleriyle beni önceki halimden daha çok hasta etmeyi başardı. Tutanağı imzalarken suçluluk hissiyle yanıyordu midem.

Onlar gidince birkaç dakika aramızda Bayan Miriam'a ne olacağını konuştuk. Hepimiz endişeliydik ancak kendini en çok suçlayan bendim tabii

ki.

Beni yatıştıran ise şaşırtıcı şekilde Milo değil, yapmam gerekeni yaptığımı söyleyen Rimona olmuştu. Zaten mantıklı ve kurallara bağlı bir kızdı, uzun zamandır tanışıyor olmamıza rağmen soğuk görüntüsünün tedbirli yapısından kaynaklandığını bu gece anlamıştım.

Olanları Bayan Miriam'la konuşmamız gerekiyordu ancak sabaha kadar beklemekten başka çaremiz yoktu. Bu yüzden konuşup durmak yerine dağıldık. Milo diğer şifacıların yanına dönmeden önce kalıp dinlenmemi istedi ancak tereddüt bile etmeden Rahsan'ın yanına gideceğimi söyledim.

Önce kararsız gözlerle beni inceledi, sonra minnet borcu olduğuna kanaat getirerek başını hafifçe salladı. "Tamam, sana eşlik edeceğim ama önce üzerini değiştirmen gerekiyor."

Üzerime dökülmüş zehrin malachileri tetiklediğine dair teorimiz yüzünden bunu yapmayı ben de istiyordum ancak o ana kadar aklıma gelmemişti.

Milo birkaç dakikalığına ortadan kayboldu ve diğer çadırdan yaralılar ve ihtiyacı olanlar için tuttuğumuz kıyafetlerden getirdi. Bunlar düz, ince ve pamuklu giysilerdi. Genelde yaralılara giydirdiğimizden olabildiğince hava alan kumaştan olması gerekiyordu.

Ben giyinirken Milo çadırın dışında bekledi ve istersem yardım etmesi için Rimona'yı çağırabileceğini söyledi. Teşekkür ettim ve kendim giyindim, bu kadarını elbette yapabilirdim. İşim bittiğinde de tutunmam için kolunu uzattı ve söylediği gibi çadıra kadar benimle geldi.

Minnetten öte hislerle doluydum Rahsan'a karşı.
Onu bıraktığım halde, bilinci kapalı bir şekilde sedyede yatıyordu ve üzerine benim omzuma bırakılan battaniyenin aynısından örtülmüştü.

Ancak yalnız değildi.

Rahel dikiliyordu başında.

Onu burada bulmayı beklemiyordum, ağladığını gördüğümde ise epey şaşırdım. Rahsan'la daha yakın olanın Paul olduğunu düşünmüştüm hep, dolayısıyla Rahel'in ona bu kadar değer verdiğine şahit olmak beklenmedik bir gelişmeydi.

Milo ile çadırdan girdiğimizde göz ucuyla bize doğru baktı ve kim olduğumuzu anladığında hemen elinin tersiyle göz yaşlarını sildi. Ben de ona biraz olsun mahremiyet tanımak için gözlerimi kaçırdım.

Konuşmasını beklemiyordum. Rahel dışarıdan konuşkan birisi gibi görünse de aslında sadece yakınlarıyla konuşan, mesafeli bir kadındı. Bu yüzden "İyi olacak, değil mi?" dediğinde ikinci bir şaşkınlıkla ona doğru döndüm.

Bu soruyu bulabildiğim herkese sormak istiyordum ben de, avutulmak istiyordum. Söylenen umut dolu her şeye yalan da olsa inanmak istiyordum. Ancak bir şifacı olarak bunu yapmak benim görevimdi. Bu yüzden olabildiğince sakin ve kararlı bir şekilde "İyi olması için elimden gelen her şeyi yapacağım." dedim.

Sonra "Yani, yapacağız." diye düzelttim. Yanımda Milo vardı ve Rahsan'ın Rahel'e aramızdaki ilişkiden bahsetmiş olması düşük bir ihtimaldi.

Rahel yavaşça başını sallayarak yanımıza doğru yürüdü. Gururlu gözlerle bize bakarken ağladığını unutmamızı istiyor gibiydi. Önce başını sallayarak bize minnettarlığını gösterdi, sonra da "Sen nasıl oldun peki?" diye sordu. "Daha iyi misin?"

Rahel ve Paul, Rahsan'la yakın olsa da benim doğrudan sohbet ettiğim insanlar değildi. Hem bu sebepten hem de yaşları büyük olduğundan biraz çekinerek başımı salladım. "İyiyim. Rahsan sayesinde ciddi bir yara almadım." Sonra aceleyle ekledim. "Ve Paul. Ona da teşekkür etmeliyim. Havadayken yıldırımlarının rengini gördüm ve—"

"Ona özel olarak teşekkür etmene gerek yok." diye araya girdi Rahel. "Sadece işini yapıyordu. Rahsan daha iyi olursa...bu onun için yeterli bir teşekkür olur, emin ol."

Sözleri kulağa sert gelse de söyleyiş tarzı daha kibar olmaya çalışır gibiydi. Üstelik kendinde gibi de görünmüyordu. Onu tonlarca kilodaki devasa enochlarla dövüşürken defalarca kez görmüştüm, hep çok güçlü bir büyücü olduğunu da düşünmüştüm ancak şimdi sinirleri bozulmuş haldeydi.

Bu yüzden onu sessizce incelerken "Peki." dedim sadece.

Sonra çadırın girişinden bir ses yükseldi.

"Rahel."

Paul'ün sesiydi bu, elinde iki çelik bardak tutuyor ve doğrudan yanımdaki kızıl saçlı, benden uzun kadına bakıyordu.

Aralarındaki sözsüz iletişimden sonra Rahel'in gözleri ondan bana doğru çevrildi ve "Kolay gelsin." dedi. Sonra da Milo'ya bir baş selamı verdi.

"Size de." dedim arkalarından. Çadırdan ayrıldıklarında benden daha şaşkın görünen Milo hemen bana yaklaştı ve "O kadın kimdi?" diye sordu.

"Rahel Divekar. Rahsan'ın tanıdığı birisi."

"Sadece tanıdığı birisi mi?" Kapanan çadır girişine doğru bakmaya devam ediyordu.

"Arkadaşı sanırım, bilmiyorum. Normalde diğer yıldırım büyücüsüyle daha yakınlar, çadırın kapısına gelen adamla yani."

Milo bana dönüp şakalaşan bir ses tonuyla "Sen tüm bunları nereden biliyorsun peki?" diye sordu.

"Senin aksine uzun zamandır görevlere geldiğim için."

"Tamam tamam, bir şey demedim. Zaten zorunlu görevlerime kadar bir daha gelmeyi düşünmüyorum."

"Gece ilerledikçe fikirlerin değişiyor, değil mi?"

"Evet, ayrıca gece bitmiyor."

Bu konuda ona sonsuz hak veriyordum, daha önce böyle sabahı beklediğimi hatırlamıyordum. Bir de...*Rahsan'ın uyanmasını.*

Başımı hızla ona çevirdim ve gördüğüm anda gözlerim doldu, beni yanındaki sedyeye oturtmakla meşgul olan Milo ise bunu fark etmeden "İstersen bir sakinleştirici al." dedi. Sonra da beni neşelendirmek için gülümsedi. "Kimseye söylemem. Kendini daha iyi hissedince de yanımıza gelirsin. Ormanı görmek pek iyi gelmeyebilir ama...kamp ateşinin yanında ve kalabalıkta kendini daha iyi hissedebilirsin."

Söyledikleri bir uğultu gibi gelse de elini sıkarak ona teşekkür ettim, çadırda yalnız kaldığımız anda ise Rahsan'ın başına gidip bir süre öylece onu inceledim. Elimi alnına koyup acısını dindirmeye çalıştım. Müdahaleye rağmen bedenim zayıf olduğundan bunu yapmaya uzun süre devam edemedim ancak bu kadarı bile hiç yapmamaktan daha iyiydi.

Sonra elimi alnından çekip akan göz yaşlarımı sildim tersiyle. Zihnimden bir sürü şey söyledim. İyileşeceğini, beni bırakmamasını, burada olduğumu...

Saçmaladım durdum. Şimdi gözleri açık ve bana karşılık verebilecek durumda olsa neler olabileceğinin düşünü kurdum.

Ona kızardım muhtemelen, *neden beni kurtarmak için kendini bu kadar tehlikeye attın? Onu geçtim neden beni bu kadar uzun süre taşıdın?* diye sorardım.

O da bana kızardı. Kavga ederdik ama bir şekilde yanına kıvrılırdım en sonunda. Beni bekleyen tüm sorun ve sorulardan uzaklaşırdım, zihnim sadece onunla dolardı —bir de elimi saçlarına daldırıp bir tutamını parmak ucuma dolasam bundan hoşlanıp hoşlanmayacağıyla.

İhtimallerin daha çok ağlamama sebep olduğunu fark edince zor da olsa düşünmeyi bıraktım. Böyle olmamın ona hiçbir faydası yoktu, özellikle de böyle bir durumda. Zihnimin bencil düşüncelerle dolmasına izin vermemeliydim, sırf onun için herkesi tehlikeye atmayı ve akademiye dönmeyi istememeliydim.

Hem bu geçitler neden açılıyordu ki? Nasıl bir çocuğun zihni bu kadar korkunç bir şeyi kurgulayabilirdi?

Zaten mantıklı bir tarafı da yoktu. Ben boşuna tüketmiştim zamanımı ardında bir mantık ya da bir "gerçek" arayarak. İşin aslı, küçük bir kızın dümdüz aşk hikayesi yerine fantastik bir kurgu yazmaya karar vermesi ve ana sorun olarak belirlediği geçitleri hiçbir sisteme bağlamamasıydı. Sadece bir sorun istemişti ve yazmıştı, ben de o zihnin yarattığı küçücük yerde kapana kısılmıştım.

Bir süredir bu sorunun üzerine düşmüyordum ancak o aptal düşüncesizlik *Rahsan'ı* bu hale getirince, *onu neredeyse elimden alınca*...

Hayır. Elimden almamıştı. Rahsan iyi olacaktı ve o zehrin bir yan etkisi kalmayacaktı. Daha çok çabalamalıydım, daha çok çabalamalıydık. Rahsan buradan gitmeliydi. Daha güvenli bir yerde daha etkili bir tedavi almalıydı. O bir Ze'viv'di sonuçta, şehrin en önemli ailelerinden birisine mensuptu.

Kendi kendimi gaza getirerek (ve bunun harika bir fikir olduğuna inanarak) battaniyeyi omuzlarımdan attım ve Generel Keiv'le konuşmak için çadırdan çıktım.

Birkaç dakika için gerçekten umutlandım, sonra yükseldiğim yerden çakıldım.

General Keiv beni elleri arkasında, sakince dinledi ve sözümü bitirdiğim anda Rahsan'ın gerekli tedaviyi aldığını söyledi. Diğer şifacılar da buradakilerden farklı bir şeyi yapmayacaktı. Üstelik şafağa az kalmıştı ve son saldırının henüz gerçekleşmediğini düşünüyordu. Dolayısıyla hiç kimseyi Rahsan'ı götürmekle görevlendiremezdi, burada herkese ihtiyacı vardı.

Herkes derken özellikle gözlerimin içine bakmış, ben de bunu toparlanmam için bir uyarı olarak almıştım. General Keiv otuzlu yaşlarında ve yakışıklı bir adamdı, görev dışında onu Rahsan'la şakalaşıp gülerken görmüştüm ancak görevdeyken kendi kişiliğini adeta bir kenara bırakır ve yapması gerekene odaklanırdı. Zaten genç yaşında böyle yüksek bir rütbeye de bu sayede ulaşmıştı.

Bu yüzden yanından ayrılırken kendime kızıyordum, ne diye umutlanmıştım ki? Sonuçta Serafina da aynı şekilde yaralanmış ve yine de burada kalmıştı. Rahsan için bir farklılık yapacaklarını düşünmek saçmalıktı. Onu çok sevdiğini düşündüğüm General Keiv tarafından bile.

Çadıra geri döndüğümde Eve ve Isaac'in de aralarında olduğu bir grup şifacının Rahsan'ı kontrol etmek için geldiğini gördüm ve hemen kollarımı sıvayıp yardıma koştum. Zehrin yan etkisi olarak Rahsan sürekli ateşleniyordu, düşmesi için ilaç içirdiklerinde de Isaac bedenini tutup kaldırmış ben de ona yardım etmiştim. Sonra da yanında nöbetçi olarak kalmayı teklif etmiştim. Zaten kim kalırsa kalsın burada olacağım belliydi.

Henüz mezun olmadığım için Eve böyle büyük bir görevi bana vermekte tereddüt etti, imdadıma da Isaac yetişti. Benimle kalabileceğini söylediğinde çadırda yalnız kaldık, hemen dönüp nasıl olduğumu sordu. Beni bu kampta belki de en çok anlayabilecek kişi olduğundan içimdeki endişeyi birisiyle paylaşabilmek iyi hissettirdi.

Rahsan'la sevgili olduğumuzu sadece onun bildiğimi söylediğimde ise şaşırdı, ancak büyük bir tepki vermedi. Sadece başını sallayarak "O zaman işin daha zor." dedi. Hislerimi saklamak ve bastırmak konusunda ne kadar tecrübeli olduğumdan habersizdi tabii.

Şafak sökene kadar birlikte çadırda kaldık. Ara ara Milo bizi kontrol etmek ve dağıtılan yiyeceklerden getirmek için yanımıza uğradı. Bir de Rahel ve Paul vardı tabii, sürekli durumun değişip değişmediğini görmek için geliyor ve yapabilecekleri bir şey var mı diye soruyorlardı. Paul daha sakin görünüyor, soru sorma işini de genelde o yapıyordu. Böyle durumlara alışkın olduğu belliydi, Rahel ise Rahsan'a bakmak bile ona acı veriyormuş gibi bilinçsizce yattığını gördükten sonra çadırdan ayrılıyordu.

Bu hali de gittikçe daha çok dikkatimi çekiyordu.
Rahel neden böyle davranıyordu?

Rahsan'la zannettiğimden daha yakın olabilirler miydi?

Bu konu hakkında daha uzun düşünebilirdim, eğer yalnız olsaydım ve Rahsan gözlerini açmış olsaydı. Ancak hem durumunda (beklediğimiz gibi)

bir değişiklik olmamıştı hem de zamanın çoğunda çadırda Isaac ile birlikteydim.

Böyle üzücü olaylar yaşadığımda kendimi izole etmeye daha meyilliydim aslında, başkalarının yanında negatif duygularımı sürekli bastırmak zorunda hissettiğimden yalnız olmak daha kolay geliyordu. Ancak bu gece yalnız olsaydım daha önce zorlanmadığım kadar zorlanır ve kafada kurdukça kurardım. Bu yüzden Isaac yanımda olduğu ve konuşarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdığı için minnettardım.

Belli aralıklarla Rahsan'ı kontrol ediyor, ateşini düşürüyor ve ona su içiriyorduk. Bunu yaparken de sohbet ediyorduk. Birbirimize dair bir sürü şey öğrenmiştik, özellikle de Isaac babamın bir tüccar olduğunu ve zengin bir aileden geldiğimi öğrenince çok şaşırmıştı. Mütevazı tavrım yüzünden zengin olabileceğime hiç ihtimal vermediğini söylemişti, ben de yüzüme zorla yerleştirdiğim bir gülümsemeyle ona geçmişimi, yani karakterin geçmişini anlatmıştım.
Aslında zengin doğmadığımı, babamın çok çalışarak zamanla bu serveti kazandığını.

Öyle inandırıcıydım ki dinleyen kimse bunu yaşamadığımı ve sadece bildiklerimi aktardığımı düşünmezdi.

Sonra konuyu değiştirip Ruth ve nişan hazırlıklarıyla ilgili daha çok soru sormuştum. Şehre gelirse ona yardımcı olabileceğimi de eklemiştim, babam esnafın çoğunu tanıyordu ve bu teklifi yaparken oldukça ciddiydim.

Isaac teşekkür edip Ruth'a ileteceğini söylemiş, şafak sökünce de kafileyle birlikte yola düşmüştük. O zaman Milo yanımdaydı ve Rahsan hâlâ uyanmamıştı. Zihnim onunla doluydu ve herkes gibi ben de yorgundum, bu yüzden sessiz bir yolculuk oldu.

Akademiye ulaştığımızda ise beni Serafina ve Matias karşıladı, beni sağ salim gördüklerine sevinmişlerdi ancak gülümsemeleri, benim onlara karşılık veremeyecek durumda olduğumu fark ettiklerinde soldu.

Onlara her şeyi sonra açıklayacağımı söyleyerek Rahsan'ı götürdükleri yere, revire gittim önce. Bayan Miriam'a gerekli açıklamalar yapılırken ara ara

müdahale ettim ve Isaac ile gece boyu yaptığımız uygulamaları anlattım, Bayan Miriam söylediklerimin bir kısmını not aldı.

Sonra Serafina ve Matias'ın yanına geçtim, benim için biraz çorba getirmişlerdi ancak içebilecek durumda değildim. Yine de onlarla birlikte oturdum ve olan biteni anlattım. Rahsan'ın beni kurtardığı için böyle yaralandığını söylerken de göz yaşlarımı tutamadım.

İlk Serafina sarıldı bana. Ani ve sımsıcaktı, saçlarımı okşarken de en yumuşak ses tonuyla Rahsan'ın iyileşeceğini söyledi bana. Ardından Matias doladı kollarını etrafımıza.

İkisi de Rahsan'a olan düşmanlığı bir kenara bırakıp onun çok daha kötü yaralanmalardan bile sağ çıktığını, Rahsan gibi bir "baş belasının" basit bir malachi zehrinin ölmeyeceğini söylediler.

Ben de onlara inanmayı *çok* istedim.
Ancak *bilmiyorlardı.*

Aviva'nın davranması gerektiği gibi davranmadığımı, yaptığım ve yapacağım herhangi bir şeyin *gerçekten* onun ölümüyle sonuçlanabileceğini bilmiyorlardı.

Orijinal kurguda Aviva'nın bu göreve gidip gitmediğinden bahsedilmiyordu, zaten Serafina ve Matias'la doğrudan bağlantısı olmadığından kitapta geçmemesi doğaldı, ancak Aviva gidiyor olmalıydı.

Fakat Rahsan'ın gittiğini hiç sanmıyordum. Beni yalnız bırakmak istemediği için gelmişti sonuçta. Üstelik başka bir sebepten gelseydi bile malachi beni kovaladığında gücünü tüketmek pahasına çıkmazdı karşısına, benim yerime o darbeyi almazdı. *Eğer bana bu kadar değer vermeseydi.*

Gece düşünmeyi ertelediğim her şey Serafina'nın kolları arasında ortaya çıkıyor gibiydi, ağlamayı bir türlü durduramıyordum.

Biraz olsun sakinleşene kadar öyle durduk, sonra Serafina benimle birlikte odama gelebileceğini ve banyo yaparken beni bekleyebileceğimi söyledi. İstersem uyuyana kadar benimle kalabileceğini.

Ona teşekkür ettim ancak Rahsan uyanana kadar hiçbir yere gidemezdim, ne kadar sefil görünürsem görüneyim.

Bunu söylememden pek hoşnut kalmadı lakin Matias araya girip biraz dinlenmemi, beklememin hiçbir faydası olmayacağını söylediğinde de eliyle onu durdurup benimle revire kadar geldi.

Sabahın çok erken bir saatiydi, bu yüzden etrafta kimsecikler yoktu. Sadece görevden gelenler buradaydı, Milo bile benim Serafina ve Matias'ın yanında olduğumu gördükten sonra odasına çıkmıştı.

Revir nispeten boş olduğundan burada kalıp kalamayacağımı sordum Bayan Miriam'a. O zamana kadar beni doğru düzgün incelemediğinden, endişeli bir şekilde "Yaralandın mı?" diye sordu hemen. Elindeki şişeyi bırakıp omzuma dokundu, vücudumu inceledi hızlıca.

"Hayır ama Rahsan uyandığında burada olmak istiyorum. Odamdan buraya gelmek uzun sürüyor."

Bu bahaneyi duymayı beklemediği belliydi ancak hiçbir şey söylemedi. Arkamda durup beni dinleyen Matias ve Serafina da öyle.

Çok tuhaftı, daha dün akşama kadar onların duymasından endişe duyuyordum ancak şimdi karşılarında böyle şeyler söylemekten hiç çekinmiyordum. Ne düşünecekleri ya da bu konuyu nereye bağlayacaklarıyla da ilgilenmiyordum. Diğer herkes gibi hayatımı kurtardığı için minnet duyduğumu düşünebilirlerdi, ben gerçeği biliyordum sonuçta.

Rahsan'ı tekli özel odalardan birisine aldılar, ben de gerçekten yaralı olmadığım için revirin en büyük, ana odasında bir yatağa geçtim. Serafina ve Matias söyledikleri gibi ben uyuyana kadar başımda beklediler.

Tek başıma asla uyuyamaz, Rahsan'ın odasındaki sandalyede birkaç saat sonra sızar kalırdım muhtemelen. Ancak Serafina bir sakinleştirici almamı sağlamış, yorgun bedenim de daha fazla dayanamamıştı.

Uyandığımda güneş alçalmış, revirin soğuk beyaz duvarlarını sarı ve turunculara boyuyordu. *Ve Rahsan hâlâ bıraktığım gibi duruyordu.*

Uyanır uyanmaz onu sormuştum ki uyuduğumun farkında bile değildim. Gözlerimi saniyelik olarak kapatıp açmıştım sanki. Dinlenmiş gibi de hissetmiyordum. Yine de daha bana uzatılan suyu içerken bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtmış, bir an önce kalkıp gitmek için kımıldanmıştım.

Rahsan'ı hâlâ bilinci kapalı vaziyette bulduğumda koştura koştura Bayan Miriam'ın yanına gittim bu sefer de. "Neden hâlâ gözlerini açmadı?" diye sordum.

"Sakin ol, Aviva." dedi eğitmenim güven veren bir sesle. "Bünyesine aldığı zehir miktarı yüzünden böyle olduğunu biliyorsun, uyanır yakında."

Evet, biliyordum ancak söz konusu Rahsan olduğunda bildiğim her şey önemini yitiriyordu.

"Ne kadar yakında?"

Elinde tuttuğu tepsiyi beline yaslayıp beni inceledi.

"Yemek yedin mi bakayım sen? Git önce karnını doyur, sonra sorarsın bunları. Hem o zamana kadar uyanır zaten."

Kendime gelmek için yemem gerektiğini biliyordum, acıkmıştım da zaten. Ayrıca Matias ve Serafina'nın bu konuda peşime düşeceklerini biliyordum, etrafımdakileri bu konuda endişelendirmeyi ve çocukmuşum gibi aynı şeyleri duymayı da istemiyordum.

Bu yüzden yemek yedim. Yarısına gelmişken de arkadaşlarım yanıma geldi. Beni bu halde bulduklarına sevinmiş ve bunu gizlemeyi hiç denememişlerdi.

Tek başıma bir masanın köşesinde oturuyordum onlar gelmeden önce. Yalnız olmayı önemsemiyor ve bir an önce revire dönmeyi istiyordum.

Onlar geldiğinde ise yeme tempomu yavaşlattım ve sabah yorgun olduğum için soramadıkları tüm soruları cevapladım.

Zehrin üzerimde dökülmesi ve bu yüzden malachi tarafından kovalanmamın üzerinde özellikle durdular elbette. Bu konuyu konseyde konuşacaklarını biliyordum, ucunun bir şekilde Rahsan'a dokunacağını da.

Dolayısıyla hafifleterek anlatmaya çalıştım, ikinci bir Bayan Miriam vakası yaşansın istemiyordum—ki daha onunla konuşmamıştım bile.

Serafina ve Matias teoriler üretirken yemeğimin kalanını hızlıca yedim ve daha fazla bir şey sormalarına izin vermeden uçarcasına revire geri döndüm.

Rahsan hâlâ uyanmamıştı. Ani bir üzüntü dalgasıyla sarsıldım ancak Bayan Miriam'ın yanına "Neden uyanmadı?" diye sorup onu darlamak için değil, dün yaşananları anlatmak için gittim.

Çok üzgündüm. Pek umutlu olmasam da araştırmanın durdurulmasını, daha kötüsü Bayan Miriam hakkında bir soruşturma açılmasını istemiyordum. Bu sesime de yansımıştı. Konuşurken ona değil oynadığım parmaklarıma bakıyor ve sürekli özür diliyordum.

Bayan Miriam ise konuşmamın yarısında beni böldü ve asıl özür dilemesi gerekenin o olduğunu söyledi. Yaşadığım şeyi duymuş ve dehşete düşmüştü. Yaptığının sorumsuzluk olduğunu düşünüyordu, daha dikkatli olması gerektiğini. Oysa ben başka bir şeyle ilgileniyordum.

"Size Milo ve Rimona mı söyledi?"

"Hayır, General Keiv Rahsan'ı kontrol etmek için geldiğinde bilgilendirdi."

"Peki hakkınızda?.."

"Evet, soruşturma açılacak."

"Ben...çok özür dilerim Bayan Miriam."

"Dileme, asıl ben özür dilerim. Bu soruşturmadan da korkmuyorum, başınıza gelenler benim yüzümden ve hakkımda verilecek karara razıyım."

Onu bu kadar kabullenmiş görmek beni daha çok üzdü. Kavanozun elimden kaydığı ana dönmek ve daha dikkatli ol diye kendime kızmak istedim. Ancak şimdi hiçbir şeyi değiştiremezdim.

Koridorda karşılıklı sessizce dikildiğimiz ve muhtemelen kendi kendimizi suçladığımız birkaç dakikanın sonunda ufak bir zil sesi duyduk. Gözlerim kocaman açıldı. "Rahsan mıydı o?"

Sonra kaldığı odaya doğru koştum, Bayan Miriam da peşimden geldi.

Evet, Rahsan'dı.

Uyanmıştı ve hızla kapıdan içeri daldığımda onu gözleri açık, kalkmaya çalışır halde bulunca az daha sevinçten havalara uçacaktım.

"Uyanmışsın! Sonunda, çok şükür!" Ona doğru koştum ancak hâlâ doğrulmaya uğraşıyordu. Yatağının kenarına gelip tekrar yatırmak için omuzlarından tuttum. "Dur, ne yapıyorsun? Uzanmaya devam etmen gerek."

"Ben...iyiyim." dedi kısık ve yorgun bir sesle. Tam ona kızmaya hazırlanıyordum ki (saatler boyu uyanması için dua etmiş ve ağlamışken ona kızabilecek durumda olmama ben de şaşkındım) Bayan Miriam içeri girdi ve arkasından kapıyı kapattı.

"Buna biz karar vereceğiz."

Sonra da yarasını kontrol etmek için Rahsan'ı tekrar yatırdı. Sırtını açtığında şaşırdım ancak bu iyi anlamda bir şaşkınlıktı, benim sakinleştirici etkisiyle uyuduğum süre boyunca ona iyi bakmışlardı.

Yarası zehirden tamamen arınmış görünüyordu, etrafındaki morluklar neredeyse silinmişti. Pençe izleri de hatırladığım kadar derin değildi. Yakında, hatta yarın kadar bile yakında, soluk çizgilere dönüşebilirlerdi. *Tıpkı sırtındaki diğer yaralar gibi.*

Bayan Miriam yaralarına dokundu ve "Acıyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Sakinleştiricinin etkisi hâlâ geçmemiş öyleyse. Biraz yemek ye, sonra bol bol dinlen. Sana olabildiğince az sakinleştirici vermeye çalışacağız bu yüzden kendine iyi bakmalısın."

"Güzel." dedi Rahsan yorgun bir sesle, nefes verir gibi. "Onlardan nefret ediyorum."

İstemsizce gülümsedim. İyiydi, iyileşiyordu ve çoktan Rahsan'lık yapmaya başlamıştı bile.

Sakinleştiriciler insanı daha...boş bir ruh haline soktuğu için onlardan hoşlanmadığını tahmin etmek zor değildi. Bir de sakinleştirici etkisindeyken güçler daha zayıf kullanıldığı için elbette. Burada Rahsan gibi gücünü daha fazla kullanabilmek adına düzenli meditasyon yapan birisinden bahsediyorduk sonuçta.

"Sana daha güçlü bir merhem hazırlıyorum." dedi Bayan Miriam, sırtını tekrar örterken. "Akşam Aviva'nın senin için gelip alacağından eminim."

Böyle bir şey söylemesini o kadar beklemiyordum ki kıpkırmızı oldum anında. Gözlerim kocaman açıldı ve olduğum yerde kalakaldım.

Bir şeylerden haberdar olduğunun farkında olmadığım sevgili eğitmenim ise sakince bana döndü ve "Ona sürmesinde yardımcı olursun, değil mi?" diye sordu.

Gözlerine bakamadan başımı salladım sadece.

"Güzel, şimdi yemeğini yollayacağım buraya. Kendinizi yemek için zorlayın Bay Ze'viv. Geçmiş olsun."

Sonra odadan çıktı.

Ben de orada kırmızı bir heykel gibi dikilmeyi bırakıp Rahsan'ın yanına koştum, yatağının kenarında diz çöktüm.

"Gerçekten iyi misin?"

Hâlâ sırt üstü yatıyordu o sırada, teninin rengi solmuş ve dudakları kurumuştu. Elimi siyah ve dağınık saçlarının arasından geçirip yüzüne ve alnına dökülen tutamları geriye doğru ittim. Yan yattığı için tek gözüyle bana baktı, o gözleri tekrar görebilmek bile ağlama isteği uyandırıyordu.

"İyiyim, bir şey hissetmiyorum. Sakinleştiricinin verdiği aptallık dışında yani."

Gülümserken gözlerimi kıstım ve saçlarıyla oynamaya devam ettim. "Bir şeyler yediğinde daha iyi olacaksın."

"Sen?" diye sordu. "Sen bir şeyler yedin mi?"

"Bu halde bile beni mi soruyorsun?" dedim ona, refleksle. Ancak karşılık vermediğini, akşam güneşi üzerine vururken daha sarı görünen gözüyle öylece bana baktığını fark edince bir an için durup "Az önce yedim." diye ekledim. Sonra da sorabileceği tüm sorular için toplu bir cevap verdim.

"Ben iyiyim. Seni buraya getirdikten sonra sakinleştirici verdiler ve uyudum, yeni uyandım sayılır. Sonra da yemek yedim ve geldim. Şimdi de seninle ilgilenmek yerine sana açıklama yapıyorum çünkü inat edeceğini biliyorum. Oldu mu?"

Sonlara doğru sesim yumuşamış, konuşurken gülmüştüm. Bu da beni dinlerken onun da gülümsemesine sebep olmuştu. Yavaşça gözlerini kapattı ve "Oldu." dedi.

"Biraz su içmek ister misin?"

"Olur."

Doğrulmasına yardım ettim ancak ona epey yüksek dozda sakinleştirici verdiklerinden olsa gerek, ayakta durmakta zorlanıyordu. Yastıklarını düzeltip yerleşmesine yardım ettim, tüm bu süre boyunca sessizdi ve benim "Böyle iyi mi?" tarzı sorularıma başını sallayarak cevap veriyordu.

Suyundan bir yudum aldıktan sonra "Ne oldu?" diye sordu. Sonra bardağı kucağına koyup tutmaya devam etti. Göz altları zehrin etkisiyle mor, teni soluk, yüz kemikleri daha belirgin haldeydi.

"Sen beni kurtarıp kampa kadar yaralı halde taşıdıktan sonra mı yani?" dedim. Yavaşça başını salladı, sesimdeki imaya takılmamıştı. Bu yüzden "Bir ara sana bu konuda kızacağım." dedim. "Hatırlat bana, tamam mı? Şu anda kıyamıyorum."

Anlık olarak güldü, böyle söylememi beklemiyor gibiydi ve gülerken göğsü tek bir hareketle oynamıştı. Solgun yüzüne bir gülümseme yerleştirmek hoşuma giderken ona yere iner inmez bayıldığını ve bir sedyeyle onu çadıra taşıdığımızı anlattım.

Ona yapılan müdahalelerle çok ilgilenmedi ve doğrudan "Ben baygınken saldırı oldu mu?" diye sordu.

"Sabaha karşı oldu ancak küçük bir taneydi, kontrol altına alınması da uzun sürmedi."

Bakışları sertleşti. "Yine senin peşine düşmediler, değil mi?"

"Hayır. Giysilerimi değiştirdim. Bak, aynı kıyafeti giyiyoruz."

Ancak ben söyleyince fark etti aynı siyah giysileri giydiğimizi. Bir şey söylemesine izin vermeden de "Sanırım çıkardığım kıyafetleri yaktılar." diye ekledim. "Beni kovalamasının sebebinin zehir olduğunu düşünüyordum, diğerlerine de öyle söyledim ve hak verdiler."

"Yine de geçit açılınca uzaklaşıp saklandın, değil mi?"

Sürekli böyle soruyordu, *onu yaptın, değil mi? şöyle oldu, değil mi?*

Kelime seçimlerinden ve söyleyiş tarzından ne kadar kontrolcü birisi olduğu hemen anlaşılıyordu, ben ise karşısında dünya rahatı gibi davranıyordum.

"Yoo, yanında kalmaya devam ettim."

"Ne? Aviva bu yaptığın—"

"Gayet normaldi. Seni nasıl o halde bırakabilirdim? Üstelik hemen kontrol altına aldıklarını ve giysilerimi çıkardığımı da söyledim. Beni dinlemiyor musun sen?"

Bir süre yüzümü inceledi. "Yani gerçekten de sebep zehrin üzerine dökülmesiydi."

"Evet, bu aklına gelmiş miydi?"

"Gelmişti ancak seni geçidin o kadar yakınına götüren bendim, benim yüzümden tüm şifacılar orada bekledi. Kovalanmanın sebebi bu kadar yakında olmanız da olabilirdi, belki sizi tehdit olarak görmüşlerdir."

Ben dahil etrafımdaki herkes kendini suçlayacak bir şeyi mutlaka buluyordu ve bu bir yerden sonra epey yorucu oluyordu. Bunu sürekli fark ediyordum ancak huylu huyundan vazgeçmiyordu işte.

"Sen sadece yaptığın gözlemi söyledin, emri veren General Keiv'di ki öyle olsa bile onca şifacı arasından sadece benim peşime düşülmesi sizin bir hatanız olmadığını gösteriyor. Sebebi üzerime dökülen zehirdi."

Benimle tartışmaya hazırdı, bu yüzden işaret parmağımla bardağını işaret ettim.

"Önce suyunu bitir. Bu konuda uzun uzun konuşmamızın bir faydası yok."

Rahsan'ın mantıklı tarafını bazen çok seviyordum çünkü söylediklerimde haklı olduğumu fark ettiğinde pragmatik tarafı devreye giriyor ve dediğimi yapabiliyordu.

Tabii daha sonra bu meseleyi yine açacağını biliyordum ancak o an için kapanması bile yetiyordu.

Kapı tıklatıldığında gelenin Rahsan'ın yemeği olduğunu düşündüm ancak tanıdık, kumral bir kafa ve iri bir beden girdi içeriye. Arkasından da daha narin, sarışın bir tane. *Matias ve Serafina.*

Birkaç saniye öylece baktım onlara, onların dikkati ise sadece bir saniye için üzerimde durdu. Sanırım Rahsan Ze'viv'in yatağının kenarında oturuyor olmam o kadar da önemli bir detay değildi o an için.

"Geçmiş olsun." dedi Matias, gözlerini Rahsan'ın üzerine sabitlerken. Ses tonu da yüz ifadesi de nötrdü. "Kötü yaralandığını duyduk."

Rahsan'ın az önceki uysal tavrı kayboldu, her an saldırmaya hazır yaralı bir hayvan gibi temkinli bir hale geçti. "Artık iyiyim."

Sadece arkadaşım oldukları için değil, onları tanıdığım için biliyordum ki Matias ve Serafina buraya gerçekten iyi niyetle gelmişlerdi. Ancak yine biliyordum ki Rahsan bu niyeti iyi olarak görmez, altında muhakkak bir şey arardı.

Dolayısıyla her şeyin bir "kötü kötü birbirine bakma" yarışına dönmesi an meselesiydi. Bunu Serafina da fark etmiş olacak ki "Geçmiş olsun Ze'viv." diyerek dikkati üzerine çekti. "Umarım çabucak iyileşirsin."

Rahsan'ın dikkatli gözleri ona çevrildi. Birkaç saniyelik incelemenin sonunda da sakin bir şekilde karşılık verdi. "Teşekkür ederim."

Çok gerilmiştim, bir ona bir arkadaşlarıma bakıyor ve ağzımı açıp tek kelime edemiyordum.

Serafina ise bunun yeterince sıcak bir karşılık olduğunu düşünmüş olacak ki gülümsedi. "Asıl bizim teşekkür etmemiz gerek, Vivi'yi sen kurtarmışsın. Gerçekten minnet—"

"Onu siz teşekkür edin ya da minnettar olun diye kurtarmadım. Bu sizinle ilgili değil."

Ve işte. İyi niyetin ömrü sona ermişti.

Serafina bir an ne diyeceğini bilemedi, hâlâ korumaya çalıştığı gülümsemesiyle yardım ister gibi bana baktı ancak çoktan kaşlarını çatmış olan Matias benden önce bir adım atıp öne çıktı.

"O anlamda demedi zaten. Ne diye kurtarmış olursan ol, Viv bizim kıymetlimiz. Biz de sana geçmiş olsun diyip teşekkür etmeye geldik, asıl bu *bizimle* ilgili değil."

Matias'ın vurgu yaptığı *biz*in üçü arasındaki tuhaf düşmanlık olduğunu anlamış ve göz ucuyla Rahsan'a bakmıştım. Bıkkın gözler ve ifadesiz bir yüzle Matias'a bakıyordu o an, hiçbir şey söylemiyordu.

Pes eden taraf Matias oldu. "Neyse," dedi zaten Rahsan'ın daha farklı davranmasını beklemiyormuş gibi. "Madem söyleyeceğimizi söyledik, artık gidebiliriz."

Bu durumda üzüldüm. Yani aralarının zaten en iyi halde bile böyle olduğunu biliyordum ancak...yine de üzücüydü işte. Anlaşıyor olmalarını, en azından birbirlerine düşmanca yaklaşmamalarını *o kadar* isterdim ki.

Matias'ın peşinden Serafina da yavaş yavaş geriye doğru adımladı. "Tekrar geçmiş olsun." dedi çıkmadan önce. Sesi öncekine göre daha alçak, daha sakindi.

Kapı arkalarından kapandığında omuzlarımı düşürerek Rahsan'a baktım. Sadece baktım ama, gözlerimin sözlerimden daha çok şey anlatacağını düşündüm.

İşe yaramış gibi Matias'a dakikalar boyunca gözlerini kırpmadan bakabilen erkek arkadaşım uzun süre gözlerimin içine bakamadı ve başını çevirdi.

Niyetim onunla daha sonra bu konuda konuşmaktı, tartışmak için ne onun ne de benim enerjim vardı sonuçta, ancak birkaç dakika sonra kapı çalınıp da bu sefer yemeği gelince daha fazla dayanamadım. Ona çorbasını içirirken "Gerçekten de kötü bir niyetle gelmemişlerdi." dedim sakin ama kırgın bir sesle. Gözlerine değil, yaptığım işe bakıyordum. "Sana geçmiş olsun diyip teşekkür etmelerinin nesi kötü?"

Yeni bir yudum almadan önce kaşlarını çattı. "Bunu onlara yaranmak ya da onlardan bir şey istemek için yaptığımı düşünsünler istemedim. Seni onlar için kurtarmadım, bunu bilsinler."

"Böyle düşündüklerini hiç sanmıyorum."

Omuz silkti. "Ben önlemimi alayım da."

Dudaklarımın ucuna kadar gelen kelimeleri zor yuttum. *Bunu daha düzgün bir zamanda tartışabiliriz* diye sürekli hatırlatıyordum kendime, sancak hezimete uğramış hissetmekten de kurtulamıyordum. Saf saf onları arkadaş yapmayı düşünüyordum bir de, değil mi? Gerçekliğe dönsem iyi olurdu. Hem de bir an önce.

Yemeğin geri kalanı boyunca sessizdik. Rahsan'ın dikkatli bakışlarının üzerimde olduğunun farkındaydım ancak hiçbir şey söylemiyordu, ben de sessizliği bozmuyordum. Çorbasını bitirince tepsiyi aldım ve "Ben şunu bırakıp seralara geçeyim." dedim. "Bayan Miriam merhemini hazırlamıştır. Sen de güzelce dinlen."

Ancak seralara gittiğimde merhemin henüz hazırlanmadığını gördüm, revire dönmek yerine de odama çıktım. Sıcak bir banyoya ihtiyacım vardı, tüm gece Rahsan'ın yanında kalacaksam bu elzemdi zaten. Üstelik kendi giysilerimi de giysem iyi olurdu.

Hızlı bir banyonun ardından giyinip hızlı hızlı saçlarımı taradım ve koşar adım seralara geri döndüm. Merdivenleri inerken de uçabilseydim harika olurdu diye düşündüm. Benim gibi sürekli oradan oraya gitmesi gereken birisi için yürümek eziyet oluyordu bazen.

Bayan Miriam'dan merhemi alırken nasıl uygulamam gerektiğini ve içine hangi bitki ve yağları koyduğunu öğrendim, sonra da revire geri döndüm ancak Rahsan'ı orada bulamadım. Odası boştu, yine çıkış belgesini imzalayıp odasına geçmişti. Bu çocuğun revirde kalamamakla ilgili problemi neydi bilmiyordum ancak sinirlenmiştim.

Odasının nerede olduğunu da bilmiyordum ki! Onu nasıl bulacaktım şimdi?

Bir süre elimde merhem kutusuyla revirde etrafıma bakınıp durdum, sanki bunu yapmak çözüm bulmamı sağlayacak gibi. Sonra Rahsan'ın odasını öğrenmek için yönetime gidebileceğim aklıma geldi. Bunu yapabilirdim, tuhaf tuhaf bakarlarsa da merhemi gösterirdim.

İçimdeki spontane taraf bunu hiç yapmamayı, yeni kanada gidersem mucizevi bir şekilde odasını bulabileceğimi söylüyordu ancak onu değil mantığımı dinledim ve ne kadar zor olsa da, çeşitli dil dökmeler ve merhem göstermeler sonucu Rahsan'ın odasını öğrendim. Oradan ayrılırken biraz pişman vaziyetteydim, sanki hiç sormadan da bir şekilde bulabilirdim.

Yeni kanada girdiğimde tuhaf karşılanmadım, sonuçta üzerimde şifacı kıyafetleri yoktu ve beni tanımayan kimse burada ne aradığımı sorgulamazdı. Tanıyanlar da sık sık Serafina için geldiğimi biliyordu. Dolayısıyla rahat olmalıydım ancak göz göze geldiğim herkesin çok umrundaymışım gibi tedirgin hissediyordum kendimi.

Sonunda 109 numaralı odanın önünde durduğumda son bir kez etrafa baktım ve kimsenin olmadığından emin olduktan sonra kapıyı çaldım.

İçeriden ses gelmedi.

Bir kere daha çaldım ve sanki onu değil de bunu duyabilirmiş gibi "Rahsan?" dedim.

Elbette duymadı. Ben de görgü kurallarını bir kenara bırakıp acil durum olduğundan endişelenerek içeri girdim.

"Rahsan?"

Oda boş görünüyordu. Gözlerim kocaman açıldı. "Rahsan?!"

Ancak o an banyo olduğunu tahmin ettiğim ikinci bir kapının arkasından gelen tıkırtıları fark ettim. Sonra o kapı hızla açıldı ve Rahsan içeriden kafasını uzattı.

"Aviva?"

"Beni korkuttun!" diye kızdım ona. "Revirden neden ayrıldın?"

"Ayrılabilecek kadar iyiydim çünkü." Kaşlarımı kaldırdığımı fark edince ekledi. "Ayrıca temizlenmeye ihtiyacım vardı."

Islak saçları ve çıplak omuzları yüzünden bunu yaptığını anlayabiliyordum. Sonunda utanma duygum ağır bastı ve gözlerimi kaçırırken huysuz huysuz söylendim. "Merhemini getirdim. Banyodan sonra üzerine bir şey giyme, sürelim öyle giyinirsin."

"Tamam, işim uzun sürmez."

Kollarımı göğsümde kavuşturup başka yere bakmaya devam ettim. O da kapıyı kapatıp banyosuna geri döndü. Derdi neydi ki? İyileşiyor olsa da ağır yaralanmıştı ve tek başına banyo yapmakta zorlanırdı. Sakinleştiricinin etkisi de geçiyor olmalıydı, acı çekerdi yani su vücuduna değdiğinde.

Sonra fark ettim ki bu, muhtemelen yıllardır tekrar eden bir hadiseydi. Rahsan hep böyleydi.

Onunla gerçekten işim var düşüncesiyle oturdum koltuğa. Parmaklarıma şakağımı ovdum. Sonra odasını fark ettim. *Odasında olduğumu.* İlk defa geliyordum ve onu aradığımdan inceleyememiştim bile.

Karanlıktı içerisi, koyu renk perdeleri sımsıkı çekilmişti ve odanın içindeki kalın mumlar yakılmıştı. Tek tek yakacak enerjiyi nereden buldu diye düşündüğüm sırada da onun yıldırım büyücüsü olduğunu hatırladım, hepsinin yanması için elini bir kez şıklatması yetmişti muhtemelen.

Az eşyası vardı ve içerisi epey genişti, en süslü şey ise işlemeli taş şömineydi.

Odalar büyücülerin güçlerine göre dizayn edilirdi ve Rahsan'ın odası, sıcak bir bahar akşamında olmamıza rağmen fırtınalı bir gecenin içindeymişiz gibi hissettiriyordu. Burası benim için biraz ürperticiydi ancak onun için dinlendirici olduğundan emindim, göl kıyısında oturduğumuz gün bundan bahsetmişti.

Ensemi koltuğun kenarına yaslayıp tavana baktım, öyle boyanmıştı ki mumların titrek ışığı vurdukça kara bulutlarla ve yıldırımlarla kaplı bir gece gibi görünüyordu, gök gürültüsünün sesini neredeyse duyabiliyordum.

Ancak etraf beyaz sabun gibi kokuyordu. Rahsan benimle konuşurken kapıyı açtığından sabunların kokusu etrafa yayılmıştı, yalnız olmanın verdiği rahatlıkla bol bol içime çekiyordum ben de. Bu oda ve bu koku uykumu getiriyordu.

Banyonun kapısı açıldığında yaslandığım yerden doğruldum ve gözlerimi açtım. Sonra Rahsan'ın sadece bir havluyla dışarı çıktığını, doğrudan ahşap dolabına yöneldiğini gördüm.

Telaşla ayağa kalkıp "Ben dışarıda bekleyeyim." dediğimde ise omzunun üzerinden bana baktı, ben ise geniş sırtındaki yaraya odaklanmıştım.

"Hayır, kal. Banyoda giyineceğim."

Dediği gibi yaptı. Karanlıkta dolabının içinden bir giysi buldu ve banyoya geri döndü. Birkaç dakika sonra da üstü çıplak, altında da siyah ince kumaştan bir gecelikle geri döndü.

Bir an için neden orada olduğumu unuttum, mum ışığının vurduğu teni büyüleyici görünüyordu. Onun vücudunu her gördüğümde şaşkınlıkla donuyordum birkaç saniye, sonra kan yanaklarıma hücum ediyordu.

"Yatağa mı oturayım?"

Tekrar ayağa kalkıp "Hm hm." dedim. Sonra da neredeyse kurumuş olan saçımın bir tutamını kulağımın arkasına tıktım. Elim ayağıma dolanmıştı ve bunu fark etmese iyi olurdu.

Rahsan arkası dönük bir biçimde oturdu, ben ise kendi kalp atışlarımın sesini bastırmaya çalışıyordum. "Önce her ihtimale karşı yarayı temizleyeceğim." dedim ve elimi, dokunmadan ancak epey az bir mesafe bırakarak yarasının üzerine tuttum. Bana verdikleri düşük doz sakinleştiricinin etkisi çoktan geçmişti ve gücümü rahat kullanabiliyordum.

Avuç içlerimden çıkan yeşil ışığın altında yarası kötü görünüyordu. Bu yüzden Rahsan'a kızdım.
"Hemen suya temas etmemeliydin. Hem banyo yaparken zorlanmadın mı?"

"Hayır."

"Rahsan."

Başını yan çevirip göz ucuyla bana baktı. "Aviva." Benimle eğleniyordu adeta.

"Gerçekten çok zor birisin."

Bunu söylenmek için söylemiş ve ne dediğime dikkat bile etmeden merhemin kapağını açmıştım ancak beklemediğim bir şey söyledi önüne dönerken.

"Seni bıktırıyor muyum?"

"Elbette hayır. Sadece...kendine biraz daha iyi davransan fena olmazdı. Burada şifacı olan benim, sağlığın konusunda söylediklerimi yap yeter."

"Tamam." dedi sakince. Sonra dayanamadı. "Ama pis olmaktan nefret ederim."

"Bu konuda seni anlıyorum ancak böyle yaralanmışken tek başına banyo yapmamalısın. Yarana olabildiğince az su değmeli. Canın yanmadı mı?"

"Biraz." diye itiraf etti sonunda.

Parmağımı merheme bandırdım, kokusunu almış olacak ki "İlk defa kötü kokmuyor." dedi.

"İçinde gül yağı da var, o bastırıyor."

Merhemi yarasına sürmeden önce de "Biraz acıyabilir." dedim. "Dayanamayacağın kadar kötü olduğunda ara verebiliriz."

Ancak Rahsan'ın gıkı çıkmadı. Ben de acıdığını bildiğimden diğer elini omzuma koydum ve acısını azaltmak için gücümü kullandım. Bunu fark etti ama ilk defa sesini çıkarmadı, bu gece biraz bencil olmaya ihtiyacı vardı.

"Bitti." dedim en sonunda, gereksiz bir neşeyle son harfi uzatarak. Kremin kapağını kapattım ve bunu yaparken de tuhaf bir şekilde kendime engel olamayarak omzuna saniyelik bir öpücük kondurdum. Dayanamamıştım. Teninden yükselen sabun kokusu çok güzeldi.

Şaşkınlıkla bana döndü ancak ona bakmıyordum, hem utancımdan hem de merhemin kapağını kapatmaya uğraştığımdan.

Bir şey demesine izin vermeden "Böyle tedavi edebilsem harika olurdu, değil mi?" diye sordum.

"Öperek mi?"

"Hı hı."

"Hayır olmazdı."

Başımı kaldırıp ona baktım. Vücudunu tamamen bana döndürmüştü şimdi, mum ışığının loş aydınlığında bağdaş kurmuş karşımda oturuyordu.

"Neden?"

"O zaman herkesi öpmek zorunda kalırdın."

Böyle bir cevabı beklemediğim için güldüm ve gülerken başka bir tarafa baktım. Ben bunu söylerken sadece onu kastetmiştim ancak o her zamanki gibi daha detaylı düşünmüştü.

Tekrar ona dönerken "Çok gerçekçisin." dedim, güldüğüm için yüzündeki ifade yumuşamıştı. "Ve bu romantizmi öldürüyor."

"Öyle bir romantizme gerek yok zaten. Ben başkalarını öpmene gerek kalmayacak şekilde de romantik olabilirim."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Yarı karanlık bir odada, onun odasındaydık ve üstü çıplaktı. Üstelik bana çok...*yoğun* bakıyordu ki bu bakışlar benim sonumu getiriyordu.

Bu yüzden "Gerçekten de çok kıskançsın." diyerek ayağa kalktım ve ellerimi yıkamak için banyoya ilerledim. Merhemi komodine bıraktığım sırada başı ve vücuduyla beni takip ediyordu.

"Evet, bunu itiraf etmiştim zaten."

Gülerek ellerimi yıkadım ve banyonun kapısını kapatmadığım için "Havlun var mı?" diye seslendim içeriye doğru.

"Dolabın içinde olması lazım."

Birkaç saniye sonra elimde havluya döndüğümü görünce şaşırdı, ellerim için kullanacağımı sanmıştı.

"Islak saçlarla uyumayı düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordum.

İnatçı gözlerle beni süzdü."Sen de banyo yapmışsın, kendi saçlarını kuruttun mu?"

Hiçbir şey de gözünden kaçmıyordu.

"Benim acelem vardı, yoksa kuruturdum. Hem zaten kurumuş sayılırlar."

Yatağın üzerine çıkıp dizlerimin üzerinde ona doğru ilerledim ve kremli sırtına temas etmemeye özen göstererek saçlarını kurutmaya başladım. Tepesinden baktığım için gözlerini kapattığını görebiliyordum.

Ellerini bağdaş yaptığı dizlerinin üzerine koymuş bir şekilde "Her yaralandığımda böyle davranacaksan..." dedi. "Pis bir huy edinebilirim."

"Aklından bile geçirme." dedim gülerek. "Seninle ilgilenmem için yaralanmana gerek yok ayrıca."

Gözlerini açtı. Başını geriye doğru eğip bana bakınca bir an havluyu hareket ettirmeyi bıraktım. "Yok mu?"

"Tabii ki yok."

Sonra utançla havluyu gözlerine kadar indirdim. O yoğun bakışlardan başka türlü nasıl kaçarım bilememiştim. Sanırım ikimiz de sevgili konseptine alışabilmiş değildik.

İşim bittiğinde "Teşekkür ederim." dedi yumuşacık bir sesle. Sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirip geriye doğru itti.

"Bence böyle kalsın." dedim dayanamayarak. "Sana dağınık saç çok yakışıyor."

"Öyle mi?"

Bunu duyduğuna şaşırmış gibiydi ancak dediğimi yapıp elini saçlarının arasından çekti. Sonra bakışları tekrar beni buldu. Bir şekilde çekingendi ancak hâlâ benden daha cesur görünüyordu. Sanki her an beni öpebilirmiş gibi.

Ben de sanki her an onu öpebilirmiş gibiydim. Kendime güvenmiyordum ve bu ortamla ilgili her şey beni hem çok heyecanlandırıyor hem de delicesine utandırıyordu.

Baskı çok fazla gelince dayanamayarak hareketlendim. "Ben artık gideyim, sen de uyu." dedim telaşla.

Uzaklaşamadan bileğimden tuttu beni, elimdeki havlu yatağa düştü. "Gitmesen olmaz mı?"

Kehribar rengi gözleri alev alev parlıyordu, duyduğum sesler onun kalbine mi yoksa benimkine mi ait ayırt edemiyordum.

"Ben..." dedim ancak devamı gelmedi. Derin bir nefes aldım. "Sen uyuyana kadar mı?"

"Sabaha kadar." Bileğimi bırakıp ellerini daha aşağıya, ellerime kaydırdı ve nazikçe tuttu. "Bu gece benimle uyu."

Bir an ne diyeceğimi bilemeyerek ona baktım. Daha o bunu sormadan önce bile içten içe bunu istediğimi biliyordum aslında, sadece herhangi bir şey söylemeye cesaret edemiyordum. Zaman tam oracıkta durmuş gibiydi.

"Seni ikna etmek için gece kötü olabileceğimi mi söylemem gerekiyor?" dedi gülmeye çalışarak. Onun da aslında ne kadar gergin olduğunu bu sayede anladım. "İlla bir bahane mi bulmalıyım?"

"Hayır." dedim başımı eğip gülerken. Hâlâ elimi tutuyordu. "Hayır, tabii ki seninle uyurum."

"Güzel." Başparmağıyla bileğimin iç kısmını okşadı. "O zaman uyuyabiliriz."

Şaşırdım, erken sayılırdı ve onun normal şartlarda bu saatlerde uyumadığını biliyordum.

"Hemen uyuyacak mıyız?"

"Daha iyi bir fikrin mi var?"

"Hayır, yok. Sadece normalde bu saatlerde uyumuyorsun diye."

"Doğru, kitap okumayı tercih ederim ama...başım çok ağrıyor."

"Bunu halledebilirim."

"Yanımda olduğun süreyi kitap okuyarak heba etmek istemiyorum."

Kıkırdadım. "Yine de halledebilirim. Baş ağrısıyla yaşamak zorunda değilsin."

Gülerek beni kendisine doğru çekti, elimi tutan eli bir anda belime sarılmıştı. "Şifacı bir kız arkadaşımın olması epey iyi bir şey."

"Hmm." diye mırılandım onun gibi. Kıpır kıpır gözleri yüzümün her tarafında gezinirken parmaklarımı şakağına yerleştirdim. Onu iyileştiriyor olmama rağmen rahat durmadı, bir anda başını eğip boynuma bir öpücük bıraktı. "Çok güzel kokuyorsun."

O an banyo yapmak için vakit ayırdığıma memnun oldum. Tabii bir yandan da ani öpüşünden gıdıklanmış, boynumu omzuma doğru eğerken "Rahsan!"

diye kızmıştım. Gülüyor olduğum için de beni ciddiye almamıştı. "Burada seni iyileştirmeye çalışıyorum!"

"Bunu zaten yanımda olarak yapıyorsun."

"Bu gece romantik miyiz biraz?" diye takıldım ona. Ne zaman utancımın hafiflediğini düşünsem beni daha da kızartacak bir şey buluyordu.

"Sana başkalarını katmadan da romantik olabileceğimi söylemiştim."

Şimdi iki eli de belimdeydi. Çok saçma bir pozisyondaydık aslında, ikimiz de dizlerimizin üzerinde yataktaydık ve o belime sarılmışken benim ellerim başındaydı.

Teslim olur gibi ellerimi kaldırdım. "Tamamen seninim."

Bunu öylesine söylemiştim ancak çok hoşuna gitmiş gibi bir anda ciddileşti.

"Bir daha söyle."

Gözlerimi bana sabitlenmiş gözlerine çevirdim. Bir an konuşamayacağımı sandım ama hâlâ şakaya vurmaya çalışarak "Tamamen seninim." dedim.

bu kısımdan sonrası +18
sahne içermektedir, rahatsız olabileceklerin
ve küçük yaştakilerin "❊"
işaretine kadar kaydırmasını
öneririm.

Ancak sesim fısıltı gibi çıktı. Sonra gözlerimiz birbirinin yüzünü incelemeye başladı.

Öpüşmek tuhaf bir şey, belli bir noktadan sonra bunun olacağını "anlıyorsun." Bir bakış oluyor, sonra ufak bir baş hareketi ve...bir bakmışsın dudakların birbirini kucaklıyor.

Beni belimden tutup iyice kendisine bastırdığında ellerimi yanaklarına koydum ve ben de onu kendime çektim. Saçlarım yanaklarına doğru döküldü.

Dudaklarının arasından bir inilti çıktığında ise önce bunun acıdan olduğunu sandım, sonra beni kucağına indirdi ve bunun yarasıyla *hiçbir* alakası olmadığını anladım.

Bacaklarım kucağıyla, ardından sırtım yatağın yumuşak yüzeyiyle buluştu. Rahsan dudaklarını birkaç saniye için dudaklarımdan ayırdı ve bu süreyi kolları vücudumun iki yanında destek alırken bana tepeden bakmak için kullandı.

Değerli taştan kolyesi boynundan sarkıyor, vücutlarımız arasında sallanıyordu. Bedeninin altında adeta kıvranıyordum.

Acıma son vermek ve bana her baktığında utanç vücudumu ele geçirdiği için ellerimi ensesine uzattım ve onu tekrar kendime çektim. Dudaklarımız bu sefer daha yoğun bir tutkuyla birbirini karşıladı.

Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Zehirden dolayı vücut ısısının birkaç gün normalden daha sıcak olması normaldi ancak Rahsan'ın teni genel olarak sıcaktı zaten, şimdi altında eriyordum adeta.

Saçlarımı geriye doğru iterek kendine yer açtı, sonra da öpücükleri çenemden boynuma doğru sıraladı. Elleri de rahat durmuyordu bu esnada. Birinden destek alırken diğerini giydiğim ince gömleğin altına sokuyor, nasırlı avuç içleriyle yumuşak tenimi okşuyordu.

Avcunu ilk defa belimde hissettiğimde bir inilti kaçtı dudaklarımdan. Gözlerim kapalıydı ve boynuma bıraktığı öpücükler tarafından

tüketiliyordum. Ancak tüm bunlar Rahsan'a yetmiyordu. Belimde bir süre oyalandıktan sonra gömleğimin kumaşını kavradı ve boynuma kadar kaldırdı.

Bir an için ürperir gibi oldum, iç çamaşırım dışında çıplak kalan tenim üşüdü. Sonra Rahsan dudaklarını göğsümün çamaşırın dışında kalan kısmıyla buluşturdu. Öpücüğünü orada hissetmek öyle beklenmedik, öyle değişikti ki dudaklarımın arasından dökülebilecek herhangi bir sesi engellemek için kendimi sıktım.

Gerildiğimi hissetti, ancak sebebini yanlış anladı.

Dudakları ikinci kez tenimle buluşmadan önce başını kaldırdı "Rahatsız mı oldun?" diye sordu. O kısacık mesafeden gözleri ölümcül derecede güzeldi.

"Hayır!" dedim yalvarır gibi. Bu da devam etmesine yetti. Yüzünü vücuduma gömdüğünde iki elimi de nemli saçlarının arasına attım. Bacaklarım benden habersiz vücudunu kavradı. Sonra da Rahsan'ın dudakları gittikçe alçaldı, göğsümden belime kadar kendine bir yol çizdi.

Böyle narin ancak tutkulu öpücükler düşünme yeteneğimi ortadan kaldırıyordu. Ne olup bittiğini anlayamıyordum, *hissettirdikleri* varken de düşünmeme gerek kalmıyordu.

"Durmalıyım," dedi yükselip yüzünü yüzüme hizalarken. "Ama duramıyorum. Durmak *istemiyorum*."

Sonra beni tekrar öptü. Bu öpücük beni kurtaracak şeymiş gibi tutundum ona, kendime doğru çektim ve gömleğim aramızda sıkışıp kalırken çıplak tenlerimiz birbirine değdi.

Rahsan bana her seferinde hissedebileceğimi bilmediğim duygular hissettiriyordu, *daha yaşayacak ne çok şey varmış* diyordum.

Öpücük derinleşip daha önce hiç tatmadığımız bir şeye dönüşürken boş bulunup onu yatırır gibi oldum. O ise sırtı yatağa gelmeden beni durdurdu.

Fark ettiğimde gözlerimi kocaman açıp dudaklarımızı birbirinden ayırdım. "Çok özür dilerim!"

Sorun yok der gibi gülümsedi. Serseri bir gülümsemeydi bu, inci gibi dişleri ıslak ve dağınık siyah saçlarıyla birleştiğinde yürek hoplatan bir manzaraya yol açıyordu.

Ben de kız arkadaşı değilmişim de ona aşık bir okurmuşum gibi tekrar tekrar hayran oluyordum.

O ise yeşil gözlerimin arkasındaki hislerden habersiz, beni öpmek için tekrar eğiliyordu. İkimiz de birbirimize doyamıyorduk ancak...*durmamız gerektiğini de biliyorduk.*

❊

Bir anda vücutlarımızı birbiriyle karıştıramazdık. Enerji alanlarımızın birbirine *alışması* gerekiyordu. Yoksa onun değilse bile benim enerji alanımın bozulacağı, güçlerimin zayıflayacağı bir gerçekti. Bu yüzden büyücüler çok seçiciydi.

Enerji alanlarımız bizim her şeyimizdi ve onu en çok kiminle doldurursak en çok ona benzerdik.

Mesela Serafina ve Matias'ın da yavaş yavaş birbirine benzeyeceği, hatta aralarındaki bağın inkar edilemez ve dışarıdan görülebilecek hale geleceği kesindi.

Tabii bizim de.

Yine de bu biraz daha *hızlı* olsun isterdim. Bunu kimseye, özellikle de Rahsan'a itiraf edemezdim ancak vücudum onu arzuluyordu. Bunu kendimden gizleyemezdim.

Benzer bir hüsran duygusu içinde, dudaklarıma bir kere daha öpücük kondurdu ve tutku dolu zamanımızın buraya kadar olduğunu anladım. Elimle gömleğimi düzelttikten sonra da ona sarıldım.

Birkaç dakika sonra sessizce uzanıyorduk yatağında. Rahsan yan dönmüştü, ben de yüzüm ona dönük şekilde beline sarılmış ve yüzümü göğsüne gömmüştüm. Bir kolu bedenimin üzerindeydi, diğeriyle saçlarımı okşuyordu elinin tersiyle. Etrafımızdaki sayısız mum alevlerini titreştirerek yanmaya devam ediyordu.

Dün gece çok uzaklarda kalmış bir kabustu, bu gece ise hep hatırlamak isteyeceğim huzurlu bir kuytu.

İşaret parmağımla çıplak teninde halkalar çizerken "Keşke hep böyle olsa." dedim. Sesim kısık ve uykulu çıkmıştı, kolları arasında mayışmıştım.

"Nasıl?"

"Huzurlu. Keşke asla dün gece gibi geceler yaşamasak. Kimse yaşamasa."

"Evet." dedi ciddi bir sesle. Parmaklarını saçlarımdan yüzüme doğru ilerletti. "Bunun olmaması için uğraşıyoruz."

Ancak geçitlerin ve yaratıkların sonu gelmiyor.

Karamsarlığa düşmemek için düşünmemeye çalıştım, düşünmekten böyle kaçabilirmişim gibi de gözlerimi kapadım.

"Sana ne kadar dikkatli ol dersem diyeyim bir şey değişmeyecek, değil mi? Yine de yaralanacaksın."

Güldü. Gülerken verdiği nefes yüzünden göğsü hareket etti. "İşimin risklerinden birisi de bu."

"Evet, biliyorum. Saçmalıyorum işte."

İşaret parmağıyla çenemi tutup kaldırdı ve ona bakmamı sağladı, hareket etmeyi bırakıp sadece ona baktım. Gözleri baktığım anda büyülendiğim sihirli küreler gibiydi.

"Çok mu endişelendin?"

"Tabii ki endişelendim! Üstelik sadece ben değil herkes endişelendi."

Dudağını büktü *umrumda değil* der gibi.

"İçlerinden bir tek seninki sahiciydi."

"Haksızlık etme!" dedim kaşlarımı çatarak. Rahsan *değerliydi.* Onu sevmeyenler hatta tanımayanlar için bile. Genç ve gelecek vaat eden bir büyücüydü, en kötü ihtimalde bile sırf bu yüzden kimse onu kaybetmek istemezdi.

"Rahel ve Paul de korktu. Paul daha soğukkanlı davrandı ancak gece boyu çadırının dışındaydı. Ayrıca Rahel...Rahel senin için *ağladı*. O kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum."

Ağladığını söylediğimde kaşlarını çatsa da bir şey söylemedi. Özellikle son cümleyi daha sorar gibi söylemiştim, Rahel ile yakınlık durumlarını bana açıklamasını ancak belimdeki kolunu sıkılaştırmakla yetindi sadece. "Artık iyiyim." dedi. "Daha fazla endişelenmene gerek yok."

Ancak bu kadar endişelenmemem için yeterli değildi. Varlığından emin olmak ister gibi daha çok sokuldum ona, gözlerimi kapatıp teninden yayılan güzel kokuyu içime çektim.

Peki hep iyi olabilecek misin?

❊

merhabalar!

**umarım bölümü beğenmişsinizdir. biraz beklediniz ancak upuzun bir bölümle geldim sizin için **

bol bol yorum yapıp beni
gazlamayı unutmayın. zaten o kadar
özlemişim ki bu çifti, bgk için kalan kısmı tamamladıktan sonra 20. bölümü yazmaya başlayacağım. (ardından da iki bölüm sth gelecek muhtemelen.)

yine de ilhamım hangi kurguya yönelikse onu yazmaya karar verdim, bu yüzden düzenli bölüm gelmezse kızmayın lütfen. şu ara tam yan karakter ve bizim gibi kızlar havamdayım. ona da bakmadıysanız beklerim.

bu arada sınava girenlerin sınavı iyi geçmiştir umarım. □□□

çok çok sevgiler,
Sareinn.

9 Haziran 2024

20. ŞİFASIDIR ELLERİN TÜM ZEHRİN

Famy, Ava

❊

Yalnız hissettiğim tüm o gecelerden sonra bana böyle bir anın geleceğini söyleseler bunun bir şaka olduğunu düşünüp gülerdim ancak yüreğimin bir köşesinde de hep o anın gelmesini beklerdim herhalde.

Gelmezse üzülmemek için kendimi kandırmaya çalışırdım.

Bu çok...*zavallı* bir histi. Başkasına anlatsam "yazık" diyip bana sarılmasını sağlayacak türden zavallı bir his. Beklentiye girmemek için çabalamanın bünye üzerinde böyle bir etkisi vardı işte.

Fakat ne yapabilirdim ki? O hayatıma girmeden önce romantik anlamda sevilemeyeceğime ikna olmuş gibiydim.

Ancak söz konusu Rahsan Ze'viv olduğunda düşük beklenti sizi kalp kırıklığından korumuyor, aksine, yaşatacağı harika duygulara hazırlıksız yakalanmanıza sebep oluyordu.

Şu anda onun yatağındaydım mesela. Kollarını etrafıma dolamıştı ve gerçeklikten kopabildiğim anlarda bir rüyada mıyım? diye düşünüyordum.

Teni sıcaktı. Fakat zehrin verdiği ateş, aldığı ilaçlar sayesinde düştüğünden kavurucu değil, mayıştırıcı bir sıcaktı bu. Tembel tembel parmaklarımı kollarının üzerinde gezdiriyor ve sırtımda hissettiğim kalp atışlarını dinliyordum. Sakin ve benimkiyle uyumluydu, bana ilk sarıldığında yaşadığım yoğun hislerden ve kalp krizinin eşiğinden kurtulmuştum. Şimdi tadını çıkarıyordum. Her şey mükemmeldi.

Tek bir şey dışında.

Bir süredir ikimiz de sessizdik ve düşünüyorduk. Onun aklını kurcalayanın ne olduğunu bilmiyordum ancak bana sorduğu onlarca sorudan sonra bunun zehir ve yaşadığım olay hakkında olduğunu tahmin ediyordum.

Ben onun kadar takılmamıştım bu meseleye, yaralandığını gördüğüm anda kovalanmam ya da başıma gelen herhangi bir şey çok uzaktaki anılar gibi hissettirmişti.

Ancak benim de aklımı kurcalayan başka şeyler vardı.

Öncelikle, Rahel ile arasında nasıl bir ilişki olduğundan neden bana bahsetmemişti?

Geçiştirdiğini biliyordum. Bu da önceden önemsemediğim bir meselenin gittikçe zihnimde büyümesine sebep oluyordu. Olayları geriye sarmaya, Rahel'i ilk gördüğüm geceye dönmeye ve işime yarayacak herhangi bir şey bulmaya çalışıyordum.

O gece onu "arkadaşı" olarak nitelendirmiştim ve beni düzeltmemişti. Zaten asıl yakın olduğu kişinin Paul olduğunu düşünmüştüm hep. Onun yanında daha çok duruyor ve onunla daha çok sohbet ediyordu. Kişiliğini de hesaba katınca bu sohbetlerin daha çok tavsiye ağırlıklı olduğunu varsayıyordum. Sonuçta aynı tür büyü gücüne sahiplerdi ve Paul ondan daha tecrübeliydi.

Ayrıca Rahel gerçekten de sohbetlerine dahil olamıyor gibiydi. Rahsan'ın da ona sıcak ya da farklı davrandığını görmemiştim.

Endişesi herkes için duyabileceği türden bir şey olabilir miydi yani? Bugün fazla hassaslaştığım için büyütüyor olabilir miydim gözümde?

Kendimi buna inandırmaya çalışıyordum ancak bir yandan da kitapta unuttuğum bir şeyler olabilir mi diye hafızamı zorluyordum.

Ve ne kadar uğraşsam da bir şey bulamıyordum. Zaten bir çocuğun yazdığı kitaptan ne umuyordum ki?

Üstelik başka bir şey düşünmeye çalıştığımda da durum iyiye gitmiyordu. Gelecekte bizi bekleyen şeylerden hoşlanmıyordum. Bahar balosuna az kalmıştı ve bu yalnızca Rahsan'ı ve arkadaşlarımı daha az göreceğim anlamına değil, yakında mezun olacağımız anlamına da geliyordu.

Herkes başka bir yerde görevlendirilecekti ve...*o zaman ne olacaktı bize?*

Bu mesele de dolaşıyor muydu Rahsan'ın zihninde?

Dolaştığına emindim. Yani beni *öylesine* hayatına alacak birisi değildi. Mezun olacağımızın farkındaydı ve hisleri yeterince güçlü olmasaydı eminim ki onları bastırırdı. Artık böyle şeyleri bilebilecek kadar tanıyordum onu.

Ancak ne düşündüğünü, ne planladığını bilmiyordum. Onu kaybetme korkusunu yaşamamın üzerinden bu kadar kısa bir zaman geçmişken de ne sormayı ne de geleceğin sorunlarıyla bu gece boğuşmayı istiyordum.

Zihnim bunaltınca olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım ve bu anında uykuya dalmamı sağlayacakmış gibi gözlerimi kapattım. Kolları vücudumun etrafına sarılı olan Rahsan da bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı.

"Ne oldu?"

Gözlerimi açmadan yanıtladım. "Hiç."

Başını yastıktan kaldırıp omzumun üzerinden bana yaklaştı. Kısa bir süre de beni izledi ancak istifimi bozmadım. *Çok* yorgundum fakat bir türlü uykuya dalamıyordum.

Ve Rahsan pes etmiyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Bir süre sessiz kaldım. Sonra kaçamak bir şekilde yanıtladım.

"Hoşuma gitmeyen türden şeyleri."

Nefes verişinden gülümsediğini anladım. "Ben de."

Ondan cesaret alarak biraz daha döktüm hislerimi. "Ve uyuyamıyorum."

Ardından yavaşça gözlerimi açtım.

"Ben de." dedi o sırada. Tahmin ettiğimden çok daha yakındı bana, çenesi omzuma değmek üzereydi. Ancak bana değil, yumuşak bir bahar rüzgarının uçuşturduğu perdeye doğru bakıyordu. "Kalkıp çalışmam gerekiyor gibi hissediyorum."

Kaşlarımı çattım. "Sakın!" Sonra merakla ekledim. "Hem ne için çalışacaksın ki? Bahar balosu gösterin için mi?"

"Hayır." Sesi gücenmiş gibiydi. "Beni bu kadar basit mi görüyorsun?"

Bir an için kendimi sorguladım. "Sınavların bitmedi mi?"

Pes ederek nefesini verdi. "Daha büyük şeylerden bahsediyorum, Aviva. Geçen akşam yaşanan şeylerin bir daha asla yaşanmaması gibi."

Sesindeki karamsarlık ve konuşurken kaşlarını çatması yavaşça vücudumu ona çevirmeme sebep oldu. Sonra tek elimi uzatıp yanağına dokunarak yüzünü eğdim ve bana bakmasını sağladım. "Daha iyileşmedin ve hemen dünyayı kurtarma planları mı yapıyorsun? Biraz r*ahatla* Rahsan."

Kehribar gözlerindeki bakış deliciydi ancak iç güdüsel bir şekilde yanağını daha çok avcuma bastırdı. "Rahatlayamam. O gece her şey ne kadar ters gidebilirdi, farkında mısın?"

Elimi yanağından çektim. "O gece her şey ters gitti zaten. Asıl sen sırtının nasıl göründüğünün farkında mısın? Değilsen senin için bir ayna tutabilirim."

Sinirlenmiştim. "Bir de bana fedakâr olduğumu söyleyip kızarsın. Sen hiç kendine bakıyor musun?"

"Bakıyorum." dedi hemen. "Ve yanılıyorsun. Ben *herkes* için fedakârlık yapmam. Bir azize benziyor muyum?"

Bana özel olduğumu söylemek için tuhaf bir yolu vardı.

"Eğer beni yumuşatmaya çalışıyorsan...çalışma Rahsan. Yumuşamak istemiyorum."

"Tartışmak mı istiyorsun?"

Doğrulup yüzüne baktım. "*İyi olmanı* istiyorum."

Parmak uçlarımı saçlarının arasına daldırıp dağınık tutamlarla oynamaya başladım, artık kuruydular. "Kendi sınırlarını zorlamamanı istiyorum." Sonra tekrar gözlerinin içine baktım. "Sağlığını önemsemeni istiyorum."

"Önemsiyorum zaten."

"Buradan öyle görünmüyor."

"Uykum olmadığı için çalışmayı istememden mi bunu çıkarıyorsun?"

"Hayır, kendini bir şey yapmak zorunda hissettiğin için uyuyamamandan bunu çıkarıyorum."

Cevap vermek için dudaklarını araladı ancak sonra tekrar birbirine bastırdı. Karşılık verememişti ve bildiğim kadarıyla sadece *ben* üzerinde böyle bir etkiye sahiptim.

Bu farkındalık aniden ona karşı yumuşamamı sağladı. Çatık kaşlarım düzeldi ve yavaşça başımı yastığın üzerine koyup yanına kıvrıldım.

"Yalnız senin değil, benim de rahatlamaya ihtiyacım var. Artık uyumalıyız."

Gözlerini gözlerimin üzerine düşürdü. "Uyuyamıyorum derken ciddiydim."

Üzerinde gücümü kullanıp mışıl mışıl bir uyku çekmesini sağlayabilirdim, bunu yapacaktım da, ancak ben biraz daha kalıcı bir çözümün peşindeydim. Bu yüzden "Başka şeyler düşünürsek uykumuzu getirebiliriz." dedim. Sonra gözlerimi görüş alanımdaki her şeyin üzerinde gezdirdim. "Mesela...en sevdiğin meyve ne?"

"Meyve mi?" Ses tonundan bunu hiç beklemediği belliydi, biraz saçma bulduğu da. Ancak pes etmedim ve başımı hafifçe sallayarak onayladım. "Evet. Hem senin hakkında böyle gereksiz şeyleri dahi bilmek istiyorum."

Hafifçe gülümsedi. Ardından başını yastıkta biraz daha rahat bir pozisyona alıp tavana bakarken "Sanırım..." dedi. "Nar."

"Nar mı? Sadece tadı mı yoksa başka bir sebebi daha var mı?"

"Başka bir sebebe daha ihtiyaç var mı?"

"Haklısın." Utangaç bir gülümsemeyle konuyu değiştirmeye çalıştım. Ancak tam ona kendi sevdiğim meyveyi söyleyeceğim sırada beni durdurdu.

"Aslında...bir sebebi daha var."

Heyecan ve merakla ona doğru sokuldum. "Ya?"

Tepkime anlık olarak güldü. Sonra tekrar bakışlarını tavana doğru çevirdi.

"Küçükken de narı seviyordum ancak *o kadar* seviyor muydum bilmiyorum. Yani, babamın bana nar ağaçlarıyla dolu bir bahçe alacağı kadar. Ancak o öyle olduğunu düşünmüş olacak ki aldı, ben de artık o kadar sevdiğimi hissetmesem de en sevdiğim meyve olarak narı tutmaya devam ettim."

Çıt çıkarmadan onu dinlediğimi fark ettiğinde başını bana doğru çevirdi. "Pek ilgini çekmedi galiba?"

"Hayır, tam tersine, seni nar ağaçlarının arasında hayal ediyordum." Gözümün önünde beliren tablo çok masum ve tatlı olmasına rağmen onunla uğraşmak istedim. Bu yüzden oyunbaz bir gülümsemeyle "Çocukken

şımartıldın, ha?" diye takıldım. "Sırf bir meyveyi sevdin diye sana bahçeler dolusu alındı?"

Güldü. Fakat konuştukça gülümsemesi buruk bir hâl aldı. "Şımartılmak için alındığını hiç sanmıyorum. Babam öyle birisi değildir. Sadece...annemin yokluğunu bazı şeylerle kapatmaya çalıştı."

Aramızda kısa süreli bir sessizlik oldu. Bu esnada ne söyleyebileceğimi düşündüm. Teselli beklediğini hiç sanmıyordum, öyle birisi değildi. Hatta bunu yapmamdan hiç hazzetmezdi.

Bu yüzden "Onu ne zaman kaybettin?" diye sormayı seçtim. Ancak sesimdeki hassas tona engel olamadım.

"Doğumumda."

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Bunu beklemiyordum.

Neyseki Rahsan tepkimi görmemiş ve tavana bakarak konuşmaya devam etmişti.

"Bana söylediklerine göre...güçlerimiz uyumlu değilmiş. Ona karnındayken zarar vermişim ve en sonunda da beklenen şey gerçekleşmiş."

Daha fazla dayanamayıp telaşla olduğum yerde doğruldum. "Annenin ölümü için kendini suçlamıyorsun, değil mi?"

Harekete geçtiğim anda beni takip etmeye başlayan gözlerini gözlerimde sabitledi.

"Artık değil. Beni doğurmayı seçen kendisiymiş, etrafındaki herkes onu vazgeçirmeye çalışmış ancak..." Gözlerine ulaşmayan bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Sonuç ortada."

Rahsan'ı azıcık tanımaya başladıysam tüm bu meseleyi soğukkanlılıkla, sanki bahsi geçen kişi kendisi değilmiş gibi ele aldığından emindim. Bu onun maskesi gibi görünüyordu ancak değildi. Evet, merhametli bir yanı olduğu inkâr edilemezdi ancak karşına çıkan her şeye genel olarak fayda-zarar ve mantık çerçevesinde yaklaştığı da bir gerçekti.

Ben onun gibi değildim.

Bu yüzden dikkatini başka bir yere çektim.

"Seni epey sevmiş demek ki."

"Ne?"

"Üçüncü sınıf konularımızdan birisi büyücülerin hamileliğiydi. Özellikle de anneyle bebeğin gücünün uyumlu olmadığı hamilelikler."

Gözleri üzerimdeydi ve bakışları yumuşamıştı, hatta beklenti doluydular. Bu kadar dikkatli dinlediğini fark edince ona doğru eğildim ve yavaşça başımı omzuna yasladım.

"Tek söyleyebileceğim...gerçekten zor olduğu. Anne o süreçte tükeniyor. Yani büyücü olmayan anneler de tükeniyor elbette, hamilelik başlı başına bir karmaşa ve mucize ancak...o senaryoda durum epey kritik. Özellikle de annenin enerjisi babayla uyumlu değilse."

"Evet." dedi sadece. Bu da bana gereken cevabı verdi.

Bu kesinlikte ve hızda konuşmasının tek bir anlamı olabilirdi : Annesi hamile kaldığında enerjileri henüz birbirine uyum sağlamamıştı.

Bu yüzden biz yakınlaştığımızda durmak istememesine rağmen durmuştu.

Acele etmek istemiyordu çünkü en kötü durumda neler yaşanabileceğini bizzat görmüştü.

"Ve o seni seçmiş." diye mırıldandım. Gözlerim tek bir noktaya sabitlenmişti çünkü zihnim bin bir düşünce tarafından işgal edilmişti.

Evet, annesi gerçekten de Rahsan'ı seçmişti çünkü tam tersini yapabilme gücüne sahipti.

Ze'viv'ler Kayven'in en zengin ailelerinden birisiydi, belki de en tepedeki. İstedikleri her şifacıyı bulabilirlerdi yani, bu hamilelik başladığı an bitebilirdi.

Bir yandan bunu düşünüyordum, Rahsan'ın annesiyle büyüse nasıl birisi olacağını ve onsuz nasıl bir çocukluk geçirdiğini. Nar bahçeleri daha hüzünlü geliyordu şimdi, Rahsan'ın şımarmak yerine ne kadar kıymet bilen biri olduğunu daha net anlıyordum.

Bir yandan da yazar bu detayları planladı mı diye merak ediyordum.

Muhtemelen planlamamıştı. Bir karakter olarak Rahsan'ın üzerinde pek durmadığından orijinal kurguda bu gerçekleri hiç okumamıştık. Sadece o ve babası vardı. İkisi birlikteyken de katlanılmazdı.

İyice sessizleştiğimi ve içimden ona üzüldüğümü fark ettiğinden "Konu en sevdiğim meyveden nerelere geldi." diye söylendi ve başını bana doğru eğdi.

Omzuna yaslanmayı bırakıp yüzüne baktım ve gülümsedim.

"Evet, sayende kendi favorilerimi söyleyemedim bile!"

"Favorilerin?" dedi önce. Sonra kendisine inanamıyormuş gibi başını salladı. "Neden şaşırıyorsam? Elbette birden fazla en sevdiğin olacaktı. Ee, hangileriymiş onlar bakalım?"

"Aslında..." dedim söyleyeceklerim aşırı önemliymiş gibi. Amacım dikkatini başka bir yöne çekip tepesinde dolanan hüzün bulutlarını dağıtmaktı. "Tüm meyveleri severim. Ancak yaz meyvelerini hepsinden çok severim."

"Yaz meyveleri demek." diyerek bana ayak uydurdu, hayali bir kalem zihninde not alıyordu. Onun da çok önemli bir şeymiş gibi davranması beni güldürdü.

"Evet. Özellikle de şeftali ve çilek.."

Şeftali sözünü duyduğu an burnunu kırıştırdı. Hemen şakayla karışık kızdım ona, kimse şeftaliye bulaşamazdı.

"Ne? Bunun için yargılıyor musun beni? Nar seviyorsun nar! Dünyanın en zahmetli meyvesi!"

Gülerek bana doğru eğildi.

"Ben de zahmetli birisiyim."

Ve tam da "Evet, öylesin." derken dudaklarımdan öptü beni.

Tutkulu bir tane değildi, iyi geceler öpücüğü gibiydi daha çok. Dudaklarımız birbirine değdiğinde gülümsemiştik, sonra da ince yatak örtüsünün altına girmiştik.

Uykuya daldığımda belimden kavramıştı ve nefesi saçlarıma çarpıyordu. Bu tuhaftı, mesafeli birisiydi ancak bana dokunmayı seviyordu.

Ben de onun bana dokunmasını.

❋

Gözlerimi açtığımda sabah olduğunu anlamadım. Hatta gecenin bir yarısı uyandığımı, daha güneşin doğmasına saatler olduğunu sandım.

Ancak uyku sersemi gözlerimi kırpıştırıp tekrar gördüğüm rüyaya dönmeye çalışırken kalın perdelerin arasından sızan gün ışığını fark ettim ve telaşla yataktan fırladım.

Güneş doğmuştu ve perdeyi hafifçe aralayıp bakınca gördüğüm üzere epey de olmuştu. Uyuyakalmıştım ancak kahvaltıyı henüz kaçırmamıştım. Dersime de ucu ucuna yetişebilirdim.

Tekli koltuklardan birisine oturup aceleyle ayakkabılarımı giydim, pelerinimi üzerime geçirip hızlıca düğümledim ve rahat bir nefesi ancak koridora adım atıp kapıyı arkamdan kapattığımda alabildim. Tüm bu süre boyunca epey sessiz hareket etmiştim ancak etmeseydim de bir şey değişmezdi, dün gece uyumakta güçlük çektiği için gücümü Rahsan'ın üzerinde kullanmıştım ve deliksiz uykusu bir süre daha devam edecek gibiydi.

Bu konuda endişeli veya pişman değildim, onu uyandırmaya da çalışmamıştım çünkü bir, dinlenmeye ihtiyacı vardı ve iki, bugün dersi

yoktu. Yani yaralı vücuduna depolayacağı her fazladan enerji onun yararınaydı.

Ben de bir an önce yeni kanattan ayrılmalıydım.

Koridorda yürürken kalbim küt küt atıyordu. Temkinli ve gergindim, birinin beni görmesinden korkuyordum.

Rahsan'ın odasından çıkarken kimseye yakalanmadığımdan emindim, zaten çok fazla yıldırım büyücüsü olmadığından etrafındaki birkaç oda boştu. Bu işten tereyağından kıl çeker gibi kurtulabilirdim.

Ancak gizli iş yapma konusunda berbattım ve niyetlendiğim an dünya başıma yıkılırdı.

Yine farklı olmadı.

Aslında bu sefer başarabileceğimi ciddi ciddi düşünmüştüm. Hatta suratıma o rahatlama gülümsemesini bile yerleştirmiştim.

Ancak ne zaman içimden *yırttım* dedim, o zaman bir kapı açılma sesi işittim.

Ayaklarım yere çivilendi, panikle döndüm ve evet, olabilecek en kötü ihtimalin gerçekleştiğini gördüm. Açılan kapı Serafina'ya aitti ve stratejimi geliştirebilecek kadar zamana sahip değildim.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım ve tüm vücudumu Serafina'nın kapısına doğru çevirdim. Sanki koridordan gidiyormuşum gibi değil de yeni geliyormuşum gibi. Bir de yüzüme mümkün olan en gerçekçi gülümsemeyi yerleştirdim, göz göze geldiğimiz anda ise daha çok gülümsedim.

"Vivi?" dedi Serafina şaşkınlıkla. Kapıyı arkasından kapatıyor ve beni görmeyi kesinlikle beklemiyordu.

"Günaydın! Ben de senin yanına geliyordum."

Yalan söylemekten nefret ediyordum, zaten beceremiyordum da. Ancak kelimeler öylece çıkıvermişti dudaklarımdan, arkasından da iğrenç bir tat

bırakmışlardı.

Serafina kısa bir an için beni inceledi. Berbat göründüğümü biliyordum. Yüzümü yıkarken ne halde olduğumu görmüştüm ve saçlarımın dağınık görüntüsüne bir çare bulamamıştım. Önceliğim bir an önce odama ulaşmak olduğundan da pek uğraşmamıştım.

Keşke uğraşsaydım.

Söyleyecek *nazik* bir şey aradığını fark ettiğimde ona doğru yürümeye başladım, bir yandan da sesimi *o kadar da önemli değil* tonunda tutmaya çalışıyordum çünkü az önce panikle konuşmuştum.

"Biliyorum, biliyorum. Yataktan kalkıp gelmişim gibi görünüyor ama bir şey söyleyeyim mi? Zaten öyle."

Ne dediğimi fark edince bir an için durdu, sonra gülerek "Ne?" dedi ve koluna girip onu yanımda sürüklememe izin verdi.

"Evet. Bugün her şeye üşeniyorum. Sanırım görevlerin böyle bir etkisi var, ne dersin?"

Onun yanımda olmasının da bir etkisi vardı. Gerçekleşebilecek en kötü senaryolardan birisi gerçekleştiğinden olsa gerek rahatlamıştım ve koridorda artık beni kimin gördüğü umurumda değildi. Yanımda Serafina Cohen vardı sonuçta, *burada ne aradığım* sorusu otomatik olarak cevaplanıyordu.

"Olabilir. Yeterince dinlenebildin mi?"

"Evet." dedim hemen, gerçek bir canlılıkla. Ciddiydim de. Klişeydi ancak şu aralar endişelerimin büyük bir kısmı Rahsan'la ilgili olduğundan o yanımda mışıl mışıl uyurken benim de uykuya dalmam pek zor olmamıştı. "Belli olmuyor mu?""

"Aslında, yatağını da yanında getirecekmişsin de son anda vazgeçmişsin gibi duruyor."

Güldüm. "Doğru. Ancak bugün de böyle olsun."

Umursamaz tavrımı sürdürebildiğim kadar sürdürdüm ve bu işe yaradı. Matias yemek salonunda bizi bekliyordu ve çok geçmeden konu Bahar Balosu gösterileri oldu. Kimse daha fazla kabarık saçlarımla ya da dün giydiğim giysileri giyiyor olduğum gerçeğiyle ilgilenmedi, ben de yemeğimi yerken sessizce dinlemeyi seçtim.

Rahsan konusunu açmadıkları için minnettardım. Dün gerçekten kabalık etmişti ve normalde bu konuda dert yanacaklarından emin olsam da benim yanımda konuşmayacak kadar ince davranmışlardı.

Veyahut Bahar Balosu'nun stresi ağır basmıştı.

Aslında mezun olmuyorsanız okulun yaptığı en iyi etkinlik olduğu rahatça söylenebilirdi. Masalar dolusu yemek olurdu, okul bahçesi muhteşem bir şekilde süslenirdi ve aynı okulda olsanız da daha önce karşılaşmadığınız kişilerle tanışıp kaynaşabilirdiniz. Otis'le bir Bahar Balosu'nda tanışmıştık mesela. Ayrıca balo üç gece sürerdi ve her gece başka bir etkinlik olurdu. *Altın Elma* benim favorimdi.

Ancak bu yıl mezun oluyorduk ve tüm balo koca bir veda gibi hissettiriyordu.

Tabii sadece benim için.

Diğerleri hüzünden çok kaygı hissediyordu çünkü mezun olacak öğrencilerden güçlerini ve kapasitelerini ortaya koyacak gösteriler yapmaları bekleniyordu.

Balo yalnızca öğrenciler için bir eğlence aracı değildi elbette, Kayven'in dört bir yanından nüfuzlu kimseler gelirdi ve bu etkinliği genç büyücülerle tanışmak için kullanırdı. Her iki tarafın derdi de geleceklerini garantiye almak olduğundan bir tür pazar olduğu söylenebilirdi. En zenginler en iyi büyücülerle anlaşıp onları şehirlerinin koruma gücüne katmayı istiyordu, öğrenciler de iç kesimlerdeki şehirlere yerleşip sınırların kaosundan uzak durmayı.

Bu açık pazara şifacılar dahil olamıyordu tabii. Bize her yerde ihtiyaç vardı ve genel olarak eğitim gördüğümüz şehirde kalırdık. Yani okulun

çoğunluğuna hâkim olan ve yemek yerken her masadan yükseldiğinde şahit olduğum "Ne yapacağım? Nereye gideceğim?" kaygılarını taşımıyordum.

Amphis'te kalacağımı biliyordum çünkü.

Kitap sayesinde arkadaşlarıma ne olacağını da.

Ancak Rahsan'ın ne yapacağını bilmiyordum, beni de bu endişelendiriyordu.

İyice sessizleşip kabuğuma çekildiğimi fark ettiğimde başımı kaldırıp kendimi sohbeti dinlemeye zorladım. Yemeğimle oynamayı da bıraktım.

Aralarında Matias'ın güçlü olduğu savaş pozisyonlarını tartışıyorlardı. Serafina bireysel olarak değil, diğer ışık büyücüleriyle gösteri yapmaya karar verdiği için rahattı. Onların liderleri sayılırdı ve her antrenmanda senkronize bir şekilde hareket edecek kadar birbirlerine uyum sağlamışlardı. Bu noktaya kolay gelmediklerini bildiğimden onları takdir ediyordum, neredeyse sonbaharın son haftasından beri bu balo için çalışıyorlardı.

Matias ise takım oyunlarını seven ve lider rolünü kolayca üstlenebilen birisi olmasına rağmen Serafina gibi hareket etmeyi seçmemişti.

Bunu neden yaptığını az çok anlayabiliyordum, bir "Gorion" olarak yalnızken de ne kadar güçlü olabileceğini göstermek istiyordu.

Buradaki çoğu öğrenci zengin ailelerden gelmediğinden geleceklerini balolarda tanışacakları zenginlere bağlamışlardı ancak Serafina, Rahsan ve Matias için bu durum söz konusu değildi. Onların *herkese* kendilerini kanıtlaması gerekiyordu. Bu şehri ileride yönetebileceklerini göstermeleri. Ailelerine güvenip tembellik yapmak yerine gerçekten çabaladıklarını ve o yerleri kazandıklarını.

Bu yüzden Matias çeşitli dövüş pozisyonlarını art arda sıralarken çok ciddi görünüyor, koreografisini Serafina'ya beğendirmeye çalışıyordu. Ondan onay beklemesini anlıyordum, Serafina bu işlerde uzmandı ve dikkatle dinlediği her pozisyondan sonra fikrini belirterek yardımcı oluyordu.

Bu yıl mezun olacakların bugünden sonra bölüm dersi olmayacaktı, aslında benim de "teknik olarak" yoktu ancak seralara gitmem gerekiyordu. Bu yüzden onlar hararetli bir tartışmanın ortasındayken izin istedim ve masadan ayrıldım. Yemek salonundan çıkmadan önce de son bir kez Rahsan gelmiş mi diye baktım.

Gelmemişti ve bu iyiydi. Dinlenmesi gerekiyordu.

Benim ise bir an önce bu paspal halimden kurtulmam.

Bu yüzden odama giden merdivenleri ikişer üçer tırmandım ve nefes nefese kaldığımda bile durmadım. Hemen üzerimi değiştirdim, saçlarımı tarayıp dişlerimi fırçaladım ve daha iyi göründüğüme kanaat getirene kadar odamdan ayrılmadım. Halimden memnundum ancak tüm bunlar geç kaldığım için ufak bir uyarıya mâl oldu.

Gerekli tüm özrü sevimli bir gülümsemenin ardına saklayarak seraya adım attım. İçerisi kalabalıktı ve beklediğim manzara bu değildi. Birincisi, normalde sadece araştırma ekibi olmalıydı çünkü derslerimiz resmi olarak bittiğinden programı bu şekilde ayarlamıştık. İkincisi, Bayan Miriam yerine Bayan Topaz başımızdaydı ki bu kalabalıktan daha şaşırtıcıydı.

En tanıdık yüz olan Rimona'nın yanına ilerledim hızlıca, sonra da "Bayan Miriam nerede?" diye sordum. Arkalarda olması işime yaramıştı çünkü o sırada Bayan Topaz konuşma yapıyordu. O konuşurken fısıldaşmanın cezası ise ölümcüldü.

Rimona cevap verirken bana doğru hiç dönmedi. Akıllı bir kızdı ve mırıldanırken bile gözleriyle Bayan Topaz'ı takip etmişti. "Şehir merkezine gittiğini duydum. Sanırım ifadesi alınacak."

Midem suçluluk duygusuyla büzüştü. Rimona'ya daha çok soru sormak istiyordum ancak ses tonundan bundan fazlasını bilmediği aşikârdı. Üstelik Bayan Topaz elindeki isim listesini okumaya ve gelmeyenlerin yanına çizik atmak suretiyle yoklama almaya başlamıştı.

Dolayısıyla başımı öne doğru eğip alt dudağımı kemirirken bu işin sonunda neler olabileceğini düşünebildim sadece. Endişem beni yiyip bitirmeye

başlayınca da kontrol edebileceğim şeylere odaklanmaya karar verdim. Mesela *şimdi*ye ve verilecek göreve.

Önce Bayan Topaz isimlerimizi okuyarak bizi gruplara ayırdı, sonra da her gruba görevlerini dağıttı. İçinde bulunduğum grup beş kişiydi ve hepsi alt sınıfım olduğu için neyi nasıl yapmaları gerektiğini ben söyleyedim.

Öğle yemeğine kadar beraber çalıştık, hatta kendimizi öyle kaptırdık ki yemeğe biraz geç kaldık. Dördünü de tanımıyordum fakat yüzlerini daha önce görmüştüm, bu vesileyle de tanışmış olmuştuk. Beni sevdiklerini hissetmiştim.

Nazik davranış ve gülümsememin insanların kalbini kazanmakta büyük rol oynadığını biliyordum ancak bundan en çok küçük birilerinin beni örnek aldığını gördüğümde keyif alıyordum. Onlara yol göstermek hoşuma gidiyordu. Öyle ki öğle yemeğinde de birlikte oturmuştuk ve bana bir sürü soru sormuşlardı.

Evet, ben onları tanımıyordum ancak onlar beni tanıyordu. Okulun "en iyi" şifacısı olduğumu duymuşlardı, üçüncü sınıftan beri görevlere gidiyor olmamı da çok havalı buluyorlardı.

Onların gözünde devleştiğimi biliyordum, bu da sorularına daha mütevazı cevaplar vermeme sebep oluyordu. Ancak içten içe hoşlandığımı da inkâr etmiyordum, zaten kim hoşlanmazdı ki?

Rahsan'ı öğle yemeğinin bitiminde gördüm. Daha iyi görünüyordu, zehrin vücudunda bıraktığı izler geçmiş ve çökmüş yanakları eski haline geri dönmüştü. Kıyafetleri ise her zamanki gibi muntazamdı. Ancak hepsinden önemlisi...saçlarını dağınık bırakmıştı.

Tıpkı ona söylediğim gibi.

Bu detayı onu görür görmez fark ettim ve ettiğim gibi de kalbimin sıkışmasıyla olduğum yere çivilendim.

Rahsan Ze'viv önceden bana bu kadar çekici gelmezdi. Daha birkaç ay önce sorsanız, kolayca Matias'ın daha yakışıklı olduğunu söyleyebilirdim ancak

şimdi durum inanılmayacak ölçüde tersine dönmüştü. *Nasıl bu kadar iyi görünebilirdi?*

Her geçen gün ona daha fena kapılıyor olmam mümkün müydü?

Hissettiğim duygular yüzümden pek okunmuyor olacak ki bana uzaktan gülümsemekle yetindi. Tatlı bir gülümseme değildi bu, aksine, sanki suçluymuşum da beni avucunun içine almış gibi gülümsemişti. Artık onun gibi düşünmeyi öğrenmeye başladığımdan da sebebini bulmam uzun sürmemişti. Rahsan Ze'viv uyumayı sevmezdi fakat benim sayemde, hayır, benim *yüzümden* muhtemelen hayatı boyunca uyumadığı kadar uyumuştu. Bunun için elbette cezalandırılmalıydım.

Ona tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdim. Bu oyun iki kişilikti ve benim hamlem her zaman masumiyetti.

Tuhaf bir şekilde işe yarıyordu da. Gülümsememi gördüğünde onunki de otehditkâr havayı vermeyi bırakıp yumuşamıştı. Sonra da bana doğru birkaç adım atmıştı.

Uyarırcasına etrafımdaki şifacıları gösterdim.

Umursamadı ve yürümeye devam etti. Yaklaşı, yaklaştı ve o yaklaştıkça ben panikledim. Bir grup şifacı sevgili olduğumuzu anlasa ne olurdu? Bu dedikodunun okula yayılması ne kadar sürerdi?

Peki Rahsan neden böyle davranıyordu? Beni böyle mi cezalandırıyordu?

Panik dalgası vücudumu tamamen ele geçirdiğinde ayağa kalkıp karşısına dikilmek üzereydim. Sonra diğerlerine söyleyecek bir şeyi bulurdum nasıl olsa. Sonuçta Rahsan'ın yaralandığını herkes biliyordu ve o salona adım attığından beri masadaki ana konumuz bu olmuştu. Nasıl olduğunu sormam abes kaçmazdı, değil mi?

Ancak ben ayağa kalkamadan Rahsan sola döndü ve önüne dönmeden önce de bana son bir kez güldü.

BENİ KANDIRMIŞTI!

Öyle fena kandırmıştı ki birkaç saniye kendime gelememiştim. Sonra da sinir olmuş bir şekilde masadakilerin bana yönelttiği soruları cevaplamıştım.

Rahsan Ze'viv'in başına gelenlerin görgü tanığı olarak söylediklerime epey önem vermişlerdi. Aniden değişen ruh halimin dikkatlerinden kaçmadığını biliyordum elbette, Rahsan Ze'viv'in üzerimde bıraktığı etkisi de kendisi gibi karmaşık ve çıldırtıcıydı. Ona aynı anda hem sinir hem âşık olabiliyordum.

İkindi vaktine kadar seralarda kalıp bolca iltihap kremi ve öksürük şurubu hazırladım. İşim bittiğinde yorgun hissetmiyordum ve akşam yemeğine kadar yalnız kalıp düşünmekten kaçınmam gerekiyordu. Zira düşünürsem Bayan Miriam yüzünden hissettiğim suçluluk girdabına daha çok çekileceğimi biliyordum. Bu yüzden batmakta olan güneşin altın ışıkları geniş pencerelerinden zemine vururken kütüphaneye gittim.

Son konuşmamızda Bayan Miriam müge çiçekleri fikrimi denemeye değer bulmuştu ve üzerinde biraz daha araştırma yapmamı istemişti. Normalde ilk örneklerle deney yapmaya başlayacaktık ancak elimizdeki zehir miktarı kısıtlı olduğundan ve yenilerini almamız yakın bir tarihte pek mümkün görünmediğinden olabildiğince dikkatli hareket etmemiz gerekiyordu.

Kütüphanenin devasa kapısını açıp içeriye girdiğimde yine beklemediğim türden bir kalabalıkla karşılaştım. Bir de uğultuyla. Sınavlar bittiğinden bu kalabalığa anlam verememiştim, çeşitli büyücülerin gruplar halinde birbirleriyle tartışmasına da.

Ancak raflar arasında gezinmeye başlayıp birkaç muhabbete kulak misafiri olunca durumun Bahar Balosu'nda yapacakları gösteriyle ilgili olduğunu anladım.

Sonra da kalabalığın uğramadığı şifacılar bölümüne kendimi kapattım ve uğultuyu arkamda bıraktım. İlk olarak daha önce içini karıştırdığım, yıllar içerisinde ödevlerimde de kaynak olarak kullandığım birkaç kitabı raflardan alıp kuytudaki masalardan birinin üzerine bıraktım. Sonra da yeni bilgiler edinebileceğim kitapları bulmak üzere başlığı dikkatimi çekenleri çıkarıp ayak üstü karıştırmaya başladım.

Aradan en az yarım saat geçtikten sonra ise, tam müge çiçekleriyle ilgili olmasa da başka dikkat çekici bilgilere rastladığım ve bir türlü okumayı bırakamadığım bir kitaba gömülmüşken, çok sessiz hareket eden birisi tarafından kapana kıstırıldım. Hem de ne kadar olabilirse o kadar gerçek anlamda.

Rahsan kollarını arkadan etrafıma dolamış ve beni göğsüne doğru çekmişti. Başımı panikle kaldırdığımda ise "Sonunda seni yakaladım." demişti. Sesinden önce kokusundan o olduğunu bilmiştim.

"Beni korkuttun! Neden hep böyle sessiz geliyorsun?"

Endişeli sesim konuşmaya devam ettikçe yerini keyifli bir tona bırakmıştı çünkü kollarının arasında beni yavaşça salladığında gülmeye başlamıştım.

"Ben sessiz gelmiyorum, sen hiç farkına varmıyorsun."

Bu konuda biraz haklı olabilirdi. Gerçekten de bir şeye odaklandığımda etrafla olan tüm ilişkimi kesiyordum.

"Bu anı daha önce yaşamıştık." dedim o tanıdık hisse daha fazla karşı koyamayarak.

Çenesini omzuma yasladı. "Geçen sefer seni koridorda öptüğümde mi? Evet."

"Hayır, yine kütüphanedeyken."

"Hm..." dedi. Mümkün olduğu ölçüde dönüp yüzüne baktığımda ise hatırladığını anladım.

Serafina'ya onu aşağıya indirenin Rahsan olduğunu ağzımdan kaçırdığım andan sonraydı. Yanıma hesap sormak ister gibi gelmiş ve yine onu ilk anda fark edememiştim. Bana onun tarafını tutup tutmadığımı sormuştu ve önceki konuşmalarımızdan daha farklı bir konuşmaydı. Sanırım her şeyin temeli de orada atılmıştı.

Oysa o zamanlar bir tarafım daima konuşmayı kısa kesmeyi ve kitabın akışını daha fazla değiştirmemeyi istiyordu. Tam o akşama dönebilsem ve o

zamanki kendime bu zamanki halimi, özellikle de bana arkadan sarıldığı bu anı göstersem ne düşünürdü?

O gece yaşadığı şok yüzünden uyuyamazdı, orası kesin.

"Sanırım seni şaşırtmayı seviyorum." diyerek dikkatimi tekrar üzerine çekti. Sonra da ellerini daha rahat bir pozisyona getirip belimin etrafına sardı. Vücudunu vücuduma yaslayınca gözlerimi kapatıp başımı bulduğum yere yasladım, o da fırsattan istifade saçlarıma bir öpücük bıraktı.

"Evet, benimle uğraşmayı da."

Güldü. Nefesini saçlarımda hissettim.

"Kendini yalandan bile olsa savunmayacak mısın?"

"Hayır, öğle yemeğindeki yüzün bugün beni neşelendiren tek şeydi."

Söylediklerini duyduğum anda tüm kızgınlığım uçup gitti. Hatta bülbül gibi şakımak için ondan biraz uzaklaşıp yüzüne karşı döndüm. Ancak unuttuğum bir şey vardı. *Ve Rahsan Ze'viv asla unutmazdı.*

Elleri yeni pozisyonumuza hemen uyum sağlayıp beni tekrar kendisine doğru çekerken "Sabah neden hiçbir şey söylemeden kalkıp gittin?" diye sordu. Kaşlarını çatmıştı ve söylerken hatırlamak bile tadını kaçırmıştı.

"Uyuman gerekiyordu, dersin olmadığı için de seni uyandırmak istemedim. Dinlenmek sana iyi gelmiş işte." Konuşurken bir yandan da yüzünü inceliyordum. "Göz altındaki morluklar gitmiş."

"Sana beni neden uyandırmadan gittin diye sormadım, Aviva." Belimdeki ellerinin parmaklarını birbirinin arasından geçirdi ve beni düşünme yetimi kaybedeceğim kadar yakınına çekti. Ancak Rahsan'ın böyle anlarda en can sıkıcı soruları sorabilme gibi bir huyu vardı. "Neden öyle gittin diye sordum."

"Geç kaldığımı sandım. Kahvaltıdan sonra seralarda olmam gerekiyordu." Gerçek cevabı verdikten sonra onu yumuşatmak için gülümseyerek başımı eğdim. "Yoksa beni göremeyince özledin mi?"

Sadece yüzüme baktı.

Başımı biraz daha eğdim. "Çok mu üzüldün?"

"Dalga geçme."

Güldüm. "Geçmiyorum." Ve burnunu işaret parmağımla başparmağım arasına sıkıştırdım. Kurtulmak için başını yana doğru çevirdi. Daha çok güldüm. "Sadece bu huysuz halin çok komik. Sanırım ben de seninle uğraşmayı seviyorum."

"Belli oluyor."

"Anlaşılan sen pek sevmiyorsun." Bu sefer boştaki elimle yanağını sıktım.

"Aviva." diye söylendi.

Yanağını sıkmaya devam ederken başını iki yana doğru salladım. Bir yandan da yalandan kaşlarımı çatmıştım. "Yanıma huysuzlanmak için mi geldin?"

Kaşlarını çattı ve "Hayır." derken bileğimden tutup elimi yüzünden uzaklaştırdı. "Sadece seni özledim."

Bir an ne yapacağımı bilemedim. "*Ah*." dedim sadece, duruma yeni aymış gibi. Elim öylece havada kaldı. Sonra bedenini hareket ettirerek geri geri yürümemi sağladı.

Adımlarımız sırtım kitaplığa değince durdu. Konuşamıyor, sadece gümbürdeyen kalbimle öylece yüzüne bakabiliyordum. Bu yüzden elimde tuttuğum kitabı almasına kolayca izin verdim. O da bulduğu ilk boşluğa gelişigüzel yerleştirdi. Tüm bu süre boyunca da gözleri gözlerimin üzerindeydi.

"Şimdi..." dedi işi bittiğinde. "Artık seni öpebilirim."

Sanki tüm gün boyunca bunu beklemiş gibi nefesini verdi ve ellerini iki yanağıma koyduktan sonra yüzünü bana doğru eğdi. Dokunuşu benim az önceki şakacı tavrımdan çok uzaktı. Bir anda tüm alaycılığımı silip süpürdü

ve yerine özlemi bıraktı. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığı o birkaç saniyede sabrımı taşıracak kadar özlemi hem de.

Sonra beni öptü.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda gözlerim kapandı ve desteğe ihtiyacım varmış gibi arkamdaki rafa tutundum. Bu da daha çok üstüme eğilmesine sebep oldu. Tek eli belimi buldu, beni kendisine doğru çekti ve adeta...*tüketti.*

Her öpücük bir öncekinden daha iyi oluyordu çünkü Rahsan Za'viv yıllardır derslerde övünmeyi sevdiği üzere kolay öğreniyordu. Sadece dokunmuyordu, neye nasıl tepki verdiğimi de *aklına kazıyordu*. Bu yüzden alt dudağımı dudaklarının arasına aldığında ya da beni kitaplığa biraz daha yasladığında aklımı kaçıracak gibi oluyordum.

Hissettiğim tüm duygular dünya dışı geliyordu.

Dudaklarımı aralayıp dilini ağzımın içine kaydırdığında ufak bir iniltiyle beraber ellerimi saçlarının arasına daldırdım. Dağınık bukleleri yumuşacıktı ve teninden yayılan sabun kokusu zihnimde tüm bu duyguların ve güvenin karşılığı olmaya başlamıştı.

Öpücüğün tek başına yeterli olmadığını hissedebiliyordum ve eğer ben hissedebiliyorsam, eminim ki *o* da hissedebiliyordu. Bize ne oluyordu? Aramızdaki bu tutku neden kontrol edilemez bir canavar gibi hissettiriyordu?

Kucağına almak için hamle yapacağını fark ettiğimde onu durdurdum. Dudaklarımızı zorlukla ayırmış, nerede olduğumuzu yeni fark eder gibi telaşla başımı çevirerek koridora bakmıştım. "Dur, bugün kütüphane kalabalık."

Nefes nefeseydim ve cevap verirken o da benden farklı değildi. "Buraya kimse gelmiyor."

Tekrar yüzüme doğru eğildiğinde geri çekildim. "Rahsan..." Gözleri yüzümde gezinirken onu öperken hissetmediğim kadar utandım. "Bu

şekilde yakalanmamız hiç iyi olmaz. Özellikle de mezuniyete az kalmışken."

"Kovulmayız, biliyorsun değil mi? En fazla uyarırlar."

Hayretle kaşlarımı kaldırdım. "Bu kadar sorumsuz olabileceğini bilmiyordum."

Pis pis sırıttı. "Sorumsuzluktan değil, ihtimal düşük. Şifacıların bölümüne asla gelmezler."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Belimden tutup beni yavaşça kitaplığın ucuna, kütüphaneyi dar bir açıdan da olsa görebileceğimiz bir yere götürdü. Karşıya bakıp alayla konuşurken de elini belimden çekmedi.

"Hepsi kendi derdine düşmüş, görmüyor musun?"

Bana dokunurken odaklanmak zordu ancak içimden iradeli olmam gerektiğini söyleyerek "Baloda yapacakları gösteri için araştırma yapıyorlar, değil mi?" diye sordum. Başını sallayarak beni onayladı. Gözlerimi kısarak raflar arasında dolaşan, kendi aralarında konuşan reveka ve revilleri izledim. "Peki ama tam olarak ne arıyorlar?"

"İşlerine yarayabilecek herhangi bir şeyi." Sesi küçümseyici bir tondaydı. "O gördüklerin kendi başlarına bir şey düşünemeyenler. Arşivleri karıştırıp kitaplardan daha önceki büyük büyücülerin neler yaptığını öğrenmeye çalışıyorlar."

Başımı çevirip yüzündeki kibirli ifadeyi inceledim. Daha önce böyle bir konuşma yapsak ona daha çok sinir olurdum, içimde bir parça hala oluyordu, ancak bir parçam da bu halin ona yakıştığını düşünüyordu. Sadece birazcık.

"Böyle konuştuğuna göre senin herhangi bir yardıma ihtiyacın yok."

Burnundan nefes vererek güldü. "Tabii ki yok."

"Peki ne yapmayı planlıyorsun?"

Göz kırptı. Kalbimin karıncalandığını hissettim. "Görürsün."

Kızarmaya başladığını hissettiğim yanaklarımı alaycılıkla örtmeye çalıştım. "Ne yani, büyük hamleni benden bile saklıyor musun?"

"Senin de herkesle beraber görmeni istiyorum. O zaman daha etkileyici olacak. Hem...böyle sırlar ilişkiyi daha heyecanlı tutar, değil mi?"

Söylediği son cümle boğazımın düğümlenmesine sebep oldu, dudaklarımdaki gülümseme de neredeyse soluyordu.

Onunla beraber olmaya başladığımdan beri bir peri masalının içinde yaşıyor gibiydim. Bir kitabın içinde olduğumu, buraya ait olmadığımı daha sık unutur olmuştum. Oysa ondan sakladığım çok şey vardı. Asla açıklayamayacağım, açıklamamam gereken şeyler.

Neyseki Rahsan bendeki değişimi fark etmişe benzemiyordu. Ben "Evet, galiba..." diye mırıldanırken yüzünü tekrar çevirmiş büyücülere bakıyordu. "Tüm bunlar saçmalık zaten."

"Ne?" diye sordum. "Araştırma yapmaları mı yoksa gösteri mi?"

"Gösteri. Yirmili yaşlarının başında yaptıkları birkaç hareket neden bu kadar önemli? Potansiyel bundan çok daha fazlası ve öğrenmenin bir sınırı yok." Yüzünü bana doğru çevirdi. "Ayrıca iyi olanlara güvenli bölgelerde değil, geçitlerin önünde ihtiyacımız var."

Gülümsemeden edemedim. Bu, içten içe benim de düşündüğüm bir şeydi. "Evet, haklısın."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Bunu beklemiyordu, ona muhalefet olacağımı sanmıştı. Vücudunu bana doğru çevirip bir adım yaklaşırken etrafı kolaçan etti. İlk başta öpeceğini düşündüm ancak "Sen ne yapıyorsun burada?" diye sordu.

Başımı kitapları dizdiğim masaya doğru çevirdim. "Zehir için araştırma."

"Bu zamana kadar seralarda değil miydin zaten?"

Ona kısaca durumu özetlediğimde başını salladı. Ben de son olarak "Suçluluk duygumu böyle bastırmaya çalışıyorum galiba." diye ekledim. Sesimdeki umutsuzluktan hoşlanmadı ve bir anda arkasını dönerek masaya doğru yürümeye başladı. "Peki ne buldun? Ya da ne arıyorsun?"

İyi bir dinleyici olması kafa karıştırıcıydı çünkü gerçekten ilgileniyor gibi görünüyordu ancak ben, anlamayacağı bir sürü detayla birlikte açıklamaya çalışırken onu sıkmaktan endişeleniyordum.

Bilmediği her şeyi soruyordu. Her şeyi.

Ve ben de ona anlatırken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Konuşmayı bitirdiğimizde saatler geçmiş, hava kararmış ve akşam yemeği saati gelmişti. Üstelik Rahsan benim aksime yorulmuş gibi bile gözükmüyordu.

Anlatırken açtığım ve tüm masaya yayılmış kitapları toplamama yardım ederken "Teşekkür ederim." dedi. "Sayende bir sürü şey öğrendim."

Kibirli yanına oldukça tezat olan bu tarafına bayılıyordum işte.

Kulaklarıma kadar kızarırken "Rica ederim." dedim.

Kitapları ona vermem için elini uzattı. "Peki bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"Zehir konusunda araştırma yapıyorsun ve bunlar alelade şeyler de değil Aviva, kendinin farkında mısın?"

Sessiz kaldım. Utanmıştım. O ne zaman zekamı övecek türden şeyler söylese kendimi daha iyi hissediyordum. Söylediklerini gerçekten umursuyordum. Ancak o beni ikna etmesi gerektiğini düşünüyor olacak ki masanın üzerinden bana doğru eğildi.

"Şifacılar gösteri yapmıyor ama Bahar Balosu güçlü bağlantılar kurabilmen için iyi bir fırsat. Sarfati'yi tanıyor musun? Michel Sarfati?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. Rahsan gibi sürekli çabalayan ve o güçlü bağlantıların bizzat merkezinde olan birinin karşısında mütevazı arka planımı açık etmek pek iyi hissettirmemişti.

"Kendisi çok zengin bir adamdır. Seni onunla tanıştırabilirim, araştırman için sana destek olabilir."

"Parasal olarak mı?"

"Sadece parasal değil, kaynak olarak. Kitaplar, insanlar, başka şifacılar...Aklına ne gelirse."

Heyecanlanmaya başladım. Rahsan umutluydu, bana güveniyordu ve bu güveni benim de umutlanmama sebep oluyordu.

"Ben...çok isterim."

Gülümsedi. "Güzel." Sonra yeni aklına gelmiş gibi başını eğdi. "Yani bu baloya benimle geleceğin anlamına mı geliyor?"

"Başka bir ihtimal var mıydı ki?"

Söylediklerim çok hoşuna gitti. Öyle ki sindirmek için birkaç saniye bekledi, bu esnada da kitapları birbiri üzerine dizdi.

"Bu durumda...küçük arkadaşlarına birlikte olduğumuzu söyleyeceksin?"

Başımı salladım. "Evet. Yani balodan önce söylemeyi düşünüyordum aslında. Hem birlikte katılmak istediğim için hem de...sonsuza kadar saklayamayacağım için."

"Güzel. Yalnız mı yapmayı düşünüyorsun? Yanında olabilirim."

"Sanırım yalnız konuşsam daha iyi olur." Dördümüz bir aradayken ortamın ne kadar çabuk gerilebileceğini görmüştüm ve bu konuşmanın kıyamete dönüşmesi uzun sürmeyecekti. Yalnızken bile.

Başını yavaşça sallayıp "Sen nasıl istersen." dedi. Sonra da kitapları yerleştirmeme yardım etti. Kütüphaneden çıkmış yemek salonuna yürürken ona bu akşam astronomi çalışmayı teklif ettim. Serafina ve Matias'a söyleyeceğimi de ekledim. Anında ilgisini çekti.

"Bu fikre alışmalarını mı istiyorsun?"

"Evet, bir anda öğrenmelerindense böylesi daha iyi olur. Bizi iki alakasız kişi olarak görüyorlar."

Huysuz bir şekilde homurdandı. "Biliyorum, revirde Gorion'un nasıl baktığını gördüm."

Yemek salonundan gelen gürültüler sesine karıştı. İçeri girmeden önce önüne geçip son bir kez ona baktım ve gülümsedim. "O zaman akşam yemeğinden sonra beraberiz?"

Yavaşça gülümsedi. "Beraberiz."

Mum ışıklarının vurduğu gözleri çok güzeldi ve her saniye ondan ayrılmam zorlaşıyordu. O yüzden koşmam gerekti. Matias ve Serafina'nın oturduğu masaya yaklaştığımda ise küçük gösterimizin tahmin ettiğimden daha çok dikkat çektiğini fark ettim.

"Rahsan Ze'viv miydi o?" diye sordu hemen Serafina. Gözlerini bir bana, bir de arkamdaki bir yere çeviriyordu. Muhtemelen Rahsan oradan geçiyordu. "Birlikte mi geldiniz?"

Cevap vermeden önce bir yudum su içtim. Söyleyecek yalan bulmak için zamana ihtiyacım vardı.

"Evet." dedim sonra, önemsizmiş hatta çok normalmiş gibi. Sanki söz konusu kişi düşmanları değilmiş gibi. "Kütüphanede karşılaştık. Daha iyi olup olmadığını sordum."

Açlığım yalan söylemekle birleşince mide bulantım katlanılmaz bir hal almıştı ancak gülümsemeye devam etmek zorundaydım.

"Hmm..." dediler aynı anda. Göz hapsindeydim. "Bu kadar yani?"

Söylemek için en iyi fırsat buydu, değil mi?

"Aslında..." dedim bakışlarımı tepsime indirip yerimde huzursuzca kıpırdanırken. "Akşam yemeğinden sonra beraber astronomi dersi çalışmaya karar verdik."

"Ne? Neden? Zaten sınav olmadık mı?"

"Son derste takım olmuştuk ve çuvalladık." dedim. Bu konuda yalan söylemediğim için sesim daha rahattı. "Çalışmaya da o zaman karar vermiştik."

Bir an için bakıştılar. Sonra anlaşmışlar gibi Serafina konuşmaya başladı.

"Aviva..."

Ne söyleyeceğini bildiğimden onu durdurdum ve çatalımla tabaktaki eti sabitlerken diğer elimde tuttuğum bıçakla kesmeye başladım.

"Bunu sizden izin almak için söylemedim. Haber veriyorum sadece."

"Peki bu iyi bir fikir mi?" dedi Matias onda alışık olmadığım yumuşak bir ses tonuyla.

"Ders çalışmak neden kötü bir fikir olsun?" İkisinin de yüzüne baktım sırayla. İşim gerçekten çok zordu. Ancak bu konuda kesin sınırlar çizmek istiyordum. Evet, kendilerince beni sevip düşündüklerinden böyle davranıyorlardı ancak bu *benim* hayatımdı. Bunca zaman onlara bir şey olmasın, kitabın sonu değişmesin kaygılarıyla yaşamıştım ve bu gerçeğin ben bile farkına varamamıştım.

"Ayrıca..." diye ekledim. "Rahsan bir canavar değil, farkında mısınız?"

Tam olarak ne yapmasından korkuyorlardı?

Kabul, onunla ilk yakınlaştığımız zaman beni kullanabileceği korkusunu ben de yaşamıştım. Sonuçta onun gözünde Matias ve Serafina'ya ulaşmasını sağlayacak bir piyon olabilirdim.

Ancak ne biliyordum ki?

Bana hiçbir şey anlatmıyorlardı, yani bilgi sızdıramazdım. Bu konuda şanslı hissedeceğim hiç aklıma gelmezdi ancak öyleydi. Onlara dair ağzımdan kaçırabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Orası tartışılır." diye mırıldandı Matias. Sonra içeceğinden bir yudum aldı.

"Bence fazla ön yargılısınız."

"Onu bizim tanıdığımız gibi tanımıyorsun."

Birkaç saniye yüzüne baktım. Sinirlenmemeye çalışıyor ancak elimde tuttuğum bardağı sıkmayı bırakamıyordum. En sonunda gülümsedim ve "Biliyor musun, haklısın." dedim. "*Kesinlikle* onu sizin tanıdığınız gibi tanımıyorum ve bu yüzden ön yargılı yaklaştığınızı düşünüyorum."

İkisi de yemek yemeye ara verip yüzüme baktı.

"Rahsan Ze'viv çok zeki ve bana oldukça kibar davranıyor. Zaten öyle olmasa..." Neredeyse itiraf ediyordum ki cümleyi tehlikesiz bir şekilde bitirmeyi başardım. "Onunla konuşup ders çalışmayı planlar mıydım?"

"Gözünü boyuyor, Aviva."

Yorgun bir şekilde nefesimi verdim. Hemen neyin olmasını bekliyordum ki?

"Ve siz de ön yargılı davranmaya devam ediyorsunuz. Hiç soy isimleri bir kenara bırakmayı denediniz mi?"

Tartışma büyüyecekti ve iştahım kaçmıştı. Bu yüzden çatalı ve bıçağı tepsime bırakıp suyumun kalanını yudumladım. Başarabileceğime olan inancım dibe inmişti. Zaten ne düşünmüştüm ki? Onların arkadaş olmayı geçtim birbirlerine saygı duymaya başlamaları için bile en az üç hayat gerekirdi.

Matias ağzını açmadan önce Serafina elini bileğine koyarak durdurdu ve "Sandığın kadar kolay değil." dedi.

"Evet, görüyorum."

"Hadi ama Vivi, bu kadar üzgün gözükme."

Cevap vermedim. Zaten cevap vermeme kalmadan beden dillerindeki değişimi fark ettim. Arkamda bir yere bakıyorlardı ve ikisi de doğrulmuş, gerilmişti.

Ne olduğunu anlamam uzun sürmedi, eş zamanlı olarak da Rahsan'ın sesini tam arkamda hissettim. "Yemeğini yedin mi, *Aviva."*

Hızla elimdeki bardağı masaya bıraktım ve omzumun üzerinden ona baktım. Tepemde dikilmişti ve gözleri sadece benim üzerimdeydi. Dudaklarında ise astronomi kulesinin merdivenlerinin önünde takındığı, bana ilk defa ismimle seslendiği andaki türden sinsi bir gülümseme vardı. Matias ve Serafina'ya meydan okuyordu ancak bunu onların varlığını bile umursamadan yapıyordu.

"Yedim." derken bir an için kekeledim. Sonra tekrar önüme döndüm ve tepsimi alarak ayağa kalktım. "Size afiyet olsun, sonra görüşürüz." Sesim istemsizce mesafeli çıkmıştı ve bu da Rahsan'ın dikkatinden kaçmamıştı. Yemek salonundan ayrılırken keyifle gülümsüyordu.

"Böyle yaparak hiç yardımcı olmuyorsun, haberin olsun."

Ben hızla yürürken o birkaç adım gerimden, daha yavaş bir tempoyla ancak aramızı açmadan takip etti.

"Ben gelmeden önce de durum pek parlak görünmüyordu."

Cevap vermedim.

"Ayrıca yardımcı olmayı düşünmüyorum."

Güldüm. Yaşadığım duygu karmaşasından sonra sinirlerim bozulmuştu.

"Yani arkadaşlığımızı bitirme planın hala devrede?"

Elleri cebinde, beni rahat bir tavırla takip ederken omuz silkti. Yüzündeki gülümseme de bana aradığım cevabı verdi.

❊

Yaklaşık bir saat sonra kendime gelmiş gibiydim. Astronomi kulesindeydik. Cam kubbenin altına minderleri dizmiş, önümüze de büyük bir haritayı sermiştik.

Buraya uçarak gelmemiştik. Yemek salonundan çıktığımda hala sinirliydim ve bu siniri atmak için normalde bana işkence gibi gelen merdivenleri tırmanmayı seçmiştim. Rahsan da hiçbir şey söylemeden, ellerini arkasında birleştirmiş bir şekilde beni takip etmişti. Attığım her adımda içimden herkese ama en çok da kendime kızmış, ne yapacağımı düşünüp önceliklerimi sıralamıştım.

Ve o anki önceliğimin de astronomi çalışmak olduğunda karar kılmıştım.

Sonra Rahsan'la haritalara gömülmüş, takımyıldızların adını ve anlamlarını saymıştık. Konuştukça moralim düzelmiş, gülmeye başlamıştım çünkü onunla rekabet etmek iyi gelmişti. Gerçekten hırslı birisiydi ve kazanmama izin vermemesi beni gerçekten rakibi olarak gördüğü anlamına geldiğinden hoşuma gitmişti.

Bir daha da Serafina ve Matias'tan bahsetmemiştik. Onlara Bahar Balosu'ndan önce söyleme planım değişmemişti ancak tahmin ettiğimden çok daha zor olacağı kesinleşmişti.

Ders çalışmaktan sıkılınca da (ben sıkılmıştım, onun sıkılması pek mümkün değil gibiydi) haritaları tekrar rulo yapıp raflara dizmiş, sonra da cam kubbenin tam altına gelecek şekilde yerleştirdiğimiz minderlerin üzerine uzanmıştık. Parmaklarımızla işaret edip hayali çizgiler çekerek o gece gökyüzünde bulunan takımyıldızları saysak da romantik bir eylemdi. Zaten çok geçmeden, neredeyse iç güdüsel bir şekilde ellerimiz birbirini bulmuş ve parmaklarımızı kenetlemiştik.

Gerekli gereksiz gülmüştüm, kaçamak bakışlarla ona baktığımda ise gülümseyerek beni izlediğini görmüştüm. Neyse ki astronomi kulesinin

zayıf mavi ışıkları utancımı saklamıştı.

Ayrıca bir sürü şeyden bahsetmiştik. Gününün nasıl geçtiğini dinlemiştim, sonra da Bahar Balosu'nda beni tanıştırabileceği kişilerden bahsetmişti. Geleceğim için yardımcı olması çok hoşuma gitmişti ancak ona kendi geleceğini ve o gelecekte bir yerim olup olmadığını sormaya çekinmiştim. Bunun için erken gibi gelmişti. Bir de bu akşam için üzülecek yeni bir şeye ihtiyacım olmadığını fark etmiştim.

Saatler ilerleyip geç bir vakit olana kadar konuşmaya devam ettik ancak ikimizin de yorulmaya başladığı belliydi. Bugün ben seralarda, o da antrenmandayken gücünü kullanmıştı ve bu da fiziksel yorgunluk olarak geri dönmüştü. Artık daha kısa cevapları daha uzun sürede veriyorduk, gözlerim de açık tutmaya devam ettikçe ağrıyordu.

Derken bana bir şey söylemeye çalıştığını ancak bir türlü söyleyemediğini fark edip "Ne oldu?" diye sordum.

Başını hafifçe bana doğru eğdi, bedenlerimizin arasındaki ellerimiz hala birbirine kenetliydi.

"Bu gece de benim odamda kalmak ister misin?"

Açıkçası bu soru ara ara benim de zihnimi yoklamış, gece boyu bir köşede teklif edecek mi diye düşünmüştüm ancak gerçekten sorduğunda utanmıştım.

Boynumdan yukarıya doğru tırmanan ve beni bunaltan ısı dalgasının etkisi altında "Aslında..." dedim. "Kendi odamda daha rahat ederim."

Durdu. Ufak bir sessizlik oldu. Ardından "Anladım." dedi sakince.

Ancak o zaman fark ettim cümlemi ne kadar yanlış anlayabileceğini. Ve telaşla doğrulup ekledim. "Yani, sen benim odama gelsen nasıl olur demeye çalışıyordum. Yoksa, yani, ben de seninle uyumak istiyorum."

İlk düşüncem *fena saçmaladım* oldu. Ancak bir tur da bunun için utanmadan önce nefesini verdiğini ve gözle görülür bir şekilde rahatladığını

fark ettim.

"Demek senin odan?"

"Evet." dedim en ikna edici sesimle. "Yani sen pencereden uçup gidebiliyorsun ama benim öyle bir seçeneğim yok. Hatta bugün yakalandım. Hem de kime biliyor musun?"

Başını olumsuz anlamda salladı. Hala uzanmaya devam ediyordu, ben ise bağdaş kurmuş şekilde karşısında oturuyor, bunaldığım için dalgalı saçlarımı toplayarak ensemi havalandırıyordum.

"Serafina'ya!"

"Ciddi misin?"

"Evet!" dedim ve kısaca ona bu sabah yaşananları anlattım. Yalan söylerken çuvallayışıma güldü ve "Evet," dedi. "Gerçekten de beceremiyorsun yalan söylemeyi."

"O yüzden yalan söylememem, yani yakalanmamam, bunun için de ortalıkta dolaşmamam lazım."

Hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Ama ikna etmede iyisin."

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle saçlarımı serbest bıraktım ve mimiklerime güldü.

"Tamam o zaman, senin odan."

O ana kadar ikimiz de ayrılmak istemiyor gibiydik ancak bu kararı verdikten sonra orada kalmaya devam etmek çok zor bir şeymiş gibi acele ettik. Bu sefer merdivenlerden inmek yerine omuzlarından sımsıkı tutunup ona sarıldım ve beni indirmesine izin verdim. Sonra beraber odama kadar yürüdük. Penceremden ayrılmadan önce yarım saate geri döneceğini söyledi ve ben de o gittikten sonra vakit kaybetmeden banyoya girdim.

Geldiğinde giyinmiş, aynanın karşısında oturmuş bir şekilde ıslak saçlarımı tarıyordum. Üzerimde kirli beyaz, uzun geceliğim vardı.

İçeri bir anda dalınca irkilip tarağı elimden düşürdüm. O da buna güldü. Banyo yapmıştı, nemli saçlarından bu belli oluyordu ancak kendi saçlarını kurutmak yerine aynada kesişen gözlerimizi birbirinden ayırmadan gelip arkamda durdu. Sonra da ıslak saç tutamlarımı eline alarak nazikçe kuruttu.

İlk başta ne yaptığını anlamadım, fark ettiğimde ise çok şaşırdım. Tüm bu olaylar esnasında da pek konuşmadık. Belki o zamana kadar çok konuştuğumuz içindi, belki ikimiz de bunun için fazla yorgunduk ancak her halükârda sessizce durup dokunuşunun ve vücudumda dolaşan tatlı ürpertinin tadını çıkardım.

Sonra beraber yatağıma uzandık. Benimki onun yatağından daha küçüktü, bu yüzden vücutlarımız birbirine daha yakındı. Üstelik bugün tuhaf bir şekilde daha çekingendi. Bana sarıldıktan sonra hiç hareket etmemiş, ben de kalp atışlarım düzene girince gözlerimi kapatmıştım.

Aklıma bir sürü şey geliyordu, bu aralar düşünüp dertlenecek bir konu bulmakta hiç zorlanmıyordum. Fakat hepsini bir kenara bırakıp düşünmeyi reddettim. İyi bir uyku için bu gerekliydi.

❋

Ertesi sabah güne güzel başladım çünkü Rahsan Ze'viv'in kolları arasında uyandım.

Ayrıca apar topar hazırlanıp gitmeme de gerek yoktu. Bu yüzden uyandıktan sonra beni çevreleyen sıcaklığın tadını çıkardım ve mutlu bir gülümsemeyle uykuma kaldığım yerden devam etmeye çalıştım. Benden birkaç dakika sonra da Rahsan uyandı. Belimin üzerinden yatağa düşen kolunu kıpırdattı önce, sonra bedenimin arkasında hissettiğim başını. Tamamen uyanıp kendine gelmesini sabırla bekledim, bunu yaparken de vücudumu onda doğru çevirip gülümseyen gözlerle onu izledim.

Sonunda gözlerini açıp kehribar göz bebekleriyle buluştuğumda ise kocaman gülümsedim. "Günaydın!"

O da gülümsedi ve vücudunu esnetmeyi bırakıp kolunu tekrar belime doğru attı. "Günaydın."

"İyi uyudun mu?"

"Çok."

Sesi oyuncuydu. Kıkırdadım. "Ciddiyim."

"Ben de." Yüzünün yarısını yastığa gömdü. "Dün gece de gücünü üzerimde mi kullandın?"

"Hayır. Neden ki?"

"Deliksiz uyudum. Normalde geceleri çok sık uyanırım."

Gülümsemem büyüdü. "Aviva Malkin etkisi."

"Evet. Şifacı olduğun için enerjin bunun olmasını sağlıyor."

Hemen surat astım. "Daha romantik olamaz mıydın?"

Gözleri kapalı bir şekilde sırıttı. "Sen söylediğin için. Eğer sen benim gibi bir cevap verseydin ben senin gibi bir cevap verirdim. Buna denge diyoruz."

Şu anda onu ısırmak istemem normal miydi? Deli gibi istiyordum çünkü. Çok tatlı görünüyordu.

"Bu neşeyi neye borçluyuz?" diye sordum sesimdeki mutlu şaşkınlıkla. "Sabahları huysuz olmuyorsun galiba."

"Sadece iyi uyursam. Ayrıca, gördüğün gibi, hâlâ yanındayım."

Sesindeki ima yüzünden ufak bir kahkaha attım.

"Bana ne yapmam gerektiğini uygulamalı mı öğretiyorsun yani?"

"Evet."

"Çok fenasın."

"Hmm..."

"Ayrıca uyanamıyorsun." diye ekledim şokla. "Beni çok şaşırttın."

Zira yastığa gömülmeye devam ediyor, gözlerini de sadece bana cevap verirken kısa bir anlığına açıyordu. "Bu yastık senin gibi kokuyor."

Ve sen de bu yüzden ondan ayrılmak istemiyorsun?

Uzanıp işaret parmağımla yanağına dokundum. Diğer tarafı yastığa gömülüydü ve bugün ne yapacağımızı konuşurken dokunduğum yeri okşamaya devam ettim. O da halinden memnun bir şekilde önce kütüphanede olacağını, sonra da ortak antrenman için arenaya geçeceğini söyledi. Ben ise tüm gün seralarda olacaktım yine.

Kahvaltıya gitmeden önce yatakta oyalanabildiğimiz kadar oyalandık. Onunla geçirdiğim bu tatlı anlar öyle huzur veriyordu ki hiç bitmesin istiyordum.

Ancak bir süre sonra kalkıp hazırlanmamız gerekti ve Rahsan pencereden ayrıldıktan sonra odamı toplayıp giyindim. Kahvaltıda üçümüz de dün akşam yaşananları unutmuş gibiydik, kimse konusunu açmamıştı ve havadan sudan konuşarak keyifle yemek yemiştik. Tabii bir de arada Rahsan da yiyor mu diye kaçamak bakışlar atmıştım. Onu kolay görebileyim (ya da o beni kolay görebilsin diye) görüş hizamda bir masaya oturmuştu ve her seferinde beni yakalamıştı. Birisinde göz kırptığında utanıp bakışlarımı kaçırmış, gülüşümü saklayabilmek için erik suyu dolu bardağı dudaklarıma yaslamıştım.

Kahvaltıdan sonra da herkes bir köşeye dağılmıştı. Ben seraların yolunu tutmuştum, Serafina ve Matias birlikte ayrılmıştı, koridordan ayrılmadan önce de Rahsan'ın kütüphaneye giden merdivenleri tırmandığını yakalamıştım.

Seralar düne göre daha tenhaydı ve Bayan Miriam geri dönmüştü. Onu görür görmez yanına gidip konuşmuş, neler olduğunu sormuştum ancak bana pek bir şey anlatmayıp gülümseyerek endişelenmememi söylemişti.

Panzehir konusunda yaptığı tek açıklama da bireysel araştırmalarımıza devam etmemizi söylemekten ibaretti.

Ondaki bu içine kapanık, tedbirli tavır hoşuma gitmese de itiraz etmedim ve bana verdiği görevleri yaptım. Öğle yemeğinden birkaç saat sonra kötü kokan bir merhemle yanıma geldi.

"Senden bir şey yapmanı rica edebilir miyim, Aviva?"

Elimi hızlıca masadaki havluyla kurularken "Tabii." dedim.

Merhem kabını dikkatlice bana uzattı. "Bunu Usta Abram'a götürebilir misin?"

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Berbat kokuyordu ve rengi de hiç iç açıcı görünmüyordu. "Bu ne için ki?"

"Kolunda bir çıban çıkmıştı. İlk müdahaleyi yaptık ama düzenli olarak kullanması gerekiyor. Bak, sürmeli..."

Bana tarif ettiği her şeyi dikkatlice dinledikten sonra önlüğümü çıkardım ve çalıştığım masanın üzerine bıraktım. Önemli bir işim yoktu, aloe veraları dilimliyordum Bayan Miriam yanıma gelmeden önce. Kabı elime alıp kapağının sımsıkı kapalı olduğundan emin olduktan sonra "Usta Abram nerededir?" diye sordum. "Odasında mı yoksa?.."

"Arenadadır. Antrenman yapanları bugün o denetleyecekti."

Bu habere çok sevindim çünkü bu saatlerde Rahsan'ın da orada olacağını biliyordum. Onu görecek olmanın verdiği heyecanla hevesli bir şekilde seralardan ayrıldım ve parlak güneş ışığının altında arenaya doğru yürüdüm. Bahar geldiğinden beri bahçeye bir sürü ekin ekmiştik ve alt sınıflardaki şifacılar dört bir köşeye dağılmış onlarla ilgileniyordu. Güneşten korunmak için de hasır şapkalar takmışlardı.

Arena ise epey kalabalıktı. Dersler bittiğinden öğrenciler tribünlere oturmuş antrenman yapanları izliyordu. Tribünlerin ortasındaki oval alan ise çeşitli büyücülerle doluydu. Gözlerim Usta Abram'dan önce Rahsan'ı aradı. Onu

bir köşeye oturmuş, su içerken karşısındaki büyücüyü dinler halde buldum. Terlemişti, demek ki antrenmanı çoktan bitmişti.

Bu duruma üzülerek Usta Abram'ı arama işine geri döndüm, önce bana verilen görevi bitirsem iyi olurdu.

Tribünlerde göz gezdirmeyi bıraktım ve oval alanın içinde yürümeye başladım. Usta Abram gölge bir köşedeydi ve etrafı çok kalabalıktı. Konuştuğu kişi ise Serafina'ydı. Diğer ışık büyücüleri de yanlarında olduğundan konuştukları şeyin gösteriyle ilgili olduğunu anladım ve birkaç adım ötelerinde durarak bitirmelerini bekledim.

Beklerken de bulunduğum yerden Rahsan'ın olduğu tarafa doğru başımı çevirdim. Beni fark etmedi. O sırada ona yakın bir yerde gösterisi için hazırlanan buz büyücüsünün hareketlerini izliyordu. Ben de bakışlarımı o ve büyücü arasında gezdiriyordum.

"Evet Malkin?" dedi en sonunda Usta Abram. Başımı hızla onlara doğru çevirdim, Serafina da gülümseyerek beni izliyordu. "Şey..." dedim öne doğru bir adım atarak. "Bayan Miriam bunu size getirmemi istedi. Merhem."

Söylediklerime sevinerek elini uzattı ve ben de işaretiyle yanına doğru yaklaştım. Nasıl kullanacağını anlatmadan önce ise antrenmanına gitmeden önce benimle vedalaşmayı bekleyen Serafina'ya başarılar diledim.

Onlar ısınma hareketlerini yaparken Usta Abram'a Bayan Miriam'ın bana anlattığı şekilde nasıl süreceğini anlattım ve bitirdiğinde bana teşekkür etti. Otoriter bir adam olduğu için ondan biraz çekiniyordum, büyücülere ve özellikle de kaytaranlara nasıl davrandığını görmüştüm ancak bir şifacı olan bana hep nazik yaklaşmıştı

Öyle ki işim bittikten sonra kalıp antrenmanı izlememi istedi. Serafina'yla arkadaş olduğumuzu biliyordu ve bu sıcak havada buraya kadar yürüdükten sonra dinlenmemi söylemişti. Gölgede, yanındaki sandalyeye oturdum ve ellerimi kucağıma koydum. Bir yandan da sohbet ediyorduk. Derslerimle ilgili sorular soruyordu, ben de gergin bir gülümsemeyle cevap veriyordum.

Sonunda ışık büyücüleri ısınmayı bitirip antrenmanlarına başladığında ise konuşmayı bıraktık ve sadece onlara odaklandık. Zaten başka seçeneğimiz yok gibiydi. On kişilerdi ve yükselip dans eder gibi hareket ettiklerinde büyüleyici gözüküyorlardı. Ölümcül olduklarını, bu hareketlerle ve bu düzenle koca bir enochu öldürebileceklerini unutturacak kadar büyüleyici hem de.

Kendimi tutamayıp beğenimi gösteren bir ses çıkardığımda Usta Abram başını bana doğru çevirdi. Utançla dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi kesinlikle ışık büyücülerinden ayırmadım. Bu halime güldü.

"İyi görünüyorlar, değil mi?"

"Evet efendim."

"Sanki dans ediyorlar." diye ekledi başını tekrar önüne doğru çevirirken. Sesi alaycıydı, zaten onun gibi geleneksel ve otoriter bir adamdan başka türlüsünü beklemezdim.

Bir şey deyip dememek arasında kaldım. Sonra neredeyse istemsiz bir şekilde dudaklarım aralandı. "Ancak böyle daha güçlüler."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Yani, tabii ki bireysel güç önemli ancak ortalama üyelerden oluşsa bile eğitimli bir grubun karşısında hangi yaratığın şansı olabilir ki?"

Usta Abram keyifli bir şekilde güldü ve bana ilk defa *gerçekten* baktı.

"Demek bu konuda fikirlerin var?"

Utancımı gülümsemeyle saklamaya çalıştım. "Saygısızlık etmek istemedim. Sadece...birlikten kuvvet doğar. En alakasız iki büyücüyü bile bir araya getirip beraber çalışmasını söyleseniz daha etkili olur. Nitekim görevlerde de bunu görüyorum, farklı elementten büyücüler uyum içinde çalışıyor, devasa yaratıkları dakikalar içerisinde böyle yere indiriyorlar."

"Ancak onların hepsi çoktan mezun olmuş büyücüler."

"Ve birlikte nasıl dövüşeceklerini sonradan öğrendiler. Akademide farklı elementten büyücüler yalnızca birbirinin karşısında yer alıyor, yanında değil. Ancak düşman *bizden* değil ki. Neden elementlerin farklı kombinasyonlarının nasıl etkili bir şekilde çalışabileceğini görmüyoruz?"

Cümlem bittiği an oluşan sessizlik yüzünden donup kaldım. Konuşurken kendimi kaptırmış, haddimi aşmıştım. Sistemi eleştiriyor ve bunu açık açık bir öğretmenin karşısında yapıyordum. Onun askerlerine disiplinsiz demeye getiriyordum.

Yaptığım hatanın çok geç farkına vardığım için soğuk terler dökmeye başladım ancak Usta Abram kaşlarını çatmış olsa da bana kızgın görünmüyordu. Daha çok düşünceliydi. Gözlerini antrenmanları bitmek üzere olan ışık büyücülerine dikmiş, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Ben de dizlerimdeki etek kumaşını avuç içlerimin içinde buruştururken kendime kızıyordum. Evet, kitabın kurgusu ve evrenin işleyişiyle ilgili gözüme batan çok şey vardı ancak bunu neden açık ediyordum ki? Kendimi ne sanıyordum?

Düzenli bir ordu gerektiği doğruydu, zaten Matias da mezun olduktan birkaç yıl sonra buna en yakın şeyi yapıp kendine ait bir bölük kuruyor, toprak büyücülerinin ve büyücü olmayan askerlerin birlikte eğitim almasını sağlıyordu. Bu sistem açığı er ya da geç kapanacaktı yani, neden burnumu sokuyordum?

Kendime işkence etmenin faydası olmayacağını anlayınca *en fazla ne olabilir ki?* diye sordum içimden. Böyle rahatlamaya çalıştım. Sonra da Usta Abram'dan izin isteyip seralara geri dönmek üzere ayağa kalktım. Bana kibar davransa da basit bir şifacı olarak gördüğünü biliyordum, sonuçta daha mezun bile olmamıştım. Askeriyeye dair fikirlerimin olmasından hoşlanmadığı için de gidebileceğini söylediğinde daha soğuk davranmış, işaret ve başparmağıyla çenesindeki sakalları okşamıştı.

Ve ben, asla "en fazla ne olabilir ki?" diye sormamam gerektiğini bir kere daha anlamıştım.

Hem de yalnızca birkaç saat sonra, gece yarısında.

Rahsan hışımla odamın penceresinden içeri daldığında.

"Saçmalık!" diyordu durmadan. "Bu yaptığı saçmalık. Sadece bizi değil, ailelerimizin ismini de tehlikeye atıyor. Hadsiz! Hadsiz bu adam!"

O gelmeden önce çalışma masamın başına geçmiş babama mektup yazıyordum ancak içeri girdiği anda tüy kalemi mürekkep şişesinin içine atıp ayağa kalkmıştım. Yanına yaklaştığımda söylenmeye ve ellerini dağınık saçlarının arasından geçirmeye devam etmişti.

"Ne oldu?" diye sormuştum.. Soğukkanlı davranmaya çalışıyordum ancak sesimdeki bir parça telaşı saklayamamıştım. Ve bana istediğim cevabı vermesi için de odamın içinde birkaç volta atması ve benim aynı soruyu iki kere daha tekrarlamam gerekmişti.

"Beni Gorion'la partner yaptı!" demişti en sonunda, başına gelebilecek en kötü şey buymuş gibi. "Harika bir gösterim vardı ve bu adam o gün için bizi seçti! Sadece bizi! Yeni projesiyiz, herkese göstermek istediği bir şey var ve bunun için şehrin en önemli iki ailesinin çocuklarını seçti!"

Ve bunun sebebi bendim.

Ben ve kapalı tutamadığım çenem.

⁕

merhabalar!

umarım bölümü beğenmişsinizdir.

sakin bir geçiş bölümüydü, ileride karşılaşacaklarımızı bu şekilde görün istedim.

bol bol yorum yapmayı ve bölüm sonrası kritiği için Instagram'a gelmeyi unutmayın!

çok çok sevgiler,

Sareinn.

25 Ağustos 2024.

21. SIRLARIMIZ BAĞLAR BİZİ

The Chamber Orchestra of London, The Heart Needs

Low Roar, Poznan

❊

Hata yaptığım çok zaman oldu.

Kitabın içine girdikten sonra yani. Öncesine, "kendi hayatıma" dair hiçbir şey hatırlamıyorum ama bu bile beni aklamıyor.

Batırdım. Hem de defalarca. Elime saniye saniye ne yapacağımın yazılı olduğu bir kâğıt verseler eminim yine batırırdım. *Çünkü başkasının bedeninde başkasının hayatını yaşıyor olsam da "ben" olmaktan kaçamıyordum galiba.*

Zira iyi bir Aviva olsam, *gerçek* Aviva olsam çenemi kapalı tutardım. Sadece o merhemi verip gider, kitabın gidişatını öngörülemez şekilde değiştirecek o aptal sözleri söylemezdim.

Şimdi her saniye suçluluğun elleri boğazıma daha sıkı yapışıyor, içimde cılız bir ses *nereden bilebilirdin ki?* diyordu ancak bilmeliydim. Ben dışarıdan gelmiştim, az çok neyin nasıl olacağı bana o satırlarda verilmişti.

Ve bunların arasında Rahsan Ze'viv ve Matias Gorion'un takım olması yoktu.

Her şeye rağmen, bu kadar belirsizliğin içinde ve muhtemel kaos eşiğindeyken, bunu *o kadar da kötü* bir şey olarak görmeyebilirdim. Evet, gerçek Aviva'nın ağırbaşlılığı bende yoktu ancak bitmez tükenmez umudundan nasibimi almıştım. İşleri düzeltebileceğime inanabilirdim. *Tabii Rahsan bu kadar kızgın gözükmeseydi.*

Hâlâ odanın içinde volta atıyor, arada bir elini saçlarının arasından geçirip gözlerini kısarak çözüm yolu arıyordu. Sinirliydi ve bu sinirin sebebi *bendim.*

Kahrolduğum nokta da tam olarak buydu. *İsteseydim* böyle bir sonuç elde edemezdim. Zaten onları arkadaş yapma fikrinden de neredeyse vazgeçmiştim. Birbirlerine saygı duymaya başlamalarının bile birkaç hayat süreceğini düşünüyordum ve bu mesele canımı sıkıyordu ancak...*böyle* olsun istememiştim.

Bana kütüphanede gösterisinin bir sürpriz olmasını istediğini söylemişti ve duygularını kolay yansıtmasa da bunun için heyecanlandığını anlamak zor değildi. Üstelik ben de çok merak etmiştim, kitapta onun nasıl bir şey yaptığından bahsedilmemişti ve muhtemelen böylesi daha iyiydi çünkü Rahsan, yazarın ona layık göreceğinden çok daha fazlasını yapabilme potansiyeline sahipti. *Ve ben bunun önüne geçmiştim.*

Neden sadece çenemi kapalı tutamamıştım ki? Bunca zaman diken üstündeydim, adımlarımı da ince bir buzun üstünde yürüyormuşçasına dikkatli atmıştım. Şimdi kendime bazı konularda özgürlük tanımış olmam bu kadar pervasız hareket etme hakkını vermemeliydi bana. *Nerede* olduğumu asla unutmamalıydım.

Anksiyete bir yıldırım gibi vücuduma çarptığında Rahsan'a doğru adım atmak üzereydim. Dengemi yitirip sendeleyince masaya tutundum fakat elim mürekkep şişesine çarptı ve mürekkebin bir kısmı az önce üzerine yazdığım kâğıdın üzerine döküldü. Çıkan sesler yüzünden de Rahsan volta atmayı kesip bana doğru döndü.

"İyi misin?"

Hemen toparlanıp mürekkep şişesini düzelttim. Babama yazdığım mektup artık okunmayacak haldeydi fakat ellerimin titremesinin sebebi her şeyi baştan yazacak olmam değildi.

"İyiyim." dedim. Ancak ben önüme dönemeden Rahsan yanıma geldi ve ben ona bakmasam da başını eğerek dikkatle yüzüme baktı.

"Öyle görünmüyorsun ama. Bu kadar üzüleceğini düşünmemiştim. Hatta..." Başparmağıyla çenemi tuttu ve ona dönmemi sağladı. "Sevinirsin sanmıştım."

Bu durumla hiçbir alakam olmasaydı, belki.

Gözlerimi kaçırdım. Fakat bunu yapmamalıydım zira geldiğinden beri kendi duygularının etkisinde olan Rahsan'ın şimdi tüm dikkati üzerimdeydi. Artık öncelikli olarak halletmesi gereken başka bir sorunu olduğunun farkındaydı.

Ve o sorun tam karşısındaydı.

İçimde bir şeyler kopuyormuş gibi oldu, konuşmadan önce dudaklarım titredi. "Gösterinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, özür dilerim."

Kaşlarını hafifçe kaldırdı, bu tepkiyi beklemiyordu.

"Neden özür diliyorsun? Senin bir-"

"Benim bir suçum var." diyerek araya girdim. İtiraf etmek z*orundaydım.* Evet, muhtemelen kavga edecektik ve birkaç dakika içerisinde aynı geldiği gibi hışımla buradan gidecekti ama zaten sakladığım sırlar varken daha fazlasını ondan gizleyemezdim. Onu üzdüğümü bilirken hiçbir şey olmamış gibi yanında huzurla uyuyamazdım.

Söylediklerimden sonra ifadesini sabit tutmaya çalıştı ancak dokunuşundan gerildiğini anladım. Devam etmemi bekliyordu ve bunu bir şey söyleyerek değil, gözlerime bakarak yapıyordu. Oysa benim karşısında suçlarımı sakin sakin itiraf edebilecek becerim yoktu. Bu yüzden gözlerimi kapadım ve aklıma ne geliyorsa sıraladım.

"Bugün Usta Abram'ın yanına gittim, merhem götürmek için. O sırada Serafina ve diğer ışık büyücüleri antrenman yapıyordu. Her şey çok saçmaydı. Yani, bana fikrimi sordu ve ben de ona söyledim ancak böyle bir şey olmasını beklemiyordum. Aklıma bile gelmemişti. Öyle olsa yapmazdım zaten Rahsan. Yani, ben kim-"

"Fikrini mi sordu?"

Düşünceli bir ses tonuyla araya girince hararetle konuşmayı bıraktım ve yavaşça gözlerimi açtım. Beklediğimin aksine sinirli değildi yüzü. Daha çok anlamaya çalışır gibiydi.

"Ev-vet." Kekelememin sebebi ise şaşkınlıktı. O an konuşmadan kopmuş ve başka şeyler düşünmeye başlamıştım çünkü Rahsan'ın daha *sinirli* olmasını beklemiştim. Bu tabii ki böyle olmasını istediğimden değildi, sadece onun kendi işine karışılmasından ve planlarının bozulmasından ne kadar nefret ettiğini biliyordum. Zaten Matias ve Serafina'yla da aile meselelerinden değil, en çok bu yüzden tartışıyorlardı.

"Hangi konuda fikrini sordu?"

Bir anda her şeyi unutmuş gibi kalakaldım ve hatırlamak için zihnimi zorladım. Bulduğumda ise heyecanlı bir şekilde "Grup halinde çalışmak!" dedim. Sonra emin olamayarak ekledim. "Yani, galiba."

"Tam olarak ne konuştunuz?"

"Aslında çok genel şeylerden konuşuyorduk. Ona merhemi nasıl süreceğini anlattım. Sonra Serafina'yla yakın olduğumuzu bildiği için antrenmanına kalmamı istedi. Ben de kabul ettim. Oturduk..." Kalbim hissettiğim heyecan ve panik yüzünden güm güm atıyordu ancak aptal gibi her şeyi uzatmaya devam ediyordum çünkü beynim ciddi anlamda çalışmıyordu. Gerici konuşmalar yapmak *hiç* bana göre değildi ve özetleyecek kadar hatırlamadığım için her şeyi kronolojik olarak sayıyor, anlatırken tekrar hatırlıyordum.

O da bu durumdan memnun gözükmese de şikâyet etmeden dinliyordu.

"...Serafina tüm ışık büyücüleriyle gösteri yaptı ve etkilendiğimi görünce bana soru sordu. Ama alaycıydı, bu gösterinin sadece görsel olarak tatmin edici olduğunu düşünüyor gibiydi, anlıyor musun?"

Başını sallayarak beni onayladı. "Evet, o etrafta süzülünmesinden ya da zaman kazanmak için vurup kaçılmasından ziyade sert ve doğrudan saldırı

tekniklerinden hoşlanmıştır her zaman. Zaten o yüzden Gorion favorisi."

"Öyle mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Bunu bilmiyordum çünkü Usta Abram kimseyle bir favori seçecek kadar yakın olmayan ya da kimseye ayrıcalıklı davranmayan birisi gibi görünüyordu.

Ancak Rahsan konunun bu olmadığını belirtircesine başını salladığında irdelemeyi bir kenara bırakıp anlatmaya geri döndüm. "Ben de ona grup halinde çalışılmasının daha mantıklı olduğunu söyledim. Sakın bana öyle bakma, kastettiğim siz değildiniz! Sadece böylece gücün daha dengeli dağıldığını ve başarı şansının daha yüksek olduğunu düşünüyorum."

Bir an için gözlerini kısıp bana baktı. Sonra aynı sorgulayan ifadeye geri büründü ancak bu sefer altta bir sinirden çok ilgi hissediliyordu. Yavaşça başını koltuklara doğru eğdi. "Oturalım mı?"

İşaret parmağımı ona doğrultarak "İşte o adam da böyle yaptı!" diye isyan ettim. "Ne düşündüğümü daha çok merak etti ve yanından zararla ayrıldım!"

Hislerimde çok samimiydim, gerçekten panik olmuştum ancak o, bir an için gülecek gibi görünmüş fakat hemen kendini toparlamıştı. "Bu sefer öyle olmayacak."

Parmağını çenemden çekti ve elini omzuma koyarak beni koltuklara doğru yönlendirdi. "Demek ne düşündüğünü merak etti?"

"Evet." Halıya bakarak yürürken somurttum. "O an bunun önemli olduğunu düşünmemiştim bile!"

Ancak Rahsan isyanlarımla ilgilenmiyordu. Tekli koltuklardan birine oturduğunda yüzü çok ciddiydi fakat diğerine oturmak için arkamı döndüğümde beni son anda bileğimden tutup kucağına çekmeseydi çok daha ciddi görünebilirdi.

Bir anda kendimi bulduğum durum yüzünden şaşkın şaşkın suratına baktım. "Böyle mi konuşacağız?"

İfadesiz bir şekilde karşılık verdi. "Hâlâ alışamadın mı?"

"İnsanlar kucak kucağa *tartışmaz* Rahsan."

"Tartışacağımızı kim söyledi? Hem suçunu itiraf eden sensin, özrünü kabul etmemi istiyorsan her şeyi anlatmak zorundasın."

"Anlatacağım zaten. Sadece bunu diğer koltukta otururken de yapabilirim."

Kaşlarını çattı. "Belki ben iyi duyamıyorum?"

"İki adım öteyi mi?"

Ona daha birkaç saniye önce insanların kucak kucağa tartışmadığını söylemiştim ancak şimdi yaptığımız tam olarak buydu. Bir an durumun saçmalığına gülecek gibi oldum ancak benim aksime o, bunu fark etmediği için hâlâ çatık olan kaşlarıyla söylediklerime karşılık verdi.

"Kucağımda olsan ne oluyor?"

Bakışlarımı kaçırdım. "Odaklanmakta zorlanıyorum."

Bu gece fazla dürüsttüm sanırım, filtresiz bir şekilde her şeyi ona söylüyordum ancak Rahsan Zev'iv'i tanıyordum. Bahanelerle ondan asla kurtulamazdım.

"Bana gayet iyi idare ediyorsun gibi geldi. Baksana, söylediğim her şeye anında karşılık veriyorsun."

Anlaşılan gerçeklerle de kurtulamıyordum.

"Kabul etmiyorum, adil savaşmıyoruz."

Koltukta geriye yaslandı ve yarı bıkkın yarı ters bakışlarla bana baktı. "Emin ol sen avantajlı konumdasın."

Bu konunun nerelere gidebileceğini fark ettiğimde yüzüme ateş bastı ancak daha fazlasını düşünmeyi yasaklayarak hafifçe boğazımı temizledim. Zira

kendimi açıklamam gereken bir konu vardı. *Peki bu an neden bu kadar tanıdıktı?*

Çünkü aynı şeyi daha önce de yaşamıştık. Eh, o zaman kucağından kalkamadıysam şimdi de bunu yapamayacağım açıktı. Dolayısıyla boşa kürek çekmeyi bırakmalıydım.

Hem...yerimden de şikayetçi değildim artık.

Olaya iyi yanından bakacak olursak, bu şekilde tartışma becerilerimi *her yerde* tartışabilecek kadar geliştirebilirdim.

"Neyse." diyerek enseme yapışmaya başlayan saçları düzelttim. O da bu tartışmanın bittiğini anlayarak dirseğini koltuğun kenarına yasladı ve ince uzun parmaklarını çenesiyle dudaklarının arasına yerleştirdi. Bakışları yüzünden yine tüm dikkatini bana ve söyleyeceklerime verdiğini anladım ancak benim tüm dikkatim onda değil, bacağımı kavrayan diğer elindeydi. *Adil savaşmıyorduk işte.*

"Yani sen grup halinde gösteri yapılması taraftarısın?"

"Hayır, bunun gösterilerle alakası yoktu. Sadece...akademilerin verdiği eğitim bireyselliğe yönelik. Mesela ben şifacıyım, biz bile takım çalışması yapmıyoruz pek."

"Çünkü herkesin tek başına sivrilmesi bekleniyor."

"Evet. Ancak böyle olmamalı. Savaştıklarımız *bizden* değil ki."

"Sistem böyle." dedi. Sesi herhangi bir duygudan yoksundu ancak benimle böyle fikir tartışması yapması hoştu. "Ne kadar başarılıysan o kadar yaşama şansın var." Cümlesini bitirince daha fazla hislerini saklayamadı ve gözlerini odanın içinde gezdirirken yüzünden bir tiksinti ifadesi geçti. "Saçmalık."

Onun sisteme dair eleştirileri olduğunu biliyordum. Sonuçta burada mükemmeliyetçi Rahsan'dan bahsediyorduk, tabii ki bir şeyleri daima eksik görecekti. Ancak herkesin düşüncelerini önemseyip fikirlerini her yerde

açıklamıyordu. Bu yüzden onu cesaretlendirmek adına "Evet." dedim. "Bunun değişmesi gerekiyor."

Bakışları hızla tekrar bana döndü. "Usta Abram'a da böyle mi söyledin?"

"Hayır tabii ki, ondan çekiniyorum. Ancak asıl düşmanın bizden birisi olmadığını ve ortalama yeteneğe sahip olsalar da grup halinde çalışmaya alışık büyücülerin daha iyi savaşacağını söylemiş olabilirim. Ya da buna benzer şeyleri."

Söylediğim her sözden sonra ilgisinin gözle görülebilir şekilde artması beni panikletiyordu ancak bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlayamıyordum. En azından önemsiyordu.

"Biz zaten grup halinde çalışıyoruz."

"Ama bunu sonradan öğreniyorsunuz, görevlere çıkmaya başladığınızda. Ben akademide bir araya gelmekten bahsediyorum. Sen farklı elementten büyücülerle nasıl daha etkili bir şekilde dövüşebileceğini biliyor musun mesela? Evet, onlarla karşı karşıya geliyorsun ama *birlikteyken* nasıl oluyor? Görevlerde Paul'le çalışıyorsun ve o da bir yıldırım büyücüsü. Bu işe yaramıyor demiyorum ama aynı anda birden farklı..."

Bakışlarının karşıda bir yerde sabitlendiğini görünce durdum. Fazla düşünceliydi ve düşünürken hafifçe çenesini okşuyordu.

Ancak durma sebebim beni dinlerken ne kadar çekici görünmesi değil - tamam, belki biraz- daha kendimi birkaç dakika önce bu kadar suçlamışken aynı şeyi tekrar yaptığımı fark etmekti. *Susamıyordum.*

Rahsan yavaşça başını bana doğru çevirdi. "Neden durdun?"

Ancak belki de susmamam gerekiyordu.

Söylediklerim işe yarayabilirdi, denemeden bilemezdik.

"Ben..." dedim. Heyecanlanmış ve az önce nerede kaldığımı unutmuştum. "İşin özeti, arada bir *harmoni* yok."

Derin bir nefes alarak devam ettim. "Herkes bireysel çalışmaya alışık ve görevlere başladıktan, hatta uzun süre devam ettikten sonra bile birlikte çalışmaya alışamayan çok kişi oluyor. Bunu görüyorum, eminim sen de görüyorsundur."

Başını sallayarak beni onayladı. "Evet ama bunun için kimseyi suçlamıyorum. Kayven tarihi hep böyleydi. Büyücüler, daha elementlerin birbiriyle karışmadığı saf zamanlarda bile klanlar halindeydi ve diğerleriyle çalışmayı reddetmişti. Şimdi bile ticaret anlaşmaları dışında bağımsız kalmayı seçen şehirler var. Birliği sağlamak çok zor."

Sözlerini dinlerken karamsarlığa kapılmış olsam da "Ama imkânsız değil." dedim en sonunda. *Belki de bunca zaman bu yüzden delirmemiştim, bir şekilde hep umut edebildiğim için.*

Bana bakarken hafifçe gülümsedi ve sözlerimi tekrarladı. "Ama imkânsız değil. Benim gibi düşünmene sevindim."

Şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüm. "Sen de mi böyle düşünüyordun ki?"

Burnundan nefes vererek güldü ancak bana verdiği gülüşler keyifli değil, yorgun gülümsemelerdi bu gece. "Sadece ben değil, bir sürü kişi böyle düşünüyor emin ol."

Eh, şehir konseylerinde bir şeyler konuşmak zorundalardı sonuçta, değil mi? Her ne kadar içeriklerini biz bilmesek de -ve bunlar muhtemelen daha çok şehirlerin güvenliği ve o şehrin yakınlarındaki geçitlerle ilgili olsa da- daha büyük, bir şehirden fazlasını etkileyecek şeyleri de konuşuyor olmalılardı.

"Peki neden hiçbir şey değişmiyor?"

"Çünkü geleneği bozmak zordur, değişim bir gecede olmaz. Ama yavaş yavaş aşındırabilirsin."

"Sen de bunu mu yapıyorsun?" diye sordum. "Yavaş yavaş aşındırıyor musun?"

Yine burnundan nefes vererek güldü ama doğrudan cevap vermek yerine "Düşüncelerin güzel, Aviva." dedi. Bana her zaman tam ismimle sesleniyordu çünkü Serafina ve Matias'ın hep *Viv* ya da *Vivi* dediğini biliyordu. Bana onlarla aynı şekilde bile seslenmeyecek kadar uzak duruyordu onlardan fakat sanki öyle değilmiş gibi bilmiş bilmiş konuşabiliyordu. "Ancak Kayven'de birlik olma anlayışı yok."

Küsmüş gibi başımı başka yere çevirdikten sonra "Neden acaba?" diye homurdandım. Belki de yanılıyordum, romanda pek bahsi geçmeyen karakterler bile bir şeylerin değişmesi gerektiğinin farkındaydı ve sonunda birisi, bir şifacı kızın bile bunu düşünebildiğini gördükten sonra harekete geçmek istemişti.

Bunu fark etmemle tekrar Rahsan'a döndüm ve göğsümde kavuşturduğum kollarımı çözdüm. "Belki de bu iyi bir şeydir."

Ne düşündüğümü bilmediği için "Ne?" diye sordu garipseyerek. "Birlik olmaması mı?"

"Hayır tabii ki, nasıl *birlik olunabileceğini* gösterecek olmanız."

Gözleri anında sinirden çakmak çakmak oldu ancak konuşurken sesini sakin tutmayı başardı. "Sen de mi o adam gibi düşünüyorsun?"

Kalbim deli gibi atmaya başladı ama "Evet." dedim hiç teklemeden. "Ve düşündükçe daha da çok hak veriyorum."

Rahsan hemen savunma moduna geçebiliyordu ancak benden böyle bir şeyi beklemediği belliydi. En azından şimdi, hiçbir şey bilmediğinden sinirini yatıştırmak için yanıma geldiğinden beri.

Oysa şimdi susamazdım. Zaten *onun karşısında* hiçbir zaman susmamıştım. Hiçbir zaman olmamın beklendiği o sessiz sakin kız olmamıştım. Muhtemelen de onu bu sayede şaşırtmış, beni bu yüzden sevmesini sağlamıştım.

Şimdi de aynısını yapacaktım.

"Usta Abram da senin gibi değişimin hemen olmayacağını biliyordu, belki bu değişimi istemiyordu bile. Sonuçta kurallara bağlı bir adam. Ancak tecrübeli, tecrübesi yüzünden de gidişatı görmesi zor değil. Bazı şeylerin zorunlu olduğunun artık o da farkında ve bir anda herkesi gruplandırıp *bundan sonra böyle* diyemese de öncü bir grup oluşturabilir."

Rahsan mantıklı ve pragmatik birisiydi. Bu da genelde doğru, en azından faydalı kararlar vermesini sağlıyordu ancak söz konusu benim gibi değer verdiği ya da Serafina ve Matias gibi nefret ettiği birisi olduğunda hisleri mantığının önüne geçebiliyordu.

Mesela şimdi de içten içe bana hak verdiğini biliyordum, en azından bazı kısımlarda, ancak ön yargısı yüzünden bunu kabul etmek yerine "Ve?" diye çıkıştı. "Bu ben ve Gorion olmak zorunda mıydı?"

"Evet." dedim yine hiç beklemeden. "Düşününce bu yılın mezunları arasında en iyi seçenek sizsiniz. Yıllardır ne kadar kavga ettiğinizi biliyor, düellolarınızın çoğunda başınızda o vardı ve senin de dediğin gibi, birlik olma anlayışı olmayan Kayven'in birbirinden en uzak ailelerinin çocuklarısınız. Yani evet, *siz bile* harmoniyi sağlarsanız herkes sağlar." Ters ters bakmasına karşılık gülümsedim. "Kabul et Rahsan, bu iyi bir plan."

"Değil." Kollarını dizlerimin altından geçirip beni ayağa kaldırdı. Şaşkınlıkla onu izlerken de ayağa kalkıp beni tekrar koltuğun üzerine bıraktı. "Ve artık, bunu senin planladığından şüphelenmeye başlıyorum."

Hâlâ şaşkın olsam da "Keşke." demeyi başardım. "Ama böyle hinliklere çalışmıyor benim kafam."

"Ama çalışıyor." dedi. Koltuğun iki yanına da ellerini yaslamış ve üzerime doğru eğilmişti. Kehribar gözleri doğrudan gözlerime bakıyor, dikkatle beni inceliyordu. Tam o anda ne düşündüğünü deli gibi merak etsem de "Evet." diye karşılık verdim. "Zaten aksi olsaydı benimle bu tartışmayı yapmazdın."

Beni kucağına almazdın, bu kadar dikkatli dinlemezdin; benden hoşlanmazdın. Bana katlanamazdın bile, aptallara karşı acımasızsın.

Başını sallayarak "Evet." dedi ve kararını vermiş gibi geri çekildi. Benden uzaklaşıp pencereye doğru yöneldiğinde doğruldum, kucağında oturmaktan bacaklarım uyuşmuştu ama *böyle* bırakıp gitmesi hepsini unutturuyordu.

"Nereye?"

"Geleceğim." dedi sadece. Pencerenin önünde durmuştu ve gitmeden önce başını çevirip bana söyledikleri yalnızca bunlar olmuştu. "Biraz yalnız kalmam gerek. Beni bekleme, uyu ama sakın pencereni kapatma."

Sonra gitti. Olabilecek en hızlı şekilde peşinden pencereye doğrum koştum ancak çoktan gecenin içinde kaybolmuştu.

❊

Rahsan söylediği gibi geri gelmişti fakat geldiğini o an değil, sabah fark etmiştim.

Uyuduğum en huzursuz uykulardan biriydi. Dalana kadar yatakta dönüp durmuş, kafamda sürekli *çok mu üstüne gittim?* diye kurmuştum. Saatler ilerleyip hâlâ gelmeyince de hata yaptığıma daha çok ikna olmuştum.

Ancak bir yandan da değişimin her zaman kötü olmadığına kendimi inandırmaya çalışmıştım. Sonuçta o ve ben de bir değişikliktik, değil mi? *Büyük* bir değişiklik ve şimdiye kadar bir felaket yaşanmamış, tüm evren üzerimize yıkılmamıştı.

Hem Kayven'in birleşmesi nasıl bir kötülüğe sebep olabilirdi ki? Aksine, Matias ve Rahsan arkadaş olmasa da en azından anlaşmaya ve ortak karar almaya başlasa gelecekte yaşanacak birçok problem ortadan kalkardı. Ayrıca uzun zaman önce Rahsan'ı ölümüne götüren o olaylar zincirini kırmaya ant içmiştim, başka bir yoldan ilerlemesi işime gelirdi.

Böyle böyle içimi rahatlatmaya çalışmış, onunla çok kısa zamandır birlikte uyuyor olsak da yatağımda olması gereken yere elimi koyup avuç içlerimde hissettiğim çarşafın soğukluğuyla savaşmıştım. Sonra da fark etmeden

uykuya dalmış ve kâbusumda birkaç gece önce olduğu gibi bir malachi'nin beni ölümüne kovaladığını görmüştüm.

Sabah uyandığımda duyduğum ilk şey uzaktan gelen kuş sesleriydi. Pencerem açıktı ve içeriye temiz bahar esintisi giriyordu. Sabahın erken saatleri olduğu için hava serindi, ürpererek uyanmıştım. Gözlerimi açınca da arkamdan gelen soluk gün ışığının yanıma kıvrılmış olan Rahsan'ın yüzüne vuran görüntüsüyle karşılaşmıştım.

Yüzü huzursuzdu, rüyasında her ne görüyorsa bunun iyi bir şey olmadığı titreyen kirpiklerinden ve arada bir birbirine bastırdığı dudaklarından belliydi. Yine de *geldiğini* görmüş olmak dün geceden beri içimde büyüyen huzursuzluğu ve kâbusun verdiği korkuyu dindirmiş, uyku mahmurluğunu üzerimden atana kadar bir süre onu izlemiştim. Yüzüne baktığım her saniyede de o dehşetin izleri hızla silinmişti, sonunda rahat bir nefes almaya başlamıştım.

Hayatlarımızı birer ip gibi düşünürsek birbirlerine dolanmaya başladıklarını söyleyebilirdim. Bazı şeyler için zamanın hiçbir önemi yoktu, ayrılsak bile hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını biliyordum. Bu da beni korkutuyordu.

Ondan ayrılmak gibi bir niyetim yoktu elbette, ancak dün akşam bana her şeyin aslında ne kadar *kırılgan* olduğunu göstermişti. Bir kitabı okumak güvenliydi zira sonu asla değişmezdi. Oysa *yaşamak* hiçbir şeyden emin olamamak demekti. *Son* çoktan değişmişti ve ben nereye doğru gittiğimizi bilmiyordum. Bir kitabın içinde olsak da kitap karakteri gibi hissetmiyordum.

Kim olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi hâlâ bilmiyordum, belki asla öğrenemeyecektim de, ancak gittikçe *lanetlendiğime* daha çok ikna oluyordum.

Keşke unutabilseydim.

Keşke her şeyi unutabilse ve buradaki hayatımı diğer herkes gibi yaşayabilseydim. Bilinmez beni diğerlerini korkuttuğu kadar korkutsaydı ve buz tutmuş bir gölün ortasında suya düşmek üzere gibi hissetmeseydim.

Çünkü *boğulabileceğimi* biliyordum, o yanımda yokken nefes almak zorlaşıyordu.

Şimdi karşımda uyuyan görüntüsüyle sakinleşmiştim. Tüm gece nerede olduğuna dair sorular zihnimi işgal etmeden önce de bu sakinlik iyi gelmişti.

Nereye gitmişti?

Yanımdan ayrıldıktan sonra sinirlenmiş miydi?

Sinirlendiyse bile duygularını kontrol altında tutmayı başarmış, dün gece bir damla bile yağmur yağdırmamıştı. Peki ne yapmıştı? Kütüphaneye mi gitmişti? Uyumadığında vaktinin çoğunu orada çalışarak geçiriyordu ancak öyle bir duygu durumundayken odaklanabileceğini sanmıyordum. Belki de Rahsan'ı hafife alıyordum. Hırslıydı ve bunu disiplininin ardına gizliyordu.

Zihnimden geçen sorularla boğuştuğum birkaç dakikanın sonunda kirpikleri titredi. Sonra da uyanmaya başladığını gösterecek şekilde hareket etmeye başladı. Bu sefer sakindi. Gerinmemiş, sanki çok hafif uyuyormuş gibi birkaç saniye sonra gözlerini açmıştı. Odağı da yüzüm değil, aramızdaki boşluk olmuştu.

"Günaydın." dedim yumuşak bir gülümsemeyle.

Konuşmamı beklemiyor gibi başını kaldırdı ve zaten onu izleyen gözlerimle karşılaştı. "Günaydın."

İnce uzun parmaklarıyla gözlerini ovuşturmasını izledim, bir yandan da yatakta ona yaklaşmamak ve sabah esintisinin verdiği ürpertiden ona sığınmamak için kendimi zor tuttum. Dün geceden sonra aramız nasıldı bilmiyordum.

"Ne zaman geldin?"

"Gün doğumundan önce."

Yani geleli en fazla iki saat olmuştu. Zaten uykusuz kaldığı için gözlerini açmakta zorlanıyordu. Eminim başı da ağrıyordu.

"Ne yaptın o zamana kadar?"

Ellerim birbirinin ve yastığımın üstünde, dudak hizamdaydı. Soruları çekinerek soruyor sonra da hemen dudağımı ellerimin arkasına gizliyordum.

Oysa Rahsan sakindi. Soruları normal bir şekilde cevaplıyor ve uykusuzluğu dışında ifadesiz görünüyordu.

"Düşündüm."

Kehribar gözleri gözlerimi bulduğunda kalbim tekledi. Hava bugün kapalıydı, dolayısıyla dışarıdan gelen gün ışığı canlı bir sarı tonunda değil de belirsizdi. Bu beyaz ışıkta da Rahsan'ın durgun gözleri sarıya daha yakın bir tonda ve etkileyiciydi.

"Sadece düşündün mü?"

"Düşünecek çok şeyim vardı."

Bir süre sessizce onu izledim ancak bana herhangi bir ipucu vermedi. "Ve?" dedim en sonunda dayanamayarak. "Neye karar verdin?"

"Karar vereceğim bir durum yoktu. Usta Abram'ın planına uymak zorundayım."

"Zorunda mısın?" İşte buna şaşırmıştım. Her zaman bildiğini okumaya o kadar meyilli davranıyordu ki dudaklarından böyle bir kelime çıkması tuhaftı.

"Babam sorun çıkaranları sevmez. Aslında, ben de öyle."

"Bu nefret ettiğin bir şey için olsa bile mi?"

Her an şaşkınlığım daha çok büyüyordu çünkü kitabın sonunda çıkardığı *isyan* tam anlamıyla bir sorundu. Yapmayı sevmediğini söylediği bir şey için çok fazla insanı peşinden sürüklemişti.

"Evet," dedi. "Mantıklı olan yol buysa."

Gülümsemeden edemedim. "Sonunda kabul ettin yani?"

"Olayların işleyiş şeklinden hâlâ memnun değilim." diye homurdandı. Bu *huysuzluk* bile olsa sonunda bir tepki vermesine sevinmiştim. "Gidip müdürle konuşabilir, istesem bunu yapmayabilirdim ama yapmak *zorundayım* çünkü işe yaramayacak olsa bile bir değişim ihtimali varsa bunun önünde duran ben olamam."

Onu dinlerken gülümsemem yumuşadı, içim ona karşı tarif edemediğim ama kalbimde tam olarak yerini gösterebileceğim bir sevgiyle doldu.

"Ayrıca bu babamın kulağına gitseydi -ki mutlaka giderdi- beni azarlardı."

"Neden?"

"Sorun çıkaranları sevmez demiştim." Bakışlarımı görünce devam etti. "Neden o kadar şaşırdın ki? Evet, yaygın düşünülenin aksine Zev'ivler sürekli sorun çıkarmaz, huzursuzluk yaratmaz. Aslında durum bunun tam tersi. Zaten bunu yapıyor olsak, üstelik elimizde bu kadar güç varken, şehir bu kadar *sorunsuz* yönetilebilir miydi?"

Birkaç saniye sessiz kalıp söylediklerini düşündüm. Bunu daha önce düşünmemiştim çünkü düşünmem gerekmemişti. Kitabı okumuştum ya, orada verilen üstü kapalı imaj bana yetmişti. Serafina ve Matias'tan az buçuk duyduğum her şey de o imajı desteklemişti. Ancak Rahsan'ın söylediğine göre Ze'vivler sorunu çıkaran değil huzuru koruyan kişilerdi. *Ve bunu duymak, tamamlanmamış bir yapbozun büyük bir parçasını yerine koymak gibi hissettirmişti.*

Şimdi önümdeki manzara daha netti. Hatta öyle netti ki nasıl daha önce fark edemediğime hayret etmiştim. Gerçekten de Zev'ivler huzuru korumuyor olsa çoktan her şey mahvolmuş olabilirdi. Şehri yöneten dört ailenin en zengini onlardı ve bu dünyada parası olan kazanırdı. Kendilerine kolayca büyücülerden oluşan bir ordu kurabilir, diğer ailelere savaş açabilirlerdi. *Üstelik aralarında zaten düşmanlık vardı.*

Peki neden yapmamışlardı?

Orijinal kurguda buna değinilmediğinden emindim. Rahsan ve ailesine sadece "kötü" denilip geçilmişti ve okurken bunu eleştirsem de şimdi böyle olmasına seviniyordum. Zira Rahsan'ı tanıdıkça daha iyi anlıyordum ki bir karakteri ne kadar az tanımlarsanız ona o kadar *özgür irade* veriyordunuz. Kendini arka planda o kadar çok şekillendiriyordu.

Bu dünyadaki hiç kimse bir kitap karakteri olduğunun bilincinde değildi, herkes ona verilen hayatı yaşıyordu ve birkaç yüz sayfalık bir kitapta her şeye değinmek mümkün olmadığından boşluklar biraz farklı kapanabiliyordu. Kurgudan bağımsız olarak değil ancak bazen...*beklenmedik* şekilde.

Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Rahsan ve ailesi aslında nasıl kişilerdi mesela? Ne istemişlerdi, niçin dışlanmışlardı ve neden Rahsan babası öldükten sonra bu kadar *sorun çıkarmaya* başlamıştı?

Orijinal kurguyu Serafina'nın gözünden okumuştuk, bu yüzden düşman aile ve o ailenin oğlu doğal olarak "kötü" olarak tanımlanmıştı ancak *benim* için...

"Bu kadar heyecanlı ne düşünüyorsun?"

Sesini duymamla gözlerimi kaldırıp ona baktım ve bir an üzerimde olan kehribar gözleri yüzünden çarpılsam da kendimi toparlamayı başardım. İç dünyama ve düşüncelerime öyle dalmıştım ki nerede olduğumu unutmuştum. Tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi verirken "Haklı olduğunu." diye mırıldandım.

Dün geceki tartışmamızdan sonra bunu dememi beklemiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Hm?"

Şimdi yüzü ve vücudu bana dönüktü, zihnimdeki kırk tilkinin kuyruğunu kovaladığım sırada hareket etmiş olmalıydı.

Ona biraz daha yaklaşırken "Ama anlamadığım bir şey var..." dedim. "Neden bunu yapıyorsunuz? Yani düşmanlığınız pek dile getirilen bir şey

değil ama saklanan bir şey de değil. Amphis'te yaşayan herkes bunu bilir. Üstelik daha dün gece bana Kayven'de birlik olma anlayışı olmadığını söyledin. Öyleyse neden barışı koruyorsunuz? Nasıl-"

Bıraksa hiç durmadan kırk tane daha soru sorabileceğimi fark ettiği anda "*Birlikte* değiliz," diyerek araya girdi. "Ama aynı yerdeyiz. Ayrıca senin de dediğin gibi, asıl düşman bizden değil ve her gece o geçitlerin ardından geliyor. Yaşamlarımız birbirimizle kavga etme riskini alamayacağımız kadar ince pamuk iplerine bağlı. Bu yüzden ne kadar zor olsa da bazı şeylere *tahammül etmek* zorundayız."

Tahammül etmek kısmını öyle bir tonda söylemişti ki arkasında yatan siniri çok net bir şekilde hissetmiş ve söylerken bazı şeyleri aklına getirdiğine emin olmuştum. Emin olduğum bir diğer şey ise Ze'vivlerin huzuru koruma sebebinin iyi niyet değil *mecburiyet* olduğuydu. Zaten bunu anladıktan yalnızca bir saniye sonra Rahsan sözlerine devam edip haklı olduğumu kanıtlamıştı.

"Babam küçükken bu gerçeği anlayayım diye çok uğraştı. Ne zaman Gorion'la dövüşüp üstüm başım leş bir şekilde eve dönsem bana aynı şeyleri tekrarladı."

Söylediklerinin ilgimi çeken birden çok noktası vardı ancak birisi karşısında heyecanıma engel olamadım. "Matias ve sen çocukluk arkadaşı mıydınız?"

"Dövüştüğümüzü söyledim Aviva, ne arkadaşı?"

Yüzünden biraz hayret biraz da kınama okunuyordu, sanki böyle bir şeyi bırak sormayı düşünebilmiş olmam bile bir faciaydı ancak neden olmasındı ki?

"Çocukken birbirinizden o kadar da nefret ediyor olamazsınız."

Cevap vermek yerine *sen öyle san* der gibi bir bakış attı ki bu da yeterli bir cevaptı.

Bozuntuya vermeden "Peki nasıl tanıştınız?" diye sordum. Tanışıklıklarının bu kadar eskiye dayandığını bilmiyordum, bana da sürpriz olmuştu ve

gittikçe bu kitabı daha önce okumuş olmamın pek de önemli olmadığını düşünmeye başlıyordum. Şu anda Kayven'de bulunan tüm insanların gözünden ayrı ayrı yazılmış kitapları okusam sanırım yine de kaçırdığım şeyler olurdu.

"Bilmiyor musun?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, Matias bundan hiç bahsetmedi."

Bu durumdan memnun olmadığı belliydi ama aksini de beklememişti. "O ve ben..." dedi tiksinti kırıntıları taşıyan bir sesle. "Mahil Ravi'nin evinden tanışıyoruz."

"Mahil Ravi mi?"

O, Amphis'in dördüncü ve son yönetici ailesinin reisiydi. Saf bir su büyücüsüydü ve hiç evlenmediği için bir varisi yoktu. Bu yüzden öldükten sonra şehir yönetimi Gorion, Cohen ve Zev'iv ailelerine kalacaktı.

"Evet, yedi yaşıma kadar evde eğitim aldım. Sonra babam beni eğitmesi için onun yanına yolladı, Gorion'un babası da onu. Bu Ravi'nin teklifiydi, kendince ileride barışı böyle sağlayabileceğini düşündü."

"Peki Serafina?"

Alayla güldü. "Ona en yakın arkadaşım diyorsun ama ailesini hiç tanımıyorsun, değil mi?"

Bir an utançla yanaklarım kızardı. "Hayır, tanıyorum tabii ki."

Ancak bu tam olarak doğru değildi. Evet, Cohenleri tanıyordum ancak Aviva olarak değil, okuyucu olarak. Serafina beni ailesiyle hiç tanıştırmamıştı ve Rahsan bununla kolayca dalga geçebildiğine göre de asla tanıştırmayacaktı.

"Yalnızca onun anlattığı kadar. Eminim sana ne kadar kibirli olduklarını söylememiştir."

Bunu okuduğum kitap sayesinde az çok biliyordum ancak Aviva'nın bilmemesi gerekiyordu, bu yüzden başımı olumsuz anlamda salladım. Böylece Rahsan "Ravi'nin teklifini ilk reddeden Eron Cohen'di." dedi.

Serafina'nın Akademi'den önce ikisiyle de herhangi bir samimiyeti olmadığını biliyordum, sadece böyle bir olayın varlığından haberim olmadığı için merak etmiştim.

"Ne oldu peki?" diye sordum yastığımda daha rahat bir pozisyona kavuşmak için kıpırdanırken. "Mahil Ravi sizi eğitti mi?"

"Bir süre." dedi. "Sonra aramızdaki rekabete katlanamadı."

Güldüm. "Küçükken de aynıydınız yani?"

"Ne bekliyordun ki? Aynı odada bulunmaya bile tahammül edemeyen kişileriz. O dilinden düşürmediği aile onuruna çok düşkün, ben de ikinci olmayı gururuma yediremiyorum. Biz doğal rakipleriz, iş birliği için çok taviz vermemiz gerekir."

Bir süre sıkıntıyla düşündüm. İçime ne zaman azıcık umut dolsa Rahsan bunu öldürmenin bir yolunu buluyordu ancak yeni bir tanesi ortaya çıkmakta asla gecikmiyordu.

"Yine de o tavizi vereceksin ama?" dedim sorarcasına. Sonuçta Usta Abram'ın isteğini yerine getireceğini söylemişti.

"Deneyeceğim. Her şeyi *o* bozarsa bir sorumluluğum olmaz."

Gülmek ve sinirlenmek arasında bir sesle "Gerçekten çok fenasın!" dedim. Sonra da başımı kaldırıp yastığımla yumuşak bir şekilde yüzüne vurdum. "Tüm gece böyle ince planlar mı kurdun yani? Sırf ihale sana kalmasın diye?"

Matias'ı bezdirecek şekilde davranıp bu işin içinden sıyrılmak tam da Rahsan Zev'iv'e göreydi.

Yastığı yüzünden çekince gözlerini kapattığını gördüm, sinsi gülümsemelerinden biri vardı yine yüzünde. Sonra el yordamıyla beni

buldu ve kolumdan tutup beni yanına çekti. Sırtımı göğsüne, çenesini de başımın üstüne yasladı.

"Bunları konuşmak için saat çok erken. Biraz daha uyuyalım."

Her şeyi kendi işine geldiği gibi yapması beni sinir ediyordu. Şimdi bile konuşmayı istemediği için bunu bahane etmişti ve ben de birkaç itirazı hemen peşine dizmiştim ancak çok da direnmemiştim çünkü haksız olduğunu söyleyemezdim. Saat gerçekten de çok erkendi, kahvaltı bile iki saat sonraydı ve tüm gece dönüp durduğum için o uykuya ihtiyacım vardı.

Dolayısıyla Rahsan'ın sıcak ve düzenli bir şekilde inip kalkan göğsünde mayışmam zor olmadı. Sonuçta insanın endişeleri yokken uyuması ve onu bekleyen kâbuslardan kaçması daha kolaydı.

❊

O sabah kahvaltıda, Matias beklenen "kötü haberi" verdi.

Beklenen diyordum çünkü Rahsan odamdan ayrılmadan önce bunu konuşmuştuk, yaşayacağım günün ne kadar zor olduğunu biliyordum. Ancak bilmek *hazır olmamı* sağlamıyordu.

Ki kesinlikle değildim.

Aslında başlangıçta her şey kaldırabileceğim ölçekteydi. Masada tam karşımda oturan Matias'ın yüzü sirke satıyordu ve Usta Abram'ın o ve Rahsan'ı gösteri için takım yaptığını söylerken son derece mutsuz görünüyordu.

Haber masaya bomba gibi düşmüş, hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranmak zorunda kalmıştım ancak Serafina öyle şaşırmıştı ki tepkilerimin sakinliği göze batmamıştı. Ben de o ikisi bunun ne kadar

büyük bir haksızlık olduğunu tartışırken kafam karışmış bir şekilde onları izlemiştim. *Matias dün akşam Serafina'ya haber vermemiş miydi?*

Bu sahne kitapta yoktu, tamamen benim olaya dahil olmamla gelişmiş ve muhtemelen tahmin edebileceğimden çok daha fazlasını değiştirmişti ancak Matias, özgür davranabileceği halde Serafina'ya bir şey söylememişti. *Çünkü ilişkilerinin dinamiği buydu.*

Çoktan yaratılmıştı ve iletişimsizlik, yanlış anlaşılmalar ve her an ihanetin doğabilecek olma şüphesi en temele yerleştirilmişti. Oysa Rahsan ve ben hiç yazılmamıştık, dolayısıyla nasıl davranacağımız sadece bize bağlıydı. O sinirli anında benim yanıma gelmişti, ben de daha da sinirleneceğini bilmeme rağmen dürüst olmayı seçmiştim.

İyi ki de öyle yapmıştım çünkü bu sabah ikinci kez uyandığımda onun kolları arasındaydım.

Bu kıyaslamayı *biz daha iyiyiz* düşüncesiyle yapmıyordum, sadece içinde bulunduğum evrenin kuralları yazılı olarak elime verilmediği için kendi kendime öğrenmeye çalışıyordum ve *yazılmamış* olanın aslında ne kadar potansiyel taşıdığını daha yeni anlıyordum. Bunca zaman isyan etmiş olmam hataydı çünkü elim kolum bir çocuk tarafından bağlanmamıştı.

Ve şimdi yaptıklarımın sonuçlarına katlanma zamanıydı.

Bu karardan hiç hoşnut olmadıklarına dair söyledikleri şeyler sırasında çatalımla tabağımdakileri didiklemiş, sinirlerini atmak için onlara alan tanımıştım. En sonunda sakinleşip sessizleştiklerinde ise başımı kaldırdım ve önce Matias'a, sonra da onun yanında oturan Serafina'ya baktım. "Belki de bu o kadar da kötü bir şey değildir."

"İyimserliğin hiç sırası değil Viv."

Matias sinirli olsa da dudaklarını birkaç kez birbirine bastırıp en sonunda sakince bunu demeyi başarmıştı. Kesinlikle tanıdığım en kontrollü kişiydi, Rahsan bile bazen duygularına kapılıp hareket edebiliyordu ancak Matias kesinlikle daha çok bastırılarak büyümüştü.

Serafina da elini erkek arkadaşının kolunun üzerine koyarak ona destek oldu. "Bence de Vivi. Matias'ın gösterisi kesinlikle en iyilerden birisi olacaktı ama şimdi Zev'iv'le çalışmak zorunda."

"Hâlâ en iyilerden birisi olabilir."

Sınırları zorladığımı biliyordum. Karşımda oturuşları dikleşmiş, bir an için birbirlerine bakmışlardı ancak bunu bir felaket olarak görsünler istemiyordum. Evet, belki iyimserliğim aptallık boyutundaydı ama ikisinin de zaten bunu *yapacağını* bilmemize rağmen karalar bağlamak saçmalıktı.

"Biliyorum, söylediklerim hoşunuza gitmiyor ama bu gösterinin kötü olma şansı yok. İkiniz de bırak dönemi, belki de çağın en güçlü büyücülerindensiniz. Yeteneklisiniz. Rahsan'ı sevmeyebilirsin ama tekniğinin iyi olduğunu kabul etmelisin Matias."

"Ona duyduğun *sempati* yüzünden..." dedi ben bitirir bitirmez. "Böyle düşünüyor olabilirsin ama biz anlaşamıyoruz Aviva."

"Bu da sizin hatanız. Yirmi bir yaşındasınız, çoktan iletişim kurmanın bir yolunu bulmalıydınız."

"Aynılarını Zev'iv'e de söylüyor musun?"

Duraksadım. Matias'la arkadaş olduğumuz ve çok daha uzun süredir tanıştığımız için karşısında daha rahat konuşmuş, istemeden daha da sinirlerini bozmuştum.

"Gerekirse." dedim. "Benimle sizin hakkınızda pek konuşmuyor."

"Sen onunla neden konuşuyorsun ki zaten?" diye araya girdi Serafina. Bakışlarımı ona çevirdim.

"Çünkü onunla bir problemim yok." Sonra gözlerimi ikisinin arasında gezdirdim. "Bence sizin de olmamalı. Ailelerinizi bir kenara bırakın. Biliyorum, söylemesi kolay ama Usta Abram sizi neden partner yaptı sence? Sizden intikam almak için mi? Ailelerinizden intikam almak için mi? Ya da başarınızdan pay almak için?" Güldüm. "Bunların hiçbirinin

doğru olmadığını biliyorsunuz. Usta Abram bir risk aldı çünkü sizin *anlaşamadığınızı* zaten biliyor. Her şey bir felaketle sonuçlanabilir. Öyleyse neden bunu yaptı?"

Kendi itibarı zedelenebilirdi, ülkenin en güçlü iki ailesiyle arası bozulabilirdi ve belki işinden olabilirdi. Üstelik tüm bunlar iki tane sözde büyümüş ama bir tarafı hep çocuk kalmış iki öğrencisinin elindeydi.

Matias ve Serafina daha önce bu soruyu sormak akıllarına gelmemiş gibi bir süre sessizleşti. Sonra tüm cevapları elinde tutuyor gibi göründüğüm için Matias'ın dikkati yeniden bana yöneldi.

"Neden yaptı?"

"Çünkü birlik olmamız gerektiğinin farkında. Parçalanmış halde ve sadece şehirler korunurken hayatta kalamayız. Bunu sen de fark etmiş olmalısın Matias."

Çünkü ilk *birliği* sen kurdun. İnsanları ilk peşinden sürükleyen, onlara umut veren *sendin*.

Ben sadece senin için işleri birazcık hızlandırdım.

"Peki bunun benim yıl sonu gösterimle ne alakası var?"

Benden önce Serafina yanıtladı. Zaten bir süredir sessizdi, söylediklerimi düşünüyordu. Tek başına cevapları bulması şaşırtıcı değildi.

"Herkes orada olacak. Sadece Amphis'in değil, başka şehirlerin önde gelen isimleri de. Siz sadece bir sembol olacaksınız."

"Aynen öyle." dedim gülümseyerek. "Çünkü siz bile birleşirseniz herkes birleşebilir."

"Fazla idealist görünüyor."

Biriniz de hemen kabul etseniz şaşardım zaten.

"Yine de bunu yapacaksın." diye homurdandım.

"Evet, aile onurum için."

"Hangi *kutsal* sebebe dayandığı hiç önemli değil." diye geçiştirdim ancak konuşmaya bir an için devam edemedim çünkü bu tam da Rahsan'ın söyleyeceği türden bir şeydi. *Matias'la dalga* geçmiştim. Gittikçe ona mı benziyordum? Ben arkadaş yapacağım derken o mu beni ele geçiriyordu?

Kendimi toparlamak adına hafifçe boğazımı temizledim ve dikkatim dağılmış bir şekilde "Sonuçta bunu yapacaksınız ve gerçekten iyi olursanız, daha büyük bir şeye öncülük edebilirsiniz."

"Keşke önce bize de sorulsaydı. Bana herhangi bir büyücü verilebilirdi, herhangi bir elementle çalışmanın yolunu bulabilirdim."

Göz devirmemek için kendimi zor tuttum. "Amaç bu değil zaten, bunu herkes yapabilir. Siz iki büyücüden fazlasısınız, *geleceğimizi* temsil ediyorsunuz. Neden anlamak istemiyorsun?"

Matias sıkıntıyla ofladı. Serafina da göz ucuyla ona bakıp bana döndü. "Anlamak istemediğinden değil, kabul etmek istemediğinden."

"Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sordum. Matias'a göre kat kat daha yapıcı davranması içimdeki umudu canlandırmıştı.

"Matias'ın geri adım atmayacağını biliyorum." dedi. "Zev'iv de şimdiye kadar okulu başımıza yıkmadıysa karşı çıkmayacak demektir. Birbirleriyle rekabet etmeyi bırakıp ortaklaşa çalışacaklarını pek sanmıyorum ama...denemekten başka yolları yok."

Gülümsedim. "Bana katılıyorsun yani?"

"Tam olarak değil. Matias haklı, bu fazla idealist görünüyor. Usta Abram'ın da senin düşündüğün gibi hareket ettiğini düşünmüyorum, o çok daha garanticidir. Yine de bekleyip olanı görmeliyiz."

Matias ikimize de sahte kötü bakışlar atıp homurdandı. "Sizin için demesi kolay. Her şey ters giderse bundan etkilenecek olan siz değilsiniz."

Haksız olduğunu ve çocukluk yaptığını düşünmeyi isterdim ancak maalesef ki haklıydı. Evet, Usta Abram birlik olmak için seçebileceği en iyi kişileri seçmişti fakat bu aynı zamanda riskli bir hamleydi. Kumarda elindekilerin hepsini ortaya koymak gibi.

Zira bu gösteri, diğerleri için olduğundan çok daha önemliydi bu üçlü için.

Evet, onlar en güçlü ailelerin çocuklarıydılar ancak güç her zaman beraberinde sorumluluğu da getirirdi. Bahar Balosu'nda orada bulunan herkese bu gücü hak ettiklerini göstermeleri gerekiyordu. Ailelerinin onlarla gururlanacağı asıl an o an olacaktı ve hepsi buna kafayı takmıştı.

Şimdi ise iki tanesi aylardır, belki de yıllardır planladığı her şeyi bırakıp çeşitli tavizler vererek birlikte çalışmak zorundaydı.

Belki de onlarla yeterince empati yapamıyordum. Bir şifacı olarak böyle bir gösteri yapmam gerekmiyordu ve onlar kadar sorumluluğum olmadığından neden bu kadar sinirlendiklerini tam olarak anlayamıyordum. Üstelik ben onlar gibi burada büyümemiştim, ailem baskıcı olsaydı bile o baskı yüzünden kendimi sorumlu hissetmeyebilirdim. Ne de olsa buraya ait değildim.

Bu yüzden bir süre sessizleştim ve çatalımı tabağın üzerine bıraktıktan sonra başımı kaldırıp tekrar Matias'a baktım.

"Haklısın, gerçekten de kolay değil."

Yumuşak sesimle birlikte bakışlarını bana çevirdi. Ona gülümsemeyi denedim. "Ama altından kalkabileceğinizi biliyorum."

"Buna nasıl bu kadar güveniyorsun?"

Tekrar yemeğime dönmeden önce sadece gülümsedim. *Çünkü ikinizi de tanıyorum.*

Ancak bu her şeyin kolay ilerleyeceği anlamına da gelmiyordu.

O gün kahvaltıda içimi umutla doldurmuş, en azından farklı sebeplerle de olsa ikisinin de pes etmeyeceğini bilmek iyi gelmişti fakat ondan sonraki üç

gün tam bir felaketti. Rahsan ve Matias kahvaltıdan sonra buluşmaya ve ne yapacaklarını konuşmaya karar verdiğinden masadan kalkmadan önce ona iyi şanslar dilemiş, Rahsan'ın çoktan hızlıca yemeğini yiyip gittiğini bildiğim için ben de doğrudan seralara gitmiştim.

Bayan Miriam şehirden dönmüştü. Yaşadığımız kazadan sonra morali bozuktu ancak bunu bize yansıtmamaya çalışıyor, ben de hissettiğim suçluluk yüzünden ne söylese koşa koşa yapıyordum. Üzgünlüğünün sebebinin de kendi geleceği değil araştırmanın sekteye uğraması olduğunu bilmek iyice kahrediyordu.

Neyseki benim notlarımı ve çalışmak için yöneldiğim alanı ilgi çekici buluyor, Rimona ve diğerleri bunun harcadığımız vakte değmeyeceğini düşünürken benim daha sıkı sarılmam hoşuna gidiyordu.

Orijinal kurguda panzehir bulunamamıştı, bulunabilir miydi emin de değildim ancak bunu başarabilirsek ölüm sayısında önemli bir azalma olacağını biliyordum. Zira *malachi*lerin jilet gibi pençelerinden kurtulmanın bir yolunu bulsanız bile kolunuzdan aldığınız en ufak kesik zehir yüzünden ölmenize sebep olabiliyordu.

Rahsan'ın biraz daha yavaş olsaydı öleceğini bilmek de benim de dört elle panzehir çalışmalarına yoğunlaşmamı sağlamıştı. Yaptığım hataları telafi etmeli ve ufak bir şey bile olsa bu dünyadaki insanlara yardım etmeliydim. Evet, buraya ait değildim ancak Rahsan'ın da dediği gibi, *aynı* yerdeydim.

Hem nasıl köklenilirdi ki? O dünyaya ait bir şeyleri sevmek, birilerini sevmek bunun için yetmez miydi?

Ben de arkadaşlarım için, Rahsan için, sahte de olsa beni kızı zannederek çok sevmiş olan Theodor Malkin için, selamlaştığım ve konuşmaktan keyif aldığım herkes için bunu yapmalıydım. Onlar beni bir şekilde buraya bağlamıştı.

İşte kendimi böyle sözlerle motive etmiş, öğlene kadar seralar arası mekik dokuyarak durmaksızın çalışmıştım ancak dışarı adım attığım an Matias'a yakalanmıştım. Hava, sabah olduğu gibi kapalıydı ve hafif bir esinti vardı.

O da kumral saçları bu esintinin etkisiyle uçuşurken karşımda dikilmiş ve "Ne yapıyorsun?" diye sormuştu.

Ben de o sırada seraların arkasındaki ekim alanına gidiyordum, Bayan Miriam çalışmalarımı incelediği için şehirden gerekli tohumları getirmişti ve denememiz gerektiğini düşünüyordu. Bu yüzden elimdeki fide dolu sepeti ona göstermiştim.

"Müge çiçeği ekeceğim. Asıl *sen* burada ne yapıyorsun? Rahsan ile olman gerekmiyor muydu?"

İsmini söyledikten sonra onu görmek için etrafa bakınmıştım ancak ortalıkta gözükmüyordu.

Matias gülmeyi denedi ancak moralinin bozuk olduğu belli oluyordu. "Bizim birbirimize katlanma süremizi gözünde fazla büyütüyorsun."

"Çok mu kötü geçti?"

Tamam, ilk günün iyi geçmesini ben de beklemiyordum ancak beraber arka tarafa doğru yürürken anlattıklarına inanamamıştım. Yalnızca birkaç saattir beraberlerdi ve anlattıklarına bakılırsa bu sürenin neredeyse tamamı kavga etmekle geçmişti. Ben de humuslu toprağı kazıp fideleri yerleştirirken arkadaşımın *sevgilim* hakkında söylenmesini dinlemiştim.

"Her şeyin en iyisini bildiğini sanıyor. Ben *saf* bir toprak büyücüsüyüm, gücümün büyüklüğünü kanıtlamak için sadece parmağımı kıpırdatmam yetiyor ancak o kendi yıldırımlarına takmış durumda. Ben uçamam Viv, o da yere ayak basamıyormuş gibi davranıyor!"

Tamam, kimse Rahsan'ın içinde kibir taşımadığını iddia edemezdi. Bu hali de onu seven birisi için bile zorlayıcı olurken ondan nefret eden Matias'ın da haliyle hemen kucak açmasını ve söylediklerini kabul etmesini bekleyemezdik. Sonuçta ikisine de büyürken en iyisini *kendilerinin* bildiği söylenmişti.

Dolayısıyla Matias'ın tüm sinirini dökmesini başımı ağrıtacak seviyeye gelmesine rağmen sabırla dinlemiştim. O da sağ olsun bana en küçük

detayına kadar vermişti. Rahsan'ın onu delirtmek için söylediği her şeyi, kasıtlı olarak yaptığı tüm pis hareketleri ve yıldırmaları biliyordum artık sayesinde.

Ancak onun gibi bunlara takılmak yerine asıl soruna odaklanmayı ve Matias'ı avutmak yerine bakış açısını değiştirmeyi denemiştim.

"Evet, toprak ve hava pek beraber çalışmaya uygun elementler gibi görünmüyor ancak asıl sorun bunda değil saldırı tekniklerinizde. Birbirinizden çok farklı savaşıyorsunuz ve farklı düşmanların karşısında olmaya alışıksınız."

"Ne yapmamızı öneriyorsun peki?"

"Birbirinizi *dinlemeyi* öğrenin, gerisi gelecektir."

"Onu dinlemek ne kadar zor bilmiyorsun-"

"Hayır, zor değil. Sadece sen istemiyorsun."

"O çok hevesli de ben mi huysuzluk yapıyorum sence?"

Bir de bu ikisini arkadaş yapmayı düşünmüştüm, değil mi? Hayır, düşünmemiş rüya görmüştüm ben. Üstelik herkesi neden çok kısa sürelerde çileden çıkarmaya başladıklarını daha iyi anlıyordum her geçen saniye.

Diktiğim fidanın etrafındaki toprağı iki elimle sağlamlaştırmış ve işimi bitirdikten sonra kalan toprağı çırparak Matias'a dönmüştüm. Dakikalardır tepemde dikiliyor ve bana eziyet ediyordu. Her şeyi başlatan ben olduğum ve bunu ona itiraf etmeyi düşünmediğim için de sesimi çıkarmadan ona katlanıyordum.

"Onun da son derece huysuz olduğuna eminim." dedim Rahsan'dan için. Az bile dediğimi biliyordum, muhtemelen asıl eziyeti ben değil saatlerdir Matias çekiyordu. "Ancak Rahsan'ı nasıl alt edersin, biliyor musun?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Nasıl?"

"Beklemediği gibi davranarak. O ön yargılı birisi, dolayısıyla sen daha karşısına çıktığı anda senin nasıl davranacağına dair bir kalıp oluşturuyor ki seni yıllardır tanıdığı için de bu kalıp genelde senin davranma şeklinle uyuşuyor. Sen soğukkanlı ve sabırlı birisin Matias, eminim seni sinirlendirmek daha çok hoşuna gidiyordur bu yüzden."

"Kesinlikle!"

"Bu yüzden ona tepki verme. Ne söylerse söylesin sadece bekle ve yüzüne bak. İlk başta oyun yaptığını düşünecek ancak yalnızca mantıklı sözlerine karşılık verdiğini görünce bunu çok geçmeden anlayıp o düşman tavrından uzaklaşacaktır."

İş başa düşmüştü ve madem dağdan o kartopunu yuvarlayıp çığa dönüştüren bendim, aktif bir şekilde rol almam gerekiyordu. Üstelik kendimi ihanet ediyormuş gibi hissetmiyordum çünkü Rahsan'ın zor ve anlaşılması güç birisi olduğunu biliyordum. Onu tanımaya başlamış birisi olarak da yardım etmeyi kendime borç biliyordum.

Matias düşünceli bir tavırla bana baktı. "Sen bunu nereden biliyorsun."

"Gözlem diyelim." Ona gülümseyerek ayağa kalktım. "Yine de işe yarayacağını düşünüyorum, bence bir dene sen."

"Bakacağım." dedi ellerini beline koyarak. "Zaten başka çarem yok gibi. Neyse, senin işin bitti mi?"

Başımı sallayarak ona baktım, tüm fideleri dikmiştim.

"Tamam, Serafina da antrenmanına ara vermiştir. Hadi, onu alıp öğle yemeğine gidelim."

Dediği gibi yapıp Serafina'nın yanına gittik ve yürürken bireysel olarak çalışan bir sürü reveka ve revilin yanından geçtik. Herkes canla başla çalışıyordu çünkü Bahar Balosu çok yakındı, bunun geleceklerini ne kadar etkilediğini bildikleri için de telaş yapıyorlardı. Üstelik ben de artık Rahsan ve Matias yüzünden telaş yapıyordum çünkü bu hızla hareket ederlerse yetiştiremeyeceklerinden korkuyordum.

Öğle yemeğinde Matias yaşananları bir tur da Serafina için anlattı ve ben de tekrar aynı şeyleri dinlemek istemediğim için olabildiğince hızlı yedim. Rahsan'ı yemek salonunun kapısında görünce de hemen son lokmamı yutup ayağa kalktım.

"Size afiyet olsun, benim geri dönmem gerekiyor."

Ani hareketim yüzünden ikisi de bana dönmüştü ancak ben son bakışımı Matias'tan yana kullanmıştım. "Sana söylediklerimi unutma ve kişisel hislerin ne olursa olsun anlaşmaya bak."

Arkamı dönüp onlardan uzaklaşırken Serafina'nın "Ne söyledi ki?" dediğini duydum, tam o anda da gözlerim beni arayan Rahsan'ın gözleriyle buluştu. Ona gülümsedim ve sessizce tepsimi bırakıp geleceğimi anlatmaya çalıştım. Kapıya tekrar döndüğümde orada yoktu ancak artık nereye bakmam gerektiğini bildiğimden doğrudan Isodara Raskin heykelinin arkasında uzanan koridora yürüdüm.

Yine beni kolumdan tutup çekti ve bir anda kendimi o ve duvar arasında buldum. "Selam." dedi oyuncu bir sesle.

Ona gülümsedim. Bunu ilk kez yaptığında korkmuştum ama artık hazırlıklıydım. "Selam. Bakıyorum neşelisin, tüm sabah Matias'a işkence ettiğin için mi?"

Gülerek yavaşça geri çekildiğini hissettim. Karanlık yüzünden ifadesini tam olarak göremiyordum ancak zihnimde çarpık gülümsemesini ve parlayan kehribar gözlerini canlandırabiliyordum.

"Hemen sana mı yetiştirdi?"

"Hayır, benimle *dertleşti*."

"Sen ne dedin peki?"

"İletişim kurmanın bir yolunu bulmanız gerektiğini. Hatta şimdi de sana söylüyorum."

"Gerçekten bunu mu konuşacağız?"

Sohbetin ilerleyişinden hiç memnun olmadığı ve beni ararken kafasında bunu canlandırmadığı anında değişen sesinden belliydi ancak ben çok ciddiydim.

"Tabii ki bunu konuşacağız. Şimdi ilgilenmemiz gereken daha önemli bir mesele var mı? Zamanınız daralıyor Rahsan."

"Biliyorum."

"Öyleyse neden Matias'la uğraşarak bu azıcık zamanı da boşa harcıyorsun?"

"Sana ne anlattı?" dedi tiksintiyle. Sonra benden biraz daha uzaklaştı. "Onunla sırf uğraşmak için mi uğraşıyorum sence? Bu kadar çocuk muyum ben?"

Gözümü kapatıp açarken derin bir nefes aldım ve sonra burun kemerimi sıkmayı bırakıp karanlıkta onun elini aradım. Tutmama karşı çıkmadı ancak ellerimi normalde yaptığı gibi sarmadı da.

"Çocuksun demiyorum ancak bazı şeyleri çocuklukta bırakmanız gerektiğini düşünüyorum. Evet, anlaşmanız zor ve elementleriniz de ilk bakışta pek uyumlu değil ama ne kadar zeki olduğunu biliyorum Rahsan."

Sessizce beni dinlemesinden cesaret alarak ona biraz daha yaklaştım. Göremesem de karşımda duran sertlik göğsüydü, ben de çekinmeden ama yavaş hareketlerle başımı ona yasladım.

"Hâlâ nasıl birlikte çalışacağınızı bulmadıysan bu bulamadığından değil, bulmak istemediğindendir."

Bir süre öyle kaldı, sonra yavaşça kollarını bedenime sardı.

"Ne yapmaya çalıştığını fark etmedim sanma."

Huysuz sesine istemsizce güldüm ve başımı ondan uzaklaştırmadan yüzüne doğru kaldırdım. "Tatlı dilim sökmez mi sana?"

O da eğilip bana doğru baktı. "Öyle bir şey söylemedim."

"Güzel, daha fazla sabote etmeyecek olmana sevindim."

Güldü. "Öyle bir şey de söylemedim."

"Peki ne yapmayı düşünüyorsun. Onu bezdirecek ve kendi gösterini mi yapacaksın? Söylediğinin aksine bir değişim ihtimalinin önünde mi duracaksın?"

Sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Bunu istemiyorum ama iş birliği yapamayacak kadar ondan nefret ediyorum."

"Canım kimse size can ciğer kuzu sarması olun demiyor ki. Birlikte çalışın yeter. Bu o kadar zor mu

"Bazen öyle konuşuyorsun ki Gorion'u tanımıyor musun diye hayret ediyorum."

"Abartıyorsun." dedim gömleğinin yakasıyla oynarken. "Evet, Matias dışarıdan sert görünür, kalkanının ardından çıkmayı da sevmez ama sen ona hep *saldırgan* giderken ne yapmasını bekliyorsun ki?"

"Bana onu mu savunuyorsun?"

Göremesem de tek kaşını kaldırdığını hissettim, artık tepkilerini ezberlemiştim .

Arsız arsız gülerken "Evet." dedim. Belimdeki ellerini sıkılaştırdı ve beni tekrar duvara doğru yasladı. "Bak sen...Düşmanım sevgilime gelip benim hakkımda söyleniyor ve sevgilim de ona hak mı veriyor? Bu durumda ne yapmamı bekliyorsun?"

"Düşmanının benim *arkadaşım* olduğunu unutuyorsun. Hem de uzun zamandır."

Sesindeki oyunbaz tını yerini bezginliğe bıraktı. "İnan bana unutmuyorum."

"O zaman beni iyi dinle." Ellerimi yakasından yukarıya, yanaklarına çıkardım ve az önce çevirdiği yüzünü tekrar kendime döndürdüm. "Sana bu

konuda yardım edebilirim. Tüm kibrinle karşısına çıkarsan Matias karşında asla gardını indirmez. Baksana, doğru düzgün iletişim kuramıyorsunuz bile."

"Onunla iletişim kurmaya ihtiyacım yok. Gorion bir *asker*, tıpkı ailesinin diğer üyeleri gibi. O böyle yetiştirildi. Ona fikrini sormazsın, emir verirsin ve biter."

Sabrımın zorlandığını hissetsem de derin bir nefes alıp verdim. "Belki de değişimin burada başlaması gerekiyordur. Sürekli o ve aile onuru zırvalarından, kendini üstün gördüğünden bahsediyorsun ama sen de aynısını yapıyorsun Rahsan, kendini ondan üstün görüyorsun."

"Çünkü öyleyim."

İşte bu, sabrımın taştığı noktaydı.

"Kime ne anlatıyorum ki?"

Kollarının arasından sıyrıldım. Matias beni dinleyeceğini, en azından bunu deneyeceğini söylemişti çünkü o gerçekten de bir görev adamıydı. Kendisine verilen işi asla yarım bırakmazdı. Rahsan bulduğu her fırsatta onunla bu özelliğine dair dalga geçiyordu ancak ben her zaman bunu onun yaptığına tercih ederdim.

Tanıdığım, sevdiğim o disiplinli ve mantıklı adam söz konusu Serafina ve Matias olduğunda çocuksu, kibirli birine dönüşüyor; o sevmediğini iddia ettiği sorun çıkaranlardan hiçbir farkı kalmıyordu.

Üstelik onun Matias kadar etkili bir itici gücü de yoktu. Evet, bazen bu "aile onuru" amacını ben de anlamıyordum ama en azından Matias'ı belli bir çizgide tutuyordu. Oysa şimdi ben bile Rahsan'ı tutamazmışım gibi hissediyordum.

Ancak ondan uzaklaşmaya çalıştığımda o beni bileğimden tutarak durdurdu. "Nereye?"

"Artık dönmem gerekiyor. Sen de geç kalma."

"Bu mu yani?"

Ses tonuyla beni kışkırtmaya çalışıyordu ama uzun süredir aralarındaki soruna maruz kaldığım için yorulmuştum. "Bu." dedim her hissimi belli eden şekilde. Sonuçta iyimserliğin de bir sınırı vardı. "Kavga etmek istemiyorum Rahsan. Bence söylediklerimi bir düşün sen."

Bu sefer bileğimden tutup beni durdurmadı, ben de heykele doğru yürürken içimdeki kötü hissi bastırmaya çalıştım. Muhtemelen Matias'a işkence etmeye ve bu işi yokuşa sürmeye devam edecekti. Mucize eseri bana kalbini teslim etmiş olsa da Matias'ın karşısında o kadar da kolay taviz vermeyecekti. İstese ne kadar inatçı olabileceğini biliyordum, henüz sınırlarını görmemiştim ancak o kadar kışkırtmak da istemiyordum.

Yine de söylediklerimi düşüneceğini biliyordum. Rahsan böyleydi, o an için tam zıt tepkiler verse dahi diğer ihtimalleri de değerlendirirdi. Ben de buna güveniyor, değerlendirmesini ve en azından uzlaşmaya varabilecek kadar haklı olduğumu anlasın istiyordum.

Birbirilerini sevmeleri gibi bir derdim yoktu artık, beraber çiftler halinde vakit geçirme hayallerinden de çoktan vazgeçmiştim. Birbirlerini öldürmeseler yeterdi.

Böylece akşama kadar seralar ve revir arasında mekik dokumuş, sık sık *acaba şimdi ne yapıyorlar* diye düşünsem de ikisinden de bir haber almamıştım. Akşam yemeğinde de Serafina'yla masada yalnız kalmıştık.

"Sence endişelenmeli miyiz?" diye sordum ona. Sağda solda konuşulanları duymuştum ve anladığım kadarıyla bu öğleden sonra okuldaki çoğu kişinin onların birlikte gösteri yapacağından haberi olmuştu.

Sorum üzerine Serafina tabağındaki eti kesmeye devam ederken başını kaldırıp bana baktı. "Birbirlerini öldüreceklerini sanmıyorum ama hırpalamayacaklarının garantisi yok."

"Ciddi misin? Nasıllardı ki?"

Matias ve Rahsan dışarıda, herkesin görebileceği bir yerde değil; kışın antrenman yapmak için kullanılan yer altındaki arenada çalışıyordu ve yemeğe gelmeyeceklerini onları kontrol etmek için giden Serafina'dan öğrenmiştim.

"Aslında nispeten sakinlerdi." dedi hatırlamaya çalışıp başını sallarken. "Ama onları biliyorsun, her an alevlenebilirler."

"Doğru." diyerek ona hak verdim. "Peki sonunda gerçekten ekip olabilecekler mi sence?" İçimdeki umudu beslemesine ihtiyacım vardı çünkü tek başıma korumakta zorlanmaya başlamıştım.

"Bilmiyorum." diye karşılık verdi fakat sesinden bile kötü senaryoyu düşündüğü belliydi. "Ama olur da yapamazlarsa babasının Matias'a ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum."

"Ben de öyle."

Başımı eğip yemeğimle oynamaya geri döndüm. Tüm iştahım kaçmıştı. Sadece o ikisini düşünüyor, biraz da Rahsan'ın babasının ne tepki verebileceğini merak ediyordum. O adama dair pek bir şey bilmiyordum ama anlattığına göre soğuk, disiplinli ve zeki bir adamdı. Buna rağmen annesinin eksikliğini kapatmak için uğraşmıştı ve oğlunun fikirlerine ve yaptıklarına saygı duyan bir tarafı da vardı. Bu yüzden muhtemelen tepkisi, Matias'ın babasının vereceği tepkiden daha iyi olurdu.

Akşam yemeğinden sonra öyle yorgun hissettim ki Serafina'nın teklifini reddetip kendi odama çekildim. Üstümü değiştirdikten sonra da biraz yatağımda kitap okumayı denedim. Çok geçmeden gözlerim kapanmaya başladı, ben de daha fazla dayanamayıp üzerime bıraktığım kitapla uykuya daldım.

Gözlerimi açtığımda saat gece yarısına yaklaşmıştı ve en son bıraktığım gibi odamdaki tüm yağ lambaları açıktı. Bir süre kendime gelmeye çalıştım, sonra üzerimdeki kitabı kenara bırakıp istemsizce pencereye doğru baktım. Rahsan henüz gelmemişti. Peki gelecek miydi? Hâlâ Matias'la çalışıyor muydu?

Geceliğimin üstüne bir pelerin geçirip yer altındaki arenaya inme fikrini değerlendirmeye başladım. Bir tarafım bunu istiyordu, diğer tarafım ise bu kadar kontrolcü olmamam gerektiğine inanıyordu. Onları zorlamamalıydım, kendi yollarını kendileri bulmazlarsa bu gösteri asla istenilen etkiyi sağlamazdı. Zorlamayla kurulan *birlik* fırsat ilk fırsatta dağılırdı.

Peki hiç anlaşabilecekler miydi? Matias ona söylediğim gibi hareket etmiş miydi? Hiçbir müdahalede bulunmayıp onları kendi hallerine bırakırsam pek ilerleme kat edebileceklerini düşünmüyordum. Sonuçta yıllardır bunu yapamamışlardı. Bu yüzden ikisine de biraz teşvik iyi gelirdi.

Rahsan söylediklerimi düşünmüş müydü? Sonunda birbirlerini dinlemeye başlamışlar da fikirleri tartışırken zamanın nasıl geçtiğini mi unutmuşlardı?

Yataktan kalkmış, başparmağımı ısırarak odamın içinde volta atıyor ve bunları düşünüyordum ki kapı çaldı. Anında duraksayıp o tarafa baktığımda da bir kez daha, bu sefer daha aceleci şekilde iki kez tıklatıldı. *Rahsan?*

Kapıya doğru koşar adım ilerledim. Açmadan önce kalbim bir an için kasılmıştı ancak açtıktan sonra karşımda Rahsan'ı görünce rahatladım. Ancak erken davranmıştım. Tam gülümsüyordum ki gözlerim yüzüne takıldı ve kaşlarımı çattım. "Kavga mı ettin sen?"

Bana cevap vermeden doğrudan içeri girdi, ben de gözlerimle onu takip ederken arkasından kapıyı kapattım. Ellerini arkasında birleştirmiş, odanın ortasına gelene kadar da durmamıştı.

"Rahsan." diyerek peşinden gittim. Sonra da önüne geçip onu yağ lambalarının aydınlattığı bir köşeye çektim. Dudağının kenarı kanayıp kurumuştu, bir gözünün altı da mordu. Başka bir şey var mı diye yüzünü dikkatle incelediğim sırada *o kadar da önemli değil* havasında konuştu.

"Bu beklenen bir şeydi."

"Olmamasını tercih ederdim." dedim. Konuşurken omuzlarım düşmüştü ancak sesim sakin, kabullenmiş bir tonda çıkmıştı. Evet, kesinlikle tartışmışlardı ancak benim düşünmeyi istediğim gibi *fikirleri* değil.

Elimi yanağına koyduğumda gözlerini kapattı. İçim ona karşı şefkatle doldu ama sesimi çıkarmadım ve odaklandım. O da ellerimden yayılan ısıyı fark edene kadar gözlerini açmadı. Bir an şifacı olduğumu ve bunu yapabildiğimi unutmuş gibi bir şaşkınlıkla kehribar gözlerini yüzüme diktiğinde çoktan dudağının kenarındaki yara kaybolmuştu, gözünün altındaki morluk da ten rengine karışmak üzereydi.

"Başka bir yerinde bir şey var mı?" diye sordum.

Yavaşça yanağındaki elimden uzaklaştı. "Önemli değil." Sesi gururlu bir tona bürünmüştü ancak bunu umursamadım ve ellerini kıskıvrak yakaladım. Tam da tahmin ettiğim gibi eklem yerleri zedelenmişti. Onları iyileştirmemi izlerken homurdandı. "Bu kadarına gerek yoktu."

"İşimi nasıl yapacağımı senden öğrenecek değilim."

Bir süre yüzüme baktı, ben de odaklanmak adına gözlerimi kapatıp vücudunun ağrıyan yerlerini hissetmeye çalıştım. Yere düşüp boğuşmuş olmalılardı, karnına da bir yumruk yediğini rahatlıkla söyleyebilirdim.

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

Gözlerimi açıp yüzüne baktım. Sesi gibi ifadesizdi ancak cevabımdan çekindiğini anlayabiliyordum.

"Seni şu halde görene kadar değildim. Birbirinizi epey hırpalamışsınız, bu belli. Neydi derdiniz? Öldürüp rahatlamak mı istediniz?"

"Hayır."

"Öyleyse neydi?"

"Anlaşamadık."

"Sorunlarını ne zamandan beri şiddetle çözüyorsun?"

"Gorion'un karşısında böyle oluyor."

Bir süre yüzüne baktım. Konuştukça ifadesiz tavrı kaybolmuş, çenesi kasılmış ve gözleri sinirle parlamaya başlamıştı.

Onu sinirlendirmeye devam etmek istemedim, bu gece de değil. Yanıma sakinleşmek için gelmişken değil.

Yavaşça başımı salladım. "Tamam."

Şaşırdı, bunu beklemiyordu. "Daha fazla azarlamak yok mu?" diye sorarken de temkinliydi.

"Yok. Sen çocuk değilsin."

Sürekli ona çocuk gibi davranmamasını söylüyordum ancak bunu yapmasını istiyorsam önce benim ona çocuk gibi davranmayı bırakmam gerekiyordu.

"Neden kavga ettiğimizi sormayacak mısın?"

"Tam bir nedeni var mı ki? Saçma bir yerden başlamıştır, büyümüştür, büyümüştür sonra bir bakmışsınız yerdesiniz." Burnundan nefes vererek güldüğünü fark ettiğimde ben de istemsizce gülümsedim. "Böyle oldu, değil mi?"

"Aşağı yukarı. Kavga etmememiz gerektiğini söyleyecek misin?"

"Bunu zaten biliyorsun, neden nefesimi boşuna yorayım?"

Ne yapmaya çalıştığımı anlamak ister gibi yüzüme baktı. Ben de ellerimi ellerinden çektim, konuşurken onu tamamen iyileştirmiştim. Hatta muhtemelen şimdi, sabah olduğundan bile daha iyi haldeydi.

Ondan uzaklaşmama izin vermeden ellerini belime doladı ve beni kendisine iyice yakınlaştırdı. "Artık böyle mi olacak?"

"Bir süreliğine." dedim. "Sana güvenmem gerektiğine karar verdim."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki ya sonra?"

"Baktım ikiniz bir ilerleme kat edemiyorsunuz, işte o zaman müdahale ederim."

Yüzünde oyunbaz, beni *yakaladığını* gösteren bir gülümseme belirdi. "Bunu zaten yapmadın mı?"

"Ben..." dedim. Ona ne yapmaya çalıştığımı çoktan anlamıştı ancak Matias'a verdiğim taktiklerden de mi haberdardı?

"Hiç boşuna bahane bulmaya çalışma. Gorion'u senin yönlendirdiğini biliyorum, o kafasız bunu yapmayı asla akıl edemezdi."

"Rahsan!" diye kızdım ama ona değil kendime daha çok kızgındım çünkü ismini söylerken gülmüştüm. "İşe yaradı mı bari?"

"Bir süreliğine." dedi sahte bir gülümsemeyle. "Sonra söylemeyi pek sevdiğin üzere onun *arkadaşı* olduğunu hatırladım."

"Tüh."

Dayanamayıp güldük. Sonra sakinleştim ve o beni belimden tutup yavaşça iki yana doğru sallarken boynundaki kolye zinciriyle oynadım. "Bu süreçte en çok ben yorulacağım, farkında mısın?"

"Eh, tüm bunlar senin başının altından çıktı. Bir bedelinin olması gerekiyordu."

Sahte bir sinirle omzuna vurdum. "Hain!"

"Diyene bak." dedi gülerek. "Benim hakkımda arkadaşına taktikler veriyor."

"Bana kızdın mı?"

Haylaz gülümsemem karşısında sırıtışı büyüdü. "Kızamayacak kadar gururlandım."

Kafasının çalışma şekli tuhaftı ancak o an için buna minnettardım. Üstelik gözlerimin içine böyle bakarken ona karşı koymak imkânsızdı.

Parmaklarımın ucunda yükselerek onu öptüm. Bu ufak, nazik bir öpücüktü fakat uzaklaştığım anda bir elini başımın arkasına koyup beni tekrar kendisine çekmiş ve bu sefer işin içine *dili* de girmişti.

Anında gözlerimi kapattım ve öpüşüne karşılık verirken beni yatağıma kadar taşımasına izin verdim. Ucuna vardığımızda dizlerimin arkası yatağın kenarına çarptı, çarptığı anda da kendimi geriye doğru bıraktım. Birkaç saniye durup tepemden bana baktı, karşısında utançtan erimeme kalmadan da tek kolunu arkaya doğru uzatarak ensesinden tuttuğu gömleğini tek hamlede çıkardı.

Bir an için yapılı vücudunun ve odamın ışıkları altında parlayan esmer teni karşısında nutkum tutuldu. Ne diyeceğimi bilemedim.

Ancak bir şey söylememe gerek yoktu. Bakışlarımızla yeterince iyi anlaşabiliyorduk. Beni tekrar öpmesi için onu teşvik etmeme ihtiyacı yoktu. *İşine geldiğinde nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyordu.*

Üstüme eğildiğinde dudaklarımızın kavuşması için hazırdım, hatta bunun için fazla sabırsızdım. Dudaklarımın üstü karıncalanıyordu. Ancak nefesini üzerlerinde hissettiğimde, daha birbirlerine bile dokunamadan *korkunç* bir ses geldi. İkimiz de donup kaldık. Sonra az önceki kapı tıklama sesi kendini tekrarladı.

"Vivi, odanda mısın? Sana bir yaralı getirdim!"

Serafina ve Matias buradaydı.

❊

merhabalar!

normalde burada kesmeyecektim ama ne zaman bir bölümün başına otursam yazdıkça yazdığım ve asla istediğim yere kadar ulaşamadığım için yine aynısı oldu, ben de daha fazla beklemenizi istemedim. umarım bölümü beğenmişsinizdir!

artık civcivli kısımlara geldik gördüğünüz gibi, diğer bölüm de bizim için önemli olacak.

oy ve yorumları lütfen unutmayınız!

sevgiler,

Sareinn.

3 Kasım 2024.

22. VE ONLAR KOPARIR İPLERİMİZİ I

chloe ament, the water is fine

❊

"Hay sikeyim."

Duyduğum sözlerle birlikte gözlerim kocaman açıldı. Bakışlarımı az önce tıklatılan kapıdan alıp ona doğru çevirdim ve hâlâ kapıya baktığını görünce gülmemek için kendimi zor tuttum. Sinirlendiği kasılan çenesinden ve boynunda atan damardan belliydi.

Evet, içinde bulunduğum duruma ve hissettiğim panik yüzünden deli gibi atan kalbime rağmen durup buna şaşırmış ve gülmek istemiştim çünkü *Rahsan Zev'iv küfür etmezdi.*

Yanımda daha önce bu kelimeleri hiç ağzına almamıştı ki söylemesini gerektirecek bir sürü şey yaşamıştık. Defalarca geçidin başındaki kamp alanındaydık mesela, birkaç kere yanımdan alelacele ayrılması ve canını tehlikeye atması gerekmişti. Yaralanmıştı, yaralanmıştım ama yine de sinirle ağzından bu kelimeleri kaçırmamıştı.

Şimdi küfür ediyordu ve bu arkadaşlarım kapıma geldi diye oluyordu.

Hayır, düzelteyim, arkadaşlarım kapıma gelip öpücüğümüzü böldüğü için.

Beni düşüncelerimden sıyıran yine Serafina'nın sesi oldu. "Vivi?" Bu sefer tereddütlüydü. "Orada mısın?"

Yaşadığım ana geri dönüp panikle Rahsan'ı üzerimden ittim. "Evet, bir saniye!"

Bir yandan da az önce çıkardığı gömleği el yordamıyla bulmuş, aceleyle göğsüne doğru bastırmıştım. Benim aksime yavaşça -ve göz devirerek- gömleğini üzerine geçirdi.

"Çabuk!" diye fısıldadım. "Banyoya!"

Uyarıma rağmen sakin bir şekilde tam tersi istikamete doğru gerisin geri yürüdü. "Ben *uçabiliyorum*, Aviva."

Ah. Bunu sürekli unutuyordum.

Tek bacağını pencerenin dışına atarken "Çabuk yolla onları." dedi. Sonra tüm bedenini aşağıya doğru itti. Kalbim bir an düştü korkusuyla kasıldı ancak yukarı doğru hızla çıktığını görünce rahatladım.

Sonra da arkama dönüp kapıya doğru koşturdum ve açmadan önce kendime soluklanmak için yalnızca bir saniye ayırdım.

Büyük hataydı.

Saçlarımın dağıldığı ve muhtemelen korkunç göründüğü gerçeği kapıyı açana kadar aklıma gelmemişti ve yolun yarısında yapabileceğim tek şey hiçbir şey olmamış gibi gülümsemekten ibaretti.

"Sizi beklemiyordum!" dedim yüzlerini görür görmez. Sonra buraya Matias yaralı olduğu için geldiklerini hatırlayınca aptal gülümsememi dudaklarımdan sildim. Korkunç yaralarla başa çıkabiliyordum ancak korkunç yakalanmalar karşısında feci hazırlıksızdım anlaşılan.

"Şey, yani-" Toparlamaya çalışırken gözlerim Matias'ın yüzüne kaydı ve "Bu halin ne böyle?!" diye çıkıştım, sanki birkaç dakika önce ne olduğunu öğrenmemişim gibi.

"Hiç sorma." dedi ve ters ters Matias'a baktı Serafina. "Ze'viv'le kavga etmişler."

Matias göğsünde kavuşturduğu kollarını bozmadan "Ben *iyiyim*." dedi, "Bir şeyim yok."

"Ona ben karar vereceğim." diyerek dikkatleri tekrar üzerime çektikten sonra geçmeleri için kenara çekildim. "Hadi, geçin içeri."

Serafina temkinli bir adım attı. "Şey...yanlış bir zamanda gelmedik, değil mi?"

"Hayır hayır." dedim ama *fazla* erken cevap vermiştim, bu da bir şeyler sakladığım belli oldu mu diye korkmama sebep olmuştu. "Uzanıyordum sadece. Birazdan da kalkıp babama mektup yazacaktım."

"Balo ile ilgili mi?"

"Evet. Kendisi benden daha heyecanlı."

Geçiştirircesine cevap vermiş ve gözlerimi doğrudan Matias'a çevirmiştim çünkü bir an önce ipleri elime alıp işimi yapmalı ve herhangi bir açık vermemeliydim.

Üstelik Rahsan *çabuk yolla* demişti. Bir anda penceremin önünde belirse ve arkadaşlarımı hâlâ burada görürse içeri girmeye karar verebilirdi. Böylece bu gece hiç bitmezdi.

"Şimdi...bir bakalım." Matias'ı göğsünde kavuşturduğu kollarından yakalayıp yağ lambasının ışığı altına çektim. Rahsan gibi o da yüzünden yaralanmıştı ancak onun kaşı patlamış ve gözünün altı morarmıştı.

Direkt temas yaraların daha çabuk iyileşmesini sağladığı için vakit kaybetmeden elimi yüzünün yan tarafına koydum ve bunu yaparken onu incitmemeye özen gösterdim. Matias ise duruşunu bozmadı ve iyiymiş rolleri yapmaya devam etti.

Gözlerimi yavaşça kaybolan yaralardan ayırmadan "Neden kavga ettiniz?" diye sordum.

İki tarafla da bağı olan birisi olarak neler olduğunu iki taraftan da öğrenmem gerekiyordu ancak Matias yardımcı olmaya istekli görünmüyordu.

"Boşver, saçma bir şeydi."

"Madem saçmaydı neden bu hale geldin?"

Ani cevap verdiğim için bir an pot kıracak gibi olmuştum. Az daha *geldiniz* diyordum ki son anda durmuş ve toparlamayı başarmıştım. Şükür ki teklememi fark etmemişlerdi, ben de ucuz kurtulduğumu ama her zamankinden daha dikkatli olmam gerektiğini hatırlatmıştım kendime.

Çember iyice daralmıştı, daha saniyeler önce yakalanmak üzereydik ve düşünmeden konuşmak gibi bir lükse sahip değildim.

"İkimizin de hırsımızı bir şekilde atması gerekiyordu." dedi Matias. Sesi sakindi ancak söyledikleri dalga geçer gibiydi, bu da Serafina'yı sinirlendirdi.

"İyi halt yediniz!" dedi mavi gözlerinden öfke saçarak.

"Aynen!" diyerek ona hak verdim. Erkeklerdeki bu gereksiz agresifliği anlamıyordum. Sorsan *mantıklı* olan onlardı ancak *duyguları* araya girdiği için saçı başı dağıtmaktan geri duramıyorlardı.

"Hırsınızı aldınız mı bari?" diye sordum yüzünü bitirip vücudundaki hasarı iyileştirirken. Matias, Rahsan'dan daha kısa ancak ondan daha cüsseliydi, bu yüzden yere düşürdüğünde fiziksel olarak avantajlı olduğunu anlamak zor değildi.

"Bilmiyorum, belli olmaz."

Ona bakmıyor olsam da başımı onaylamaz şekilde salladım. "Size verilen bu şansı neden heba ediyorsunuz anlamıyorum."

"Ben de öyle."

Bu sefer de Serafina bana destek çıkmış ve Matias kaşlarını kaldırarak bakışlarını ikimiz arasında gezdirmişti.

"Asıl *siz* neden birlik oldunuz onu anlamıyorum. Benim tarafımda olmanız gerekmiyor mu?"

"Söylendiğinde pışpışlamak için mi?" dedim başımı kaldırıp ona bakarak. İşim bitmişti. "Desteğe ihtiyacın olduğunda buradayız ama çocuk gibi davranmayı bırakmalısın Mat. *Bırakmalısınız,* daha doğrusu."

Son cümleyi söylemeseydim bana karşı çıkacağı -muhtemelen Rahsan'ın daha çok problem çıkardığıyla ilgili itiraz edeceği- belliydi ancak ekleyince dudaklarını sinirle kapamış, sonra da bir kez daha açıp kapayarak susmayı seçmişti. En son dudaklarını aralaması ise konuyu değiştirmek için olmuştu. "Teşekkürler Viv." dedi onu iyileştirmemi kastederek.

"Rica ederim, ne demek." dedim ve ona gülümsedim. Ancak göz ucuyla pencereye doğru bakmamak için zor tutuyordum kendimi. "Şimdi güzelce dinlen. Eğer daha rahat uyumak istersen zihnini rahatlatabilirim. Ancak Serafina'yı odasına bırakırsan dönüş yolunda koridorda uyuyup kalabilirsin. Doğrudan odana gitmen gerek yani."

İkimizin de odası eski kanatta olduğundan şimdi yaptığım takdirde yatağına yetişebilirdi fakat daha uzun süre etrafta dolaşması ona söylediğim şekilde sonuçlanırdı.

Teklifimi kısa süre düşündü ve yüzünden reddedeceğini anladığım sırada Serafina araya girdi. "Evet evet, yap lütfen. İyice dinlenmesi gerek. Yarın uzun bir gün olacak."

Aslında, Bahar Balosu'na kadar her gün *uzun* olacaktı. Hem de hepimiz için.

Matias teşekkür edip buna gerek olmadığını söyledi ve Serafina da ona itiraz etti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, vücudunu da Matias'a doğru döndürmüştü.

Rahsan ile aynı sorunu yaşadığım için onu çok iyi anlıyordum, bu yüzden sessiz kalıp Matias'ın yola geleceği anı bekledim. Bir yandan da göz ucuyla pencereme baktım. Rahsan ortalıkta görünmüyordu ancak saklanıyor olabilirdi. Penceremin hemen altında bekliyor ve bu konuşmaları duyuyorsa çok komik olurdu, yüzündeki bıkkın ifadeyi hayal edebiliyordum.

Düşüncelere dalıp hafifçe gülümsediğinim sırada "Vivi!" diyerek tekrar bulunduğumuz ana döndürdü beni Serafina. "Sen onu dinleme ve yap lütfen."

Hemen toparlanıp geceliğimin ince kumaşını bileklerimden sıyırdım. "Peki."

Parmak uçlarımda yükselip şakağına dokunduğum sırada Matias söyleniyordu. "Sus!" diyerek kızdım ona. "Mışıl mışıl uyuyacaksın işte, daha ne istiyorsun?"

Serafina da "Aynen öyle!" diyerek benim gibi kızdı. "Ne hale getirdin bizi ya! Vivi'yi bile agresif bir insana çevirdi sizin şu halleriniz. Balo bir an önce gelseydi de kurtulsaydık."

Başımı bezgince geriye doğru ittim. "Gerçekten. İple çektiğim bir etkinlik yavaşça kâbusa dönüşüyor."

"*Tamam* hanımlar." diyerek araya girdi Matias. Söylenmemiz onu bunaltmıştı, bizim yemeklerde kesintisiz onu ve Rahsan'ı dinlememiz nasıl hissettiriyor anlamaya çalışmamıştı bile. Üstelik ben çifte mesai yapıyordum!

"Yarın da aynı şeyler yaşanırsa bu sefer olaya ben dahil olacağım, haberin olsun." diyerek göz dağı vermeye çalıştım. Rahsan'a da benzer bir şey söylemiştim ama o zaman durumun ne kadar vahim olduğunu tam olarak anlamamıştım.

Matias bir an gülecek gibi oldu ancak Serafina da bana destek verince bakışlarını ona çevirdi. "Ben de öyle. O yüzden bu işi bir an önce çözseniz iyi olur."

"Bu kadar sabırsız olduğunuzu bilmezdim. İlk gündü, ne bekliyordunuz ki?"

Serafina ile aynı anda ağzımızı açtık ama ilk konuşan ben oldum.

"Sabırsızlıktan değil, bile bile işi yokuşa sürmenizden rahatsızız. Yoksa kimse size en yakın arkadaş olun demiyor."

Ki olduklarını görmeyi çok isterdim.

Lakin bunun *ihtimali* bile ulaşamayacağım bir rafa kaldırılmış, orada tozlanmaya bırakılmıştı.

"Aynen öyle. Ben nefret ettiğim birisiyle çalışacak olsam sinirlensem, söylensem hatta kavga bile etsem yine de çalışmayı ilerletirdim. Siz daha hareketlere bile karar vermediniz!"

"Cidden mi?" diyerek şaşkınlıkla Matias'a döndüm. "*Saatlerce* ne yaptınız siz?"

Baskıya dayanamayarak "Tamam!" dedi ve teslim olur gibi kaldırdı ellerini. "Ben artık gidiyorum yoksa bu birliğin karşısında sabaha kadar azar işiteceğim. Ayrıca uykum da gelmeye başladı." Sözlerinin ardından esnedi.

Onları kapıya kadar geçirecektim ki "Ben de pencereden gideyim o zaman." dedi ve yüreğime indirdi Serafina. "Buradan yeni kanada yürümek çok uzun sürüyor."

Bunu yorgunlukla söylemişti ancak hemen önüne geçip "Hayır!" dedim. Rahsan orada olabilirdi, her an gelebilirdi ya da tam çıktığı anda karşılaşabilirlerdi. Böylece söylediğim hiçbir şey onun neden penceremin önünde olduğuna dair düzgün bir açıklama olmazdı. *Tabii gerçekten başka.*

Serafina'nın gözleri şaşkınlıkla açıldığında "Yani," dedim daha sakin bir sesle ve toparlamaya çalıştım. "Matias yolda uyuyup kalmasın. Ona odasına kadar eşlik etmen daha iyi olur."

"Ne?" diye araya girdi Matias. Uyku sersemi olmaya başladığı sesinden ve tepkilerinin yavaşlığından belliydi ancak hâlâ karşı çıkabiliyordu.

Aynı anda ona doğru dönüp "Sen karışma!" dedik. Sonra Serafina söylediklerimi düşünüp "Haklısın." dedi. "Onun penceresinden giderim o halde."

"Aynen, öyle yaparsın."

Ucuz kurtulduğum için sevinerek onları kapıya kadar geçirdim ve tekrar iyi geceler diledim. Fazla oyalanmadılar çünkü Matias birazdan ayakta uyumaya başlayacak gibiydi.

Bu yüzden Serafina'ya yardım etmeyi önerdim. Gerçi yapabileceğim pek bir şey yoktu, ikimiz de kolunun altına girsek bile taşıyamazdık Matias'ı. Ancak şanslıydı ki sevgilisi Serafina bir ışık, yani hava büyücüsüydü, uyuyup kalsa bile onu gücüyle taşıyabilirdi. O da bunu bildiğinden gelmeme gerek olmadığını söylemiş ve tekrar teşekkür ederek mektubumda babama onun selamını da söylememi istemişti, zira onun için getirdiği kumaşlara bayılmıştı.

Gittiklerinde kapıyı kapatıp nefesimi verdim ve bir süre, sesleri tamamen koridorda kaybolana dek, orada yaslanmış halde bekledim. Gözlerim açık pencerenin üzerindeydi ancak Rahsan gelmemişti. Ben de bunu bahane olarak söylemiş olsam da geçen gece mahvettiğim mektubu baştan yazmaya karar vermiştim.

İlk işim birkaç mum yakıp yağ lambalarını söndürmek oldu. Bu yağlar, *enoch*ların karın kısmından elde ediliyordu ve ne kadar zahmetli bir iş olduğunu bildiğimden gereksiz yere harcamak istemiyordum.

Bu yüzden masamın başına geçtiğimde kalın, yarısına kadar erimiş bir mumu yaktım. Işığı kağıda yazdıklarımı görmeme yetiyordu ve komodinimin üzerindeki de yatmadan önce söndürmem için beni bekliyordu.

Tüy kalemi mürekkebin içine bandırıp çektikten sonra ilk satırlara onun nasıl olduğunu soran cümleler yazdım. Bu artık bir alışkanlık gibiydi ancak ilgili bir evlada ait soruları sormak *artık* bir rolden ibaret değildi.

Bu dünyada gözlerimi ilk açtığımda, Akademi'ye gelene kadar Theodor Malkin'le az da olsa bağ kuracak kadar vakit geçirmiştim ancak Akademi'ye girdikten sonra içine düştüğüm dünyanın tam olarak neye benzediğini anlamaya çalıştığımdan olsa gerek, arkamda bir *baba* bıraktığım gerçeğini

aklımdan silmiştim. Ta ki ondan endişeli, neden yazmadığımı soran bir mektup alana kadar.

O sıralar kendimi kütüphaneye kapatmaya ve bir çıkış yolu aramaya henüz başlamıştım, elimdeki mektup ise o yolu asla bulamazsam yaşamak zorunda kalacağım hayatı bana hatırlatmıştı. Bu yüzden bir kere okuduktan sonra kitaplarımdan birisinin arasına sıkıştırmış ve cevap vermeyi bir süreliğine ertelemiştim.

Her şey çok *fazlaydı*.

Bu dünyaya gelmeyi istediysem bile bunu hatırlamıyordum, dolayısıyla adapte olmam gereken şeyler tarafından büyük bir hızla tüketiliyordum. Aviva Malkin olmayı ben seçmemiştim, şifacı olmayı ben seçmemiştim fakat akademiye gelerek tüm bunları öğrenmeyi *ben* seçmiştim. Aradığım cevapların burada olduğunu düşünmüştüm ancak her geçen gün kafamın içindeki karanlık biraz daha büyümüştü.

Ben de o karanlık beni yutmadan önce ayakta ve hayatta kalmanın uyum sağlamaktan geçtiğini fark etmiştim.

Sonra da derslerimin ağırlığı yüzünden ihmal ettiğim "babamdan" özür dileyerek ilk mektubuma başlamıştım. Yazdıkça da bunun o kadar kötü olmadığına karar vermiştim. Sevdiğimi söylediğim şeylerde samimiydim ve birisine ufak da olsa içimi dökmek iyi gelmişti. Zira o sıralar deli gibi korktuğumdan Serafina'yla bile hislerimi paylaşamıyor, rolümden milim şaşmıyordum.

Zaten o zamanlar bu kadar samimi değildik, o da benden bir sürü hissini ve düşüncesini saklıyordu. Rahsan ve Matias ise gördüğümüz anda yüzünü buruşturduğu, düşman ailelerin çocuklarından ibaretti.

Onun aksine ilgiyle bakıyordum ben onlara. Zaten aksi nasıl mümkün olabilirdi ki? Onlar hikayesini okuduğum karakterlerdi! Üstelik onlara yakalanmam da problem değildi, ismini dahi bilmedikleri bir yan karakterden ibarettim.

Oysa şimdi geldiğimiz noktada...

Düşünürken yazmayı bırakmıştım ve tüy kalemin ucundan damlayan mürekkebin tok sesi olmasa daldığım düşüncelerden uzun bir süre uzaklaşamazdım.

İlgi çekici bir konu bulmuştum ancak hakkında düşünmeyi sonraya ertelemeli ve önce şu mektubu bitirmeliydim.

İlk başta zorunluluktan, hatta bir gün Aviva çıkar gelir ya da buraya geldiğim gibi geri dönersem hayatını aynı bulsun diye yazdığım mektuplar zamanla bundan ibaret olmayı bırakmıştı ve Theodor Malkin'i tam olarak babam olarak görmesem de buna yakın bir şey olarak görmeye başlamıştım.

Dolayısıyla ona iyi olduğumu söylerken içini rahatlatacak ifadeler kullanmaya özen göstermiş, sonra da günlerimin nasıl geçtiğinden oldukça törpülü bir şekilde bahsetmiştim. Zira Rahsan'dan haberi yoktu ve günlerimin önemli bir kısmı onunla geçtiği halde ona bundan bahsedemiyordum.

Son olarak ona işiyle, malikaneyle ve aslında pek de merak etmediğim bir sürü şeyle ilgili soru sormuştum. Theodor Malkin konuşmayı, özellikle de kızıyla konuşmayı çok seviyordu ve sohbetlerinin önemli kısmını böyle günlük konular oluşturuyordu. Ben de bunu çözdüğüm için sormayı adet edinmiştim. Mektuplarında bunlardan bahsederken hevesini hissetmek beni mutlu eden şeylerden birisi haline gelmişti.

Mektubumu Bahar Balosu'nda burada olacağı için sevindiğimi söyleyen cümlelerle tamamladım, zira o da mezuniyetimin onu şimdiden çok duygulandırdığını yazmıştı kendi mektubunda. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı ki haklıydı, *ben bile* nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Mürekkebin kurumasını beklerken mektubu son kez gözden geçirdim, o sırada sırtımın dönük olduğu pencereden içeriye girdi birisi hızla. Etkisiyle masamın üzerindeki mum neredeyse sönecekti. Alevin dalgalanmasıyla birlikte oturduğum sandalyede yavaşça arkama doğru döndüm.

"Gelmeyeceksin sandım."

Arkasından vuran ay ışığı ve kapattığım yağ lambaları yüzünden ifadesi gözükmüyordu ancak üstünü değiştirmiş, daha rahat giysiler giyip geri dönmüş gibiydi. Ben de tam olarak bunu yapmasını beklemiştim.

Bunu kararlaştırmamıştık ancak artık hep birlikte uyumayı istiyordum, tercihen benim odamda.

"Ben de ışıkları söndürdüğün için uyudun sandım."

"Uyumadım, mektup yazıyordum."

Yavaşça bana doğru yürüdü ve ışığa yaklaştığı için yakışıklı yüzü göründü. "Babana mı?"

"Hm hm."

Cevap verirken önüme döndüm ve bana karşılık verdiğinde sandalyemin tam arkasında olduğunu hissettim. Tepemde dikiliyordu.

"Gorion ve Cohen ne zaman gitti?"

"Oldu biraz, çok kalmadılar zaten."

"Hmm..." Düşünceli bir şekilde mırıldandı ve istifini bozmadan, başımın hemen üzerine doğru eğilerek yazdıklarımı okudu. Ne yaptığını anlayınca şaşırarak başımı kaldırdım ve ona baktım. Gözlerini yavaşça bana doğru indirdi. "Sakıncası var mı?"

Güldüm. "Zaten okumadın mı?"

"İlgimi çekti. Benim babama yazdığım mektuplar hiç böyle değildir."

"Tahmin edebiliyorum."

"Bu kadar uzun da olmaz. Böyle detaylı sorular da sormam." Güldü. "Sorsam bile babam cevap yazmakla uğraşmaz."

Gülümsedim. "Aslında ben az bile yazdım. Onun bana gönderdiği mektup tam iki sayfaydı."

"Ciddi misin?"

Şaşkınlığına gülerek başımı salladım. "Bu az bile. Yolda olmasaydı daha uzun yazardı."

"İlginç." Düşünceli bir hale büründüğünde sandalyemde ona doğru döndüm.

"Neyi hesaplıyorsun?"

Bunu yaptığından emindim çünkü gözlerinin arkasında bir şeyler vızır vızır dönüyordu.

Güldü. Fark etmem hoşuna gitmişti.

"Babanla anlaşıp anlaşamayacağımı."

Kalbim heyecanla tekledi. "Ve?"

"Belli bir zaman sonra idare etmeye başlayabilirim diye düşünüyorum."

Ayağa kalktığımda o da sandalyeme tutunmayı bıraktı ve karşısına geçtiğimde doğruldu. Hemen yanaklarını avuçlarımın arasına aldım. Bunları düşünmesi çok hoşuma gitmişti çünkü birkaç gün öncesine kadar zihnimi işgal eden endişelerin bir kısmı geleceğimize yönelikti.

Bize ne olacağını bilmiyor ve açık açık sormaya cesaret edemiyordum. O ise bana niyetinin ciddi olduğunu böyle küçük ama sağlam şeylerle göstererek endişelerimi dindiriyordu.

"Emin ol seni çok sevecektir."

Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Onu tanıyorum çünkü. Sen de göreceksin, çok sıcakkanlıdır."

"Ama ben değilim."

"Evet, bu yüzden önüne taş koymasan yeter."

Kaşlarını çattı. "Ona saygısızlık yapacak değilim."

"Biliyorum. Sadece babam ilk başta seni ilgiye boğup aynı karşılığı alamayınca kaygılanabilir. Dilini çözene kadar biraz garip olur ama sonra iyi anlaşacağınıza eminim."

Düşünmek bile içimi kıpır kıpır yapmıştı. Onu evimin salonunda oturup babamla çay içerken hayal edebiliyordum. Muhtemelen sopa gibi dimdik oturur, bir müddet elindeki fincana bakardı ve babam da onu konuşturmak için kendini paralardı.

Düşüncesi bile utanç veren fakat yine de görmek istediğim türden bir manzaraydı bu.

Gülüşüm onu da güldürdü ancak gözlerinde biriken soru işaretlerini görebiliyordum. Bu yüzden, o beni en ince ayrıntısına kadar sorgulamadan önce ben bir soru sordum.

"Peki ya senin baban? O beni sever mi?"

Cevap verirken teklemedi bile. "Sever."

Bu kadar rahat ve düşünmeden cevaplamasına çok şaşırdım. Ellerimi omzuna indirirken "Asıl *sen* nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum.

Sıcak avuç içlerini belime yaslayıp beni biraz daha kendisine çekti.

"Çünkü senin sevilmeyecek bir yanın yok." Sonra dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktı. "Çünkü ben seni seviyorum. Bunlar yeterli değil mi?"

Öpücük ve söyledikleri birleşince yanaklarım kızardı, bir an ne yapacağımı şaşırdım. "Bilmem."

Bir süre yüzüme baktı. "Aslında ben de sana bunu sormak istiyordum. Bu hafta sonu babamla tanışmak ister misin?"

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Ne?"

"Biliyorum, biraz erken ama seni Bahar Balosu'nda görmesindense öncesinde tanışmasını tercih ederim." Söylediklerini hâlâ sindirmeye çalıştığımı fark edince ekledi. "Yani, sen de istersen."

"Ben...yani..." Bir cevap beklediği için henüz zihnimi toplayamadan konuşmaya başlamış, aklıma gelen şeyle aniden duraksamıştım. "*Benden* haberi var mı?"

"Evet, tabii ki."

"Ne?!"

İkinci bir şok daha yaşadığımı fark edince güldü.

"Sakin ol. Sadece adını, şifacı olduğunu ve babanın kim olduğunu biliyor."

"Daha neyi bilmesi gerekiyordu ki?" *İlk öpüşmemizi mi?*

"Sakin ol, Aviva. Neden bu kadar panikledin?"

"Hiç haberim yoktu çünkü, beklemiyordum da."

Bu haftalık planlarım arasında sadece o ve Matias'ın birbirini öldürmesine engel olmak vardı ancak listeye yeni ve büyük bir olay daha eklemem gerektiği aşikârdı.

"Eğer rahatsız olduysan..." dedi tereddütle. Mum ışığında daha koyu gözüken gözleriyle beni inceliyordu.

"Hayır!" dedim bu yüzden aceleyle, hevesini kırmak istemezdim. "Yani babanla tanışmayı ben de isterim."

Aslında istediğim söylenemezdi. Erken olduğunu düşünüyordum ancak aynı zamanda, haklı olduğunu da biliyordum. Bahar Balosu'nun ikinci günü babam burada olacaktı ve o gün Rahsan'dan ayrı vakit geçirebilecek olsam da sponsorların ve Solomon Zev'iv'in geleceği ilk gecede Rahsan'ı yalnız bırakamazdım.

Hem bir gün bunun yaşanması gerekiyordu değil mi? Düşündüğümden çok daha önce tanışsam ne değişirdi ki?

Birçok şey aslında, dedi içimden bir ses ama ona dinlememeyi seçtim ve tepkime şüpheyle bakıp "Emin misin?" diye soran Rahsan'a da aynı cevabı verdim.

"Eminim. Eninde sonunda tanışacaktık sonuçta, değil mi?"

"Evet." Yandan vuran mum ışığında tek gözü parladı ve dudakları yavaşça kıvrıldı. Tutumumdan hoşlandığı belliydi ama benim içime çoktan endişe tohumları ekilmişti.

"Umarım birkaç gün içinde buna hazır olabilirim." dedim.

Zira aniden hafta sonu *fazla yakın* gözükmeye başlamıştı.

"Endişelenme, ben yanında olacağım. Ayrıca çok kalmayız. Bir akşam yemeği, o kadar."

Sözleri içime su serpti. "Öyle mi?"

"Tabii ki öyle. Ayrıca babam yüzünden bu kadar gerilmene gerek yok."

"Nasıl gerilmem ki?" dedim. "O şehrin en güçlü adamlarından birisi." Hatta Kayven'in. *Bu evrenin.* Üstelik olmasa bile o senin baban, seni yetiştiren adam.

Her saniye gözümde daha çok büyüyordu ancak Rahsan, az önce benim ona yaptığım gibi yüzümü avuçladı ve doğrudan gözlerimin içine baktı. Bu da içimdeki endişeyi mucizevi bir şekilde azalttı.

"Ve ben onun oğluyum. Sen de benim düşmanım değil sevgilim olduğuna göre endişelenmeni gerektirecek bir durum yok."

Eğilip alnıma bir öpücük kondurdu.

"İşin bittiyse artık uyuyalım, çok yorgunum."

Başımı sallayarak onu onayladım. Ben de yorgundum ancak bu tanışma meselesi bir süre daha beni uyutmayacak gibiydi. Masamdaki mumu söndürüp yatağa geçerken işaret parmağımı ona doğrulttum.

"Sen de benim babamla tanışacaksın. Tabii arkadaşlarım ilişkimizi öğrendikten sonra."

"Tamam." diye karşılık verdi benim aksime rahat bir tavırla, yatağın öbür ucundan. Sonra örtünün altına girdi. Onu taklit edip benim için açtığı koluna doğru uzanırken "Endişelenmiyor musun?" diye sordum.

"Hayır. Baban iyi bir adama benziyor, bunu onu ilk gördüğümde de düşünmüştüm."

Karanlıkta görmeyeceğini bildiğimden somurttum ama sesime yansımasına engel olamadım. "Sen rahatsın tabii."

"Benim babam da iyi bir adamdır. Sadece senin alışık olduğun türden değil, o kadar."

Göğsüne sokulup bir süre sessizce düşündüm. Sonra dayanamayıp başımı kaldırdım.

"Gerçekten beni sever mi?"

Gözlerini açmadan güldü.

"Evet, Aviva."

Ancak duyduklarım ikna olmama yetmiyordu.

"Ya beni sana layık görmezse?"

Bu sefer gözlerini açtı. Gülümsemesi kaybolmuştu.

"O nereden çıktı şimdi?"

Solomon Zev'iv, kitapta kibirli bir adam olarak tasvir ediliyordu ki Rahsan'da da bu kibir bulunduğu için doğru olduğundan emindim. Bu da

beni düşündürüyordu.

"Yani, mütevazı bir aileden geliyorum ve bir şifacıyım. Baban senin için daha iyi, daha...*gösterişli* birisini isteyebilir."

Daha kökü ve güçlü bir aileden gelen, daha özel güçlere sahip bir kızı.

Ancak Rahsan "Yok öyle bir şey." dedi hemen, kolları beni daha sıkı sararken. "Benim için en iyisi sensin. O da bu ilişkiye karşı çıkmaz çünkü söylediğimde çıkmadı -ki o zaman sevgili bile değildik."

"Ne?"

"Evet, festivalin olduğu gündü. Senin yanına gelmek için çıkacaktım. O da bunu yapmak huyum olmadığı için bir sevgilim olup olmadığını sordu, ben de seni söyledim."

Söylediği şeyler beni aşırı heyecanlandırdığı için ona sarılmayı bırakıp doğruldum ve ellerimle yataktan destek aldım. "Ne? Peki o ne dedi? Ne yaptı? Bana daha önce bunu söylemediğine inanamıyorum Rahsan!"

Gözlerini kapatıp sızlandı. "Şimdi söylediğime de ben inanamıyorum. Sadece uyusak olmaz mı?"

Görmeyeceğini bilsem de işaret parmağımı ona doğru uzattım. "Bir şartla. Yarın detaylıca anlatacaksın."

"Her şeyi söyledim zaten."

"Ama!" diye itiraz ettim. Bu kadarcık olamazdı! Daha fazlasını anlatmalıydı! *Bunu ihtiyacım vardı!*

"Aması yok. Hadi, artık uyu."

Beni kolumdan tutup çektiğinde tekrar göğsüne yaslandım. Yüz ifademi görmüyordu ama somurtuyordum.

"Çok kötüsün." dedim huysuzlanarak.

İstifini bozmadı ve beni hiç umursamadı. "Evet."

Bu kadar kolay kabullenmesi beni daha çok sinirlendirdi.

"Hayır, sen kötü falan değilsin." dedim tekrar yüzüne bakmak için başımı oynatırken. Bunu söylemek zorunda hissetmiştim çünkü yaşadığımız onca şeyden sonra, gerçek benliğini gördükten sonra onu kitabın *kötü karakteri* olarak görmeye devam edemezdim. Onun kötü olduğu fikrine tahammül bile edemezdim.

Ancak o, benim kaygılarımın aksine gözlerini açmadan gülümsedi.

"Evet, ben de bunu söylemen için kabullenmiştim zaten."

Tekrar somurtarak başımı eğdim ve göğsüyle kolu arasındaki boşluğa iyice sığındım. "Sözümü geri alıyorum, sen kesinlikle kötüsün."

"Hm hm." dedi o da bana biraz daha sarılırken. "İyi geceler Aviva."

Çok yorgun olduğu her halinden belliydi, bu yüzden onunla daha fazla uğraşmak yerine uyumasına izin vermeye karar verdim. Düşüncelerimle kendimi yiyip bitirmeye devam edebilirdim ama onun bu uykuya ihtiyacı vardı.

"İyi geceler Rahsan."

Sonra bu gece en büyük gündemim babasıyla tanışmak olduğu için yaptığımız konuşmayı zihnimde tekrar oynatmaya başladım. Ve bunu yaparken, fark etmediğime şaşırdığım bir noktaya takıldım.

Öyle takıldım ki birden yerimden sıçradım.

Rahsan da irkilip "Ne oldu?" diye sordu zorla açtığı uykulu gözlerle.

Nefesim kesilmiş gibi "Bana beni sevdiğini söyledin!" dedim.

Gerçekten de söylemişti! BUNU O AN NASIL FARK EDEMEMİŞTİM?

Çıldıracak gibiydim, kalbim güm güm atmaya başlamıştı. *Beni seviyordu. Rahsan Zev'iv* beni *seviyordu; okuduğum kitabın kötü karakteri, asla yan yana gelmeyeceğimizi düşündüğüm kişi.*

Bunu biliyordum ama *söylemesinin* etkisi başkaydı, sanki *yazılmak* gibiydi. Kayıt altına alınmak ve bir köşede sonsuza dek gerçek olmak.

Ancak Rahsan bunu söylememi beklemiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Sevdiğimi zaten bilmiyor muydun?"

"Hayır!" dedim. Sonra durdum. Bunu *hissedebiliyordum* elbette, ancak sözlere hiç dökmemişti.

"Yani..." diye devam ettim onu daha iyi görebilmek için önüme gelen bir saç tutamını kulağımın arkasına doğru iterken. "Hiç söylememiştin."

Beni yine kendisine doğru çekti.

"Fark etmemişim."

Bir süre kokusu ve sıcaklığı tarafından sarmalanmak için kendime izin verdim. İyi ki gözleri kapalıydı çünkü neredeyse ağlamak üzere olduğumu fark etsin istemezdim.

Daha önce *hiç* böyle hissetmemiştim ve hissedebileceğimi de düşünmemiştim. Kendi hayatımda bile kıyıda köşede, sahnenin en gerisindeydim.

Oysa o hayatıma girdiğinden beri perde arkasında benim için başka bir gösteri oynamaya başlamıştı ve kimsenin görmemesi umurumda bile olmamıştı. Sadece *biz* olsak yeterdi.

Ona sahip olduğum için her gün, durmaksızın şükretmeliydim.

Düşüncelerim beni iyice ağlamam için teşvik ederken ve hafızam, bu evrende yapayalnız hissettiğim anlara dair anıları gözümün önüne getirirken o yaşlar akmasın diye direndim, dikkatimi de başka bir şeye verdim.

"Ben de sana söylemedim galiba."

"Bunu da fark etmemişim." dedi uykulu bir mırıltıyla. Göğsüne yaslandığım için sesi çok daha derinden geliyordu ve asla unutamayacağım bu anı süslüyordu.

Yine de söyledikleri yüzünden hassaslaşmıştım ve daha fazlasını duymaya ihtiyacım vardı.

"Önemsiz olduğu için mi?" diye fısıldadım.

"Sözlerden ziyade hareketlere baktığım için. Sevgini hissetmesem burada olur muydum? Sana böyle sarılır mıydım?"

Söyledikleri içimi titretti ve ona cevap verirken sesimin titreyeceğini bildiğimden daha sıkı sarılmakla yetindim.

"Artık uyuyabilir miyiz?" diye sordu. Gün boyu Matias'la antrenman yapmak onu gerçekten yormuştu.

Başımı sallayarak onayladım. Sonra sessiz bir gözyaşı tek yanağımdan süzülürken bir fısıltıyla karşılık verdim.

"Ben de seni seviyorum Rahsan."

O bunu duymaya ihtiyaç duymayabilirdi ama benim söylemeye kesinlikle ihtiyacım vardı. Bilmesini istiyordum, hareketlerim yetmediğinde sözlerim araya girsin.

Bir an kaskatı kesildi. Sanırım benim yaşadığım farkındalığı o da hissetti. Saniyeler boyunca ikimiz de kıpırdamadık, hatta nefes bile almadık. Saçlarıma bir öpücük kondurduğunda tüm endişelerden ve beni bekleyen her şeyden uzaklaştım; o gece de sadece Rahsan'a, bu evrendeki en sevdiğim varlığa sığındım. Kolları arasında hiçbir yerde ve hiç kimseyle olamayacağım kadar rahattım.

Ne tuhaftı, başkasının hikayesinde *kötü* olan benim kalbime sığdırdığım en değerli insandı.

⁕

Ertesi gün, pek çok açıdan *ilerleme* kaydedilen bir gün oldu.

Gerçi Rahsan ve Matias için tam olarak böyle söylenebilir miydi emin değildim. Aslında, ben ve panzehir çalışmalarım için de öyle.

Her neyse, sonuç olarak hiçbirimiz dün olduğumuz yerde değildik.

Öncelikle gece boyunca Rahsan'a sarılarak ister istemez ona enerji vermiştim ve bu sayede benden önce kalkmayı başarmıştı. Oysa ben güne başlamak için *hiç* hazır değildim. Dalgalı kahverengi saçlarım yüzüme ve yastığımın üzerine yayılmıştı, felaket yorgun hissediyordum ve muhtemelen savaştan çıkmış gibi gözüküyordum.

Ancak kıpırtısına uyandığım Rahsan, uyandığımı fark edip bana döndüğünde yüzünü aydınlatacak şekilde gülümsemiş ve "Günaydın." demişti. O sabah kesinlikle daha enerjikti fakat üzerimdeki ağırlık yüzünden henüz bunun benimle olan ilgisini çözememiştim. Daha çok ayılmaya çalışıyor ve ne kadar korkunç gözüktüğümü düşünmemeye çalışıyordum; erkek arkadaşım karşımda *bu kadar iyi* görünürken de bu pek mümkün olmuyordu.

Ne ara kalkıp giyinmiş ve geri dönmüştü ki?

Üzerinde dün gece yanıma gelirken giydiği rahat giysiler yoktu, aksine, tek bir kırışığı olmayan ve ona çok yakışan kıyafetler giymişti. Öyle ki bunu nasıl tarif edeceğimi dahi bilmiyordum. Bildiğim tek şey, küçükken *prens* olarak düşündüğüm ne varsa ona benzemesiydi. Tek fark Rahsan'ın düşündüğüm her şeyden çok daha iyi olmasıydı. *Şey, bir de daha siyah.*

Ondan önce onun gibi tiplerden hoşlandığımı bilmezdim.

Daha çok Matias gibilerden hoşlandığımı düşünürdüm. Yani- kitaba girdikten *sonra* değil tabii ki. O kadar uzun zamandır arkadaştık ki artık bunu düşünmek bile yasadışı geliyordu ancak inkar etmenin de bir anlamı yoktu. Evet, kitabı okurken "kurgusal aşkım" Matias'tı ve onun Serafina'ya söylediği her şey, sanki *bana* söylüyormuş gibi beni heyecanlandırırdı.

Şimdi toyluğum karşısında gülümsüyor ve o Aviva'ya, ileride şimdi görmezden geldiği -hatta biraz sinir bozucu bulduğu- Rahsan'a deli gibi aşık olacağını söylemek istiyordum. Hem de uyanır uyanmaz onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşünecek kadar.

Muhtemelen buna o kadar şaşırırdı ki duyduğu anda üstünde döne döne kitabı okuduğu yatağından düşerdi.

O an ise Rahsan yatağımın ucuna otururken ona "Günaydın," demiş ve tek elimle gözümü ovuşturmuştum. "Erkencisin."

"Evet, uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım."

Ve ben de uzun zamandır bu kadar yorgun kalkmamıştım.

"Harika." dedim ama bu öylesine verdiğim bir cevaptı, bilincim yerine geldikçe daha çok şeyi merak ediyordum. Mesela neden bu kadar özenli gözüktüğü gibi. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Hayır." dedi sanki tuhaf bir şey söylemişim gibi. "Neden sordun?"

"O süslü ceketi neden peki?"

Uyandığım sırada kol düğmelerini ilikliyordu ve manşetlerinde küçük, kırmızı değerli taşlar olduğunu görmüştüm. Yakut dese şaşırmazdım.

"Canım istediği için."

Güldüm ve gözümü ovuşturmayı bıraktım.

"Seni görevler yüzünden sade giysiler içinde görmeye o kadar alıştım ki bazen ne kadar *gösterişçi* olduğunu unutuyorum."

Güldü ancak onunla dalga geçtiğim için kaşlarını kaldırmayı da ihmal etmedi. "Gösterişçi mi? Sadece zevk sahibiyim."

"Bir de ailen madenlerin sahibi."

"Kıskançlık mı seziyorum?"

"Ups." dedim ve güldüm. "Bunu içimden söylemem gerekiyordu."

Tekrar güldü ve yavaşça oturduğu yerden kalktı. Yorgun hissetsem de neşeli bir sabahtı ve öyle mutlu etmişti ki beni, zihnimde her güne böyle mutlu uyanacaksak yorgun olmayı kabul edebileceğime dair pazarlıklar yapmaya bile başlamıştım.

"Saat hâlâ erken, eğer hızlıca hazırlanabilirsen kimse görmeden birlikte kahvaltı yapabiliriz."

Bunu *çok* isterdim ancak olumsuz anlamda başımı sallamam gerekiyordu.

"Matias'ı azıcık tanıyorsam çoktan uyanmış hatta antrenman yapmaya başlamıştır."

Sanki o da bundan şüphelenmiş gibi bunu söylediğim anda araya girdi. "Başlamıştır, değil mi?"

Sonuçta düşmanlıkları dün başlamamıştı, yıllardır tanışıyorlardı ve daha da önemlisi, birbirlerini *tanıyorlardı*.

Belki tam olarak değil ancak bir şekilde kesinlikle.

"Evet, hatta şimdi de Serafina'nın uyanmasını bekliyordur ki o da muhtemelen uyanmıştır. Yani aşağı indiğimizde orada olurlar, ben de o kadar kısa sürede hazırlanamam."

Söylediklerimden pek hoşlanmadı, açıkçası ben de söylerken pek hoşlanmadım. Evet "gizli" ilişki yaşamak eğlenceliydi ancak bir yere kadar. Beraber en sıradan şeyleri bile yapamadığında sinir bozucu oluyordu. Sebebin *ben* olduğumu bildiğimde ise daha çok.

Ancak Rahsan çözüm bulmaktan noksan bir insan değildi.

"O zaman öğle yemeğinde beraber olacağız. Bugün ne yapacaksın?"

Aslında derslerim bitmişti ve özgürdüm ancak herkes bir şeyler için çabalarken kasabaya gitmek ya da boş boş dolaşmak istemiyordum. Bu doğru gelmiyordu. "Seralarda olurum muhtemelen." dedim bu yüzden.

Evet, tüm gün orada tıkılı kalmak boğucuydu ancak ne kadar düşük bir ihtimal de olsa panzehir bulmaktan vazgeçmek istemiyordum, bu kadarını Rahsan'a ve bu dünyada sevdiğim herkese borçlu olduğumu düşünüyordum.

"Güzel." dedi. "Oradan ayrılma, ben yanına gelirim. Yemek de getiririm."

Nasıl her seferinde kalbimi bu kadar yumuşatmayı başarıyordu? Bunun da mı kitabını okumuştu?

Okusa şaşırmazdım. Daha önce onu ortak dersimiz olan astronomi dışında ne zaman görsem kütüphanede olurdu.

"Olur." dedim ona gülümseyerek.

Bana hafifçe karşılık verdi ve birkaç adımda yanıma gelip eğildi. Saçlarımı öpmek için bunu yaptığını fark edince şaşırdım. "Gidiyor musun?"

"Evet, daha fazla Gorion'dan geri kalamam."

Gitmesi birazcık üzse de onunla dalga geçmekten alıkoymamıştı beni.

"Geri mi kalamazsın, yoksa *ayrı* mı?"

Saçlarımı öpüp geri çekilirken göz devirdi. "Ha ha."

Ve bu, gülmem ve daha fazlasını söylemem için beni daha çok kışkırttı. Benden uzaklaşmadan önce ceketine, dolayısıyla göğsüne dokunmayı başardım. "Karşısına *böyle* gittiğin için seni Matias'tan kıskanmalı mıyım?"

"Bu kadar etkileyici olduğumu bilmiyordum." dedi sırıtarak. "Ama bu kadar hayalperest olman iyi değil, dün gece bizi iyileştirmen için sırayla yanına

gelmedik mi?"

Sahte bir şekilde somurttum. "Hatırlatmasan olmaz mıydı?"

Gülüşü büyüdü. "Gerçek dünyaya dönmeye ihtiyacın var." Ve bir anda ciddileşti. "Ayrıca daha fazla yatakta oyalanma, kahvaltı etmediğini duyarsam bozuşuruz."

Bir anda babamın daha sert bir versiyonuna dönüştüğü için gözlerimi büyüttüm. "Sana da *hoşça kal* Rahsan."

Son bir kez gülümsedi ve "Ciddiyim," dedi. "Öğlen görüşürüz."

Penceremden süzülene kadar bekledim -hatta ondan sonra biraz daha- ancak çok geçmeden örtüyü bir kenara attım ve oflayarak ayağa kalktım. Hâlâ felaket derecede yorgundum ve bugünün daha başlamadan bitmesini, bir an önce aslında uzun zamandır hiç sevmediğim ama son zamanlarda yeni favorim olan uyuma kısmına geçmeyi istiyordum. Böylece tekrar Rahsan'ın kolları arasında olabilirdim.

Ancak o an banyoya gidip temizlenmem, önce kendime sonra da odama çekidüzen vermem gerekiyordu. Üstelik tüm bunları en hızlı şekilde yapmalıydım çünkü kahvaltıyı kaçırmak istemiyordum.

Şükür ki bir şekilde yetişmeyi başarmıştım. Kollarımla göğsüme bastırdığım yer yer karalanmış ve işaretlenmiş karmakarışık notlarımla merdivenleri inerken buklelerim uzun zamandır olmadığı kadar düzgün görünüyordu ve ben de kendimi daha iyi hissediyordum.

Kahvaltıyı ise bir süredir pek vakit geçirmediğim bir ekiple etmiştim : Milo, Otis, Esther ve Zion.

Onları neredeyse boşalmış yemekhanede görünce çok sevinmiştim çünkü herkes antrenman yapmak için arenaya gittiğinden, yemekte yalnız olacağımdan neredeyse emindim. Neyse ki bahar balosunun getirdiği kaygı fırtınası bu ekibe hiç uğramamış gibi görünüyordu. Tepsimi alıp yanlarına gittiğimde kendimi mutlu hissetmiş, kısa bir süreliğine de olsa tüm bu hengameden uzaklaşmanın bana iyi geleceğini düşünmüştüm.

Ancak çok geçmeden "en yakın kaynak" olduğum bahanesiyle bana Rahsan ve Matias hakkında sorular sormaya başlamışlardı. Beklemediğim şekilde meraklılardı ve kaşığım havada, şaşkın şaşkın onlara bakmaya başladığım sırada tüm bu "Gorion-Zev'iv" karşılaşmasının düşündüğümden çok daha büyük bir yankı uyandırdığını anlatmışlardı. Evet, *karşılaşması* diyordum çünkü herkes onlar düello yapacakmış gibi davranıyordu, takım olmuşlar gibi değil.

Hatta bunun hakkında bahis bile oynamışlardı.

"Ben paramı Gorion'a yatırdım." diyerek pişkin pişkin gülmüştü Esther.

"Ciddi misin?" diye sormuştum, hâlâ anlamaya çalışıyordum. Sonra o ve Otis'in Matias'a, Zion ve Milo'nun ise Rahsan üzerine oynadığını öğrenmiştim.

"Hepiniz kaybedeceksiniz."

"Ne? Neden?"

"Çünkü onlar düello yapmayacak, *takım* olacaklar."

Bunu söylediğim an ufak bir sessizlik olmuş, sonra Zion ondan uzun zamandır duymadığım şekilde bir kahkaha patlatmıştı. "Eh, en azından kimin *kesinlikle* kaybedeceğini gördük. Bayanlar ve Baylar, Aviva Malkin!"

Tüm bu bahis mevzusunun okula yayılmış olması sinirimi bozsa da sadece "Geçin siz dalganızı." demekle yetinmiş ve kahvaltıma gömülmüştüm. Sonra Milo bugün ne yapacağımı sormuştu, ben de Rahsan'a verdiğim cevabın aynısını vermiştim.

"Ciddi misin? Böyle güzel bir havada gününü sıcak ve boğucu seralarda mı geçireceksin?"

Bunu öyle bir söylemişti ki kararımı tekrar gözden geçirmiştim ancak vazgeçemezdim. Bu yüzden sınıfından birkaç kişiyle kasabaya gideceklerini söyleyip benim de gelmemi teklif ettiğinde zor olsa da onu

geri çevirmiştim. Sonra da tüm vaktimi aynen dediğim gibi seralarda, karmaşık notlarımın arasında geçirmiştim.

Üstelik çalışmalarımın pek parlak gittiğini de söyleyemezdim.

Bazı deneyleri birkaç şeyi değiştirerek tekrarlamış, kiminden aynı kiminden daha kötü sonuçlar almıştım. *Daha sonra dene* diyerek not aldığım -ve ne kadar heyecanlandığımı yazış şeklimden bile anladığım- her fikrin üzerini ise karalamak zorunda kalmıştım.

Rahsan sonunda yanıma geldiğinde sıcaktan, açlıktan ve başarısızlıktan fena bunalmış haldeydim, parmaklarım da mürekkep yüzünden lekelenmişti.

Yaklaştığını ancak siyah giysileri her yerden fışkıran rengarenk bitkilerle büyük tezat oluşturduğunda fark ettim ve başarısız deneyime dair raporumu yazmaya ara verip eğildiğim yerden doğruldum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu göz göze geldiğimiz anda.

"Her şeyi mahvediyorum."

"Güzel," diyerek gülümsedi. "En azından yalnız değilim."

Ben de gülümsedim. Onu görmek bile daha iyi hissetmeme yetmişti.

Tam karşımda durdu. "Acıkmadın mı?"

"Acıktım. Hem de çok."

İfadesi hemen değişti, kuşkuyla gözlerini kıstı. "Kahvaltı etmedin mi?"

"Ettim. Yine de acıktım. Gücümü farkında olmadan çok kullandım sanırım."

Etrafta kısa bir süre göz gezdirdi, sanırım son geldiğinden bu yana ne kadar değiştiğini görmek istemişti. Bahar geldiğinden beri seralar çok daha renkli, çok daha hayat dolu bir yerdi. Her yerden başka bir şey fışkırıyordu ve üst

kısımdaki pencereleri açsak da içerideki havasızlıktan asla tam olarak kurtulamıyorduk.

"Burası düşündüğümden daha bunaltıcıymış. Hadi, dışarıya çıkalım."

"Ama her yerde insan var."

"Küçük göletin orada kimsenin olacağını sanmıyorum, en azından umursayacağımız kimsenin."

Ancak ben bundan o kadar emin olamıyordum. Su büyücülerinin hakkımızda başlatacağı dedikodunun tüm okula yayılması ne kadar sürerdi? Bu sabah tüm bu iddia meselesini duymasam eminim şimdi bunu dert etmezdim.

Rahsan önden yürümeye başladığında aceleyle önlüğümü çıkardım ve ona yetiştim. "Hakkınızda bahis oynadıklarını duydun mu?"

"Duydum." dedi bana dönmeden. Pek umursamış gibi durmuyordu. "İnsanlar böyle şeyleri sever. Önde miymişim bari?"

"Bilmiyorum. Bundan hoşlanmadım. Usta Abram'ın sizi *takım* yaptığını bilmiyorlar mı?"

"Biliyorlar."

"Ama umursamıyorlar. Doğru, *siz* umursamıyorsunuz ki, onlar neden bunu yapsın?"

Omzunun üzerinden dönüp bana baktı. "Önce yemeğimizi yiyelim Aviva, ne dersin?"

Anlaşılan açlığın bana iyi gelmediğini fark etmişti ki haklıydı. Göletin biraz uzağına -benim ısrarımla- su büyücülerinin bizi göremeyeceği bir yere oturduk, sonra da Rahsan'ın bizim için getirdiği sandviçleri yedik. Bunlar en sevdiğim yerdendi- kasabadaki fırından.

Gördüğüm anda "Oraya mı gittin?" diye sordum hayretle.

"Uçarak uzak değil." diyerek açıkladı, yürüyerek yarım saatte gittiğim için şaşırdığım kısmın bu olduğunu anlamıştı. "Üstelik senin için yapabileceğim küçük bir şey."

Bir an ne yapacağımı bilemedim. Asla değer görmemiş birisi değildim ancak sahte babam dışında kimseden böyle bir değer görmemiştim. Kimse "küçük bir şey" de olsa en sevdiğim fırından sandviç ve kurabiyeler almamıştı.

Ağlamamak için kocaman güldüm ve "Teşekkür ederim!" diyerek boynuna sarıldım. Ani hareketimle afalladı ancak şaşırdığı kısım ani olması değildi; sonuçta o bir büyücüydü ve çok daha çevik, ölümcül yaratıklarla savaşıyordu. Şaşırmıştı çünkü ona sarılmam hâlâ şaşıracağı bir şeydi.

Neyse ki öğrenmeye ve *alışmaya* hazırdı. Donup kalması yalnızca bir saniye sürmüş, sonra ellerini belime koymuştu. "Rica ederim. Ne zaman canın isterse söyle."

Güldüm. "Seni böyle şeylerle meşgul edecek değilim."

"Öyleyse hep tahmin etmem mi gerekecek? Haftada kaç gün canın çeker?"

Sandviçi paketinden çıkarırken daha çok güldüm. "Rahsan..."

"Ciddiyim."

"Ben de öyle. Sakın bunu kendine görev edinme ve şimdi yemeğini ye. Ayrıca ne kadar vaktimiz var? Sen dönmeden önce biraz vakit geçirmek istiyorum."

Somurttu. "Ben de istiyorum ama pek yok. Bunları almaya giderek biraz vakit kaybettim, sabahki baskından sonra ise epey."

Lokmamı yutarken merakla ona baktım. "Sabahki baskın mı?"

"Usta Abram haber vermeden bizi denetlemeye geldi, şimdiye kadar yaptıklarımızdan da pek memnun olmadı."

"Haliyle. İkinizin de ne kadar iyi olduğunuzu biliyor çünkü."

Ve muhtemelen bu sabah ona gösterecek pek bir şeyiniz yoktu.

Bunu ona söylemedim elbette, elimden geldiğince destekleyici olmaya alışacaktım. Hem hak ettiği şey buydu hem de konuştukça morali daha çok bozuluyordu.

"Kapalı kapılar ardında olmamızın bizi yavaşlattığını da söyledi. Bu yüzden yarın öğleden sonra arenada herkesin gözü önünde ilk provamızı yapakmışız. Piç herif, ikimizin de rezil olmamak için bir günde gösteri hazırlayacağımızı biliyor."

Kendimi tutmaya çalışsam da dayanamayıp güldüm. "Haklısın. Ancak belki de gerekli olan itici güç budur. Sonuçta ikiniz de ailenizin ismini lekelememek için her şeyi yaparsınız."

"Evet, o da bunu kullanıyor."

"Kabul etmelisin ki akıllıca."

Göz devirip homurdandı. "Neden bu kadar sinir oluyorum sanıyorsun?"

Ona bakmaya devam ettim. Gülümsediğimi görmek onun da ifadesini yumuşattı. "Her neyse. Sen ne yaptın, tüm sabah seralarda mıydın?"

"Evet."

"Cohen geldiğinde sen de gelirsin diye düşünmüştüm."

Şaşırdım. "Serafina yanınıza mı geldi?"

Sırıttı. "Evet, küçük sevgilisine epey sinirlenmiş anlaşılan. Bizi denetlemek için başımızda durdu."

"Küçük dediğin Matias senden iri, farkında mısın?"

"Ve ben de ondan daha çeviğim, yani?"

Göz devirerek güldüm. Bu takım olma işinin altından kalksalar bile bu ufak itişmeleri asla son bulmayacaktı, bundan emin olmuştum.

"Denetleme konusunda haklısın," diyerek konuyu değiştirdim bu yüzden. "Serafina gerçekten de sinirliydi ikinize de."

"İkimize de?"

Sesi *ben ne alakayım* der gibiydi ancak problemi çıkaran ikisi olduğuna göre ikisine de sinirlenmesi normaldi benim gözümde.

"Evet. Tabii daha çok Matias'a, tıpkı benim sana daha çok sinirlenmem gibi."

İlgiyle kaşlarını kaldırdı, bu cevabı beklemediği belliydi. "O nedenmiş?"

"Çünkü *sizden,* yani sevgililerimizden daha iyisini bekliyoruz."

Gülümsedi. Altında oturduğumuz ağacın yaprakları arasından süzülen gün ışığı yüzüne vurduğundan tek gözünü kapatmış, başını hafifçe yana doğru eğmişti. "Bu beni Gorion'dan daha çok umursadığın anlamına mı geliyor?"

Elbette bunu işine geldiği gibi yorumlamıştı. Yeni bir ısırık almadan önce son kez yüzüne baktım.

"İkinizin hayatımdaki yeri çok farklı."

"Ve?"

İlla söyletecek miydi bana?

"Tabii ki seni daha farklı...daha çok umursuyorum. Sen benim erkek arkadaşımsın. Kendini neden arkadaşlarımla kıyaslıyorsun ki?"

Bunu söylerken biraz utanmıştım çünkü kendimi arkadaşlarıma karşı biraz nankör hissetmiştim. Onlarla yıllardır beraberdim, Rahsan ise onların yanında komik kalan bir süredir hayatımın içindeydi.

Dengeleri bu kadar değiştirmesi tuhaf değildi aslında, sevgili elbette ayrı bir yerde olur ve oraya arkadaşlardan daha çabuk kurulurdu. Sadece ben bu duruma alışık değildim, alışmak için de biraz süreye ihtiyacım vardı.

Rahsan ise bu konuda benim gibi düşünmüyordu.

"Çünkü burada senden daha çok umursadığım kimse yok."

Yüzü ve sesi durgun olsa da dudaklarında silik bir gülümsemenin izleri vardı. Bir an hipnoz olmuş gibi ona bakakalmıştım.

"Rekabet edeceğin kimse de yok yani, o yüzden bu hissi anlayamazsın."

Gerçekten anlayamaz mıydım?

Bir an itiraz etmek için dudaklarımı aralamış ancak düşüncelerim araya girince hiçbir şey söylemeden tekrar kapatmıştım. O kadar kıskanç olmadığımı düşünüyordum ancak Rahsan'ın da benim gibi yakın arkadaşları olsa tam olarak nasıl tepki vereceğimi kestiremiyordum. Ondan kat kat daha sıcakkanlı olacağım ve "küçük arkadaşların" minvalinde şeyler söylemeyip tanımaya çalışacağım kesindi fakat Rahsan gibi hayatındaki yerimi ölçmeye çalışıp böyle çocukça rekabetlere girer miydim ben de?

Sanırım bunu bilemezdim.

Bu yüzden "Belki de," diyerek katıldım ona. Sonra gülümsedim. "Cevabını aldığına göre artık rahatladı mı için?"

Onun da silik gülümsemesi yerini gerçek bir taneye bıraktı ve cevap verirken başını eğerek yere doğru baktı. "O kadar kolay tatmin olmam. Tüm ilgin benim olana kadar durmayacağım."

Lokmamı yutamadım bir an, kanatlanıp göğüs kafesimden dışarı doğru uçan kalbimi tutup çekiştirmem ve yerine geri tıkmam gerekti. *Böyle şeyler neden başkasında duysam rahatsız edebileceği halde o söylediğinde bu kadar güzeldi?*

Ardından, karşılık vermemi beklemeden tekrar başını kaldırdı ve konuyu değiştirdi. "Ayrıca küçük arkadaşını görürsen söyle, daha fazla bizi denetlemesine gerek yok. İkimiz de hırsımız yüzünden elimizden geleni yapacağız. Hem bugün normalden çok daha iyiyim."

Söylediklerini dinlerken bir an kimden bahsettiğini anlamaya çalışmıştım. İkisine de küçük arkadaşın diye hitap ettiği için *hangisi* diye soracak gibi oldum ancak çok geçmeden Serafina olduğunu anladım. O ise bana bakıp gülümsedi. "Bununla bir ilgin var mı?"

"Ne?"

Bana doğru hafifçe eğildi. "Diyorum ki, bugün Gorion'u oradan oraya çok *rahat* bir şekilde fırlattım. Senin bu işte bir parmağın olabilir mi?"

Yakınlığı yine başımı döndürdü. Sürekli onun ne kadar yakışıklı göründüğünü düşünmek istemiyordum ancak maalesef erkek arkadaşımın *hayranına* dönüşmüştüm. Gerçekten okuduğum kitaptaki favorimle sevgili olmuşum gibiydi ve bazen sayfayı öylece bırakıp salyalar akıtarak bu hisleri *sindirmek* istiyordum. Yanında buna hiç vaktim olmuyordu.

"Aslında...olabilir. Muhtemelen olabilir. Olabilir. Muhtemelen. Hatta kesinlikle."

Burnundan nefes vererek güldü. "Ne?"

Kendimi toparlamak için bir saniyeliğine gözümü kapattım ve başımı iki yana doğru salladım. Tekrar açtığımda tüm o hayranlık dolu pembe düşüncelerimi zihnimin gerisine atmayı başarmıştım. *İyi ki*. Yoksa bu yarım akıllı hallerimle dilinden kurtulamazdım.

"Yani, sabah yorgun kalktım ve çok geçmeden de enerjimi sana aktardığımı anladım ama-"

Gülüşü dudaklarında dondu kaldı. "Bir dakika, bunu isteyerek yapmadın mı?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır. Sanırım dün gece kalbimi açmam gerçekten de *kalbimi açmama* sebep oldu. Sana daha sıkı bağlandığımı hissettim ama böyle olacağını ben de tahmin etmemiştim."

Kısa bir süre bunun hakkında düşündük ve Rahsan'ın bugün tavan yapan enerjisinden dolayı muhtemel senaryonun bu olduğundan emin olduk.

Sonra bana daha dikkatli olmam için kızdı, sonuçta şifacıların enerjilerini korumaları lazımdı.

Ancak bir yandan da buna *faydacı* bir gözle bakmaktan geri duramadı. "Her ne kadar kendini tüketmiş olsan da...bu enerjilerimizin uyumlanmasını hızlandırabilir."

Yanaklarıma hücum eden kanı hissettim. "Tek düşündüğün şey bu mu gerçekten?"

Sırıttı. "Hayır, düşündüklerimden *birisi* bu sadece. Sen neden hemen ona yoruyorsun ki? Enerjilerin uyumlanmasının tek *artısı* bu mu?"

Utanarak başımı başka yöne doğru çevirdim. "Şu an sadece enerjime kavuşmayı düşünüyorum."

Yalan.

Dün geceki öpüşmemize gitmişti aklım, bir de Serafina ve Matias gelmese olabileceklere.

Ne kadar ileriye gidebilirdik ki?

Muhtemelen o kadar da ileriye değil.

Fakat dün geceden ve tüm enerjimi ona verdikten sonra?

Muhtemelen daha çok ileriye.

Ben düşüncelerimle kendi kendimi daha çok utandırırken Rahsan bundan tamamen habersiz bir şekilde "Evet," dedi. "Önceliğin enerjin olsun. Meditasyon yapmayı unutma."

"Ama meditasyon yaparken *çok* sıkılıyorum." diye sızlandım.

"Bu kaytarabileceğin bir konu değil."

"Senden de sıkılıyorum."

"Bunu dediğine pişman olacaksın." dedi gülerek.

Dediğim an pişman olmuştum zaten, ancak ayağa kalktığını görünce gözlerim büyüdü. "Gidiyor musun?"

"Gidiyor*uz."*

Yine sızlanmak, hatta oturup ağlamak istedim. "Hayır."

İlk heceyi uzatarak isyan edince elini uzatmayı bırakıp "Benim dönmem gerek." dedi. "İstersen sen biraz daha kal."

"Buna da hayır." diyerek elini yakaladım ve ayağa kalktım. "Boğucu seralara dönmeyi hiç istemiyorum."

Birbirine dolanan ellerimize baktı. "İnanır mısın, ben de Gorion'un yanına."

"Çalışmalarım da hiç iyiye gitmiyor, işe yarayacağını düşündüğüm ne varsa berbat oldu."

"Eh, o kadar kolay olsa çoktan bulurlardı, değil mi?"

Somurttum. Motive etmeye çalışıyordu ancak tam olarak başarabildiğini söyleyemezdim. En azından deniyordu ve bu da asıl gereken şeydi.

Başparmağımla avuç içini okşadım. Ellerini seviyordum, şeklini ve bana hissettirdiklerini.

"Sanırım ikimizin de ilk ve imkansıza yakın şeyleri başarması gerekiyor."

"Evet." diyerek bıkkın bir nefes verdi. "Ama ben senin başarabileceğini biliyorum."

Gülümsedim ve daha fazla dayanamayarak parmak uçlarımda yükseldim. Sonra da yanağına minik bir öpücük kondurdum. "Ben de senin."

Ancak bu kadarı ona yetmedi. Tekrar topuklarımın üstüne düştüğümde yumuşak bir gülümsemeyle beni izledi ve önüme gelen bir saç tutamını parmak uçlarıyla geriye doğru ittikten sonra beni öpmek için eğildi.

Bu da bana akşam yemeğine kadar dayanma gücü verdi.

❊

Rahsan'ın yanından enerjik ve motive olmuş bir şekilde ayrılsam da tüm deneylerimin boşa gitmesi ve haftalarca bulmak için uğraştığım tüm fikir ve bilgilerin buruşturulmuş kağıtlar içinde çöpe atılması çok geçmeden tüm isteğimi köreltmiş, akşam yemeğine ayaklarımı sürüye sürüye gitmiştim.

Bahçede yürürken de akşamın tatlı esintisi o kadar iyi hissettirmişti ki harika bir günü boşa mı geçirdim diye düşünmeden edememiştim. Belki de yaptığım tek şey akıntıya karşı kürek çekmekti.

Moralimi düzelten ilk şey ise isteksiz bir şekilde yemeğimi dürttüğüm sırada Matias'ın "Sonunda bir yerlere varabiliyoruz." demesi olmuştu. Ardından, ilk defa duyduğumu düşünerek Usta Abram'ın yarın o ikisini arenada bir araya getireceğini söylemişti. Bunu söylerken o da Rahsan gibi mutsuzdu, zaten onun hakkında söylenip durmuştu.

"Yeni bir taktik mi keşfetti yoksa gidip şifacıların dolabından enerji veren iksirler mi aşırdı bilmiyorum." Ardından bana dönüp ciddi ciddi bu fikri sorguladı. "Viv, bunu yapması mümkün mü?"

"Hayır, bunu yapsa Bayan Topaz derisini yüzerdi."

"Öyleyse ne değişti?"

İşte bu kısım, suçlu bir şekilde kaşığı ağzıma tıktığım ve sessizliğe gömüldüğüm an oldu. Ta ki su büyücülerinin başı Usta Mayinor -ki kendisi aynı zamanda Dekan'dı- duyuru yapmak için kürsüye çıkana kadar.

"Birkaç dakikanızı rica edeceğim." demişti sakin bir sesle. Lacivert cübbesinin geniş kol kısımları yüzünden ince beyaz elleri zor görünüyordu. Saçları da yaşı yüzünden bembeyazdı ve ince, uzun bir adamdı. Bakana

dinginlik veriyordu. Onu yalnızca uzaktan görsem de öyle severdim ki bazen sırf ondan ders almış olabilmek için su büyücüsü olmayı dilerdim.

Üstelik bu konuda yalnız da değildim.

Usta Mayinor tüm Amphis Akademisi tarafından sevilirdi, muhtemelen rektörden daha çok. Zaten o kürsüye çıktığı anda yemekhanedeki uğultu hızlıca kesilmişti.

İlk başta yaptığı duyurular Bahar Balosu'nun daha çok teknik kısımlarıyla ilgiliydi, gösteri sıralarının gelecek haftanın başında panolara asılacağını söylemişti. Ardından ara sınıfların ders programlarına geçmiş, izinler ve okuldan kaçmaya başlayanlar hakkında uyarılarda bulunmuştu. Bunların hepsini yarım bir dikkatle dinlemiştim, "Usta Abram'ın da benden bir ricası var, size iletmemi istedi." dediği anda ise kulaklarımı dikmiş ve gözlerimi aniden kürsüye doğru çevirmiştim. "Yarın öğleden sonra, müsait olan öğrencilerin hepsinin arenada toplanmasını istedi. Son sınıflardan Matias Gorion ve Rahsan Zev'iv'in gösterisi, bu yıl alışılmışın dışında birlikte yapılacak ve yarın da ilk provaları gerçekleşecek."

Okulun büyük bir çoğunluğu bunu zaten bildiği için duyuru şaşkınlıkla karşılanmadı, aksine, bir anda ıslık sesleri yükseldi ve birçok göz Matias'a, yani olduğum masaya yöneldi.

Rahsan ortalıkta görünmediği için tüm bu şamatanın muhatabı Matias olmuştu, o da bastırmaya çalıştığı bir gülümsemeyle tüm bunları yapmayı bırakmalarını işaret etmişti. Usta Mayinor son duyurusunu yapmak için gürültüyü dindirdiğinde ise daha sözlerini bile bitirmeden salon yine büyük bir tepki vermişti. Bu duyuru *çiçek bileklikler* hakkındaydı.

Beni de hissettiğim iç sıkıntısından kurtarmıştı.

Zira çiçek bileklikler, onları gördüğüm ilk andan beri aklımdaydı. Konsept olarak çok seviyordum çünkü, içimi umutla dolduruyorlardı.

Kısaca özetlemek gerekirse, bu bileklikler Bahar Balosu'ndan önce hazırlanır ve öğrencilerin alabileceği bir yere konulurdu. Başlarına da görevli bir öğrenci dikilir ve bu öğrenci bileklikler için göstermelik bir ücret

alırdı. Satın alanlar da genellikle erkek büyücüler olurdu çünkü bunları baloda kavalyeleri olmak istedikleri kızlara eşlik teklif etmek için kullanırlardı.

Ben bir eşim olacağını düşünmemiştim tabii, Aviva'ya hiç yazılmamış olan aşk ilişkisi tüm umutlarımı yavaş yavaş yemişti. Ancak bileklikleri sevmekten ve balonun gelmesini beklemekten hiç vazgeçmemiştim.

Şimdi beklediğim gün gelmişti.

Duyuru yapıldıktan sonra Matias ve Serafina birbirine gülümsemişti ve ben de bu tatlı anı yakalayıp onlara eşlik etmiştim. Kitapta ne olduğunu biliyordum çünkü. Matias o bilekliklerin en güzelini alıp Serafina'ya kavalyesi olmayı teklif ediyor, o da bunu mutlulukla kabul ediyordu. Baloda dans edemiyorlardı tabii, babaları oradayken bu mümkün değildi, ancak Serafina ne zaman Matias'ı özlese o çiçeklerin yapraklarına dokunuyor, Matias da uzaktan bile olsa onun kız arkadaşı olduğunu bilmenin buruk mutluluğunu yaşıyordu.

Sonra saat gece yarısına yaklaştığında bir şekilde sıvışmayı ve kimsenin olmadığı bir yerde dans etmeyi başarıyorlardı.

Tüm bunları bilmek buruk bir mutluluk yaratıyordu içimde. Ama aynı zamanda, elimi çabuk tutmazsam ve onlara her şeyi söylemezsem benim mutluluğumun da böyle buruk olacağını biliyordum. Kendi sınırlarımı kendim çiziyordum.

O gece odama bu düşüncelerle dönmüş, seralarda geçirdiğim vaktin yorgunluğunu üzerimden atmak için köpüklü suyun içinde normalden daha uzun süre durmuştum. Parmağımın ucuyla suyun üzerinde şekiller çizerken de söyleyeceklerimi kurmuştum, bazı senaryoların sonu fazla iyi bitmişti, bazıları fazla felakete sürüklenmişti.

Nihayetinde düşünmeye bir ara verip giyinmiş ve kendimi yatağımın üzerine atmıştım. Tabii bunu sandığımın dibinden bir kitap çıkardıktan sonra yapmıştım.

Aşk romanları her evren için elzemdi ve ben, uzun zamandır ders ve panzehir araştırması dışında kitap okumadığım için bunu kesinlikle hak etmiştim. Niyetim Rahsan gelene kadar kendimi Kayven'in eski zamanlarında geçen ve oldukça popüler bir aşk hikayesi olan, benim de defalarca kez okuduğum kitaba kaptırmaktı. Bu bir ateş büyücüsü *revil* ve su büyücüsü bir *reveka* hakkındaydı ve klanlarının farklı yapısı yüzünden imkansızlaşan aşk öyküleri ise beni ilk sayfadan esir almayı başarmıştı.

Üstelik ilk okuduğumda orijinal kurguda bundan hiç bahsedilmediği için o kadar şaşırmıştım ki bu kitap nasıl buraya geldiğime dair teorilerimin yönünü değiştirmişti. Öyle ki başka bir kitaba ait bir karakter miyim sorusu uzun bir süre zihnimi meşgul etmişti.

Hâlâ bunun mümkün olabileceğine inanıyordum ancak düşünmek artık o kadar içimi daraltıyordu ki sadece aşk hikayesine odaklanmak istiyordum. Böylece sessizleşmiş ve uzun bir süre sayfaları çevirmek dışında hiçbir şey yapmamıştım.

Rahsan da tahmin ettiğim gibi geç gelmişti. Bunu bekliyordum çünkü hırslı olduklarını kendisi de söylüyordu, yarın tüm okulun karşısında prova yapacaklarsa elbette bugün daha önce yapmadıkları kadar çok çalışacak ve yarına bir gösteri çıkaracaklardı.

Tam kitaptaki erkek karakter olan Feron'un Neira'yı serbest bıraktığı sahnedeydim ki Rahsan yavaşça penceremden içeri süzüldü. İlk defa bu kadar sakin girmişti ancak ben yine de şaşırmış, onu gördüğüm anda ise yüzüstü uzanmayı bırakıp ayağa kalkmıştım.

"Hoş geldin!"

"Hoş buldum."

Yorgun görünüyordu, ona verdiğim onca enerjiye rağmen hepsini tüketmiş gibiydi.

"Yarın için hazır mısınız? Gösteriyi tamamlayabildiniz mi?"

Memnuniyetsiz bir homurtu çıkardı. "En azından başladık."

Mükemmeliyetçi bir insan olduğunu biliyordum, bu yüzden tavrının gösterinin yalnızca *onun için* yetersiz olması sebebiyle olduğunu düşünmek istiyordum. Bunu ona da söylemiş, onu sözlerimle rahatlatmak istemiştim ancak onun istediği bu değildi. Fena bunalmıştı, tüm gün Matias'la beraber olmaktan hiç memnun değildi.

Dolayısıyla gösteriye dair konuşmak istemediğini hemen anlamış ve oturduğu koltuğa ilerlemiştim. Üstelik bu sefer beni tutup çekmesi gerekmemişti, ben kendi isteğimle kucağına geçmiştim. Sanırım hızlı öğrenen tek kişi o değildi.

Kucağına yerleştiğim anda beni kendisine doğru çekmiş ve ensesini koltuğa yaslayıp gözlerini kapatmıştı. Yorgun görüntüsü de içimi sızlatmıştı.

"Çok mu yoruldun?" dedim parmak uçlarımla alnına düşen saç tutamlarını geriye doğru iterken.

Gözlerini açmadan, yalnızca hafifçe başını sallayarak sorumu cevapladı. Sonra "Sen ne yaptın?" diye sordu.

"Hiç," diyerek omuz silktim. "Kitap okudum."

"Araştırma için mi?"

"Ay hayır!" dedim hemen. "Verimlilik zehirlenmesi yaşadığım için çalışmaktan bıktım. Bir süre şifalı şifasız hiçbir bitki görmek istemiyorum."

İsyanıma güldü. Söylediklerimde ciddiydim ancak onu güldürmek hoşuma gittiği için çatık kaşlarımı farkında olmadan düzeltmiştim.

"Ne okudun peki?"

"*Kül ve Yağmur*'u."

İsmini duyar duymaz yüzünü buruşturdu. "Ne?" diye çıkıştım. "Sevmez misin? Okumadığını söyleyemezsin. Kül ve Yağmur'u Kayven'de *herkes* okumuştur. Hatta Usta Abram'ın bile başucunda duruyordur."

Sözlerim onu o kadar güldürdü ki dişleri gözüktü, eş zamanlı olarak da gözlerini açtı.

"Okudum."

"Ve sevmedin mi?"

Belimde duran ellerinin parmaklarını birbirinin arasından geçirdi, bu da bizi daha da yakınlaştırdı. "Pek benlik değil."

"Şaşırtıcı."

Kaşlarını kaldırdı. "Aşk romanlarını seviyor gibi mi duruyorum?"

"Yani, sevmeyen birisine göre oldukça romantiksin."

"Bu ikisinin arasında bir bağ yok. Romantik olmak için *seni* sevmem gerekiyor, kitapları değil."

Gülümsedim. Sözleri hâlâ beni delicesine utandırıyor olsa da donup kalma sürem azalmaya başlamıştı yavaşça.

O da hoşuma giden bir şey söylemiş olmanın verdiği keyifle benimle birlikte gülümsemişti.

"Ayrıca onları kıskanmıştım."

"Kimi? Feron ve Neira'yı mı?" dedim şaşkınlıkla.

Başıyla yavaşça onayladı. Sonra tek elini belimden çekip başparmağıyla yavaşça çenem ve boynum arasındaki yeri okşadı.

"Evet. Trajik aşklarını değil elbette. Saf güçlerini ve asla yorulmamalarını."

Bunu söylemesi beni şaşırtmamıştı, tam Rahsan'ın düşüneceği bir şeydi çünkü, ancak benim pek düşünmediğim bir şey olduğu için kısa süreliğine duraksamıştım.

Kitap çok eskiden yazılmıştı ve eski bir zamana aitti, klanlar zamanına. Bendeki baskısı ise güncel dile uyarlanmış haliydi. Herkesin okuma sebebi yalnızca içerisindeki aşk değildi zira, Kayven'in eski zamanlarına ışık tutuyor olmasıydı.

O zamanlar saf büyücüler çoğunluktaydı, klanlar arası evlilik imkansıza yakın olduğu için henüz Rahsan gibi elementlerin karışımı olan büyücüler ortaya çıkmamıştı. Dolayısıyla saf büyücüler daha güçlüydü, daha zor yoruluyorlardı ve en eski kayıtlardan gördüğümüz üzere şimdi birkaç kişinin zorlukla yendiği malachileri o zamanlar tek bir büyücü kolaylıkla yenebiliyordu. Kitapta da böyleydi, Neira kolayca bir malachinin kanatlarını koparabilmişti.

"O dönemin kolay olduğunu iddia etmiyorum ama her şeye rağmen o zamanlarda yaşamak ister miydim sorusuna *hayır* diyemiyorum. Bize çok fazla sorun miras bırakmışlar gibi hissediyorum."

"Nasıl yani?"

"Farklı büyücülerle evlendiler, klan yapısı zamanla dağıldı ve daha güçsüz büyücüler doğmaya başladı. Her kuşak bir öncekinden daha zayıf. Biz daha zayıfız. Bizden sonrakiler daha da zayıf olacak. Canavarlar ise hep aynı kalacak."

Konuşurken dalgınlaşması ve sesini kaplayan kasvet yüzünden kendimi gülmek zorunda hissettim. "Bir aşk romanından yola çıkarak fazla üzücü şeylere geçmedik mi?"

Yavaşça başını kaldırıp gözlerime baktı, sonra zoraki bir şekilde gülümsedi. "Haklısın, geçtik. Zaten buraya bunları konuşmak için gelmemiştim. Sana bir şey verip döneceğim."

Gülüşüm yavaşça soldu. "Dönecek misin? Antrenmana mı?"

"Hayır, odama. Dün geceki kazanın aynısı tekrarlansın istemem, bu yüzden sen biraz daha iyi olana kadar ayrı uyusak iyi olur."

"Ama..." dedim. Söyledikleri karşısında adeta yıkılmıştım ancak o bir yandan bana böylesinin daha iyi olacağını anlatmaya çalışmış bir yandan da cebinden bir şey çıkarmıştı. Uzun zamandır beklememe rağmen o an zerre dikkat etmediğim bir şey. Sonra da kaşla göz arasında parmaklarımdan bileğime geçirmişti.

"Bunu sakın çıkarma."

"Sadece bugün ayrı uyuyacağız."

Kaşlarını kaldırdı. "Bileğine senin *benim* olduğunu gösteren bir şey takıyorum ve dert ettiğin hâlâ bu mu?"

Yüzünde eğlenen bir ifade vardı ancak ben çok ciddiydim. "Evet, önce bu konuda anlaşacağız."

Sabır dolu bir iç çekişle dudaklarını yaladı. "*Bakarız*, tamam mı? Yarın ne kadar iyi olduğuna bağlı. Meditasyonlarını yap o yüzden."

"Kitap okumak da benim için bir meditasyon."

"Ama sadece senin için." Sonra kaşlarını çattı. "Ciddiyim, Aviva. Daha fazlasını vermiş olsan başına neler gelebileceğinin farkında mısın?"

"Farkındayım." diyerek sıkıntılı bir nefes verdim. "Haklısın."

Sonra istemsizce bilekliğimdeki çiçeklerle oynadığımı fark ettim ve buna bir son verip bilekliğimi ilk kez inceledim. Çiçekler küçüktü ve mor, pembe ve mavinin farklı tonlarında birbirlerini sarıyorlardı. Gerçek değillerdi elbette, kumaştan yapılmışlardı ancak yine de çok güzel kokuyorlardı. Benim için bu kadar zarif bir tane seçmesine ve üstelik bunu bu kadar *erken* yapmasına şaşırmıştım, duyuru yalnızca birkaç saat önce yapılmıştı. Rahsan Ze'viv gerçekten de beklemekten hoşlanmıyordu.

"Ben..." dedim. "Bu çok güzel." Ardından hızla başımı kaldırıp Rahsan'a baktım. "Ama bana kavalyem olmayı *teklif* etmen gerekiyordu, bir anda bileğime geçirmen değil."

Omuz silkti. Yüzündeki gülümseme onu fazlasıyla kendinden emin gösteriyordu ve kehribar gözleri kendine has, hain bir mutlulukla parlıyordu.

"Böyle şeyleri söylemekte hiçbir zaman iyi olmadım. O yüzden bir gün süslü cümleler söylemek yerine doğrudan parmağına yüzük takarsam hiç şaşırma."

❊

merhabalar!

biliyorum, birazcık gecikti ama beğendiğiniz bir bölüm olduğunu umuyorum.

üstelik kısa olmamasına rağmen istediğim yere gelemedim, bu yüzden iki kısma ayırmaya karar verdim. diğer kısmı çok daha kısa sürede yazmayı planlıyorum, o yüzden endişelenmeyin.

ayrıca fikirlerinizi benimle paylaşmayı ve beni instagram'dan takip etmeyi unutmayın! (duyuruları genelde oradan yapıyorum.)

sevgiler,

Sareinn.

9 Ocak 2025.

23. VE ONLAR KOPARIR İPLERİMİZİ II

.

Gang of Youth, Achilles Come Down

❊

Kimim ben?

Aynadaki yüze bakarken durmadan bu soruyu soruyordum kendime.

Ve ne kadar beklesem de geçerli bir cevap belirmiyordu zihnimde.

On sekiz yaşında sahip olduğum berrak fikirler yavaşça bulanıklaşıyor, her şey daha da karmaşık bir hâl alıyordu. Kendimi bulacağım yerde kaybediyordum, cevaplardan adım adım uzaklaşıyordum.

Gittiğim yerde beni yalnızca karanlık bekliyordu, kaybedecek ne kadar çok şeye sahip olduğumu anlıyordum.

Dışarıdan sakin ve her şeyi yolunda giden birisi gibi görünüyordum, oysa yalnız kalınca hissettiğim savunmasızlık yüzünden kemiklerime kadar üşüyordum.

Dahası öylesine yorulmuştum ki bu hislerden, kimse yokken bile görmezden gelmeyi deniyordum. Sonra kapı dışarı ettiğim ne varsa beni gafil avlıyordu. Sadece karabasanlarla değil, peşimde dolaşan gölgelerle de savaşıyordum.

Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Pencereden gelen gün ışığı yüzüme vuruyordu; yeşil gözlerime, açık renk tenime ve hafifçe pembeleşmiş yanaklarımın üzerine. Sabahın erken bir saatiydi ve düne göre çok daha iyi görünüyordum, yaptığım meditasyonlar işe yaramışa benziyordu.

Evet, daha dinç uyanmıştım fakat kafam karmakarışıktı. Rahsan yanımda olmadığından ertelediğim tüm sorular karşıma çıkmış, bana işkence etmek için yanlarına yenilerini almıştı.

Yavaşça kolumu kaldırdım ve üniformamın altında kalan bilekliği görmek için kumaşı sıyırdım. Küçük ve zarif çiçekler oradaydı. Kesinlikle seveceğim tarzda, geçen yıl son sınıfların bileğinde gördüğümde görmek için gerekirse başımı çevirdiğim ve hep hayalini kurduğum türdendi.

"*Bunu sakın çıkarma."* demişti bileğime takarken, ben de öyle yapmaya karar vermiştim.

Bu kararı vermek kolay olmamıştı elbette, uyumadan önce uzun bir süreyi yastığımın üzerine koyduğum bileğime bakarak geçirmiştim.

"*Çıkarmayayım mı? Ama o zaman Serafina ve Matias'a ne söyleyeceğim?"*

Benim endişeli sesimin aksine keyifle sırıtmış, bunu büyük bir olay gibi görmediğine beni inandırmaya çalışmıştı. Oysa biliyordum, her şeyi planlı olarak yapıyordu.

"Bir sürpriz olduğunu."

Gözlerimi kısarak ona bakmış, sonra da işaret parmağımı yüzüne doğrultarak ona kızmıştım.

"Sen çok fena bir şeysin, biliyorsun değil mi?"

"Ben mi? Sevgilime baloda kavalyesi olduğunu gösteren bir bileklik alıyorum ve çok fena mı oluyorum?"

Bu masum numaraları bana sökmüyordu ancak konuşmasını dinleyip mimiklerini izlemek hoşuma gidiyordu, gülümsemeden edemiyordum.

"Evet. Çünkü bileğimden hiç çıkarmamamı istiyorsun. Bana sormayacaklar mı bunu sana kim verdi diye?"

"Soracaklar." Omuz silkip parmağını belimdeki elinin uzanabildiği bir saç tutamına dolamıştı. "Sen de onlara söyleyeceksin."

"Ya gerçeği söylemezsem?" diyerek takılmaya çalışmıştım ona. *"Ya hiç var olmayan bir erkekten bahsedersem?"*

Ancak söylediklerim onu kışkırtacağı yerde daha çok heyecanlandırmış, altımda kıpırdanıp koltuğa iyice yayılırken gözlerinde hain parıltılarla sırıtmıştı.

"Dilersen öyle yap. Balo gecesi yanında beni gördüklerinde yüzlerinde belirecek ifadeyi görmek isterim."

Ve böylece onunla boy ölçüşemeyeceğimi anlamış, onu öpmek için kollarımı boynuna dolamıştım. Başını hafifçe kaldırarak bana bakmıştı, kollarımın arasında karşı konulamayacak kadar yakışıklıydı.

Dayanamayarak parmaklarımı saçlarının arasına daldırmış, yavaşça okşayıp alnından geriye doğru tararken ona iyice yaklaşmıştım. Yarın beni bekleyen sorunlar önemini yitirmişti, tek istediğim bana vereceği hayallerdi.

"*Bunu boş ver ve bana şu yüzük meselesinden bahset öyleyse."*

Zira o zaman aynı anda birkaç şeyle uğraşmam gerektiğinden sözlerine yeterli ilgiyi gösterememiştim, oysa şimdi tekrar konusunu açmak bile kalbimi titretmişti.

Bu kadar kolay bir şekilde evlilikten bahsedebileceği hiç aklıma gelmezdi çünkü orijinal kurguda evlenmiyor, kimseye romantik anlamda ilgi bile göstermiyordu. Benimle bu kadar kısa sürede bu seviyeye gelmesi de bu yüzden şaşkına çeviriyordu.

Dokunuşumdan memnun bir şekilde "Henüz bahsedeceğim bir yüzük yok," demiş ve benim vermek için yaklaştığım ancak unuttuğum öpücüğü kondurmuştu dudaklarıma. "*Ama vakti geldiğinde en güzelinin senin*

olacağından şüphen olmasın. Şimdilik bilekliği çıkarma ve yanına yaklaşanlara göstermekten çekinme yeter."

O an kıkırdamış ve ona gerçeği, yani o olmasaydı muhtemelen kimsenin bana kavalyem olmayı teklif etmeyeceğini söylememiştim. Bunun yerine onu öpmüştüm çünkü böyle düşünüp kıskanması hoşuma gitmişti.

Bıraksaydı yorgun olduğunu tamamen aklımdan çıkarıp öpücüklere boğardım onu, tüm gece kucağında kalırdım. Ancak öpücük daha tutkulu bir hal aldığında ve bir elim ensesinden gömleğinin düğmesine doğru kaydığında "*Bekle*." diyerek beni durdurmuş ve dudaklarımızı ayırmıştı. "*Bunun senin enerjine nasıl etki edeceğini bilmiyoruz.*"

"Umurumda değil." demiştim. O an tek düşünebildiğim ona nasıl daha fazla dokunabileceğimdi. Vücutlarımız birbirine yakın olmak zorunda gibi hissetmiştim.

Zaten bana bu kadar muhteşem hissettirdikten ve ona olan sevgimi kalbimden taşırdıktan sonra ne yapacağımı düşünmüştü ki? *İyi geceler* diyip onu uğurlayacağımı mı?

Bana kalsa bunu *asla* yapmazdım. Ancak Rahsan "*Benim umurumda."* diyerek belimden tuttuğu gibi beni kucağından indirmiş ve öpülmekten kızarıp şişmiş dudaklarıyla yüzüme bakmıştı.

O an dinlenmemi ve meditasyon yapmadan uyumamamı söylüyordu ancak onu duymuyordum çünkü dudaklarına ve ellerimi daldırdığım için iyice karışmış olan saçlarına bakmakla meşguldüm, böyle göründüğünde ona asla karşı koyamayacağımı sarsılmaz bir kesinlikle kabul ediyordum.

Ancak *o* bana karşı koyabilmiş ve tüm sızlanmalarıma karşılık "*Ben de bayıldığım için yapmıyorum."* diye homurdanmıştı. O sırada bir bacağı pencerenin dışındaydı. "*Ama sen kendini düşünmediğin için benim düşünmem gerekiyor."*

Sonra çatık kaşları bir an için yerini oyunbaz bir ifadeye bırakmıştı. *"Bu öpücüklerin devamını istiyorsan bir an önce enerjini toplamaya bak. Sonuçta ben de pek sabırlı biri sayılmam."*

Gittiğinde sarhoş gözlerle bir süre arkasından bakmış, dayanamayıp geri dönmesini beklemiştim ancak benden daha iradeliydi, geri dönmemişti.

Ben de mecburen meditasyon için rahat bir pozisyon almış, lavanta tütsüsü yakmış ve bir süre hiçbir şey düşünmeden nefesime odaklanmıştım. Beklediğimden daha çok işe yaramıştı ancak aynı zamanda, benliğimin kenara ittiğim parçalarının da farkına varmamı sağlamıştı.

O gece uzun bir süreyi bilekliğe bakarak uyanık geçirmiş, gelecekte *bizi* neyin beklediğini merak etmiştim.

Rahsan oyunbaz bir tavırla evlilikten bahsetmişti ve ben de o an gülüp geçiştirmiştim ancak bunun bir şaka olmadığını biliyordum, onun böyle bir şeyi ciddi olarak düşünmese asla söylemeyeceğini de.

Ve bu düşünce, beni heyecanlandırdığı kadar korkutuyordu da.

Sorun evlilik değildi, hayır, evlilikle birleştirmeye çalıştığım hayatın *bana ait olmamasıydı*.

Zaten onu nasıl ele geçirmiştim ki?

Çalmış mıydım, ödünç mü almıştım? Yoksa tamamen bir *hata* mıydı?

Nasıl geldiğimi bilmediğimden, nasıl *gideceğimi* de bilmiyordum ve irademle buraya gelmediğimi düşündüğümden yine iradem olmadan ortadan kaybolabileceğimden korkuyordum. Bir gün gözlerimi nasıl burada açtıysam geldiğim yerde de açabileceğimden, her gecenin son gecem olabileceğinden.

Aynada durgun yüzüme bakarken aniden tuhaf bir farkındalıkla gözlerimi kırpıştırdım. *Geldiğim yer* demiştim, *ait olduğum yer* değil.

Evet, düşüncelerimde bile kelimeleri dikkatle seçmiştim çünkü hiçbir yere ait olmadığım gerçeği içime işlemişti.

Geçmişimi hatırlamıyordum, benliğimi hatırlamıyordum, geldiğim yeri hatırlamıyordum. Öyleyse nasıl oraya *ait* olabilirdim ki? Elbette değildim.

Ancak buraya ait olduğumu da söyleyemezdim.

Ve evlilik *birine,* bir *yere* ait olmanın en kısa yollarından biriydi. Hayatları birleştirmek, beraber bir yolda yürümekti.

Oysa bu hayat bana ait değildi ve ben *benim* olduğunu iddia edip sahiplensem bile bir gün *elimden alınabileceği* gerçeğini bertaraf edemezdim. Ansızın o yolda Rahsan'ı yapayalnız bırakabileceğim ihtimalini görmezden gelemezdim.

Peki ona böyle bir kötülüğü nasıl yapabilirdim?

Nasıl bir *kitap karakteri* olduğunu, benim de bir başkasının yerine geçtiğimi ve buraya ait olmadığımı söyleyebilirdim?

Tüm gecemi bunu düşünerek geçirmiştim. Bana henüz evlilik teklif etmemişti ancak edecekse hakkımdaki *gerçeği* bilmeliydi. Ondan bunu saklayamazdım, onu böyle kandıramazdım. Risklerin farkında olmalıydı.

Ve belki de bu, aldığı karardan vazgeçmesini sağlardı.

Kalbime bir ağırlık çöktü.

Ancak gerçek, onun sırtına yükleyeceğim yüklere değer miydi?

Onu bununla yaşamaya mecbur edebilir miydim? Ona kıyabilir miydim?

Omuzlarımı düşürdüm, içimde hissettiğim ağırlık yüzünden nefes alış verişlerim de ağırlaştı. Önümdeki günü yaşamak istemedim, yatağıma dönmek ve Rahsan beni bulana kadar örtünün altında saklanmak daha cazip geldi.

Ancak yapmam gereken şeyi yaptım ve aynadaki yansımama bakarken üniformamın yakalarını düzelttim. İşim bittiğinde ise aynanın karşısında kalmaya devam ettim.

Son üç yıldır böyle görünüyordum ve öncesinde nasıl göründüğümü bilmiyordum.

Yine kahverengi saçlara sahip miydim mesela? Gözlerim yeşil miydi?

Hiçbir fikrim yoktu. Hatırlamıyordum ve hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Bu yüzden içinde yabancı hissetsem bir şekilde alışabilmiştim bu vücuda.

Peki ya Aviva Malkin olmaya?

Kabul etmem gerekirdi ki başlangıçta bu o kadar da kolay değildi, bocaladığımı da inkâr edemezdim ancak Aviva'nın yaşantısı da, yaşama şekli de bana yakın gelmişti. Bu yüzden Rahsan'ın sevmediği fazla fedakarlıklar da katlanılmaz neşe de benim için zor olmamıştı.

Sadece orijinal Aviva'dan daha hüzünlü bir ruha sahip olduğumdan emindim, bir de muhtemelen ondan daha zekiydim o kadar. Başka hiçbir şey beni "rolüme" yabancı hissettirmemişti, ara ara tükendiğimi düşünsem de sabah olduğunda devam edebilme gücünü içimde bulabilmiştim.

Öyle ki bazen kendimi gerçekten Aviva olduğuma inandırabilmiştim.

Kitabı okuduğuma dair bilgiler birer yanılsamadan ibaretti ve uyandığım günden öncesine dair hafızamı yitirmem bir hastalığın ya da lanetin habercisiydi.

Olamaz mıydı?

Sonuçta elementleri kontrol eden büyücülerin arasındaydım, ellerim yaraları iyileştiriyordu ve geceleri geçitlerden korkunç yaratıklar çıkıyordu. Böyle bir *gerçekliğin* içinde yaşarken bu teori neden saçma olacaktı ki?

Olmamıştı. En azından kendimi buna inandırmak istediğim zamanlarda.

Çünkü bazen buraya ait olmak, Aviva Malkin olmak daha *kolay* gelmişti.

Buna inanırsam sürekli belirsizlik içinde yaşamak zorunda kalmayacağımı, kimsenin bana veremeyeceği cevapları ararken yorgunluktan kütüphane masalarının üzerinde sızıp kalmayacağımı düşünmüştüm.

Ancak ne kadar istesem de bir süre sonra inandırmaya devam edememiştim kendimi, içimdeki huzursuz his ve cevaplanmayan sorular bu ihtimalin

üzerini çizmişti.

Ben de bana verilenle ne yapabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Sonuçta elimden gelen tek şey buydu ve ben istesem de istemesem de hayat devam ediyordu.

Bazen düşünmek yerine gidip temiz hava almak ya da çimenlerin üzerine basmak da daha iyi geliyordu.

Ben de gidip öyle yapmıştım. Kendimi dışarıya atmış, rüzgârın saçlarımı savurmasına ve güneşin tenimi okşamasına izin vermiştim. Bir avuç toprak ellerimden kayıp giderken gerçekliğini sorgulamayı denemiştim. Gün yavaşça biterken de tek bir şeye karar vermiştim: *Gidemiyorsam burada yaşamayı kabullenmeli ve sevmeyi denemeliydim, burası bir hapishaneymiş gibi davranmak zorunda değildim.*

Böylece "Aviva Malkin" olmuştum. Doğru veya yanlış, ancak kesinlikle olması gerekenden *farklı* bir Aviva Malkin.

Karakterin başlayıp bittiği yer neresi ya da tamamıyla kendim miyim yoksa yazılandan kalan boşlukları mı dolduruyorum bilmiyordum ancak bir şekilde olmuştum ve kendimi diğerlerinin arasına sıkıştırmayı başarmıştım.

Ve şimdi, sahnenin gerisinde ve gerçeğin gölgelere karıştığı yerde kendi hikayemi yazıyordum.

En beklemediğim insan ellerimi tutuyordu, dudaklarımı öpüyordu ve içimi öyle hislerle dolduruyordu ki beni *daha fazlası* olduğuna inandırıyordu. Yaşayabileceğim en güzel hayatın onunla olduğuna, buraya boşuna gelmediğime ve her şeyin birlikte daha güzel olacağına.

Kulağıma rüyalardan yapılma sözler fısıldıyor ve beni kollarının arasında uyutuyordu, gülümseyerek daldığım uykulardan hiç uyanmak istemiyordum.

Ancak o yanımda olmadığında bir kâbustan uyanır gibi dehşetle gözlerimi açıyor, gölgelerin duvar diplerinde biriktiğini ve üstüme gelmek için fırsat beklediğini görüyordum. Düşünceler beynimi kemiriyordu.

Evet, Rahsan hayatı olduğundan daha toz pembe görmemi ve kesinlikle burayı daha çok sevmemi sağlıyordu ancak bu, burada gözlerimi açtığımdan beri bildiğim gerçeği değiştirmiyordu.

Aksine, yalnızken sadece kendime karşı sorumluyken şimdi ona karşı da sorumlu hissediyordum ve yüküm de kaybedebileceklerim de artıyordu.

Onun kollarındayken gözlerimi kötü olan her şeye karşı kapatabilsem de belirsizlik içimde bir kara delik gibi büyüyordu.

Bazen *biz* bile gerçek miyiz emin olamıyordum.

Orijinal kurguda kesinlikle yazılmadığımızı düşünüyor fakat gözlerim azıcık dalsa ya da o düşünceler zincirinden kopamasam kurgudaki Aviva ve Rahsan'ın da birlikte olduğundan ama bunu kimsenin bilmediğinden şüpheleniyordum. Üstelik düşünmeye devam ettikçe bu teori saçma gelse bile şüpheleri tamamen silemiyordum.

Birbirimize sadece yazıldığımız için mi âşık olduk yoksa bunu seçtik mi bilmiyordum. Sonra düşünmekten o kadar bunalıyordum ki *bunun bir önemi var mı?* noktasına geliyordum.

Tıpkı dün gece olduğu gibi.

Ayrıca bu düşüncenin yarattığı başka bir sorunu, yani âşık olduğu kişinin *ben* olup olmadığını da umursamıyordum. Sonuçta tanıştığımızdan beri bu hayatı *ben* yaşıyordum ve onu tanıyan da, onunla yakınlaşan da *ben* olmuştum.

Rolümün farkındaydım ancak uslu bir Aviva olmayı seçmemiştim, benim için kısıtlı olarak yazılan *yardımcı-en yakın arkadaş* rolü onun yörüngesine girmemle birlikte önemini yitirmişti.

Şimdi boynumda kolyesini, bileğimde çiçeklerini taşıyordum ve hafta sonu babasıyla tanışmam gerekiyordu.

Ayrıca bana bir dans borcu vardı ve Bahar Balosu gecesi beni korkutacak onca şeyi bünyesinde taşımasına rağmen sırf bunun için bile hâlâ cazipti.

Odadan ayrılmadan önce son bir kez bilekliğe baktım ve derin bir nefes alarak kumaşı üzerine kapattım. Her şey gözümde büyüdüğü için zihnimde bir yapılacaklar listesi vardı ve ilk birkaç sırayı hallettiğim için üzerini karalamıştım.

Şimdi sırada kahvaltı vardı, dün gece aldığım karara göre de arkadaşlarımın bilekliği görmesini sağlayacaktım.

Rahsan manipülesini romantik jestlerle ve tatlı sözlerle yapıyordu, iyi olduğu için de hakkını vermem gerekiyordu. Evet, kesinlikle adil oynamıyordu ancak işleri hızlandırmak istemesine kızmıyordum. Zira hızlanması *gerekiyordu*.

Bahar Balosu'na çok az kalmıştı ve arkadaşlarımla bir an önce konuşmalıydım.

Kavga etmeye, beni ikna etme çabalarını savuşturmaya ve beraberinde gelecek tüm o strese hazır olduğumu söyleyemezdim fakat yalnızca iki gün sonra babasıyla tanışacağım gerçeğini de göz ardı edemezdim.

Bu konuda takvimim epey doluydu ve sadece bunlarla da kalmıyordu. Mezun olduktan sonra ne yapacağımız belli değildi ve ikimiz de ayrılmaya meyilli gözükmesek de ileride ne olacağından emin değildik. Üstelik en iyi ihtimalde bile hayatını karartmam gerekiyordu. *Hem de buraya ait olmadığımı ve onun çocukken okuduğum bir kitabın karakteri olduğunu söyleyerek.*

O konuşmayı henüz hayal edemiyor, düşünmek bile gözlerimi sımsıkı kapatmama sebep oluyordu çünkü tam bir *felaket* olacağını biliyordum.

Aksi nasıl mümkün olabilirdi ki zaten? Bu sindirmesi kolay bir şey miydi?

Hoş, sözlerime inanacağı ne belliydi?

Gerçekçi biriydi ve ona bunu ilk söylediğimde şaka olduğunu düşünmesi muhtemeldi. Bana gülecek, durmamı söyleyecek ve hâlâ *ciddi* olduğumu gördüğünde...*sorgulamaya başlayacaktı.*

Sonra da çıldırmaya.

Artık onu tanımaya başlıyordum ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar soracağını, benden benim bile bilmediğim cevapları isteyeceğini biliyordum.

Asıl bilmediğim bunun ne kadar süreceği ve sonunda bizi neyin beklediğiydi.

Kalbim bu düşüncelerle sıkıştı, elimi üzerine koyup rahatlamaya çalıştım ancak işe yaramadı.

Ona gerçeği vermek gerçekten de hayatını karartmaz mıydı?

Bildiği her şeyi sorgulayacak, kendini benden bile beter şekilde kütüphaneye kapatacak, günlerce uyumayacak ve belki de...benden uzaklaşacaktı. Her halükârda kendini çok yıpratacaktı.

Dalgın bir şekilde koridorda yürürken o süreci hayal etmeye çalıştım. Merdivenleri indiğim sırada bir yanım bunu bilmesi gerektiğini düşünüyordu, bir yanım ise onun iyiliği için çenemin sonsuza dek kapalı durması gerektiğini.

Her şeyin iyi olacağına inanmak epey saf bir hareketti ancak bir gün arkamda iz bırakmadan kaybolacağım da garanti değildi. Üstelik saf davranmayı onu bu gerçekle yaşamaya bırakmaya tercih ederdim. Hem de her zaman.

Bunca zaman öyle yapmamış mıydım zaten?

Bu dünyada yapayalnız kalmış ve derdimi kimseye anlatamamıştım. Bundan sonra da anlatmayacaktım.

Rahsan istediği kadar savunmasız olduğumu düşünebilirdi ancak bu konuda *onu* koruması gereken *bendim* ve böyle daha mutlu olacağını bileceksem çektiğim çileden hiç şikâyet etmezdim. Sonuçta kendimi buraya zor sığdırmıştım, bir de onu yerinden edemezdim.

Merdivenleri inip yemek salonuna yaklaşırken burnuma güzel kokular geldi ve ne kadar aç olduğumu ancak o zaman fark ettim. Daha karnımı bile doyurmamıştım fakat uyandığımdan beri derin düşüncelerin arasındaydım.

Ve şimdi sıyrılma zamanıydı.

Matias ve Serafina her zaman oturduğumuz masaya karşılıklı olarak oturmuş fakat henüz yemeklerini almamışlardı. Onlara doğru yürürken adımlarımı hızlandırdım. Yaklaşınca Serafina beni fark etti ve gülümseyerek ayağa kalktı. "Günaydın! On dakika daha gelmeseydin kapında bitecektim."

"Günaydın." dedim ben de gülümseyerek. "Bu aralar az buçuk var olan uyku düzenimi de yitirmiş olabilirim."

"Evet, belli oluyor. Pek ortalıkta da gözükmüyorsun zaten."

Güldüm ve "Siz sürekli antrenmanda olduğunuz için olabilir mi?" diyerek geçiştirmeyi denedim. O sırada Matias ayağa kalktı.

"Sahiden, ne yapıyorsun biz yokken?"

"Genelde seralarda oluyorum." dedim. Bu yalan değildi.

Ancak epey gergindim ve konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum.

Ya da değiştireceğimi.

Yüzüme baktıklarında sakladığım her şeyi görüyorlarmış gibi geliyordu, bu da sürekli gülümsemek zorunda hissetmeme sebep oluyordu.

Yemeklerimizi almak için beraber yürümeye başladık, o sırada sağ tarafımdaki Matias dönüp bana baktı.

"Dersleriniz bitmedi mi?"

"Bitti ama ben diğerleri gibi kalan zamanımın tadını çıkarmak yerine kendime işkence etmeyi seçiyorum."

"Miriam'ın diğer öğrencileriyle birlikte mi?"

"Aslında...son sınıfların çoğu araştırmayı bıraktı. Rimona'yı bile o günden sonra pek görmedim. Alt sınıflar da risk almak istemedi. Sanırım geriye sadece ben kaldım."

Omuz silktim ancak epey detay verdiğimden dolayı onları sıkıyor gibi hissettim, bu yüzden de "Bugün yine seralarda olacağım, sizin arenadaki antrenmanınıza kadar elbette." diyerek konuyu değiştirdim. "Bunun için heyecanlı mısın?"

Matias soruyu sorarken onu omzumla dürtmeme başını iki yana doğru sallayarak güldü. "Değilim ama tereddütlüyüm."

"Ne için?"

"Birlikte uyumlu hareket edebileceğimizi düşünmüyorum."

"Onu kimse düşünmüyor." diyerek araya girdi Serafina. Üçümüz de bir tepsi kapıp aşçıların karşısına sıralandık.

"Hey!" diye kızdım. "Neden hemen olumsuz düşüncelere kapılıyorsunuz ki?"

Matias güldü ve tepsisine bir tabak patates püresi yerleştirdi. "Şifacı olduğun için böyle söylemen normal."

Sinirden gülesim geldi, onlara zihnimi meşgul eden şeyleri göstermek istedim. Ancak o an sadece bezgin bir sesle itiraz edebildim.

"Meditasyon dersini hepimiz aldık, hem de birinci sınıf boyunca!"

"Ve sadece şifacılar düzenli olarak yapmaya devam etti."

"Açıkça belli oluyor ki siz de yapmaya devam etmeliymişsiniz." Derin bir nefes aldım ve sıranın sonuna geldiğim için tepsime bir elma yerleştirdim. "Neyse, daha fazla tartışmak istemiyorum. Önce karnımı doyurmam gerek."

"Benim de." diyerek arkasına dönüp bana baktı Matias. İkimiz de açlığa hiç dayanamazdık.

Ona hafifçe gülümsedim. "Şimdilik sadece her şeyin iyi olacağına inanalım, tamam mı?"

Belli belirsiz başını salladı. "Denerim."

Tekrar masamıza geldik ve Matias karşıya, Serafina ise yanıma oturdu. Bir süre sessizce yemeğimizi yedik.

Etraftaki gözlerin Matias'ın üzerinde olduğunu, bugün yapılacak antrenman hakkında fısıldaştıklarını biliyordum ancak herhangi bir yorumda bulunmadım. Onun yerine bu büyük olayın diğer öznesini, yani Rahsan'ı merak ettim. *Kahvaltısını etmiş miydi?*

Gözlerimi hızlıca etrafta gezdirdim ancak -tabii ki- onu göremedim. Sadece kendi istediğinde ortaya çıkıyor gibiydi ve kız arkadaşı olsam da nereye kaybolduğundan emin değildim. İnsanlardan ve kalabalıktan hoşlanmıyordu, bu yüzden akademinin sessiz ve karanlık bir köşesinde tek başına yiyor olmasına şaşırmazdım.

Belki de çoktan yemişti ve meditasyon yapıyordu.

İşte asıl *buna* şaşırmazdım.

Rahsan tanıdığım en sorumluluk sahibi insandı ve onu tanımaya başladığım zamanlarda iyi bir büyücü olmak için ne kadar uğraştığını görmek beni şaşırtmıştı. Zira onun için kazanmak yetmiyordu, gücünü stabil tutması ve kontrolün hep kendisinde olması da gerekiyordu.

Bu yüzden, ne kadar zor olsa da, onun için endişelenmemeye çalıştım. Sonuçta ne yaptığını gayet iyi biliyordu ve bugün göreceklerim beni tedirgin etse de önem listemin ilk üçünde yer almıyordu. İkisi de işin inat kısmındaydı ve zamanları azaldıkça yola geleceklerinden emindim. Üstelik endişelenecek daha önemli şeylere sahiptim.

Ve yemek yerken bunlardan birini neredeyse unutmuş vaziyetteydim.

Neredeyse. Çünkü çatalımı dilimlenmiş bir domatese batırdığım sırada farkında olmadan pelerinimin kumaşı açılmış ve bilekliğim ortaya çıkmıştı. Bunun olduğunu da hemen yanımda oturan Serafina bileğimi tutana kadar anlamamıştım.

"NE?" demişti son harfi uzatıp ikimizin de bakışlarını önce kendine, sonra da tuttuğu bileğime çevirirken. Sesi şaşkındı ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Anında kızardım. Onlara kontrollü bir şekilde gösterme fırsatını kaçırdığım için de biraz da kendime kızdım.

"Demek bir kavalyen var! Kim bu şanslı kişi? Yakışıklı şifacılardan birisi mi? Yoksa seralarda bu kadar vakit geçirmenin tek sebebi panzehir bulmak değil mi?"

Serafina'nın nefes bile almadan sorduğu sorulara güldüm. Ancak imalı sesine ya da beni yakalamış olmasına değil, gerçeğin bununla uzaktan yakından alakası olmamasına.

"Hayır, bir şifacı değil." Bilekliği kapatmak için kumaşı kavradım, anında bana engel oldu. "Dur, biraz daha incelemek istiyorum!"

Dediği gibi daha yakından bakmak için bileğimi kaldırdı ve samimi bir mutlulukla "Çok güzelmiş." dedi. Bu sefer sesi daha sakindi. "Sen de benimkini görmek ister misin?"

"Tabii ki!"

İkimiz de anında neşelenmiş, genç kızlığımıza bağlı tüm hisleri doruklarda yaşamaya başlamıştık. Buna ihtiyacım olduğunu başıma gelene kadar anlamamıştım.

Serafina'nın bilekliğindeki çiçekler maviyle sarının tonlarındaydı ve benimkinden abartılı olsa da kesinlikle çok şıktı.

"Mükemmel!" dedim gördüğümde gözlerimi büyüterek. "Elbisenle de harika olacak!"

Gözleri hevesle parladı.

"Evet! Ben de ilk gördüğümde aynısını düşünmüştüm!"

Dayanamayıp Matias'a döndüm. "Aferin, zevklisin."

O ana kadar sessiz bir gülümsemeyle bizi izleyen Matias, bunu söylememle birlikte gösterisi biten bir şovmen gibi eğildi ve onu övmemize izin verdi.

Ancak Serafina geçiştirme numaralarımı yemedi.

"*Seninki* de hiç fena değilmiş," dedi gülerek. "Seni tanıdığı belli."

Seninki derken kastettiğinin bilekliğim değil de Rahsan olduğunu hemen anladım.

Kimden bahsettiğini bilse asla böyle konuşmayacağı gerçeğine de biraz hüzünlendim ancak buna değil, sonunda onunla *böyle* şeyleri konuşabiliyor olmama odaklanmayı seçtim. Bunu yapabilmeyi çok istemiştim.

"Evet." Onu hatırlamak yüzümde tatlı bir gülümsemenin yayılmasına sebep oldu. "Dikkatli birisidir."

"Kim peki? Söyle artık, çatlayacağım yoksa!"

Serafina'nın sabırsızlandığı belliydi. Matias da sessiz kalsa bile ilgiyle dinliyordu ve merak ettiğini anlayabiliyordum. Zaten Serafina bunu söylediği anda masaya doğru yaklaşmış, dirseklerini üzerine yaslayarak bana bakmıştı.

Bir an ne yapacağımı şaşırarak gözlerimi kaçırdım. Böyle şeylere karşı *gerçekten* hazırlıksızdım.

"Şey...henüz bunu söyleyemem."

"Nedenmiş o?"

Önce bugünkü antrenmanın nasıl geçtiğini görmem gerekiyor.

"Sürpriz olsun istiyorum."

Bunu dediğim anda yüzümü buruşturma isteğiyle savaştım. *Rahsan'ın söylediği şeyleri tekrarladığıma inanamıyordum.*

Beni gerçekten de ele geçiriyordu.

Ancak kim olduğunu burada, yemek salonunda ve herkesin ortasında söyleyemezdim. Öğrendiklerinde pek hoşlarına gitmeyeceğini *ima etmem* bile her şeyi berbat ederdi. Sonuçta kimden onun kadar nefret ediyorlardı ki?

Herhangi bir ismi söyleyebilirdim, *onunki dışında.*

"Ne yani," dedi Serafina, anlamadığını açıkça belli ederek. "Onu balo gecesi görmemizi mi istiyorsun?"

"Hayır!" dedim hemen. Bu en kötü senaryomdu, düşüncesi bile başlı başına kâbustu. "*O kadar da* sürpriz olsun istemiyorum."

"Öyleyse?"

"Sadece doğru zamanı kolluyorum." Çatalımı tabağın üzerine bırakıp bakışlarımı ikisinin de üzerinde gezdirdim. "Bu burada konuşmak istediğim türden bir konu değil. Üstelik önceliğimiz antrenman. O iyi geçsin, size kim olduğunu söyleyeceğim."

Gerginlikten kaskatı kesilmiş bir şekilde nefesimi verdim ve bir süre daha yüzlerini inceledim. Hemen öğrenmek istediklerini biliyordum ancak sözlerim onları ikna etmeyi başardı.

Yemeğini bitiren Matias, dudaklarını sildiği peçeteyi gelişigüzel bir şekilde tepsinin üstüne bıraktı ve geriye doğru yaslandı. "Pekala."

Serafina ise onun kadar çabuk pes etmedi. Ona söylemediğim için hayal kırıklığına uğradığını biliyordum, sonuçta bileklik sıradan bir kavalye anlamına gelse bile saklamayı istemem daha *özel* bir şey olduğunu açıkça gösteriyordu. Ona hiçbir şey söylemediğimi biliyordu.

Bunu yapmayı *istemiştim* ama. Hem de çok.

Bu yüzden gözlerini tabağına indirip "Sen nasıl istersen." dediğinde onunkiyle beraber benim kalbim de sızladı.

Dün gece onlara bilekliği göstermeye karar vermiştim ancak Rahsan'dan bahsetme işini biraz daha sonraya ertelemiştim. Aslında, tüm konuşmayı antrenmanın nasıl geçeceğine bağlamıştım.

Eğer her şey yolunda gider de Matias ile Rahsan arenada bir takım olabileceklerini gösterirse akşam yemeğinden sonra ikisini de karşıma alacak ve ne kadar zor olursa olsun bu konuşmayı yapacaktım.

Ancak kötü geçerse başka bir şey bulmam gerekecekti.

Umudum birlikte çalışabilmelerinden yanaydı. Böylece sonsuza kadar *düşman* kalmalarına gerek olmadığını, istediklerinde ittifak kurabileceklerini görmüş olacaklardı.

Hem belki gerçeği söylediğimde hemen pençelerini çıkarmaz, bana ilişkim hakkında felaket teorilerini anlatmazlardı.

Rahsan Zev'iv'in sandıkları kadar kötü olmadığının farkına varırlardı.

Düşüncelerim yüzünden farkında olmadan iç çektim. Yine gereksiz bir iyimserliğe kapılıyor gibiydim. Oysa işlerin o kadar kolay ilerlemeyeceğini bana göstermişlerdi.

Üstelik Rahsan'ın da bu konuda parmağını kımıldatmayacağından emindim. Serafina ve Matias'ın onu nasıl gördüğüyle ilgilenmiyordu, arkadaş olmak gibi bir gayesi kesinlikle yoktu. *Benim için bile.*

Masadan ilk ayrılan, yemeği de ilk bitiren Matias oldu. Bizimle kısa bir süre daha oturmuş ancak sessizleşip kendi içimize döndüğümüzü fark ettiğinde daha fazla geç kalamayacağına karar vermişti.

"Artık gitsem iyi olur, Zev'iv ile geçireceğim *harika* saatler beni bekliyor."

Bezgin sesine gülümsedim ve Serafina'nın ardından ben de ona başarılar diledim. Kapıdan çıkıp merdivenlere yönelmesini ve özel olarak antrenman yaptıkları yer altındaki arenaya gidişini izlerken başka bir versiyonda gizlice en yakın arkadaş olmalarını diledim. Öyle olsa neler olabileceğini hayal ettim.

Bu sadece benim işimin kolaylaşmasıyla ilgili değildi, tüm sevdiklerimi bir arada görmek isterdim. *Bu bencillik miydi?*

"Tek bir soru : onunla mutlu musun?"

"Hm?" Kapıldığım hayallerden sıyrılıp Serafina'ya döndüğümde bana baktığını gördüm. Gözleri beklenti doluydu ve çatalıyla patates püresinin kalan kısmını dürtüklüyordu.

"Seninkiyle yani?" dedi açıklarcasına. "İsmini bilmediğimden nasıl hitap etmem gerektiğini de bilmiyorum. *Gizemli çocuk* kulağa çok mu sevimsiz geliyor?"

Söylerken yüzünü buruşturduğu için ben de kendime engel olamayıp burnumu kırıştırdım ve güldüm.

"Evet. Hem ona bir hitap şekli bulmamızı gerektirecek kadar gizli tutmayı planlamıyorum."

"Peki neden söylemiyorsun?" dedi hevesle. Anında oturuşunu dikleştirmiş, cevabımla beraber canlanmıştı.

Alt dudağımı ısırarak suratına baktım. Söylemiyor değil, *söyleyemiyordum*.

Bunun arkadaşlığımızı zedeleyeceğinden korkuyordum ki bir noktada bunun gerçekleşeceğini biliyordum. Mezun olmak üzereydik, bunca zamanı birlikte geçirmiştik ve onlardan bu şekilde ayrılmak istemiyordum.

İstediğim hepimizin mutlu olduğu bir yol bulmaktı ancak kimse o yola meyilli görünmüyordu.

Sessiz kaldığımda Serafina bunu kendince yorumladı ve "Emin olmak mı istiyorsun?" diye sordu.

Böylece yalan söylemek zorunda kaldım. "Öyle de denebilir."

Oysa Rahsan'dan emin olmamı gerektiren bir durum yoktu. Onu gururla karşılarına çıkarabilmek ikimizin de hakkıydı.

"Peki nasıl görünüyor?"

"Serafina!"

"Ne?" dedi gülerek. "Sadece senin daha önce birisinden hoşlandığını görmedim ve *tipinin* ne olduğunu merak ediyorum."

"Emin ol o benim tipim falan değildi."

"Değil miydi?"

"Yani...nasıl birisinden hoşlanacağımı düşünsem onun gibi görünen birisini seçmezdim. Ama artık öyle değil."

Gülüşü büyüdü. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu ve bunu beklemediği her halinden belli oluyordu. "Yani artık tipin?"

Artık ondan başka kimseyi düşünemiyorum bile.

Bunu ona söyleyemediğim için suyuma uzandım, o ise beni rahat bırakmadı.

"Düşündüğümden daha mı ciddi yoksa? Ondan *hoşlanıyor* musun?"

Zorlukla yutkundum. "Serafina!"

"Ne? Mızıkçılık yapamazsın! Sen de bana Matias ile ilgili milyon soru sormuştun!"

Haklıydı. O yüzden karşı çıkamadım ve tepsilerimizi bırakıp bahçeye çıktığımızda sorularını olabildiğinde cevaplamaya çalıştım. Rahsan'ın kimliğini ele verebilecek kadar tehlikeli olanların etrafında dolandım.

O ise mutlu bir şekilde koluma girdi ve bana seralara kadar eşlik etti. İsmini söyleyemesem de en yakın arkadaşıma aşık olduğum kişiden bahsetmek epey iyi hissettirdi.

"Yani ondan hoşlanıyorsun?" dedi en sonunda, ilk seranın girişinin önüne vardığımızda. Fazla vakti olmadığını biliyordum, diğer ışık büyücüleri antrenmanlarına başlamak için arenada onu bekliyordu.

Ancak o benim için vakit ayırmayı seçmişti. Kiminle birlikte olduğumla gerçekten ilgileniyor ve mutluluğumu umursuyordu.

Sanırım bazen kendimi onların gözünde fazla küçültüyor, bana ne kadar değer verdiklerini unutuyordum.

Tatlı bir meltem saçlarımı savururken önüme gelen tutamları kulağımın arkasına ittim ve gülümsememi bastıramadığım için başımı öne doğru eğdim.

"Evet, ondan hoşlanıyorum."

"Peki nasıl oldu da ondan hiç bahsetmedin?"

Bunu bana sormak yerine daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. Belki de fark etmediğine şaşıyordu.

Önemli değilmiş gibi omuz silktim. "Daha çok içimde yaşıyorum sanırım."

Hayır.

Aslında o sizin düşmanınız ve öğrendiğiniz anda öfkeden köpükler saçacaksınız.

Ancak o an, Serafina en tatlı gülümsemelerinden biriyle bana baktı ve omzuma dokundu.

"Bundan sonra yaşama öyleyse. Onunla tanışmak ve sizi yan yana görmek için sabırsızlanıyorum."

Ona veda etmeden önce gülümsememi korumayı zor başardım. "İnan ben de."

❊

Üçüncü seranın içinde yalnızdım.

Birinci sınıflar sıkıntıdan patlayıp isyan etse de ders görmeye devam ediyordu, ikinci sınıflar ise Bayan Topaz'ın gözetimi altında ayak işleri yapıyordu. Çoğu dışarıdaydı ve bahçeyi yaz için hazırlıyordu, zira en büyük bitki hasadını o zaman yapıyorduk.

Güzel havaların tadını çıkaran tek kesim üçüncü sınıflardı. Üstelik sadece şifacılar arasında değil, tüm okulda. Herkes gösteri telaşı ve mezun olduktan sonra ne yapacakları kaygısı içerisindeyken onlar çimenlere bir örtü serip güneşlenebiliyordu. Bu da herkesin onlara karşı kinlenmesine sebep oluyordu, büyücülerin çoğu en az bir kere şifacı olmayı diliyordu.

Geçen yıl ben de onların yaptığı gibi gezmiş, okuldan kasabaya kadar olan mesafeyi günlük yürüyüş rotam haline getirmiştim.

Oysa şimdi o günler hiç yaşanmamış gibi geliyordu.

Hazırladığım formülün bir kere daha köpürmesini izlerken hayal kırıklığı ile öfke karışımı bir ses çıkardım ve tüy kalemi mürekkebin içine batırdım. İstesem geçen yılki günlerden birini şimdi yaşayabileceğimi biliyordum ancak aynı kaygısızlıkta olmayacağım için hiç buna yanaşmıyordum.

Sonuçta kendimi tanıyordum. Aklımın burada kalacağını ve gelmeseydim yapabileceklerimi abartacağımı, en sonunda da kendimi suçlu hissedeceğimi biliyordum. *Soluğu yine burada alacağımı.*

Yeni formülün sonuçlarını defterime yazarken içim sıkıntı doluydu. Gerçekten hayal kırıklığına uğramıştım çünkü bir ipucu, en azından bir başlangıç bulduğumu sanmıştım ancak düşündüğüm bitkilerin hiçbiri işe yaramamıştı.

Hepsini farklı şekillerde defalarca kez formüle katmıştım; damıtarak, kurutarak, ezerek, doğrayarak. Ancak ne yaparsam yapayım elle tutulur bir sonuca ulaşamamıştım. Her birini ince ince yazmış, neyi nasıl yaptığımı en ufak detayına kadar açıklamıştım fakat hepsinin sonuç kısmında başarısız olduğu yazılıydı.

İç çekerken moralimi daha fazla bozmamaya, kendimi toparlamaya çalıştım. Rahsan haklıydı, kolay olsaydı şimdiye kadar çoktan başka birisi yapardı.

Mürekkebin kurumasını beklerken sayfanın tamamında göz gezdirdim ve adımlarım arasında bir hata var mı anlamaya çalıştım. Her şey düzgün görünüyordu ve bu beni daha çok üzüyordu çünkü en başa döndüğüm anlamına geliyordu. Ellerim yine bomboştu.

Eşyalarımı toparken kütüphaneye gitmeye karar verdim. Birkaç temiz parşömen sayfasına ve bolca sabra ihtiyacım olacaktı.

Ancak dağınıklığımı topladığım sırada birisi telaşlı adımlarla üçüncü seraya girdi ve beni gördüğü anda orada olmamı beklemiyormuş gibi olduğu yere çivilendi.

"Aviva?"

Tanıdık ses, karmaşık notlarımı düzenleme çabamı sonlandırdı ve tüm tomarı öylece masanın üzerine bırakarak başımı kaldırdım. "Bayan Miriam!"

Ortada buluştuk. Kendime engel olamayıp sarıldığımda onu gördüğüme gerçekten sevinmiştim ve bozuk moralim biraz olsun düzelmişti.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu geri çekilirken. Beni burada görmeyi gerçekten beklememişti, özellikle de tüm son sınıflar arenada diğer büyücüleri izlerken.

"Yoksa hâlâ araştırma mı yapıyorsun?"

"Evet ama lütfen bana o gururlu gözlerle bakmayın, hiçbir yol kat edemedim."

"Saçmalama!"

Bayan Miriam'ın bu enerjik hallerini özlemiştim ve onu etrafta görememenin suçlusunu kendim saydığım için masaya doğru süzülüşünü izlemek yüreğimi ezmişti. Sonraki birkaç dakikayı ise ona karmaşık notlarım arasından önemli olanları çekip çıkarmak ve yaptıklarımı açıklamakla geçirmiştim.

Beni dikkatle dinlemiş, ara ara soru sormak için sözümü kesmiş ve en sonunda da gülümseyerek "Aferin." demişti. "Titizlikle çalışmış ve iyi bir iş çıkarmışsın."

"Ama..."

"Aması yok, deneye yanıla olur bu işler. En azından sistematik gidiyor ve deneylerini düzgünce açıklıyorsun. Ayrıca pes etmemişsin, araştırmaya devam ettiğini görmek beni çok sevindirdi."

Bir süre yüzümü inceledi. Takdir edilmek kesinlikle çok iyi gelmişti ancak kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. Bundan sora ne olacağını biliyordum. Sadece hazır olduğumdan emin olamıyordum.

"Mezun olduktan sonra ne yapmayı düşünüyorsun, Aviva?"

"Ben...henüz karar vermedim efendim."

Nefesimi tuttum. Ardından, buraya geldiğimden beri bildiğim -*beklediğim*- teklif, Bayan Miriam'ın dudakları arasından döküldü.

"Kalıp benim yardımcım olmak ister misin?"

Yutkundum. Orijinal Aviva'nın severek kabul ettiği teklif karşımdaydı ve ben sessiz kalıp bunu değerlendirirken Bayan Miriam beni ikna etmek adına daha çok şey söylüyordu.

"Araştırmaya burada devam edersin, okulda kaldığın için maaşın olur ve benimle birlikte derslere girersin. Sonra belki kendin de eğitmen olursun. Bay Tov'un yakında emekli olacağını biliyor muydun? Onun yerine geçip *İleri Şifa Büyüleri* eğitmeni olabilirsin mesela. Ne dersin?"

Söylediği her yeni şeyle birlikte gözümün önüne başka bir görüntü geldi, hayatımın nasıl olabileceğini hayal ettim.

Orijinal kurguda Aviva bu teklifi kabul ediyor ve Serafina ile Matias ayrılırken o burada, Amphis'te kalıyordu. Sonra da ona dair pek bir şey görmüyorduk. Zira kitabın son kısımları Akademi'den sonraki hayatı ve Rahsan'ın bir tirana dönüşmesini anlatıyordu. Haliyle de Aviva bu kısımlarda yer almıyordu.

Kitabın içinde gözlerimi açtığımdan bu yana fikirlerim çok sık değişmişti ancak nihayetinde en güvenli gördüğüm seçenekte, yani hiçbir şeyi bozmadan aynı şekilde ilerlemekte karar kılmıştım.

Ve elbette bu planım Rahsan'ın hayatıma girmesiyle suya düşmüştü, her şeyi geri dönülemez şekilde değiştirmiştim.

Bu mantığa göre de burada kalmayı *seçmemeliydim* ancak Bayan Miriam'a söylediklerimde samimiydim. Henüz ne yapacağıma gerçekten karar vermemiştim ve seçeneklerimden de emin değildim.

Sessizliğim hevesini kırdı ve gözlerindeki ışıltı yerini dingin bir ifadeye bıraktı. "Affedersin, fazla mı üstüne geldim?"

"Hayır!" dedim hemen. "Teklifiniz için gerçekten teşekkür ederim, benim için ne kadar büyük bir onur tahmin bile edemezsiniz. Benim sadece..."

"Biraz düşünmeye ihtiyacın var?"

Rahatlayarak nefesimi verdim. "Evet."

Tatlı bir gülümsemeyle yüzüme baktı. "Elbette. Düşünmelisin de."

"Peki kararımı en geç ne zaman bildirebilirim?"

"Acele etme, yaz boyu burada olacağım ancak okul yılı başlamadan önce en azından bana bir mektup yolla, tamam mı? Kabul etmeye karar verirsen de detayları konuşmak için yanıma gelmekten çekinme."

Kocaman gülümsedim ve ona sarılma isteğimi bastırmaya çalıştım. "Teşekkür ederim Bayan Miriam!"

"Rica ederim." Şefkatle koluma dokundu. "Bunu kararını etkilemek için söylemiyorum ama kalırsan beni gerçekten çok mutlu edersin. Burada senin gibi azimli ve çalışkan şifacılara ihtiyacımız var."

Övgüleri kalbimi ısıttı. En azından bunca zaman bir hiç uğruna çalışmamıştım. "Teşekkür ederim."

Ancak o, bunu söyledikten sonra beklemediğim şekilde kaşlarını çattı ve beni azarladı. "Ayrıca kendini bu kadar yorma. Görüyorum ki enerjin epey azalmış."

Bayan Miriam şifacılarda nadiren görülen özelliklerden birisine sahipti ve herkesin enerji alanını diğer şifacılara nazaran çok daha net bir şekilde görebiliyordu. Bunu unutmuştum ve şimdi karşısında durmak çıplak kalmak gibi hissettiriyordu.

"Şey..." dedim. Elbette ona enerjimin bu durumda olmasının gerçek sebebini söyleyemezdim. "Meditasyon yapmaya çalışıyorum aslında."

"Yapmalısın da. Sakın aksatma. Ancak şimdilik..." Uzanıp elimi tuttu ve gözlerini kapattı. Ne yaptığını anlayamadan da bu bunaltıcı seranın içinde bile ferahlatacak türden enerjisini bana aktardı.

"Bayan Miriam!" dedim gözlerimi kocaman açarak. Bunu beklemiyordum. "Ben ne diyeceğimi bilmiyorum, gerçekten teşekkür ederim."

"Rica ederim." Avuçlarının arasındaki elimi hafifçe pat patladı. "Buna ihtiyacın var gibi görünüyordu. Dediğim gibi kendini bu kadar yorma ve biraz ara ver. Hem bugün arkadaşlarının bir gösterisi yok mu?"

Sözleri karşısında kızardım. Günlerdir doğru düzgün akademide değildi ancak son dedikoduları duymayı başarabilmişti. Üstelik Matias'ı kastederek *arkadaşın* değil, *arkadaşların* demişti çünkü Rahsan'la ilişkimden haberdardı. En azından revirde onun yanında kalacak kadar onu umursadığımı biliyordu.

"Şey, evet." diyerek rahatsızca yerimde kıpırdandım. "Ben de o zamana kadar kütüphanede olmayı düşünüyordum."

"Düşünme. Git ve diğerleri gibi güzel havanın tadını çıkar. Sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Gülümsedim. Başka birinin sorumluluklarımı hafifletmesi ve bana izin vermesi iyi hissettirmişti. "Tamamdır, teşekkür ederim."

Bayan Miriam'la vedalaştım ve notlarımı toparlayıp seradan ayrıldım. Sonra da hepsini gelişigüzel bir şekilde odamdaki çalışma masasının üzerine bırakıp uçarcasına bahçeye çıktım. Milo ve birkaç üçüncü sınıfı arenayı gören bir tepenin üzerinde piknik yaparken görmüştüm ve bir sonraki durağım orası olmuştu.

Öğle arasına kadar da yanlarında oturup sohbetlerine katılmıştım. Çoğu zaman sessiz kalıp büyücülerin gösterilerini izlemiş, kendimizce artı ve eksilerini dile getirmiştik.

Milo'ya Bayan Miriam'ın teklifinden bahsetmemiştim. Serafina ve Matias'a da bahsetmeyi düşünmüyordum çünkü kararımı etkilesinler istemiyordum. Bana kalmamı söyleyeceklerini biliyordum.

Bu karşı konulamayacak kadar iyi tekliflerden birisiydi ve şifacıların çok az bir kısmı mezun olmadan önce böyle bir tanesini elde ederdi.

Kafa karışıklığı içerisinde çimlere, örtünün üzerine uzanmış ve gözlerimi kapatarak bir süre daha bunu düşünmüştüm. Arılar uçuşup etraftaki çiçeklerden polen toplarken sezgilerimin bana ne söylediğini dinlemeyi denemiştim.

Ancak öğrenebildiğim tek şey önce Rahsan'a söylemem gerektiği olmuştu.

Elbette hayatımı onunkine bağımlı kılmayı ya da sözlerine göre hareket etmeyi düşünmüyordum ancak erkek arkadaşım olarak gelecek planlarımı duymaya hakkı olduğuna inanıyordum. Zira onunkileri duymayı da ben istiyordum.

Böylece karar vermeyi sonraya ertelemiş ve biraz daha güneşin tadını çıkarmıştım. Milo yemek vaktinin geldiğini söyleyene kadar da epey mayışmıştım, bir şeyler yemeden akşama kadar idare edebileceğimi düşünüyordum ve oradan kalkmayı hiç istemiyordum.

Ancak baş belası arkadaşım "Olmaz!" diyerek kolumdan tutup beni kaldırmış ve etrafımızdaki diğer insanlar gibi yemekten sonra yapılacak antrenman hakkında konuşmaya başlamıştı.

"Matias yine yerden yükselme numarasını yapmayı düşünüyor mu? Sana bir şey söyledi mi?"

"Bilmiyorum, bunu konuşmadık."

"Umarım yapar. Saf bir toprak büyücüsünü izlemek gerçekten çok havalı oluyor..."

O hevesli bir sesle konuşmaya devam ederken sessizleşmiş ve yalnızca adımlarıma odaklanmıştım ancak yemek salonuna yaklaşırken üzerimde hissettiğim yoğun bakışlar yüzünden başımı kaldırmak zorunda kalmıştım.

Bu artık bir alışkanlıktı, Rahsan'ın üzerimdeki etkisi diğer herkesten farklıydı.

Bu sayede onun gölgeler arasında beni beklediğini görmüş ve tek bir bakışla ne demek istediğini anlamıştım.

Milo konuşmaya devam ederken kolundan tutup onu durdurdum ve başını bana çevirdiği anda "Çok önemli bir şeyi odamda unuttuğumu fark ettim." dedim. Biliyorum, eskiydi ancak bu tarz bahaneler bulmak konusunda hiç iyi değildim. "Onu gidip almam gerek. Siz yemeğinizi yiyin, ben belki Matias'ı kontrol etmek için giderim."

Rahsan'ın beni ne için beklediğini bilmediğim için art arda aklıma gelen her şeyi sıralamıştım. Milo ise şaşkındı.

"Emin misin? Seni bekleyebiliriz."

"Yok yok, siz yiyin. Benim ne yapacağım belli olmaz."

Rahsan'ın olduğu tarafa doğru bir bakış atmamak için kendimi zor tuttum. Sanırım onu herkese söylemeyi en çok da bu bahanelerden kurtulmak için istiyordum. Kahvaltıdan sonra kime bir yalan söylesem bir şeyler karıştırdığımı anlamış gibi geliyordu.

"Peki." dedi Milo. "Sonra görüşürüz o zaman?"

"Görüşürüz! Antrenmandan önce sizi bulurum."

Ona el sallayarak merdivenleri tırmandım. Bu elbette göstermelikti, Rahsan'ın beni aşağıda beklediğini biliyordum ancak Milo ve diğerlerinin ortadan kaybolduğunu düşündüğüm anda Rahsan'ın merdivenlerden yukarı çıktığını gördüm. Ve olduğum yerde durdum. Kalp atışlarım hızlandı.

Bu asla eskimiyordu, aksine, üzerimdeki etkisi günden güne büyüyordu.

O bana yaklaşırken göz ucuyla etrafı kontrol ettim. Hareketli bir koridordaydık, öğrenciler öğle yemeğini yemek için aşağıya iniyordu ancak bunun bir önemi yoktu çünkü tüm öğrenciler bizden küçüktü. Rahsan'ı tanısalar bile o ve benim yan yana görünürsek yaratacağımız skandalı bilmiyorlardı.

O da bu gerçeği fark etmiş gibi aynı anda birbirimize gülümsedik. Vücutlarımız arasında santimler kalana dek bana yaklaştı, boynuna atlamamak için parmaklarımı avuçlarıma bastırmak zorunda kaldım.

"Merhaba."

"Merhaba." Sesi de bakışları kadar yumuşaktı. "Bugün daha iyi görünüyorsun."

İşaret parmağımı göğsüne doğrulttum. "Sakın bu bahaneyi kullanarak benden uzaklaşayım deme."

Dişlerini göstererek güldü. "Ne o, beni çok mu özledin yoksa?"

"Çok," dedim, ancak bunu alaylı bir tonla söylemeye özen gösterdim. "Sen beni özlemedin mi?"

"Özledim. Ne kadar olduğunu görmek ister misin?"

Sözleri kendinden emin bakışlarıyla birleşince içimde sıcak bir heyecan dalgası dolaştı, midemin kasıldığını hissettim.

"Evet."

Yaramaz bir şekilde gülümsedi. "Öyleyse beni takip et."

Düşündüğümün aksine aşağı inmek yerine yukarı çıktık ve eski kanadın kulelerinden birinde, kullanılmayan bir sınıfa ulaştık. Kapıyı açıp geçmem için bekledi, sonra da arkasından kapatıp beni yakalayarak en yakın duvara doğru çekti.

Dudaklarımız birleştiği anda gözlerimi kapattım ve iki elimle giysinin kumaşını kavradım. Bu kadar istekli olmam onu şaşırttı ancak hoşuna gitmiş olacak ki yalnızca iki saniye sonra vücudunu daha çok yasladı bana.

Dili dudaklarımın arasına kaydığında istemsiz bir inilti kaçtı boğazımdan. Dün geceden beri ilk defa nefes alıyor gibiydim, o yüzden onu memnuniyetle kabul ettim.

Öpücük derinleşirken beni biraz daha duvara yasladı ve eliyle belimi yokladı. Sanki bir şey arıyordu, *tenimi.* Dokunma ihtiyacı o kadar samimiydi ki mümkünmüş gibi daha çok yükseldim. Dudaklarım, dudakları arasında eriyen bir şeker gibiydi.

"Bugün hiçbir şey yemedim." dedi nefes nefese, benden ayrılırken. "Ve sadece dudaklarınla beslenebilirim. O yüzden, *uzaklaş* benden."

İnip kalkan göğsümün içindeki kalbim sıkışıyordu ve bakışlarım gözleri ve dudakları arasında gidip geliyordu. Başımı olumsuz anlamda sallarken dudaklarımı yaladım. "Benden bunu isteyemezsin."

"İstemek *zorundayım.*"

Bir eliyle başımı tutuyordu, diğer elinin parmakları ise eteğimin kenarıyla oynuyordu. Kulenin geniş pencerelerinden içeri dolan beyaz ışık sayesinde gözlerini dudaklarımdan ayırmadığını görebiliyordum, kehribar rengi muhteşem görünüyordu. *Sarıya yakın ve yırtıcı.*

Kendini tutmaya çalışmasına çok *çekici* bir şey vardı ve aynı şey, ona meydan okumaya zorluyordu beni.

"İrade konusunda bir sorunun olmadığını sanıyordum." dedim. *Sonuçta dün gece öylece bırakıp gidebilmişti beni.*

"Ben de öyle sanıyordum." Avucunu yanaklarıma doğru kaydırdı ve başparmağıyla alt dudağımı okşadı. *"Seninle tanışana kadar."*

Kalp atışlarım düzelemeden tekrar hızlandı. Bu sefer öpüşmenin verdiği adrenalinden değil, sözlerinin yarattığı etkiden.

Gözlerini dudaklarımdan hiç ayırmıyordu ve baktığı her saniye sanki daha zehirli, daha karşı konulmaz bir şeye dönüşüyordum.

O istediği kadar iradesini terbiye etmeyi deneyebilirdi, ben yenilgiyi çoktan kabul etmiştim.

Dudaklarına doğru yükseldiğimde salisesinde elini yüzümden çekti ve dudaklarımız buluştuğu anda beni belimden kavrayarak havaya yükseltti. Beni nereye götürdüğünden emin değildim, umurumda olan tek şey onu öpmekti.

Karşı koymaya çalışsa da dudaklarımı hiç zorlanmadan kabul etmiş, yüzüme doğru eğilip başımı adeta iterken beni tozlu bir sıranın üzerine bırakmıştı. Sadece bir saniyeliğine ayrılmıştık ve giysilerimin kirlenmesi hiç umurumda olmamıştı.

Yalnızca kaba bir şekilde eteğimi yukarı ittiğinde şaşırmıştım, bunu sadece bacaklarımın arasına yerleşmek için yaptığını anladığımda ise çoktan tekrar dudaklarımı esir almıştı.

Her seferinde onunla öpüşmenin bir noktada yeterli olacağını sanmak gibi bir hataya düşüyordum ancak hayır, yetmiyordu. Aksine, sıcak parmaklarını eteğimi iterek açık bıraktığı çıplak tenimde hissettiğim an istemsizce inlemiştim. Sonra da aklıma gelen şeyle panikleyerek geri çekilmiştim.

"Dur bir dakika, bu güçlerini etkilemeyecek mi?"

Antrenmanın hemen öncesindeydik ve enerjim onunkine bulaşsın istemezdim.

Bunu *sıcak* parmaklarını hissedene kadar hiç düşünmemiştim çünkü Rahsan'ın elleri, güçlerini kullanmadığı sürece asla sıcak olmazdı. Bu da bana yanıma provadan geldiği gerçeğini hatırlatmıştı.

"*Senin* enerjin mi?" dedi benim aksime, umursamaz bir sesle. Sonra beni tekrar öpmek için eğildi. "Senden bana ne zarar gelebilir ki?"

Geri çekilerek ona engel oldum. "Bunu bilemeyiz. Hem antrenmana ne kaldı ki?"

Göz devirerek doğruldu. Bana karşılık verirken homurdanıyordu. "Tüm sabahı meditasyon yaparak geçirmem iyi olmuş öyleyse."

Ona aşık değil, şifacı gözlerimle ve daha dikkatli bir biçimde baktığımda enerji kalkanını güçlendiğini görüp rahatladım ancak o çoktan yanımdan uzaklaşmış, cam kenarındaki sıralardan birisine doğru adımlamaya başlamıştı. Gözlerimle gittiği yeri takip ettiğimde bir sepet olduğunu gördüm ve gülerek oturduğum masadan indim. "Yaşasın! Yine piknik mi yapacağız?"

Yürürken cebine koyduğu ellerinden birisini çıkardı ve sepeti açarken beni cevapladı. "Evet. Normalde öğle yemeklerini es geçmekte zorluk çekmem ama bugün o arenada yığılıp kalmak istemiyorsam yemek zorundayım."

"Ve şansıma aşçınız iki kişilik mi hazırlamış?"

"Şansına değil," dedi bir an için başını kaldırıp bana bakarken. "Senin için de hazırlamasını özellikle istedim. Geçen sefer sevdiğin şeylerden de koymuş."

"Sen harikasın!"

Mutlulukla karşısına geçip oturdum ve yüzümdeki kocaman gülümsemenin onu da neredeyse gülümsettiğini gördüm. *Neredeyse* çünkü öpüşmemizi bölmemi o kadar çabuk affedecek gibi durmuyordu, bunu onun için yapmış olsam bile.

"O kadar harikasın ki..." diye devam ettim. "Kahvaltı etmediğin için sana kızmayı erteleyebilirim."

Dolaylı isyanımı pek umursamadı ve omuz silkti. "Sabahları bir şey yemeği sevmiyorum."

Ona yemekleri hazırlaması için yardım ettim, harika kokular etrafımızı sardı ve açlık bastırmasına rağmen ona karşı çıkmaktan geri durmadım. "Ama öğle yemeklerini de atlıyorsun!"

"Evet, sadece akşam yemeği yemek yetiyor."

"Bir de bana *kendini düşünmüyorsun* dersin."

"Aynı şey değil, bu benim düzenim."

"Sağlıklı olduğuna ikna edemezsin beni."

Ancak aşçısının hazırladığı yemekler kesinlikle öyleydi. Üstelik, tatları da oldukça hafifti. Bunu dile getirdiğimde beğenmediğimden endişelendi ancak durum bunun tam tersiydi, sadece dikkatimi çekmişti.

Rahsan özellikle böyle istediğini söyledi -arenada ihtiyacı olan bu tür yiyeceklerdi- ve bir süre, yalnızca sessizce yemeğimizi yedik. Tüm bu antrenman muhabbetinden çok sıkıldığını biliyordum, dün gece de böyle söylemişti ve tek istediği bir an önce bitmesiydi. O yüzden ona hazır olup

olmadığını ya da hislerini sormak yerine "Bugün Bayan Miriam bana iş teklif etti." diyerek doğrudan konuya girdim.

Bu anında ilgisini çekti ve düşüncelerinden sıyrılıp bakışlarını bana çevirdi. "Öyle mi?"

Hafifçe başımı salladım. "Evet, yardımcısı olmamı istedi. Sonra belki eğitmenliğe yükseleceğimi bile söyledi. Bay Tov'u biliyor musun, *İleri Şifa Büyüleri* ustası?"

Hatırlamak için hafızasını yokladı ancak böyle tanımasının pek mümkün olmayacağını bildiğimden "Öğrenciler ona *fosil* diyor." diye ekledim. "Çok yaşlı, kısa boylu, gözleri kısık..."

Sözlerimi tamamlayamadan "Evet evet." diyerek araya girdi.

"İşte, o emekli olmayı düşünüyormuş ve-"

"Biraz erken karar vermemiş mi?"

Kendimi tutamayıp güldüm ancak cümleme kaldığım yerden devam etmeyi de ihmal etmedim. "Ve Bayan Miriam onun yerine geçebileceğimi düşünüyor."

Lokmasını çiğnemesini izlerken beklentiyle yüzüne baktım ve o da yutana kadar bakışlarıma karşılık verdi. En sonunda ise "Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sordu. Umurunda olan tek şey buydu.

Gözlerimi kaçırdım. "Bu fikrin hoşuma gitmediğini iddia edemem. Ama..." Tekrar ona baktım. Dikkati üzerimdeydi ve yüzü oldukça sakindi. "Sana söylemeden karar vermek istemedim."

"İyi yapmışsın." dedi hemen. Sonra başını sallayarak ekledi. "Yani, bu elbette iyi bir fırsat ama diğerleri gibi sen de karar vermek için Bahar Balosu'nu bekle. Seninle tanıştırmak istediğim insanlar olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Seçeneklerin çoğalabilir."

Bir süre daha bunun üzerine konuştuk, bana önüme çıkabilecek fırsatlardan bahsetti ancak o an kendimi araya girmek zorunda hissettim. Evet, benimle

gurur duyması çok hoşuma gidiyordu ancak beni gözünde büyütsün istemiyordum, onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Ancak Rahsan'ın bu konudaki tutumu kesindi ve ona bugün yine başarısızlığa uğradığımı ve tüm fikirlerimi tükettiğimi söylemem bile bunu değiştirmemişti.

"Kaynakların yetersiz öyleyse. Balo'ya gelecek insanların ne kadar güçlü olduğunu bilmiyor musun? Onların kişisel kütüphanelerinde neler bulabileceğini merak etmiyor musun?"

Sözleri beni de heyecanlandırdı ve haklı olduğunu düşünmeye başladım. Ona sahip olduğum için gerçekten çok şanslıydım.

"Hafta sonu sana bizim kütüphanemizi de gösteririm ama işe yarar bir şey bulacağından emin değilim, ailemde senden önce bir şifacı olmadı."

Bir an duraksadım ve utansam da "Ama ben ailende değilim ki." dedim.

Bana anında istediğimi verdi. "Henüz."

Mutlulukla gülümsedim ve o da ufak bir taneyle bana karşılık verdi. Sonra gözleriyle bileğimi işaret etti. "Gördüler mi?"

"Evet." dedim, sonra aklıma takılan şeyle konuyu değiştirdim. "Ama ondan önce, sen mezun olduktan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bundan sana hiç bahsetmedim mi?"

Başımı olumsuz anlamda salladım ve bir saniyelik şaşkınlığının tadını çıkardım. Planlarını tek başına yapmaya ve kendine saklamaya o kadar alışmıştı ki bana söylemeyi atlamıştı.

"Essen'e gitmeyi düşünüyorum. Asıl plan böyle ama diğer seçeneklere de karşı değilim."

"Peki bunu gerçekten istediğinden emin misin?"

Alayla güldü. "Çok mu uzak geldi?"

"Hayır. Yani, bunu da düşündüm ama söyleyiş şeklin..."

Gülüşü yavaşça kaybolurken başını salladı. "Gerçekten istediğimden emin değilim ama uzun zamandır plan buydu. Dediğim gibi, seçeneklere karşı değilim."

"Seçenekleri kim belirliyor ki? Senin diğerleri gibi sponsorlara ihtiyacın yok."

"Doğru. Ama kendimi en çok kanıtlayabileceğim yeri bulmak zorundayım."

Bir an *peki bunun Essen olması şart mı?* diye sızlanacak gibi oldum. Orası gerçekten uzaktı, yani Kayven'in diğer ucu olacak kadar uzak. Ancak Rahsan'ın fikirlerini değiştirebileceğimden emin değildim. Üstelik bu planı muhtemelen yalnız değil, babasıyla yapmıştı ve bir şey söylemek için önce onunla tanışmalıydım.

Zaten vaktimiz bu kadar derin bir konuyu konuşamayacak kadar dardı. O da bunu fark etmiş olacak ki "Şimdi," diyerek dikkatimi tekrar üzerine çekti. "Bana Gorion ve Cohen'in ne söylediğinden bahset."

Ona kahvaltıda konuştuklarımızı anlatırken keyfi yerine geldi. Bunu sabırsızlıkla beklediği, sevgilim olduğunu öğrendiklerinde bunu sonuna kadar kullanacağı gözlerindeki hain pırıltılardan belliydi ancak planlarını açık etmek yerine "Demek kim olduğumu söylemen antrenmanın nasıl geçtiğine bağlı, öyle mi?" dedi.

Gözlerini kısmıştı ve ne düşündüğünden emin değildim ancak pes etmedim.

"Öyle. O yüzden batırmasan iyi edersin."

Meydan okuyan gülümsemem hoşuna gitti ve kaşlarını hafifçe kaldırarak bir süre beni izledi.

"Bu bir tehdit mi?"

"Sadece bir öneri."

"Biliyor musun, bazen o kadar da masum olmadığını düşünüyorum."

Kalbim tekledi. "Belki de beni herkesten iyi tanıyorsundur."

Gerçek *beni* görüyorsundur.

"Öyle olması için uğraşıyorum."

Tüm öğleden sonramı onunla burada geçirmek isterdim ancak çok geçmeden toparlanmamız gerekti. Her şeyi yerleştirdikten sonra sepeti tek eline aldı ve merdivenlerden inerken diğerini de ben tuttum. Ondan ayrılmayı hiç istemiyordum.

Ellerimizi yukarı kaldırıp kenetlenmiş parmaklarımıza baktı ve bana takıldı. "Bana enerji vermeyi falan düşünmüyorsun, değil mi?"

Gülerek başımı eğdim. "Bana ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Sözleri kalbimi mıncıkladı. Dar, sarmal merdivenleri inerken dönüp ona baktım. "Sadece bu antrenmanı kastetmiştim ama..." güldüm.
"Demek *birlikte* hareket etmenin daha iyi bir fikir olduğunu kabul ediyorsun?"

Göz devirip başını çevirdi. "Seninle? Kesinlikle. Gorion'la? Asla."

"Harika, bu tam da beraber yapacağınız gösteriden önce söylenecek türden bir şey."

"Neden bana kızıyorsun?"

"İnadınız yoruyor."

Koridora ulaştık. Kafesli pencerelerden içeriye güneş ışığı girse de burası pek kullanılmadığından tozlu ve bakımsızdı.

"Şimdi gidip bunları ona da söyleyecek misin?"

"Maalesef."

Bezgince yüzüne baktım ancak onun aklındaki başkaydı. "Arenaya çıkmadan önce benim değil onun yanında olacağını bilmek canımı sıkıyor."

Duraksadım.

İfadesiz tutmaya çalışsa da gerçekten böyle hissettiği yüzünden belliydi. Bu yüzden elini sıktım ve uzanıp yanağını öptüm. "Haklısın."

"Haklı olmak şu anda pek işime yaramıyor."

"Öyleyse ne yapacağını biliyorsun."

Onu anlayabiliyordum ancak onun da beni anlaması gerekiyordu. Sonuçta ben de onu yalnız bırakmaya bayılmıyordum. Sadece bu meseleyi düzgünce, olabildiğince az hasarla halletmek istiyordum ve onun da bana yardımcı olması gerekiyordu.

Sesli dile getirmesem de bakışlarımdan ne düşündüğünü anladı ve hafifçe başını anladı. Kısa bir süre orada, koridorun ortasında sessizce dikildik. Sonra Rahsan toparlandı ve alayla gülerek bana baktı.

"Şans öpücüğün bu kadarcık mıydı yani?"

Güldüm. Böyle olmasını çok seviyordum. *Onu* çok seviyordum.

"Sen ne kadarcık istiyordun?"

Birbirine dolanmış parmaklarımızdan tutarak beni kendisine doğru çekti ve dudaklarıma eğilmeden önce "Çok." dedi.

Hareketiyle birlikte ellerimiz ayrılmamış fakat benim belimin arkasına yaslanmıştı. O diğer eliyle hâlâ sepeti tutuyordu, ben ise yanağına koymuştum. Teni pürüzlüydü, önceden ufak tefek bir sürü yarası olmuştu.

Yüzlerimizi birbirinin tam tersi yönde hareket ettirdik ve iki öpücük arasında onunla dalga geçmeyi ihmal etmedim. "Gösteri için bu kadar çok şansa ihtiyacın var yani?"

"Beni hırslandırmak istiyorsan..." Öpücük. "Bunu kesinlikle başarıyorsun..." Öpücük. "Ama bilmeni isterim ki..."

Son öpücük hepsinden uzun ve tutkuluydu. Dizlerimin bağını çözmüş, beni kendimden geçirmişti ve o da bunun son derece farkındaymış gibi ben yığılmadan önce ayrılmış ve birlikte olan ellerimizi düşeceğimden korkar gibi iyice belime yaslamıştı.

Sonra da şeytani -ama kesinlikle çok çekici- bir gülümsemeyle yüzüme bakmıştı.

"Ben seni öpmek için gereken her şeyi söyleyebilirim."

⁕

Tribünler tıklım tıklımdı.

Arenayı daha önce hiç bu kadar dolu gördüğümü hatırlamıyordum. Eğitmenlerin büyük bir kısmı bile protokoldeki yerlerini almış, öğrencilerin geri kalanı gibi kendi aralarında konuşmaya dalmıştı.

Etraf gürültülüydü ve kimin ne dediği anlaşılmıyordu. En ortadaki açık renkli kum zeminde ise birkaç büyücü dolaşıyor, Matias ve Rahsan'ın ismi anons edilmeden önce gösterilerini sergiliyorlardı.

Bu tam olarak izleyenleri etkilemek için değildi, sonuçta *bizim* izlememiz hiçbir şeyi değiştirmeyecekti ve kimse burada olmasaydı bile onlar aynı şeyleri yapmaya devam edecekti. Ancak bekleyenlerin çoğu gözlerini onların üzerine dikmişti.

Bir yandan da bu bir düelloymuş gibi sonucun ne olacağını tartışıyor, son bahislerini oynuyorlardı.

İzin isteye isteye sıranın ortasına kadar ilerledim. Rahatsızlık verdiğimi biliyordum ancak buna mecburdum.

Sonunda benim için ayırdıkları boş koltuğa, Esther'in yanına oturduğumda ise rahat bir nefes aldım ve geriye doğru yaslandım. Onun iki yanındaki Milo beni görmek için eğildi. "Nihayet! Asla gelmeyeceksin sandım."

"Aşağıdaydım."

Tribünlerin altında ufak odacıklar vardı ve bunların ikisi Matias ve Rahsan için ayrılmıştı. Onu koridorda öyle gördükten sonra içim elvermediği için de önce erkek arkadaşımın kapısını çalmıştım.

Beni gördüğüne şaşırmıştı. Onu orada üst kısmı *çıplak* görünce de ben şaşırmıştım. Tam giyinirken yakalamıştım ve o an anlamsız bir şeyler gevelememe rağmen kolumdan tutup beni içeriye almıştı.

Ben de daha fazla şansa ihtiyacı olabileceğinden korktuğumu söyleyerek onu öpmüş, sonra da parmağımı teninde gezdirerek başarılar dilemiştim.

Keyfi yerine gelmişti ancak "*Gorion'a da böyle başarılar dilemeyeceksin, değil mi?"* demeyi ihmal etmemişti.

Gülmüştüm fakat şakaları nerede bitiyor, kıskançlığı nerede başlıyor pek emin değildim. Tek bildiğim onu her şeyiyle sevdiğimdi.

Son kez öptükten sonra hazırlanması için onu yalnız bırakmıştım. Bir de sonuç ne olursa olsun onu bu gece *aynı şekilde* kendi odamda istediğime karar vermiştim.

Neyse ki Matias ben gelmeden önce giyinmişti ve geç kaldığım için bana söylense de yaşadığı stres yüzünden benim üzerime pek düşmemişti. Serafina yanındaydı ama ne yapacağından emin değildi, bu yüzden benim harekete geçmem gerekmişti.

Matias ahşap bir bankın üzerinde oturuyor ve durmadan bacağını sallıyordu. Dirseklerini dizlerine, avuçlarını ise alnına yaslamıştı. Hiç konuşmuyordu.

Onu böyle görmeyi beklemiyordum çünkü ailesinin üzerinde nasıl *baskı* kurduğunu hep unutuyordum. Soyadı yüzünden taşıdığı yük korkunçtu ve

bu her zaman böyle olmuştu.

Saf bir element klanının başı olarak sorumlulukları, onunla benzer konumdaki Rahsan ve Serafina'ya göre hep daha fazlaydı.

Önce ona, ardından Serafina'ya bakmıştım. Bana olumsuz anlamda başını salladığını gördükten sonra da Matias'a yaklaşıp önünde diz çökmüştüm.

Çok az vaktimiz vardı bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmış, sakin bir ses ve gülümseyen bir yüzle ona her şeyin iyi olacağını söylemiştim. Bu sıradan bir antrenmandı. Sadece diğerlerinden daha havalıydı ve biz neslimizin en iyi iki büyücüsünü izleyebilecek kadar şanslıydık.

En başta bana pek inanmamıştı ancak Serafina da benden cesaret alıp onunla konuşmaya başlayınca sonunda dizini sallamayı bırakmıştı.

Tüm korkularının o arenaya çıkana kadar olduğunu biliyordum, Matias yapılması gerekeni daima yapardı. Ancak tatillerde hiç dönmek istemediği evinde ona her ne söyleniyorsa bu insanların önüne çıkması gereken her olayda onu tetikliyordu. Başarısız olmaktan, en ufak şeyin aile adına leke süreceğinden deli gibi korkuyordu.

Elbette onu yalnızca tatlı sözler ve sıcak bir gülümsemeyle teselli etmekle yetinmemiştim. Aynı zamanda elimi bir ara koluna koymuş ve rahatlamasını sağlamıştım. Bunun ya farkına varmamış ya da o an üzerinde durmamıştı.

Sonra Serafina ve benim oradan ayrılmamız gerekmişti. Gitmeden önce Matias bana elinden gelen en iyi gülümsemeyle teşekkür etmiş ve ben de rica etmiştim. Bunu yapmak hem arkadaşı hem de bir şifacı olarak görevimdi.

Ardından onu orada bırakarak arenaya çıkmıştık ve gözlerimizin ışığa alışmasını beklerken Serafina bana onunla diğer ışık büyücülerinin yanında oturmayı teklif etmişti. Ben de boş bir koltuk olduğundan emin olmadığım ve buraya çoktan Milo ve diğer arkadaşlarımla geldiğim için reddetmiştim.

Kendi koltuğum beni bekliyordu ve epey uğraştan sonra nihayet ona kavuşmuştum.

"Gorion nasıl?" diye sordu Otis. Bana en uzak köşedeydi ancak oradan burayı duymayı başarmış ve elbette bir toprak büyücüsü olarak lideri gibi gördüğü Matias'ı sormaktan geri kalmamıştı. Onu çok seviyordu. Matias ise Otis gibiler güçsüz yanlarını görmesin diye elinden geleni yapıyordu.

"Harika." dedim bu yüzden, en inandırıcı gülümsememle. "Birazdan burada olurlar zaten."

Bunu duyduktan sonra Otis, yanında oturan Milo'ya babasının da Matias'ın babası tanıdığını ve onun yanında savaştığını anlatmaya başladı. Bir süre kulağım onlarda olsa da gürültü yüzünden kaçırmaya başladım ve dinlemeyi bırakıp kollarımı göğsümde kavuşturarak arenaya baktım.

Dalgındım fakat neyse ki Esther de pek konuşkan bir tip değildi. O da benim gibi arkasına yaslanmış, yanına da erkek arkadaşı Zion'u almıştı. Sadece benimle değil, onunla bile konuşmuyordu.

Zaten onlar sessiz ve -itiraf etmek gerekirse- biraz da ürkütücü bir çiftti. Bazen onlarla yemek yerdim ancak asla o ikisiyle yalnız takılmazdım, yanlarında daima Milo ya da Otis olmalıydı.

Sözlerimde haklı çıktım ve yalnızca birkaç dakika sonra Usta Abram koltuğundan kalkarak arenanın ortasındaki yerini aldı. Öyle otoriterdi ki onu gören sessizleşti, Matias ve Rahsan'ı takdim etmeye başlamadan önce geriye yalnızca rüzgârın uğultusu kaldı.

Sesi gürdü ve kalabalıkla nasıl konuşacağını biliyordu. Her şeyden önce bunun bir ceza değil, yeni bir düzenin başlangıcı olabileceğini vurguladı ve ardından, Rahsan ve Matias'ı aynı anda sahaya çağırdı.

Oturduğum yerden girişi göremiyordum fakat isimleri okunur okunmaz çıkmalarından hazır bir şekilde yan yana beklediklerini anlamıştım. Acaba beklerken ne konuşmuşlardı? İnatlaşmışlar mıydı yoksa sessiz mi kalmışlardı?

Bilmiyordum ancak o an öyle çok şey düşünüyordum ki hiçbir düşünce zihnimde uzun süre tutunamıyordu. Gerginlikle alt dudağımı kemiriyor ve sırf tüm arena alkışladığı için onları alkışlıyordum. Komut mekanizmam doğru çalışmıyordu.

Herkesin görmeyi beklediği ikili sonunda arenanın ortasına geçti ve Usta Abram onlara bir şey söyleyip ayrıldıktan sonra bile bir süre yan yana dikilmeye devam etti. O an bunun tarihi bir an olduğunu fark ettim.

Ve merak ettim: Onları düşman olarak yazan yazar, benim yüzümden bu duruma düştüklerini bilse ne düşünürdü?

Pişman olur muydu? O da benim gibi arkadaş olmalarını ister miydi? Yazdığı onca paragrafı siler miydi?

Çünkü ben öyle yapsın isterdim. Şu anı görsün ve bunu düşünsün.

Aynı siyah, üzerlerine yapışan kumaştan giysileri giyiyorlardı ve ikisinin de vücudu antrenmanlı olduğundan bakılası bir görüntü oluşturuyorlardı. Öyle ki gözlerimi Rahsan'ın üzerinde gezdirirken bir an için onu bu giysiyle mi yoksa çıplakken mi daha çok sevdiğime karar verememiş, odağım dağılmış ve kıskançlığa benzer bir hisse bulanmış halde bakakalmıştım.

Ve neyse ki, ben akıl sağlığımı kaybetmeden önce gösterilerine başlamışlardı.

Geleneksel olarak bunun on dakika civarı sürmesi beklenirdi. Daha fazlası hem Balo'da sergilenmeye uygun değildi hem de Rahsan gibi melez büyücülerin büyülerinin yan etkileriyle uğraşmak istemezlerdi. Sonuçta bunca insan sağanak yağmurun altında kalsa eminim şikayet ederdi.

İlk numaraları tahmin ettiğim gibi basit bir şeydi. Zaten büyücüler tempoyu bir anda artırmak yerine daha kontrollü bir şekilde ilerler, güçlerini bir çırpıda bitirmezdi.

Rahsan ve Matias da öyle yapmış, beni ve muhtemelen diğer herkesi *gerçekten* birlikte çalışabileceklerine inandırmışlardı.

Matias'ın ilk hamlesi tek ayağını sertçe yere vurmak olmuştu çünkü. Onun darbesiyle yumuşak kum sert kayalara dönüşmüş, hızlı hızlı zeminden yükseldiği anda ise Rahsan birleştirdiği elleriyle onların etrafını yıldırımlara bürümüştü. Böylece cızırdayan, önüne çıkan yaratıkları durdurabilecek toprak topları oluşmuştu.

Benim de yüzüme kocaman bir gülümseme konmuştu. Arkama yaslanmayı bırakmış, heyecanla öne doğru atılarak bir sonraki hamlelerini beklemiştim.

Her şey de tam olarak bu noktada ters gitmeye başlamıştı.

Sorun *etkileyicilikleri* değildi. Aksine, hangisine bakacağınızı şaşırmanızdı. *Birlikte çalışmayı bırakmışlardı*. Beraber yapabilecekleri yalnızca bu kadardı.

Bir türlü diğer hamleye karar verememişler gibi Rahsan bir anda gökyüzüne fırlamıştı. Yıldırımın ta kendisiydi ve mor ışıkları kollarından ve bedenin her yerinden taşıyor, gökyüzünü ikiye ayırıyordu.

Ancak ona baktığınız anda tribünün alt kısmından şaşkınlık nidaları yükseliyordu çünkü Matias ayağını yere vurmuş, devasa bir kayayı tribünlerinin ucuna kadar sürüklemiş oluyordu.

Bu numarayı yaptığını defalarca kez görmüştüm. Onun kadar güçlü olmayan toprak büyücülerini örgütler ve oluşturdukları setlerle Enochlara engel olur, onları dev bir çukura tıkarlardı. Sonra da diğer büyücüler onların icabına bakardı.

Bunu uzun zaman önce öğrenmiştik, *bir Enochla asla açık düzlükte savaşılmazdı.*

Ancak o an, bunu gördüğümde sevinmek yerine *ne yapıyorsunuz siz?!* diye bağırmak istemiştim.

Hoş, bağırsam bile duyacaklarından emin değildim. İkisi de *fazlasıyla* kendisine odaklanmış haldeydi.

Rahsan şimdi yere inmiş, etrafına mor yıldırımlar saçıyordu ve o yıldırımlar çok fazla dalı olan bir ağaç gibi etrafına yayılıyordu. Damar damardı ve hepsi de morun farklı bir tonundaydı.

Ayrıca güçlerini kullandığı için hava kararmaya, yıldırımları da daha görünür olmaya başlamıştı. Az önceye kadar güzel bir bahar havası varken şimdi şiddetli bir rüzgâr esiyor, gri fırtına bulutları tepemizde toplanıyordu.

Rahsan yıldırımlarıyla birkaç hedefi vurmuş ve tribünlerden alkış seslerinin yükselmesine sebep olmuştu ancak ben, o an sadece bu hedeflerin Matias'ın yarattığı birkaç kaya da olabileceğini düşünmüştüm. Onların bu kadarı için bile iş birliği yapmayı reddetmesine üzülmüştüm.

Ve sanki sadece bu konuda anlaşabilmişler gibi, Rahsan yerdeyken Matias yükselmişti.

Arenanın içinde zikzaklar çizerek koşmaya başlamış, attığı her adımda kalın, topraktan bir sütun yerden yükselerek onu yukarıya taşımıştı. Sonra da o sütunları tekmeleyerek, her seferinde parça parça kırmış ve doğrudan karşısına yollamıştı. Elbette kaya parçaları kimseye çarpmadan eski formlarına, yumuşak kumlara dönerek etrafa saçılmışlardı.

Peki Rahsan bu numaranın altında kalır mıydı?

Matias zemine ayak bastığı anda tekrar yükselmişti ve bu sefer bunu bir bacağını hafifçe yukarı kaldırarak, daha kontrollü bir biçimde yapmıştı. Yıldırımlar pençe gibi büktüğü ellerinin arasında cızırdayarak dolaşıyor, artık iyice kararan bulutlardan gök gürültüsü yükseliyordu.

Ve rüzgâr, Rahsan'ın saçlarını savururken onu daha ölümcül gösteriyordu.

Etkileyici olduğunu biliyordum, bu kısım tartışmasızdı zaten, ancak görmek istediğim manzaranın bu *olmadığını* da biliyordum. Her saniye daha büyük bir hayal kırıklığına uğruyordum.

İş birliği yapmak kadar zor muydu gerçekten?

Anlamıyordum.

Ucunda ölüm vardı da ben mi bilmiyordum?

Bu düşüncelerle boğuşurken geri kalan hiçbir şey umurumda olmamış, olup bitene pek bakmamıştım.

Zaten *gösteri* namına da bir şey kalmamıştı. Tek dertleri hırsla birbirleriyle yarışmaktı.

Ve bu yarış, Rahsan havadayken bir yıldırımla Matias'ın kayasını yok ettiğinde başlamıştı.

En başta kimse bunu anlamamış ve gösterinin bir parçası olduğunu düşünmüştü. Sonuçta *birlikte* çalışsalardı bu bile etkileyici bir hamle olurdu.

Ancak Rahsan'ın bu hareketi üzerine Matias da misilleme yapınca ardı arkası kesilmemiş, tüm "gösteri" birbirlerini sabote etmeye dönmüştü.

Benim moralim iyice bozulurken de yanımda oturan Esther, bu kaos hoşuna gitmiş gibi sinir bozucu bir biçimde gülmüştü. Geldiğimden beri ağzını açmamıştı ancak o an, bu sözleri söylemeyi beklemiş gibi rahattı.

"Ze'viv gerçekten abisinin karşısında bu gösteriyi yapmayı mı planlıyor? Çocuk gibi görünüyorlar."

Söylediklerine sinirlenmek yerine kulaklarım bana oyun oynuyormuşçasına şaşırdım ve kocaman açtığım gözlerimle birlikte başımı çevirerek ona baktım.

"*Kim* karşısında dedin?"

Bana umursamaz bir bakış attı ve "Abisi." diye tekrarladı. *Yani yanlış duymamıştım.* "Bilmiyor muydun?"

Hayır.

Üstelik o kadar şaşırmıştım ki *donakalmıştım.*

Burada geçirdiğim yıllar boyunca yazılmayan şeylerin var olabildiğini görmüştüm. Hem de defalarca kez ve çoğu zaman daha iyi şekilde.

Ancak bu kadar önemli bir şeyin yazılmamış olabileceği aklıma gelmemişti.

Rahsan'ın bir abisi mi vardı? Rahsan Zev'iv'in? *Sevgilimin?*

Peki ben bunu nasıl bilmezdim?

Bir okuyucu olarak olmasa bile sevgilisi olarak bilmem *gerekirdi*. Bu gelecek planları gibi bir şey değildi ki, nasıl saklayabilirdi?

Esther şaşkınlığım karşısında kaşlarını kaldırdı ve "Sakin ol." diye mırıldandı. "Buradaki çoğu kişinin bildiğini sanmıyorum zaten."

"Neden?"

"Çünkü yıllardır Essen'de. Buraya hiç gelmez. Şimdi Rahsan mezun oluyor diye geliyor herhalde."

Essen. Rahsan'ın mezun olduktan sonra gitmeyi düşündüğü, ancak gitmeye pek hevesli görünmediği yer.

Göz ucuyla arenaya baktım. Rahsan ve Matias birbirine engel olmaya devam ediyor, yıldırımlar ve kayalar havada uçuşuyordu. Batırdıklarını biliyordum, herkes biliyordu ve buradan göremesem de Usta Abram'ın yüzündeki ifadeyi tahmin edebiliyordum.

Sadece o an, bunu umursamayacak kadar teori üretmekle meşguldüm.

Rahsan bana babasından, hatta hiç tanımamış olsa bile annesinden bahsetmişti ve babasından bahsederken hiçbir zaman zorluk çekmemişti. Aksine, sesinden ona karşı duyduğu sevgi ve saygıyı hep hissetmiştim.

Oysa abisinin adı bir kere bile geçmemişti. Varlığını hiç bilmemiştim.

Bu yüzden Esther'e döndüm ve şansımı denemek istedim. Sadece onun sözüne güvenerek hareket edemezdim.

"Bir abisi olduğundan emin misin?"

İstifini bozmadı. "Elbette."

"Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

Göz devirdi, sabrını zorladığımı hissedebiliyordum ancak pes edemezdim. Şimdi değil.

"Ben Essen'liyim, unuttun mu? Hayatımın büyük bir kısmında Essen Generali olan *Asaran Zev'iv*'i bilmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Ben...ondan değil..." diye geveledim ancak o an gerçekten Esther'le uğraşabilecek durumda değildim.

Asaran. Rahsan. İsimleri bile benziyordu.

BU NASIL BİR KURGU BOŞLUĞUYDU?

Ya da bu durumda, *kurgu yokluğu?*

Bir abisi olabileceği asla aklıma gelmezdi çünkü kitapta bundan hiç bahsedilmemişti. Yoksa Serafina bilmediği için miydi? Sonuçta Rahsan'la düşmanlardı ama birbirlerini gerçek anlamda tanımıyorlardı. Onların nefreti kişisel değil, aileseldi. Doğmamıştı, aktarılmıştı. Böyle öğretildiği için birbirlerinden hep uzak durmuşlardı.

Ancak bu açıklama beni bile ikna etmeye yetmiyordu. Bu gerçeği sindiremiyordum. *Demek bir abisi vardı.*

Peki bu çok mu önemliydi?

Orijinal hikayeye göre, pek değil.

Sonuçta ismini bile ilk defa Esther'in ağzından duymuştum.

Fakat belki de, Rahsan'ın tiranlaşmasında büyük rol oynuyordu.

Öyle ya, kitapta Rahsan'ın mezun olduktan sonra ne yaptığı anlatılmıyordu. Onu bir daha üç yıl sonra, Serafina ve Matias tekrar Amphis'e döndüğünde görüyorduk ve çoktan deliliğin emarelerini taşıyordu. *Sebebi bu muydu?*

Aklımda milyon fikir dolanıyordu o an, hiçbirine tam olarak odaklanamıyordum.

Rahsan Paul'den bile daha çok bahsediyordu, öz abisini nasıl olmuştu da bir kez bile anmamıştı? Birbirlerini sevmiyorlar mıydı?

Bu olasıydı, ancak Rahsan'ın neden onu *tamamen* görmezden geldiğini açıklamazdı.

Ayrıca Asaran Zev'iv neden yıllardır Essen'deydi? Sürgün mü edilmişti? Rahsan ile aralarında kötü bir şey mi geçmişti?

Bu soruların cevaplarını tek başıma bulamayacağımın farkındaydım. Ayrıca tepkim yüzünden Esther'in de dikkatini çekmiştim. Sorgulayan bakışları üzerimdeydi, bu mesele üzerinde neden bu kadar durduğuma anlam verememişti.

"Ben..." diyerek toparlamaya çalıştım. "Epey şaşırdım."

"Evet, belli oluyor."

İmalı sesini görmezden geldim. "Peki neden orada? Neden hiç gelmiyor?"

"Ben nereden bileyim? Kaymak tabaka böyle şeyleri bize söyler mi sanıyorsun? Gorion ve Cohen senin arkadaşların değil mi, sana söylemiyorlar mı?"

"Onların bildiğinden emin değilim."

"Gerçekten değil misin?"

Yutkundum. Elbette, bilseler bile bana söylemezlerdi.

Esther bu konuda haklıydı, şehrin yönetici aileleri gerçekten de "kaymak tabaka" sayılırdı ve aralarında ne geçerse geçsin yine aralarında kalırdı.

Okuldaki öğrenciler mesela, Rahsan ve Matias'ın birbirini sevmediğini bilirdi ama *neden* sevmediğini bilmezdi. Ben bile okumama ve arkadaş olmama rağmen epey yüzeysel bilgilere sahiptim. Şehir konseyinde konuşulanları ve tüm kirli aile sırlarını bilmek için bu ailelerden birinde doğulmalıydı.

"Asaran Zev'iv nasıl birisi peki?"

"Neden bu kadar çok merak ettin?"

"Bu merak edilmeyecek bir şey mi?"

Ben de onun gibi tuhaf bakışlarla baktım ona. Rahsan Zev'iv yaşadığım şehrin yöneticilerinden birinin oğluydu, ileride bizi yönetecek kişilerden biriydi. Yani sevgilim olmasa bile bu konuyu merak ederdim. Bu kadar ısrarlı olmasam da yine sorardım.

Esther kısa süre beni süzdükten sonra omuz silkti. "İşini iyi yapıyor, tek bildiğim bu."

Ne demişti? *General Zev'iv.*

Demek Kayven'in öbür ucunda, buradaki General Keiv gibi büyücüleri kontrol eden ve geçitleri koruyan bir Zev'iv vardı. Rahsan da mezun olduktan sonra onun yanında tecrübe kazanacaktı.

Öyleyse belki de araları düşündüğüm kadar kötü değildi.

Gözlerimi tekrar arenaya çevirdim. Hava iyice kararmış, gri bulutlar tüm göğü kaplamıştı. Fırtına çıktı çıkacaktı, daha birkaç dakika öncesine kadar güzel bir bahar günü olduğuna kimse inanmazdı.

Rahsan ve Matias artık birbirlerine karşı savaşıyordu, gösteri yapıyormuş gibi yapma zahmetinden bile kurtulmuşlardı ve ikisinin de yüzü birkaç gündür içlerinde biriken hırsla kaplanmıştı. *Eski düşmanlardan öyle kolay dost olmazdı.*

Sonunda birisi -onları bunu yapmaya zorlayan kişi- yerinden kalktı ve "YETER!" diye bağırdı. O bunu yapmasa herkes sonuna kadar olduğu

yerde kalır, birbirlerini ne kadar tüketeceklerine bakardı.

Gök gürledi ve ilk seferde ikisi de Usta Abram'ı duymadı. İnsanlar tribünlerden kalkmaya başladı, ben yerimde kaldım. Yaşadığım hayal kırıklığı öyle büyüktü ki ne yapacağımı şaşırmıştım.

Aptaldım. İşe yaramayacağını bilmeme rağmen birlik olabileceklerine inanmıştım.

Tüm sözlerim ve çabam boşunaydı. *Bile bile kanmıştım* ve az sonra başlayacak fırtına bile benim *içimde* kopanla yarışamazdı.

Tatlı dilim, ikisinden de ne *rica* ettiğim umurlarında olmamıştı.

Peki bu durumda, ben neden onları umursamalıydım?

⁕

"Demek buradasın."

Bugün hava normalden erken kararmıştı ve dışarıda hafif bir yağmur yağıyordu.

Az önceye kadar açık penceremden içeriye yalnızca düşen damlaların sesi ve ıslanan toprağın kokusu girerken de şimdi Rahsan hemen önünde dikiliyordu.

Üzerini değiştirmişti ve mürekkep karası saçları ıslaktı. Temkinli bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ancak tepkimden korkuyor gibi yanıma yaklaşmaktan çekiniyordu.

Cevap vermediğimi fark ettiğinde "Akşam yemeğini yedin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim ona bakmadan. "İştahım yok."

"Aviva-"

Bana gösteri ile ilgili açıklama yapacağını fark edince hemen araya girdim.

"*Seninle kavga etmeyeceğim, Rahsan."* dedim üstüne bastırarak. "Nasıl olsa işe yaramayacak."

Yerinde kıpırdanıp pozisyonunu değiştirdi ancak ona bakmadım. Duruşumu bozmadım.

Dakikalardır yatağımın kenarında oturuyor, yağmurun sesini dinleyerek düşünüyordum.

Yanıma geleceğini biliyordum.

Onu bekliyordum.

"O ne demek?" diye sordu. Az önce sesinde olan yumuşaklık kaybolmuştu.

Daha bir saniye önce kavga etmek istemediğimi söylemiştim ancak bunu yapmaktan kaçamayacakmışız gibi duruyordu.

Bakışlarımı yukarı, gözlerine çıkardım. Kaşlarını çatmıştı. "Ne söylersem söyleyeyim bir şeyi değiştirmeyecek, demek. Yine kendi bildiğinizi okuyacaksınız, demek. Öyleyse söyler misin, neden kendimi yorayım?"

Ona karşı ilk defa bu kadar sinirliydim. Yapabilseydim gözlerimden ateşler çıkartırdım.

Kalbini kırmak istemiyordum ancak düşündükçe öfkem büyüyordu.

Gerçekten bu kadar zor muydu? İmkansızı mı istemiştik onlardan? Ben ait olmadığım bir dünyaya uyum sağlamayı başarmıştım da onlar bu kadarını bile yapamamış mıydı?

"Aviva, *bilmiyorsun*-"

"Doğru." Konuşmasına izin vermeyerek ayağa kalktım ve pencereye doğru birkaç adım attım. "Bilmiyorum çünkü *anlatmıyorsunuz."*

Tam karşısında durdum ve işaret parmağımı göğsüne doğru salladım. Bakışları parmağıma düştü. Yalnızca en yakındaki birkaç mum yanıyordu fakat loş ışıkta bile gözlerindeki yoğunluğu görebiliyordum.

"Ama biliyor musun, artık merak bile etmiyorum. Size hak vereceğimi düşünmüyorum. *Şımarıksınız*. İkiniz de çok şımarıksınız ve ne kadar dil dökersem dökeyim bu meselenin önemini kavrayıp kişisel hareket etmeyi bırakamadınız!"

Birkaç saniye yüzüme baktı. Dişleri sıktığı kasılan çenesinden belliydi ve duyabildiğim tek ses, hemen arkasındaki pencereden gelen yağmurun sesiydi.

"Bitti mi?" diye sordu. Sinirlenmenin eşiğindeydi.

"Bitmedi. Kendinle gurur duyuyor musun?"

"Bunu Gorion'a da sordun mu?"

Duyduklarıma inanamadım. "Hâlâ onunla mı yarışıyorsun? Sana inanamıyorum!"

"Asıl ben sana inanamıyorum, neden benim yanımda olmuyorsun?"

"Yanında olmuyor muyum? Rahsan-" Kesik bir nefes aldım ve sinirle gözlerimi kapatıp açtım. "Aranızda köprü kurmaya çalıştığımı görmüyor musun?"

Ne kadar yıprandığımı fark etmiyor musun?

"Çalışma." dedi. "Köprü falan olma. Sadece *benim* ol. *Benimle* ol."

Üzerime doğru birkaç adım attı, o yaklaştıkça ben uzaklaştım. "Ne?" dedi yüzünde gördüğüm en soğuk ifadeyle. "Bana neden öyle bakıyorsun? Bencil olduğumu söylemedim mi sana? Yeterince sabretmedim mi?"

"Ne yapıyorsun?"

"Sıkıldım, Aviva." Adımlarını durdurdu. "Yoruldum." Kollarını serbest bırakmış, bakışları bıkkınlaşmıştı. Odanın ortasında duruyorduk şimdi, birbirimize bakıyorduk. Sanki kim daha önce pes edecek onu görmek istiyorduk.

Ona sarılma isteğiyle savaşıyordum. Birkaç adımda her şeyin biteceğini biliyordum ancak bu meseleyi öylece kapatmak istemiyordum.

"Ben yorulmadım mı sanıyorsun Rahsan? Sıkılmadım mı? Siz böyle kavga ederken iki tarafa yetmeye çalışmak kolay mı sanıyorsun?"

"Onların yanında mıydın?"

"Konumuz bu mu şimdi?!" diye bağırdım dayanamayarak. "Değildim yanlarında falan! Kimseyi görmek istemedim. Burada *seni* bekledim. Hata etmişim. Şimdi bile düşündüğün şey bu mu gerçekten? Konuyu saptırıp unutturmak mı derdin?"

"Sensin!" diye bağırdı o da. Birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapattı, beni kollarımdan yakaladı. "Uzun zamandır tek derdim sensin! Şimdi o piçi her fırsatta üstüme atıyorlar ve beni katlanmak zorunda bırakıyorlar. Katlanıyorum da, *senin için* elimden geleni yapıyorum ama yetemiyorum asla!"

Tutuşu gevşedi, benden uzaklaşacak gibi oldu ama bu sefer ben onu tuttum. "Çok şey mi istedim?" dedim. Sesim daha sakindi, ona hak vermek istemiyordum ama empati benim lanetimdi. Yüzümü yüzüne yaklaştırdım. "Bana o gece kütüphanede ileriyi planladığını söylemedin mi? Hani beni seçim yapmak zorunda bırakmayacaktın?"

O da bana doğru yaklaştı. Burunlarımız arasında santimler vardı. "Bırakırsam onlara mı koşacaksın?"

Kehribar gözleri alev alevdi. Birbirimize daha önce hiç böyle bakmamıştık. Nefret dolu değildik, birbirimize düşman da kesilmemiştik ancak... her zamanki gibi de değildik işte.

Birbirimize meydan okuyorduk, sınırlarımızı zorluyorduk.

"Koşsam arkamdan mı bakacaksın?"

Elleriyle sıkıca belimi kavradı. "Sence seni bırakır mıyım?"

Göğüslerimiz birbirine değdi, onu tam şu anda öpmek istediğim için kendimden biraz nefret ettim.

"Madem bırakmazsın, neden yanından gitmemi ister gibi davranıyorsun? Neden bu gösterinin sonucuna göre onlara söyleyeceğimi bildiğin halde-"

"Çünkü onların *onayına* ihtiyacımız yok!" Gözlerini sonuna kadar açtı. "Hiçbir zaman da olmadı! Sen *benimsin,* sevgili arkadaşların da bu gerçeği böyle kabul etsin."

Kalp atışlarımın göğsümden taştığını hissedebiliyordum ancak bu sinirden mi yoksa etkilendiğimden mi ayırt edemiyordum.

O ise hâlâ pislik yapmaya devam ediyordu.

"Yoksa korktuğun onların seni kabul etmeyecek olması mı? Ben varken sevemezler mi seni? Uslu bir kız olup yanlarında durmanı mı isterler? *Avutman mı gerekir minik Gorion'u?"*

"Sen..." dedim son söylediğine inanamayarak. "Sen arenadayken bizi mi dinledin?"

O ana kadar tüm sözleri beni kışkırtmıştı ancak bu...bu başka bir boyuttu.

Benim aksime umursamaz bir şekilde omuz silkti. Hâlâ meydan okuyordu gözleri.

"Çok mu önemli?"

"Kulağını duvara da dayadın mı bari?" Kollarının arasından çıkmak için çabaladım.

İşe yaramadı, aksine vücudunu daha çok bastırıp yüzüme yaklaştı. "Ona karşı hep öyle şefkatli miydin?"

Vücudumda hissettiğim bu karıncalanma neydi? *Uyarılıyor* muydum?

Yutkundum ve öfkemi diri tutmaya çalıştım. Ne konuştuğumuza odaklanmalıydım.

"Konuşacak her şey bitti de kıskançlık mı kaldı?"

"Evet, beğenemedin mi?"

"Beğenemedim!"

Onu tekrar ittim ancak beni yeniden kendisine çekti ve bir elini yüzüme yerleştirdi. Gözlerinin aksine şefkatliydi elleri.

Baş parmağını dudaklarımda gezdirdi. "Derdim sensin demiştim."

Ancak şu anda, daha çok *dudaklarım* gibiydi. Bakışlarını onlara indirmişti ve kollarının arasında hapis olsam da sakinleşmiştim. Başka bir şey için heyecanlanıyordu kalbim.

Dokunuşuyla dudaklarımı araladım. "Ayarlarımla oynuyorsun."

Gözlerini yalnızca bir saniyeliğine gözlerime çıkardı. "Bunu *sen* mi söylüyorsun?"

"Evet, *ben* söylüyorum. Bir tek sen mi sinirlenebiliyorsun?"

Burnundan nefes vererek güldü. Konuştuğunda sesinde hafif bir alay hissediliyordu.

"Yok, senin de gayet sinirlenebildiğini gördük. Hani benimle kavga etmeyecektin?"

Omzuna bir tane vurdum. "Öylesi işine gelirdi, değil mi?"

Dokunuşumdan etkilenmedi. Aksine, sanki onu öpmüşüm gibi daha çok gülümsedi.

"Elbette." Sonra ciddileşti. "Seni beni beklerken görmek isterdim, kollarını açmış bir şekilde."

"Ben de seni o arenada görevini yapmış şekilde görmek isterdim ancak ikimiz de istediğimizi elde edemedik, değil mi?"

"Demek gerçekten kavga edeceğiz?" dedi. Sonra belimden tuttuğu gibi beni kucağına yerleştirdi. Ani hareketi yüzünden bacaklarımı beline doladım. Beni daha sıkı sardı. "Tamam, edelim."

"Ne yapıyorsun?"

"Seni yatağa götürüyorum."

Rahat cevabı karşısında gözlerim kocaman açıldı. "Ne?"

"Evet, orada göster bana nasıl kavga edebildiğini."

Beni bir anda yatağın üzerine bıraktı. Sonra da dizlerini iki yanıma koyarak üstüme çıktı.

"Ve ben de sana göstereyim asla kazanamayacağını."

Kolyesi boynundan sarkıyor, tekinsiz bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Gözlerinde az öncekinden farklı türde bir delilik, bir *öfke* vardı.

"Neden, biliyor musun? Çünkü sen *benimsin* Aviva. Arkadaşların umurumda değil. Hiçbir zaman da olmadı. Bu konuda ikna edilmeye ihtiyacın olmadığını sanmıştım ama yanılmışım. *Seni yanımda tutmak için her şeyi yaparım."*

⁕

merhabalar!

istediğimden biraz geç oldu ancak uzun ve dolu dolu bir bölümle geldim karşınıza. bir saat kadar da yine beklettim ancak bu kavgayı sonradan ekledim. normalde son işaretli yerde bitecekti. size ateşli bir çift gösterdim.

AYRICA BÖLÜMDEN SONRA BANA KOŞACAĞINIZI VE YENİ BÖLÜM İSTEYECEĞİNİZİ BİLİYORUM, BEN DE SADECE BU İKİSİNE AYRILMIŞ DAHA KISA BİR ARA BÖLÜMÜ YAZMAYI AN İTİBARİYLE (BÖLÜMÜ BİTİRİR BİTİRMEZ) DÜŞÜNÜYORUM. ŞİMDİ STH'YE BÖLÜM YAZACAĞIM ANCAK BU BÖLÜMÜ DE ARAYA SIKIŞTIRABİLİRSEM SIKIŞTIRACAĞIM.

ne zaman gelir kesin konuşamıyorum, söz de veremiyorum ama emin olun heyecanınızı paylaşıyorum.

niyetim gerçekten bölümlerin arasını pek açmadan sizi gerçeklere kavuşturmak ancak pek istediğim hızla ilerleyemiyorum, bu durumun keyfi olmadığını da bilmenizi istiyorum.

ve son olarak, bol bol yorum istiyorum sizden. beni en kolay böyle motive edebileceğinizi hatırlatmama gerek yok diye düşünüyorum.

diğer bölümde daha çok şey öğreneceğiz, o zamana kadar görüşmek üzere.

sevgiler,

Sareinn.

5 Şubat 2025.

24. DOKUNUŞUNDA GİZLİ

Hozier, Do I Wanna Know

❊

Tutku ve öfke birleştiğinde ortaya çok tehlikeli bir şey çıkıyordu.

Rahsan tamamen kontrolden çıkmış görünüyor, tanıdığım adam gibi davranmıyordu.

Belki de ben onun ne kadar katmanlı olduğunu unutuyordum. Sonuçta o *kötü karakterdi* ve kitapta motivasyonu belli olmasa da hiçbir zaman kanatsız bir melek olarak tasvir edilmemişti. Onu tanımaya başladığımda gösterdiğinden ve yazılandan fazlası olduğunu anlamıştım fakat bu fazlalıklar onu *kusursuz* yapmamıştı.

Yapmasına da gerek yoktu. Sadece bu haliyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Onunla daha önce, bir gece yarısı kütüphanede de kavga etmiştik fakat o kavga öpücükle bitmişti. Sevgili olduğumuz geceydi, duygularımızı itiraf etmediğimizden kavgamız hissettiğimiz tüm güvensizliği açığa vuruyordu ve doğrudan cevap vermek yerine birbirimizden ne kopartabileceğimize bakıyorduk.

Bu geceye kadar onun şiddetli bir kavga olduğunu düşünüyordum, Rahsan'dan önce kimseyle doğru düzgün tartışmadığım için standartlarım epey düşüktü ve rövanşının *böyle* olacağından haberim yoktu.

Birbirimizi dinlemiyorduk, konu sürekli değişiyordu ve hepsinden önemlisi, bana gittikçe *yaklaşıyordu*.

Yatağın üzerinde uzanıyordum. Kolları bedenimin iki yanındaydı ve kolyesi gömleğinin içinden kurtulmuş halde boynundan sarkıyordu. Bir benzeri olan hediyesi de benim boynumdaydı ancak nereden geldiğini açıklayamayacağım için odamın dışındayken giysilerimin altına saklıyordum.

Islak saçlarından bir damla geceliğimin açık bıraktığı tenime düştü, mümkünmüş gibi daha çok ürperdim. Rahsan tepemdeydi, yatağımın iki tarafında yanan mumlar yüzünü aydınlatıyor ve kehribar rengi gözleri daha önce görmediğim bir delilikle parlıyordu. Bana *kim* olduğunu ve neler yapabileceğini hatırlatıyordu. Belki de onun hayatına girmiş olmam, tüm bunlar, *hiçbir şey* romanın sonunda olacakları değiştirmeyecekti.

Kalbim sıkışırken titrek bir nefes verdim. Son sözlerinden bu yana aramızda ufak bir sessizlik meydana gelmişti. Açık pencereden içeri giren rüzgâr yanan mumların alevini ve dört direkli karyolamın kenarlarındaki tülleri titreştiriyordu.

Seni yanımda tutmak için her şeyi yaparım.

Yavaşça tek elimi inip kalkan göğsüne koydum. Bir an için başını indirip elimin olduğu yere baktı. "Sakinleş." diye fısıldadım. "Beni yanında tutmak için her şeyi yapmana gerek yok. Ben zaten seninle olmak *istiyorum*."

Gözlerimiz tekrar buluştu. Şimdiye kadar birbirimize bağırmış, içimizde tuttuklarımızın bir kısmını açığa çıkarmıştık. Aslında niyetim ona daha çok kızmak, öfkemi diri tutmaktı ancak son sözlerinin ardından bunu yapamazdım. *Sen benimsin* demişti. *Bu konuda ikna edilmeye ihtiyacın olmadığını sanmıştım ama yanılmışım.*

Evet, yanılmıştı ancak benim hakkımda değil, kendi hakkında. İkna edilmesi gereken *oydu* zira.

Sözlerimden sonra göğsü bir kere daha inip kalktı. Avuç içlerimin altında hızla atan kalbini hissedebiliyordum. "Yorulduğunu biliyorum. Benim için sabrediyorsun, *rol* yapıyorsun..." Onun bu kadar anlayışlı davranması hep şüpheli gelmişti zaten. Arkadaşlığımızı bozmak istediğini hiç gizlememişti ancak o zamana kadar gözüme sevimli gözükmek için bir maskenin ardına

gizlenmişti. "Bunları yapmana gerek yok Rahsan. Olmadığın birisi gibi davranmana, beni manipüle edebilmek için bu numaralara başvurmana gerek yok."

Gözleri karardı. Söylediklerimden hoşlanmadığı kasılan çenesinden belliydi fakat hiçbir şey söylemedi.

"Bir gece kütüphanede şöminenin karşısında oturmuştuk, hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çattı. Konuyu nereye götürdüğümü anlamamıştı. Temkinli bir şekilde başını salladığında "İşte o gece..." dedim. "Sana olan önyargılarımı bir kenara bırakıp seni tanımak istediğime karar verdim. Gösterdiğin gibi değil, *olduğun gibi*."

Bakışlarındaki sertlik azaldı, bir an için neredeyse şaşkındı. O an aklından geçenlerin bu olmadığına emindim ancak geçiştirmek için "Bana karşı önyargıların mı vardı?" dedi.

"Evet." diyerek kabullendim. Sonuçta o kitabın kötü karakteriydi ve sınırlı da olsa neler yaptığını okuma fırsatına sahiptim. Belirsiz kişiliği ve motivasyonu aleyhine olmuştu. "Senin bana karşı yok muydu?"

"Vardı."

"Onları haksız çıkarmadım mı?"

Düşünceli gözlerle yüzümü inceledi. Sonra hafifçe başını salladı. Gülümsedim. "Sen de benim önyargılarımı kırmayı başardın. *Seni sevmemi sağladın."* Göğsündeki elimi yukarıya çıkardım ve avucumu yanağına yasladım. "Sence bunu manipüleyle ve ince hesaplarla mı yaptın?"

Yavaşça yutkundu. İkimizin de öfkesi diniyor, birbirimizi gerçekten dinlemeye başlıyorduk.

"Bunun nasıl olduğunu hiç anlamadım." dedi. Sesi aceleciydi. "Neden olduğunu hiç anlamadım ama eğer *vazgeçersen*-"

"Ben sana söyleyeyim." diyerek araya girdim. Rahsan'ın terk edilme korkusu düşündüğümden daha büyüktü ancak önce başka bir şeyle ilgilenmem gerekiyordu. "Seni *sen* olduğun için sevdim, *sevebildiğim* için. Her şeyinle. Zehir gibi aklınla ve gizlemeye çalıştığın karanlık tarafınla."

Rahatladığını görebiliyordum. Omuzları gevşemişti ve yüzünde beliren ifadeden bu sözleri duymayı beklemediği belliydi. *Yeniliyordu*. Beni yatağımın üzerine bırakırken muhtemelen öpücükleriyle aklımı başımdan almayı ve bu meseleyi böyle kapatmayı planlıyordu fakat buna izin vermemiştim. *Veremezdim*. Ne kendini ne de *bizi* felakete sürükleyebilirdi. Fakat ikna edilmesi zor biriydi.

Ondan hiç beklemediğim kırılgan bakışlarla yüzümü inceledi. "Peki ne zamana kadar sevebilirsin?"

Bu hali ve sorduğu soru kalbimi kırdı, aldığım nefes yarım kaldı. *Gücümün yettiği kadar,* demek istedim. Ancak Rahsan böyle belirsiz cevaplardan hoşlanmazdı. Bununla tatmin olmazdı.

Ben de altı boş sözler veremezdim ona, her şeye rağmen *o* adama dönüşürse nasıl hissedeceğimi bilemezdim.

Başparmağımın ucuyla yanağını okşadım, bakışlarım gözlerinin arasında gezindi. "İkna olmak için neye ihtiyacın var?"

Dokunuşumdan kurtuldu ve ellerini iki yanımda yatağa bastırdı. "Yanımda kalmak için neye ihtiyacın var?"

Bir an hissettiğim şaşkınlıkla duraksadım. *Ciddiydi*. Bu sorunun cevabı onun için gerçekten önemliydi. Havada kalan elimi indirdim ve bana iyice yakınlaşan yüzüne bakarken odaklanmayı denedim. "Sadece iki şeye." dedim en sonunda. "Bana kendini anlatmalısın ve benim için her zaman çabalamalısın."

Bir süre düşündü, kendisini tarttı. "Bunu yapabilirim." dedi. "Bunu *yapıyorum* zaten."

Sesi suçlayıcıydı ancak ona kızmadım. Rahsan'ı tanımaya başlıyordum ve biliyordum ki eğer saldırırsam, gardını alırdı.

"Biliyorum." dedim bu yüzden. "Ve *yanındayım*, değil mi? Bunun için endişelenmene gerek yok."

Başını eğdi ve sallanan kolyesine baktı. Ardından ne zamandır içinde tuttuğunu bilmediğim sıkıntılı bir nefes verdi. Tam olarak rahatlamış ya da ikna olmuş değildi ancak *görmeye* başlamıştı.

Buraya gelmesini beklerken kızgındım ve ne hissetmiş olabileceğini düşünmemiştim fakat belli ki *tetiklenmişti*. Korkuları tarafından ele geçirilmişti ve inadı bizi bu duruma sürüklemişti.

Parmak ucumla ıslak saçlarına dokundum, bir tutamını yettiği kadar etrafına doladım. "Beni sürekli test ediyorsun, değil mi?" Tekrar başını kaldırıp bana baktı. "Bilinçli ya da bilinçsiz, sürekli bunu yapıyorsun. Buraya gelirken kavga edeceğimizi biliyordun."

Yüzünde yine memnun olmayan bir ifade belirdi. Bu gece onu gafil avlıyor, numaralarını tek tek deşifre ediyordum ve bundan hoşlanmıyordu. Oysa ben daha *fazlasını* istiyordum.

Yavaşça başını sallayarak kabullendi. "Tabii ki biliyordum."

"Çünkü senden tek bir şey istemiştim."

Gözlerini kapattı. Yüzünde acı çeker gibi bir ifade belirip kayboldu. *Biliyordu*. Davranışlarının sonuçları olduğunu biliyordu ve buraya gurur duymuyordu.

"Benim için ne kadar zor olduğunu anlamıyorsun."

"Evet," dedim. "Çünkü anlatmıyorsun. Gözüme her şey çocukça geliyor. Gerçekten öyle olmadığını söyleyebilir misin peki? Matias'la olan düşmanlığının tamamen *gerekli* ve *kişisel* olduğunu iddia edebilir misin?"

Gözlerini pencereye doğru çevirdi ve sinir olmuş bir şekilde cevap verdi. "Artık edebilirim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Onu *gerçekten* kıskanmıyorsun, değil mi?"

Serafina ve Matias'ın arasında ne geçtiyse benim kadar şahit olmuştu bunca sene. Etraflarında en çok bulunan iki kişiydik ve Matias'ın Serafina'ya olan hislerini inat uğruna bile inkar edemezdi.

Cevap vermediğini görünce gözlerim büyüdü. "O benim arkadaşım! *Ailem* sayılır hatta-"

Yüzünü tekrar bana doğru çevirdi. "Nereden ailen sayılıyor?"

"O kadar yakınız demek istemiştim."

"Olmayın."

Bu tavrına inanamıyordum. Az önce yine aynı konudan kavga etmiştik ve *hiçbir* sonuca ulaşamamıştık. Bu yüzden kaşlarımı çatıp hemen bir şey söylemek yerine bekledim. Derin bir nefes almaya ve onun gibi düşünmeye çalıştım. İfadesiz yüzüne, çatık kaşlarına bakarken sözleri kulağımda yankılandı. *Ona karşı hep böyle şefkatli miydin?*

"Konu *erkek* olması değil, değil mi? Konu ona karşı bu kadar şefkatli olmam."

Mümkünmüş gibi daha çok somurttu. "Şefkatli, anlayışlı..." Elini uzattı ve dakikalar sonra ilk defa bana dokundu. Önüme gelen bir saç tutamını arkaya doğru itti ve boynumu açığa çıkardı. Sesinin aksine dokunuşu yumuşacıktı. "Sana bir kere anlayışlı olmanı sevmediğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?" Hızlanan nefesim yüzünden ne dediğini takip etmekte zorlandım. Bakışlarını yeniden gözlerime çıkardı. "Fikrimi değiştirdim. Sadece bana karşı olduğunda seviyorum."

"Bu kıskançlığın üzerine çalışmamız gerekiyor." dedim, sanki sözleri beni fiziksel olarak etkilemiyormuş gibi. "Çünkü arkadaşlarım kesinlikle hayatımdan gitmiyor."

"Neden?"

"Onlara bağlı olduğum aklına gelmiyor mu? Yıllardır beraberiz."

Bundan da öte, kendimi bile tanımadan düştüğüm bu yerde bana tanıdık gelen yalnızca o ikisiydi. Serafina hayatıma girdikten sonra biraz daha güvende hissetmeye başlamış, uyum sağlayabileceğime inanmıştım. Zamanla biraz daha alışmış ve insanlarla daha kolay bağ kurmaya başlamıştım ancak onlarla kurduğum bağ her şeyin temeli olarak kalmıştı.

Onun kişisel hırsları yüzünden bunu nasıl bir kenara bırakamazdım. Rahsan bunu anlamıyordu çünkü kendisine böylesine yakın gördüğü arkadaşları yoktu.

Yüzünde bezgin bir ifade belirdi. "Seni ilk gördüğüm anda almalıydım ellerinden."

Gülmeden edemedim. Böyle davranmasından kesinlikle nefret etmiyordum çünkü daha önce kimsenin bana onun bağlanmadığını biliyordum. Evet, arkadaşlarım harikaydı ve onlara haksızlık etmek istemiyordum ama Rahsan'la kıyaslanamazlardı. *Fakat o da anlamak zorundaydı.*

"Rahsan, seninle kavga etmekten cidden nefret ediyorum." dedim alnına düşen saç tutamlarını geriye doğru iterken. "Ama bu konunun böyle kapanamayacağını da biliyorum. Arkadaşlarıma öyle ya da böyle ilişkimizi söyleyeceğim ve bunu yaptığımda seni ayrı tarafta görmek istemiyorum. Bana seçim yaptırmayacağını söylemiştin, ileriyi düşündüğünü."

Gözlerini kaçırdı, yüzünde saklamaya çalıştığı bir sinir vardı. "Biliyorum, bu yüzden kendime kızıyorum zaten. Yanlış davrandım." Sonra tekrar bakışları gözlerime tırmandı. "Ama hazırlıksız olduğumu düşünme. Gorion seni bu konuda üzemez. Bana borcu var."

"Borç?" Kaşlarımı çattım. Sonra söylemesine gerek kalmadan hatırladım. "Serafina için aldığı kolyeyi mi diyorsun?"

"Evet."

Gerçekten ileriyi düşündüğünü, muhtemelen benim düşündüğümden daha fazla ve felaketlerle dolu düşündüğünü biliyordum ancak kıskansa da onların hâlâ hayatımda olduğu senaryoya hazırlıklı olması hoşuma gitmişti.

Yüzümdeki gülümsemeyi fark ettiğinde "Yanlış anlama." diyerek beni uyardı. "Hâlâ onların onayına ihtiyacımız olduğunu düşünmüyorum."

"Onlara *onayları* için söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?" dedim şaşkınlıkla. "Rahsan, onların onayına benim de *ihtiyacım* yok. Onlara söyleyeceğim çünkü onlara değer veriyorum. Çünkü bu benimle ilgili önemli bir şey ve mutluluğumu onlarla da paylaşmak istiyorum."

Tabii bu onlar için ne kadar mutluluk verici olur tartışılır.

Sözlerimi bitirdiğimde kaşlarını çattı. "Öyleyse onlarla geçinmem neden bu kadar önemli?"

"Çünkü hepinizi seviyorum ve bir arada olalım istiyorum. Belki bu bencilce bir istektir." Omuz silktim. "Anlaşamazsanız da sorun değil, bir şekilde aranızda denge kurmaya çalışırım."

Tam bunun ne kadar zor olacağını, bir noktada tükeneceğimi düşünüyordum ki araya girdi. "Ya sana karşı çıkarlarsa? Ya bu ilişkiyi hiç desteklemezlerse ve seninle görüşmeyi reddederlerse? O zaman ne yaparsın?"

Beklenti dolu gözlerini inceledim. Dilinin eksik bıraktıkları orada saklıydı ve merak ettiği tek bir şey vardı : *Beni bırakır mısın?*

Ben de önce bunu cevapladım. "Seni *bırakmam*. Dediğim gibi, onaylarına ihtiyacım yok. Bu ilişkiyi desteklemelerini elbette isterim ama desteklemezlerse de...eh, konuşup ikna etmeye çalışırım."

Rahsan sözlerimden sonra gözle görülür biçimde rahatladı. Benim kadar o da onlara söylediğimde neler olacağını düşünüyordu ancak benim aksime o iyi ihtimalleri hesaba katmıyordu. Hep en kötüsüne yoğunlaşıyordu. "Ya ikna olmazlarsa?"

Endişeyle alt dudağımı ısırdım. "Bu düşünmek istediğim türden bir senaryo değil."

"Ama gerçekleşebilir."

"Gerçekleşmemesini *umuyorum*. İşler o noktaya geldiğinde ne yapacağıma bakarım ama şimdilik bana bundan daha fazla değer verdiklerini düşünmek istiyorum."

Rahsan kararsız gözlerle bana baktı. Tam olarak tatmin olmamıştı fakat daha fazla üstüme gelmeyecek ve elindekilerle yetinecekti. Sonuçta onu bırakmamın bir seçenek olmadığını öğrenmişti ve bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyordum.

Onları hayatımda tutmayı sadece aksinin kendisinin gitmesi olarak düşündüğü için kabul ettiğini tahmin edebiliyordum. Onların kendi isteğiyle hayatımdan çıkabileceğini öğrendikten sonra ne yapacaktı? Artık istediği kadar umursamaz davranabilirdi.

"Matias'tan gerçekten çok mu nefret ediyorsun?" dedim bu sorunun cevabından korkarak. *Bunca zaman boşuna mı hayal kurmuştum? Azıcık bile iş birliği yapmalarının hiç mi ihtimali yoktu?*

Sesimdeki endişeyi fark etse de "Evet." dedi. Sonra tepemde dikilmeye devam etmek yerine kendini yanıma bıraktı. "Ama her zaman değil. Genelde onu umursamadan yaşamayı seçiyorum ama sen ve şehir konseyi onu umursamadan geçireceğim süreyi epey kısaltıyorsunuz."

Yana doğru kıvrılıp ona baktım, tek eliyle alnına düşmüş saçları karıştırmasını ve yatağımın tavanına bakmasını izledim. "Peki neden?" dedim en sonunda. "Yani aileleriniz düşman, biliyorum ama neden?"

"Sadece ailelerimiz yüzünden değil." Başını bana doğru çevirdi. Kaşlarını çatmıştı. "Sırf *sen* onu sevebiliyorsun diye çok sevilebilir biri olduğunu mu düşünüyorsun? Gorion gösterişçi bir kibir abidesinden başka bir şey değil."

Gülmeden edemedim. "Bazen bu kadar nefret etmen çok komik geliyor, biliyor musun?"

Yavaşça vücudunu bana doğru çevirdi ve aramızda yalnızca santimler bıraktı. "Ama senin hiç kimseden nefret edememen hiçbir zaman komik olmuyor."

Omuz silktim. "Öylesine olumsuz bir duyguyu bünyemde istemem zaten."

İç çekerek yüzümü inceledi. "Gerçekten birbirimize hiç benzemiyoruz."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söyledin."

"Değil mi?"

"Değil tabii ki. Anlaşmayı istediğimiz sürece."

"*İstiyorum."* dedi kehribar rengi gözlerinde az önce orada olmayan bir endişeyle. "Sadece bazen çok karmaşıklaşıyor."

Uzanıp elini tuttum ve ona gülümsedim. "Ama çözmeyi öğreniyoruz, değil mi?"

O da benimle gülümsedi. Ancak cılız bir taneydi ve yeterli değildi. Bu yüzden "Ayrıca..." diyerek ekledim. "İyi tarafından bakalım. En azından Matias'ı *o anlamda* kıskanmıyorsun. Yoksa halim ne olurdu?"

Sözlerim işe yaradı ve burnundan nefes vererek güldü. Sonra tuttuğum elini kaldırarak dudaklarına götürdü. Bileğime bir öpücük kondurmadan önce "Öyle bir şey olsaydı sence bu kadar anlayış gösterir miydim?" dedi. Sonra dudaklarını tenime bastırdı. Çok masum bir hareketti ancak öyle beklenmedikti ki kızardığımı hissettim. "Ancak," diye devam etti. "Sözlerimin seni ne kadar heyecanlandırdığını gördüğüm an Gorion'un aptal hisleri önemini yitirirdi. *Benim* olduğuna güvendiğim sürece kimse önemli değil."

"Ne?" dedim inanamayarak. Paylaştığımız şeyler zamanla artıyordu ancak onun beni utandırabilme yeteneği bununla orantılı olarak azalmıyordu. Hâlâ hislerimi *ondan* duymak beni hazırlıksız yakalıyordu. "Sözlerinin beni heyecanlandırması mı?"

Sırıttı. "İnkâr mı edeceksin? Etmeden önce söyleyeyim, güçlerim sayesinde daha gelişmiş bir duyma yeteneğine sahibim ve kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyorum. Şimdi, az önce ve her zaman."

"Her zaman?" dedim korkuyla. *Bu en başından beri beni heyecanlandırdığı her anın farkında olduğu anlamına mı geliyordu?*

"Evet." dedi aklımı okumuş gibi. "Bu başta beklenmedikti ama zamanla hoşuma gitmeye başladı. Epey sevimli."

Hissettiğim utanç yüzünden yüzümü göğsüne gömmek ve bir süre ona bakmamak istedim ancak bunun yerine konuyu değiştirmeyi seçtim. "Yani arenada da bizi bu şekilde duydun?"

Kaşlarını çattı. "Elbette. Cidden duvara yapıştığımı falan düşünmedin, değil mi?"

"Hayır." dedim utanarak. Ancak meditasyon yaptığı sırada güçlerine yoğunlaşacağını ve hava elementi sayesinde bunları duyabileceğini düşünmemiştim. Serafina bu özelliğini hiç kullanmazdı, belki bunun yapabileceğinin farkında bile değildi ancak Rahsan sınırlarını hep zorlardı.

Birkaç saniye yüzüme baktı, sonra bana yaklaştı. Dudaklarıma eğildiği anda parmaklarımı dudaklarına kapattım. Kaşlarını çattı, ben de hissettiğim tüm utancı bir kenara bırakmak zorunda kaldım. "Sence her şeyi konuştuk mu?"

Göz devirerek tekrar eski pozisyonuna döndü. Şimdi kaş çatma sırası bendeydi. "Bundan gerçekten böyle kurtulabileceğini mi düşündün?"

"Hayır, sadece bunu *umdum*."

Birkaç saniye onu izledim. Bana bakmadı, rahatsızca kıpırdandı ve en sonunda tekrar bana doğru çevirdi başını. "Senin için daha çok çabalamam gerektiğini biliyorum. Bunu benden istemiştin, seni dinlemedim."

"Ve?" dedim özür dilemesini umarak. Ancak bunu yapmadı. "Ve..." dedi derin bir nefes alarak. "Bunu telafi edebilirim."

"Nasıl? Bahar Balosuna çok az kaldı ve-"

"Bunun basit bir gösteri olma şansını çoktan kaybettik." diyerek araya girdi. "Usta Abram bizi aynı göreve yolluyor."

"Ne?"

"Evet. Artık aynı...*takımda* olmak zorundayız ve kaytaramayız. General Keiv'i bilgilendireceğini söyledi. Nereye gitsem Gorion kuyruğum gibi arkamda olacak yani."

Birkaç saniye yüzüne baktım. Ne düşüneceğimden emin değildim ancak "İyi olmuş." dedim en sonunda. "Bunun çocuk oyuncağı olmadığını anlamanız gerekiyordu. Kimse sizi *cezalandırmıyor*, siz bir fikri temsil ediyorsunuz ve ucu Usta Abram'a dokunuyor. Şımarık hareketlerinizle bundan kurtulamayacağınızı bilmemiz gerekirdi."

Siniri bozulmuş bir şekilde bana baktı. "Bize şımarık demekten vazgeç."

Gülerek kaşlarımı kaldırdım. "Şimdiden *biz* mi oldunuz?"

Hata yaptığını fark edip bezgin bir şekilde gözlerini kaçırdı. "Lafın gelişiydi."

"Bundan emin değilim. Usta Abram'ın taktikleri işe yarıyor gibi. Belki de kendimi yormayıp en başından ona bırakmalıydım bu meseleyi."

"Bugünü bana sürekli hatırlatacaksın, değil mi?"

Omuz silktim. "Görevdeki performansına bağlı. Kendi gözlerimle göreceğim ve eğer ikna olursam-"

"Göreve *gelemezsin* Aviva. Son seferde ne olduğunu unuttun mu? İsmin yoksa gönüllü olmayacaksın. Uzak kalacaksın. Belki de Miriam'ın teklifini değerlendirmelisin."

"Buna sen karar veremezsin Rahsan." dedim kaşlarımı çatarak. Tamam, o geceden sonra kâbuslar gördüğümü ve Rahsan'dan ayrı uyuduğumda bunun daha da kötüleştiğini inkâr etmeyecektim ama bu dünyada oradan kaçmam mümkün değildi. İllaki bana görevler verilecekti ve geçen yıl biraz da bu korkumu yenebilmek için oraya gitmeyi seçsem de pek işe yaradığını söyleyemezdim.

Yarayamazdı da zaten. Bu hiçbir zaman kolaylaşmayacaktı çünkü ölüm riski hiçbir zaman azalmayacaktı.

Cesur birisi olduğumu iddia etmiyordum fakat bana bir görev verildiğinde bunu daima yerine getirirdim.

Öyle olmasaydım bile bu kadar *kontrolcü* davranamazdı. Benim istediğim bir partnerdi, yerime karar verecek bir yönetici değil.

"Buna ben karar veremiyorsam *sen* kararını gözden geçir o zaman." dedi benim gibi kaşlarını çatarak. "Geçen sefer ölümün eşiğindeydin."

"Ya sen? Sen benden çok daha ciddi yaralanmıştın Rahsan!"

Neler yaşadığımızı bilmiyormuş gibi konuşması beni deli ediyordu ancak anlaşılan, ben de onu deli ediyordum. Birkaç saniye çatık kaşlarımızla ve kalplerimizde birbirimizi kaybetme korkusuyla birbirimize baktık. Sonra "O tek seferlikti." dedim sakince. "Bunu biliyorsun."

"Gerçekten öyle miydi?"

"Evet, zehir yüzündendi. Artık toplamayacağız zaten, Miriam'ın projesi iptal edildi."

Rahsan dudaklarını birbirine bastırdı. Zehir çalışmalarına önem verdiğini ve projenin iptal edilmesinden hoşlanmadığını biliyordum ancak bu uğurda ikimiz de zarar gördüğümüz için tam olarak üzgün sayılmazdı.

"Bu konuda şehir konseyi bir şey yapacak mı?" diye sordum. En azından bunu söyleyebilmesini umuyordum.

"Evet." dedi. "Bahar Balosunu bekliyoruz. Merkeze ve diğer şehirlere çoktan rapor gönderildi ama istediğimiz dönüş gelmedi. Biz de buraya toplanacak zenginlerin dikkatini çekmeye karar verdik. Onları yeterince korkutabilirsek yerel otoriteler isteklerine kulak verir."

Kaşlarımı kaldırdım. Kullandığı kelimelere özellikle dikkat etmiştim. "Tüm konsey aynısını mı düşünüyor?"

"Evet ama *gönüllü* olduklarını sanma. Karşı çıkmamalarının tek sebebi bunu Mahil Ravi'nin önermesi. Arkasında benim olduğumu bilseler aynı şekilde davranmazlardı."

Ondan böyle anlarda gurur duyuyordum ancak tüm bu konsey ve ailelerin düşmanlık işi başka bir şeye odaklanmamı engelleyecek kadar kafamı kurcalıyordu. Yazarın küçük olması ve karakterler arasındaki çalkantılı ilişkiye bu kadar odaklanması sinir bozucuydu.

Bakışlarımı yavaşça yüzünde gezdirdim. "Peki hiç mi söyleyemezsin ailelerinizin neden düşman olduğunu?"

"Onlar hiç bahsetmedi mi?" Bir an için şaşkın göründü, sonra tekrar ifadesiz haline büründü. "Gerçi şaşmamalı, Gorionlar kendilerini kusursuz görmeye bayılır, Cohenlerin de hatalarını örtbas etmekte üstüne yoktur."

"Ve?"

Bir süre öğrenmek için ne kadar hevesli olduğumu belli eden yüzümü inceledi. Kararsızdı ancak mantıksız değildi. Artık bir şeyleri öğrenmem gerektiğini biliyordu çünkü bilmediğim sürece anlayamadığımı görmüştü.

"Pekâlâ, sana her şeyi anlatamayacağımı biliyorsun." dedi doğrulurken. "Konseyde hepiniz yemin ettik ve bu yemin sadece sözle edilmedi. Hepimizin üstünde bağlayıcılık büyüsü var, bu yüzden kendi ailemle ilgili olmayan hiçbir şeyi anlatamam sana. Hatta onların bazılarını da."

Onunla eş zamanlı olarak ben de doğruldum. Heyecanlanmıştım. "Gerçekten mi?"

"Evet, birbirine hiç güvenmeyen aileler bir araya geldiğinde böyle oluyor."

"Peki ne oldu da böyle oldunuz?"

Elini ensesine atıp oradaki saçları karıştırdı. "Bunun tek bir sebebi yok. Olamaz da zaten. Kuşaklar boyu sürmüş bir şeyden bahsediyoruz, eninde sonunda unutulurdu. Bu dört aile arasında sürekli düşmanlığı körükleyecek şeyler oluyor."

"Nasıl şeyler?"

"Küçük, büyük, ekonomik, politik. Bazen sadece gurur incitecek şeyler. Klanlar zamanından beri böyleydi. Bir araya geldiklerinden beri."

Kitapta bu detayları çok üstünkörü okumuştuk ancak bu dünyada yaşamaya ve Akademi'de tarih dersi aldığımdan beri biliyordum ki klan sistemi işe yaramadığında ve yüksek surları olan güvenlikli şehirler inşa edilmeye karar verildiğinde başa hep büyücü aileler geçmişti. Sonuçta böyle bir dünyada sıradan insan olmak işe yaramazdı, yeterli otoriteyi kuramazdınız.

Bu şehirde de dört ana elementi temsil eden dört aile bir araya gelmişti. Toprağı o zamandan beri saf tutan Gorionlar, ateşi zamanla yitirmiş Cohenler, genel olarak hava büyücülerinden oluşan Zev'ivler ve su elementini temsil eden Raviler. Ravi ailesi zamanla soyun tükenmesi tehlikesini yaşamıştı ve şu anda yaşayan tek bir üyesi vardı, Mahil Ravi, ve o da hiç evlenmemişti.

Ona bir noktada hak veriyordum, bu dünyaya gerçekten çocuk getirilmezdi ancak o öldükten sonra dengeler hepten bozulacak, konsey ayak bağı olan ve düzgün karar veremeyen bir mekanizmaya dönüşecekti.

"Peki dinamikler hep mi böyleydi?"

"Hayır. En başta sadece anlaşması gereken, dört köklü aileydiler. İlk kopan Cohen ve Zev'ivler oldu."

Bunu beklemiyordum. Otoriter yapısından dolayı ilk arıza çıkaranın Gorionlar olduğunu düşünmüştüm. "Neden?"

"Madenler yüzünden. Cohenler oraya göz dikti ve yıllardır bu sevdalarından vazgeçmediler." Bunu söylerken zorlanmıştı. Yüzündeki acı çeken ifadeyi görünce gözlerim büyüdü. "Yemin seni engelliyor mu?"

"Biraz." dedi. "Bu tam olarak bir sır sayılmaz. Cohenler uzun zamandır ekonomik zorluk çekiyor, atalarının şatafat düşkünlüğü onlara ağır patladı."

"Yani onlarla olan düşmanlığınız ekonomik sebeplere dayanıyor?"

"Tamamen değil. Arada arkadaşın olduğu için tarafsız düşünemeyebilirsin ama Cohen ailesi gerçekten sinsidir. İsteklerini almak için çeşitli oyunlar çevirirler ve kibirlidirler. Zev'iv ailesini madenlere layık görmüyorlar, bu yüzden yıllardır madenlerin kamuya ait olması gerektiğini savunuyorlar. Halk da onları destekliyor. Neden desteklemesinler ki? Sonuçta işlerine gelir. Ancak bilmedikleri şey, Cohenlerin bunu yaparken kesinlikle onları düşünmemesi."

Konuşurken yüzüne daha belirgin bir tiksinti yerleşmişti. Gözlerini gözlerime dikti.

"Söz konusu istedikleri şeyler olduğunda sınır tanımayacaklarını bilmelisin. Sırf madenler için Serafina'yı benimle evlendirmeye bile kalkabilirler."

Kalbim korkuyla kasıldı. "Ne? Bunu-"

"*Yapabilirler*. Daha önce işe yaradığını gördüler."

"O ne demek şimdi?"

"Büyükannem Cohenlerin uzaktan akrabasıydı. Tamamen aileden değil, ama aynı soydanlardı."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Yani Serafina ile akrabasınız?"

"Çok uzaktan." diye düzeltti beni. Bu fikirden nefret ettiği belliydi. "Çok çok uzaktan."

"Ama madem sizi aşağı görüyorlar," dedim hâlâ az önce dediği şeyi düşünerek. "O halde nasıl Serafina'yı seninle evlendirebilirler ki?" Bunu sesli dile getirmek bile midemi bulandırmıştı.

"Dediğim gibi, madenler için her şeyi yaparlar." Benim aksime yüzü ifadesizdi. "O paraya ihtiyaçları var. Cohenler gözden düşmeyi ve silinip gitmeyi kabullenemez. Bu yüzden bizi kışkırtıyorlar, arkamızdan iş çeviriyorlar ve hakkımızda dedikodular çıkarıyorlar. Yemin doğru şeyleri yaymalarını engelliyor ancak yalan konusunda bir sınır yok."

"Serafina yapmıyor." Yumruklarını sıktığını görünce istemsizce söylemiştim bunu. Anında gözlerini bana çevirdi. İnanmadığı belliydi. "Ciddiyim. Tamam, seni sevmiyor ve uyuzun teki olduğunu düşünüyor ama senin hakkında dedikodu yapmıyor. Benimle bile hiç konuşmadı bu konuda."

"Yani?"

"Yani, Serafina'yı ailesinden bağımsız olarak değerlendirebilirsin. Zaten onlara benzese ben de arkadaş olmazdım."

Kitapta da Serafina dışarıya karşı "biricik evlat", "gurur" ve "miras" olarak gösteriliyor ancak Cohenler onu sadece kendi çıkarları için kullanıyordu. Serafina'nın bu konuda söz hakkı yoktu ve Matias'tan en büyük farkı ailesine onun kadar bağlılık duymamasıydı.

Rahsan istemeye istemeye "Biliyorum." dedi. "Hakkımda dedikodu yayıyor olsa bunu anlardım. Hâlâ söylentiler var ama..."

"Bu senin kendi gizemli yapın yüzünden. Bunca yıl kimseyle doğru düzgün konuşmadın ve sürekli ortadan kayboldun. Benim için de epey gizemliydin, hatırlatırım. Bu kadar göz önünde olursan ama insanlar seni tanımazsa tabii ki bir şeyler uydurmaya başlarlar."

"Onu korumak için ne kadar heveslisin."

"Buna alışmış olman gerekiyordu. Neyse, en azından Serafina'nın senin hakkında dedikodu yaymadığını biliyorsun."

"Bu ona güvendiğim anlamına gelmiyor."

"Ama hâlâ bir şansımız var." Omuz silktim. Sonra kaşlarını çattığını fark edince "Peki Gorionlar?" diyerek konuyu değiştirdim.

"Onlar apayrı mesele. Gerçek despotları arıyorsan doğru yerdesin."

Kaşlarımı çattım. "O ne demek şimdi?"

"Eğer biz olmasaydık ve şehri tamamen Gorionlar yönetseydi bu bir *sıkı yönetim* olurdu demek. İstediğin kişiyle evlenemezdin, elementleri saf tutmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı ve hayatın kontrolleri altında olurdu."

"Nasıl yani?" dedim biraz daha açmasını isteyerek. Ancak Rahsan başını olumsuz anlamda salladı. "Bundan fazlasını anlatamam. Yemin ailelerin konseye sunduğu tekliflerden bahsetmeyi yasaklıyor."

Omuzlarımı düşürdüm ve Rahsan'ın söylediği azıcık bilgiyle bir resim çizmeye çalıştım zihnimde. *Gorionların yönettiği bir şehir.* Rahsan onları sevmiyordu ancak bu konuda abartsa bile haksızlık ettiğini düşünmüyordum. Nahem Gorion gerçekten despot bir adamdı, öz oğluna başarısızlık korkusunu aşılayacak ve onu basit bir okul gösterisinde bile mahvedecek kadar. Onun emri altında halimiz ne olurdu?

"Bu adamın element saflığıyla ilgili takıntısı ne?" dedim en sonunda, kaşlarımı çatmış ve sinir olmuş bir şekilde.

"Element saflığıyla değil, gücü korumakla ilgili bir takıntısı var. Ayrıca yalnız değil, tüm Gorionlar öyle."

"Matias hariç." dedim. Serafina'yı kastettiğimi anladı ve alayla güldü. "Evleneceklerini mi düşünüyorsun? Mezun olduktan sonra yola gelecektir. Nihayetinde o da bir Gorion."

"Sen öyle san."

Kaşlarını çattı. "Ben burada tecrübeye dayanarak konuşuyorum. Sen *neye* güveniyorsun?"

"Aşklarına." *Ve kitabın sonuna.*

"Hah." Alayla güldü, yüzünde en ufak keyif yoktu. "Aman ne *destansı*."

Kaşlarımı çattım. "Ya aynı durumda olan biz olsaydık?"

"Değiliz."

"Ama *olsaydık*?"

"Bunu düşünmenin şimdi ne faydası var? Ailelerimiz düşman değil ve bizim evlenmemizde bir sıkıntı yok. Bunun için neden onlara sempati besleyeyim?"

Omuzlarımı düşürdüm. Haklıydı, belki de şansımı zorluyordum. "O zaman Gorionlar'la sıkıntınız fikirlerinizin uyuşmaması mı?"

"Bu kadar basit değil. Ne tür planları olduğunu duysan şaşarsın."

"Yine de bununla idare edebilirim. Ben daha çok *kan davası* türünde bir şey beklemiştim."

Rahatladığımı görünce kaşlarını kaldırdı. "Olmadığını mı düşünüyorsun?"

Gözlerimi kocaman açtım. "Var mı?"

"*Vardı*. Yemin bu yüzden yapıldı. Bu bizi birbirimizi öldürmekten alıkoyuyor."

Kafa karışıklığıyla ona baktım. "Ama daha geçen gün Matias'la birbirinize girdiniz?"

Güldü. "Ve bunun için daha çok acı çektik. Eğer onu gerçekten öldürme niyetinde olsaydım ölen ben olurdum."

Şaşkınlığımı görünce bana yeminin detaylarından bahsetti. Klanlar döneminin bitiminde dört ailenin farklı insan topluluklarını koruduğunu ve şehir kurulduğunda bir türlü anlaşamadıklarını anlattı. Ders kitaplarında buna yer yoktu, okuduğum kitabın bahsedemeyeceği kadar da eski olaylardı. Sonuçta çok sınırlı bir kısmı anlatılsa da bu evren o kadardan ibaret olmamıştı.

İktidar savaşı yıllar boyu sürmüştü. O zaman elementler daha saf, büyücüler daha güçlüydü. Aileler kalabalıktı. Birbirlerine yaptıkları hainlikler de o zamanlar başlamıştı. Entrikalar, evlilik teklifleri ve bu tekliflerin reddedilişi- hepsi bu düşmanlığın temelini atmıştı. Sonra birbirlerini

öldürmeye başlamışlardı. Ailelerin daha akıllı üyeleri ise bunun sonunun gelmeyeceğini anlayıp bir anlaşmada -*yeminde*- karar kılmıştı.

"Sana bundan fazlasını anlatamam." dedi ben hâlâ sessizce söylediklerini düşünürken. "Her şeyi bilmen için ya şehir konseyinden olman gerekiyor, ki herhangi bir ailenin vârisi olmadığın için bu mümkün değil, ya da *aileden* olman gerekiyor. Yani Aviva, benimle *evlenene* kadar her şeyi bilmen mümkün değil."

Anlattığı bunca şeyden sonra böyle gülebilmesi karşısında ben de kendimi tutamadım. Aldığı keyif bulaşıcıydı. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Gitmediğini söyleyemem."

Birkaç saniye yakışıklı yüzüne baktım, onu izlerken gülümsemem yavaşça soldu. *Keşke benden sakladığı sadece bunlar olsaydı.*

"Peki seninle evlenene kadar gün mü sayacağım?" dedim aklımda bugün öğrendiklerim varken. "Bana anlatman gereken *hiçbir şey* yok mu gerçekten?"

Doğruldu. Kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

Yutkundum. "*Abini* biliyorum Rahsan. *Asaran Zev'iv'*in varlığından haberim var."

"Ne?" İsmini duyduğu anda gözleri büyüdü, yataktan kalktı ve ayakta dikilirken bana baktı. "Bunu nereden öğrendin?"

Bu kadar büyük bir tepki vermesini beklemiyordum. *Dehşete düşmüştü.* "Bir önemi var mı?" dedim *o kadar da önemli değil* der gibi. Ancak Rahsan sinirle elini saçlarının arasından geçirdi. "Tabii ki var!"

Büyümüş gözlerle onu inceledim. Giysi dolabımın önünde birkaç tur attı. "Bunu şimdi bilmemen gerekiyordu."

"O ne demek? Bana söylemeyecek miydin?"

"Tabii ki söyleyecektim!" dedi başını çevirmeden. "Bunu sonsuza kadar gizleyebilsem gizlerdim ama mümkün değil. Sadece babamla tanışana kadar beklemek istedim."

"Neden?"

Aniden volta atmayı kesti ve bana döndü. "*Nasıl* olduğumuzu görmen için. O kadar da kötü *olmadığını* anlaman için."

Sesi şimdiden beni ikna etmeye çalışır gibiydi ancak neden bahsettiğini bilmiyordum. Bu meselenin normal olmadığı belliydi, sonuçta ondan bir kere bile bahsetmemişti ama tepkileri beni huzursuz ediyordu. Tekrar en baştaki halimize dönmekten korkuyordum.

"Rahsan..." dedim temkinli bir şekilde. "Zorlandığını görebiliyorum ama daha açık olman gerekiyor."

O an bakışlarımda gördüğü her neyse bu sakinleşmesini sağladı. Birkaç saniye daha yüzüme baktıktan sonra yavaşladı, iç çekti ve arkasını dönerek yatağın ucuna oturdu. Ona yaklaşıp sarılmak istedim ancak bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim.

"Zev'ivlerin itibarının çok iyi olmadığını biliyorsun." dedi en sonunda. Başını hafifçe yana doğru çevirmişti. "Tüm pis işler bize kalır çünkü birisi mutlaka suçu üstlenmek zorunda kalır. Peki ne karşılığında? Para mı?" Alaylı gülüşünün sesini duydum. "Sence onlar bize sahip olduğumuzdan fazlasını verebilir mi? *Hayır*." Durdu. Yutkundu. "Sırlar yüzünden. *Saklanmasını istediğimiz* sırlar yüzünden."

Dizlerimin üzerinde ona doğru yaklaştım. Geldiğimi fark edip başını çevirdi, az önce söylediklerinden kalan tiksinti hâlâ yüzünden silinmemişti. "Ne gibi sırlar?" diye sordum aramızda az bir mesafe bırakarak.

Önüne dönerek göz temasımızı kesti, sonra başını eğerek bir süre öyle bekledi. "Asaran Zev'iv benim abim değil." dedi nihayetinde. "*Babam."*

Bana bakmıyor olmasının verdiği rahatlıkla kocaman açtım gözlerimi, şaşkınlığımı gizlemeyi denemedim. Hoş, artık ne hissettiğimden bile emin

değildim. Okuduğum kitapta minicik bile bahsi geçmeyen bir abisi olduğunu öğrenmiştim önce, şimdi abisi bile olmadığını öğreniyordum öylece.

Babası. Abisi değil, babası.

Yazılmayan karakter ve hayatların daha büyük potansiyel taşıdıklarını, hikâyeyi bambaşka yerlere sürükleyebileceğini çok önce öğrenmiştim, neredeyse buradaki ilk yılımda, ancak bu kadarını beklemiyordum. Geldiğimiz bu nokta okuduğum kitaptan tamamen farklı hissettiriyordu.

Kurgusal evren sınırlıydı ama *burası* değildi. Yazar Rahsan'a dair hiçbir önemli bilgiyi vermemişti ama *o* yazıldığından kat kat derindi. Olaylar dallı budaklıydı, "düşman ailelerin çocukları" diye geçiştirilen üçlünün arasında asırlık bir *mazi* vardı. Okuduğum şey her neyse kısıtlıydı ve belki de ihtiyacım olan hiçbir zaman o olmamıştı.

"Evet." dedi Rahsan, sessizliğimi kendince yorumlayarak. "O sorun çıkaran aptalın teki, sorumsuz ve bu ailenin yüz karası. Bu yüzden şimdi yanımızda değil. Bu yüzden ne zaman sesimiz fazla çıksa Cohenler ve Gorionlar bunu bize hatırlatıyor. Bu yüzden konseydeki yerim sallantıda."

Öfkeli sesi zamanla kısıldığında gözlerim büyüdü. Bir saniye bile beklemeden ona sarıldım arkasından. Kollarımı kollarının üzerine doladım ve çenemi omzuna yasladım. "Rahsan..."

Tek eliyle yüzünü kapattı. "Beni böyle tanımanı istemedim."

"Seni böyle tanımadım." diye karşılık verdim, yumuşacık bir sesle. Ancak ne söylediğim önemli değildi.

"Önce babamı görmeni istedim. Yani, *dedemi.* Beni büyüten adamı. *Öbürünü* değil."

Ona sarılırken kalbimin kırıldığını hissediyordum. Onun yüzünden değil, onun için.

Saklamaya çalışsa da altta yatan korkuyu duyabiliyordum çünkü, beni böyle bir meseleden dolayı kaybedebileceğini düşündüğüne inanamıyordum.

Bunun hiçbir önemi olmadığını, ilişkimizi ve onun nasıl birisi olduğunu değiştirmeyeceğini söyleyecektim ki elini yüzünden çekti ve oturuşunu dikleştirdi. "Cohen ve Gorion yemin yüzünden isteseler bile bunu söyleyemez. Nereden öğrendin?"

Yutkundum. "Essenli bir arkadaşım var."

Bunu beklemiyormuş gibi güldü. Alayla değil, sinirle. "Ondan asla kurtulamıyorum. Nerede olursam olayım, nereye gidersem gideyim daima peşimde."

Kısa bir süre bu hisleri yaşaması için bekledim. Üzerinden atması için. Sonra çenemi omzundan kaldırmadan, sınırlı görüş açımla onu izledim. "Babanı sevmiyorsun."

"Tabii ki sevmiyorum! Onun beni nelerle uğraşmak zorunda bıraktığını bilmiyorsun!"

"Bilmiyorum." dedim. Sesim sakin ve anlayışlıydı. Onu zorlamak istemiyordum ama içinden atması gerektiğini düşünüyordum. Bu yükü yeterince taşımış görünüyordu. "Neden bilmemi istemediğini de bilmiyorum."

Dokunuşumdan kurtuldu, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yaslarken *yenilmiş* görünüyordu. "Bana farklı bir gözle bakmanı istemedim."

"Rahsan!" dedim yüzünü kapatmasına engel olarak. "Bu mümkün değil." Onu sarstım ve gözlerime bakmaya zorladım. "Duyuyor musun beni? *Mümkün değil."*

Yutkundu. Yüzümü incelerken inanamıyormuş gibi görünüyordu. "Değil mi?"

Hızla yataktan kalktım ve o başıyla beni takip ederken karşısına dikildim. Doğruldu, bunu ne yapmaya çalıştığımı anladığı için yapmadı fakat fırsatı

yakaladığım anda değerlendirip kucağına oturdum. Sonra da kollarımı başına dolayıp onu kendime bastırdım. "Elbette değil. Rahsan, seni olduğun gibi sevdiğim konusunda ciddiyim ve buna senin hakkında öğreneceklerim de dahil. Bana yetemediğini düşünüyorsun ama bu doğru değil. *Seni seviyorum*."

Kollarını belime sardı ve yüzünü vücuduma gömdü. Daha önce hiç bu kadar sıkı tutunmamıştı. "Asıl *ben* seni seviyorum." dedi boğuk bir sesle. "*Seni çok seviyorum.* Öyle ki bunun hakkında konuşamıyorum bile."

Her şey içinden taşıyormuş gibiydi. Bu gece *dağılıyormuş* gibiydi.

Gözümden bir damla yaş süzüldü ben fark etmeden. "Şş..." dedim parmaklarımla önüne düşen saç tutamlarını nazikçe kenara iterken. "Ben anlıyorum seni."

"*Anlıyorsun*."

Bana daha sıkı sarıldı. Öyle ki bensiz nefes alamıyormuş gibiydi. Ona izin verdim, sessiz gözyaşlarını elbiseme akıtırken onun için güçlü kalmayı denedim. *Yapamadım.* Ben ne kadar yalnız hissettiysem onun da o kadar yalnız kaldığı gerçeğini içimden atamadım. Bu geceyi, bu anı, bu halini zihnime kazıdım.

Beni sadece yatağa koymak için bıraktı, yalnızca birkaç saniyeliğine. Sonra yanıma uzandı ve başını boynumla göğsüm arasına yasladı. "Annem Rozinli bir köylü kızıydı." dedi dakikalar sonra. Sesi düşünceliydi, yorgundu. "Bir *reveka*ydı. Babamla burada tanıştılar, Akademide. Asaran Zev'iv şımarıktı, tüm şehir onunmuş gibi davranırdı. Yine de...bilmiyorum, belki de anneme aşıktı."

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmeye devam ettim. Gözleri tek bir yere odaklanmıştı. "Aşkı batsın. Başladığı gibi bitti zaten. Annem bana ilk yılında hamile kaldı. On sekiz yaşında. Daha birbirlerini doğru düzgün tanımıyorlardı bile. Enerjileri birbirine uygun değildi."

Sanki kendisi yaşamış gibi anlatmasına şaşırdım. "Sen bunları nereden biliyorsun peki?"

"Annemin kız kardeşine yolladığı mektuplardan. *Rahel'*den."

Hareket etmeyi bıraktığımı fark edince "Evet." dedi. "Rahel benim teyzem. Onunla olan ilişkimi sorduğunda bu yüzden cevap vermedim sana, hepsini bir anda öğren istedim. Bu kadar şeyi öğrenip de hâlâ yanımda olmayı seçersen..."

"Sana söyledim, aksi mümkün değil." Onu hemen susturdum. Soracak onlarca sorum vardı. "Rahel'i küçüklüğünden beri tanıyor musun?"

"Hayır, onunla geçen yaz tanıştım. Bir anda çıkagelmesini beklemiyordum, ikimiz için de kolay değildi. Hâlâ değil. Alışmaya çalışıyoruz. O bende ablasını görmeye çalışıyor, ben de onda annemi arıyorum ama ikimiz de başaramıyoruz sanırım."

Hızlıca saçlarının arasına bir öpücük kondurdum. Anlattıkları kalbimi kırıyordu ve onu nasıl teselli etmem gerektiğini bilmiyordum.

"Annenin seni doğururken öldüğünü söylemiştin, peki sonra ne oldu?"

Konuşmadan önce biraz bekledi. Bu gece benimle paylaştıkları kolay şeyler değildi ancak bana içini açmaya karar vermişti. Belki büyük bir testini geçmiştim, belki benim için çabalamayı seçmişti. Belki de sadece birisi daha bu yükü onunla beraber taşısın istemişti.

"Asaran ve Rina hiç evlenmedi." dedi aynı donuk, mesafeli sesle. "Eğer *yaşasaydı* evleneceklerdi. Hamile olduğunu öğrenince ailesi Rina'yı kabul etmedi, bu yüzden Zev'ivlere sığındılar. Babam, yani *dedem,* onu hamileliğini saklayamayacağı seviyeye gelmeden önce Akademi'den aldı. Asaran onu ikna etmeyi denedi ancak başaramadı. Bu hamileliğin onun sonu olacağı belliydi ancak yine de benden vazgeçmedi."

Bunu ilk söylediğinde kurduğum cümle geldi aklıma. *Demek ki seni çok sevmiş.* Ancak Rahsan'ın sesi aniden sertleşti.

"Gereksiz, canına mâl olan bir *fedakarlık*."

Kelimeyi söyleyişinde bir tiksinti vardı. Zaten ben de ne zaman fedakarlık yapsam çileden çıkardı, onunla bu sayede tanışmıştık. Şimdi neden nefret ettiğini anlıyordum. Kendisi de kocaman bir fedakarlık sonrası doğmuştu. Yaşamı, bir başkasının bedeli olmuştu.

Ona daha sıkı sarılıp böyle düşünmemesi gerektiğini söyledim ancak kelimelerim kulağına ulaşmadan beni engelledi. "Mektuplarını okudum." dedi. "Rahel'e Akademi'yi anlatışını okudum. Burada olmaktan mutluydu, hayat doluydu. Sonra babamla karşılaştılar ve her şey mahvoldu."

Bu konuda hâlâ sinirliydi ve gerçek babası ülkenin öbür ucunda olsa bile bu bir şeyi değiştirmemişti.

"Sen doğduktan sonra Asaran'a ne oldu?" dedim. *Baban* demek istememiştim çünkü bunu söylediğinde onu değil, dedesi Solomon Zev'iv'i kastediyordu. Onu büyüten adamı.

"Dedem ona çok kızmış. Arkasını temizlemiş ama daha fazla onun sorunlarıyla uğraşmak istememiş. Buradaki ilk yılından sonra onu bulabildiği en uzak Akademi'ye, Mins'e yollamış. " Elleriyle geceliğimin kumaşını sıktı, parmaklarını tenime batırdığının farkında bile değildi. "Annem öldü ama o hayatına devam etti. Okulunu bitirdi, Essen'e atandı ve oranın Generali oldu. Sorumluluk almaya başlamak için tek gerekenin masum bir kızın ölmesi olduğunu kim bilebilirdi?"

"Çok üzgünüm." dedim eğilip ona bakarken. "Gerçekten çok üzgünüm. Keşke elimden bir şey gelseydi, bundan daha fazlasını yapabilseydim."

"Daha fazla ne yapabilirsin ki?" Başını kaldırıp bana baktı. Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Dokunuşuyla gözlerimi kapattım. Ona ait duyguları sünger gibi içime çektiğimi biliyordum, onun yanındayken kendimi korumaya almayı unutuyordum. "Böyle bir şeyi yalnızca sana anlatabilirdim." dedi ayrılırken. Elini kaldırıp yanağımı avuçladı. "Tek derdim sensin derken ciddiydim, şifacı olmasan bile bana iyi gelirdin. Zihnimi yalnızca sen susturabiliyorsun."

En azından bunu yapabilmenin verdiği rahatlamayla daha sıkı sarıldım ona. Eski pozisyonumuza geri döndük. Birbirimize duyduğumuz öfke uzun

zaman önce yok olmuştu, orada uzanırken bana eksik parçalarını anlatıyordu.

Söylediğine göre doğduktan sonra onu büyükannesi doğurmuş gibi davranmışlardı. Üç büyük aile elbette buna kanmamıştı ancak yemin etmeleri için gerekli tavizler verildikten sonra halk, Rahsan'ın Solomon Zev'iv'in ikinci oğlu olduğuna inanmıştı. İlki ise geri dönmemek üzere Korindel'den yollanmıştı. Rahsan evlilik dışı doğmuş bir çocuktu ve "piç" damgası yemesi ailenin konseydeki yerini tehlikeye düşürürdü. Bu yüzden Asaran Zev'iv gözlerden uzaklaştırılmış ve yıllarca ismi dahi anılmamıştı.

"Gorionlar beni özellikle sevmez." dedi Rahsan, bunları anlattıktan sonra. "Çünkü güçsüz olduğumu düşünürler. Bundan nefret ediyorum ama onlara hak vermeden de edemiyorum. Ben çocuklarıyla aynı nesil değilim, Solomon Zev'iv babam değil. Eğer olsaydı, bundan daha güçlü olurdum."

Her neslin bir öncekinden daha güçsüz olduğu doğruydu, büyü gücü aktarıldıkça azalırdı. Bu yüzden Rahsan gördüğüm herkesten, ama özellikle o ikisinden, daha çok çalışıyordu. *Onlara yetişebilmek için. Asla güçsüz görünmemek için.*

Gücünün sınırlarını zorluyor, sürekli meditasyon yapıyor ve stratejik saldırılar gerçekleştiriyordu çünkü elindekini bir şekilde yetirmesi gerekiyordu.

Bu gece ona dair öğrendiklerim, daha önce kimseye olmadığı kadar şefkatle dolduruyordu içimi. Onu daha çok sarıp sarmalamayı ve sadece çok sevdiğimi söylemeyi istiyordum. Geceler boyu böyle kalsak bile yetmez gibi geliyordu.

Onunla saatlerce konuşmaya devam ettik. "Babanı az çok tanıyorum." dedi gece yarısını geçerken. "Aranızdaki iletişimi ve sevgi bağını yazdığınız mektuplardan gördüm. Seni iyi yetiştirmiş Aviva. Sevgi dolu bir ailede büyümüşsün. Kendi ailen böyleyken benimkinin ne durumda olduğunu görmeni istemedim."

O aile benim değil, demek istedim. *Beni Theodor Malkin yetiştirmedi. Ben kimsenin kızı değilim.*

Ancak benim sırlarım paylaşamayacağım kadar ağırdı.

"Yanlış düşünmüşsün." dedim bu yüzden, elimden gelen en iyi gülümsemeyle. "Çünkü ben seni *her şeyinle* istiyorum."

Gülümseyip alnıma bir öpücük kondurdu. "Ben seni hak edecek ne yaptım?"

Asıl ben seni hak edecek ne yaptım?

Yüzünü izledim uzun uzun. Yanımda, diğer yastığın üzerinde yatıyordu şimdi. Yüzü bana dönüktü ve büyük bir fırtına atlatmışız gibi yorgunlukla bana bakıyordu. Artık onu daha iyi tanıyordum. Göstermekten çekindiği parçalarıyla görüyordum.

"Bu gece bana karşı açık olduğun için teşekkür ederim." dedim. "Ne kadar zor olursa olsun birbirimize karşı hep böyle olmayı deneyelim, olur mu?"

Gönüllü gönülsüz başını salladı. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum ancak aynı kavganın tekrarlanmasına izin veremezdim. "Ciddiyim. O kadar öfkelendiğinde seninle nasıl başa çıkacağımı bilemedim Rahsan."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Bana ne yaptığını çok iyi biliyormuşsun gibi gelmişti."

Utanarak gözlerimi kaçırdım. "Söz konusu sen olduğunda bir şekilde hep doğru şeyi yapıyorum sanırım."

Bunu şakasına söylemiştim ancak ciddiye aldı. Elini sırtıma koyup beni kendisine doğru çekti. Yoğun bakışları üzerimdeydi. "Evet. Gerçekten öyle yapıyorsun. Hayatıma *baharı* getiriyorsun."

Yaptığı kelime oyununu hemen anladım. *Aviva*, bahar demekti.

"Senin adının anlamı ne?"

Sonra söylemesine gerek kalmadan hatırladım.

"*Merhametli*."

Kim kötü karaktere bu ismi verirdi ki?

Tanımlayamadığı bir hisle karşısında uzanmaya devam ederken omuz silkti. "Annem vermiş bu ismi. Anlamını taşıdığıma inanmıyorum ama."

Ona yaklaşıp bir öpücük kondurdum dudaklarına. "Belki de görmek için biraz daha beklememiz gerekiyordur."

İnanmadığını gösteren bir gülümsemeyle baktı bana. Umudumu korumaya çalıştım, *sonunu* düşünürken yapabileceğim tek şey buydu zira.

❊

merhabalar!

umarım bölümü beğenmişsinizdir. bir sürü şey öğrendiğimiz bir bölüm oldu.

ne düşünüyorsunuz?

bundan sonra bu uzunlukta ama daha sık bölüm atmayı düşünüyorum, ilk kitabın bitmesine az kaldı zaten. arka planda bazı değişiklikler yapıyorum, şehrin adını Korindel olarak değiştirdim mesela. Yaratıkların isimleri de artık okunduğu gibi yazılıyor, enok ve malaki.

normalde bu bölümü daha farklı bir yerde bitirecektim ancak hem rahsan ve aviva'nın kısmı istediğimden uzun sürdü hem de bir bölümü sadece onlara ayırmak istedim. bundan sonraki bölümler daha hareketli olacak ve zaman atlamaları göreceğiz.

sınır : 520 oy ve 500 yorum.

(bu sınır işini ben de sevmiyorum ama son bölümlerde etkileşim epey düşmüş, ben de böyle motive olabiliyorum.)

kitaplarım hakkında konuşmak isterseniz sosyal medya hesaplarım :

instagram : /sareinnsversion

twitter : /sareinnn

tiktok : sareinn

çok çok sevgiler,

Sareinn.

25. GÜCÜN ŞEKLİ

Sam Smith, Writing's On The Wall

❊

Rahsan kollarımın arasında uyuyakalmıştı. Yüzünün bir kısmı göğsüme yaslıydı ve düzenli nefes alışverişleri beni sakinleştirse de uykulu olmaktan çok uzaktım. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirirken konuştuklarımızı düşünüyordum. O uyanıkken dikkatimi tamamen ona vermek kolaydı ancak gözlerini kapattığından beri düşüncelerimden kaçamamıştım.

Bir güne çok fazla duygu sığdırmıştım ve bir kısmını sindirmekte hâlâ zorlanıyordum. Bu dünya bir çocuğun elinden çıkmış gibi gelmiyordu.

Evet, bir tarafı hâlâ basit ve ilkeldi, pek düşünülmemişti. Ancak kalan kısmı bu açığı kapatacak kadar karmaşıktı. Uyandığım günden beri yazılandan fazlası olduğunun farkındaydım ama öncesinde çok dar bir pencereden baktığımdan, çok önemsiz bir hikâyeyi okuduğumdan emindim artık.

Önemsenmemiş karakterler kendini tamamlamıştı, anlatılmayan geçmiş kendini yazmıştı ve kollarımda uyuyan çocuk sayfalarda okuduğumdan çok farklıydı. O Rahsan alaycıydı, kırıcıydı ve ne yapacağı hiç belli olmazdı. Oradaydı ama varlığı rahatsızlık uyandırırdı, çift arasına engel koyardı ve onu sevecek kadar tanımazdınız. Size kendini anlatmazdı. Bu yüzden ölümü beklenmedik olsa da kimse arkasından ağlamamıştı. Bir kahraman olarak değil, bir hain olarak anılmıştı.

Haksız da sayılmazlardı. Kimse onu tanımamıştı. Ne istiyor bilmemişti. Hikayesini dinlememişti. Serafina bile ondan bahsetmemişti. Gerçek babasını biliyor olmalıydı ama bu mesele orijinal kurguda geçmemişti. Muhtemelen yazar bilmediği içindi. Rahsan'ı öyle kenara itmişti ki ona bir geçmiş dahi vermemişti. Bu yüzden evrendeki diğer her şey gibi bunun da kendisini tamamlaması gerekmişti.

Ne tembeldi ama. Kötü karakterine doğru düzgün bir motivasyon bile belirlememişti. Gerçi ne bekliyordum ki? Bir çocuğun eseriydi.

Ben de bu kitabı mı sevmiştim gerçekten? Evet, hâlâ bu dünyayı bir kaçış olarak görüyor ve tüm çirkin kısımlarına rağmen içimi saf duygularla doldurduğunu kabul ediyordum ama...Bir şeyler hep eksikti. Hiçbir zaman tatmin etmemişti, çocukken okuduğum için sevmiştim sanki. Bana o saflığı hatırlattığı için.

Ancak bu eksiklik hissi Rahsan'ı tanıdıkça güçlenmişti. Belki de bu yüzden buradaydım, yanlış olanı düzeltmek için. Kendimi hiçbir zaman bir kahraman olarak görmemiştim fakat Rahsan kollarımda uyurken bunu yapmak zorunda hissediyor, parmaklarımı yumuşak saç tutamlarının arasından geçirirken onu koruyacağıma dair yeminler ediyordum.

Bu gece hiç bilmediğim bir tarafını göstermişti bana. Hikayesinin böyle olacağını tahmin etmemiştim. Halbuki başka bir hayattan aşinaydım ona, ismi okuduğum kitabın sayfalarından tanıdıktı bana. Buna rağmen böyle olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Onu bu kadar sevebileceğimi düşünmemiştim. Şimdi öyle bir şefkat uyandırıyordu ki içimde, yüzüne bakmaya bile kıyamıyordum. İncitirim korkusuyla tüy kadar hafif dokunuyordum.

Bakışlarım aşağıya, yüzüne doğru indi. Bu açıdan sadece burnunu ve uzun kirpiklerini görebiliyordum, rüya görüyor gibi titreşiyorlardı. Gösteri sırasında epey yorulmuştu ve güzelce dinlenmesi gerekiyordu. Bu yüzden gücümü üzerinde kullanmış, ona yardımcı olmaya çalışmıştım ancak ne yaptığımı anladığında homurdanarak kollarını belime dolamış ve başını göğsüme yaslamıştı. Uyku onu esir alana kadar da bırakmamıştı.

Bu haline gülmeden edememiştim. Şimdi hareketleri sevimli geliyordu ancak kaybetme korkusu son derece ciddiydi. Belki de uyurken bırakır giderim diye bu kadar sarmalamıştı beni. Oysa onu asla bırakmazdım. Bu dünyada onsuz nefes bile alamazdım. Onun sayesinde burada bir yabancı değildim artık, basit bir yan karakterden fazlasıydım.

Dayanamayarak saçlarına bir öpücük kondurmak için başımı eğdim. Uyanık olsaydı bu kadar kolay yapamazdım fakat derin uykudayken sevgiye

boğmak sorun olmazdı. Ne tuhaftı. Halbuki onu ilk gördüğümde kaşlarımı çatmıştım. Akademinin ilk günüydü, dört yıl önce. Yine simsiyah giysileri içindeydi ama daha zayıftı şimdiye göre. Kibirli bir şekilde kalabalığın uzağında dikiliyor, gözlerini yalnızca konuşma yapan eğitmenlerin üzerinde gezdiriyordu. Görür görmez kim olduğunu anlamıştım, sonra da kaşlarımı çatmıştım. *Nefret* değildi ona baktığımda içimde uyanan his ancak ondan hoşlanmamıştım.

Bir daha hiçbir zaman onu ilk gördüğümde duyduğum kadar güçlü bir duygu hissetmemiştim fakat o an, beni duraksatacak kadar yoğun duygularla dolup taşmıştım. Öyle ki kendime onun bir kitap karakteri olduğunu hatırlatmak zorunda kalmıştım. Onun aksine Matias'ı gördüğümde çok sevmiş, hayal ettiğimden daha yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Serafina ise hepsinden fazla tanıdık gelmişti bana, daha hikayesini okurken arkadaş olduğumuzu hissetmiştim.

Yıllar içinde Rahsan'la birçok kez denk gelmiştik elbette. Serafina'nın en yakın arkadaşı olarak sürekli yanındaydım ve o, eskiden arkadaşımla uğraşmaktan daha çok keyif alırdı. Akademideki iki yıl boyunca Serafina ve Matias'ı küçük düşürebileceği hiçbir fırsatı kaçırmamıştı. Daima pusudaydı, hiçbir şey söylemese bile bakışlarından alay akardı. Kütüphanede yalnız çalışır, yalnız yemek yer ve girdiği her ortamda bizi huzursuz ederdi. *O ve bakışları. O ve küstah sözleri.* Hiçbirinin hedefi ben değildim ama onu sahnedeyken yeterince izlemiştim.

Serafina ya da Matias kadar önyargılı değildim elbette. Onlar kaşlarını çattığında bile ben sessiz bir ilgiyle izler, motivasyonunun ne olduğunu anlamaya çalışırdım. Ancak elle tutulur hiçbir şey vermezdi bana. Okurken de böyleydi, sadece problem çıkarması için oraya konulmuş bir karakter gibi hissettirirdi.

Üçüncü sınıfta ise aniden ilgisizleşmişti. Artık onu tanıdığım için biliyordum ki konseydeki yerine odaklanmayı seçmiş, düşman ailelerin çocuklarıyla uğraşmaktan daha büyük amaçlar edinmişti. Kitapta ise yokluğu neredeyse fark edilmemişti. Üçüncü sınıf Matias ve Serafina'nın yakınlaştığı yıldı ve Rahsan'ın sahnelerinin azalması göze batmamıştı. Öylece arka plana itilebilmişti.

Dört yıldır aynı okulda olduğumuzu, neden yakınlaşmak için şimdiyi seçtiğimi sormuştu bana, o soğuk kış gecesinden sonra koridorda karşılaştığımızda. Haklıydı. Arkadaşlarımla karşı karşıya geldiği bunca yıl boyunca benimle konuşmamıştı ancak *ben de* bunun için bir girişimde bulunmamıştım. Uzak kalmamız en doğrusu gibi gelmişti, gösterdiğinden fazlası olabileceğini düşünmemiştim.

Keşke düşünseydim. Keşke onu ilk gördüğümde kaşlarımı çatmak yerine karşısına dikilseydim ve onu tanımak istediğimi söyleseydim. Eminim bana sinir olur, kurtulmak için elinden geleni yapardı ancak eninde sonunda bana alışırdı. Bu sefer daha erken kollarımın arasında olurdu, *bu kadar yalnız kalmazdı.*

Sürekli *yapabileceklerimi* düşünüyor, pişmanlıkla dudaklarımı büküyordum ve bunun bir faydası olmadığını bilmeme rağmen yapmaktan geri duramıyordum. Annesini hiç tanımamıştı, büyükannesini küçükken kaybetmişti ve biyolojik babası büyürken yanında değildi. O kocaman evde dedesi tarafından yetiştirilmişti. Şimdi neden ona bu kadar saygı duyduğunu, ona benzemeye çalıştığını daha iyi anlıyordum. *Sorun çıkaranlardan hoşlanmayız*, demişti. Bahsettiği muhtemelen Asaran Zev'ivdi.

Acaba onun ağabeyi değil de babası olduğunu ne zaman öğrenmişti?

Anın hassaslığıyla sormak aklıma bile gelmemiş, sessizce dinlemeyi seçmiştim ancak şimdi merak ediyordum. Uyandığında Rahsan'a bunu sormalıydım. Gözlerim komodindeki saate kayınca yüzümü buruşturdum. Epey geç olmuştu ve uykum olmasa da artık uyumam gerekiyordu. Sadece Rahsan ağırlığını üzerime bırakmışken bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Pek rahat bir pozisyonda değildim ve böyle uyursam boynumu incitirdim.

Kısa bir süre düşündüm. Onu üzerimden itsem bunu hissetmezdi, gücümü kullandığım için ağır bir uykudaydı ve onu sertçe sarssam bile uyanmazdı. Tam dikkatli bir şekilde başını tutmuş, yanımdaki yastığa koyuyordum ki kapım tıklatıldı. Ellerimde Rahsan'ın başıyla öylece kaldım, gözlerim kocaman açıldı. "Viv?" diye fısıldadı bir ses. Kalbim mümkünmüş gibi daha da panikle kasıldı. *Matias.* "Uyudun mu? Dışarıya çıkmıştım ve pencerenden ışık geldiğini gördüm. Eğer sen de uyuyamadıysan..."

Rahsan'ı olabildiğince hızlı bir şekilde yastığın üzerine bıraktım ve ince bir battaniye çıkarmak için dolabıma doğru adımladım. Mümkün olduğu kadar sessiz hareket ediyor, kalp atışlarımdan başka bir şey duymuyordum. "Konuşabilir miyiz?" diye devam etti Matias. "Sanırım senin yol göstericiliğine ihtiyacım var ve-"

Rahsan'ın üzerini örttüm ve olduğum yerde durdum. Kalbim hâlâ deli gibi atıyor, ne yapacağımı bilmiyordum. Uyuma taklidi yapmam en iyisiydi, sonuçta mumları söndürmeden de uyumuş olabilirdim ancak Matias *hâlâ* cevap vermediğimi fark edince "Viv?" dedi şüpheli bir sesle. "Eğer müsait değilsen bunu söyleyebilirsin, sorun değil ama hareket ettiğini fark edebiliyorum."

Kahretsin. Karşımda *saf* bir toprak büyücüsü vardı. Tabii ki yürürken yarattığım en ufak titreşimi bile hissedecekti. Nasıl onu kandırabileceğimi düşünmüştüm ki?

Gözlerimi utançla kapatırken "Bir saniye!" diye mırıldandım. Sesim onunkinden daha yüksekti ve bir an için yatağımda uyuyan Rahsan'a dönüp bakmıştım ancak herhangi bir şeyin farkındaymış gibi görünmüyordu. "Sen..." dedi Matias. Sesi şaşkındı. Dolabımda asılı duran pelerinime uzandım, gecelikle karşısına çıkamazdım. Oysa endişelenmem gereken *nasıl* göründüğüm olmamalıydı. "Sen *yalnız* değil misin?"

Ellerim pelerinimin ipinde, öylece kalakaldım. *Bu bir soru değildi.* Yalnız olmadığımı fark etmişti.

"Ben... Affedersin. Hiç gelmemeliydim."

Kapıdan uzaklaştığını fark ettiğimde düşünmeden harekete geçtim ve arkasından koştum. "Mat!" Başımı araladığım kapıdan uzattığım anda durdu. Koridor sakindi. Yağ lambaları çoktan söndürülmüş, yalnızca duvara asılı şamdanlardaki mumlar kalmıştı. Etrafta bizden başka kimse yoktu. Adını seslendiğimde omzunun üzerinden dönüp bana baktı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. *Anlamış mıydı?* Yanımdakinin Rahsan olduğunu anlamış mıydı?

Çünkü bunu yapabilirdi. Rahsan devamlı meditasyon yaparak gücüyle olan irtibatını güçlendirmiş ve duyularını keskinleştirmişti ancak Matias *saf* bir büyücüydü. Muhtemelen Akademi'nin en güçlüsü. Onun bu jenerasyondaki kimse kadar çabalamasına gerek yoktu. Azıcık bile odaklansa toprakla bağlantısı olan *her şeyi* hissedebilirdi. Gözlerini bağlasak ve tanıdığı herkesi bir odanın içinde farklı köşelere dağıtsak, bizi işaret ederek kim olduğumuzu söyleyebilirdi. Tüm büyücüler farklı türde enerji yayardı çünkü, o da bastığımız zemin sayesinde bunu algılayabilirdi.

"Sen..." dedim hissettiğim korkuyu beceriksiz bir gülümsemenin altına gizlemeye çalışarak. "Ne konuşmak için gelmiştin ki?"

Tüm vücuduyla bana döndü. Sorum kaşlarını çatmasına sebep olmuştu. "Asıl *sen*..." dedi bana doğru birkaç adım atıp aramızdaki mesafeyi kapatırken. "*Rahsan Zev'iv*'le bu saatte aynı odada ne yapıyorsun?"

Anlamıştı. Asla böyle öğrenmelerini istememiştim ancak aptallığım yüzünden iş bu noktaya kadar gelmişti. Geçen sefer dersimi almamıştım çünkü. Rahsan'ı pencereden yollamış ve cevap vermekte bu kadar gecikmemiştim. Fare gibi sessizce odamda gezinerek gitmesini ve fark etmemesini ummamıştım. *Ne bekliyordum ki?* Elbette Rahsan'ın enerjisine aşinaydı, günlerdir beraber antrenman yapıyorlardı! Rahsan'ın doğrudan zemine temas etmiyor olması bile ona engel olmamıştı.

Matias aralık kapıdan içeriyi görmeye çalıştı. "Ve *o* neden bir korkak gibi içeride saklanmaya devam ediyor? Onu fark edebildiğimi-"

Kapıyı arkamdan kapattım ve daha fazla konuşmasına izin vermeyerek avuç içimi dudaklarına bastırdım. "Şş!" Yetişebilmek için parmak uçlarımda yükselmiş, bir yandan da koridora çıkan var mı diye görmek için başımı çevirmiştim. "Uyuyor! Lütfen sessiz ol."

Matias'ın gözleri büyüdü, elim hâlâ dudaklarındayken konuşmayı denedi ve sesi boğuk olsa da ne demeye çalıştığını anlayabildim. *Uyuyor mu?*

"Evet. Lütfen olay çıkarma ve başka bir yerde konuşalım, olur mu?"

Kahverengi gözleri hâlâ şaşkınlıktan sonuna kadar açılmış olsa da kısa bir duraksamanın ardından başını sallayarak teklifimi onayladı. Ben de elimi dudaklarından çekerek parmak uçlarımda durmayı bıraktım. Beni azarlamasını bekledim, ne kadar sinirli olduğu ve inanamadığı belirgin bir şekilde inip kalkan göğsünden belliydi ancak bunu yapmadı. Yüzüme son bir kez baktıktan sonra önümden yürümeye başladı sadece. Adımları sertti.

Koridor boyunca konuşmadık. Şahit olduklarını sindirmeye çalıştığını biliyordum, açıkçası ben de bunu yapıyordum ve endişelerim gittikçe büyüyordu ancak merdivenlere ulaşana kadar sessizliğimizi korumayı başardık. Sonra "Niyetim olay çıkarmak değildi." dedi, o kadar şeyden sonra rahatsız olduğu buymuş gibi. "Sen kapıyı açmasaydın tek kelime etmeyecektim, yarını bekleyecektim ama-"

"Biliyorum."

Başını hızla bana doğru çevirdi. "Neyi biliyorsun?"

Büyük pencerenin önünden geçtik. Cama vuran yağmur damlalarının gölgesi yüzüne düştü. Onu iki basamak gerisinden takip ederken gözlerimi kaçırdım. "Önce bana geleceğini. Bunu yapacağını biliyordum."

Sadece fark edip etmediğinden emin olmam gerekiyordu. Bu yüzden seslenmiştim arkasından. Yoksa anladı mı korkusuyla asla uyuyamazdım. Ancak bunu yapmasaydım bile Matias dediği gibi yarına kadar bekler, yalnız kalacağımız anı kollardı. Rahsan karşısında çocuklaşabiliyordu ama göründüğünden daha olgun bir insandı. Onun yerine bizi yakalayan Serafina olsaydı mesela, daha büyük bir tepki verir ve işleri epey dramatikleştirirdi ancak Matias tepkisini koymadan önce beni dinleyecekti. Bundan emindim. Zaten bu sayede hâlâ bu konuşmanın iyi bitebileceğine dair umudumu koruyor ve sakin kalmayı başarıyordum. *En azından görünüşte.* Yoksa zihnimin içinde uyarı zilleri çalıyordu.

"Peki *sen* ne zaman bize gelmeyi planlıyordun?" dedi kaşlarını çatarak. Adımlarımı hızlandırdım ve ona yetiştim. Utançtan yanaklarım kızarıyordu ve etrafın karanlık olmasına şükrediyordum.

"Uygun bir vakit bulduğum ilk anda. Kolay bir şey olduğunu mu sanıyorsun?"

Kelimeleri zar zor bir araya getirmiştim ve Matias duyduğu anda boğuk bir ses çıkarmıştı. *Hâlâ inanamıyordu.* Bu bir yemdi, inkâr etmemi beklemişti. "Ne yani, siz ikiniz *birlikte* misiniz?"

İki elimi yüzüme bastırdım utançla. Sonra zaten karanlık olduğu için önümü zor gördüğümden düşmemek için çektim ve "Evet." dedim. Nasıl olsa anlayacağını anlamıştı ve bu saatten sonra inkâr etmek bir işe yaramazdı. "O benim *erkek arkadaşım*. Yoksa bu saatte odamda ne işi olabilir?"

"Ne bileyim!" Sesi boş koridorda yankılandı. "Tedavi ediyorum demeni falan beklemiştim!"

"Hayır. Biz...konuşuyorduk. Sonra uyuyakaldı."

Endişeyle alt dudağımı kemirdim, kısa bir an için sessizleştik. Ona sindirmesi için zaman verdim. Sonuçta kabullenmesi kolay bir şey değildi, en yakın arkadaşlarından birisi ömrü boyunca düşman bildiği çocukla sevgiliydi ve bunu normal bir şekilde öğrenmemişti. *Odamdaki varlığını hissetmişti.* Durumu yumuşatacak bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ama beynim çalışmayı durdurmuştu, aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

"Ama!" dedi Matias. "Sen *Viv*'sin, o *Ze'viv*." Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Kafasında kurduğu her neyse bunun onu çıldırtmaya başladığı belliydi. Akıllıca bir hamle olmasa da şakaya vurmayı denedim. "Yani? Bana taktığın lakap ve soyadının ne kadar uyumlu olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır! Sadece...*Bu* nasıl mümkün olabilir?"

İnan bana ben de senin kadar şaşkınım, demek istedim. Ancak onun yerine omuz silktim. "Oldu işte." Matias, kütüphanede geçirdiğimiz geceyi bahsetmek için doğru kişi değildi. Eminim benimle gülmez ya da Rahsan'ın davranışlarından etkilenmezdi. Aksine-

"Seni kullanıyor." *Tam olarak bunu yapardı.* Bezgin bir şekilde adımlarımı durdurduğumda o da durdu ve bana doğru dönerek iki eliyle omuzlarımdan tuttu. "Duyuyor musun beni Viv? *Seni kullanıyor*."

Gözlerini kocaman açmıştı ve yüzlerimizi hizalamak için hafifçe eğilmişti. Bu cümleyi kuracağından adım gibi emindim, bu yüzden şaşırmamıştım ancak hissettiğim gerginlik yüzünde midem yanmaya başlamıştı. *Bir an önce onun kızgın olduğu ama kabullendiği evreye geçebilir miydik?*

"Hayır, Matias. Beni kullanmıyor."

"Nasıl bu kadar *emin* olabilirsin? Onu tanımıyorsun, yapabileceklerini-"

İstemsizce kaşlarımı kaldırdım. "*Ben* mi tanımıyorum? *Sevgilimi*? Asıl sen beni kullandığından nasıl bu kadar emin olabilirsin? Nasıl bu noktaya geldiğimizi bile bilmiyorsun!"

İlk sorumdan sonra araya bir *evet* sıkıştırmış, ardından yüzünü buruşturmuştu ve ona kızdığımda birkaç saniye yüzüme bakmıştı. Ben de ona karşılık vermiştim. Kaşlarımı çatmıştım ve geri adım atmamakta kararlıydım. Üstelik onu *tanıyordum*, şimdi böyle davransa bile bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Tam da beklediğim gibi sıkıntıyla nefesini verdi çok geçmeden. "Öğrenmeye hazır olduğumdan da emin değilim. Ama seni daha fazla kızdırmayacağım ve anlattıklarını dinleyeceğim."

"Aferin." Gülümseyerek bir adım attım, yanımda yürürken üstten üstten bana baktı. "Öyle sevinme hemen. Bunu sadece hangi taktikleri kullandığını görmek için yapacağım."

"Ciddi misin? Madem onu bu kadar iyi tanıyordun, neden gösteride çuvalladınız o halde? Sadece işine gelince mi biliyorsun ne yapacağını?"

"Konuyu değiştirme." Önüne bakarak yürümeye devam ettiğinde işaret parmağımı ona doğrulttum. "Değiştireceğim, hiç merak etme. Önce şu meseleyi halledelim, sıra sana da gelecek."

Bezgin bir sesle karşılık verdi. "Ben de ne zaman azarlayacaksın diyordum. Destekleyici arkadaşım bu yüzden mi ortadan kayboldu yani? *Sevgilinle*

anlaşamadığım için mi kızıyordun bana?"

Bakışlarını üzerimde hissedince kollarımı göğsümde kavuşturmayı bıraktım ve pelerinimin kapüşonunu başıma taktım. Arka kapıya çok yaklaşmıştık. "Anlaşamadığın için değil, inat ettiğiniz için. Ve evet, çoğul. Ona da kızıyordum yani. Helak oldum sayenizde birkaç günde, tükettiniz beni."

Söylediklerime cevap vermek yerine "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Yine konuyu değiştirmeye çalıştığını düşündüm ancak doğrudan kapüşonuma bakıyordu. Sesi şaşkındı.

Duraksadım. "Dışarı çıkmıyor muyuz?"

"Elbette hayır! Deli gibi yağmur yağıyor, *kimin* sayesinde olduğunu da biliyorsun."

Bu sefer işine gelmediği için görmezden gelen taraf ben oldum. "Yanıma dışarıdan geldiğin için çıkacağımızı düşünmüştüm." Ardından bakışlarım omuzlarına düştü. Karanlık yüzünden fark etmek zordu ancak giydiği pelerinin ıslak olduğu anlaşılıyordu. "Hem söyler misin bana, derdin neydi bu yağmurda dışarı çıkacak?"

"Hava almaya ihtiyacım vardı." Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini kısarak bana baktı. "Ayrıca yanına derdimi söylemek için gelmiştim zaten."

Kapüşonumu indirirken sıkıntı dolu bir nefes verdim. Bu konuşmanın istediğim kadar kolay geçmeyeceği ve yaptığı imalara karşılık verirsem bir yere varamayacağımız belliydi. Bu yüzden tam konuyu değiştirip nereye gideceğimizi soruyordum ki "Neyse." diyerek bakışlarını pencereye çevirdi. "Dışarı çıkmayacağız. Hasta olmanı istemem."

"Ben bir *şifacıyım*, biliyorsun değil mi?"

"Yine de hasta olmana gerek yok. Hadi, gel."

Yürümeye başladığında onu takip ettim. Yemek salonunun bulunduğu büyük koridorda olduğumuzdan orada konuşacağımızı düşünmüştüm ancak

çift kanatlı kapının önüne geldiğimizde durmadı. Kafa karışıklığıyla yavaşladım. "Burada konuşmayacak mıyız?"

İlerlemeye devam ederken omzunun üzerinden bana baktı. "Hayır, acıktım ve seni azıcık tanıyorsam sen de acıkmışsındır."

Haklıydı. Bu saate kadar uyanık kaldığımda daima karnım kazınırdı ama bugün akşam yemeği de yemediğimden açlıktan ölüyordum. "Ne yani, mutfağa mı gireceğiz?"

Sesimdeki şaşkınlıkla karışık sevinci duyduğunda güldü. "Evet. Ayrıca Rahsan Zev'iv'le sevgili olma hikayeni bir şeyler yemeden kaldırabileceğimi sanmıyorum. Daha az sinirli olmamı tercih edersin, değil mi?"

"Kesinlikle."

Sırıtarak ona yetiştim ve beraber karanlık koridorun sonuna kadar ilerledik. Bir şey göremediğim için tedirgin olarak koluna tutundum. Karanlıktan hoşlanmıyordum ve böyle zamanlarda Serafina'nın yokluğunu daha çok hissediyordum ancak Matias kendinden emindi, gücü sayesinde etrafta ne olduğunu algılayabiliyordu. Mutfağın kilitli kapısının önüne geldiğimizde durdu. "Burada bekle beni. Çok korkmazsın, değil mi?"

Bir an için başımı sallayarak onayladım fakat bunu göremediğini fark edince "Korkmam." dedim aceleyle. Kolunu bıraktım, o da kapının yanındaki duvara doğru adımladı. Onu göremiyordum ancak ne yaptığını anlayacak kadar çok izlemiştim o duvarın içinden geçmesini, yıllar boyu az aşırmamıştı bizim için.

Saniyeler sonra kapıyı açtığında acele etmesine rağmen yakınındaki yağ lambalarını açmayı ihmal etmediğini fark ettim ve sonunda ışığı gördüğüm için rahatlayarak içeri girdim. Üzerinde daima bir kazan çorbanın ya da suyun kaynadığı ocak yanmıyordu, bu yüzden biraz serindi ve geniş, kafesli pencerelere yağmur damlaları çarpıyordu.

Kapıyı arkamdan kapatırken Matias'ın diğer lambaları yakmak için hızla hareket ettiğini gördüm. Onun aksine acele etmedim ve girme fırsatını pek

bulamadığım mutfağı incelemek için başımı çevirdim. Geniş pencereleri arka bahçeye bakıyordu ve kolonları arasına gerilmiş iplere kuru bitkiler asılmıştı. Bir köşede çuvallarla patates ve soğanlar duruyordu, bozulabilecek şeyler ise soğuk hava deposuna kaldırılmıştı. Ortada büyük bir ahşap masa vardı, bıçaklar ile doğrama tahtaları bunun üzerine bırakılmıştı. Raflarında ise kavanozlar dolusu reçel, turşu ve ilk bakışta tanıyamadığım çeşit çeşit şey vardı.

Üzerindeki ıslak pelerini çıkarırken "Ne yiyeceğiz?" diye sordu Matias. Duvarlardan birini kaplayan seramikleri incelemeyi bırakıp ona döndüm. "Ben de aynı şeyi sana soracaktım."

Ötesini pek düşünmediği belliydi fakat pelerinini masanın üzerine bırakırken bunu dert etmedi. "Buluruz bir şeyler."

Bir süre etrafta gezindik ancak pişirmeden yiyebileceğimiz pek bir şey yoktu. Soğuk hava deposuna girmemiz gerektiğini anladığında lambalardan birini eline aldı ve başını bana doğru çevirdi. "Sen de gelmek ister misin?"

"Şey...olur."

Uçmak gibi duvardan geçmenin de hayranı değildim ancak elimden tutmasına ve beni peşinden sürüklemesine izin verdim. Midem kasılırken sımsıkı yumdum gözlerimi. Hiçbir zaman gözlerim açık yürüyemezdim duvara doğru, sanki baktığımda geçemeyecekmişim gibi gelirdi ancak saniyeler sonra soğuk hava deposundaydım ve buz büyücüleri tarafından büyülendiğinden pelerinime sarılmıştım. Matias ise ince bir gömlekle durmasına rağmen hemen harekete geçmiş ve bir tabak peyniri bana uzatmıştı. Sonra da bir başkasına uzanmıştı. "Keçi peyniri mi bu?" dedi koklarken. Burnumu kırıştırdım. "Hiç sevmem." Umursamadan bana uzattı. "Ben severim."

Lambayı raflara doğru tuttu, ona yakın kalmaya özen gösterdim ve gördüğüm iki domatesi elime aldım. Limonları fark ettiğimde ise eski bir dostumu görmüşçesine sevindim. "Bunların hepsini biz yetiştiriyoruz. Şimdi yaz geliyor diye domatesleri dışarıya ektik ama..." Söylediklerimin aptalca olduğunu fark ettiğimde durdum, Matias ise gerçekten dinlediğini gösterircesine "Ee?" dedi alt raflardan birine doğru eğilirken. Gülümsemem

büyüdü. "Limonları hâlâ seralarda yetiştiriyoruz." Ancak bu halim uzun sürmedi. "O süt muhtemelen çiğdir Matias, bırak onu yerine."

"Neden?"

"Kaynatmadan içemeyiz."

"Kaynatırız o halde, nasıl olsa ocağı yakacağım."

Ona olmaz dediysem de beni dinlemedi, ben de tartışmayı sürdürmedim. Malzemelerin azaldığını muhtemelen fark edeceklerdi ancak yakalanmadığımız sürece sorun olmazdı. Üstelik sıcak süte hayır diyemeyecek kadar acıkmıştım.

Son olarak ekmekleri de bulduğumuzda depodan ayrıldık ve Matias ocağı yakmak üzere odunları yerleştirirken ben de sütü kaynatabileceğimiz bir tencere aradım. İşim onunkinden önce bitti, yanına ilerlerken hâlâ ateş yakmaya uğraşıyordu. Defalarca kez aynı duruma düştüğümden "Biliyorum, bu fikirden hoşlanmıyorsun ama şimdi yanımızda *Rahsan* olsaydı ne kadar iyi olurdu." diye mırıldandım. "Ocağı hemen yakardı."

Ancak onu ısındırma çabalarım karşısında yumuşamadı ve çakmak taşını birbirine sürterken "Ya da Serafina." dedi.

"Evet, o da bunu yapabilirdi. Keşke burada olsaydı ama bu saatte hayatta uyanık olmazdı."

"Olsaydı da gelmezdi." İlgili bakışlarımı ona çevirdiğimde sonunda ocağı yakmayı başardı ve elinde kalan odun parçalarını çırparken ayağa kalktı. "Kavga ettik. Gösteriden hiç memnun değildi." Sesi üzgündü ve bu konuda daha çok şey sormak istiyordum ancak benden önce davrandı. "Peki ya siz? Siz kavga ettiniz mi?"

Başımı sallayarak onayladım. Bakışlarını yeni yeni güçlenen ateşe doğru çevirdi. "Tahmin ettim. Sinirli olduğunu da tahmin ettim, gösterinin sonunda yanımıza gelmedin bile. Bu meseleyle neden bu kadar ilgilendiğini anlamıyordum ama artık anlıyorum."

Ne düşündüğünü bildiğimden "Sadece iyi anlaşmanızı istediğim için bu kadar ilgilenmiyordum!" diye itiraz ettim. "Bir zamanlar istemiştim, kabul ama sayenizde *birbirlerini öldürmesinler* ya da *aynı odada kavga etmeden durabilsinler* seviyesine kadar düştü isteklerim."

Konuşurken son derece ciddiydim fakat beni dinlerken gülmüş, ben de onun güldüğünü görünce kaşlarımı çatmaya devam edememiştim. "Gülme! Gerçekten birlikte çalışmanızın iyi olacağını düşünmüştüm."

"Evet. Sadece sen ve Usta Abram." Cevap vermek için dudaklarımı araladım ancak düşünceli bir sesle devam etti. "Peki halledebildiniz mi? Sen ve Ze'viv yani?"

Yanan ateşin ışığı ikimizin de yüzüne vururken utangaç bir gülümsemeyle başımı salladım. "Hallettik."

"*Hah."* Alayla güldü ancak daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. "Demek *gerçekten* de düşmanımdan öğreneceğim şeyler var." Ardından başını bana doğru çevirdi. "Gerçi bu senin sayendedir. Ze'viv'e kalsa uzaklaşırdı."

"Muhtemelen." Güldüm ve omzumla koluna vurdum. "Demek onu gerçekten tanıyorsun, ha Mati?"

Siniri bozulmuş gibi durmaya çalıştı ancak yüz ifadem her nasılsa bunu başaramadı. "Evet, o yüzden seni uyarmak için buradayım."

"Emin misin? Siz hâlâ küsken biz barıştık, hatırlatırım."

Sözlerim kulağa oldukça kendini beğenmiş gelmişti ancak Matias bunu umursamayarak omuz silkti. "Şaşırmadım. Manipüle etmesi için yanında olması gerekiyor sonuçta."

Gülümsemem yavaşça soldu. "Çok önyargılı davranıyorsun. Bu kadar kesin hükümlü olacaksan beni dinlemenin bir anlamı yok, Matias. Kavga etmek istemiyorum."

Kaşlarını çattı. "Sence ben istiyor muyum? Kabullenmek kolay mı sanıyorsun?" Bana doğru bir adım attı ve tek eliyle hafifçe omzumu sıktı. "Viv, sana çok değer veriyorum ve zarar görmeni istemiyorum. Öyle ki bu konuşmayı olabildiğince erteliyorum. Aklımdan bin bir türlü düşünce geçiyor ama sana kızıp bağırırsam ters tepeceğini biliyorum. Sana karşı cephe almak istemiyorum, bizi kaybettiğini sanıp ona koşmanı da."

Yavaşça yutkundum. Yüzündeki samimi endişe beni üzüyordu, ona böyle hissettirmek istemiyordum ancak onun da beni anlaması gerekiyordu. Konuşmaya devam edecekken araya girdim. "Bunları ben de istemiyorum! Zaten size değer verdiğim için söylemekte bu kadar geciktim! Anlamayacağınızı ve böyle davranacağınızı biliyordum. Serafina bilmiyor ama onun da tepkisi bundan farklı olmayacak. İkna olmayacaksınız, kavga edeceğiz ve arkadaşlığımıza zarar gelecek!"

Bunca zamandır içimde tuttuğum tüm endişeleri açığa vurunca nefes almakta zorlandım. Göğsüm hızla inip kalktı ancak o, bunları benim kadar dert etmiyormuş gibi gözlerini şüpheyle kıstı. "Söylemekte *ne kadar* geciktin?"

Bir an için konuşmaya ayak uydurmakta zorlandım ve gözlerimi kırpıştırdım. "Çok değil. Söylemeden önce emin olmak istedim sadece." *Ve ilişkimizin başında bu sorunlarla boğuşmak istemedim.*

"Şimdi eminsin yani?"

Bana inanmadığını biliyordum, onun penceresinden baktığımda neden böyle davrandığını da anlayabiliyordum ancak sabrımı zorluyordu. Ona ilişkimizin ya da duygularımızın gerçekliğini kanıtlamak zorunda değildim. Ancak bunu ben istemiştim. Onlara değer veriyordum ve hayatımda kalmalarını istiyordum. "Evet. Dinlersen sen de hak vereceksin."

"Şüpheliyim."

"Sadece sesini kesip bitirmemi bekler misin?" Kibar ve sakin kalmakta zorlanıyordum, o da bunun farkındaydı.

"Tamam. Açlık konusunda ciddiyim ama."

"Ben de öyle. Sinirleniyorum ve biraz daha karşı çıkarsan dudaklarını birbirine yapıştırıp yapıştıramayacağımı deneyeceğim."

Şaşkınlıkla gözlerini büyüttü. "Hemen ona mı benzemeye başladın yani? Siz tam olarak *ne zamandır* birliktesiniz?"

Bu tavrı komikti ve ben de oldukça gerilmiştim, bu yüzden gülebilirdim ancak kendimi tutmayı başardım. "Her şeyin bir sırası var. Önce beni kullanmadığını kanıtlayacağım sana." *Bana söylediği ilk şey buydu sonuçta.*

Birkaç dakika sonra sütü kaynaması için ocağa koymuş ve ahşap masaya karşılıklı olarak oturmuştuk. Ellerini masanın üzerinde birleştirirken "Evet," dedi. "Dudaklarımı yapıştırmana gerek yok. Seni dinliyorum."

Gerginlikle masaya doğru yaklaştım ve önüme gelen saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Öncelikle, beni kullanmıyor çünkü size yaklaşmaya ya da sizin hakkınızda bilgi edinmeye çalışmıyor."

"Tabii ki çalışmaz. Önce güvenini kazanması gerekiyor."

Gözlerimi devirmemek için zor tuttum kendimi. "Alınma ama, sizi o kadar umursadığını hiç sanmıyorum Matias. Ayrıca *ne* öğrenebilir ki benden? En sevdiğiniz rengi ya da yemeği mi? Yemin yüzünden bana hiçbir şey anlatmıyorsunuz ve bu sizi yeterince koruyor. Kabul et, ben önemsiz biriyim. Kuracağını düşündüğün hiçbir planda işine yaramam." İtiraz etmek için dudaklarını aralamıştı ki ona izin vermedim. "Ayrıca Rahsan insanları sevmiyor! Aptal bulsaydı katlanamazdı bana, bu kadar gerçekçi oynayamazdı. Duygularını ve düşüncelerini o kadar iyi saklayabilen birisi bile değil."

"Günahsız ve kanatsız bir melek mi yani?"

"Hayır tabii ki! Zorlayıcı tarafları var ama hangimiz mükemmeliz ki? Üstelik benim için çabalayacağına inanıyorum. Zorlandığını biliyorum ama deniyor." Konuştukça göz bebeklerimin kalp şeklini aldığını düşünüyordum ki araya girdi. İlk defa bunu yapmasına sinirlenmedim çünkü bıraksaydı bir süre daha devam edebilirdim.

"Ciddiyim, ne zamandır birliktesiniz de bu kadar bağlandın sen buna?"

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Çok olmadı. Bahar Festivalinden sonra diyebilirim."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Gerçekten de çok olmamış. Viv, işte şimdi endişelendirmeye başladın beni. Biliyorum, onu olduğundan çok daha iyi görüyorsun ama hâlâ fark etmek için geç değil."

"*Neyi* Matias?" Sıkıntıyla nefesimi verdim. "Kabul et, elde edebileceği hiçbir çıkarı yok benden. Ailem o kadar zengin ya da şehirde söz sahibi değil, önemli kişilerle bağlantım yok ve konseye dair hiçbir şey bilmiyorum." Son madde çoğu zaman canımı sıkıyordu ancak ilk defa işime yarayacağı bir an gelmişti. Sıradan bir insan olmak bazen harika bir hafifliğe sahipti. "Ayrıca her şey *sizinle* ilgili olmak zorunda mı? Bana sizin için yaklaştığını düşünmek fazla kibirli bir davranış değil mi? Üstelik gerçek bunun tam tersiyken?"

Üstüne gitmeye başladığım an rahatsızca yerinde kıpırdandı ve gözlerini kaçırdı. *Böyle* söyleyince o da farkına varmıştı. "Nasıl yani?"

"En başta o da çıkar için yaklaştığımı düşündü ve arkadaş olmak istemedi benimle." O zamanları hatırlayınca bezgince nefesimi verdim. "Cidden, bazen üçünüz de o kadar yorucu oluyorsunuz ki..."

"Ne? *Üçümüz* de mi?"

"Evet! Birbirinizden çok farklı olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Öyle yetiştirilmişsiniz ki her şeyin sizinle ilgili olduğuna dair sarsılmaz bir özgüveniniz var ama hayır, biz aciz kullarınızın tek derdi siz değilsiniz."

"Biz- *ben* hiçbir zaman böyle bir şey söylemedim!"

"Söylemene de gerek yok zaten. Sevgilimin benimle *senin* için sevgili olmadığını kanıtlamaya çalışırken bunu yeterince hissediyorum."

Şimdi karşımda kızarıp bozarıyordu. Utandığını ve sinirlendiğini biliyordum ancak onun aksine gülüyordum çünkü keyifliydim. Bunları

söylemek iyi hissettirmişti. Bir geceye iki kavga sığdırmıştım ve ikisinde de öndeydim. *Erkeklere had bildirmek konusunda ders vermeli miydim?*

Burnundan öfkeli bir nefes verdikten sonra "Tamam." dedi. Tek elini masanın üzerinde yumruk yapmıştı ve konuşurken gözlerime bakmıyordu. "Diyelim ki tamamen temiz bir niyetle yaklaştı sana- buna hâlâ inanmıyorum ama hadi öyle olduğunu varsayalım. Her şey nasıl başladı?"

Sorusuyla beraber gözlerini üzerime diktiğinde sonunda beni ve bu meseleyi ciddiye aldığını fark ettim ve dudaklarımdaki alaycı gülümsemeyi sildim. "Serafina'nın yaralandığı geceydi. Onu iyileştirdim, yaptığı şey için teşekkür ettim ama bunu bile kabul etmedi. Bana karşı *yabaniydi*, Matias. Hep öyleydi. Bana yaklaşan o değildi yani."

"O zaman neden gevşek gevşek gülüp *Aviva* dedi sana?" Astronomi dersinden sonraki karşılaşmadan bahsediyordu. Unutmamasına şaşırdım ancak sakinliğimi bozmadım. "Sizi sinir etmek içindi. Bunu o zaman da söyledim. Yanlış bir izlenim uyandırmak istedi ama sonra gerçekten arkadaş olmaya başladık."

"*Arkadaş* mı?" Buna sevgili olmamızdan daha çok şaşırmış gibiydi. Başımı sallayarak onayladım ve ona olabildiğince özetleyerek aramızda geçenleri anlattım. Yakınlaştığımız kısımları elbette atladım, benim için endişelendiği kısımları ise özellikle vurguladım. Tartıştığımızı duyunca şaşırmadı ancak her seferinde bunun üstesinden gelebilmemiz kaşlarını çatmasına yol açtı. Konuştukça gözlerinde biriken şüpheyi görebiliyordum ancak bunun *bize* karşı olmadığını biliyordum. Yanıldığını kabul etmeye yanaşmıyordu sadece.

Süt kaynayınca ikimize de doldurmak için ayağa kalktım. Duvara asılmış kepçeyi ve iki fincanı kaptığımda o hâlâ sessizlik içinde anlattıklarımı düşünüyordu. Bundan hoşlanmamıştı, kabullenmekte de zorlanıyordu ancak bunu dert etmiyordum çünkü her şeyin bir anda çözüleceğine zaten inanmıyordum. Üstelik sonunda anlatmış olmak beni rahatlatmıştı. Öyle ki Serafina'nın da bu konuşmada olmasını arzulamıştım.

Sütü fincanlara doldurduktan sonra omuzumun üstünden dönüp ona baktım. "Ben içine biraz da bal katacağım. Sen de ister misin?"

"Hm?"

"Bal diyorum, ister misin? Ya da boş ver, sana neden soruyorum ki? Bunca şeyden sonra tabii ki tatlı bir şeye ihtiyacın var."

Keyifli bir şekilde dönüp karşısına oturduğumda gözlerini kıstı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır tabii ki. Ekmeği uzatır mısın?"

Dediğimi yaptı ancak bir yandan da karşılık vermeyi ihmal etmedi. "Nedense sana hiç inanmıyorum. Ze'viv seni etkilemeye başlamış gibi duruyor."

"Bence bu iyi bir şey." Bir an için omzumdan geriye doğru baktım, sonra ayağa kalktım. "Şurada çilek reçeli de görmüştüm, canım çekti şimdi." Almak için hareketlendiğimde söylediğim ikinci şeyi tamamen görmezden geldi. "Bunun neresi iyi bir şey?"

"Bu etkilenmenin tek taraflı olduğunu mu sanıyorsun? O da benden etkilenmeye başladı."

"Nereden biliyorsun?"

"Birbirimize daha açık olmaya başladık." Kavanozu açmayı beceremediğimde ona uzattım. Sorgulamadan açtı ve tekrar bana uzattı. "O ne demek?"

"Daha çok güveniyoruz, demek. İlişkimiz güçleniyor. Şimdi, şoku atlattığına göre yanıma gelme sebebine dönebilir miyiz? Serafina ile kavgana dair olduğunu tahmin ediyorum?"

Hafifçe başını sallayarak beni onayladı ancak ondan beklediğim gibi hemen anlatmak yerine bir süre beni izledi. Ekmeğime reçel sürmeyi bırakarak "Ne oldu?" dedim fark edince. O an masum bir çocuk gibi göründü gözüme. "Kabullendiğimi düşünme. Hâlâ tetikteyim."

Oturuşumu dikleştirdim. Üstünlüğü elde etmiş ve fırsatım varken ona ilişkimizi anlatmıştım ancak yine de yeterli gelmemişti. Tam bir şey

söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki "Ama *yanındayım* aynı zamanda." diye devam etti. "Meydanı Zev'iv'e bırakmayacağım ve seni bizden almasına izin vermeyeceğim."

Gülümsedim "Peki." Ardından ekmeğimden bir ısırık aldım. Şaşırdı. Böyle bir tepki vermemi beklemiyordu. "Kızmadın mı?"

"Hayır, bir anda tüm düşmanlığı bırakmanızı beklemiyorum ve ilişkimizi anlatmaktansa görmeniz daha iyi olur. Ayrıca çekineceğim bir şey yok, ben kızmam ama Rahsan için aynısını söyleyemem."

Kaşlarını çattı. "O nedenmiş?"

"Beni pek paylaşamıyor." Mutluluk dolu cevabım karşısında dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Neyse, bunları göreceksiniz zaten. Şimdi, konumuza dönelim. Serafina diyorduk."

"Ona da söyleyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki! Yarın ilk işim olacak. Aslında, neredeyse sabah oldu. Yani bugün. Sana tavsiye verdikten ve uyuduktan hemen sonra."

Neşeli cevabım karşısında yorgun bir şekilde gülümsedi. Bir süre daha mutfakta kaldık ve ballı sütlerimizi içip bir şeyler atıştırırken konuşmaya devam ettik. Kayda değer bir an için, bu kitaba ilişkileri güçlendirmek için geldiğimi düşündüm. Sonra Matias odamın bulunduğu koridora kadar bana eşlik etti. İkimiz de fazlasıyla yorgunduk, bu yüzden teşekkür etmek dışında bir şey söylemedi. Odamda beni Rahsan'ın beklediği gerçeğini bile dile getirmedi.

Konuşma beklediğimden iyi geçmişti ve bunun tek sebebi onu köşeye sıkıştırmam değildi, bana gerçekten *değer* veriyordu. Arkadaşlığımızın bitmesini istemiyordu. Konuşma sırasında kısa bir an için arkalarından iş çevirdiğimi düşünmüştü ancak durumumu izah ettiğimde başka seçeneğim olmadığını görmüştü. Rahsan ile vakit geçirmeye başladığım ilk an gidip onlara bahsetseydim ilişkimiz daha çok zedelenirdi. Şimdi biraz da ne kadar kararlı olduğumu gördüğü için kendini saygı duymak zorunda hissetmişti.

Ayrıca neredeyse yirmi iki yaşımıza gelmiştik, bundan daha çocukça davranmalarını sineye çekemezdim.

Odama döndüğümde üzerimdeki pelerinden kurtuldum, dişlerimi fırçaladım ve her şeyden habersiz huzurla uyuyan Rahsan'ın yanına kıvrıldım. Gözlerim artık yorgunluktan ağrıyordu ancak yanağına son bir kez öpücük kondurmadan önce gülümsedim ve Serafina ile konuşmamın da böyle iyi geçmesi için dua ettim.

❋

Bunaltıcı bir sıcak, nazik dokunuşlar ve ismimin seslenilmesiyle uyandım. Sıcaklığın sebebi belime dolanmış kollardı. İyice dinlenmiş olan Rahsan dinç uyanmıştı, bu sesinden bile belliydi ancak ben gözlerimi açmakta zorlanıyordum. "Uyanmak için hazır değilim." dedim bu yüzden, örtüyü üzerime çekerken. "Zaten dersim yok."

Güldüğünü hissettim. "Kahvaltıyı kaçıracaksın ama."

"Sorun değil." Yiyeli çok olmamıştı nasıl olsa. Ancak Rahsan bunu bilmediğinden yaramaz parmaklarını üzerimde gezdirmiş ve uykumun açılması için uğraşmıştı. Dayanamadığım noktada "Rahat bırakır mısın beni?" diye kızdım ona. "Yemeyeceğim. Sen de yemiyorsun zaten, neden bu kadar zorluyorsun?"

"Uyanmanı istiyorum çünkü, saatlerdir seni bekliyorum. Ne kadar sıkıldım haberin var mı?"

Gözlerimi açmadan "Çok üzüldüm." dedim. Ardından tekrar uykuya dalma umuduyla vücudumu öbür tarafa çevirdim. Bir süre hareket etmedi, sonra "Ne zaman uyudun sen?" diye sordu elini karnıma koyup beni kendisine doğru çekerken. Sırtım vücuduna yaslandığında üstünün çıplak olduğunu fark ettim. Gömleğini çıkaracak kadar bunalıyordu ancak bana sarılmaktan geri durmuyordu.

"Bu sabah."

"Sebep? Konuştuklarımızı mı düşünüyordun?"

"Bizim için savaşıyordum, diyelim."

Tüm bu konuşma esnasında gözlerimi açmamıştım ancak Rahsan sağ olsun rahat bırakmak yerine çenesini omzumla boynum arasına yaslamıştı. "Hm?"

"Uyandığımda anlatacağım, şimdi uyumama izin verir misin?"

Başını eğip boynumu öptü. "Birazdan gideceğim, sonra uyumaya devam edersin. Bugün akşama kadar birbirimizi görebileceğimizi zannetmiyorum. Biraz vakit geçirsek?"

Matias bir de *bana* ne ara bu kadar bağlandığımı soruyordu, değil mi? Rahsan'ı görse hepten akıl sağlığını kaybederdi herhalde.

Başım ağrısa da gözlerimi açtım ve ondan biraz uzaklaşarak tekrar arkama döndüm. Sinir bozucu derecede iyi görünüyordu ancak bu ona kızmama engel olmuyordu. "Bazen tam bir baş belası oluyorsun, farkındasın değil mi?"

Güldü. "Sadece iyi bir sevgili olmaya çalışıyorum. Dün gece bunun için söz vermedim mi sonuçta?"

"İşine geldiğinde nasıl da kullanıyorsun ama..."

Önüme düşen saçları geriye doğru itti nazikçe. "Kullanmaya çalışmıyorum. Ben...bencilliğimden hemen kurtulamam ama senin için bunu deneyebilirim."

"Evet, lütfen." dedim dayanamayıp gözlerimi kapatırken. Sonra kaşlarımı çattım. "Ama bencilliğinin beni de kapsadığını sanıyordum?"

"Kapsıyor zaten. Sadece..." Duraksadı. "Senin için daha uyumlu olmayı deneyebilirim. *Arkadaşlarınla* yani."

Zorlanarak -hatta tiksinerek- söylediği kelimeyi duyduğum anda gözlerimi açtım. "Ciddi misin?"

Bakışlarını kaçırdı, sonra hafifçe başını salladı. O an o kadar mutlu oldum ki tüm yorgunluğumu unuttum. Bir anda kollarımı boynuna dolayıp yatağa

düşmesini sağladım. Bunu yaparken de farkında olmadan üstüne çıktım. "Harika! Hepinizi tek tek dize getiriyorum sonunda!"

Öyle içten güldü ki göğsü sarsıldı, ardından tek elini yanağıma yasladı. "O ne demek şimdi?"

Konuşmaya başlamadan önce yutkundum ve dudaklarımı ıslattım. Aniden ciddileşmem ilgisini çekti. Dikkatli bakışları üzerimdeyken "Dün gece, sen uyuduktan sonra Matias geldi." dedim. Kaşlarını çattı. "Ve?"

"İlk başta uyuyor taklidi yapmayı denedim ama yemedi tabii. Fare gibi oradan oraya koşturduğum için beni fark etti."

"Acemice bir hamle. Gorion toprak büyücüsü."

"Evet, beni yakaladı zaten."

Kaşlarını mümkünmüş gibi daha çok çattı. Hâlâ sakin görünüyor, bir şey söylemeden anlatmamı bekliyordu ancak gerilmişti. Onu daha fazla merak ettirmeden Matias'ın onu fark etme hikayesini özetledim. Elbette Matias'ın kızdığı ya da ona korkak dediği kısımlardan bahsetmedim. İkisinin arası yeterince kötüydü ve işleri kızıştırmaya gerek yoktu.

Ancak Rahsan'ın öfkelenmesi için buna da gerek yoktu. Uyuduğu ve uyurken bunca şeyi kaçırdığı için kendine kızmıştı, onu uyandırmadığım için de bana. Ve elbette, o saatte kapıma dayandığı için Matias'a.

"Derdi neymiş gece gece? Bekleyemiyor muymuş sabaha kadar?"

"Serafina'yla tartışmışlar."

"Ne şaşırtıcı, hiç olmayan şey halbuki. Barıştır diye mi geldi? Nereden anlamış uyanık olduğunu? Uyuyor olsaydın zorla mı kaldıracaktı yani?"

Uykusuzdum ancak *ben* bile onun kadar gergin değildim. O ise şaşırtıcı bir kararlılığa sahipti. Öyle ki bu bir yerden sonra komik olmuş, kendimi tutamayıp gülmüştüm ve gülüşüm sayesinde çatık kaşları biraz olsun düzelmişti. "Söyledim ya, penceremden ışık geldiğini görmüş." İşaret

parmağımla burnuna dokundum ancak donuk bakışlarında değişim olmadı. "Görmez olsaymış. Yine de kapına dayanmamalıydı."

Bu konuşmanın nereye çıkacağını biliyordum. Matias onun *sevgilim*, Rahsan ise onun *arkadaşım* olduğunu kabullenmekte zorlanıyordu ve ikisiyle de tartışmalarımız aynı yere çıkıyordu.

"Dün gece bazı şeyleri hallettik sanıyordum?"

Homurdandı. "Hallettik zaten, devam et."

"Bir şey söylemeyecek misin? *Yakalanmamız* hakkında yani? Önemli olan tek şey hariç her şeye yorum yaptın."

"Ne diyebilirim? Saçma ama şaşırmadım. Bir konuda ne kadar uzun süre eyleme geçmezsen üzerindeki kontrolünü de o kadar kaybedersin zaten. Bir noktada bunun olacağı belliydi. Ayrıca yanakların kızarıyor ama ben utanmıyorum. Neden utanayım ki? Sevgilimin odasına geldiği için o utansın?"

Güldüm ve konuşurken hissettiğim utanç yüzünden yüzümü göğsüne gömdüm. Dayanamayıp o da güldü. Sonunda huysuz tavrından biraz olsun kurtulmuştu. Gecenin geri kalanını ve tartışmamızı anlattığımda ise ilgisi epey yoğunlaştı, Matias'a söylediğim her yeni şeyde de gururlandı.

"Orada sana da laf çakıyorum yalnız." dedim alayla.

Önüme düşen saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Biliyorum. Sadece tartışmalarda gittikçe iyi olman hoşuma gidiyor."

Beklenmedik iltifatı karşısında şımardım ama onunla uğraşmaktan da geri durmadım. "Gece açılışı seninle yapıp kazandığım için motivasyonum yüksekti herhalde." Güldü. Bana karşı çıkmamasını beklediğimden şaşırdım ve sınırları biraz daha zorladım. "*Kaybetmediğini* söylemeyecek misin?"

Omuz silkti. "Yenilgi sık kabul ettiğim bir şey değildir ama eğer dün ben *kazansaydım*, bu sabah bu kadar mutlu uyanmazdım. Yani Aviva, *kaybetmiş*

gibi hissetmiyorum kendimi. Aksine, her tartışmamız böyle bitecekse hepsini bile isteye kaybedebilirim."

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim ve bakışlarımı kaçırdım. "Aniden böyle şeyler söylememelisin."

"Ve sen de parmaklarını tenimde *böyle* gezdirmelisin."

Ancak o söylediğinde fark ettim ne yaptığımı, işaret parmağımla daireler çiziyordum göğsünde. Hem de anlattığım süre boyunca, aralıksız olarak. Aniden durdum ve utançla yüzüne baktım. "Ben...farkında değilim."

"Biliyorum. Sadece etkileniyorum ve artık gitmem gerekiyor."

"Ne?"

Hayal kırıklığım karşısında güldü ve buna rağmen benden ayrılıp ayağa kalkmayı başardı. Sonra da koltuğun üzerine bıraktığı gömleğine uzandı. "Uyumaya devam etmek istemiyor muydun zaten?"

"Ama!" diye itiraz ettim. "O kadar hainsin ki!" *Önce varlığına alıştırıp sonra bırakıyorsun beni.*

"Dinlen, Aviva. Daha Cohen ile konuşmayacak mısın?"

"Evet. Üçüncü bir savaşa hazır mıyım bilmiyorum." Sesim bezgindi ancak gözlerim gömleği üzerine geçirdiği nefis bedenindeydi.

"Zor olan bendim." dedi kendini beğenmiş bir şekilde. Sonra hızla düğmeleri ilikledi. "Beni yendiysen diğerleri kolay gelir."

"Ya da hepinizin bana verdiği değer ağır basar."

"Hm?"

"Sana böyle söyledim dün gece, hatırlıyor musun? *Bana verdikleri değerin ağır basmasını umuyorum.* Matias açısından böyle oldu, Serafina için de aynısı olsun istiyorum."

Bunca zaman en büyük korkum büyük bir kavga etmemiz ve arkadaşlığımızın zedelenmesiydi, bunu dün gece Matias'ın karşısında da dile getirmiştim ancak o böyle bir ihtimali değerlendirmemişti bile. Üstelik Serafina'yla daha uzun süredir arkadaştım ve Matias'a göre benimle empati kurması daha kolaydı. Sonuçta o da başta düşman olarak gördüğü birine aşıktı- ki Rahsan'la benim aramda onlarınki gibi bir düşmanlık hiç olmamıştı. Belki beni anlardı, bu mesele büyümezdi ve bunca zaman endişelenmemin yersiz olduğunu fark ederdim.

Giyinmeyi bitirdikten sonra gelip alnıma bir öpücük kondurdu. "Öyle olacak zaten. Cohen'in tek dostu sensin. Işık büyücülerini etrafına toplamış ama hiçbiri sen etmez. O da göründüğü kadar aptal değilse seni kaybetmez."

Söyledikleri daha iyi hissetmemi sağladı ancak ona kızmaktan da geri durmadım. "Hani onlara karşı daha uyumlu olacaktın?"

"*Deneyeceğim* dedim. Bünyem için kabul etmesi kolay bir şey değil." Bu sefer dudaklarıma doğru eğildi ve gülüşümden öptü beni. Ancak ayrıldığında, aklına gelen şey yüzünden kaşlarını çatmıştı. "Ayrıca hodri meydan. Gorion istediği kadar yapışsın, peşine düşsün. Aradığını bulamayacak nasıl olsa. Seni benden alabileceğini mi sanıyor? *Sıkıysa denesin.* Ona iyi bir ders vermenin vakti gelmiş."

Benden uzaklaşırken yüzünde beliren tehlikeli gülümseme korkmama sebep oldu. Anında yattığım yerden doğruldum. "Ne yapacaksın Rahsan?"

Endişelenmem karşısında bezgince bana baktı. "Ona *fiziksel* olarak zarar veremeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Ama bu psikolojik olarak zarar vermeni engellemiyor?"

Tahminim karşısında sırıttı. "Eh, artık her şeyi öğrendiğine göre biraz eğlenebilirim, değil mi?"

"Lütfen eğlenmek istediğin için her şeyi berbat etme. Dün gece beklediğimden iyi geçti ama bu bir anda tersine dönebilir. Matias ilişkimizi kabullenmeye çalışıyor ve-"

Araya girip tekrar öptü beni ve "Merak etme." dedi uzaklaşmadan önce. "Bu işe yarayacak. Ne kadar ciddi olduğumu da bu sayede anlayacak."

❊

merhabalar!

çeşitli rezilliklerle bu bölümü atmayı denedik. şu anda kendi hesabıma giremiyorum çünkü vpn'e bağlanamıyorum. bu notu ve bölümü de arkadaşım paylaşıyor😭

umarım bölümü sevmişsinizdir, birkaç düzeltme yapacaktım ama giremediğim için yapamadım.

normalde çok daha uzun bir bölümdü hikayemde de bahsettiğim gibi ancak sınav zamanım olduğu için ders çalışıyor ve bölüm yazamıyorum. daha fazla beklememeniz için de böyle bir çözüm yolu buldum.

haziranda görüşmek üzere

çok çok sevgiler,
Sareinn

25/2. GÜCÜN ŞEKLİ

The Stranglers, Golden Brown

❊

Rahsan muhtemelen altmış beşinci işkencesini yaparken ben daha yeni uyanmıştım. Kendime çekidüzen verdikten sonra da arenaya, Serafina'nın karşısına çıkmıştım. Tahmin ettiğim gibi diğer ışık büyücüleriyle birlikteydi ve antrenmanı bitmese de benimle kasabaya gelmeye ikna edebilmiştim. Bahanem mezun olduktan sonra bunu yapamayacak olmamızdı, üstelik heba edilmeyecek kadar harika bir öğleden sonraydı.

Böylece kol kola kasabaya doğru yürümüştük. Ancak fırına varana dek konuyu nasıl açacağımı bilememiştim. Zaten gündemimiz başkaydı. Serafina yol boyu kaçırdığım kahvaltıda olanları ve dün akşam ettikleri kavgayı anlatmıştı, ben de ikincisinden haberdar olduğumu söylemiştim. Bir süre o ikisinden bahsetmiştik, kavga konusunda da ona hak vermiştim- sonuçta bir benzerini de dün gece ben Rahsan'la etmiştim. Ancak fırından birkaç çeşit kurabiye ve çörek alıp göl kıyısına ulaştığımızda, onun aksine "Bence bundan sonra ciddiye alacaklar." dedim umutla. "Aynı şekilde davranmayacaklar."

Sesim yüzünü buruşturacağı kadar pozitifti fakat haklı gerekçelere sahiptim. Rahsan deneyeceğine söz vermişti, Matias ise gösteri ve kavgadan sonra berbat hissettiğini itiraf etmişti. Öyle ki hata yaptığı düşüncesi zihnini yiyip bitirdiği için yağmurlu geceye çıkmakta aramıştı çareyi.

Serafina'nın bunlardan haberi yoktu tabii. Bu yüzden karşıma oturup sırtını ağacın gövdesine yaslarken suratını asmıştı. "Hiç sanmıyorum. Matias akıllanmış gibi görünmüyordu, Rahsan da inadı bırakmaz. Gerçi artık umurumda değil, ne halleri varsa görsünler."

"Öyle söyleme." Yemyeşil çimenlerin üzerine otururken huzursuzca kıpırdandım. "Anlaşmaları önemli."

"Evet, Usta Abram için. Başarısız olacak olan *o*. Biz bu meseleyi gereğinden fazla dert ettik. Mezun olduktan sonra başka yerlere gideceğiz nasıl olsa, ne önemi var ki?"

Söyleyeceklerimden habersiz yemeğini yedi bir süre, bakışlarını gölde yüzen ördeklerin üstünde gezdirdi. Ona hak veriyordum, dün gösteriden sonra ben de buna benzer bir bıkkınlık yaşamıştım. Ancak şimdi kendimi inandırdığım gibi onu da inandırmalıydım. Elbisemin kumaşını parmaklarımın arasında sıkarken "Sadece gösteriden bahsetmiyorum." dedim.

Başını bana doğru çevirdi fakat söyleyeceği her neyse öylece durduğumu fark edince bundan vazgeçti. "Neden yemiyorsun?"

"Çünkü bir şey söylemeye çalışıyorum."

Gergin vücudumu inceledi. "Fark ettim. Yoksa piknik ve kurdele alışverişine çıkmak bir bahane miydi?"

Bunu şakayla karışık söylemişti ancak paniklemeden edemedim. "Hayır! Yani, bunun bize iyi geleceğini düşündüm ve *gerçekten* yalnız kalmamız gerekiyordu."

Oturuşunu dikleştirdi, mavi gözlerinde heyecan dolu bir parıltı belirdi ve çöreğinden kocaman bir ısırık almadan önce "Düşündüğüm şey mi yoksa?" dedi. "Sonunda gizemli çocuğun kim olduğunu mu öğreniyorum?"

Sonunda konuyu Matias ile Rahsan'dan uzaklaştırmamızdan memnundu ve bugün ilk defa bu kadar hevesli görünüyordu. Bunun için mutlu olmalıydım ancak gülümsemekte zorlanıyordum. Zira öğreneceklerinden hoşlanmayacağını biliyordum.

Yutkundum. "Evet. Serafina...Ben...Yani benim *erkek arkadaşım-"*

Gözleri büyüdü. Taktığım bileklik yüzünden bir kavalyem olduğunu ve ondan hoşlandığımı biliyordu fakat onun *sevgilim* olduğunu bilmiyordu. Bu yüzden ağzındaki lokma yanaklarını şişirirken gözlerini sonuna kadar açmıştı. Elinden gelse ufak bir çığlık bile atardı.

Gözlerimi kaçırdım. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum, kalbim göğüs kafesimin içinde sancıyordu ve ne tepki vereceğini kestiremiyordum. Bu an gelinceye kadar bir sürü olasılığı değerlendirmiştim fakat şimdi zihnim tamamen boşalmış gibiydi. Hiçbir şey düşünemiyor, sadece daha çok geriliyor ama korkunun ecele faydası olmadığını da biliyordum. Derin bir nefes aldıktan sonra en gerildiğim anlarda yaptığım gibi gözlerimi kapattım ve bir çırpıda ismini söyledim. "*Rahsan Zev'iv."*

Matias gibi sinirlenmesini, hassaslaşmasını, hatta ona ihanet ettiğimi düşünmesini bekledim. Serafina aile konusunda şanssız biriydi ve küçüklüğünden beri güven problemlerine sahipti.

Ancak düşündüklerimin hiçbirini yapmadı. Aslında, *hiçbir şey* yapmadı. Az önceki hevesi tamamen kaybolmuş gibiydi.

Korkudan yüzüne bile bakamıyordum ve o da susarak her şeyi daha da kötü yapıyordu. *Panikliyordum*. Matias'a söylemek ona söylemekten çok daha kolaydı çünkü Serafina ile ilişkimiz çok daha karmaşıktı. Derindi. Dün gece Matias'ın karşısında duygusal davranmam gerekmemişti, sadece mantıklı argümanlarla onu ikna etmem yetmişti ancak şimdi en yakın arkadaşımı kaybedebilirdim. Ona sırt çevirdiğimi düşünebilirdi.

Sessiz kaldığı için daha çok açıklamak zorunda hissettim kendimi. "Bu yüzden söyleyemedim sana. Çok istedim, sen de onunla tanışmak istedin ama zaten *tanıyordun* ve hoşuna gitmeyeceğini biliyordum-"

Ne kadar çırpındığımı görünce araya girdi. "Evet. Gerçekten de bu ismi *söylememeni* umuyordum."

Duraksadım ve saniyeler sonra ilk defa yüzüne baktım. Beklediğimden daha sakin, daha durgundu. Gözlerimi kırpıştırdım. Bu sefer şaşırma sırası bendeydi. "*Biliyor* muydun?"

"Hayır, sadece tahmin etmiştim." Yüzümün aldığı ifadeyi görünce "Ne?" dedi. "Zor bir şey miydi? Beraber astronomi çalışmalar, revirde yanında durmalar, seni almak için yanımıza gelmesi..." Nefesini verdi. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Dün gece Matias'a *yakalanmıştım* ve buna rağmen Serafina karşısında daha hazırlıksızdım.

Gerçekten, nasıl şüphelenebileceğini hiç hesaba katmamıştım? Bunca zaman etrafımdaydı ancak kendi derdiyle uğraştığından ne yaptığımla ilgilenmediğini sanmıştım. *Büyük hataydı.* Arkadaşlarım için zannettiğimden daha görünürdüm, belki de kendime verdiğim değeri gözden geçirmem gerekiyordu.

"Elbette şüphelenmiştim." diye devam etti, elinin altındaki çimleri yolarken. Konuşurken bana bakmıyordu ve ben de kontrolden çıkan kalp atışlarımı dizginlemeye çalışıyordum. Söylediği her kelimede düşüncelerimin yönü değişiyordu. "Sadece emin olmadan karşına çıkmak istemedim çünkü *evet* demenden korkuyordum. Bize kim olduğunu söyleyemediğinde şüphelerim arttı. Çünkü başka kimi söylemekte bu kadar zorlanacaktın ki?" Başını ağacın gövdesine yasladı ve gözlerini kapattı. "Of! Yakışıklı bir şifacı olmasını *o kadar* isterdim ki!"

Gülmek istedim. Şu an oldukça yorgun görünmese ve bu kadar gergin olmasam bunu yapardım da. Ancak en az benim kadar bezmişti o da son birkaç günde olanlardan. Üstelik şimdi, en yakın arkadaşının kendini bildi bileli düşman olarak gördüğü çocukla sevgili olduğunu öğreniyordu. *Ve bunu beklediğimden daha sakin karşılaması beni korkutuyordu.*

Kalbim kasılırken temkinli bir ifadeyle ona baktım. "Ama değil."

Gözlerini açtı ve bana baktı. "Ama değil."

Bir süre sessiz kaldık. Gözlerimi üzerinden ayırmadım ve hızlıca bir kâr-zarar hesaplaması yaptım. Sanırım şüphelenmesi bir bakıma iyiydi, Matias buna hiç ihtimal vermemişken o kendini yavaşça bu fikre hazırlayabilmişti. *Tabii ne kadar hazırlayabilirse.* Acaba ilk şüphelendiğinde ne düşünmüştü? Bana kızmış mıydı? Benden nefret etmiş miydi? Bu onun için bir çeşit *ihanet* miydi?

Hissettiğim panik büyürken yavaşça yutkundum. Niyetim hiçbir zaman arkalarından iş çevirmek değildi ancak başka bir seçeneğim olduğundan da emin değildim. "Ve? Ne düşünüyorsun bu konu hakkında?"

"Ne düşünebilirim ki?" Sesi bir an için agresif çıktı, sonra nefesini vererek tonunu alçalttı. Devam ederken kelimelerini seçerek konuşuyor, daha temkinli davranıyordu. "Kesinlikle... *ideal* bir durum değil ama hoşlanacağımız kişileri biz seçemiyoruz. Bazen belamızı buluyoruz işte." Bakışlarını bana çevirdiğinde şaşkın yüzümle karşılaştı ancak tepki vermedi. Onun yerine düşünceli bir şekilde beni inceledi. "Geçen gün konuştuğumuzda...ondan ne kadar *hoşlandığını* gördüm. Daha önce hiç kimseden bahsederken böyle kızarıp bozarmamıştın."

Benzer bir utanç yine yanaklarıma hücum etti ancak ironik bir şekilde, rahatladığımı da hissettim. Sonunda duygularımı *gösterebilme* imkânına sahiptim. Özgür olabilirdim.

Evet, demek istedim. *Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum. Hatta artık duygularımın bundan ibaret olduğunu da sanmıyorum.* Ancak sersemlemiş haldeydim, hiçbirini söyleyemedim. "Şey..." dedim onun yerine. Devamını getiremedim. O da normalde yapacağı gibi gülüp yumuşamak yerine oyunbaz bir ses tonuyla benimle uğraşmayı seçti.

"Bunca yıl, ne zaman bu konuyu açsam kaçtın ve aşkla ilgilenmiyormuş gibi yaptın. Söyle bana, büyük hamleni sona mı saklıyordun?"

"Hayır! Gerçekten de ondan hoşlanmak gibi bir planım yoktu!" *Aksine, ona hiç değmeden bu kitabı tamamlamaya çalışıyordum, hiçbir şey değişmesin diye uğraşıyordum. Birisinin benden hoşlanabileceğini bile düşünmüyordum.*

"Ama hoşlandın." Sesi yine durgunlaştı. "O kadar hoşlandın ki arkadaşlarını karşına almayı bile göze aldın."

Suçlarcasına konuşmuyordu ancak güvenini kırdığımı biliyordum. Benden bazı şeyleri duymayı bekliyordu. Bu yüzden elbisemin çim lekesi olmasını umursamadan dizlerimin üzerinde ona doğru yaklaştım ve nazikçe tek elini avuçlarımın arasına aldım. "Sizi karşıma almayı göze almadım. Umudum

hep bir şekilde bir araya gelmenizden yanaydı. O dengeyi bulmak istedim. Sadece ilişkimden emin olmam gerekiyordu ve-"

Eli gevşek bir şekilde avuçlarımın arasında duruyor, tutmak için bir girişimde bulunmuyordu ancak söylediğim her cümlede mavi gözlerindeki kırgınlığın biraz olsun azaldığını görebiliyordum. Hassaslaşmıştı ancak göstermemeye çalışıyordu çünkü bunun zayıflık olduğunun yüzüne çarpıldığı bir ailede büyümüştü. Cohenlerin böyle şeylere tahammülü yoktu, birbirlerine bile güvenmiyorlardı ve ben, Serafina Cohen'in güvendiği *ilk* kişiydim. *Kalbini açtığı ilk kişi.*

Bunu daha önce düşünmemeye çalışmıştım çünkü ilişkimin en başında bu suçluluk duygusuyla boğuşursam Rahsan'a haksızlık edeceğimi ve her şeyi bir şekilde tatlıya bağlayabileceğimi sanmıştım. Belki de Rahsan'ın iddia ettiği kadar fedakâr birisi sayılmazdım. Zira şimdi, bunca zaman görmezden geldiğim duygular tarafından esir alınmıştım. Serafina kontrollü davranmaya çalışıyordu ancak benim gözlerim doluyordu, ona sarılmak istiyordum.

Ne yazık ki bunu yapamadan araya girdi. Güzel ve neşeli duyguları paylaşmakta artık daha iyiydi ancak bunun gibi zorlayıcı ve hassas anlarda hâlâ konuyu çevirirdi. "Artık emin misin?"

Bir an duraksayıp yüzüne baksam da en sonunda başımı salladım hafifçe.

"Ne zamandır birliktesiniz peki?"

Sesi sakin ve duygusuzdu, normalde yapacağı gibi yakıp yıkmak yerine öğrenmeye çalışıyordu. Oysa dün gece Matias'ın karşısında tahammülsüzdü, bana *kıyamadığını* görmek ise kalbimi kanatlandırıyordu. "Bahar festivalinden sonra başladı." dedim aceleyle. Bu cevabı beklemediğini belli edercesine gözleri kocaman açıldı ve kaşlarını kaldırdı. "Neredeyse üç ay mı oldu yani?"

Festival, mevsim başladıktan kısa bir süre sonra yapılırdı. Balo ise isminin aksine baharın son günlerinde gerçekleşirdi, bir çeşit veda gibi. Yani hesaplaması doğruydu ve ondan duymak benim de şaşırmama sebep olmuştu. Ancak bunun neden olduğunu henüz çözememiştim. Bir yandan

bu süre gözüme çok az gelmişti, hayatıma öyle girmişti ki sanki hep var gibiydi, fakat bir yandan zamanın nasıl bu kadar hızlı geçtiğine hayret etmiştim.

"Bunu beklemiyordum, daha yakın zamanda olduğunu düşünmüştüm." Kendi kendine değerlendirir gibi söylediği cümlenin ardından "Bir süre saklamamız gerekiyordu." dedim. "Biliyorsun, o... *Rahsan* ve öylece karşınıza çıkamazdık."

"Biliyorum."

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. Neden bu kadar sakin davranıyordu*? Neyi bu kadar düşünüyordu?* Çoktan kendini bu fikre alıştırmış mıydı? Kabullenmiş miydi? Neden tepki vermiyordu? Bu gerçekten samimi hisleri miydi yoksa arkadaşımı bunca zaman yanlış mı değerlendirmiştim?

Sırf gerçek düşüncelerini öğrenmek için "Matias onun beni kullandığını düşünüyor." Dedim ve yem attım. Yutmadı. Aksine, burnundan nefes vererek alayla güldü. "Kalın kafası bunu yapabiliyor muymuş?"

Kaşlarımı daha çok çattım. "Yani sen öyle düşünmüyor musun?"

Sesimdeki inanmazlığı fark edince başını kaldırıp bana baktı. İşaret parmağını da yavaşça elime doladı. "Bazı şeyleri görmeseydim, düşünebilirdim."

Sözleri ve sesinin nahifliği karşısında gözlerim hafifçe açıldı. *Bunu beklemiyordum.* Bugün Serafina beni şaşırtıyor, ondan hiç beklemediğim şekilde davranıyordu. Uçup gitmeye hazır bir karahindiba gibiydi, narin ve kırılgan, ancak bu kötü bir şey değildi. Sadece ben daha önce görmemiştim. Bu kadar duygusallaşacağımız konunun *ben* ve *kalbim* olacağını tahmin etmemiştim.

"Ama gördüm." diye devam etti, parmağını tenimin üzerinde gezdirip bakışlarını oraya indirirken. "Yaralandığın gece seni kurtardığında hiç ayrılmamış yanından, Bayan Miriam bunu söylediğinde çok şaşırdık. Sonra bir de seni kurtarıp kendisi yaralandı, o zaman teşekkür bile etmemize izin vermeyip bunun bizimle ilgili olmadığını söyledi. Sadece *senin* içindi.

Düşününce, Rahsan gibi bencil birinin seni bu kadar düşünmesi hep tuhaftı zaten. Şüphelerim de o zaman başladı. Tuhaf olan senin ona iyi davranman değildi, sen böyle birisin zaten ama onun *öyle* davranması..."

Bir süre sessiz kaldı, ben de ne söyleyeceğimi bilemedim. Dün gece Matias'la yaptığımız konuşma sırasında bir şekilde dizginleri hep elimde tutmuştum ancak bu sadece Serafina için değil, benim için de hassas bir andı. Çocukluğundan beri Rahsan'ı az çok tanıyor olmalıydı ve Rahsan'ın ona gösterdiği yüzü, şimdi bunları garipseyeceği kadar soğuk ve acımasız olmalıydı. *İşaretleri* görmüş ama onları birleştirmemişti. Belki de bu ilginin tek taraflı olmasını beklemişti.

Ancak değildi ve bu gerçeği beklediğimden daha iyi karşılamıştı. Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde mavi gözlerinde anlayış gördüm. Belki de hata etmiştim, önce ona gitmeliydim. Matias'a göre çok daha açık fikirliydi.

Ben bunun pişmanlığını yaşarken "İşin aslı Aviva," dedi. "Bunu başka kimseye itiraf etmesem de, ondan eskisi kadar nefret etmiyorum. Edemiyorum. *Can borcu* çok farklı bir şey."

Zihnim hemen o soğuk kış gecesine götürdü beni. Her şeyin başladığı, Rahsan'ın onu kurtardığı geceye. Ancak o, bunu yaptığımı anlamış gibi "Kendi canımdan bahsetmiyorum." dedi aceleyle. "Borçlu olduğum can, *senin* canın. O gece ikimiz de yanında değildik ve bir *malaki* tarafından kovalandın. Kötü anıları canlandırmak istemediğim için bu konuyu açmadım ancak neler olabileceğini düşündükçe..."

Konuştukça o geceye dair hatıralarım kâbus misali gözümün önünde belirdi. *Malakinin* beni ormanın içine kadar kovalaması, çıkardığım pelerini parçalaması, kıl payıyla kurtulmam...O geceden sonra ne zaman Rahsan olmadan uyusam kâbus görmüş ve bu anı tekrar tekrar yaşamıştım, belki biraz da bu yüzden hevesle kollarının arasına sığınmıştım.

Şimdi tekrar hatırlayınca ağacın gölgesindeki hafif esinti bile ürpertti beni. O da bunu fark edince hemen konuyu değiştirdi.

"İşte o günden sonra aynı şekilde nefret edemedim Zev'iv'den." Yutkundu. Bana kaybedeceği bir şeymişim gibi baktı. "Nasıl edebilirim ki? O en yakın arkadaşımı kurtardı." Fısıltı gibi çıkan sesi gözlerimin dolmasına sebep oldu ancak bu sefer, onun da gözleri doluyordu. "Ya seni bu kadar umursamasaydı? Ya bu riske değmeyeceğini düşünüp peşinden gelmeseydi?"

Zorla yutkundum. Bunu daha önce düşünmemiştim ancak Rahsan o gece benim için o kadar endişelenip peşime düşmeseydi gerçekten de *öncelik* olarak görülmezdim. Evet, yine beni kurtarmak için gelirlerdi ancak her şey için çok geç olabilirdi. O kadar kişiyi peşinden sürükleyen, en azından Paul'ü arkasına takan Rahsan olmalıydı. Onun sayesinde hayattaydım. Bunu ben fark etmemiştim ancak Serafina'nın dikkatinden kaçmamıştı.

"Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Ben de. Bu yüzden Rahsan Zev'iv'e eskisi kadar sinir olmuyorum. Ve sanırım..." Hafifçe gülümseyerek bana baktı, muhtemelen karşısında köpek yavrusu gibi görünüyordum. "Bu gerçekle yaşayabilirim."

İstemsizce kıkırdadım. O kadar fazla duyguyla dolup taşmıştım ki buna ihtiyacım vardı. Gözyaşlarım bile hâlâ akmak için hazırdı. "Ben...teşekkür ederim. Bu kadar olgun karşılamanı beklemiyordum. Kavga ederiz diye düşünmüştüm, hatta bundan çok korkmuştum ama-"

"*Kavga* mı?" Garipseyerek bana baktı. "On sekiz yaşında olsaydık ve sen ilk yılımızda sevgili olsaydın muhtemelen bir daha yüzüne bile bakmazdım. Ancak şimdi yirmi iki yaşındayız ve böyle bir sebepten bırakamayacak kadar bağlandım sana. Ayrıca bu durumdan hâlâ hoşlanmıyorum, *sevgilinden* de. Sadece kalan zamanımız kısıtlı ve onu da küs geçirmek istemem. Kaybedemeyeceğim kadar değerli bir insansın."

Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım fakat yine de birkaç damla hızla süzüldü yanaklarımdan. Kendimi sıktım, hatta gülümsemeye çalıştım ancak başaramadım. "Hayır..." dedi en merhametli ses tonuyla. "Ağlama."

Ve bana sarıldı. Çenemi omzuna yaslayınca gözyaşlarımı iyice tutamadım. Hiçbir şey söyleyemedim. Yalnızca kendimi bir yan karakterden fazlası

olarak görmediğim, sadece gerekli boşluğu dolduran herhangi birisi olduğumu sandığım anların acısını çıkarırcasına ağladım. *Eskiden kim olduğumu hatırlamıyordum ancak artık kim olmaya başladığımı biliyordum.*

"Neden ağlıyorsun ki? Beni kaybedebileceğini nasıl düşündün?"

Gerçekten o kadar değer vermiş miydi bana? O kadar sevmiş miydi beni? Gerekli bir boşluğu doldurduğum ve en yakın arkadaşı rolünü oynadığım için mi böyleydi yoksa hisleri gerçek miydi? Eğer değilse bu kadar gerçekçi hissettirmemeliydi. Çünkü sarılmasına aynı şekilde karşılık verirken onu içime çekmek ister gibiydim.

"Biz beraber büyüdük, Aviva." dedi benden yavaşça ayrılıp ağlamaktan mahvolmuş yüzüme bakarken. "Küçüklüğümüzden bahsetmiyorum. Sen benim ilk gerçek arkadaşımdın, hâlâ öylesin ve biraz olsun olgunlaşabildiysem bunun sebebi sensin."

Başparmağıyla yanağımdan süzülen gözyaşlarını sildi ancak çoktan onunkiler de akmaya başlamıştı. Dört yıldır birlikteydik ve daha önce böyle bir konuşma yapmamıştık. Beni sevdiğini davranışlarıyla göstermişti ama hiç söylememişti. Şimdi kendisini özgür bırakıyordu, bunları duymama izin veriyordu. "Her zaman yanımda olmasan, bana hep kucak açmasan ne yapardım bilmiyorum. Benim için daima oradaydın, kimse olmasa da." Yutkundu, gülümsedi. Mavi gözleri yaşlarla daha çok rengini belli etti. "Hiç yalnız bırakmadın beni. Bunu sana hak ettiğin kadar söylemiyorum ama seni çok seviyorum."

Ona bir kere daha sarıldım ve iç çekerek ağlamadan önce "Ben de seni çok seviyorum." diye fısıldadım. Bir süre sadece ağladık. Belki tuhaf bir andı ancak buna ihtiyacımız vardı. Sonra kendisini toparladı. Ben elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken "Ve söylediklerimde ciddiyim." dedi. Bir an için yine otoriter ve ciddiydi, bu andan hiç söz etmeyeceğimiz de belliydi. "Seni mutlu görmeyi çok istiyorum. Bu romantik kavramının yanına bile yaklaştıramadığım biriyle olsa da." İkimiz de güldük. Ardından ellerini beline koydu. "Şimdi, bizi bırakıp yanına gittiğinde Zev'iv'le ne yaptığını anlat. Her şey nasıl başladı? Ayrıca şu kurabiyelerini de ye artık!"

"Yiyeceğim! Sadece o kadar gerilmiştim ki o zaman yiyemezdim!"

Ufak bir tartışmanın ardından kese kağıdının içinden bir kurabiye aldım ve "Aslında seni kurtardığı geceden sonra oldu." dedim. "Bunu yapmasını beklemiyordum ve teşekkür etmek istedim ama beni tersledi."

Hiç şaşırmadı. "Elbette. Meşhur sevecenliğini yıllardır biliyoruz."

Gülerken kurabiyemi ısırdım. "Evet, biraz zor bir insan."

"*Biraz* mı? Matias da bazen zor olabiliyor ama *Rahsan*? Onunla yarışabilecek birisi olduğunu sanmıyorum. Tamam, sen hep fedakârdın ama bu işkenceyi neden kendine yapıyorsun Vivi?"

"Şey...Bana karşı gerçekten *sevecen."*

"Ne?"

Lokmamı yuttum ve konuşmadan önce utançla gözlerimi kaçırdım. "Ve dokunmadan duramıyor."

"*Ne?"*

Bunu söyledikten sonra az önce beni yemem için azarlayan kendisi değilmiş gibi omuzlarımdan tuttu ve daha çok detay verene kadar da bırakmadı. Ona o sabah revirde karşılaşmamızdan başlayarak olanları anlattım. En başta ikimizin de romantik yaklaşmaması şüphelerini azalttı, hatta beklediğinden çok daha sağlam ilerlediğimizi itiraf etti. Kütüphanedeki konuşmamızı anlattıktan sonra ise daha fazla dayanamadı.

"Ben...bu duyduklarıma inanamıyorum. Aynı Rahsan'dan mı bahsediyoruz gerçekten? O çocuk mu söyledi bunları?"

"Evet. Ben de şaşırmıştım. Bu yüzden gösterdiğinden fazlası olabileceğine inandım zaten." Gülerek devam ettim. Sonunda ona bunları anlatabilmek, içimdeki heyecanı paylaşabilmek o kadar iyi hissettiriyordu ki, farkında olmadan bu anın gelmesini öyle çok beklemiştim ki...

Ona beraber seralara girişimizi anlattım, görevde yaptıklarımızı, ilk tartışmamızı ve festivalde birlikte dolaşmamızı. Çoktan sözleştiğimizi

duyunca şaşırdı, hatta bana kızdı. "Ben de seni endişelendirdiğim için çok üzülmüştüm!"

"Nereye gittiğini biliyordum!"

Şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Biliyor muydun?"

"Evet, yani Matias'ı kalabalığın içinde görmüştüm." diye yalan söyledim. "Sadece bunu bilmemden hoşlanmayacağını düşündüm. Sonuçta daha o gece hislerinizi birbirinize itiraf etmiştiniz."

Konuyu onlara çevirince hemen utandı ve "Ee?" dedi. "Ona elma şarabı denettirdin, sonra?"

Anlatırken o hisleri tekrar yaşadım, kalbim heyecan ve mutlulukla çarptı. Matias'ın Serafina'ya verdiği kolyeyi gördüğümü ve bu yüzden tartıştığımız kısmını es geçtim ancak birbirimize olan hislerimizi itiraf ettiğimiz geceden elbette bahsettim. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Gizli gizli kulenin her yerinde aşk mı yaşıyordunuz yani? Gerçekten inanılmaz. Bahsettiğimiz kişi Rahsan olmasa en büyük destekçiniz olabilirdim ama..."

"Şimdi de olsan? Buna çok ihtiyacım var ve ben de sizin en büyük destekçinizim biliyorsun."

Köpek yavrusu bakışlarım karşısında işaret parmağını yüzüme doğrulttu. "Duygu sömürüsü yapma bana! Ayrıca yolda gelirken Matias'la barışmam için aralara sıkıştırdığın şeyleri de fark etmediğimi sanma."

"Ama gerçekten konuşmak istiyor. Sadece duygularını açmakta zorlanıyor ve doğru kelimeleri bulamıyor."

"Biliyorum." İç çekti. "Ben de çabuk parlıyorum. Bir de senin kadar kolay affedemiyorum. Gerçi kimse senin kadar kolay affedemiyordur. Neden hemen gittin barıştın?"

"Ne yapsaydım? Sevdiklerime kıyamıyorum ki! Size de kıyamıyorum."

Güldü. Bir süre daha göl kıyısında oturduk ve ona hikayemizin geri kalanını anlattım. Şaşırtıcıydı ama zaman geçtikçe Rahsan'a karşı önyargısı kırıldı.

Tabii bana olan düşkünlüğüne inanmakta zorlandı ancak hiçbir zaman Matias gibi peşin hükümlü davranmadı. Aksine, dinledikçe hislerimizin samimiyetine inandı ve daha çok soru sormaya başladı. Ona ilişkimizin mahrem detaylarını anlatmadım tabii, fakat Akademi'ye dönerken korulukta kol kola girip kıkırdaşarak yürüdük. O da bana kendi ilişkisinden bahsetti ve yaptığımız konuşma o kadar keyifliydi ki bu mutlu halimizi okula kadar koruduk.

Sonra Serafina'nın odasına geçtik ancak çok geçmeden, biz yatağına oturmuş mutlu mutlu onlardan bahsederken bizim aksimize hiç keyifli bir gün geçirmeyen erkek arkadaşlarımız geldi yanımıza. Matias bir anda odaya daldı ve gözleri üzerimdeyken "Doğru mu bu?" diye haykırdı. Sesi şaşkınlıkla doluydu ve hemen arkasındaki Rahsan sırtını kapı pervazına yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş şekilde sırıtıyordu. "Yarın *babasıyla* mı tanışıyorsun?!"

❊

Tekerlek yoldaki taşa takıldığında at arabası sarsıldı ve zaten gerginlikten bulanan midemin bulantısını iki katına çıkardı. Elimi karnıma bastırdığım sırada ise karşımda oturan Rahsan'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Endişelenme, her şey yolunda gidecek."

Başımı pencereden alıp ona çevirdim ve derin bir nefes aldım. "Senin için söylemesi kolay tabii, dünden beri benimle uğraşıyorsun."

Gülüşü büyüdü ve geriye doğru yaslanırken bacaklarını biraz daha açarak oturdu. "Seninle uğraşmıyorum."

Ona *ciddi misin* der gibi baktım, yaptığı tam olarak buydu. Dün saatlerce Matias'a işkence etmiş, arkadaşım soluğu yanımda alıp babasıyla tanışıp tanışmayacağımı sorduğunda ise hiçbir şey olmamış gibi masum masum gülümsemişti.

Kıyamet kopmuştu tabii. Matias'ın söylediklerinden sonra Serafina da şok olmuş, iki yandan beni sorularıyla bunaltmışlardı ve ne yapacağımı şaşırmıştım. O ise bir süre kıvranmamı izledikten sonra nihayet müdahale etme zahmetinde bulunmuş ve her şeye bir son vermişti. "Sana ilişkimizin

ciddi olduğunu söyledim." demişti üstüne bastıra bastıra, bakışları Matias'ı delip geçerken. "Oyun oynamıyoruz Gorion."

"Ne yani, evleniyor musunuz?!"

Dakikalardır hissettiğim panik yüzünden hemen "Hayır!" demiştim, Rahsan ise sakince "Evet." karşılığını vermişti. Eş zamanlı olarak verdiğimiz zıt cevapların ardından birbirimize bakmıştık. "Yani," demişti Rahsan, istifini bozmadan. "Bir gün mutlaka. Bu yolun sonu o."

Arkadaşlarımın karşısında o kadar utanmıştım ki donakalmıştım. Tabii bunun acısını birkaç dakika sonra koridora çıktığımızda çıkarmıştım. Rahsan "çok yorgun" olduğunu bahane edip beni arkadaşlarımın arasından almıştı ve "daha yakın" olduğu gerekçesiyle bu gece onun odasında kalmamızı teklif etmişti. Ona kızdığımda ise elleri cebinde, artık bunu *yapabiliyor* olmanın verdiği mutlulukla sırıtmıştı. Ufak tartışmamızı da ciddiye almamıştı. Arkadaşlarımın öğrenmesi kesinlikle benden çok onun işine yaramıştı ve ne ara yatağında uzanır hale geçtiğimi anlamamıştım. Öpücükleriyle uykuya dalmış, yola çıkmadan önce yıkanacak zamanı zor bulmuştum. Hâlâ endişelerimin bir kısmı saçlarımın çalı süpürgesi gibi görünüp görünmediğine dairdi ve sorduğum her seferinde Rahsan *harika* göründüğüm cevabını vermişti.

Bugün ona inanmıyordum. Birkaç saattir yoldaydık ve at arabasını iki defa benim yüzümden durdurmak zorunda kalmıştık. Gergindim, birlikte ilk yolculuğumuzun böyle geçmesini de *hiç* istemezdim.

"Ne kadar kaldı?"

"Az."

"İki dakika önce de böyle söylemiştin."

"İki dakika önce de az kalmıştı çünkü."

Eğlenen cevabı karşısında üfledim. "Neden malikanenizi şehirden uzağa inşa ettirmek zorundaydınız ki?"

Gülerek omuz silkti. "Atalarım ve ben mahremiyetten hoşlanıyoruz. Ayrıca *kendi* toprağımızda yaşamamızdan doğal ne var ki?"

Yine benimle uğraşıyordu zira şehir merkezinde de üç katlı bir evleri olduğunu biliyordum. Konsey toplantılarının yoğun olduğu kış mevsimini ağırlıklı olarak orada geçiriyor, yaz yaklaştığında ise bu malikaneye, inzivaya çekiliyorlardı. Böylece şehrin en güzel ve canlı zamanında onları gören olmuyordu.

Cevap vermek yerine bulantımı biraz olsun dindirmek adına elimi iyice karnıma bastırdım ve dışarıyı izledim. Çok geçmeden sık ağaçların ardından ufak göletin akşam güneşinde parlayan yüzeyi göründü, ardından da Zev'iv Malikanesinin uzun kuleleri. Tam hayal ettiğim gibi görünüyordu; eski, sağlam ve ürkütücü. Duvarları taştandı ve ön kısmını sarmaşıklar kaplamıştı. Bakımsız değildi ancak nesillerdir orada olduğu belliydi. İhtişamı karşısında bir an hiçbir şey söyleyemedim; Rahsan'ın elinin çenesinde, dikkatinin üstümde olduğunun ise bilincindeydim.

"Ne düşünüyorsun?"

Bakışlarımı ona çevirdim. "Görkemli. Malikaneden çok bir kale gibi görünüyor."

İnce bir gülümseme yayıldı dudaklarına. "Klanlar zamanında bu amaçla inşa edilmiş zaten. Önceden köylüler geceleri buraya sığınırmış. Arka taraftaki zincirli köprü artık kullanılmıyor ama başka bir zaman sana etrafı gezdirmek isterim."

O gün ilk defa gülümsedim. "Ben de çok isterim." Ancak söylediği gibi bunu başka bir sefere ertelememiz gerekecekti. Planımız basit bir akşam yemeğiydi ve güneş çoktan batıyordu. Üstelik Rahsan geceyi onlarda geçirebileceğimi söylese de kesin bir dille reddetmiş ve babama geç saatlerinde orada olacağımı söyleyen bir haberci göndermiştim. Buna şaşırdığından emindim fakat onu özlediğim bahanesini her zaman ileri sürebilirdim. Üstelik büyüdüğü yeri çok merak etsem de babasıyla *tanıştığım* geceyi onun çatısı altında geçirecek değildim.

Şaka gibiydi, Solomon Zev'iv'le tanışacaktım. Buna dakikalar kadar az bir süre kalmıştı ama hâlâ kabullenemiyordum. Kitapta hep keskin ve yargılayıcı bakışları olan, tepesinde kara bulutlarla tasvir edilen bir adam olmuştu. Hikâyeyi Serafina'nın gözünden öğrendiğimiz ve kısıtlı sahnesine rağmen ürkütücü hissettirdiği için de Rahsan'ın tüm "öyle birisi değil" çabalarına karşın hâlâ biraz önyargım mevcuttu. Serafina'yı sevmediği gibi beni de sevmeyeceğinden endişeleniyordum, Rahsan ise bunun saçmalık olduğunu düşünüyordu. Zaten benimle hiç empati kurmuyor, bu meseleyi basite indirgeyip her gün yaptığımız bir şeymiş gibi davranıyordu.

Ufak göleti geçerken kötü ihtimalleri düşünmemeye ve sadece ana odaklanmayı denedim. Kapı açıldığında ilk inen Rahsan oldu, ardından inmeme yardımcı olmak için elimden tuttu. Başımı dışarı çıkarır çıkarmaz malikaneye daha yakından baktım, neden ailelerine halk arasında *karga* dediklerini de daha iyi anladım. Gözetleme kulesinin çatısına konmuş bir tanesi tam o anda gakladı, birçoğunun yuvası burasıydı.

Hava serinlediği için -ihtiyacım olmamasına rağmen- Rahsan omuzlarıma bir şal örttü ve bizi bekleyen çalışan ordusuna doğru ellerini omuzlarımdan çekmeden yürüdü. Hissettiğim utancın yanaklarıma ulaştığını fark etmemiş gibi yaptım, Solomon Zev'iv'in görünürde olmaması ise işime yaradı. Gülümseyen ifademi bozmamaya çalıştığım sırada Rahsan bana doğru eğildi ve "Babam bizi içeride bekliyordur." diye fısıldadı. Ardından resmi bir şekilde çalışanların bir kısmıyla selamlaştı. Kim bize hoş geldiğimizi söylese yanında gülümseyerek başımı salladım. En son kâhya olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir adam Rahsan'ın az önce kulağıma fısıldadığı cümleyi tekrarlayarak Bay Zev'iv'in ana yemek salonunda bizi beklediğini bildirdi. Vakit kaybetmeden içeri girdik, Rahsan bize eşlik etmelerine gerek olmadığını söyledi.

İçerisi dışarıdan daha kasvetli ve karanlıktı. Koridorlar yağ lambalarından ziyade şamdanlarla aydınlatılmıştı ve eşyalar tam olarak eski sayılmasa da kendine hastı. Her şey benim için çok yeni olduğundan uyum sağlama telaşı içerisinde etrafı ancak göz ucuyla inceleyebiliyordum ve Rahsan da önünden geçtiğimiz odaları ya da girmediğimiz koridorları yalnızca isimlendirerek geçiştiriyor, kararlı adımlarını durdurmuyordu. "Kütüphane

üst katta. Orayı merak ettiğini biliyorum, dilersen yemekten sonra göz atabiliriz."

"Olur." dedim ancak bunun üzerine düşünmemiştim. Derdim kitaplar değildi, panzehir hakkında endişelenmeyi erteleyebilirdim çünkü gergindim. Rahsan ise evinde olduğundan mıdır bilinmez, normalden çok daha neşeli ve enerjikti.

Ana yemek salonuna açıldığını tahmin ettiğim görkemli ve işlemeli kapının önünde bizi iki uşak bekliyordu. Yaklaştıkça heyecanım arttığından bakışlarımı kaçırdım, evin bu bölümüne asılmış tabloların ve etraftaki heykellerin sayısı beni şaşırttı. Sanata düşkünlükleriyle bilinen bir aile olmadıklarından bu manzaraya karşı hazırlıksızdım. Ancak tüm bunlar kapının önünde durduğumuzda önemini yitirdi. Takdim edilmeden önce Rahsan elimi, ben ise nefesimi tuttum.

Yavaşça açılan iki kanatlı kapının ardında bizi Solomon Zev'iv bekliyordu. Uzun bir yemek masasının en ucundaydı ve arkasındaki dev şöminenin ateşi etrafı aydınlatıyordu. Onu en son geçen yılki Bahar Balosunda uzaktan görmüştüm ve hatırladığımdan daha...*ürkütücü* görünüyordu. Elbette Rahsan'la olan benzerliğini fark etmemek mümkün değildi. Yaşlanmıştı ancak saçları hâlâ kuzgun karasıydı. Büyücüler yaşlandıkça büyü güçlerini önemli ölçüde yitirse de normal insanlar gibi yaşlanmadıklarından bu durum beni şaşırtmamıştı. Göz altlarında derin çukurlar ise ürkütücü görüntüsünün asıl sebebiydi. Saçları uzundu, önüne gelmeyecek şekilde bir kısmı toplanmıştı ve gür ancak uzun sayılmayacak sakalları vardı.

Takdim edilip içeri girdiğimizde bir süre bizi izledi. Bakışları üzerimdeydi ve karşısında ne yapacağımı bilmeden, nefes bile almadan dikildim. Bir an için etraf o kadar sessizdi ki duyabildiğim tek şey kendi kalbimin sesiydi. Ardından, Rahsan gibi değerli taşlardan yapılma yüzüklerle dolu ellerini birbirine kavuşturmayı bıraktı ve masadan destek alarak yavaşça ayağa kalktı. "Oğlum." dedi gür ve içimi titreten bir sesle. "Hoş geldiniz."

Beklediği işaret buymuş gibi Rahsan beni peşinden sürükledi, hâlâ elimi tuttuğunu ancak o zaman fark ettim. Yaklaşıp karşısına geçtiğimizde eğilerek selam verip vermemem gerektiğinden emin olamadım fakat

Rahsan buna yönelik bir hamlede bulunmadı. "Baba." dedi sadece, dudaklarında bir gülümsemenin izleriyle. "Tanıştırayım, Aviva Malkin."

Bu merasimin böyle *hızlı* olacağını beklemediğimden panikledim ve aceleyle Rahsan'ın elini bıraktım. Ardından Solomon Zev'iv'in benimkini tutmak için bekleyen elini sıktım. Kuvvetli ve sıcaktı, kekelemeden "Memnun oldum efendim." demeyi başardım. Koyu ve derin gözleri dikkatle beni inceledi. "Evimize hoş geldiniz, Bayan Malkin."

"Hoş buldum efendim." Bakışlarımı kaçırıp yemek salonuna göz attım. "Burası epey etkileyici."

Gerçekten de öyleydi. Duvarın birine boydan boya bir resim yapılmıştı ve renkleri solsa da aile başarısını gösteren bir tablo olduğu aşikardı. Siyah saçlı bir adam -muhtemelen Rahsan'ın atalarından birisi- bir kasırganın ortasındaydı ve saf bir hava büyücüsü olduğu belliydi. Büyücü ve askerlerden oluşan bir birliğe öncülük ediyor, onları ormandan çıkarmaya çalışırken Ay arkalarında parlıyordu. Şömineden gelen ışık yetersiz olduğundan detayları pek göremiyordum ancak gördüklerim yetiyordu. Uzun ahşap masa geniş yemek salonunun büyük bir kısmını kaplıyor, ayağımızın altındaki halı kaliteli ve yumuşak hissettiriyordu. Duvarların kalanı ise resimle uygun olacak şekilde boyanmıştı, gece göğünün altında, ormandaymışız izlenimini veriyordu.

Kendi evimin yemek salonu çok eşyalı ve aydınlıktı, ayrıca benim yüzümden her köşesinden çiçek fışkırırdı. Bu yüzden garipsesem de köklü bir aile oldukları hissiyatının her yere yayılması hoşuma gitmişti. Yemek salonunun köşesine bir şövalye zırhı bile yerleştirilmişti.

"Beğenmene sevindim." dedi Solomon Zev'iv, elimi bırakırken. Gülümsemiyordu ancak tavrının düşmanca olduğunu söyleyemezdim. Belki de onu fazla sıcakkanlı olan Theodor Malkin'le kıyaslamayı bırakmalıydım, onun yanında herkes duvar gibi kalırdı.

Bizi uzun yemek masasının şömineye en yakın köşesine, az önce kalktığı yere buyur ederken yemeklerle dolu masada dört servis açıldığını fark edip merakla Rahsan'a baktım ancak o bundan habersiz sandalyemi çekti ve ben oturduktan sonra da yanıma, babasının sağ tarafına yerleşti. Oturduğumuz

anda bekleyen uşaklardan birisi gümüş kadehlerimize kırmızı şarap doldurmak için harekete geçti. Solomon Zev'iv'e bakamadığımdan masayı inceledim. Kaç çeşit yemek olduğunu sayamamıştım ve bu yalnızca görünen kısmıydı. Sıcak servis edecekleri yemekler olduğuna da kalıbımı basardım.

Kendimi babamın ne iş yaptığı ya da annemin ne zaman vefat ettiği gibi sorulara hazırlamıştım ancak Solomon Zev'iv bunların hiçbirini sormadı. Hepsinin cevabını çoktan biliyordu ve nezaketen bile olsa bu boş muhabbete girmemişti. Rahsan onun zamanını boşa harcamayı sevmeyen bir adam olduğundan bahsetmişti ve bu huyunu garipsesem de uyum sağlamakta gecikmemiştim. Açıkçası böylesi işime bile gelmişti. Böylece doğrudan yolculuğumuzun nasıl geçtiğini sormuştu. Ardından, Rahsan *sonunda* tam karşısına açılmış olan servisi ve boş sandalyeyi fark ederek kaşlarını çatmıştı. "Birini mi bekliyoruz?"

Ses tonundan bu durumdan hiç hoşlanmadığı belliydi. Her şey normalmiş gibi davransa da bugün bizim için *özel* bir gündü ve herhangi bir misafirle gölgelemek istememişti.

Öne doğru eğilerek başımı Solomon Zev'iv'e çevirdim. "Evet." dedi sakince. "*Ağabeyin* şehirde, bildiğin üzere. Birazdan burada olur."

Bu cevap karşısında Rahsan'ın bedeni gerildi. "Neden? Böyle bir şeyi *konuştuğumuzu* hatırlamıyorum."

"O *aileden*. Burada olması için konuşulmasına gerek yok."

Gittikçe yükselen ses tonlarına rağmen konuşma şekilleri hâlâ sakin sayılırdı ancak aralarında geçen bakışma çok yoğundu. Öyle ki oturduğum yerde gerilmeye başlamış, ne yapacağımı bilemeyerek bakışlarımı ikisi arasında gezdirmiştim. Aynı inada sahip olmaları korkutucuydu.

"*Benim* ailemden değil." dedi Rahsan. Verdiği nefesle içindeki öfkeyi açık etti.

Solomon Zev'iv birkaç saniye onu izledi, ardından bakışlarını bana çevirdi. "Sizden biraz müsaade isteyebilir miyiz, Bayan Malkin? Bu konuyu

oğlumla çalışma odasında çözmek isterim."

"Tabii." dedim aceleyle. Gideceklerini söylemişti fakat bakışlarını çevirdiğinde ben gitmeye hazır haldeydim. Kucağıma serdiğim örtüyü toplarken Rahsan bana döndü ve "Hayır." dedi. "Hiçbir yere gitmiyoruz. Ne söyleyeceksen burada da söyleyebilirsin, Aviva *her şeyi* biliyor."

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken bir Rahsan'a bir de babasına -büyükbabasına- baktım. Solomon Zev'iv'in bunu beklemediği, hatta öğrenmemden hoşnut olmadığı belliydi. Rahsan da bunu biliyordu. "Ne?" dedi meydan okuyan bir gülümsemeyle. "Sonuçta *ailemizin* bir parçası olmayacak mı?"

O an, bu masa hariç her yerde olmayı diledim. Ancak Solomon Zev'iv karşılık veremeden salonun kapısı açıldı. Gelen, siyah üniforması içinde bir uşaktı ve General Asaran Zev'iv'in geldiğini haber veriyordu.

Tartışma kesildi, birkaç saniye sonra da içeriye Asaran Zev'iv girdi. *Hiç* beklediğim gibi değildi.

Varlığını bile saatlerle söyleyebileceğimiz kadar kısa bir süre önce öğrenmiş ve kitapta adı bile geçmemişken bir beklentim olmamalıydı ancak gördüklerim karşısında şaşkınlıktan donakalmıştım. Asaran Zev'iv *sarışındı*. Kuzgun karası saçları olan Solomon ve Rahsan'ın aksine güneş gibi parlayan saçlara sahipti. Ancak vücut yapısı diğer Zev'iv erkekleri gibiydi. Uzun bir boyu ve geniş omuzları vardı. Kırklı yaşlarında olmalıydı lakin çok daha genç görünüyordu, bu da halka neden ağabey olarak yutturulabildiğini ya da Rahsan'ın Solomon'un oğlu olup olmadığından şüphelenilmediğini açıklıyordu. Bakıldığında Asaran üvey evlatmış gibi görünüyordu, Rahsan'dan ziyade Serafina'nın ağabeyi olmaya daha uygundu. Zaten sarışınlığını muhtemelen Cohenlerin uzaktan akrabası olan annesinden alıyordu. O ikisinden başka sarışın Zev'iv olduğunu sanmıyordum.

"Baba." dedi kapıdan içeri girer girmez selam vererek. Ardından bakışlarını *oğluna* çevirdi. "Rahsan." Ve son olarak bana. "Sen de Aviva olmalısın."

"Evet." Ayağa kalkmaya çalışırken kekeledim. İsmimi söylerken bana gülümsemişti ve bunu beklememiştim. Tıpkı *tüm varlığını* beklemediğim

gibi.

"Lütfen zahmet etme." diyerek beni durdurdu ve hızla kendisine ayrılmış sandalyeye doğru yürüdü. "Çok beklettim mi?"

Ben hariç kimse henüz onunla konuşmamıştı ancak buna aldırmış gibi görünmüyordu, ben de hipnoz olmuş gibi bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Rahsan ondan çok daha...*sorunlu* birisi olarak bahsetmişti fakat ona dair ilk izlenimim bu değildi. Aksine, *general* olduğu hem üstündeki açık renk üniformanın göğsüne sıra sıra dizilmiş madalyalardan hem de yürüyüşünden belliydi. Sorumluluk sahibi birisi gibi görünüyordu. Ne demişti Rahsan bana o gece? *Sorumluluk almaya başlamak için tek gerekenin masum bir kızın ölmesi olduğunu kim bilebilirdi?* Demek geç olsa da hatalarından ders alabilmişti.

Asaran oturunca gözlerini doğrudan ona *düşman* gibi bakan oğluna çevirdi. Rahsan hiçbir şey söylemedi ancak enerjisinin yoğunlaştığını hissettim, sanki her an tepemizde bir fırtına kopabilirdi.

"Çorba servisine başlayın." dedi Solomon, uşaklarına. Ardından ayağa kalktı ve sert bakışlarını Rahsan'a çevirdi. "*Sen* de benimle gel."

O ikisi salondan çıkana kadar tek bir kelime etmedik. Şöminedeki alevler çıtırdadı, güneş biraz daha alçaldı ve turuncu renkli bir sebze çorbasının servisi yapıldı. Çok güzel kokmasına rağmen yemeğe dokunmadım ve kaçamak bakışlarımı Asaran Zev'iv'in üstünde gezdirdim. Sadece var olarak ufak bir aile krizi yaratmamış gibi gümüş kadehteki şarabını yudumladı ve şarküteri tabağından küp şeklinde doğranmış bir kaşar aldı. Sonra da bakışları bana kaydı. "Demek Rahsan'ın kız arkadaşı sensin."

Kalbim tekledi. "Evet, efendim."

"Bana böyle seslenmene gerek yok, gördüğün gibi kardeşim benden pek hoşlanmıyor."

Kucağıma yerleştirdiğim ellerimle oynarken "Rahsan insanları kolayca kabul eden birisi değil." dedim. Sonra temkinli bir ifadeyle bakışlarımı tekrar üzerine çevirdim. "Sizi de *babası* gibi görecek fırsatı pek olmamış."

Ancak o an *gerçekten* dikkatini çektiğimi hissettim. Beni bu sefer düzgünce inceledi, ben de onu. Yakışıklı bir yüzü vardı ve Rahsan burun ile göz şeklini ondan almıştı. Ayrıca söylerken gergin olmama rağmen sözlerim onu rahatsız etmiş gibi durmuyordu, yalnızca biraz şaşırmıştı. "Demek sana gerçekten güveniyor." dedi kaşlarını kaldırarak. "Onun bu kadar güvendiği kişiyi ben de tanımak isterim. Kimsin sen Aviva?"

Böylece ona ailemden ve şifacı olduğumdan bahsettim. Beni dikkatle dinledi ve bir sürü soru sordu. Babamı tanımıyordu, annem ise o gelmeden çok önce mezun olmuştu. Konuşmamız ilk başta gericiydi ancak ben güçlü sosyal becerilere sahiptim, Asaran ise Rahsan ya da dedesine göre konuşması çok daha kolay birisiydi. Dolayısıyla zamanla gerginliğim azalmış, Rahsan ve Solomon gelene kadar bir sürü şeyden bahsetmiştik. Tam onun ne zamandır General olduğunu dinliyordum ki yemek salonunun kapısı açıldı.

Rahsan önce bana ve gülüşüme, ardından Asaran'a baktı. Suratı ifadesizdi fakat gerginliği biraz olsun dinmişti. Dedesiyle her ne konuştularsa Asaran'ın bu akşamki varlığına göz yumacağı belliydi.

Nitekim öyle oldu, onu tamamen yok saydı ve bizim çorbalarımız da sıcak olanlarla değiştirildikten sonra yemeğe başladık. Rahsan ancak ana yemek servis edilirken ağzını açtı. Onun öncesinde bir kere dizinin üstünde duran elini tuttum ve ona destek verircesine gülümsedim. Cılız bir şekilde karşılık verdi, böyle geçmesini planlamadığı belliydi lakin zher şey nadiren istediğimiz gibi giderdi zaten.

Solomon Zev'iv çorbasını içene kadar bana doğrudan bir soru yöneltmedi. Önce Asaran'la konuştu ve şehirden getirdiği haberleri dinledi. Konuşmada tanıdığım ve tanımadığım birçok kişinin ismi geçti ancak dikkatimi daha çok Rahsan'a verdim. Bir de Solomon'un Rahsan'a göre daha affedici olduğunu fark ettim. Nihayetinde Asaran onun *oğluydu* ve aralarındaki buzların erimesi daha kolay olmuştu.

Ardından koyu renk gözleri beni buldu. Rahsan gözlerini ondan değil, Asaran'dan alıyordu. "Annenizin ismi neydi, Bayan Malkin?"

Benimle konuştuğunu anlayınca hızla lokmamı yuttum. "Nehema, efendim."

"Nehema." diye tekrarladı düşünceli bir sesle. "Onu hatırlıyorum. O ve baban erken evlenmişti, değil mi?"

"Evet, annem henüz Akademi'de okurken." dedim. Bu, burada geçen ilk yılımda öğrendiğim bir bilgiydi ve kitapta geçmediği için beni şaşırtanlardan birisiydi. Nehema ve Theodor aşk için evlenmemişti, Nehema zor durumda kalınca Theodor evlenmeyi teklif etmişti ve aralarında zamanla bir aşk yeşermişti. "Siz onu nereden tanıyorsunuz?"

"Ben burada generalken şifacıydı. Çok çalışkan bir kadındı, hiç durmazdı. Öldüğüne üzülmüştüm." Yemek yemeyi durdurdu, sonra üzgün olduğunu belli eden bakışları beni buldu. "Kimi kimsesi de yoktu. Cenazesinde babanın seni kucağında tuttuğunu hatırlıyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim, o da bunu anlayarak konuyu değiştirdi. "Baban işleri epey büyüttü ama, değil mi? O zamanlar ufak bir dükkânı vardı, şimdi heyette. Yerini de kesinlikle hak ediyor, tanıdığım en dürüst tüccar."

Gülümseyerek başımı eğdim. "Teşekkür ederim."

Ancak Rahsan sadece aileme yapılan iltifatlar için teşekkür etmeme izin vermeyip benim de ne kadar çalışkan ve dürüst olduğumdan bahsetti. Ben utançtan renk değiştirirken de panzehir çalışmalarımı gündeme getirdi. Bu konu bizi epey oyaladı ve Solomon Zev'iv çoktan bundan haberdar olduğunu belli ederek bana bir sürü soru sordu. Başarısızlığımdan bahsetmek beni pek mutlu etmedi tabii, ancak hepsi bunun ne kadar doğal olduğunu kabul ederek daha çok kaynak bulmam gerektiği ihtimaline yönelmişti.

"Onu Sarfati'yle tanıştır." dedi Solomon, bakışlarını Rahsan'ın üzerine dikerken.

"Tanıştıracağım zaten."

Tatlı servisine kadar konuşma beklediğimden iyi geçti ve Solomon Zev'iv'in kesinlikle kitapta tasvir edildiği kadar *kötü* olmadığını fark ettim. Sadece Rahsan'ın da söylediği gibi kendine has bir adamdı ve zaman istiyordu. Karşısında olmak beni hâlâ gerse de biraz olsun alışmıştım. Asaran'a ise daha çok ısınmıştım. Bunu muhtemelen Rahsan da fark etmişti, masanın o kısmını tamamen yok saysa da Asaran benim başarısız deneylerim karşısında oldukça destekleyici davranmıştı.

Tatlı için midemde zor yer buldum. Her şey çok lezzetliydi ve konuşmaktan doğru düzgün yiyememiş olsam da şişmiş hissediyordum. Onlar aralarında konuşmaya başladığında ise bu aileyle geçecek hayatımı düşünüyordum. Rahsan daha önce de evlilik iması yapmıştı ve o zaman yeterince ciddi değilse bile beni buraya getirirken ya da arkadaşlarıma bir gün mutlaka evleneceğimizi söylerken kesinlikle öyleydi. Bu fikir hâlâ garip geliyordu, o masada otururken bir sahtekâr gibi hissediyordum. Nihayetinde bana ait olmayan bir hayatı anlatıyordum. Ancak her geçen gün biraz daha sahipleniyordum. *Peki bu beni ne yapıyordu?*

Tatlımın yarısını bitirip çatalımı ve bıçağımı bir kenara bıraktığımda Rahsan bana döndü ve "Bitirdin mi?" diye sordu. Başımı sallayarak onayladım. Böylece Rahsan bana kütüphaneyi göstereceğini söyledi ve uşaklardan birine arabacıya haber vermesini emretti. Çok geç olmadan beni şehre götürecekti ve buradan oraya gitmek neredeyse bir saat sürerdi.

Hep beraber ayağa kalktık. Önce Solomon Zev'iv'in elini sıktım ve gülümseyerek her şey için teşekkür edip tanıştığımıza memnun olduğumu söyledim. Bana karşılık verirken bu sefer daha sıcaktı ancak söz konusu o olduğu için pek emin olamadım. Asaran ise Zev'iv erkekleri arasında duygularını en kolay belli edendi. Benden önce tanıştığımıza memnun olduğunu söylemiş ve baloda görüşmek dileğiyle demişti. Son söylediği cümle ise hepimizi birkaç saniyeliğine sessizleştirmişti. "Keşke annem de burada olsaydı, eminim birbirinizi çok severdiniz."

Öyle bir söylemişti ki hemen inanmıştım. Ayrıca bu gece masada kadın eksikliği çektiğimden "Keşke." dedim. "Onunla tanışmayı çok isterdim."

"İzleri bu evin her yerinde, nerede güzel bir şey görsen annemin eseridir. Rahsan sana heykelleri ve tabloları gösterdi mi? Bahçe o gittiğinden beri

eskisi gibi değil ama hâlâ güzeldir."

"Göstereceğim." diyerek araya girdi Rahsan. Sesi soğuktu ve benim gülümsememin aksine yüzü sirke satıyordu. "Bir gün detaylı bir şekilde evi gezdireceğim zaten. Sadece şimdi vaktimiz yok."

"Evet, bana söz verdi." dedim gülümseyerek, biraz olsun toparlama umuduyla. "Size iyi geceler. Tekrar her şey için teşekkür ederim ve baloda görüşmek dileğiyle."

"İyi geceler Bayan Malkin."

Dışarı çıktığımızda Rahsan belimden tutup beni merdivenlere yöneltti. Kütüphaneye varana dek hiç konuşmadım. Hem etrafta uşaklar vardı hem de Asaran'ın bahsettiği tablolar evin her yerine asılmıştı. Ancak kapıdan içeri adımımı atar atmaz "Sence beni sevdiler mi?" diye sordum. O ana kadar kaşları çatık olsa da arkasından kapıyı kapatırken hafifçe güldü. "Sevdiler. Asıl *sen* onları sevdin mi?"

"Sevdim." dedim ve sözlerimde ciddiydim. "Sanırım beklediğimden iyi geçti."

"Söyledim sana, fazla endişeleniyorsun."

Ona doğru yaklaştım ve ellerimi omuzlarına koydum. Bugün hep yan yanaydık ancak birbirimize normalden daha az ilgi göstermiştik. Tuhaf bir şekilde onu özlemiştim. "Ama senin beklediğinden iyi geçmedi sanırım?"

Hatırlayınca tekrar sinirlendi ve başını sola doğru çevirdi. "Sorma. Nereden çıktı anlamadım. Sen de kusura bakma."

"Neyin kusuruna bakacağım ki? Rahatsız olmadım. Ayrıca onunla baloda değil de bu şekilde tanışmam iyi oldu, tıpkı deden için olduğu gibi."

Bana cevap vermedi ve yüzüme bakmadan bir süre dilini yanağının içinde gezdirdi. "Rahsan." dedim, ancak o zaman başını tekrar bana doğru çevirdi. "Hemen karışmak istemiyorum, aranıza girmek de istemiyorum ama-"

"Dur. Ne söyleyeceğini çoktan biliyorum."

Göz devirince kaşlarımı çattım. "Ne söyleyecekmişim?"

"*Babana bir şans ver. Onu tanımaya çalış. Ben konuştum ve kötü değildi.*" Benim 'taklidimi' yaparken abartı bir sevecenlikle ve kirpiklerini kırpıştırarak konuşmuştu, bu da kaşlarımı çatık tutmamda zorlanmama sebep olmuştu. Benim güldüğümü fark edince o da güldü. "Beni kahrolası bir iyilik meleğine çevirmeye çalışıyorsun."

"Kötü mü yapıyorum? Aranız düzelse fena mı olur? Hem ailenizin böyle kopuk olması imajınız ve konsey açısından da iyi değil."

Sözlerim karşısında kaşlarını kaldırdı. "Benden gizli gizli babamla mı konuştun? Böyle söylemeyi birlikte mi planladınız?"

"Seninle bunları mı konuştu?"

"Sayılır. O bu kadar kibar değildi. Eşek kadar adam olduğumu ve daha fazla böyle devam edemeyeceğimi söyledi. Onu affetmemin bir yolunu bulmam gerektiğini düşünüyor ama bunu neden yapayım ki? O benim babam değil."

"Belki de kafandaki rol kalıplarından kurtulman gerekiyordur."

Bezgince bana baktı. "Bunu yapmayacağım Aviva."

Omuz silktim. "Sen bilirsin."

Bu halime şaşırdı. "Bu kadar mı yani? Israr etmeyecek misin?"

"Neden edeyim ki? Ben Asaran'ı sevdim ve senin de seveceğini biliyorum. Sadece zaman gerekiyor ki buna da bol bol sahip olacaksınız. Mezun olduktan sonra onun yanına, Essen'e gitmeyecek misin nasıl olsa?"

"Gitmeyi istemiyorum ama babam, yani dedem buna zorluyor."

"Çünkü senin için iyi olacağına inanıyor."

Hayretle gözlerini açtı. "Onlarla sadece bir akşam yemeği yedin ve hemen taraflarına mı geçtin?"

Gülmeden edemedim. "Aileden olacağımı söyleyen sen değil miydin? Oluyorum işte."

Bana yaklaştı ve elini belime doladı. *Sonunda*. "Sen *benim* ailemsin."

"İşte bu yüzden senin için en iyisini istiyorum." İtiraz edeceğini anladığımda hızla parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına minik bir öpücük kondurdum. "Ama dediğim gibi, her şeyin hemen olmasına gerek yok." Yavaşça ellerimi omuzlarından çektim ve ondan uzaklaştım. "Hadi, bana kütüphaneyi göster."

Buraya gelirken onun da derdinin kitaplar olmadığı belliydi, muhtemelen yalnız kalıp durum değerlendirmesi yapmayı istemişti ve o öpücük yeterli gelmemişti. Yine de bir şey söylemek yerine arkamdan gelip bana sarıldı ve raflar arasında gezinirken peşimden ayrılmadı. Konuştuğunda nefesi kulağımı gıdıklıyor, huylanarak gülüyordum ancak benden ayrılmıyordu. Üstelik zengin bir koleksiyon olsa da söylediği gibi şifacılığa dair hiç kitap yoktu neredeyse.

Ben de bu durumu avantaja çevirdim ve bir sürü sordum. Asaran'ın ışık büyücüsü olduğunu öğrendiğimde ise çok şaşırdım. Belki de daha en başta Serafina'ya takması biyolojik babasını bu kadar hatırlatmasıydı. Öyle ki sorularımdan bile rahatsız olmuş ve konuyu çevirmişti. Sonra da vaktimiz olmadığını söyleyerek beni kütüphaneden çıkarmıştı. Elinden tutmuş peşinden giderken "Ben bile bu kadar acele etmiyorum." dedim.

"Eğer haber vermeseydin gitmene izin vermez, sana burada bir oda hazırlatırdım." diye karşılık verdi.

Alayla güldüm. "Sonra da gece yarısı kapımı çalardın."

"Hayır, penceren çoktan benim için açık olurdu. Ancak baban geleceğini biliyor ve seni bekliyor. Ne kadar endişeli bir tip olduğunu da mektuplarından biliyorum."

"Onu şimdiden bu kadar düşünüyor musun? Bu çok tatlı." Eğlenir bir şekilde söylesem de sözlerimde ciddiydim, gerçekten hoşuma gitmişti. Böylece birbirimizle uğraşarak aşağıya inmiş, Rahsan arabanın üzerinde

aile armasının olduğunu görünce arma olmayan bir tane getirmelerini söylemişti. Her şeyi en ince detayına kadar düşünmesi de beni mest etmişti. *Bu adamla gerçekten evlenecek miydim?*

Dakikalar sonra dört atın koşulduğu siyah bir araba önümüzde durdu, bu sefer arması yoktu. İçine bindiğimizde Rahsan yağ lambasını açtı, bu sefer yan yana oturduk. Hâlâ elini tutuyor ve karanlıkta etrafı seçmeye çalışıyordum ancak malikaneden uzaklaştığımız anda "Perdeyi çek." dedi.

Şaşırarak ona döndüm. "Neden?" Ve onun çoktan kendi tarafının perdesini çektiğini gördüm. Cevap vermek yerine aklındakini söyledi. "Sonra da kucağıma otur."

Utançla gözlerimi büyüttüm. "Rahsan."

"Yapmadığımız şey mi?"

Arsızlığı karşısında biraz daha utandım. "Arabadayız!"

"Ve? Perdeleri çekmeni söyledim zaten. Ayrıca dışarısı karanlık, görecek bir şey yok ve yol da uzun."

"O kadar da uzun değil."

"Anladım ben seni." Daha fazla laf anlatmaya çalışmak yerine perdeyi çekti, ardından belimden tuttuğu gibi karşı tarafa geçti. Beni kucağının üstüne bırakmıştı ancak rahatsız bir pozisyondaydık. "Kafana koyduğunu yapmasan olmuyor mu?" diye kızdım bir yandan teslim olup daha rahat bir pozisyon ararken.

"Olmuyor." dedi gülerek. "Aslında sabahki planım buydu ancak ertelemem gerekti."

"Öyle mi? Ne oldu da böyle bir nezaket gösterebildiniz?"

"Saçın ve elbisen dağılacaktı, dudakların kızaracaktı ve bana kızacaktın."

"Şimdi de benim *babamın* evine gidiyoruz. Değişen ne?"

Sırıtışı büyüdü. "Benim babamı kandıramayız ama seninkini kandırabiliriz. Ayrıca yorucu bir yolculuk geçirmiş olabilirsin." Konuşurken bakışları dudaklarıma düştü ve beni heyecanlandırdı. "*Çok* yorucu bir yolculuk."

Ardından dudaklarıma kapandı. Bir eli belimden tutup beni kendisine çekerken diğeri ensemi kavradı ve dudaklarımı dudaklarının arasına hapsetti. Öpüşü vahşiydi, bunu beklemiş gibiydi. Ben beklememiştim ancak ona karşı koymayı hiç beceremediğimden. Dolayısıyla tutkusuna teslim olmakta hiç gecikmedim. Kucağında hareket edip ona iyice yaklaştım ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Ensemdeki elini aşağıya indirdi, sonra eteğimin altına sokup baldırımda gezdirdi. Soğuk parmakları ürpermeme sebep oldu, dudaklarının arasında inlediğimde ise beni koltuğa yatırıp üstüme çıktı. Daracık bir yer olmasına aldırmadım ve vücudunu daha çok üstüme bastırmasını sağladım. Hislerim yüzünden düzgün düşünemiyor, sonrasını aklıma getirmiyordum çünkü yanındayken tüm dünyam ondan ibaret oluyordu.

Ona karşı koyamıyordum ve onun da bana karşı koyamadığını biliyordum. Bunu bilmek de bana hissedebileceğimi düşünmediğim kadar iyi hissettiriyordu.

Bir yandan beni öperken diğer yandan zor olsa da bacaklarımın arasına yerleşti ve eteğimin belime kadar toplanmasına sebep oldu. Ardından "Bugün çok iyi idare ettin." dedi nefes nefese. "Birisiyle evlenebileceğimi, onu babamla tanıştırabileceğimi düşünmezdim. Sen, bana bunları yaptırabilecek tek kişisin." Dudağımın kenarına, boynuma ve ardından bacağımın iç kısmına bir öpücük kondurdu. "*Bunu* yaptırabilecek tek kişisin."

"Öyle mi?" dedim sahte bir alayla. Öyle utanıyordum ki bunu yapmazsam hiç konuşamazdım. "Bana oldukça tutkulu birisi gibi gelmiştin."

"*Yalnızca senin için."*

Saçlarından tutup onu kendime çektim. Sonra gözlerimi kapatıp kendimi öpücüğüne bıraktım, bacağımı da beline doladım. Tam olmasa da ağırlığını üzerime bıraktı. Onu hep böyle istediğimi fark ettim, tabii tercihen daha

rahat ve geniş bir yerde. Çünkü hisleri karşılıklıydı, benim tutkum da yalnızca onun içindi.

"Beni mahvediyorsun." diye fısıldadım dudaklarının arasına. Ellerim rahat durmadı, tenine dokunma ihtiyacıyla gömleğinin düğmelerini yokladı. Halime güldü, bakışlarından tüm duyguları okunuyordu. Ve kendini sadece ikimizken böyle özgür bırakıyordu.

"Yalnızca sen de beni mahvettiğin için."

❊

merhabalar!

umarım bölümü sevmişsinizdir. oy ve yorumları unutmayınız, önceki bölüm normalden biraz düşüktü. ayrıca beni takip etmeyi unutmayın lütfen. bölümler için açtığım geri sayımlar, soru-cevaplar ve diğer kurgularıma dair haberler için de instagram hesabımı takip edebilirsiniz : sareinnsversion.

diğer bölümde görüşmek üzere!

çok çok sevgiler,

Sareinn.

2 Haziran 2025.

26. BAHAR BALOSU

Indila - Love Story (Version Orchestrale)

❊

"Her şey olabilecek en yanlış şekilde gitti ve General Keiv yine de denemek mi istiyor yani?" dedi Matias, dördümüz arasındaki gergin sessizliğe nihayet bir son vererek. Rahsan omzunun üzerinden dönüp General'in etrafında biriken kalabalığa baktı ve tarihi bir an yaşandı. Çünkü o ikisi ilk defa *aynı* taraftaydı. "Ben de anlamadım. Karşı çıktım ama bu konuda kararlı, zaman kaybetmemeleri gerektiğine inanıyor."

Bahsettikleri konu şifacıların geçidin batı tarafında durmasıydı. Bu fikir önce Rahsan'dan çıkmış, sonra General Keiv'in aklına yatmış ve denendiği ilk gecede bir *malaki* tarafından kovalanmıştım. Dolayısıyla bu uygulama da tıpkı Bayan Miriam'ın projesi gibi düşünülmeden rafa kaldırılmıştı.

Yani, en azından biz öyle zannediyorduk.

Bu akşam görev için geldiğimizde, kamp alanında toplanır toplanmaz General Keiv tarafından şifacılara duyuru yapılmıştı ve o gruba ait olduğumdan üçü de anında kaşlarını çatmıştı. Özellikle de bu fikrin *kaynağı* olan biricik sevgilim, Rahsan. Duyar duymaz agresif bir tavırla gidip General Keiv'le konuşmuş ancak hiçbir sonuç elde edememişti.

General tersliğin üzerime dökülen zehir yüzünden olduğundan emindi, bugün kimse zehirle uğraşmayacağına göre de her şey yolunda gidecekti. En azından Rahsan'a verilen cevap buydu. Gittiğinden daha sinirli bir şekilde dönmüştü ve ben de gerildiğimi göstermemek adına General Keiv'e hak veriyor gibi yapmıştım.

İşin aslı, *korkuyordum*. O gece hâlâ kabuslarımı süslüyordu, olaydan sonra ilk defa göreve çıkıyordum ve korktuğumu söylersem üçünün de aklının bende kalacağını biliyordum. Bir yandan iyi olup olmadığımı kontrol ederken diğer yandan dövüşemezlerdi, saliselik dikkat kaybı bile felakete sürükleyebilirdi. Bu yüzden ağzımı bile açmıyordum ancak aynısını diğerleri için söyleyemezdim, anlaşabildikleri o mucizevi an çoktan geçmişti.

"*Sen* buna inandığın için." dedi Matias, kahverengi gözlerinde meydan okuyan bir parıltı ve dudaklarında sinir bozucu bir gülümsemeyle. "Bu fikir senden çıkmamış olsa bu kadar ısrarcı davranmazdı."

Rahsan gözlerini devirdi. "Yine kayırıldığımı mı düşünüyorsun Gorion? Büyü artık, bu sızlanmaların fazla *çocukça*."

Son kelimede dönüp bana bakmış, özellikle imalı bir sesle söylemişti. Bu da neredeyse benim göz devirmeme sebep olmuştu çünkü son zamanlarda ikisine karşı en çok kullandığım kelimelerden birisi buydu. Elbette önüne gelen hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

"Diyene bak, Usta Abram konusunda *hâlâ* söyleniyorsun."

"Ve haklı olduğumu biliyorum."

"General Keiv de seni kayırıyor. Solomon Zev'iv generalken onun sağ koluydu. Elbette-"

"Artık susup huzurla yemek yememize izin verecek misiniz?"

Serafina'nın bıkkın -ve sinirli- sesi araya girdiğinde Matias sustu ve tartışmaya *sonunda* bir ara verdiler. Evet, ara verdiler çünkü bunun bir sonu olacağına inanmıyordum, sonuçta yıllardır istikrarla devam ediyorlardı.

Rahsan, Usta Abram'ın favorisinin Matias olduğuna inanıyordu ki açıkçası buna biraz ben de inanıyordum. Sadece Rahsan'ın iddia ettiği gibi "özel davranma" durumunun olmadığını biliyordum. Usta Abram kesinlikle Matias'a daha yumuşak ya da sevecen davranmıyordu. Aksine, soyadının

sorumluluğunu yeterince hissetmiyormuş gibi omuzlarına daha çok yük bindiriyor ve sınırlarını zorluyordu.

Tabii Rahsan işin bu kısmını görmüyor ve Matias da ona benzer şekilde General Keiv'in Rahsan'ı kayırdığına inanıyordu.

General Keiv'i Solomon Zev'iv'in eğittiği göz önünde bulundurulursa buna inanması normaldi, üstelik Keiv gerçekten Rahsan'ın fikirlerine önem veriyor ve henüz mezun bile olmamışken deneyimli bir büyücüymüşçesine ona saygı duyuyordu. Ancak bunu soyadı ya da babası yüzünden değil, Rahsan'ın *kendisi* sayesinde yapıyordu. Stratejik zekasına güveniyor, onu hep yakınında tutuyordu. Buna bizzat şahittim. Görevlerde çok az bir arada olabiliyorduk çünkü ben genelde oradan oraya koşturuyor oluyordum, Rahsan ise o gün ellerinde olan büyücülerle en etkili olacak şekilde saldırıyı planlıyordu.

Uzun lafın kısası, ikisi de sadece gördüklerine ve ön yargılarına güvenerek birbirini suçluyor, asla anlamaya çalışmıyordu. Ben de empati kurmaları adına çabalamak için fazla aç hissediyordum.

Bu yüzden sesimi çıkarmadan elimdeki tavuk parçasını yemeye devam etmiş, Serafina susmalarını sağladığında ise ona teşekkür eden bir bakış atmakla yetinmiştim. O ikisinin birbirine duyduğu kin ve öfke kolay bitecek türden değildi, kendimi ne kadar az yıpratırsam da o kadar iyiydi. Zaten buraya buna hazırlanarak gelmiştim. Balo öncesi çıkacağımız son görevdi, planda yoktu çünkü Usta Abram tarafından gösteriyi ciddiye almamaları üzerine ceza olarak verilmişti. Birbirleriyle çalışmayı öğrenebilmeleri için son çare olarak *gerçek* bir tehlikenin önüne atılmaları gerekmişti.

Süreçte birbirlerini boğmasınlar diye de Serafina ve ben de gelmeye karar vermiştik. Canım arkadaşım sayesinde huzurla yemek yiyeceğimizi düşünmüştüm ancak sessizlik sadece birkaç dakika sürmüş, sonra Rahsan lokmasını yutmuştu. "Her zaman söylediklerimi dinlemiyor."

İç çektim. *Elbette hâlâ o konudaydı.*

"Yalnızca mantığına uyarsa. Sonuçta iyi bir generalin yapması gereken budur. *Değerlendirir*. Doğrudan uygulamaz. Ben bu fikirden çoktan

vazgeçmiştim, Aviva'ya ne olduğunu biliyoruz."

"Öyleyse neden hâlâ şifacıların geçide o kadar yakın durmasında ısrarcı?"

Rahsan elindeki tavuk budundan büyük bir ısırık almadan önce tam karşısında oturan Matias'a baktı. Kehribar gözleri keskin, yüzü ifadesizdi. Sessiz bir öfkenin içinde biriktiğini hissedebiliyordum ve bu da beni korkutuyordu. "Çünkü sen de çok iyi biliyorsun ki şifacıların ormana saklanması ilkel bir çözüm yöntemi."

"Başka ne yapabilirler? Çadırlarda durduklarında doğrudan oraya yöneliyorlar."

"Evet ama *dışarıdayken* toplu durmalarında bir sakınca yok. Buna rağmen panik anında genç ve tecrübesiz şifacılar daha uzağa saklanıyor, geri döndüklerinde de zehre maruz kalmış büyücü ve askerler için çok geç oluyor."

Haklıydı. Bu en büyük problemlerimizden biriydi ve Matias da bunu biliyordu. Ya bunu bildiğinden ya da Serafina ve ben yanlarında olduğumuz için de ilk defa *düzgünce* tartışıyorlardı. Bu en sinir bozucu ses tonlarıyla konuşmadıkları veya birbirlerine öldürecek gibi bakmadıkları anlamına gelmiyordu elbette, ancak bir gelişme olduğu su götürmezdi.

Matias durdu, bakışlarından zihninden bir sürü düşünce geçtiği belli oluyordu. Ufacık bir an için Rahsan'a hak vereceğini düşündüm, sonra öfkesinin galip geldiğini gördüm. "Yine de geçide o kadar yakın durmaları mantıksız!"

"Ben ortaya bir şey atarsam bu boşuna olmaz, Gorion." dedi Rahsan öne doğru eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine yaslarken. "Oraya gitmediklerini uzun süre gözlemedim."

Ancak Matias geri adım atmadı. "Ve Aviva denendiği ilk seferinde saldırıya uğradı."

Fark ettiğim iki şey vardı: Birincisi, ironik bir biçimde hem anlaşabildikleri tek konuydum-özellikle de söz konusu güvenliğimse- hem de son

zamanlardaki tartışmalarının en büyük kaynağıydım. Hafta sonu bitip de Akademi'ye döndüğümden beri kiminle vakit geçirsem bunu bir *beni en çok kim seviyor* yarışmasına çevirmişti ve kabullenme sürecinin bu kısmı zannettiğimden daha yorucu geçmişti. Birkaç gündür aynı anda kollarımdan tutup beni kendi taraflarına çekmeye çalışıyorlar gibi hissetmiştim.

İkincisi, Rahsan bana verdiği sözleri tutmak için *gerçekten* çabalıyordu. Benden öğrendiği bazı dersler olduğunu itiraf etmişti ve kimseye bana gösterdiği tahammülü göstermeyeceğini söylese de şu anda tüm gücüyle sakin kalmayı denediğinin bilincindeydim. "General Keiv'e hak vermek istemiyorum." dedi dişlerinin arasından. "Dediğim gibi, bunun tekrar denenmesi için hâlâ erken olduğunu düşünüyorum. Ancak zehrin önemli bir etmen olduğu doğru, sonuçta *malaki* onca şifacı arasından yalnızca Aviva'nın peşine düştü."

Sözünü bitirir bitirmez "Evet." dedim dayanamayarak. Dönüş yolunda, o küçücük arabanın içinde Rahsan'la göreve geleceğim konusunda tartışmıştık ve o tartışma yine bir öpücükle sonlanmadan önce ona da aynısını söylemiştim. Şu anda üstüme bulaşmış bir damla zehir dahi olmaması tüm korkularımı silip atmıyordu ancak beni daha güvende hissettirdiği doğruydu. "Geçen yıldan beri görevlere geliyorum ve ilk defa böyle bir şey yaşandı. Değişen tek şey üzerime dökülen zehirdi."

Matias boşuna inat ediyordu. Zira geçitten çıkan yaratıklar doğrudan en büyük hasarı verebilecekleri şehirlere yöneliyordu. Çadırlar gibi taşınabilir yapılara ise ancak içinde birisi varken saldırıyor, kışkırtılmadıkları sürece önlerinde duran büyücü ve askerleri bile umursamıyorlardı. Yani o gece peşime düşmelerinin tek sebebi kıyafetlerime bulaşmış zehirdi -ki bu sorunu da o gece onları yakarak halletmiştik.

Sözlerime rağmen Matias'ın tatmin olmadığını yüzündeki ifadeden belliydi ancak bir şey söylemesine kalmadan Serafina araya girdi. "Garanticiliğin sırası değil. Bir an önce yemeğinizi bitirin, planlayacak bir stratejiniz yok mu sizin?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Serafina böyle yaptığında bayılıyordum, Rahsan bile yeterince çekiniyormuş gibi görünüyor ve ikisi de itiraz etmiyordu. Zaten ona Serafina ile yaptığımız konuşmayı

anlattığımda şaşırmış, bana karşı bu kadar *yumuşak* olacağını hesaba katmamıştı. Nihayetinde onun tanıdığı çok daha acımasız ve soğuk bir Serafina'ydı. O güneşli ve sıcak yanı ise yalnızca Matias ve benim karşımda ortaya çıkardı.

Sessizce yemek yediğimiz birkaç dakika boyunca hareketli kamp alanını inceleyerek şifacıların ne yaptığını kontrol ettim. Kıdemliler hâlâ yemeklerini yiyordu ancak çömezleri su almak için göle yollamaya başlamışlardı, bu da çok vaktimin kalmadığı anlamına geliyordu. Ancak kalan sınırlı zamanımda Rahsan ve Matias huzur vermek yerine yeni bir kavgaya tutuştu. Bu sefer konu ben değildim, stratejileriydi. İkisi de inat ediyor, sunulan en ufak fikre bile kulp bulup dinlemiyordu.

Sabrı ilk tükenen elbette Serafina oldu. "Bu kadar kalın kafalı olmak zorunda mısınız?" dedi sinirle, bakışlarını ikisinin arasında gezdirirken. "Ya da şöyle sorayım, buraya *ne için* gönderildiğinizin farkında mısınız?"

Haklıydı. Ceza olarak buradalardı ve hâlâ akıllanmamışlardı.

"Kimse sizden arkadaş olmanızı beklemiyor." dedim ben de, bıkkın bir sesle. "Sadece beraber savaşmanız gerekiyor ve biliyorum-" İkisinin de aynı anda itiraz edeceğini anladığımda elimi kaldırarak onları durdurdum. "Bu birbirinize canınızı emanet etmek anlamına geliyor. Siz de zaten zor olan bir şeyi daha da zorlaştırıyorsunuz. İşin kötü yanı, bunu *bilerek* yapıyorsunuz."

İkisi de aptal değildi, son derce bilinçli hareket ediyor ve başka kimseye karşı aynı inatçılıkta davranmıyorlardı.

"Azıcık taviz sizi öldürmez." dedi Serafina, lafı ağzımdan alarak. Tam ona hak verdiğim sırada da Rahsan araya girdi. "Sizin için söylemesi kolay." Ardından yüzünü bana çevirdi, bakışları bir nebze yumuşasa da meydan okuyan ifadesi silinmedi. "Bu konuda yeterince empati yapamıyorsun, değil mi *sevgilim*?"

Arkadaşlarımın yanında bana ilk defa böyle seslendiği için anında kızardım. Ve Rahsan için mücadelenin bir sonu olmadığını bir kere daha anladım. Zira yalnızken bile bana pek *sevgilim* demeyen adamın şu anda bunu

yapması tamamen bir güç gösterisiydi, arkadaşlarımı hbeni etkisiz hale getirmek için bu yolu seçmişti. Sonuçta bana daha sevecen davransa da huylu huyundan vazgeçmezdi.

Utançtan yüzüm yansa da kazanmasına izin vermedim ve "Yapıyorum." dedim. "Sadece sizi haklı ya da mantıklı bulmuyorum. Ayrıca Serafina ve ben düşman olsaydık bile sizin kadar abartmaz, yapılması gerekeni yapardık. Dediği gibi, kalın kafalısınız."

Bu sefer Matias'ın kaşları kalktı. "Şimdi öyle mi oldu yani Viv?"

Bir an şaşkınlıkla ikisinin arasında gezdirdim gözlerimi. Aynı şekilde öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine yaslamış ve inanmaz bakışlarını üzerime dikmişlerdi. Farkında değillerdi ama bir madalyonun iki yüzü gibilerdi. "Üzgünüm." dedim az önceden kalan belli belirsiz bir utançla. "Ama bunu yapan *sizsiniz*. Azıcık taviz verseniz ölmezsiniz. Ailelerinizin düşman olduğundan bahsediyorsunuz ama balo gecesi başarısız olmanızdan hoşlanmayacaklarını hesaba katmıyorsunuz."

Son sözlerimle beraber Matias'ın yüzü kül rengine döndü, bir an için Rahsan ile birbirlerine baktılar. Solomon Zev'iv'in Rahsan'a bu konuda baskı yapmayacağını biliyordum, Asaran konusunda kızsa da genelde onun yaptığı her şeyi onaylıyor ve Rahsan'ın arkasında duruyordu. Ancak Matias için bu söz konusu bile değildi. Babası her şeyin suçunu ona yükleyebilir ve aile onurunu iki paralık ettiği hakkında esip gürleyebilirdi.

Birbirlerini inceleyip tarttıkları o birkaç saniyenin sonunda Rahsan umursamaz olmasına özen gösterdiği bir tavırla bana döndü. "Pekâlâ, madem o kadar kalın kafalıyız öyleyse siz söyleyin. Nasıl bir tavizden bahsediyorsunuz?"

Benden önce Serafina cevap verdi. Çoktan yemeğini yemiş, kıpkırmızı bir elmayı kütürdeterek ısırmıştı. "Sadece basit bir kabullenme."

"Evet." diyerek daha çok detaylandırdım. "Birbirinizle aynı kulvarda değilsiniz, önce bunu kabullenin. Rahsan, sen hep *malakilerle* dövüşüyorsun. Matias ise *enoklarla*. Dolayısıyla onların zayıf noktalarına ve nasıl saldırılması gerektiğine daha çok hakimsiniz. Bunun siz de

farkındasınız ancak öyle gurur yapıyorsunuz ki bunu bile kabullenemiyorsunuz."

Aynı kulvarda değilsiniz dediğim anda çatılan kaşları sözlerimi bitirdiğimde biraz olsun düzeldi ve kaçamak bakışları yine birbirlerine çevrildi. O an bir yerlere varabileceğimizi hissedip heyecanlandım, Serafina ise rahat bir tavırla tekrar elmasını ısırdı. "Tek yapmanız gereken güçlü olduğunuz yaratıklar konusunda birbirinize azıcık güvenmek."

"Kolaydı."

Rahsan'ın alaylı homurtusu karşısında Serafina kaşlarını kaldırdı. "Olmalı. Hâlâ yaşıyor olduğunuza göre."

Hepimiz bir müddet sessizce Serafina'ya baktık. Dördümüz arasında tuhaf bir dinamik oluşmaya başlamıştı ve sohbetlerimizde ağırlıklı olan alaylı, ima dolu cümlelerdi. Elbette bundan şikâyet etmiyor ve elimdekiyle yetiniyordum çünkü birbirlerinin etrafında hep tetikte olan düşman aile çocuklarının en fazla bu kadar olabileceğini biliyordum. Üstelik benden önce de böylelerdi, yıllarca bulabildikleri her fırsatta birbirlerine laf sokmuşlar ve kinlerini sinsi gülümsemelerin ardına saklamışlardı. Sadece ben onların cümlelerini törpülemelerine sebep olmuştum, o kadar.

"Ayrıca..." diye devam etti Serafina. "Kabul etmeniz gereken daha *ağır* şeyler var ki bunu *ben* bile kabul ediyorum. Yani gurur yapmayı kesin."

Matias şaşkınlıkla sevgilisine baktı. "Neymiş onlar?"

Serafina durdu, derin bir nefes aldı ve itiraf ederken gözlerini kapattı. "Rahsan strateji yapmakta daha iyi."

Sözleri bomba gibi ortamıza düştü ve ben dahil herkes şaşkınlıktan donakaldı. Bunu itiraf etmesini beklediğim son kişiydi. Gerçekten büyüklük göstermiş, düşman olsalar bile objektif kalıp güçlü yönlerini kabullenmişti.

Tam Rahsan'dan kibir dolu bir karşılık, Matias'tan ise bozguna uğramış bir itiraz gelecekken "Ama!" diyerek araya girdi. "Matias'ın da savaş zekâsı

daha yüksek. Yani planlama konusunda Rahsan iyi olabilir ancak anlık gelişen olaylara Matias daha çabuk uyum sağlıyor ve onu lehine çeviriyor."

İyi toparlamıştı. Öyle ki Matias'ın dudaklarında bastırmakta zorlandığı bir gülümseme belirmiş, Rahsan ise eksiğinin ortaya çıkmasından rahatsız bir şekilde ters ters Serafina'ya bakmıştı. "Yani?"

"Yani...planlarınız ters gittiğinde Matias'ın seni yönlendirmesine izin vermelisin."

Korku dolu bakışlarımı Rahsan'a çevirdim. *Asla* diyeceğini düşündüm, o başkasından emir almazdı. Ancak beni şaşırtarak -itiraz etmek için dudaklarını aralamasına ve kaşlarını çatmasına rağmen- hiçbir şey söylemeden durdu. Çenesi kasıldı, omuzları gerildi ama korktuğum tepkiyi vermedi.

"Ve elbette," diyerek araya girdim, sesim temkinliydi. "Matias da senin planlamana izin vermeli."

Bir süre birbirlerini incelediler. Yüzlerindeki bu ifadeyi defalarca görmüştüm; düellolarından önce, kimin ilk hamleyi yapacağıyla ilgili sözsüz bir oyundu bu. Ve o adımı atan, beni bile şaşırtarak *Matias* oldu. "Sen buna hazırsan, ben de hazırım." dedi ellerini önünde birleştirerek. Rahsan bir an için inanamayarak kaşlarını kaldırdı. O an bundan keyif aldığını fark ettim, mesele tamamen teslim olmakla ilgiliydi. "Gözlerindeki kararlılık epey dokunaklı Gorion. *Enokların* karşısında da bu dramatik gösteriyi sergiliyor musun?"

Matias alayla güldü. Tuhaftı ama sanırım Rahsan'dan beklediği tepki bu kadar *hafif* değildi. Cevabı karşısında rahatlamış ve doğrulurken "Bu gece göreceksin nasıl olsa." demişti. "Sürprizi kaçmasın."

Onların bu halinden mutlu, dudaklarım kulaklarıma varmış sırıtıyorken ismimin seslenilmesiyle dikkatim dağıldı. "Malkin!"

Hemen ayağa kalktım ve bana seslenen şifacılara bir bakış attıktan sonra "Artık gitmeliyim." dedim. "Lütfen ben yokken birbirinizi öldürmeyin ve güzelce stratejinizi geliştirin."

Uyaran ses tonum karşısında Rahsan homurdandı. "Bize çocukmuşuz gibi davranman sinirimi bozuyor."

"Benim de."

Ellerimi belime koyup kaşlarımı çattım. "Çocuk gibi davranmayın o zaman. Böyle davranmamın sebebi sizsiniz!" Ardından kocaman gülümsedim. "Ama aynı tarafta olduğunuzu görmek güzel! Böyle devam!"

Bir an duygu geçişime ayak uydurmakta zorlandılar, sonra Rahsan daha fazla dayanamayıp sırıttı. Gülen yüzünü görmek içimi kıpır kıpır yaptı. Biz birbirimize kitlenmiş, başka hiçbir şeyi umursamazken de Serafina ayağa kalktı. "Ben de seninle geliyorum. Daha fazla Matias ve Zev'iv'in flörtleşmesine dayanamayacağım."

Rahsan ismini duyduğu anda Serafina'ya döndü ve sırıtışı büyüdü. "Kıskandın mı, Cohen?"

Serafina'nın cevabı kolunu omzuma atıp beni sıhhiye çadırlarına yönlendirmek oldu. "Hiç de bile!" dedi omzunun üstünden. "*Emin* ellerde olduğunu biliyorum, gözüm arkada kalmıyor."

Rahsan kaşlarını kaldırırken Matias biraz bozulmuş gibi göründü. Sanırım kız arkadaşı tarafından bu kadar kolay düşmanına bırakılmayı beklemiyordu. Kıkırdayarak önüme döndüm. "Sence düzgün bir strateji belirleyebilecekler mi?"

Bunu başarabileceklerine inanıyordum ancak onun ne düşündüğünü merak ediyordum.

Serafina benden birkaç santim uzundu, bu yüzden cevap verirken gözlerini bana doğru düşürdü. "Yaşamak istiyorlarsa buna mecburlar. Usta Abram'ın talimatına göre yaratığın karşısında sadece ikisi olacak- ölümcül bir tehlike olmadığı sürece elbette. Yani Vivi, ya birbirlerinin götünü kurtaracaklar ya da bu gece revirde sabahlayacağız."

Ciddi bir şekilde yaralanma ihtimallerine karşı bu kadar duyarsız olmasına şaşırdım. "İkinci ihtimal seni endişelendirmiyor mu?"

Gülerek yüzünü buruşturdu. "Hayır. Çoktan birbirlerine âşık olmaya başladılar, görmüyor musun?"

❊

İlk saldırı, güneş battıktan yaklaşık iki saat sonra oldu. Yaz gelip havalar ısındıkça saldırı sıklığı azalırdı, bu yüzden gecikmesine kimse şaşırmamıştı.

Geçitten yayılan uğursuz mor ışıkları gördüğüm an kalbim sıkışmıştı elbette, ancak içten içe paniklemiyormuşum gibi olabildiğince soğukkanlı bir biçimde geçidin batısına doğru koşmuştum. Serafina da oraya kadar bana eşlik etmişti. Yeri gümbürdeterek yürüyen bir *enok*un karşısında duran Rahsan'ın bakışlarını üzerimde hissetmiştim.

Son birkaç saatte onların yanına yalnızca birkaç dakikalık sürelerle uğramıştım, genelde çadırlardaydım. Ruth ile enerji veren bohçalardan yapmıştık, zorla meditasyon yapmaya yollayana kadar Serafina da bizimle kalmıştı. Akademi'ye döndüğümden beri baş başa kalamamıştık; o sürekli antrenman yapıyordu, ben ise kitap yığınlarının arasına gömülüp işe yarar bir şeyler arıyor ya da seralarda oluyordum. Bu yüzden ona Solomon Zev'iv'le tanışma hikayemi anlatamamıştım, o da geçit nöbetinde olmamıza rağmen dedikodu yapabileceğimiz en ufak fırsatı kaçırmamıştı.

Böylece erkek arkadaşlarımız yalnızca birkaç metre ötemizde kaşlarını çatmış, oldukça ciddi biçimde strateji belirlerken -ve ara sıra sesleri yükselirken- biz kıkırdayarak hafta sonu yaşadıklarımdan bahsetmiştik, o an hissettiğim gerginlik anlatırken ikimize de komik gelmişti. Asaran Zev'iv kısımlarını atlamıştım elbette, Serafina benim en yakın arkadaşım olsa da Rahsan'ın değildi ve üzerine *yemin* konulan bir konudan bahsetmeyecek kadar şuur sahibiydim.

Zaten Serafina'nın şaşkınlıktan ağzının açılması için Asaran'a gerek yoktu, Solomon Zev'iv'in bana öldürecekmiş gibi bakmaması bile fazlasıyla yeterliydi. Bitirdiğimde korkuyla "Gerçekten evleneceksiniz galiba." demişti, hızlanan kalp atışlarımla ciddi olup olmadığını sorduğumda ise onlar için *inanılmaz* bir performans olduğunu söylemişti.

Böylece içim kıpır kıpır, asma yapraklarının içine şifalı bitkilerden hazırladığımız karışımları doldurmuştum. Serafina yanımızdan ayrıldığında da Ruth ile konuşmuştum. Evlilik hazırlıkları yüzünden stresliydi ve fantastik bir kitabın içinde bu kadar sıradan şeyler yaşamam inanılır gibi değildi. *İyi anlamda*, elbette. Bu hayat bana yan karakter olmayı sevdirmişti.

Arada bir çadırın dışına bakıp birbirlerini öldürmediklerinden emin olduktan sonra neşeli melodiler mırıldanarak Serafina'ya anlatmadığım kısımları düşünmüştüm. O gece Rahsan beni evimin önünde bırakmış ancak hemen dönmemişti. Açıkçası benim için de sürpriz olmuştu, babam ve ev halkıyla selamlaşıp biraz sohbet ettikten sonra odama çıkmış ve onu karanlıkta beni bekler halde bulmuştum. Birkaç saniye yaşadığım kalp sıkışmasıyla donakalmıştım, sonra arabanın *gittiğinden* emin olduğumu söylemiştim.

Arabayı gerçekten göndermişti. Ancak dönüş yolu gelişimiz kadar "eğlenceli" olmayacağı için orada kaybedeceği vakti daha iyi değerlendirmek istemişti. Böylece babamın dekore ettiği, pembe ve tül zehirlenmesi geçiren odamı incelemiş, onun orada olmasını sindirmeye çalıştığım esnada ise "Burası sıradan aristokrat bir kızın odasına benziyor." demişti. "Hiç *sen* değil."

Dudaklarım hâlâ öpücüklerinin etkisiyle şiş, gülümsemiştim. "Peki ya bu gerçekten *ben* olsaydım? O zaman da böyle olur muyduk? Gelmemi bekler miydin karanlıkta?"

Zarif hareketlerle, bir çırpıda ve neredeyse ses çıkarmadan bana yaklaşmıştı. "Varsayımları konuşmayı severim, bilirsin." Gülümsemesi nefes kesiciydi, benim hissettiğim çekimi fazlasıyla hissetmesi ve benden uzaklaşamaması da öyle. "Ancak içinde senin olduğun herhangi bir şeyin *ihtimal* olmasından hoşlanmıyorum. Eğer sıradan bir kız olsaydın ve biz bir şekilde tanışsaydık, orada olmaktan nefret ettiğim bir davette mesela...*evet*. Yine karanlıkta seni bekliyor olurdum."

Parmakları belimi kavradığında sanki yüreğim hop etmemiş gibi ona gülmüş ve oyunbaz bir tavırla uzaklaşmaya çalışmıştım. "Uydurma. Sıradan bir kız olsam olduğum yere bakmaya tenezzül dahi etmezdin. Bu

versiyonda bile sana yaklaşan *bendim,* Akademi'de olmadığım bir dünyada benimle tanışmaya yeltenmezdin."

Haklı olduğumdan emindim çünkü bunca zaman onun gösterdiğinden fazlası olduğunu düşünenin yalnızca *ben* olduğumu düşünmüştüm. O gece bana yanıldığımı kanıtlamıştı.

"Hayır, eminim bir şekilde hep dikkatimi çekerdin."

"Emin misin? Neşemden hoşlanmadığını söylediğini çok iyi hatırlıyorum çünkü."

"O şekilde değil." demişti gözlerini devirerek. "Şimdi de o şekilde çekmedin ki."

Göl kıyısında yaptığımız sohbeti hatırlamayı denemiştim. "Yine azmimden ve çalışkanlığımdan mı bahsedeceksin?"

"Evet. Çünkü birinci sınıfta...gerçekten yanına gelmeyi istedim. Hem de birkaç kere."

İşte o an kalbimin durduğunu hissetmiş, şaşkın bakışlarla devam etmesini istemek dışında bir şey yapamamıştım. "Bakma bana öyle." derken gülmeyi denemişti ama gerginliğini gizleyememişti. "O zamanlar kütüphanede yalnızca sen ve ben vardık. Sabaha kadar orada kalırdın. En başta bunu umursamamıştım ama benim kadar hırslı birisi olduğunu gördüğüme şaşırmıştım."

Aslında hırslı sayılmazdım. Yalnızca okuduğum bir kitabın içinde uyanmış ve o zamana kadar bir şifacı olarak yaşamamıştım. Hem peşinde olduğum cevaplar vardı hem de içinde bulunduğum dünyaya ayak uydurmak zorundaydım. Ancak Rahsan'ın bu şekilde dikkatini çektiğimi duymak şaşırtıcıydı. Onun orada olduğunun *elbette* farkındaydım fakat o zamanlar kurgunun milim dışına çıkmak istemediğimden ve bana iyi davranmayacağını düşündüğümden yanına yaklaşmamıştım. Ayrıca benim için hırslı ve çalışkan kötü karakterin üst katta sabahlaması şaşırtıcı bir durum değildi. Aksine, başka bir yerde olmasını beklemezdim.

"Peki neden yanıma gelmedin?" demiştim kesik bir nefesle ve o zaman o şekilde tanışmamızın nasıl sonuçlar yaratacağı ihtimalleriyle çevrelenmiş halde. Ancak benim heyecanıma zıt bir sakinlikle omuz silkmiş ve buruk bir şekilde gülümsemişti. "Güvenemedim. İlk günden beri Cohen'in arkadaşıydın."

"Ya olmasaydım?"

"Saflarımda yerin hazırdı."

Dudaklarını boynuma bastırdığı için huylanıp gülmüştüm ama konu bu şekilde dağıtamayacağım kadar ilgimi çekmişti. "Gerçekten mi? Bir şifacıyla mı karşılarına dikilmeyi planlıyordun yani?"

"Kısa bir süre öncesine kadar *hâlâ* bunu planlıyordum."

Kıkırdamam büyümüştü, onun da gülümsediğini hissetmiştim ve ayrılmadan önce bana "Seni her zaman bulurdum, Aviva." demişti. Sonra da son bir kez öpüp beni orada, dalgalanan tül perdemin ardından gece göğüne bakar halde bırakmıştı. Ve o gece sözleri hiç aklımdan çıkmamıştı. Bir söz, bir yemin gibi hissettirmişti. Onu okurken fark edemediğim için yine sinirlenmiştim. Sonra da buraya onun için gönderildiğime dair saçma ama romantik bir teori geliştirmiştim.

Uyumadan önce dilediğim tek şey, başka hayatlar varsa orada da beni bulmasıydı. Her zaman, her koşulda. Yalnızca yanından geçip gitsem, şimdiki gibi beni hiç fark etmediğini düşünsem bile. Bir şekilde, yalnızca onun kollarında olacağım biçimde.

Şimdi yine onun kollarında olmayı diliyordum ancak Ruth beni şifacıların ortasına, daha güvende olacağım bir yere doğru çekiştiriyordu. Isaac sayesinde başıma gelenleri öğrenmişti ve endişesini gizlemeyi denememişti. Başka bir gün olsa daha çok korkabilirdim ancak Matias ve Rahsan ilk çıkan *enok*un karşısına dikildiğinde kalan her şey önemini yitirmişti. General Keiv bile normalde yaptığı gibi tüm bölüklerin koordinesini sağlayıp emir vermek yerine onlara kilitlenmişti.

Stratejilerini çok az dinlemiştim, yalnızca bohçaları dağıtırken oyalandığım birkaç dakikada. Bu yüzden her şeyi yüreğim ağzımda, görebildiğim en ince ayrıntısına kadar takip ettim.

İlk önce Matias yerde derin bir çukur açıp *enok*u içine hapsetti, bu her zaman yaptığı standart hamleydi. Sonuçta o büyüklükte bir yaratığın etrafta gezinmesini istemezdiniz, hareket alanını daraltmak yapılabilecek en iyi şeydi. Ancak bu, olan biteni görmemi de büyük ölçüde engellemişti.

Rahsan havadaydı. Mor yıldırımları ellerinin altında cızırdayarak toprağa iniyordu ve Matias çukurun başında, diğer herkes *enok*un yarattığı sarsıntılar yüzünden dengede durmakta zorlanırken dimdik bekliyordu. Bu saldırı Matias'ın fikirleri ağırlıkta olacak şekilde planlanmıştı, yanlarına gittiğim -ve General Keiv de orada olduğu için hiç sesimi çıkarmadığım- zaman duyduğum üzere de hızlı olmak zorundalardı. Beni endişelendiren de tam olarak *bu* noktaydı. *Normalde birkaç büyücü ve askerin zor devirdiği enokla şimdi yalnızca ikisi nasıl başa çıkacaktı?*

Cevabı herkesle beraber öğrendim. Ve bu bana en başta pek *mantıklı* gelmedi. Nedeni toprağın yalıtkan olduğunu düşünmemdi.

Ama aslında toprak büyük ölçüde yalıtkandı. *Tamamen* değil.

İlk başta kaya gibi bir cilde sahip olan *enok*la Rahsan'ın nasıl başa çıkacağı hakkında endişelenmiştim. Çünkü o yalnızca uçabildiği için *malakilerle* dövüşmek için görevlendirilmemişti, *güçleri bu yaratık için uygun değildi. Malakiler* daha ince, kadifemsi ve dokununca tiksindiren bir deriye sahipti. Yıldırımlar tarafından kızartılmaya uygundu yani. Oysa *enok*lara bununla zarar veremezdiniz.

Onları ziyaret ettiğim ilk seferde Matias toprakla boğmayı önermişti fakat uzun süreceği ve nefessiz kalan yaratığın debelenirken etraftakilere daha çok zarar vereceği gerekçesiyle reddedilmişti. Üstelik Usta Abram ve General Keiv'in açıkça belirttiği üzere *iş birliği* yapmaları gerekliydi. İki yaratığı da birlikte öldürmeli ve güçleri uyumsuz olsa da başarabildiklerini göstermelilerdi.

Bu da her şeyin karmaşıklaştığı yerdi. *Rahsan'ın güçlerini nasıl kullanabilirlerdi?*

Sonuçta normalde bir *enok* toprak, buz ya da ateş büyücüleri tarafından hapsedilir ve büyücü olmayan askerler tarafından kimi zaman oklar kimi zaman mızraklarla -ya da bir atı yeterince eğitmeyi başarabilirseniz kılıçlarla- eklem yerleri, karınları ve çenesinin altı gibi hassas noktalarından vurulurdu. İlk bakışta ilkel görünebilirdi ancak sürdürülebilir bir yöntemdi. Üstelik *enok*ların yanması bile epey uzun sürüyordu, adeta büyülü güçlerle öldürülmemek üzere tasarlanmışlardı. Bu yüzden *malakiler* konusunda her seferinde yaratıcı yöntemler keşfedilse de *enoklara* yapılan saldırılar yıllar boyu aynı kalmıştı.

Ve o ikisinden *değişim* istenmişti. Yenilik. Farklılık.

Ne kadar zor görünse de altından kalkabileceklerinden emindim. Özellikle de Rahsan'ın etkili bir strateji geliştireceğini biliyordum. Ancak geliştirdiği stratejiden bu kadar *etkilenmeyi* beklemiyordum. Kafası gerçekten farklı çalışıyor, her şeyin açığını bir şekilde buluyordu.

Biz ise onu çok geç anlıyorduk.

Bu yüzden çukurun etrafını yıldırımlarıyla sardığında kaşlarımı çatmıştım. Aslında bu gerçekten de büyük oranda gösteriş içindi, ancak o an toprağın tamamen yalıtkan olduğunu düşündüğümden iyice *ne yapıyor bu* düşüncesine girmiştim.

Girmemeliydim. Ona daha çok güvenmeliydim çünkü yıldırımları toprağa yayılıp çukurdan içeri sızdığı anda yaratığın boğuk ve acı dolu iniltisi ormanda yankılanmıştı. *O an anlamıştım.* Bu gerçek bir iş birliğiydi ve Matias toprağı yalıtması için değil, *iletmesi* için kullanmıştı. Rahsan da yaratığı *ayaklarından* çarpmıştı.

Tepkisine bakılırsa ayak tabanları da savunmasız noktalarından biriydi ve Rahsan onlarla hiç dövüşmemesine rağmen bunu anlayabilmişti.

Ben de tek bakışta hangi fikir onun eseri anlayabilecek hale gelmiştim. İzleri her yerdeydi.

Ancak bu strateji için saldırının ilk birkaç dakikasında gücünü büyük oranda kullanması gerekmişti. O kütlede bir yaratık için bu normaldi, üstelik gerçekten acı çekmişti ve önemli olan da buydu. Rahsan'ın onunla işi bittiğinde sersemlemiş görünüyordu.

Ardından Rahsan yere inmişti ve Matias onun da kendisi gibi dengede kalmasını sağlamıştı. Bence çok tatlıydı, öyle ki o kaosun içinde bile kalbimin yumuşamasına engel olamamıştım. Acaba sürekli *kimse arkadaş olmanızı beklemiyor* diyerek tam tersini yapmaya başlamalarına mı sebep olmuştuk? Bunun olmasını çok isterdim. Üstelik bilinçsizce yaptıkları hareketi gördükten sonra umut etmeden edememiştim.

Zira Rahsan'ın işi bittikten sonra Matias dev kaya kütlelerini zaten güçsüz düşmüş yaratığın üzerine fırlatmış, toprağı bir bataklık gibi kullanarak onu iyice içine çekmiş ve nefessiz kalarak ölmesini sağlamıştı. Ardından çukuru eski haline getirerek cesedi yüzeye çıkarmıştı. O sırada oluşan sallantı bizi bile sarsmışken çok daha yakında olan Rahsan tamamen dengesini kaybetmişti. İmdadına da Matias yetişmişti.

Herhangi bir karşılık beklemeden ve ima yapmadan öyle doğal bir tavırla yakalamıştı ki onu kolundan, Rahsan şaşkınlığını gizleyememişti. Onun yerinde kendisi olsaydı eminim bu konuyu yüzüne vurmaktan çekinmezdi. Ancak Matias hiçbir şey söylemeden, yalnızca yapması gereken bu olduğu için ona yardım etmiş ve düşmesini engellemişti. Küçük bir hamleydi fakat bu hamlelerin onu etkilediğini, düşündürdüğünü ve kaşlarını çatmasına sebep olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum Rahsan'ı. *Sonuçta bizim için de aynısı olmuştu.* Karşılık beklemediğim ve samimi bir şekilde yardım ettiğim anlarda etkilemiştim onu.

Bu yüzden mutluluğuma engel olamamış, onlara koşup sarılma isteğiyle dolmuştum. Ruth kolumdan tutup beni durdurmasa bunu yapardım da, ancak ilgilenmem gereken yaralılar vardı.

Onlarla ancak daha sonra, mücadelenin izleri kamp alanından bir nebze olsun silindikten ve işim bittikten sonra bir araya gelebildim. Başında oturdukları kamp ateşine yürürken ellerimi çırparak kalanlardan kurtulmaya çalışıyordum, General Keiv ise yaptığı değerlendirmeyi henüz bitirmiş uzaklaşıyordu.

İlk tepkim kocaman bir gülümsemeyle Rahsan'a arkadan sarılmak oldu. Kollarımı boynuna dolamıştım ve oturuyor olduğu için saçlarım başından aşağı sarkmıştı. "Harikaydınız! Başaracağınızı biliyordum!" derken gülümsediğini hissetmiştim. Tam karşısında oturan Matias ise ani sevgi gösterim karşısında şaşkınlıkla açmıştı gözlerini. Yalnızca birkaç saniye sonra arkasına, yere inen Serafina da öyle. Bu halimize alışmaları zaman alacaktı.

Öyle ki övgülerimizi sıralayıp tebrik ettikten, General Keiv'in değerlendirmesini dinledikten sonra bile bu konudan uzaklaşamamışlardı. Sebebi tam karşılarında oturup el ele tutuşuyor olmamız da olabilirdi elbette, ancak Matias meydana gelen ufacık sessizliği dahi "Gerçekten çok tuhaf." diyerek bitirmişti. "Bırak evliliği, bu ilişkinin uzun süreceğini bile düşünmüyorum ama-"

Dayanamayıp araya girmiştim. "Sağ ol ya."

Ancak benim bezgin sesimin aksine Rahsan bir anda kinlenmişti. "Düşünmüyorsun, *umuyorsun*. Ama sana en güzelinden, *özel* bir davetiye yollayacağımdan emin olabilirsin. Ellerimle yazacağım."

"Bana zaten özel bir davetiye gelmeli. Viv'in en yakın arkadaşlarından biriyim-"

"Özel derken *hakaret dolu*yu kastetmiştim." Rahsan'ın bakışları küçümseyici, yüzü rahatsızlık doluydu. "Ayrıca ona böyle seslenmeyi kes. Onun adı *Aviva*."

Bu noktada işlerin büyüyeceğini, kavga edeceklerini ve en başa döneceğimizi düşünmüştüm ancak Matias beni şaşırtarak alayla gülmekle yetinmişti. Sanırım Rahsan onu öyle delirtmişti ki sonunda *bağışık* hale gelmişti. "Sen hep kıskanç bir tiptin Zev'iv ama böylesini göreceğimi tahmin etmezdim. Sırf sen istedin diye yıllardır kullandığım lakabı değiştirecek de değilim. *Büyü artık, bu hareketlerin çok çocukça."*

O an yüzümüzü buruşturarak birbirimize bakmıştık Serafina'yla. Ancak birbirlerine laf yetiştirmekle meşgul olduklarından bunu fark etmemişlerdi.

"Ayrıca *ellerinle* yazacağın davetiyeyi sabırsızlıkla bekliyor olacağım. Beni bu kadar umursaman harika, o davetiye de hiç gelmeyecek nasıl olsa."

Bu cümleden sonra müdahale etmeden duramamıştım. "Bir dakika, ilişkimize inanmıyor musun gerçekten? Hâlâ kabullenemedin mi?"

Samimi şaşkınlığım karşısında Matias alaylı tavrını kaybetmiş, bir an için mahcup görünmüştü. Yalnızca bana bakarken tabii, ikinci cümlesinde Rahsan'a karşı ateş püskürmüştü. "Kabullendiğimi söyleyemem. Dediğim gibi, bir *yanlışını* gördüğüm anda itiraz etmekten çekinmem."

Ancak Rahsan onun tehditkâr bakışlarından etkilenmemiş, ifadesiz yüzünü Serafina'ya çevirmişti. "Cohen sen?"

"Yani, ben de kabullendiğimi iddia edemem. Sadece Vivi mutlu görünüyor diye sesimi çıkarmıyorum ama onu üzersen yemin ederim derini yüzerim Rahsan."

Serafina tehditlerine devam edecekken Rahsan elini kaldırarak araya girmişti. "Yeterli." Ardından da sözsüz bir iddiaya girmişler gibi "Tamam." demişti. "Anlaştık."

Kafasında bir plan kurduğunu anlamıştım ancak ne demeye çalıştığını gecenin ilerleyen saatlerine kadar fark etmemiştim. Aslında, ikinci saldırıya kadar. Çünkü konuşma o an gerilse de devamında Rahsan yaratıkların geçidinin batısına gitmediğine dair tezini kanıtlandığı iddia etmiş, Matias da ilk seferin hiçbir şeyi kanıtlamadığını ve bir tesadüf olabileceğini ileri sürerek karşı çıkmıştı. Tuhaf bir şekilde bu tartışmayı abartmamışlar, iddialaşarak kapatmışlardı. Yaklaşık üç saat sonra da geçit tekrar açılmıştı.

Bu sefer bir *malakiyi* öldürmeleri gerektiğinden strateji ağırlıklı olarak Rahsan'ın elinden çıkmıştı. Ancak *malakiler, enoklara* göre çok daha tahmin edilemez ve zapt edilemez yaratıklardı. Bu yüzden defalarca yüreğim ağzıma gelmişti zira planlarına göre Matias'ın *malakiyi* topraktan bir kafese kapatması gerekliydi.

Lakin daha yavaş hareket eden *enoklarla* savaşmaya alışık olan Matias, *malakiler* karşısında yeterli tecrübeye sahip değildi. Bu yüzden yaratığın

hareketlerini tahmin edememiş, yeterince hızlı davranamamış ve onu yakalayamamıştı.

Rahsan'ın onu oyalarken güçlerini orantısız kullandığını fark ettiğinde ise durması için ona bağırmıştı. Rahsan'ın duymazdan geleceğini, yine bildiğini okuyacağını düşünmüştüm, sonuçta benim tanıdığım Rahsan buydu. Ancak Serafina'nın sözlerinden sonra birbirlerinin güçlü ve zayıf yanlarını kabullenmiş olacaklar ki itiraz etmeden onu yıldırımlarıyla vurmaya son vermişti.

Ve Matias "Dal!" demişti.

Savaş tecrübesi sıfır bir insan olarak neyi kastettiğini anlamamıştım ancak Rahsan anlamıştı. Sonra de dediği gibi yapmıştı. Bir anda yere doğru hızla dalışa geçmişti, *malaki* de peşinden.

Planı yaparken Matias'ı havaya çıkarmayı düşünmüşlerdi aslında. Ancak hem Matias ayaklarının yere basmasına alışkındı hem de Rahsan bir yandan onu havada tutarken diğer yandan saldıracak kondisyonu sağlayamazdı. Üstelik vakit yoktu. Antrenman yapmaları için onlara verilen süreyi kavga ederek geçirmişlerdi ve Matias bir anda havada kalmayı beceremezdi. O dengeyi sağlamanın ne kadar zor olduğu tecrübeyle sabitti.

Neyse ki Matias'ın savaş zekâsı o anda devreye girmiş ve kendisi *malakiye* gidemediği için yaratığı ayağına getirmeye karar vermişti.

Bu hamlenin işe yaramasında Rahsan'ın kuvvetli reflekslerinin etkisi büyüktü tabii. Dalışa geçmiş ve çakılmaya yalnızca birkaç santim kala yere teğet geçerek tekrar havalanmıştı. *Malaki* ise onun kadar şanslı olamamış, Matias onu topraktan ellerinin arasına hapsetmişti.

Her şeyin burada bitmesini isterdim lakin yaratık debelenmiş ve Matias'ın tecrübesizliğinden yararlanarak kurtulmayı başarmıştı. Sonra da kışkırtıldığı için doğrudan arkadaşıma yönelmişti. O an korku dolu bir çığlık yükselmişti boğazımdan. Kendime engel olamamıştım çünkü Matias gerçekten *ölebilirdi*.

Malaki kanatlarını kubbe gibi onun üzerine doğru açmış, jiletten keskin pençeleriyle göğsünü biçmek için hazır vaziyetteydi. Karanlıkta ne olduğunu tam göremiyordum, gecenin en zifiri saatleriydi ancak Matias'ın yeterince hızlı olamayacağını fark etmiştim. Usta Abram hata etmişti, bu yaratıklar ölümcüldü ve ikisi de diğerine alışık değildi. Tek bir yanlış hareket, tek bir *duraksama* her şeyi bitirebilirdi.

Eğer Rahsan yeterince hızlı olmasaydı.

Çünkü başka bir *malakiyle* savaşan Serafina'nın çığlığı geceyi yırtarken Rahsan yeniden dalmış ve Matias'ı kucakladığı gibi gökyüzüne çıkarmıştı. O anda ne zamandır tuttuğumu bilmediğim nefesimi vermiştim, bayılacak gibiydim ve Ruth'un beni tutması gerekmişti.

Sonrası bölük pörçüktü. Tek bildiğim Rahsan onu yere indirdiğinde Matias'ın ikisini de koruyacak taştan bir bariyer inşa edebildiğiydi. Bağıranları duyuyor, General Keiv'in tetikte olduğunu biliyordum ancak yaşadığım korku yüzünden olan biten her şeyi algılamakta zorlanıyordum.

Çok geçmeden savunma pozisyonundan çıkıp saldırıya geçtiler. İkisinin de gözü dönmüştü ve Matias kendisini ölümle burun buruna getiren yaratığı dev bir kayanın altında ezmişti. Rahsan da yıldırımlarını birbiri ardına göndermişti. Daha sonra General Keiv Bahar Balosunda yapacakları gösteride bu kadar *cani* olmamalarını söylemişti ancak o an için ikisi de yalnızca iç güdülerini dinlemişti.

Matias'ı ilk defa kontrolü böylesine kaybetmiş halde görmüştüm. Ölüm korkusunu ve hâlâ hayatta olmanın şokunu aynı anda yaşamıştı. Bu yüzden yaratık debelenmeyi kestiğinde kendini yere atıp öylece uzanmıştı.

Nefesini biraz olsun düzenleyip kendisine geldiğinde ise ona kalkması için *Rahsan* elini uzatmıştı. O ikisinin sert ama güçlü bir şekilde birbirinin bileğini kavradığını görünce hiçbir şeyin imkânsız olmadığına inanmıştım.

Ancak benim sevgilim, arkadaşım kadar yüce gönüllü değildi. Herkes biraz olsun kendine geldikten, yeteri kadar su içtikten ve Serafina Matias'a uzun uzun sarıldıktan sonra onlara bakarak alayla sırıtmıştı. Kolu sımsıkı belime

sarılmıştı ve niyetinden emin olmasam da yaşanan korkunç şeyleri bu şekilde atlattığını varsaymak istemiştim.

"Artık ikinizin de hayatını kurtardığıma göre, bu ilişkiye en ufak itirazınız olmaz herhalde."

❊

"Rüya gibi görünüyorsun."

Serafina'nın iltifatı karşısında gülümsedim ve tokayı sağ tarafıma da düzgünce yerleştirdikten sonra ellerimi saçlarımdan çektim. Dakikalardır penceremden bahçeyi, aşağıda biriken kalabalığı ve hazırlıkları izliyordu. Bir anda başını çevirince aynada göz göze gelmiştik ve şaşkınlığını gizleyememişti.

"Teşekkür ederim, sen de çok güzel görünüyorsun."

"Kuru kuru iltifat etme bana! Hem ciddiyim, gerçekten *rüya* gibi görünüyorsun ve Zev'iv seni hak edecek ne yaptı bilmek istiyorum."

Gülüşüm büyürken arkamı dönüp ona baktım ve "Kuru kuru iltifat etmiyorum." dedim. "*Gerçekten* harika görünüyorsun."

Elbisesi sarının en nazik tonundaydı ve bir başkasına asla bu kadar yakışmazdı. Saçlarını birlikte topuz yapmıştık, bileğinde Matias'ın aldığı ve kavalyesi olduğunu gösteren bileklik vardı, cildi zaten porselen gibiydi ve güzelliği tartışmaya açık bile değildi. Onu ilk gördüğümde büyülenmiş, bazen bu kadar güzel görünmenin nasıl hissettireceğini merak etmiştim.

"Ayrıca sonunda Rahsan'ı sevmeye başladığını sanıyordum? Neden hâlâ beni hak etmediğini düşünüyorsun?"

Dördümüz hiç konuşmamıştık ancak Serafina ve ben o gece bir şeylerin değiştiği konusunda hemfikirdik. Görevden sonra aramızdaki hava yumuşamış, sohbetlerimiz daha az alay ve ima içermeye başlamıştı. Ayrıca General Keiv Usta Abram'a olumlu bir rapor vererek onları büyük bir gazaptan kurtarmıştı ki bu da iş birliği konusunda daha hevesli olmalarını

sağlamıştı. Son birkaç gündür yaptıkları antrenmanlarda şaşırtıcı derecede uyumlulardı.

Onlar için yani. Elbette hâlâ tartışıyor, birbirlerine meydan okuyor ve gelip bize şikâyette bulunuyorlardı. Ancak gün sonunda oraya *beraber* dönüyorlardı. Üstelik artık gurur yapmayı bir nebze olsun bıraktıklarından sorunlarını kendileri çözüyor ve bizi yormuyorlardı. Aksine, birlikte olacağımız yemek saatlerini iple çekiyordum.

Evet, artık yemekleri birlikte yiyorduk.

Akşam yemeğini Rahsan'la yerken Serafina'nın yanımıza gelip oturmasıyla başlamıştı bu. İlişkimizi öğrendikleri günden bu yana yemekleri değişimli olarak yiyordum zaten; Rahsan öğle yemeklerini atladığından arkadaşlarımlaydım, akşam yemeğinde ise baş başaydık. Beraber yediğimiz ilk akşam sevgili olduğumuz haberi kısa sürede tüm okula yayılmıştı ve Rahsan sonunda bunu yapabilmekten mutlu, bize dönmüş tüm bakışları görmezden gelerek kısık sesle benimle konuşmuştu. Okuldakilerin çoğu onun *gülebildiğine* de sanırım ilk defa o gece şahit olmuştu.

Diğer akşam beraber yiyene kadar üzerimdeki ilgiye alışamamış ve rahat yemek yiyememiştim. Başka bir durumda Rahsan'ın beni daha sakin bir yere götüreceğinden emindim ancak birlikteliğimizi *göstermemiz* konusunda katı bir tutuma sahipti. Böylece önce ben, sonra okuldakiler alışmıştı bu duruma. İki gün sonra Serafina yanımıza oturana kadar da önemli ölçüde azalmıştı üzerimizdeki bakışlar.

Ancak *üçünün* aynı masaya oturması bizim sevgililik haberimizden bile daha büyük gündem yaratmıştı. En son Serafina ve Matias ilk defa birlikte oturduğunda böyle olmuş, yemek salonu fark edilir bir uğultuyla dolmuştu.

Korindel halkı ve Akademi'nin büyük çoğunluğu onların düşmanlık boyutu hakkında yeterli bilgiye sahip değildi. Bunun nesiller boyu uzandığından ya da yemin konusu yaptıkları tüm kirli çamaşırlardan bihaberlerdi. Ancak Akademi'de okuyan herkes, özellikle de bizim dönemimiz, bu üçlünün düşman olduğunu bilirdi. Basit bir rekabet, çocuksu bir güç mücadelesi olduğunu düşünseler de *bilirlerdi.*

İşte bu yüzden Serafina sanki her zaman yaptığı şeymiş gibi gelip yanıma oturduğunda belirgin bir sessizlik olmuş, Matias da bu harekete salonun geri kalanı kadar şaşırsa da ona ayak uydurmuştu.

Fark ettiğim ilk şey, Rahsan'ın *hiç* memnun olmadığıydı. Üstelik bunu gizlemeye bile çalışmamıştı. Başını doğrudan tam yanında oturan Matias'a çevirip ters ters bakmıştı. "Önce Essen, şimdi de bu. Söyle bana, hep böyle dibimde mi olacaksın sen?"

Ve böylece, Matias Gorion'un değişen planlarını öğrenmiştim.

Orijinal kurguda Serafina Kayven'in tam ortasında yer alan ve en gelişmiş şehir olan Ophir'e gidiyor; Matias ise burada, Korindel'de kalıyordu. Serafina'nın planı hâlâ değişmemişti ancak Matias'ın planları -Rahsan bu konuyu açtığı anda kızaran kulaklarıyla "Sadece düşünüyorum!" demesine rağmen- değişmişti. Dolayısıyla, kurgu da öyle.

Çoktan radikal değişimler yaptığımdan bu haber beni pek şaşırtmamış, sadece olabilecekleri düşünmüştüm. Matias ise kendisini savunmak için Essen'in iyi bir fırsat olduğunu, burada kalırsa pek gelişemeyeceğini söylemişti. Rahsan'ın da gitmek için en büyük sebebi buydu ve *Asaran* mevzusu Matias'ın "Ayrıca...oranın *generali*...iyiymiş diye duydum." dediği anda aramızda asılı durmuştu.

"Göreceğiz," demişti Rahsan da, umursamaz bir tavırla. "Ondan yana pek umudum yok ama."

Rahsan'ın -ya da tüm Zev'ivlerin- Asaran'ı sevmemesi sır değildi. Ancak *benim* bunu bilmem arkadaşlarım için şok ediciydi. "Ona *söyledin* mi?" demişti Serafina, kocaman açtığı gözler ve kesik bir nefesle. Matias da ondan farklı değildi.

"Evet?" derken tepkisini abartılı bulduğunu mimiklerinden sesine kadar her şeyiyle belli etmişti Rahsan. "Bu *benim* meselem. Söyleyebilirim, yemin beni engellemez."

Haklıydı ancak kirli sırlarla doğan, yaşayan ve ölen bir Cohen olan Serafina için bu akıl almaz bir durumdu. Bizimle geçirdikleri her vakit, ilişkimiz

hakkında yeni bir şey öğrenip daha çok şaşırdıklarını biliyor ve müdahale etmiyordum çünkü bunun kabullenmelerini hızlandırdığını düşünüyordum. Nitekim Serafina, Matias'tan daha çabuk ayak uydurmuştu bu duruma. Yine de ona laf sokabileceği hiçbir fırsatı kaçırmıyordu hâlâ.

Bu yüzden sorumla birlikte şirince sırıtmış ve "Öncelikle," demişti. "Ben *kimseyi* sana layık görmüyorum, bu konuda bir anlaşalım. Ayrıca kesinlikle seni hak etmiyor çünkü çok güzelsin ve hazırlanmayı bitirmene rağmen hâlâ kapında değil."

"Aslında Rahsan dakiktir." dedim düşünceli bir sesle. Sonra dayanamayarak ekledim. "Ayrıca Matias da burada değil. Bu durumda o da seni hak etmiyor öyleyse."

"Elbette."

Gülüştük ancak çok geçmeden ciddileştim. "Belki bir terslik olmuştur, gösterilerinden önce ilgilenmeleri gereken bir şey vardır ya da...kavga etmişlerdir. Essen fikri Matias'ın aklına daha çok yatıyor, Rahsan da durmadan onu kovuyor."

Serafina yanıma geldi ve tuvalet masasının üzerinde duran pudrayı eline aldı. "Ben gitmesi taraftarıyım. İlla Essen olmasına gerek yok, burası hariç herhangi bir yere gitmeli ve babasından olabildiğince uzaklaşmalı."

Aynadan yüzündeki pudrayı tazelemesini izledim. "Haklısın. Matias bir nebze özgürleşip potansiyelini daha iyi kullanmayı öğrenmeli." Ardından, yüzümde oyunbaz bir gülümseme belirdi. "Sence ikisi de Essen'e gitse en yakın arkadaş olurlar mı?"

Burnundan nefes vererek güldü. "Görev yerini seçtikten sonra değiştiremezler, yani en az üç yıl orada beraberler. Birbirlerini öldürmedikleri sürece tek seçenekleri bu gibi."

"Kesinlikle! Ayrıca sen düşmanınla sevgili olabildiysen onlar neden arkadaş olamasın ki?"

Pudranın kapağını kapatarak bana döndü. "Hep olumlu düşünmene hayranım ama aynı şey değil. Bizim aramızda *çekim* vardı. Gerçi, onlar arasında da var gibi. Sevgilini sevgilime kaptırmayı bu kadar istiyorsan..."

"Dövüşürsek hangimizin alacağını mı tartışıyorsunuz?"

İyi insan lafının üstüne, tam o anda odamdan içeriye girmişlerdi ancak konuşmamızı *çok* yanlış anlamışlardı.

"Bunu zaten bilmiyor musunuz?" dedi Matias, kendini beğenmiş bir şekilde. Rahsan kapıyı arasından kapatırken homurdandı. "Böbürlenmeyi kes, Gorion. Galip sürekli değişiyor."

"Şey..." diyerek araya girdim ve tartışmanın büyümesine izin vermedim. "*Kaptırmak* derken kastettiğimiz kesinlikle bu değildi. Ayrıca birlikte gösteri sergileyecekken bu tartışmaya girmeniz gereksiz." Yüzümde tatlı bir gülümsemeyle konuşuyordum ve Rahsan'ın bakışları üzerimde dolaşıyordu. Beni böyle *dikkatli* incelediğini görmek de yanaklarıma ateş bastırıyordu. "Hem geç kalıyoruz, artık çıksak mı?"

"Olur." dedi Matias, dudaklarında şapşal bir gülümsemeyle. Çoktan tartışmayı unutmuş ve sözlerimin yarısını dinlememişti çünkü geldiğinden beri gözleri Serafina'nın üzerindeydi. Ancak Rahsan "Siz gidin." diyerek araya girdi. Sesi ciddi, yüzü ifadesizdi. "Her şeyi beraber yapmamıza gerek yok. Zaten sürekli dip dibeyiz."

Yine huysuzluğu üzerindeydi ancak arkadaşlarım artık buna alışmış, hatta arsızlaşmıştı. Bu yüzden Serafina hiç şaşırmadan "Sonra görüşürüz." diyerek el sallamış, Matias ise nazikçe onu belinden tutarak benimle vedalaşmıştı.

Kapı kapanana kadar sessiz kaldık. Sonra kulaklarımda deli gibi atan kalbimin uğultusu, içimde bastıramadığım bir heyecanla ona baktım. "Nasıl görünüyorum?"

Birkaç metre ötemde, tam karşımda dikiliyor ve hâlâ dikkatle beni inceliyordu. Beğendiğini biliyordum- gözleri bunu saklamıyordu ancak beklediğim klişe cümleler yerine "Bu saçma baloyu bir kenara bırakmamı

sağlayacağım şekilde." dedi. Sesi içimi titretti, ardından bana doğru ilerledi. "Seni buradan kaçırmayı isteyeceğim şekilde."

Tam önümde durdu, gözlerimi ondan alamadım. O da tam olarak böyle gözüküyordu aslında. Yine simsiyah giyinmişti ancak giysisi ve pelerini son derece gösterişliydi. Üstelik sanki bir *Zev'iv* olduğunu herkes bilmiyormuş gibi devasa, mücevher bir broş takmıştı omzuyla göğsü arasına, tam yarım pelerininin giysisiyle birleştiği noktaya. Saçlarını geriye doğru taramıştı, tertemiz kokuyordu ve kendimi kollarına atmamak için zor duruyordum.

O da benim gibi hissediyor olacak ki belimi kavradı elleri. "İşte şimdi tam olarak *bahar* gibisin."

Kıkırdadığımda hafifçe gülümsedi ve başımı eğerken bakışlarıyla beni takip etti. Haklıydı, çiçek bahçesi gibiydim. Giydiğim elbise, kenarında oturduğumuz gölün rengindeydi ve eteği boyunca çeşitli çiçekler serpiştirilmişti. Benim için özel dikilmişti, Serafina'nın elbisesine göre çok daha kabarık ve abartılıydı. Yetişmeyeceğinden korkmuştum ancak nihayet dün sabah elime ulaşmıştı. Şimdi mavi ve yeşilin tonlarından oluşan bir karmaşanın ortasındaydım, Rahsan da ellerini kumaşın sımsıkı sardığı belime dolamıştı.

Eteğimin izin verdiği ölçüde kendisine doğru çekti beni, çıplak omzuma bir öpücük kondurdu. "Çok güzel olmuşsun."

Mümkünmüş gibi daha çok kızardım. Ardından "Teşekkür ederim." diye mırıldandım. O sırada boynuma yöneldi ve kelimeler arasında nefesim kesildi. "Sen de çok...*etkileyici* görünüyorsun."

Tenimin üzerinde gülüşünü hissettim, başını kaldırdı ve baş parmağıyla alt dudağımı okşadı. Kibirli bir şey söyleyeceğini düşündüm fakat *odaklandığında* dikkatinin dağılmasından hoşlanmıyordu. Orada, odamın ortasında öptü beni. Hareketlerimiz hızlandığında tutuşu sıkılaştı ve bir an kucağına alacak sandım. Refleksle yaptığı bir hamleydi ve eteğim aramızda engeldi. Bu yüzden yalnızca kollarımı boynuna dolayıp parmak uçlarımda yükselmekle yetindim, o da bana doğru eğildi.

Ayrıldığımızda her şeyi unutmuş, sersemlemiş haldeydim. Beni sözleri kendisine getirdi.

"Gerçekten, gitmesek ne olur ki?"

"Saçmalama! Zaten geç kaldık! Hadi!"

Onu zorla odamın dışına çekiştirdim. Bir yanı gerçekten oyalanacağımızı, en azından yemek boyunca burada kalacağımızı düşünmüş olacak ki somurttu. Ancak koluna girip merdivenlerden indiğimizde hiç söylenmedi.

Yemek salonu kalabalıktı. Her zamanki ahşap masalar ortadan kalkmış, bahçeye çıkan arka kapı açılmış ve içerisi adının hakkını verircesine baharı çağrıştıran her şeyle donatılmıştı. Akademi'ye geldiğimden beri bu işi Bayan Topaz üstlenirdi ve her yıl olduğu gibi bu yıl da hakkını vermişti. Duvarları kaplayan sarmaşıklarda çiçekler açmış, yerler cilalanmış, dev avize ışık büyücüleri tarafından büyülenmiş ve buz büyücüleri çeşitli hayvan heykelleri yapmaları için görevlendirilmişti. Çiçekler, sarmaşıklar ve tüller her yerdeydi; her gün yemek yediğim salona değil de gizli, büyülü bir ormana gelmiştim sanki.

Rahsan'ın kolunda içeriye adımladığımda dikkatimi çeken ilk şey buzdan bir kuğu heykeli oldu. Aslında buna çeşme desek daha doğru olurdu, sular durmaksızın altında kalan küçük havuza dökülüyordu. Açık büfede kendimi kaybetmeden önce detaylarını incelemek için Rahsan'ı peşimden sürüklemiştim ancak işçiliğini takdir ettiğimiz sırada Usta Abram Rahsan'a seslenmişti. Böylece yalnız kalmış, Rahsan gelmeden önce ne bulursam ağzıma tıkayım diyerek yemek masalarına yaklaşmıştım.

Bu planı yapan tek kişi ben değildim. Otis de oradaydı, tıpkı dört yıl önce tanıştığımız ilk Bahar Balosu gibi yine aynı masanın etrafındaydık. Grubunun en meraklısı olduğu için Rahsan ile sevgili olduğumuz dedikodusu yayılır yayılmaz Milo'nun peşinden seralara, yanıma gelmiş ve benimle detaylı bir röportaj yapmıştı. Yoğunluktan diğerleriyle konuşma fırsatım olmamıştı ancak Zion ve Esther bu haberi umursayacak tipler değildi- sadece Esther açısından arenadaki sorularımın makul bir zemine oturduğundan emindim artık, o kadar.

Beni gördüğü an lokmasını yutup "Çok güzel olmuşsun." dedi Otis. Rahsan olmasaydı bu gece kavalyem olacağından haberi yoktu tabii. Ona gülümseyerek teşekkür ettim, giydiği gece mavisi takıma birkaç iltifat sıraladım ve sonra ikimiz de önemli olan tek şeye, yani yemeklere odaklandık. Rahsan tekrar yanıma geldiğinde birbirimize denemesi için yemek ve tatlıları işaret ediyorduk, sevgilim ise bu manzaraya karşı tamamen hazırlıksız görünüyordu.

"Tüm gece burada olacaklar, biliyorsun değil mi?"

Bazen onun yanında kendimi fazla obur hissediyordum ancak ben normaldim, o iştahsızdı bence. Yemeği sadece hayatta kalması için gerekli bir şey olarak görüyor, zevk almıyordu. Yeterli proteini aldığını düşündüğünde ikinci tabağa bile ihtiyaç duymuyordu. O yüzden Matias ya da Otis gibi benim kadar zevk alan insanlarla yemek yemeyi daha çok seviyordum.

"Ama çok güzeller!" dedim ufak, portakallı bir tartı ağzıma atmadan önce. Bu Otis'le favorilerimizdendi.

"Sen de denemelisin!"

Rahsan, Otis'in arkadaşça sesini duyduğu anda başını ona çevirdi. Hemen onu kolundan tutarak yanıma çektim. "Tanıştırayım; Rahsan, arkadaşım Otis. Otis, sevgilim Rahsan."

El sıkıştılar. Rahsan Otis'ten çok daha uzun ve yapılıydı, her şeyin yanında bunun da arkadaşımın gözünü korkuttuğunun farkındaydım. "Memnun oldum." derken daha kısık çıkmıştı sesi, sonuçta yıllarca Rahsan hakkında konuşsa da birebir iletişimleri olmamıştı daha önce.

"Ben de. Aviva sizden bahsetmişti."

"Öyle mi?"

Öyleydi. Rahsan ismen hepsini tanıyordu, uyumadan önce ona bazen eski anılarımızı anlatıyordum. Otis de bunu duyunca sevinmiş ve iyi niyetinin bir göstergesi olarak hemen birkaç yemeği denemesi için önermişti ancak

üzülerek araya girmiştim. "O bizim gibi değil, yeni şeyler denemeyi ve yemek yemeyi pek sevmiyor."

"Ciddi misin?"

"Maalesef."

Bizde gördüğü *samimi* üzüntü Rahsan'ın kaşlarını kaldırmasına sebep oldu. Ancak nasıl tanıştığımızı bildiğinden sessizliğini korudu. Yemeklerin yanında istediğim kadar uzun kalamadık, geçit töreni ve eğitmenlerin konuşması için bahçeye çıkmamız gerekti. Baharın son günleriydi ve dışarıda hava çok güzeldi. Yine de çiftler halinde yürüdüğümüz ve bolca gülücük saçtığımız geçit töreni sonrasında yapılan konuşmalardan kimse memnun kalmadı.

Her büyücülük dalının baş eğitmeni kürsüye çıktı ve çoğunlukla sıkıcı geçen konuşmalarının ardından karşılarında toplanan *reveka* ve *revil*lere yemin ettirdi. Bu sembolik bir törendi ve gücümüz tükenene kadar Kayven için savaşacağımıza söz verirdik. Şifacılar diğer büyücülere göre kalabalık bir gruptu, bu yüzden son olarak yemin ettiğimizde en çok bizim sesimiz duyuldu. O an kendimi çok tuhaf hissettim; burada yıllar geçirdiğime, Akademi'yi bitirdiğime inanasım gelmedi.

Mezun olmak bu hisleri uyandırıyordu ancak balo onları *yaşamak* için doğru yer değildi. Zira yeminler edildikten sonra -öğrencilerin çoğu büfelerin başında ağzına yemek tıkarken- sponsorların arabaları arazinin girişinde görünmüş ve Akademi personeli onları karşılamak için yola koyulmuştu. Rahsan da beni daha sonra bulacağını söyleyerek peşlerine düşmüştü.

Yaklaşık on dakika sonra bahçedeki kalabalık iki katına çıkmıştı. Bahar Balosu üç gün sürerdi ve ilk gün yalnızca mezun olacak son sınıfların ve sponsorların katılmasına izin verilirdi. Diğer sınıflar ve aileler ise ancak sonraki günlerde katılabilirdi. Bu yüzden meraklı alt sınıflar odalarının pencerelerine doluşmuş, heyecanla gösterileri beklemeye koyulmuştu.

Gösteriler başarı sırasına göre gerçekleştirilirdi, önce izlenmek daha büyük iş ihtimali anlamına geldiğinden de öğrenciler yıl boyu kıran kırana

mücadele ederdi. Biz şifacıların böyle bir derdi yoktu, gittiğimiz her yerde bize ihtiyaç duyuluyordu. Bu yüzden rahat olacağımı düşünmüş, elimde ince bir kadeh dolusu içkiyle diğer şifacıların arasında durmuştum. Serafina, Matias ve Rahsan ailelerinin yanındaydı, gecenin çoğunda da bir arada olmayacaktık.

En azından ben öyle düşünüyordum, yanıldığımı Rimona beni dürttüğünde anlamıştım. "Sevgilin geliyor." demişti nar kırmızısı elbisesinin içinde. Sevgili olduğumuzu duyunca hiç şaşırmamış ve "O gece bir şeyler olduğunu anlamıştım." demişti yalnızca. Rahsan her gün birini kurtarmıyor ya da ben sabaha kadar başında bekleyip gözyaşı dökmüyordum sonuçta.

Arkamı döndüğümde Rahsan bana doğru yaklaşıyordu. Göz göze geldiğimiz anda gülümsemiş ve "Hadi." demişti. Şaşkınlıkla ona bakmıştım. "Nereye?"

Biriken kalabalığın ortasında ateş büyücülerinin en başarılı üç öğrencisi gösteri yapıyordu ve oraya gideceğimizi düşünmüştüm ancak "Babamların yanına elbette." demişti. "Onlara selam vermeyecek misin?"

"Şey...tabii." Aslında bu gece onlara yaklaşacağımı bile düşünmemiştim. Sonuçta Serafina ve Matias için durum buydu, neredeyse tüm geceyi birbirlerinden uzakta geçireceklerdi.

Ancak gergin bir gülümsemenin eşlik ettiği el sıkışmanın ardından orada kalmaya devam etmiştim. Asaran Zev'iv de yanlarındaydı. Baştan aşağı siyah giyinen ve lakapları olan *karga* gibi görünen Solomon ve Rahsan'ın aksine o yine açık renk bir takım tercih etmişti ve Rahsan'ın taktığına eş, yakut bir broş takmıştı. Ayrıca beni gördüğüne gerçekten sevinmiş, hoş göründüğümü söyleyerek iltifat bile etmişti.

Zamanla hissettiğim gerginlik azalmış ve onlarla gösterileri izlemiştim. Elbette pek konuşmamış, daha çok üçünün yaptığı yorumları dinlemiştim. Solomon Zev'iv aralarında en az konuşandı ancak ağırlığı fark edilmeyecek gibi değildi. Onun sözünün üstüne kimse konuşmuyordu. Ayrıca Rahsan karmaşık aile meseleleriyle işi gayet iyi ayırt edebiliyor, kullanılan teknik hakkında konuşurken Asaran'a laf sokmuyor ya da imada bulunmuyordu.

Orada görünmez olduğumu hissettiğim birkaç dakikanın sonunda bana döndü bir anda, "Üşüdün mü?" diye sordu. Tek elimle üst kolumu ovduğumu fark etmişti.

"Hayır." dedim şaşkınlıkla. Ancak beni dinlemedi ve elini belime yerleştirdi. Dokunduğu yerden tüm vücuduma doğru tatlı bir sıcaklık yayıldı, *benim için güçlerini kullanmıştı*. Ve ben de Serafina'nın gösterisine kadar o küçük, tatlı anın içinde kalmıştım.

Işık büyücülerinin gösterisi nefes kesiciydi, gözümü bile kırpmadan izlemiştim. Hareketleri tam bir uyum içindeydi ve güçleri sayesinde güneşi getirmişlerdi. Tam ortalarında ışıl ışıl parlayan, liderleri gibi görünen Serafina vardı ve izlerken imrendiğimi hissetmiştim. Kıskançlık değildi bu, daha çok özlem gibiydi. Sonuçta okurken kendimi o gibi hayal etmiştim.

Gösteri bittiğinde Zev'ivler pek bir şey söylememişti. Belki de Serafina yanılıyordu çünkü Solomon Zev'iv memnuniyetsiz görünse de arkadaşımdan nefret ediyor gibi durmuyordu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Rahsan ve Matias'ın sırası geldi. Elbette Usta Abram öncesinde onları bulmuş, son bir kez konuşmuştu ve isimlerini söylemeden önce bunun ilk defa denenen bir uygulama olduğunu duyurmuştu. Konuşması dikkatleri dağılmaya başlayan sponsorların hemen ilgisini çekmişti tabii, dans etmek ya da yemek yemek için ayrılan kalabalık tekrar bir araya gelmişti.

Gösterileri, adı üstünde *gösteriydi* ve görevdeki gibi öldürmek için, canice ve hızlı davranmaları gerekmemişti. Daha...*estetik* olmaları gerekiyordu ve şaşırtıcı bir biçimde bunu başarmışlardı. Önce Matias yerden kaldırdığı kayaları birbirleriyle tokuşturup parçalanmalarını sağlamış, ardından Rahsan onun üstünden atlayıp havalanarak yıldırımlarını serbest bırakmıştı. Beraber kasırga gibilerdi; şiddetli rüzgâr, uçan kumlar ve çakan yıldırımlar gibi. Ancak onları tam olarak izleyememiştim.

Çünkü Asaran Zev'iv yanıma gelmişti.

"Bunu söylediğimde bana kızıyor," demişti ve benimle konuşmasına o kadar şaşırmıştım ki başımı ona çevirmiştim. Onun gözleri ise gece

göğünde, Rahsan'ın üzerindeydi. "Ama onunla gurur duyuyorum."

Ne diyeceğimi bilemeyip samimiyetini anlamak istercesine onu incelemeye devam etmiştim. Rahsan yaşadıkları yüzünden onu sevmese de tanıştığımız ilk andan beri bana hatalarını telafi etmeye çalışan bir baba gibi gelmişti. Zamanı geriye döndüremezdi, hiçbir şeyin olmamasını sağlayamazdı ve bilemiyorum, belki de hatasının bedelini ödemişti. Evet, Rina masumdu ve Rahsan'ı doğururken ölmüştü ancak her şeyin suçunu Asaran'a atmak adaletli görünmüyordu. İkisi de henüz reşit olmuştu, hata yapmaya müsaitti ve yalnızca...*aşıktı*.

Belki fazla korkusuz ve cahillerdi ancak aşıklardı.

Asaran sevgilisini ve bebeğini aynı anda kaybetmiş, apar topar buradan yollanmıştı ve hatasının bedelini ağır ödemişti. Üstelik Solomon da Rahsan da duygusal tipler sayılmazdı, onlara dertlerini anlatabileceğinden şüpheliydim. Belki de bu yüzden konuşmak için beni, tamamen bir yabancıyı seçiyordu. Beni oğluna ulaşabileceği bir yol olarak görüyordu.

"Kararlı, azimli ve ne istediğini biliyor. Bir gün benden daha başarılı olacak."

Başını indirip bana baktığımda gülümsemiştim. "Umarım."

O sırada Rahsan'ın mor yıldırımlarının ışığı yüzümüze vurmu, Asaran'ın durgun ifadesini aydınlatmıştı. "Bir kız arkadaşı olacağını düşünmezdim, bunun için fazla...siyasetle ilgili. Umarım yanlış anlamamışsındır."

"Hayır, ne demek istediğinizi anlıyorum." Gülüşüm büyümüştü çünkü ona hak vermiştim. "Benimle tanışmasaydı muhtemelen olmazdı."

Cevabım karşısında muhtemelen kibirli olduğumu düşünmüştü ancak bunu kibrimden değil, kurguyu bildiğimden söylemiştim. "Evet." demişti o da. "Ergenliği asla evlenip çocuk yapmayacağı zırvalarıyla geçti, bana da kızardı."

"O zamanlar görüşür müydünüz?"

"Pek değil. Korindel'e yalnızca yılda bir kere, yazın gelirdim. Ziyaretlerimi sıklaştırmak, hatta buraya dönmek istiyorum. Artık yaşlanıyorum ve büyü gücüm azalıyor. Belki yerimi Rahsan devralır." Son cümlesi karşısında yüzüm hangi şekli aldıysa sesli bir biçimde gülmüştü. "Bunu pek istemiyorsun galiba?"

"Yani," demiştim utanarak. "Gelecek hakkında konuşmam doğru olmaz ama uzun süre orada kalmasını istemem." Gitmesini bile istemiyordum ancak kararlarını değiştirmemek için bunu pek dile getirmiyordum. Essen zor bir yerdi, bu yüzden en iyi büyücüler oradan gelirdi. Rahsan da bunca zaman hep en iyisi olmak istemişti.

Gösteri biz muhabbete dalmışken bitmişti ve öyle bir uğultu olmuştu ki içeriden gelen orkestranın sesini bile bastırmıştı. Usta Abram'ın yüzünün gülmesi de gösterinin iyi geçtiğini anlamamı sağlamıştı. Ancak Rahsan Usta Abram'ın yanında dikilip etraftaki tüm sponsorlara bunun *harika* bir fikir olduğunu anlatmak yerine gelip beni bulmuş ve tanıştıracağı insanların yanına gideceğimizi söylemişti. Beni bileğimden tutmuş peşinden sürüklerken Asaran Zev'iv'e zar zor veda edebilmiş ve dökülmeden önce kadehimi koyacak yeri son anda bulabilmiştim.

Solomon Zev'iv bir süre önce yanımızdan ayrılmıştı ve nerede olduğunu ancak Michael Sarfati'nin yanına gittiğimizde anlamıştım. Gidene kadar Rahsan bana bilmem gereken önemli detayları vermişti, ben de kalabalığın arasından geçerken hepsini aklıma kazımaya çalışmıştım.

Michael Sarfati, kızıla yakın kahverengi saçlara sahipti ve beklediğimden çok daha gençti. Beni sıcak bir gülümsemeyle karşılamıştı, el sıkıştığımızda ince uzun parmakları güçlü bir biçimde elimi kavramıştı ve soyadımı duyduğunda -yaygın bir soyad olmasına rağmen- birkaç soru sonrasında babamı tanıdığı ortaya çıkmıştı. Söylediğine göre Ipsal'da bir iki defa karşılaşmışlardı.

İlk başta beni neden onunla tanıştırmak istediklerini anlamamıştım. Çünkü bu adam gençti, büyü gücü yoktu ve ilk bakışta yardım edebilecek birisi gibi görünmüyordu. Ancak çok geziyor ve çok insan tanıyordu. Rahsan ve Solomon da tam olarak bu yüzden beni onunla tanıştırmak istemişti, panzehir bulmamda gerçekten yardımcı olabilecek insanlarla bağlantı

kurabilmem için. Üstelik zengindi, gerekli hammaddeyi bana istediği yerden bulup getirebilir ve işe yarayacağını düşündüğünde yatırım yapabilirdi.

Evet, Zev'ivler de zengindi -hem de Sarfati'yle kıyaslanamayacak kadar- ancak onlar daha çok Korindel'de nüfuz sahibiydi. Başka şehirleri gezmiyor, kimseyle bağlantı kurmuyor ve izole yaşıyorlardı. Sarfati'nin sağlayacağı imkanlar bu yüzden daha fazlaydı.

Biraz hoşbeş ve şakalaşmanın ardından Sarfati beni aklına yazdığını söylemiş, ardından Solomon Zev'iv ile el sıkışmışlardı. Elbette gösterisi için Rahsan'ı tebrik etmeyi ihmal etmemişti, omzunu güçlü bir şekilde sıktıktan sonra da yanımızdan ayrılmıştı. Ardından Solomon yorulduğunu söylemiş ve bizi yalnız bırakmıştı.

Buna çok memnun olmuştum elbette, sonunda nefes alabiliyor gibi hissetmiş ve başımı çevirip baktığımda Asaran'ın General Keiv'le konuştuğunu görmüştüm. Sonra da bakışlarımı mümkün olan en güzel şekilde süslenmiş bahçede, kalabalığın arasında gezdirmiştim. Serafina Cohenlerin yanındaydı, babası baştan aşağı beyaz giyinmişti ve yüz hatlarını kesinlikle ondan almıştı. Dışarıya karşı gülücükler saçıyor, *mükemmel aileyi* oynuyorlardı.

Matias da ondan farklı sayılmazdı. Babası gururlu bir tavırla kolunu omzuna atmıştı ve Usta Abram yanlarındaydı. Muhtemelen etraflarındaki kalabalığa Korindel ve Kayven'in geleceğinin Gorionlar sayesinde emin ellerde olduğunu falan anlatıyorlardı. Ne Gorionlar ne de Zev'ivler çocuklarının iş birliği içerisinde olmasını ya da haşa *birlikte* yönetmesini falan istemezdi elbette, ancak bu kadar insanın içinde sorun çıkaracak değillerdi. İtibar önemliydi.

Gözlerim arkadaşlarımın üzerinde, Rahsan'la Serfati değerlendirmesi yaparken bir anda gerildiğini ve duruşunu dikleştirdiğini hissettim. Yalnızca iki saniye sonra da böyle davranmasının sebebini fark ettim. *Mahil Ravi bize doğru geliyordu.*

Şehirdeki dört yönetici aileden biri olan Ravilerin yaşayan son üyesi, eskiden çok güçlü bir su büyücüsü olan Mahil Ravi. Hem de *ayağımıza*.

O an ne yapacağımı şaşırdım ve Rahsan'a baktım. Mahil Ravi tam karşımızda durduğunda saygılı bir tavırla başını eğerek ona selam verdi. "Bay Ravi."

Onu taklit ettim, Mahil Ravi de aynı şekilde karşılık verdi. "Bay Zev'iv. Nasılsınız?"

Tavrı kibar, sesi dingindi ve çok hoş konuşuyordu. Boyu kısaydı, benden bile kısa ve hatırladığımdan daha yaşlıydı. Elinde zarif, süs amaçlı bir baston taşıyordu; tutma yeri Ravilerin aile simgesi olan yılan başı şeklinde oyulmuştu. Siyah beyaz takımı şıktı, tam üstüne göre dikilmişti tüm bunlar birleştiğinde ona sempati duyduğumu fark etmiştim. Zaten aksi mümkün değil gibiydi. Mahil Ravi bilge bir adamdı ve su büyücülerine has duru bir enerjisi vardı.

"İyiyim, siz nasılsınız?"

Hafifçe başını salladı. "İyiyim, sizi tebrik etmek için gelmiştim. Gorion ve seni böyle görmek çok güzel, özellikle de çocukluğunuzu bilirken."

Rahsan güldü. Onda görmeye alışık olduğum alaylı ya da kendini beğenmiş gülümsemelerden biri değildi bu. Samimiydi. Saygılıydı. Muhtemelen Mahil Ravi'den zannettiğimden daha çok şey öğrenmişti. "Sizi epey yorduk, değil mi?"

"Bunun önemi yok artık. Mühim olan bu gece beraber çalışabilmeniz. Ahenk sizde olmayan, olacağını düşünmediğim bir şeydi."

"Yoksa Usta Abram'ın söylediklerine siz de mi inandınız?"

Elini *bırak bunları* der gibi salladı. "Abram yalnızca kendini kaptırdı. Bırakalım gecenin tadını çıkarsın."

"Öyle."

Ardından Mahil Ravi'nin mavi gözleri benim üzerime çevrildi. O ana dek konuşmalarını sessizce, yüzümde samimi bir gülümsemeyle dinlemiştim.

"Bu küçük hanım kim?"

"Aviva Malkin." Rahsan kolunu sahiplenici bir tavırla belime attı, sesinde gurur diyebileceğim bir ton vardı. "Kız arkadaşım."

"Öyle mi? Memnun oldum."

Hemen elimi uzattım ve eğildim. "Ben de öyle."

"Sizin gösteri yaptığınızı görmedim, henüz sıranız mı gelmedi?"

"Aviva şifacı, gösteri yapmayacak." Benden önce cevap vermesiyle beraber ikimizin de bakışları Rahsan'a çevrildi. Biraz sinir oldum çünkü Mahil Ravi konuştukça ondan daha çok hoşlanmış ve onunla kendim sohbet etmek istemiştim.

Ancak bunun için Rahsan'a kızmama gerek yoktu çünkü Mahil Ravi bizimle kalmaya devam etmiş ve mezuniyet sonrası planlarımı öğrendikten sonra benimle daha yakından ilgilenmişti. Özellikle de Rahsan panzehir bulmak için *aylardır* çabaladığımı söyledikten sonra. Bunu bulabildiği her fırsatta dile getiriyordu ve benimle gurur duymasından hoşlansam da utanmadan edemiyordum.

Mahil Ravi'yle tahmin ettiğimden daha uzun süre sohbet ettik. Bu meselenin peşini bırakmadı ve onun samimi ilgisini gördükçe ben de anlattıkça anlattım. Görüşebileceği bir eğitmenim olup olmadığını sordu, yüreğim ağzımda ona Bayan Miriam'ın yerini gösterdim. Mutlaka beni evine getirmesi için ikimizi çaya davet etti ve geldiği gibi kibar adımlarla yanımızdan gitti.

Yaşadıklarıma inanamadım ve bunu tanıdığım herkesle paylaşma ihtiyacıyla dolup taştım.

"Seni kesinlikle yanına alacak." dedi Rahsan, benim aksime rahat bir gülümsemeyle.

"Ciddi misin? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bu adamı çok sık görüyorum, aynı konseydeyiz hani. Daima lafa değil icraata bakar. Bu kadar azimli olmandan etkilendi."

"Ama..." dedim mutlu bir inanmazlıkla. "Sadece çaya davet etti."

"Daha detaylı konuşmak ve teklifini sunmak için. Onu neden aklıma getirmediğime şaşırdım, sanırım panzehir araştırmasına bu kadar ilgi duyacağını düşünmedim. Bu çok iyi oldu, Mahil Ravi herkesin yanında isteyeceği bir müttefiktir."

"Hemen politik düşünmeye başladın."

Söylenmem karşısında sırıttı. "Ne yapabilirim? Hayatımdaki her şey politik."

"*Ben* bile mi?"

"En başta değildin ama evet, artık sen bile."

"Artık?"

"Cohen ve Gorion ile aramda köprüsün. İnce, kırılgan ama *değerli* bir köprü."

Sözleri karşısında nasıl hissedeceğimi bilemedim. "Yalnızca kız arkadaşın olduğumu sanıyordum."

Ellerini belime koydu ve kimse görmeden hızlıca boynuma bir öpücük kondurdu. "Hiçbir zaman yalnızca bu olmadın."

Bazen fazla pragmatik olabiliyordu ama en azından lafı nasıl çevireceğini biliyordu. Kendimi ona teslim ederek gözlerimi kapattım. Onu özlemiştim çünkü birlikte doğru düzgün vakit geçirememiş, balonun tadını hiç çıkarmamıştık.

"Yapacaklarımız bitti mi? Artık dans edebilir miyiz?"

Başını tekrar kaldırdığında ifadesinden ne düşündüğünü anlayamadım ve caymasına izin vermeden "Dans *edeceğiz*." dedim. "Söz verdin."

"Biliyorum."

Gülerek elinden tuttum. "Öyleyse gidelim!"

Ancak hevesim kursağımda kaldı. Usta Abram Rahsan'a seslendi ve Rahsan birlikte olan ellerimizi kaldırarak benimkinin üstüne bir öpücük bıraktı. "Uzun sürmeyecek."

Ona inanmadım fakat yapabileceğim bir şey yoktu. Üzüntümü tatlılar arasında boğularak geçirmek istiyordum. Tam olarak bunu yapmak için içeri giriyordum ki kapıda birisi bana yetişti. "Oh be! Asla serbest kalamayacağım sandım!"

"Serafina!" Hemen ona sarıldım ve birlikte artık daha az kişinin dolaştığı açık büfeye doğru ilerledik. Onu görmekten en az onun kadar mutlu olmamdan hoşnut bir şekilde ailesi hakkında söylendi, ben de Rahsan hakkında söylendim. Yani daha çok Usta Abram hakkında. "Birlikte dans edecektik ve onu çağırdı. Ondan da projesinden de nefret etmeye başlıyorum artık."

"*Artık* mı?" Güldü. "Biraz erken davranmamış mısın?" Ona cevap vermek üzereydim ki eline üstüne çilek yerleştirilmiş bir kek aldı, yüzü de aniden durgunlaştı. "Birlikte dans edecektiniz demek...*Burada* mı?" *Herkesin ortasında, sizi görebileceği bir yerde?*

"Affedersin. Ben de gelmiş sana söyleniyorum."

"Tabii ki söyleneceksin. Sakın aşırı düşünceli davranmaya çalışıp dans etmekten vazgeçmeye falan kalkma! Fırsatın varken bunu kullan."

Elbette bunu söylerdi ancak ben çoktan biraz suçlu hissetmeye başlamıştım bile. Bu yüzden konuyu o ve yasak aşkından uzaklaştırmak için Michael Sarfati'den bahsettim. Anında morali düzeldi, benim adıma çok sevindi ve bir yandan ufak çığlıklar atarken diğer yandan bulabildiğimiz her şeyi mideye indirdik.

Sohbet ederken birbirimize o kadar dalıyorduk ki etrafımızda olan bitenden haberimiz olmuyordu, bu yüzden Rahsan ve Matias birlikte yanımıza gelene kadar onların salondan içeriye girdiklerini bile fark etmedik. Sonra

Matias'ın hızla Serafina'nın yanağına bir öpücük kondurduğunu fark edip şaşkınlıkla donakaldım, eş zamanlı olarak bir kol belime dolandı.

"Gelmişsiniz!"

Rahsan neşeli karşılamam karşısında gülümsedi. "Evet. Sana bir dans sözüm olduğunu unutmadım."

O an onu karanlık bir koridora çekmek ve nefessiz kalana kadar öpmek istedim. Ancak göz temasımızı bozdu, dudaklarındaki gülümsemeyi sildi ve bakışlarını doğrudan Matias'a çevirdi. "Siz de dans etmek istiyorsanız bu en iyi fırsatınız. Babalarınız dışarıda ve dikkatler bizim üzerimizde olacak. Bunu *kullanın*."

Serafina ve Matias bir an şaşkınlıkla birbirine baktı. Sonra Matias "Tabii ki gizli saklı aşk yaşamayı en iyi bunlardan öğreneceğiz." diye mırıldandı.

Rahsan kaşlarını kaldırdı. "Bu *öğrenen* halin mi?"

"Ne yapmamızı bekliyorsun?"

"Bir an önce gidin. Hem size tahammül edemiyorum hem de burada durdukça fark edilme ihtimaliniz artıyor."

Haklıydı. Bu yüzden Matias kalıp ona laf yetiştirmek ya da söylediğini yapma ikileminde çok kalmamış ve Serafina'ya "Önden sen." demişti. Arkadaşım o kadar mutlu olmuştu ki giderken gülücükler eşliğinde bana öpücük atmış, elbisesine bile aldırmadan koşmuştu.

Salondan çıkmalarını izlerken "Kabul et." dedim gülerek. "Onları seviyorsun."

Gözleri büyüdü. "Mümkün değil."

"Seviyorsun seviyorsun."

"Gerçekten mümkün değil. Onları *sevebilmek*," Bu sözcüğü tiksintiyle söyledi. "Benliğimi çiğnemek olur."

"Tamam, erkenci davrandım. Sana biraz daha zaman vereceğim."

"Bunu sadece onlara ufak bir tüyo vermemden mi çıkarıyorsun? Eğer öyleyse bir daha asla yapmam. Yanımızdan gitmeleri içindi sadece."

"Hayır hayır! *Lütfen* yap."

Sırıttı ve beni elimden tutarak pistin ortasına çekti. Dans eden birkaç çift daha vardı. Hatta-

"Şu gelenler Bayan Miriam ve General Keiv mi?"

Şaşkın sesim karşısında bir an baktığım yere baktı ama sonra tekrar başını bana doğru çevirdi. "Kimin umurunda? Bana tekrar aynı şekilde lütfen demeni istiyorum sadece."

"Aslında, şu anda senin bana bunu demen ve önümde eğilmen gerekiyor."

Sırıtışı büyüdü ancak dediğimi yaparak önümde eğildi. Elimi öperken bakışı karşısında neredeyse aklımı yitirecektim. "Aviva, bu dansı bana lütfeder misin?"

Dizlerimi kırdım ve reverans yaptım. "Elbette."

Küçük oyunumuz çok hoşuma gitmişti ancak beni belimden tutup kendine çektiği anda ciddileşmiştim. Çünkü o da ciddileşmişti. Bakışları yoğunlaşmış, orkestra yeni bir parça çalmaya başladığında elimi avcunun arasına almıştı. Bir süre hiç konuşmamıştık, yalnızca salon ışının altında daha büyüleyici görünen kehribar gözlerine bakmıştım.

Sonra daha fazla dayanamamıştım. "Dans etmeyi sevmeyen birisine göre oldukça iyi dans ediyorsun."

Dalga geçmiyordum. Hareketleri güçlü ama zarifti, karşısında beynim erimişken beni nasıl yönlendireceğini çok iyi biliyordu.

"Sevmediğimi söyledim sonuçta, bilmediğimi değil."

Sırıtışı bazen sinir bozucu olabiliyordu ancak o an sadece öpme isteği uyandırıyordu. Bu da beni korkutuyordu. Onun da beni sürekli öpmek istediğine dair güçlü şüphelerim vardı ancak bazen ondan daha beter oluyordum sanırım.

"Peki neden sevmiyorsun? Ya da şöyle sorayım: Tüm Zev'ivler asosyal olmak zorunda mıydı?"

"Asosyal değilim, seçiciyim. Ayrıca tüm Zev'ivler'in asosyal olduğunu nereden çıkardın?" Beni etrafımda döndürdü. "Asaran'la tanışmadın mı?"

"O dans etmeyi sever mi?"

"Çok. Birini bulmamasına şaşırdım."

Sesinde onu çapkın bulduğunu belli eden bir ton vardı ancak bunu umursamadım. "Yani sen ona çekebilirdin ama soğuk ve mesafeli Solomon Zev'iv'e mi çektin?"

Kaşlarını çattı. "Böylesini tercih ederim. Hem ne yapmaya çalıştığını biliyorum, seni onunla konuşurken gördüm. Uyarmak için gecenin sonunu bekleyecektim ama-"

"*Uyarmak* mı? Ne için uyarmak?"

Hareketleri belirgin bir şekilde yavaşladı ve burnundan sinirli bir nefes verdi. "Onunla *konuşma* Aviva. Seni kandırmasına ve zavallı yalnız baba rollerine inandırmasına izin verme."

"Rol yaptığına mı inanıyorsun?"

"Dahası, bunu *biliyorum*."

"Nasıl?"

Durdu. Belimdeki elini çekti ancak elimi bırakmadı. "Çünkü tek derdi vicdanını rahatlatmak. Benimle aile olmaya çalışmıyor, yeni kuracağı aileye karşı çıkmamı sağlamaya çalışıyor sadece."

"Ne?"

Gülümsedi. Alayla. *Acıyla*. "Evet. Yeniden evleniyor. Buraya *benim* için geldiğini düşünmemiştin, değil mi? O bencil biri. Benden daha bencil. Bu huyumu ondan almışım, hâlâ ona daha fazla benzememi istiyor musun?"

Kalbim sıkıştı, onu böyle görmeye dayanamadım ve o an, belki o gün yaptığım en mantıklı hamleyi yaptım. "Hadi yalnız kalabileceğimiz bir yere gidelim."

Nefesini verdi. Karşısında kim olduğunu hatırlamış gibiydi. "*Lütfen*."

❊

merhabalar!

biliyorum, gecikti ama iki bölüm uzunluğunda bir bölümle geldim karşınıza.

ve maalesef diğer bölüm son üç bölüm 1k oy olmadan gelmeyecek. sınır koymaktan NEFRET ediyorum ama unutuluyor.

bol bol yorum bekliyorum.

çok çok sevgiler,

Sareinn.

27. TENİMİ OKŞAYAN RÜZGÂR GİBİ

öncelikle uzun bir aranın ardından hepinize merhaba!

bilmeyenleriniz için mutlu haberi vereyim, YAN KARAKTER KİTAP OLUYOR!

bu süreçte benimle olan, desteğini ve güzel sözlerini esirgemeyen herkese teşekkür ederim.

biliyorum, bölümler gecikti ki bunun hakkında söyleyeceğiniz her şeyde haklısınız. ancak bu konuda benim de size söylemek istediğim birkaç şey var.

*birincisi, kitabın **tüm kurgusunu** değiştirmem gerekti. bunun neden bir gereklilik olduğunu ileride açıklamak isterim ancak şimdi burası ne yeri ne de zamanı. sizden tek istediğim, böylesinin hepimiz için en iyisi olduğunu bilmeniz ve bana güvenmeniz.*

buna bağlı olarak da sadece bu bölümün kalan yarısını yeniden yazdım ve ilk halinde yarım bıraktığım sahneyi uzattım.

Yan Karakter hâlâ üç kitap olacak ki ilk kitabı aslında bitirmiş bulunuyoruz. Sadece ben orijinal olarak planladığım şekilde ilerlemeyeceğim ki bunu ilk başta bir felaket olarak değerlendirsem de sonra aslında en iyisinin böyle olacağına karar verdim. Tüm bu süreci bir gün sizinle daha detaylı konuşmak ve anlatmak isterim ki birçoğunuzun bana hak vereceğini de düşünüyorum zira kendimden çok okurlarımı düşünerek verdim bu kararı.

bu açıklamayı da size gerçekten değer verdiğim için yapmak istedim. çok çok teşekkür ederim hepinize, size ve sabrınıza hayranım. bir gün her birinizle tanışmayı da can-ı gönülden isterim.

*ikinci olarak, kitabı editöre teslim etmeden önce bazı isimlerde değişikliğe gittiğimi belirtmek isterim. bir kısmını daha önceden de söyledim ancak burada da belirteyim zira **bundan sonra** kitapta böyle geçecek :*

*Amphis (Akademi'nin olduğu şehir) artık **Korindel**.*

*Malachi ve enochlar artık okunduğu gibi, yani **malaki** ve **enok** şeklinde yazılacak.*

*Zion'un ismini **Zeon** olarak değiştirdim.*

*Ve karışıklık olmaması için Essen de **Esren** olarak geçecek.*

Çok önemli değişiklikler değil ancak gördüğünüzde şaşırmayın diye eklemek istedim.

*Söyleyeceğim son şey, diğer bölümün **25 Ekim Cumartesi 22.00**'da sizlerle olacak olması.*

Çok çok sevgilerimi yolluyor ve iyi okumalar diliyorum <3

❋

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Çatıda hava daha soğuktu ve esen rüzgâr çıplak omuzlarıma vuruyordu. Önüme savrulan dalgalı bir saç tutamını alıp kulağımın arkasına sıkıştırdım ve başımı çevirip Rahsan'a baktım. "Ne gibi?"

Omuz silkti. Şimdi dans pistinde olduğundan daha iyi görünüyordu ancak alaylı gülümsemesi benim karşımda işe yaramıyordu, hâlâ üzgün olduğunu anlayabiliyordum. "Bilmem. Asaran'ın aslında göründüğü gibi olmadığını, ikinci bir şansı veya yeniden evlenmeyi hak ettiği gibi şeyleri. Pardon, *evlenmeyi*. Annemle hiç evlenmemişti."

Birkaç saniye sessizliğin aramıza girmesine izin verdim, sonra tüm vücudumu ona doğru çevirdim. "Hayır, söylemeyeceğim." Yavaşça yüzünü

avuçlarımın arasına aldım, başını eğerek gözlerimin içine baktı. Saçları bozulmuştu ve esen rüzgârın etkisiyle savruluyordu. "Rahsan, niyetim hiçbir zaman seni baskı altında hissettirmek değildi. Eğer sürekli bir şeyleri düzeltmek zorunda hissediyorsan...Özür dilerim. Aile hassas bir konu ve kimse yaşamadan bilemez. Ben de bilmiyordum ve-"

Söylediklerimi dinlerken bakışlarını gözlerimin arasında gezdirdi, ardından susturmak için öptü beni. Tutkulu değildi, yalnızca dudaklarımızı birleştirmişti. "Nereden bilecektin ki?" dedi ayrılırken. "Ayrıca baskı altında hissetmemin seninle bir alakası yok, *benimle* var."

Hâlâ kollarının arasındaydım ve artık üşümüyordum. Yüzündeki ellerim omuzlarına düşmüştü. Ancak söyledikleri rahatlatsa da tam olarak ikna edememişti beni. "Nasıl yani?"

"Sen..." dedi kararsız bir sesle. "Daha önce tatmadığım türden bir huzur gibisin. Etrafınla uyumlusun, seviliyorsun, bir *bütünsün*. Çevrendeki herkese mutluluk veriyorsun. Hayatın sakin, tüm kavgalarını benimle ediyorsun." Durdu. Devam edip etmemek konusunda kararsız görünüyordu ve ben de ona zannettiği gibi olmadığını söylemek istiyordum. Bütün falan değildim; aksine, parçalarımı sığdırmak için didinmiştim. "Ben senin gibi değilim. İnsanlara güvenmiyorum, onları yanıma yaklaştırmıyorum ve aile hayatımı görüyorsun. Sana her baktığımda, seni nasıl hak ettiğimi düşünüyorum ve sana layık olmaya çalışıyorum Aviva. Eğer-"

Bu sefer ben öperek susturdum onu, ayrıldığımda gözlerimde yaşlar birikmeye başlamıştı. "Çabalaman güzel bir şey." dedim dudaklarımda zorlama bir gülümsemeyle. "Ama bu çaba benim için değil, kendin için olsun. *Layık olmak* ne demek? Rahsan sen..." Durdum ve nefesimi verdim. Bu konuşma aniden benim için fazla duygusal hale gelmişti. "Sen benim *her şeyimsin.* Bu kulağa fazla klişe ya da ne bileyim, samimiyetsiz gelebilir ama gerçekten öylesin. Bunu nasıl anlatabilirim ki?" Kelimeler dudaklarımdan aceleyle çıkıyor, sanki konuşmazsam araya girecek ve bir daha asla bunları söyleme fırsatım olmayacakmış gibi hissediyordum. Oysa araya girmeye çalışmıyor, yalnızca dinliyordu ve bakışlarını gördükçe kalbim daha da hızlı atıyordu. "Beni bütün yapan *sensin*."

Öyleydi gerçekten. O olmasaydı asla ait hissedemezdim bu yere, kalbimin varlığından bihaber gezerdim.

İtirafımla bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Aşağıda balo ve gösteriler devam ediyordu ancak onları duymak için fazla yüksekteydik. Dans pistinden ayrıldığımızda Rahsan beni bahçede kuytu bir köşeye çekmiş, yeterli gelmeyince belimi kavradığı gibi çatıya çıkarmıştı. Burada tamamen yalnızdık ve aşağıda ne olup bittiği önemsizdi.

"Buna inanmakta zorlanabilirsin ama gerçekten beni bütün yapan sensin. Senden önce bir şeyler hep eksik gibiydi." *Burayı o kadar sevmiyordum bile.* Hep neresi olduğunu bilmediğim bir yere dönmek istiyordum. O buraya attığım çapa, gittikçe derinleşen köklerim gibiydi. Şimdi onsuz hiçbir yere gidemezdim. Aksine, onun için *kalabilirdim*. Beni buraya ait yapabilirdi. *Önceden sadece bir kitap karakteriydi, kâğıt ve mürekkepten ibaretti. Nasıl her şeyim haline gelebilmişti?*

"Hayır." Dikkatle yüzümü inceledi, sesi de bakışları gibi yumuşacıktı. "İnanmakta zorlanmıyorum çünkü ben de öyle hissediyorum. Böyle hissedebileceğime *ihtimal* bile vermezdim ama Aviva, sen tanıdığım en inanılmaz insansın zaten." Tek eliyle yüzümü avuçladı, gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaşırken gülümsedim ve başımı eline doğru yasladım. "Senden önce Akademi'yi çoğunlukla zaman kaybı olarak görür, bir an önce bitsin isterdim. Şimdi zamanı durdurmaya çalışıyorum."

Gözlerimi kapattığım anda bir damla yaş aktı yanağımdan. "Ben de." diye fısıldadım. Ondan önce, özellikle de buradaki ilk yılımda ne yapacağımı şaşırmış haldeydim ve gelecek beni korkutsa da zaman hızlı aksın isterdim. Kitap bittiğinde eve döneceğimi düşünürdüm çünkü, oysa bu hiçbir zaman inandırıcı bir fikir değildi. Şimdi ben de onun gibi zamanı durdurmaya, kalan kısacık zamanımızı dolu dolu geçirmeye çalışıyordum. Ne yaparsam yapayım yetmeyecek gibi geliyordu.

"Hep böyle olur zaten." dedim hayal kırıklığıyla. Gözlerimi göğsüne indirmiş giydiği cekete bakıyordum, hırsım *her şeyeydi*. "Ne zaman bir şeyler yolunda gitse, güzelleşse tam o anda sonu gelir. Arkadaşlarım ilişkimizi öğrenmişti, bir şekilde anlaşmaya başlamıştınız ve şimdi hepiniz başka yerlere gideceksiniz."

"Şş..." Şiddetlenen gözyaşlarımla birlikte bana sarıldı ve başımı göğsüne yasladı. Günlerce bunu düşünmeyi ertelemiştim. Ara ara çatlaklardan süzülüp beni üzmüştü elbette, ancak hiçbir zaman zihnimi ele geçirmesine izin vermemiştim. Bu gerçek oradaydı ama sindirmeye uğraşmamıştım. Şimdi en olmaması gereken anda patlak veriyordu ve...

"Özür dilerim." Başımı göğsünden ayırdım ve ondan biraz uzaklaşırken sakinleşmeyi denedim. "Buraya senin için geldik ve ben çocuk gibi davranıyorum."

"Ve?" Başparmağıyla gözyaşlarımın yüzümde bıraktığı izleri temizledi, hafifçe kaşlarını çatmıştı. "Bunda bir sakınca yok. Hepsi birbiriyle bağlantılı zaten. Ben güle oynaya mı gidiyorum sanıyorsun?"

"Neden gidiyorsun öyleyse?" Sesim istediğimden daha sinirli çıkınca kendimi dizginleyip "Vazgeçirmeye çalışmıyorum." diye devam ettim. "Anlamak istiyorum sadece."

Esren, Kayven'in en doğusunda yer alıyordu ve oradaki geçit şehre çok yakındı. Bu yüzden nüfusu azdı, gelişmemişti ve harabe haldeydi. Yıllar boyu defalarca yıkıldığından bazı şeyleri olduğu gibi bırakmaya karar vermişlerdi. Halkı fakirdi, onlara yardım götürebilmek için diğer şehirlerdeki insanlar daha fazla vergi ödüyordu ve daha yüksek maaş alsalar bile büyücüler oraya gitmek istemiyordu. Rahsan gibi kendisini geliştirmeye odaklı ve takıntılı bir şekilde fikirlerine bağlı olanlar hariç elbette, ki bu da sayılarının *epey* az olduğu anlamına geliyordu. Bu sefaleti neden istediğini anlamıyordum.

"Çünkü bize en çok orada ihtiyaç var." dedi parmakları kurumuş olsa da hâlâ yanaklarımı okşarken. Dokunuşundaki şefkatin aksine yüzü ciddiydi. "On yedi yaşımdan beri hep oraya gitmek istedim, ardından diğer sınır şehirlere. Ophir ya da merkezdeki diğer güvenli yerlere değil. Görmek istedim. Hedefim hiçbir zaman sadece Korindel değildi. Sorunumuz aynı ve çözümlerimiz yetersiz. Oturduğum yerden sayfalar dolusu fikir üretebilirim ama gidip görmediğim sürece bu çaba ne kadar işe yarayabilir? Ne kadar samimi olabilir?"

Gözyaşlarım bir kere daha yanaklarıma hücum etti ve bu sefer çirkin bir gülümseme de onlara eşlik etti. Saçlarımın dağıldığını ve yüzümdeki pudranın mahvolduğunu biliyordum, muhtemelen berbat görünüyordum ama ağlamayı kesemiyordum çünkü *hissetmeyi* bırakamıyordum.

Bu yüzden ona bir kere daha sarıldım ve yüzümü göğsüne bastırırken her şeyin koca bir hata olduğunu düşündüm. Buraya gelmemin ya da onu sevmemin değil elbette, onun *kötü adam* olarak yazılmasının. Bu hatadan da öte, korkunç bir şaka gibi hissettiriyordu ancak güldürmüyordu. *Çünkü Rahsan Zev'iv umursuyordu.* Kayven'in sorunlarını tanıdığım herkesten daha fazla umursuyordu ve onları çözmeyi öyle takıntı haline getirmişti ki orijinal kurguda pek bahsedilmeyen delirme sürecine dair fikirler oluşmaya başlamıştı bile zihnimde.

"Yine de...orası tehlikeli." dedim bir umut. Onu vazgeçiremeyeceğimi biliyordum. Matias ve Serafina'nın bahsettiği *delice* fikirler her neyse bunun Esren'i de içerdiğini, zihninin en ücra köşelerine kadar kazındığını biliyordum. Bunu çözmek zor değildi, orijinal kurguda da Esren'den geldikten sonra daha dengesiz, daha ısrarcı davranmaya başlıyordu ve sonra Şehir Konseyini hepten yok sayıyordu. *Ayak bağı,* diyordu onlara. Takıntısını daha fazla gizleyemiyordu.

Bu sonradan ortaya çıkan bir şey değildi, Rahsan hep biraz takıntılıydı. Bunu şimdi, onu çok sevsem de inkâr etmiyordum. Bazen bana küçük ipuçları veriyordu, biraz daha vaktimiz olsa bunu daha çok göreceğimi biliyordum. Sadece şimdi ilişkimiz yeniydi ve bu süreyi birbirimizin daha iyi yanlarını tanımaya çalışarak geçirmiştik. Rahsan'ın berbat uyku alışkanlıkları beraber uyumaya başladığımızdan beri biraz olsun düzelmiş, gözlerinin altındaki morluk gözle görülür biçimde azalmıştı. Artık kütüphanede kafa patlatmıyor, oradaki her şeyi okumaya yemin etmiş gibi sabaha kadar bir düzine mum bitirmiyordu. Benimleydi, *dikkati dağılmıştı.*

Üstelik kaybetme korkusu olan bir insandı, öğrendikten sonra onu daha az seveceğimi düşündüğü hiçbir şeyi benimle paylaşmıyordu ve fikirlerinin de bu kategoriye girdiğine inanıyordum. Onu ne zamana kadar sevebileceğimi sormuştu bana, kaybetmemek için elinden gelen her şeyi yapacağına emindim. Takıntılarından birisi de *bendim*.

"Her yer tehlikeli." dedi kollarını daha sıkı sarıp saçlarıma bir öpücük bırakırken. "Hiçbir yerde güvende değiliz."

"Ama orada *hiç* güvende değilsin."

"Bir şey olmayacak. Dikkatli biriyim, biliyorsun."

Ses tonu rahatlatıcıydı. Benimle alay ya da flört etmediği, bunun gibi ciddi konuları konuştuğumuz zamanlarda çok güven verici oluyordu fakat bu sefer ona inanamıyordum. Orijinal kurguda sağ salim buraya döndüğünü bilmek bile beni rahatlatmıyordu çünkü zaten uzun zamandır hiçbir şey ona göre gitmiyordu. Belki de haddinden fazla tutunuyordum ona, normal insanlar böyle yaşamıyordu. Sahi bunu nasıl yapıyorlardı? Buraya geldiğimden beri orijinal kurguyu hatırlamaya çalışmak öyle sıradan hale gelmişti ki kitap bittiğinde ne yapacağımı bilmiyordum. *Tabii hâlâ burada olursam.*

Off.

Anı yaşamak inanılmaz zorlaştığında derin bir nefes aldım ve olumlu herhangi bir şey düşünmeye çalıştım. Mesela...bu sefer *ben* olacaktım yanında. Yani, olabildiğim kadarıyla. Esren'de bir Akademi yoktu, bu yüzden Bayan Miriam'dan referans mektubu yazmasını rica ederek oraya gidemez ya da şifacı olarak orada görevlendirilmeyi isteyemezdim. Esren'de yaralanmalar ağır olurdu ve hiçbir çaylağı ayaklarının altında istemezlerdi. Korkunç bir yer olsa da onun için oraya gitmeyi *düşünmüştüm* ancak daha bu gece Mahil Ravi beni evine davet etmişken Rahsan'ın buna hayatta izin vermeyeceğini biliyordum. Yine de mektuplaşacaktık. Birkaç gecedir günlerimiz azaldığı için bunu konuşuyorduk ve daha hızlı haberleşebilmemiz için Rahsan bir kuzgun eğiteceğini söylüyordu. Bu bir şeyleri *değiştirmeliydi*. Tamamen yalnız olacak değildi.

Ayrıca henüz ailesiyle konuşmamış olsa da Matias'ın Esren'e gitme fikrini ciddi biçimde düşündüğünü biliyordum. Eğer yanında olursa belki Rahsan uç düşüncelere sahip olmaz ya da fikirleri Matias için daha anlaşılabilir olurdu. Sonuçta kitapta Matias Korindel'den ayrılmıyor ve Rahsan'ın gördüğü hiçbir şeyi görmüyordu. Bu sefer birlikte çalışabilir, döndüklerinde Konsey'i ikna edebilirlerdi.

Rahsan içimdeki çatışmayı fark ederek "Bu fikirden hoşlanmadığını biliyorum." dedi. "Ama gitmek *zorundayım*. Eğer gitmezsem bir geleceğimiz olmayabilir."

Anlamayarak kaşlarımı çattım. "O ne demek?"

"Bu dünyanın sonu yaklaşıyor, Aviva. Bunu görebiliyorum. Bir çocuğumuz olursa benden daha güçsüz olacak, sonra ben yaşlanacağım ve güçlerimi kullanamayacak hale geleceğim. Torunlarımız? Onlar daha da güçsüz olacak. Daha fazla insan ölecek, geçitleri şimdi koruduğumuz kadar koruyamayacağız bile. Önceden tek kişinin öldürebildiği *malakiyi* şimdi üç kişi ancak öldürebiliyoruz. Bu yüzden çözüm her neyse bunu önce Esren'de bulmalıyım. Orası kadar sıkıntılı bir şehrin problemlerini dahi çözebilirsem, tüm Kayven'in problemlerini çözebilirim." Yüz ifademdeki değişimi görünce "Sürekli bunlardan bahsederek canını sıkmak istemiyorum." dedi ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Ama beni anlamazsan, arkamda olmazsan aklım hep sende kalır."

Başımı hafifçe salladım ve ona tekrar sarılırken "Seni anlıyorum." dedim. Hiçbir zaman şimdiyi yaşamamıştı, aklı hep gelecekteydi. Bu sorunları fark ettiğinden beri doğru düzgün uyuyamıyordu muhtemelen, tüm yükü sırtına almaya çalışıyordu. Bir keresinde ona herkesi tek başına kurtaramayacağını söylemiştim, birinin en azından yol göstermesi gerektiği karşılığını vermişti. Üstelik şehrin yönetim konseyindeydi, *o* yapmazsa kim bunu yapabilirdi?

Birkaç saniyelik sessizlikte ikimiz de duygularımızı biraz olsun sindirmeye çalıştık. "Belki de annen sana *merhametli* anlamına gelen bir isim vererek çoktan kaderini çizmiştir." dedim. "Sonuçta merhametli olmasan neden doğmamış çocuklarımızı ve buradaki insanları düşünerek bunca zorluğa katlanmayı seçecektin ki?"

Bana karşı çıkmasını bekledim ancak yumuşak bir şekilde saçlarımı okşarken "Belki de." dedi. Sesi benimki gibi düşünceliydi. Ellerimle sırtında desenler çizerken vücudunu biraz daha bana yasladı ve enerjisi fark edebileceğim ölçüde sakinleşti. "Asaran konusuna dönecek olursak..." dedim çekingen bir sesle. Bu meseleyi açıp onu yeniden germek istemiyordum fakat tamamen kapanmış gibi de hissetmiyordum. "Seni belli

bir şeyi yapman ya da belli şekilde davranman için zorladığımı düşünme. Ben yalnızca iyiliğini istiyorum ve eğer bir şeyleri abartıyorsam ya da seni anlamadığımı düşünüyorsan...Söyle bana." Başımı kaldırdım ve yüzüne baktım. "Kendin için iyi olan şeyi anlayabilecek olgunluktasın ve eğer onu hayatında istemiyorsan almak zorunda değilsin."

Burnundan nefes vererek güldü ve beni öpmek için eğildi. Bu sefer gözlerimi kapatarak dokunuşunun tadını çıkardım. "Biliyorum." dedi ayrıldığımızda. "Ama Asaran hakkında benim gibi düşünmediğini de biliyorum. Dökül bakalım."

"Emin misin? Yani aile hassas bir konu ve ben karışmak-"

"Karışmanı istemeseydim hiç sormazdım Aviva."

"Pekâlâ." Gözlerimi kaçırdım ve konuşmadan önce dudaklarımı ıslattım. "Söylediğin gibi bencil bir insan olabilir ama tamamen samimiyetsiz olduğunu da düşünmüyorum."

Kaşlarını çattı. "Hangi konuda?"

Daha az önce ona istediğini yapmasını söylemişken şimdi kendi düşüncelerimden bahsetmek zordu ama kararlı bakışı karşısında hiç şansım yoktu. "Bence seninle gerçekten gurur duyuyor." Gözlerini küçümser bir tavırla kıstığında "Buna hemen inanmak zorunda değilsin." diye devam ettim. "Sadece bunun için zamanınız varken peşin hükümlü hareket etme bence. Sana saçma gelebilir ama ben gerçekten seni daha çok tanımak istediğine inanıyorum."

"Elbette buna inanıyorsun." dedi bezgin bir sesle. Benim nasıl bir insan olduğumu kabullenmişti. Şirince sırıttım. "Ona bir şans vermem gerektiğini mi söylüyorsun yani?" diye sordu.

Hemen başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, ne yapmak istersen onu yapmanı söylüyorum. Hemen bir karar vermek zorunda değilsin."

Tek kaşını kaldırdı. "Bunun bir *ama*sı var gibi hissediyorum?"

"Ama..." dedim gülerek. "Esren'de onu daha çok göreceğin de bir gerçek. Zihninde sürekli onunla savaşmak seni yıpratır. Onu hayatına almak ya da affetmek zorunda değilsin ama bir şekilde bunu senin için daha katlanılabilir hale getirmelisin. Orası zaten yeterince zor olacak."

Birkaç saniye söylediklerimi düşündü. Ardından, "Haklısın." dedi.

Şaşkınlıkla geriye doğru çekildim. "*Haklı* mıyım?"

Güldü ve beni tekrar kendisine yaklaştırdı. "Evet. Benim iyiliğimi düşünüyorsun ve mantıklı konuşuyorsun. Buna neden katılmayayım ki?" Tam dudaklarımızı birleştirecekken durdu. "Artık dönelim mi?"

Biraz şaşırsam da "Şey, olur." dedim. *O öpücüğü gerçekten beklemiştim.*

"Aşağıya değil. Daha fazla insan görecek tahammülüm kalmadı ve eteğinin aramıza girmesi sinirimi bozuyor." Kaşlarımı kaldırdığımı fark ettiğinde "Yanlış anlama, güzel görünüyor ama işlevsel değil." diye devam etti, oysa şaşırdığım bu değildi.

"Bir dakika, odama dönmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Evet, neresi olursa. Gerçi elbisenden kurtulmak istiyorsak senin odan daha doğru olur."

Bakışlarımı korkuluklara doğru çevirdim, sesim kaygılıydı. "Ama balo? Babanlar?"

Benim aksime rahat bir tavırla omuz silkti. "Babamı tanıyorsam çoktan gitmiştir. Eğer aşağıda yapacağın bir şey kaldıysa..."

"Hayır." dedim hemen. Saatlerdir topuklu ayakkabıların üstündeydim, gürültü ve insanlar beni de yormuştu ve yemekler bile oraya dönmem için yeterli bir sebepmiş gibi görünmüyordu. Böylece odama indik, Rahsan arkasından kapıyı kapatır kapatmaz homurdandı. "Penceren açıkmış işte, neden seni taşımama izin vermedin?"

Yatağıma oturup ayakkabılarımı çıkarırken ona baktım. "Pencerem ön tarafa bakıyor! Herkes bizi mi görseydi yani?"

Omuz silkti. "Zaten sevgili olduğumuzu biliyorlar."

Küpelerime uzandım. "Bu onlara dedikodusu malzemesi vereceğimiz anlamına gelmiyor. Hem bu etekle hayatta pencereden geçemezdim. Ayrıca uçmaktan hiç hoşlanmıyorum ve biraz *sıradan* davranmak seni öldürmez Rahsan."

Gelip yanıma otururken, "Zamanımız kıymetli." dedi. "Özellikle şimdi daha kıymetli."

Ellerinin sırtımda gezindiğini fark ettim. Omzumun üzerinden dönüp ona bakarken de "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Oyunbaz bir tavırla karşılık verdi. Nazik dokunuşlarını elbisemin arkasındaki iplerde hissettim. "Elbiseni çıkarmana yardım ediyorum."

Önüme dönerken kıkırdadım. "Ondan gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?"

"Etmiyorum. Sadece üzerinde değilken daha çok seveceğimi düşünüyorum."

Kısa bir süre sonra karşısında yalnızca korsem ve iç etekle kaldım. Eteğini kalçamdan aşağı doğru sıyırırken önümde diz çöktü ve bacağımı öptü. Tüm vücudumu sıcak bastı, bu kadarla kalmayacağını anladım.

Birkaç gecedir öpüşüp biraz daha ilerisini yapmadan uyumuyorduk. Ağırlığını üzerimde hissediyordum, öpücükleri gittikçe vücudumun daha tehlikeli kısımlarına kayıyordu ve beni istediğinin bariz kanıtını gizlemeye çalışmıyordu ancak daha ilerisine hiç gitmiyordu. Ebeveynlerinin yaptığı hatayı tekrarlamak istememesini anlıyordum fakat riskli evreyi çoktan geçmiştik, enerjilerimiz uyumlanmış sayılırdı. Bunun farkında olduğunu biliyordum, öncesinde bir an önce gerçekleşmesini isterken şimdi neden harekete geçmediğini ise anlamıyordum. *Fazla istekli* görünmemek adına ona da soramıyordum.

Öpücüklerini gittikçe yukarıya çıkarmak yerine bir anda ayağa kalktı ve benim de kalkmam için elini uzattı. "Hadi, dans edelim."

"Ne?" dedim bunu söylemesini beklemediğim için şaşkınlıkla. "Neden?"

Güldü. "Sana olan sözümü tam olarak yerine getirmiş sayılmam. Ayrıca onun ilk dansımızı mahvetmesine izin vermek istemiyorum."

Böylece elini tuttum ve beni artık istediği kadar yakınına çekebilmenin verdiği mutlulukla vücudumu kendisininkine yaslamasına izin verdim. Başkalarının yanında yapamayacağımız kadar samimi bir dans oldu, bakışlarının yoğunluğu karşısında kızardım. "Bu haksızlık! Üstümde elbisem yok ama sen pelerinini bile çıkarmadın!"

Gülerek elimi bıraktı ancak benden uzaklaşmadı. "Soyunmamı istemenin daha doğrudan yolları da var, biliyorsun değil mi?" dedi ceketinin düğmelerini açarken. Daha çok kızardım, kaşlarımı çattım ama ona karşı çıkmadım. Önce ceketinden, sonra gömleğinden kurtuldu. "Daha iyi mi?"

Başımı salladım. Çıplak gövdesini vücuduma yasladı ve yeterli gelmemiş gibi beni tek hamlede kucağına aldı. "Biliyor musun," dedi bacaklarımı sıkıca beline doladığım sırada. "O korse de epey rahatsız görünüyor."

Gülerek burnuna bir fiske vurdum. Sırıttı. "Senin için söylüyorum."

Başımı ona doğru eğdim. "Sadece sus ve öp beni."

En hızlı itaat ettiği emrim bu olabilirdi. Dudaklarımız buluştuğunda gözlerimi kapattım ve açlıkla yüzünü avuçladım. Kalçalarımdan tutarak beni iyice kendisine yasladı. Gittikçe daha az centilmen oluyordu fakat buna itirazım yoktu, beni yatağıma taşımasına izin verirken dudaklarımı onunkilerden ayırmıyordum.

Sırtımı yatağa yasladığında vücutlarımızı birbirinden ayırmadı. Haklıydı, korse gerçekten de rahatsız ediyordu. Özellikle teninin tenime temas edebileceği yerlerde daha çok hissediyordum bu rahatsızlığı, bir an önce kurtulmak istiyordum. Öpücüklerini boynuma doğru sıralarken iplerine uzandım. Bu gece nereye kadar gideceğimizi bilmiyordum, cesaretini neyin kırdığını da.

Ne yaptığımı fark ettiğinde ellerini ellerimin üzerine kapattı ve korsenin iplerini kendisi gevşetmeye başladı. "Biliyor musun," dedim onun gibi. "Senin pantolonun da *epey* rahatsız görünüyor."

Konuşurken nefes nefeseydim, utandığım için sesim kısılmıştı ancak yine de onu duraksatmayı başarmıştım. Dudaklarını usulca tenimden ayırdı ve başını kaldırıp bana baktı. Arzuyla baygınlaşan gözleri karşısında kontrolümü kaybetmemeye ve daha fazla kızarmamaya çalıştım. Her ne kadar şaka yollu söylesem de ciddiydim. Daha önce karşımda pantolonunu çıkarmamıştı ve bunun bir çeşit kendini engelleme yöntemi olduğunun farkındaydım. *Eğer çekindiği nokta benim onu istediğimden emin olup olamamaksa...*

"Hayır." dedi güçlükle, başını olumsuz anlamda sallarken. "Pantolonum epey rahat."

"Emin misin? Yani..." Duraksadım, gözlerimi kaçırdım ve o hariç her yere baktım. "Çekindiğin tam olarak ne Rahsan? Seni...*istediğimi* biliyorsun, değil mi?"

Bu konuşmayı yapmak yeterince utanç verici değilmiş gibi bir de güldüğünü duyunca gözlerimi sımsıkı yumdum ancak yeterli gelmeyince iki elimle yüzümü kapatmak zorunda kaldım. Gülüşü büyüdü ve eğilip elimin üstünü öptü. "Biliyorum. Günlerdir zaten bu yüzden acı çekiyorum."

Ona sormak istediğim bir sürü soru vardı ve utançtan yüzüne bile bakamayacak halde olmasam bunları sıralardım ancak anlamış gibi, "Aviva..." dedi kısa bir duraksamanın ardından. "Sorun seni istememem değil, *istediğimi* biliyorsun." Yalnızca kelimeyi değil, kendisini de bastırmıştı o anda bana, anladığımdan emin olmak ister gibi. *Ve anlamıştım.* Bu da tuhaf bir şekilde utancımın azalmasına ve ellerimi yüzümden çekmeme yol açmıştı. "Yalnızca...eğer bunu yaparsak..."

"Güçlerin zarar görür diye mi endişeleniyorsun?" Durum buysa şaşırmazdım. Güçleri üzerinde tamamen kontrol sahibi olmak için tanıdığım herkesten daha çok meditasyon yapıyordu, hırslıydı ve-

"Hayır!" Duyduğu en saçma şeyi söylemişim gibi baktı bana. "Enerjilerimiz zaten uyumlandı ki uyumlanmasaydı bile dert edeceğim ilk şey bu olmazdı."

Utançla yüzüne baktım. "Ne öyleyse?"

Dirseklerini iki yanımda yaslamayı bırakıp hafifçe doğruldu ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Kendime güvenmiyorum. Söz konusu sen olduğunda ne kadar kolay bağımlı olabildiğimi gördüm ve eğer bunu yaparsak..." Gözlerimizi buluşturdu. "*Hep* isterim. Her seferinde daha fazlasını ve çok vaktimiz yok. Bu yüzden o noktaya gitmek istemedim."

"Ve beni kıvrandırmayı mı seçtin?"

Beklenmedik çıkışım karşısında kaşlarını kaldırdı. "Tek kıvrananın sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Doğrulduğumda burun buruna geldik. "Öyleyse neden ikimiz adına karar veriyorsun?"

"Anlamıyorsun, Aviva. *Kendime güvenmiyorum,* diyorum. Duramam. Sürekli isterim ve-"

"Gideceksin, anladık." Homurdanmam karşısında şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Açıkçası, ben de şaşırmıştım. *Rolleri mi değişmiştik? Gittikçe daha mı çok benziyorduk birbirimize?*

Bunun dikkatimi dağıtmasını istemedim ve yüzüme kararlı bir ifade yerleştirdikten sonra hafifçe boğazımı temizledim. "*Durma,* o halde. Sürekli iste. Çok az bir zamanımız var ve senin de dediğin gibi, *kıymetli*. O yüzden boşa harcamayı bırak ve böyle önemli konularda tek başına karar alma. Benim de isteklerim var, farkındasın değil mi?"

Söylediklerimi duyunca o ana kadar gördüğüm en kibirli gülümseme yayıldı dudaklarına. "Vay be, Malkin." dedi tekrar dudaklarıma kapanmadan önce. "Beni bu kadar istediğini *gerçekten* bilmiyordum."

❊

(rahatsız olabilecek okurlarım için buradan sonrasının +18 olduğunu belirtmek istiyorum. lütfen yukarıdaki gördüğünüz işareti bir kere daha görene kadar kaydırmayı devam edin. çok çok sevgilerle.)

Ancak istiyordum. Önümüzde daha koca bir yaz vardı ama bu sanki son gecemizmiş gibi hissediyordum dudaklarımız tekrar buluştuğunda. Bu yüzden ona verebildiğim her şeyi vermeyi, ondan da alabileceğim her şeyi almak istiyordum. Hiçbir yakınlık yeterli gelmiyordu.

Üzerime doğru eğildiğinde tutunma ihtiyacıyla parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım ve onu iyice kendime çektim. Gözlerim sımsıkı kapalıydı, söylediği sözler yüzünden utanmıştım ve yüzüme ateş basmıştı. Bu yüzden, nefes almak için benden ayrıldığı anda gözlerimi açtım ve "Konuşana bak." diye homurdandım. Güldü ve bunu yaparken tek eliyle yüzümü avuçladı, başparmağı dudağımın hemen kenarındaydı.

"Ben saklamaya çalışmıyorum ki. Sen bu konuda çok daha iyisin." Kehribar gözlerinde oyunbaz pırıltılar vardı bunu söylerken, sesi alaycıydı fakat tuhaf bir şekilde, bu onu en *mutlu* gördüğüm anlardandı. Öyle ki ne sesi ne de gözleri saklayabiliyordu gerçeği. Gözleri ışıl ışıldı, dudakları gülerken dişlerini gösterecek şekilde aralıktı ve parmaklarımı içinden geçirdiğim saçları mükemmel biçimde dağınıktı. Öyle can alıcı gözüküyordu ki kalbimde bu sıkışmayla saatlerce izleyebilirdim karşımdaki manzarayı, yüzüme yerleştirdiği eline yaslanabilir ve ona bakarken eriyip gidebilirdim.

Artık ona nasıl bakıyorsam cevap vermemi beklemeden devam etti ve bakışları yumuşayıp sesi durgunlaştı. "Ve böyle cesur hamleler yaptığında..." Başparmağını dudaklarımın tam ortasına sürttü yavaşça, aşağı indirdi ve alt dudağımı da parmağıyla birlikte hareket ettirdi. "Beni gerçekten şaşırtıyorsun."

Bakışları aniden dudaklarımdan gözlerime çıkınca kalbim sıkıştı ve o an, bunu *fark edebileceği* aklıma geldi. Bunca zaman kalbim onun yüzünden ne zaman hızlansa hepsini fark etmişti. Kalbim biraz daha sıkışırken kesik bir nefes verdim. "Bundan hoşlanıyor musun?"

Gülümsedi. Tam olarak ne yumuşak ne de alaycı olduğunu söyleyebilirdim. "Söz konusu sen olduğunda, hiçbir şeyden *sadece* hoşlanmıyorum."

Konuşurken tüm dikkatim ondaydı, gözlerimi üzerinden ayırmıyor ve ne halde olduğuma hiç dikkat etmiyordum. *Ancak o ediyordu.* Bir eli hâlâ yüzümdeyken diğerini tekrar korsemin üzerine getirdi ve zaten gevşemiş olan iplerini saniye saniye biraz daha gevşetti. "Yaptığın her şey, gizli bir tarafımı uyandırıyor sanki. Buna kafayı takıyorum." Ne olduğunu anlayamadan tüm ipleri çözdü ve korseyi üzerimden adeta söktü. Sonra gözlerini gözlerime çıkardı, bakışlarının yoğunluğu karşısında nefes alamadım. "*Sana* kafayı takıyorum."

Göğsüm sadece bir saniye çıplak kaldı ve korseyi aramızdan çekip bir köşeye fırlattığı an kendi göğsünü yasladı. Tenlerimizin teması içimi gıdıkladı. Belimi sıkıca kavrayıp altında istediği gibi konumlanmamı sağladı o sırada. Ardından, bacaklarımın arasındaki yerini aldı. Özenerek yaptığım topuzum çoktan bozulduğunu ve buklelerimin her yerden fışkırdığını biliyordum ancak o bana *böyle* bakarken kendimi dünyanın en güzel kızı gibi hissediyordum.

O da sanki bunu biliyordu.

Ani utangaçlığım karşısında hafifçe güldü ve dudaklarını önce dudaklarıma, ardından yanağıma değdirerek tenim boyunca hareket ettirdi. Sıcak nefesi kulağıma değdiği an bir heyecan dalgasıyla ürperdim. "Bana gerçekten ne yaptığını bilseydin Aviva..." diye fısıldadı. "Bu denli rahat hareket edemezdin asla."

Ne yapıyorum ki sana?

Bunu gerçekten sormak istedim çünkü ne zaman konuşsa beni büyülediğini, ondan başka hiçbir şeyi düşünemediğimi fark etmiştim. Ancak soramadım, yüzünü boynuma gömerken derin bir nefes çekti ve odağımı kaybettim. İyice yerleşebilmesi için ona yer açarken gözlerimi kapattım sadece. Sonra öpücükleri giderek hızlandı ve aşağı doğru kaydı. Önce boynuma, sonra köprücük kemiklerime ve oradan da göğüslerime.

Ucunu dudaklarının arasına aldığını hissettiğim an gözlerimi açtım ve altında kıvranırken bir elimi saçlarına daldırdım, diğeriyle de altımdaki yatak örtüsünü kavradım. "Rahsan..."

İsmini söylerken baygın gözlerimi dört direkli karyolamın tepesine dikmiştim, parmaklarımı iyice uzamış saçlarının arasında gezdirirken zar zor açık tutabiliyordum. Rahsan konuşmuyordu. Dudakları, dili ve dişleri konuşmaktan daha önemli işlerle meşguldü; göğüslerimi öpüyor, yalıyor ve dişliyordu. Ben de altında kıvranıyor, tükeniyor ve daha fazlası için sessizce yalvarıyordum.

Birkaç gecedir değişmiyordu bu. Bana hissettirdiği ne varsa hepsini ona da yaşatmak istiyordum ancak buna izin vermiyordu. Kontrolü tamamen ele geçirmişti ve kendine işkence etmeye yemin etmiş gibiydi. Her gece biraz daha cesur oluyor, parmakları hedefi daha çabuk buluyordu fakat ne zaman üstüne çıkıp tenine öpücüklerimi sıralamaya kalksam beni tekrar altına alıyordu. *Bunu neden yaptığını artık anlıyordum.*

Hep isterim. Her seferinde daha fazlasını.

Şaşırtıcıydı ancak sanırım onunla en büyük ortak noktamız, birbirimize asla doyamamamızdı. İlk öpücüğümüzden beri böyleydi bu. O gece yarısı karanlık kütüphanede mum ışığı yüzüne vururken "Konuşma kısmı uzun sürmeyecek," demişti ve çok geçmeden haklı olduğunu anlamıştım. Başlamış ve duramamıştık. Kitaplarda okumaya alışık olduğum o anlık, masum öpücüklerden olmamıştı. Ne zaman birbirimizden uzaklaşsak hep daha fazlası için geri gelmiştik.

Şimdi de öyleydi. Birini avcuna almış sıkıyorken diğerini hafifçe ısırdığında kendimi tutamadım ve belim yay gibi gerilirken "Rahsan!" diye haykırdım. Dudaklarını göğüs ucumdan ayırmadan gözlerimizi buluşturdu ve sırıttı, o bakış karşısında da kalbim sıkıştı.

Aşağıda balo hâlâ devam ediyor, açık penceremden içeriye orkestranın sesi geliyordu ancak hayal meyal duyabiliyordum. Her şey ondan ibaretti ve tenimin dokunduğu yerleri alev alevdi. Çok geçmeden öpücüklerini aşağıya doğru indirdi, göbek deliğimin etrafında biraz oyalandı ve en sonunda

kendisini yatakta iyice aşağıya doğru kaydırarak bacaklarımı araladı. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Rahsan! Orası..."

Ancak beni duyduysa bile umursamadı. Dudaklarını orada hissettiğimde gözlerim yuvalarından fırladı, belim kıvrıldı ve ayaklarım havalandı. Hiçbiri onu durdurmadı. Sıkıca baldırlarımdan kavradı ve ne yapacağından fazlasıyla emin birinin tavırlarıyla öpmeye başladı. Gözlerimi sımsıkı kapadım, iki elimle yatak örtüsünü kavradım ve altında kıvrandım.

Her şey fazla yeniydi ve ben çok hassastım; her hareketine tepki veriyordu bedenim. Ondan önce böyle hissedebileceğimi bilmezdim. Zihnimde şimşekler çakarken kendimi tamamen ona teslim ettim, ismini haykırdım ve daha önce olmadığı kadar titredi dizlerim. İşi bittiğinde, sanki her şeyi ben yapmışım gibi yorgundu bedenim. Kendimi geriye, yastık yığınının arasına attım ve elimin tersin gözlerime siper ederek bir süre öyle kaldım.

"Aviva?"

Sesini son duyduğumdan bu yana yalnızca dakikalar geçmişti ancak bir ömür sürmüş gibi geliyordu, ona bakamıyordum. Ancak bunu yapmasam bile dizlerinin üzerinde bana doğru yaklaştığını hissedebiliyordum. Bacaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım, çıplaklığımdan utandım ve neler olduğunun ayırdına ancak o zaman vardım.

"Bana...bana *ne* yapıyorsun?" Yüzüme bastırdığım ellerim yüzünden sesim boğuk çıktı.

Ancak benim aksime onunki keyifli ve alaycıydı. "Sadece senin bana yaptığını."

Ellerimi aniden yüzümden çekip başımı ona doğru kaldırınca sırtını yatak başlığına yasladığını ve üstten üssten bana baktığını fark ettim. Kollarını da rahat bir şekilde birbirine dolamıştı. Muhtemelen kıpkırmızıydım ancak bu, ona karşı çıkmama engel değildi. "Ben sana hiç *bunu* yapmadım!"

Gülerek omuz silkti ve beni iyice delirtti. Hemen doğruldum, bacaklarımı birbirine bastırarak çaprazına oturdum ve bu sanki bir şeyi değiştirecekmiş

gibi kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ayrıca inanamıyorum, *hâlâ* pantolonunlasın!"

Keyifli sırıtışı iyice büyüdü. "Onunla derdin ne?"

"Senin elbisemle derdin neydi?"

Kollarını serbest bıraktı ve hafifçe bana doğru eğilirken iki yanıma doğru yaslayarak yataktan destek aldı. Ani yakınlaşması kalp atışlarımı sekteye uğrattı ancak irkilmedim ya da geri çekilmek için bir hamlede bulunmadım. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş vaziyette, parlayan kehribar gözlerine baktım sadece. "Deli gibi utanıyorsun, değil mi?"

Gözlerimi büyüttüm. "Bir de soruyor musun?"

Kendini beğenmiş bir şekilde yukarı kıvrıldı dudakları. "Yine de sesin çıkıyor."

Utancımın verdiği sinir biraz daha büyüdü, göğsümdeki kollardan birini çektim ve işaret parmağımı yüzüne doğru çevirdim. "Ve sen de çok konuşuyorsun!"

Bunu söylememi beklemiyormuş gibi hafifçe kaşlarını kaldırdı. "*Ben* mi çok konuşuyorum?" Ancak daha çok şunu söylemeye çalışıyor gibiydi: *Dakikalardır dudaklarımı konuşmak için kullanmıyorum.*

Ona bakarken vücudumdan bir elektrik akımı geçti sanki, nefes alışverişlerim hızlandı ve iki elimi de omuzlarına yasladım. Onu geriye doğru ittirirken ilk başta ne yapmaya çalıştığımı anlamadı ancak bana engel de olmadı. Böylece onu geriye, eski pozisyonuna döndürdüm ve yatak başlığına tekrar yaslanmasını sağlarken diz kapaklarımın üzerinde onunla beraber hareket ettim. Sonra da usulca kucağına yerleştim. "Ama bunu yapmanı seviyorum."

Bu doğruydu. Benimle konuşmasını seviyordum. Öpücüklerinin arasında fısıldadığı yaramaz sözlerini, üzerinde bıraktığım etkiyi itiraf etmesini ve tenime değen nefesini...Sürekli konuşsun istiyordum. O da artık bunu

biliyordu. Kucağına yerleşmemi izlediği sırada sertçe yutkundu, başını duvara yasladı ve elleri neredeyse refleksle belimi sardı. "Demek öyle..."

"Öyle." Omuzlarındaki ellerimi boynuna, oradan da ensesine kaydırdım ve yüzüne doğru yaklaştım. Bana olan arzusunun kanıtı bacaklarımın arasındaydı, kalbim deli gibi çarpıyordu ve az önceki alaycı tavrının kaybolmasına seviniyordum. Zira bana hissettirdiği her şeyi ona hissettirmek istiyordum.

Ancak ürkek davranmayı öyle kolay bırakamıyordum. Yavaşça ona yaklaştım, yatağımın etrafındaki tül pencereden giren esintinin etkisiyle kıpırdandı ve nefeslerimiz birbirine karıştı. O kısacık anda, izin alıyor gibi değil de tadını çıkarıyor gibiydim. Utançtan yüzümün kızardığını hissediyor ancak bakışlarımı benden bir saniye olsun ayırmadığı gözlerinden çekemiyordum. Üstelik, kucağında otururken bile ona tepeden bakamıyordum. Saçları alnına doğru dökülmüştü, gözleri üzerimdeydi ve bir avcı gibi izliyordu her hareketimi. Neden müdahale etmediğini bilmiyordum, belki o da benim gibi tadını çıkarıyordu.

Parmak uçlarımla alnına düşen saçları nazikçe çektim önce, sonra yüzümü onunkine yaklaştırdım ve dudaklarımız birbirine sürtündüğü anda gözlerimi kapattım. Nazik başladık, ancak asla öyle kalmadık. Daha ne olduğunu anlayamadan belimdeki parmaklarını tenime batırdı, öne doğru gelerek göğüslerimizi birbirine yasladı ve beni biraz daha kendisine bastırdı.

Birbirimizi aynı açlıkla öperken yüzünü avuçladım ve çok geçmeden nefes nefese kaldık. Benden ayrılırken halinden memnun, "Benimle savaşıyor gibisin," diye mırıldandı. Alt dudağını hafifçe ısırdım ve ona elimden geldiğince ters baktım. "Çünkü beni sinir ediyorsun."

Ancak asıl sebep utancımdı. Hissettiğim her şey çok, *çok* fazlaydı ve hıncımı sebebine yöneltmiştim. O ise rahat ve oyunbazdı benim aksime. Tek eliyle çenemden tutup kendisine doğru yaklaştırırken, "Aklıma tehlikeli fikirler sokuyorsun," diye fısıldadı. Ardından yavaş ve iç gıdıklayıcı bir öpücük bıraktı. "Her sinirlendirdiğimde böyle karşılık vereceksen seni sürekli sinirlendiririm. Bunu ister misin?"

Öpülmekten kızarmış dudaklarına baktım. İlk defa bu kadar ileri gidiyorduk ve utancım onu hırpalamama sebep oluyordu. "Her seferinde böyle olmasını mı istersin?"

Bir kere daha bana yaklaşıp sesli bir öpücük kondurdu dudaklarıma. "Hayır," diye fısıldadı. Elleri şimdi belimdeydi; başparmakları önde, kalan parmakları sırtımda olacak şekilde. Kafeslenmiş gibi hissediyordum beni böyle tutarken, ancak şikayetçi de değildim halimden. "Seninle hiçbir şey, hiçbir zaman aynı değil zaten."

Fısıltısı ürpermeme sebep oldu. İçinde bulunduğumuz durum yüzünden konuşmaya odaklanmakta zorlanıyordum fakat sussun da istemiyordum. "Nasıl peki?"

Beni kasıklarına bastırmaya devam ederken eğilip omzuma bir öpücük bıraktı. "O an ihtiyacım olan şey gibi." Ardından yukarı, boynuma çıktı. "Seni bugün o elbiseyle gördüğüm andan beri bu olsun istedim. Aklımın bir köşesinde hep kucağımda olman vardı."

Sesindeki memnuniyet ve dokunuşları gözlerimi kapatmama yol açtı. Kucağında kıpırdandım, kıvrandım ve işini kolaylaştırdım. "Sadece elbise yüzünden mi?"

Kabarık eteği çiçeklerle kaplıydı ve pek seksi sayılmazdı. Aksine, peri masallarından fırlamış gibi hissetmiştim içindeyken. Nitekim o da "Hayır," diye fısıldadı ben zihnimi iyice kaplamaya başlayan pusla savaşırken. "Aklımın bir köşesinde her zaman kucağımda olman var zaten."

Oyunbaz sesi karşısında kıkırdamadan duramadım. Ardından gözlerimi açtım. "Şaşırmadım. O koltukta beni ilk kez kucağına aldığından beri..." Lafım bölündü. Niyetim onunla biraz daha uğraşmaktı, konuşurken bahsettiğim koltuğa bile dönüp bakmıştım ancak tekrar döndüğümde beni de kendisiyle beraber bir çırpıda ayağa kaldırdı. Hâlâ kucağındaydım ve düşmemek için omuzlarına yapışmıştım, hatta ani hareketi yüzünden korkup biraz tırnaklamıştım. Gözlerim kocaman açılmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Adım atarken umursamaz bakışlarını bana doğru çevirdi. "Bunu aklıma sen soktun."

"Yap diye söylemedim ki!"

Söylenmeme rağmen kucağında benimle birlikte mint yeşili koltuğa yerleşti, ardından o gün yaptığı gibi kenarlarına koydu ellerini. Bir an ne yapacağımı şaştım, sonra fırsattan istifade saçımdaki tokalardan kurtulmaya başladım. Kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

Bir tanesini daha karman çorman olmuş saçlarımın arasından çıkardım. "Felaket göründüğümü biliyorum."

"Bunun için uğraşsan bile felaket görünemezsin," diye homurdandı. Ancak iltifat etmenin işe yaramadığını anladığında söylenmek yerine yardım etmeyi seçti ve ona uzattığım tokaları koltukların arasındaki minik sehpanın üzerine bıraktı. Çıkardığım her tokada biraz daha rahatladım, saçlarım omuzlarımdan aşağı döküldü ve hepsi bittiğinde ufak bir laf dalaşının ardından öpüşmeye devam ettik. Durmadan kıkırdadım. Söyledikleri komik olmasa bile bunu yaptım çünkü beni güldüren sözleri değil, hissettiğim mutluluktu zaten.

"O gün de aklında bu var mıydı?" diye sordum dudaklarımızı ayırırken. "Ben astronomi notumuz hakkında endişelenirken bunu mu düşünüyordun?"

Pis pis güldü. "Sayılır. Ama bahse varım sen düşünmemişsindir."

"Evet, düşünmedim."

Kulağıma doğru yaklaşıp "Ben düşündüm." diye fısıldadı. Bunu sevdiğimi söylediğimden beri bilerek yapıyordu çünkü sözlerine verdiğim tepki, böyle ürpermem hoşuna gidiyordu. "O gece ve daha sonrasında. Hepsinde çıplak değildin ancak bundan sonrakilerde *kesinlikle* öyle olacaksın." Tekrar bakışlarımızı buluşturdu ve donakalmış olmamdan memnun bir şekilde başparmağıyla alt dudağımı okşadı. "Ve Aviva, emin ol sen de düşüneceksin bundan sonra."

Evet, bundan ben de emindim ancak o an aklına ne geldiyse bir hüzün bulutu geçti gözlerinden. "Bu koltuğa baktıkça düşünecek vaktinin olmaması çok yazık."

O an ben de yutkundum, gözlerimi kaçırdım fakat sonra, mezun olmamızın bizi üzmesine izin vermemeye karar verdim. "Şimdi bunları düşünmenin sırası değil. Üstelik, şu pantolonundan da kurtulmadık bir türlü."

Bir çırpıda düğmesini açtığımda gülüşü tekrar dudaklarındaki yerini aldı ve birkaç saniyelik debelenmenin ardından pantolonunu bacaklarından sıyırdı. Kumaş ayak bileklerinden çıktığı anda da onu bir köşeye fırlattı. "Nerede kalmıştık?"

Artık aramızdaki tek engel iç çamaşırıydı. Altımda onu hissediyor olmak nefesimin hızlanmasına sebep oluyor, omuzlarına tutunurken sabırsızlığım artıyordu. Ancak her seferinde *o* benimle ilgileniyordu ve bu kez ben ona yaşatmak istiyordum. Altında, dokunuşlarının etkisinde eriyip gidiyor ve tamamen ona teslim oluyordum. Şimdi de onun bana teslim olması gerekiyordu, kontrolün *bende* olduğunu hissetmek istiyordum.

Bu yüzden sırıtarak "Bunda," dedim ve aynı o gece yaptığım gibi kucağında kıpırdandım. Ancak bu sefer, ne yaptığımın oldukça farkındaydım. Acemiydim elbette, o da öyleydi. Sürtünmeye başladığımda çok geçmeden ikimiz de inledik ve birlikte yaptığımızda, bir önceki kadar utanç verici olmadı. Aksine, Rahsan'ın o sesleri çıkardığını duymak hızlanmamı sağladı.

Yine de tam olarak kontrolü kazanamadım. Yaklaştığımı hissediyordum, dizlerim titremeye başlamıştı ve onun da benim gibi olduğunu biliyordum fakat bir anda tekrar ayağa kalkarak "Hâlâ ne yaptığını bilmiyorsun," dedi neredeyse öfkeli bir şekilde. Şaşırdım, birkaç adımlık mesafeyi göz açıp kapayıncaya kadar tamamladı ve beni tekrar yatağımın üzerine bıraktı. Saçlarım örtünün üzerine yayılırken "Ne yapıyormuşum?" diye çıkıştım. "Neden sana dokunmama izin vermiyorsun?"

İki elini de yumruk yaparak vücudumun kenarından yatağa yasladı ve üzerime doğru eğildi. Kolyesinin bu şekilde boynundan sarkması artık alıştığım bir şeydi. "Bu izin vermeyen halim mi?"

"Ne demek istediğimi anladın! Hâlâ korkuyor musun? Enerjilerimiz uyumlandı ve-"

"Umurumda değil. Sana bir zarar gelsin istemiyorum."

Bakışları keskindi ancak bu halinin bir maske olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum artık onu. Gerçekten korkuyor, ebeveynlerinin yaptığı hatayı tekrarlamak istemiyordu. Nefesimi verirken biraz olsun sakinleştim ve tek elimi uzatarak yanağını avuçladım. "Bana bir zarar gelmeyecek." dedim güven verircesine. Ancak normalde yaptığı gibi gözlerini kapatıp elime yaslanmak yerine bana bakmaya devam etti. "Biliyorum, şu anda pek mantıklı düşünemiyorsun ama..."

"Mantık mı bıraktın adamda?"

Sabırla birkaç saniye yüzüne baktım. "Hamile kalmayacağım Rahsan."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Kaşlarımı çattım. "Çünkü bunu engelleyecek bir karışım var ve ben de..." Duraksadım. Bu kısmı itiraf etmek biraz zordu.

"Ve sen de?" diye ısrar etti. Kehribar rengi gözleri ilgi doluydu ve kesinlikle alay etmiyordu.

"Ben de birkaç gündür kullanıyorum." Gözlerimi kaçırdım. "Yani, biliyorsun, birkaç gecedir neredeyse..."

"Sevişiyoruz." diyerek sözümü tamamladı. "Anladım. Şifacı olmanın ne kadar harika olduğuyla ilgili yeterince konuşmuyoruz sanırım."

Bir anda gülümseyip beni öpmek için eğildiğinde şaşkınlıkla gözlerimi açtım ve yüzümü yana doğru çevirerek ona engel oldum. Bir yandan da gülüyordum. "Fikrin hemen değişti mi yani?"

Gülüşü hemen soldu ve "Ne olması gerekiyordu?" diye homurdandı. "Problemim hamile kalmanla ilgiliydi. O da sorun olmaktan çıktığına göre..."

Yine üzerime doğru eğildi ancak beni günlerdir kıvrandırdığı için bu meselenin peşini öyle kolay bırakacak değildim. "Bir dakika, korunma yöntemleri olabileceği hiç aklına gelmemiş miydi?"

Birkaç saniye bezgin gözlerle yüzüme baktı ancak pes etmediğimi görünce "Pek değil," diyerek itiraf etti. "Senden önce böyle şeyleri düşünmeme gerek yoktu, ilgilenmiyordum yani. Sen olmasaydın evlenmeyi asla düşünmezdim derken şaka yapmıyordum."

Anında alaycı tavrımı kaybettim ve ona kocaman gülümsedim. "Biliyorum." Ardından, onu omuzlarından tutarak üzerime çektim. Dizlerini yatağa çıkarıp üzerime abanmaya başlaması uzun sürmedi. Vücutlarımızı tamamen birleştirdi, adeta iç içe geçtik ve o halde bir kere döndük olduğumuz yerde. Üzerine çıktığımda fırsatı kaçırmadan öpücüklerimi dizdim vücuduna. Ellerim de boş durmadı, parmaklarımı kaslı karnında gezdirdim. Bunu yapmamdan hoşlandığını biliyordum, tepkilerimizi birbirimizden saklamıyorduk.

İyi ki saklamıyorduk çünkü yüzünün aldığı şekli seviyordum. Asla kolay teslim olan birisi değildi fakat söz konusu ben olduğumda, beklenmedik şekilde itaatkârdı aslında.

İç çamaşırının kumaşına parmağımı geçirdiğimde bu itaatkârlığın sınırlarını zorladım. Hemen tüm vücudu kasıldı, kalp atışları biraz daha hızlandı ve sessizce bana baktı. *Ancak hiçbir şey yapmadan durması buraya kadardı.* Bundan nefret ederdi zaten, kontrolün daima kendinde olmasını isterdi. Bu yüzden iç çamaşırını benden önce çıkardı ve yüzüme ateş basarken bakışlarımı gözlerinde tutmaya çalıştım.

Tek hareketiyle beni altına aldı ve göğsü aldığı nefesler yüzünden sertçe inip kalkarken "Bunu *sen* istedin," diye fısıldadı.

Haklıydı. Her şeyi ona bıraksaydım iradesini sonuna kadar kullanır ve bana dokunmayı bırakmasa bile bu noktaya asla yaklaşmazdı. Bu yüzden derin bir nefes aldıktan sonra kuruyan dudaklarımı ıslattım ve başımı sallayarak onu onayladım. Bakışlarım gözlerindeydi, ne kadar kararlı olduğumu görsün istiyordum çünkü *o* bunu yapabileceğim tek kişiydi.

Yırtıcı bir hayvan misali yavaş yavaş bana doğru yaklaşırken "Umarım bizi neyin içine sürüklediğinin farkındasındır," dedi. O kadar gergin bir andı ki gülmeden edemedim. "Ne yani, evlenene kadar bekleyecek miydin?"

Ancak benim gibi gülmedi. "Gerekirse. Devamlı yanında olabileceğim bir zamanın gelmesini bekliyordum ama..." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Artık tüm yazı benimle geçirmek zorundasın."

Yapabildiğim en sevimli gülümsemeyle başımı yana doğru eğdim. "Zaten başka bir planım yoktu."

İç çeker gibi adımı söyledi. "Aviva..."

Hâlâ durumun ciddiyetini kavrayamadığımı düşünüyor gibiydi. Kendimi savunmam gerekirse, bence o *fazla* büyütüyordu her şeyi. Ve sanırım ben de, bazen fazla güveniyordum kendime.

Zira beni tekrar öpmek için eğildiğinde, bu sefer *onun* elleri rahat durmadı ve sıcak parmakları yavaşça bacak arama kaydı. Orada biraz oyalandıklarında gözlerimi kapattım, inlememek için kendimi zor tuttum ve iki elimi de saçlarının arasına daldırdım. Benim yüzümden karmakarışıklardı. Ancak parmağını içimde hissettiğimde kendimi tutamayıp gözlerimi açtım ve belim yay gibi kıvrıldı.

Tüm bunları hazır olmam için yaptığını biliyordum fakat tüm bunları *nereden* bildiğini hiç bilmiyordum. Kütüphanede *bunu* öğretecek tarzda kitaplar olduğunu da hiç sanmıyordum. Belki de özel kütüphanesine ait kitaplardan öğrenmişti her şeyi. Ancak kaynağı her neyse, sabırsızlandığı belliydi. Onu karnımın üzerinde hissedebiliyordum, bazen uyluklarıma sürtünüyordu ve bir süredir böyle olduğu düşünülürse pek rahat bir durumda olmadığını anlayabiliyordum.

Hazır olduğuma kanaat getirdiğinde ikinci parmağı da devreye soktu ve bu sefer alışabilmek için saçlarını çekiştirmek zorunda kaldım. Darbeleri hızlı ve çıldırtıcıydı. Ancak sonra, tam daha iyi hissetmeye başladığım sırada parmaklarını içimden çıkardı ve beni o boşluk hissiyle yalnız bıraktı. Dudaklarım aralık şekilde şaşkınlıkla ona baktım, nefes nefese kalmıştım.

Ve çok geçmeden, neden bunu yaptığını anladım.

Bacaklarımın arasındaki yerini alıp dizlerinin üzerinde dikildi ve onu görmemi sağladı. Birkaç saniye boyunca bakışlarımı kasıklarından ayırmadım. Gözlerim büyümüş, boğazım kurumuştu. Pek bir şey düşünmüyordum aslında, sadece sabırsızlanmaya başladığımı hissediyordum. Onun da benimle aynı olduğundan emindim, ne kadar ıslak olduğumun farkındaydı.

Bakışlarımı tekrar gözlerine çıkardığımda "İyi olacaksın," diyerek üzerime doğru eğildi. Başımı hafifçe salladım ve "İyi olacağız," diye fısıldadım nefes nefese.

Bacaklarımın arasındaki yerini aldı, tek eliyle tutarak başının oraya sürtünmesini sağladı ve bunu hissettiğim anda elimin altındaki kumaşı sıkarak altında kıvrandım. Artık bana işkence ettiğinden emindim. Ancak sonra, beklemediğim bir anda girişime yaslandı ve emin olmak ister gibi bir kere daha gözlerime baktı.

Nefesimi tuttum. Bildiğim her şey, anatomi kitaplarımızda gördüklerimle sınırlıydı. Hamileliği işlemiş olsak da nasıl o noktaya gelindiğinden pek bahsedilmemişti ve ben de kendi bildiklerimi *onunla* öğrenmiştim. Onunlayken her şey kolaydı, anın büyüsüne kapılıyordum hemen.

Yine öyle oldu. Yavaş yavaş içime girdiğinde ikimiz de aynı anda inledik ve tamamını içime almanın *epey* zor olacağını o an öğrendim. Aceleci davranmamasına rağmen avuçlarımın içinde sıktığım kumaş kırış kırıştı. "İyi misin?" diye sordu daha yarısını alabilmişken. "İyiyim," karşılığını verdim nefes nefese. Ancak nasıl hissettiğimden emin değildim. Her şey çok yeniydi ve daha önce bu kadar dolu hissetmemiştim.

"Biraz rahat bırakman gerekiyor kendini," dedi Rahsan, dişlerini sıkarken. O an, bunun onun için de zor olduğunu fark ettim ve gevşemeye çalıştım. Tuttuğu nefesi verdi. "Daha iyi."

Bu hisse alıştığımda, devam etmesi için ona işaret verdim. Yavaş yavaş girmek yerine tek seferde içime itti. İnlerken gözlerimiz birbirine kenetlendi, kalbim deli gibi attı ve daha fazlasını istediğimi fark ettim.

Rahsan'ın da bunu anlaması uzun sürmedi. Üzerimde gidip gelmeye başladığında tırnaklarımı geniş sırtına bastırdım ve gözlerimi kapatırken ismini haykırdım.

Rahattım çünkü korsenin iplerine uzandığından beri bizi kimsenin duyamaması için büyü yaptığının farkındaydım, *uzun* bir gece olacağının da.

❊

Baharın son günleri olduğunu belli edercesine sıcaktı hava. Tazeleyici bir esinti odamdan içeriye doğru süzülerek perdemin uçuşmasına sebep oluyor, çıplak uyumaktan nefret ettiğimi anlayınca sabaha karşı üzerime geçirdiğim incecik geceliğin askısı tek omzumdan sarkıyordu.

Yavaş yavaş ayılırken ilk fark edebildiğim şeyler bunlardı. Bir de tam karşımda uzanan, iri cüsseli adam vardı. Tek kolu yastığının altındaydı ve yüzü bana doğru dönüktü. Benim aksime çıplak uyumakla ilgili hiçbir problemi olmadığından esmer gövdesi enfes görünüyordu ve teni pürüzsüzdü- tabii gece boyu onda bıraktığım izleri saymazsak.

Dün gecenin hatıraları, *kanıtlarıyla* beraber gördüğüm ilk şey olunca gözlerimi sımsıkı kapattım ve esnerken elimi yüzüme yaslayarak kendimi yastığıma doğru bastırdım. Rahsan benden önce uyanmıştı ve belli ki bir süredir beni izliyordu. Bu da uyanır uyanmaz utanmama ve kalbimin sıkışmasına sebep oluyordu.

Benim kıpırdaşıp duran bedenimin aksine heykel gibi hareketsiz kaldı ve hafifçe gülümserken gözlerini üzerimden ayırmadı. "Günaydın."

Esnemeyi kestim ve ona kocaman gülümsedim. Eş zamanlı olarak da yastığımın ucuna doğru kayarak ona biraz daha yaklaştım. "Günaydın."

Tam karşısından vuran güneş ışığının etkisiyle daha sarı görünen gözlerini yüzümde gezdirdi. "Nasıl hissediyorsun?"

Bir kere daha esnememek için kendimi tutarken "Uykulu," diye mırıldandım. "Ancak onun dışında *harikayım*."

Öyleydim de gerçekten. Uyandığımda gördüğüm ilk şey olması ve böyle sakin bir ilgiyle bakışlarını üzerimde dolaştırması çok mutlu ediyordu beni. Burada geçirdiğim zor zamanların ardından her şeye değecek bir ödül verilmiş gibi hissediyordum. *Ve bu anların kısıtlı olduğunu bilmek beni mahvediyordu.*

Yüzümdeki uyku mahmuru gülümsemenin yavaşça silindiğini fark ettiğimde *hayır* dedim kendime. Acilen bunun sonsuza dek sürecek bir ayrılıkmış gibi davranmayı kesmeli ve biraz daha olgun olmalıydım. Rahsan orada kendi yolunu çizecekti, ben burada panzehir araştırmalarıma devam edecektim ve-

Ve sonra?

Sonra ne olacaktı?

Rahsan karşımdayken ve daha yeni uyanmışken bunları sorgulamanın sırası değildi, farkındaydım ancak bazen kendi zihnim en büyük düşmanımdı. *Ona yenilmemeyi de öğrenecektim.* Bu yüzden elimden gelen tüm umursamazlıkla *ne olmuş yani?* dedim. Zaten kimse bırak birkaç yıl sonra ne olacağını, birkaç dakika sonra ne olacağını bile bilmiyordu. *Ben neden biraz normal davranamıyordum?*

Her şey birkaç saniye içinde olup bitse de zehir gibi bir sevgilim vardı ve içsel çatışmamın yarattığı kara bulutları gözlerimde gördüğü an boştaki elini uzatıp belimden kavrayarak beni kendisine yaklaştırdı. "Emin misin?" diye sordu ardından, sesi oyuncu olsa da gözlerinde endişenin kırıntılardı vardı.

"Eminim," dedim hemen. Sonra daha dürüst davranmaya karar verdim. "Yani, sadece buradaki son günlerimiz olduğunu hatırladım ve..." Bir kere daha gülümsemek için zorladım kendimi. "Öyle işte."

Tatmin olmadığını anladığım bir "Hmm," çıktı boğazından. Yüzümden her şeyi okuyabilirmiş gibi bakışlarını üzerimde dolaştırdı. Sessiz sorgusundan kurtulmak için "Sen?" diye sordum. "Sen nasıl hissediyorsun?"

Bunu öylesine sormadığının, dün gece anın heyecanına kapılsa da olası kötü sonuçları dert ettiğinin farkındaydım. Muhtemelen bu yüzden benden önce uyanmış ve iyi olduğumdan emin olmak için uyuyan bedenimi izlemişti. Artık hareketlerinin sebeplerini bulmakta ve nasıl düşündüğünü anlamakta zorlanmıyordum fakat hâlâ şaşırabiliyordum bazı davranışlarına. Sorduğum soruya taklidimi yaparak "*Harikayım*," cevabını verdiğinde gülerek kaşlarımı kaldırdım mesela. "Öyle de olmalısın. Gördüğün gibi, ölmedik ya da hamile kalmadım Rahsan."

Bana cevap vereceğini düşündüm, birbirimizle uğraşmayı seviyorduk ancak beni şaşırtarak sessiz kaldı. Ben de onu konuşturmak istediğim için "Neden bu kadar endişeliydin ki?" diye sordum.

Hep bunu yapıyordu. Bir sorunu daima kendi içinde çözmeye çalışıyor, o sorun kendisinden başkalarını ilgilendirse dahi inisiyatif alarak harekete geçiyordu. Kimseye bir şey sormuyordu, ne düşüneceklerini umursamıyordu ve kendi bildiğini okuyordu. *Ayrıca işine gelmeyen sorulara da cevap vermiyordu.*

Yine öyle yaptı. Sorusunun cevabını zaten bildiğim için buna aldırmadım ve "Beni kaybetmekten korkuyorsun." diye mırıldandım.

Bu, sonunda dikkatini çekti ve burunlarımızı birbirine yaklaştırırken homurdandı. "Tam tersi mi olması gerekiyordu?"

Aşkın gözü gerçekten kördü çünkü sabah sabah takındığı bu huysuz tavır bile çekilmez değil sevimli geliyordu. "Sakin ol." dedim kıkırdarken. "Öyle bir şey söylemedim. Sadece bana duygularından daha çok bahsetmeni istiyorum. Aklından geçirdiklerini, endişelerini..." Gözlerimi kıstım hafifçe. "Hatta en karanlık düşüncelerini bile."

Son cümlem tam da istediğim etkiyi yarattı ve "İtiraf etmemi mi istiyorsun?" dedi hayretle. "En karanlık düşüncelerimi bile?" Başımı sallayarak onu onayladığımda belimdeki elini sırtıma doğru kaydırdı ve orada bulduğu bir tutam saçı yavaşça işaret parmağına doladı. Huylandım ancak hiç kıpırdamadım, saçlarımla oynamasına bayılıyordum. "Tamam," dedi en sonunda, kısa bir süre düşündü. "Eğer seni bu kadar sevmeseydim, kolayca nefret edebilirdim sanırım."

"Ne?" dedim gözlerimi sonuna kadar açarken. Bunu sorarken *hemen* bir tanesini itiraf etmesini, üstelik *böyle* bir şey söylemesini beklemiyordum. "Neden?"

Bir süre yüzümde gezdirdi gözlerini, konuştuğunda sesi ifadesizdi. "Kalmak istememe sebep oluyorsun çünkü, beni olduğun yere ait yapıyorsun. Böyle olmaması gerekiyordu."

Yıllar önce planladığım kadar rahat gidemiyorum desene sen şuna.

Hissettiğim rahatlamayla birlikte tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi verdim ve "Sen sadece çok, çok huysuz bir adamsın Rahsan Zev'iv." dedim gülerek. Ardından koluna bir tane geçirdim, benimle uğraşmaya bayılıyordu. Ancak eşit oranda, kalbimi eritecek şeyler söylemeye de bayılıyordu. Ona vurmuş olmama rağmen başını hafifçe eğip alnıma bir öpücük kondurdu. "Ve sen bu çok, çok huysuz adamı mutlu edebilen tek kişisin Aviva Malkin."

Gözlerimi kapattım ve sadece bunu yapabildiğim için birkaç saniye boyunca öyle kaldım. O da benden ayrılmadı. Ancak sonra, bugünün mezuniyet balosunun ikinci günü olduğu aklıma geldi ve dehşetle gözlerimi açtım. Üstelik güneş hiç de sabahın erken saatleri gibi alçakta sayılmazdı. "Saat kaç?"

Benim telaşlı sesime karşılık sakince cevap verdi. "Neredeyse öğlen oldu."

"Ne?" Gözlerimi kocaman açtım ve kollarının arasından çıkmak için ellerimi göğsüne koyarak onu ittirdim. "Hemen kalkmam gerekiyor!"

Bana engel olmak yerine geriye doğru devrildi ve kollarını gererek esnedi. Benimleyken kolay uykuya dalıp uykusunu alıyordu ancak dün gece bir istisnaydı. Güneş doğana kadar uyumamıştık ve bunun çok az bir kısmını alakasız şeylerden bahsedip gülmek için harcamıştık.

Aceleyle yataktan kalktım ve çevresinden dolanıp banyoya doğru giderken "Neden beni uyandırmadın?" diye sordum. Bakışlarımı uzanmaya devam eden bedeninden ayırmamıştım ve bu sayede umursamaz bir şekilde omuz silktiğini görebilmiştim.

"Yapacak bir işin olduğunu bilmiyordum."

"Elbette yapacak işim vardı!" dedim sanki *bunu nasıl düşünemezsin* der gibi. "Balonun ikinci gecesi için hazırlanmak zorundayım, üstelik bugün babam geliyor!" Ancak banyoya girmeden önce gözüm dün gece umursamaz bir şekilde bir köşeye attığım kumaş yığınına takıldı ve dehşetle eğilip yerden aldım. "Şu elbisemin haline bak!" Ve ayağa kalktığım anda banyodaki aynada kendimle göz göze geldim. "Asıl şu *halime* bak!"

Boynumda, omuzlarımda ve giydiğim geceliğin gizlediği daha birçok yerde izler vardı ancak bu, problemlerim arasında en küçüğü sayılırdı. Elbisem için bir askı çıkarıp dolabıma tıktığım anda telaşlı adımlarımı banyoya yönelttim ve aynanın karşısına geçtim. Parmak uçlarımla izlerin her birine dokundum tek tek, gücümü kullanırken belli belirsiz yeşil bir ışık ortaya çıktı ve banyo yatağımın tam karşısında olduğundan aynada Rahsan'ın dikkatli bakışlarıyla karşılaştım.

Tüm izler kaybolduktan sonra "Şifacı olduğum için yeterince şükretmiyorum galiba," dedim, dün gece onun söylediği gibi. Ardından aynadaki göz temasımızı keserek arkamı döndüm ve ona baktım. "Seninkileri de yok etmemi ister misin?"

"Hayır."

Bu tuhaf inatçılığına artık alışmaya başlasam da "Emin misin?" diye sormadan edemedim. "Yani şey, sırtında yara izlerinden başka izler de olabilir."

Utançla gözlerimi kaçırsam da konuştuğunda pis pis sırıttığını anladım. "Biliyorum, tırnaklarını batırırken hissedebiliyordum."

Bu sefer sessiz kalan ben oldum. Hemen arkamı dönüp soğuk suyla güzelce yüzümü yıkadım ve dolması için küvetin musluğunu açtım. O sırada Rahsan ayağa kalktı ve ben işimi bitirdiğim sırada banyoya girdi. Gözlerini önce akan suya, ardından bana çevirdi. Bakışlarımız buluştuğunda *ne* düşündüğünü anladım, hissettiğim heyecan yüzünden mideme anlık bir kramp girdi ancak yüzünü yıkaması için aceleyle kenara çekilerek yanından

geçtim. Niyetim küvet dolana kadar odamı biraz toparlamaktı, çarşafların da değişmesi gerekiyordu.

Ancak yastık kılıflarını çıkardığım sırada Rahsan banyodan çıktı ve yerden alarak koltuğun üzerine bıraktığım gömleğine uzandı. Bunu fark ettiğim an elimdeki yastığı bıraktım. "Gidiyor musun?"

Hayal kırıklığına uğramış sesim karşısında sırıttı fakat gömleği koluna geçirmeye devam etti. "Kalmayı isterdim ama...benim de hazırlanmam gerekiyor. Bugün şehre döneceğim."

Yataktan uzaklaşıp yanına doğru adımladım. "Ne? Balo için kalmayacak mısın?"

"Mühim olan dün geceydi." Gömleği üzerine giydi ancak düğmelerini iliklemedi. "Ayrıca babam ve General Keiv'le buluşmam gerekiyor."

Buna şaşırmamam gerekirdi fakat kaşlarımı kaldırmadan edemedim. Rahsan'ın babasının halefi olduğu ve bir gün konseydeki yerini alacağı bir an için aklımdan çıkmıştı. "Asaran da orada olacak mı?"

İsmini geçirdiğim anda yüzü ifadesiz bir hâl aldı. "Muhtemelen." Ardından pantolonunu kapıp bacaklarına geçirmeye başladı. İşime geri dönmek yerine başında bekledim ve bakışlarımı üzerinde gezdirdim. "Ne hakkında görüşeceksiniz peki?"

Düğmesini iliklerken gülerek göz kırptı. "Tahmin et."

Gülmeden edemedim. Aklıma kütüphanede ilk kez yanıma geldiğinde söyledikleri gelmişti ki onun da aynısını düşünerek söylediğinden emindim. *Tahmin et, Malkin. Her cevabın sana kolayca gelmesini mi beklersin?*

"Zehirle ilgili bir şey, değil mi?" dedim kısa bir duraksamanın ardından. "General Keiv'de de Zev'ivler'de olan o delilik var ve oturup bu zehir meselesini nasıl lehimize çevirebileceğimizi konuşacağınızdan eminim."

Tahminimden memnun bir şekilde gülümsedi. "Aşağı yukarı. Gerçi, ne yaparsak yapalım Konsey karşı çıkacak."

"Neden hemen olumsuz düşünüyorsun ki? Belki Matias'ı-"

Sözlerimi bitirip ona biraz iyimserlik aşılamama izin vermedi ve iki eliyle yüzümü kavrayarak dudaklarıma sıkı bir öpücük bıraktı. Hemen ona teslim olarak kollarımı boynuna doladım. O sırada elinin bir önce belime, ardından kalçama kaydı. Dokunuşu karşısında bir heyecan dalgası bedenime yayıldı.

Ancak çok geçmeden beni bıraktı. "Geri gelecek misin?" diye sordum yavaşça kollarımı üzerinden çekerken.

Gülümsedi. "Senin için? Her zaman."

Ona gülümseyerek parmak uçlarımda yükseldim ve bir öpücük daha kondurdum dudaklarına. Ardından, gömleğinin düğmelerini ilikledi, kendine biraz çekidüzen verdi ve ceketini de alarak odamdan ayrıldı. Bunu yaparken de kapıyı kullandı, zira pencereden çıkarsa aşağıda balonun ikinci gecesi için hazırlık yapanlara yakalanırdı.

O gittikten sonra yarım kalan işimi tamamladım ve mümkün olduğu kadar uzun süre yıkandım. Bedenimi hoş kokulu yağlarla ovdum, saçlarımı taradım ve artık hissettiğim açlığa dayanamayınca kurulanıp giyindim. Dün hevesle giymiştim balo elbisemi, oysa bugün herhangi bir şey giysem de fark etmezdi benim için. Ancak babam muhakkak onun içinde görmek isterdi beni, bu yüzden dün özendiğim kadar özenmeliydim onun için.

Giyindikten sonra bir süre ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Kahvaltı saatini çoktan kaçırmıştım ve eminim ki mutfakta hummalı bir çalışma vardı, bu yüzden oradan yana pek bir umudum yoktu ancak yine de bahçeye indim. Hava çok güzeldi ve hevesli alt sınıfların büyük bir kısmı çimlere serilmişti. Bu yıla kadar onların arasındaydım ben de, bir köşede hazırlıkları izlemeyi ve mezun olanların gösterilerini beklemeyi çok severdim.

Okulu görebileceğim minik bir tepeye kuruldum bu yüzden, sırf son bir kez yapabilmek için. Aslında son kez olmasına gerek yoktu, Bayan Miriam'ın teklifini kabul edebilirdim. Ona düşüneceğimi söylemiştim ve düşünüyordum da. Sadece önce Mahil Ravi'nin çay davetini atlatmak istiyordum, geleceğim hakkında karar vermek şimdi her zamankinden daha zor geliyordu.

Bakışlarımı Serafina ya da Matias'ı görebilmek için etrafta gezdirdim ve devamlı tetikte kaldım ancak ikisine dair bir ize de rastlamadım. Onun yerine, tam güneş kemiklerimi ısıtmış ve bahçenin tadını çıkarmaya başlamışken Edwin geldi yanıma. Bayan Miriam'ın araştırma ekibinden, alt sınıf bir çocuktu ve yanıma gelmek için bundan başka bir sebebi yoktu. Ancak bana babamın geldiğini, Bayan Miriam'ın yanında beni beklediğini söyledi.

Şaşırarak ayağa kalktım ve hemen peşine takıldım. Bana yazdığı mektupta, akşama doğru burada olacağını söylemişti ancak elbette duramamıştı yerinde. Onu gördüğüm anda, sarılırken bunu ona da söyledim ve yüzü tatlı bir gülümsemeyle aydınlandı. "Ne yapayım kızım," dedi ayrılırken. "Çok özledim seni, dayanamadım."

"Ben de seni çok özledim." dedim ellerini tutarken. Akademi'deki son zamanlarım epey yoğun geçmişti ve ona pek vakit ayıramamıştım, Solomon Zev'iv'le tanıştığım hafta sonu ise hemen dönmem gerektiğinden evde çok az kalmıştım.

"Eğitmenin de tam bana çay ikram ediyordu." dedi gülümseyerek bizi izleyen Bayan Miriam'ın varlığını hatırlayarak. Onu görünce General Keiv ile dün gece dans etmeleri geldi aklıma. *Keşke Rahsan'a General Keiv'in ağzından laf almasını söyleseydim.* Gerçi yalvarsam bile bunu yapmayabilirdi, dedikoduya karşı korkunç derecede ilgisizdi.

Bu yüzden, çay içerken ben bir şeyler koparmayı denemek istedim ancak babam yanımızdayken bu imkansızdı. Babam dedikoduya dahil olamayacağından değil elbette- aksine, o kadar hoşsohbet biriydi ki benden önce bile öğrenebilirdi. Sadece Bayan Miriam ondan çekinirdi. Dolayısıyla yalnızca havadan sudan muhabbet ettiğimiz ve babamın eğitmenimin benim hakkımdaki övgülerini dinlediği bir sohbet oldu ve çaylarımız bittiği anda kalktık.

Babamın koluna girerek Akademi'yi gezdirmeyi teklif ettim ancak laf arasında kahvaltı etmediğimi öğrendi ve öğrendiği an yardımcısına arabayı hazırlamasını söyledi. Böylece birlikte kasabanın yolunu tuttuk. Önce yemek yedik, ardından kasabayı gezdik. Onunla sohbet etmeyi çok özlemiştim ve uzun süredir böyle vakit geçirmemiştik, bu yüzden

hazırlanmak için kalacağı hana döndüğünde ufak bir hüzün dalgası yayıldı içime. Akademi'ye yalnız döndüm ve olabildiğince çabuk biçimde hazırlandım. Aşağı indiğimde babam çoktan gelmişti ve mezunların gösterileri başlamıştı.

Beni gördüğü an gülümseyen gözleri hemen doldu elbette, elimden tutarak etrafımda döndürdü ve böyle bir sevgiyi hak etmek için hiçbir şey yapmadığımdan göğsüm ağırlaştı, neredeyse ağlayacaktım. Ancak kendimi tutmayı başardım ve sesimin titreyeceğini bildiğimden sevgi dolu sözleri karşısında sessiz kaldım.

O an, Serafina'nın neşeli sesi geldi arkamdan. "Merhaba Bay Malkin!"

İyi ki. Biraz daha devam etseydi ağlamaya başlayacağımdan emindim. Kızı mezun oluyor diye öyle mutlu ve gururluydu ki...

Üstelik ben gerçek kızı bile değildim.

Serafina tam yanımda durdu, gülümseyerek elini babama uzattı ve babam bir an telaşlansa da onu gördüğüne çok memnun olarak aceleci bir tavırla uzattığı elini sıktı. "Merhaba Bayan Cohen."

Serafina yıllardır arkadaşımdı ve yazları evime uğrardı. Babam onun büyüyüşüne şahit olmuş, daima Serafina diye seslenmişti ancak şimdi, ileride şehri yönetecek insanlardan biri olduğunu hatırlamış gibi ona resmi bir şekilde hitap etmişti. "Lütfen," dedi arkadaşım, bir an için ciddileşerek. "Bana Serafina diye seslenmeye devam edin."

"Peki," diye karşılık verdi babam, sevimli ve heyecanlı bir gülümsemeyle. "Sen nasıl istersen."

Serafina'nın gelişi birçok açıdan iyiydi. Birincisi, yanımda olması gerginliğimi azaltmıştı ve ikincisi, Theodor Malkin'in sevgisinin *gerçek* muhatabı olmadığım gerçeğinden biraz olsun kaçabilmiştim. Hayatımı böyle, bir sahtekâr gibi yaşamaktan inanılmaz huzursuzluk duyuyordum ancak yapabileceğim başka bir şey olmadığını da biliyordum.

Bu yüzden o ikisi muhabbet ederken sessizliğimi korudum ve ara ara gözlerimi gösteri yapan büyücülere çevirdim. En iyi olanlar dün akşam yapmıştı gösterilerini, bu ve bir sonraki geceye ise sıralaması daha düşük olanlar kalmıştı. İyi bir yerden teklif alma ihtimalleri azdı, zaten bu yüzden büyücüler arasında inanılmaz bir rekabet vardı.

Babam, Serafina'ya bir sürü soru sorup onun Ophir'e gitme planlarını öğrendikten sonra arkadaşlarını gördüğünü söyleyerek yanımızdan ayrıldı ve eğlenmemiz için bize müsaade etti. Gitmeden önce de şifacı eğitmenlerin toprak büyücüleriyle ortaklaşa çalışarak kurduğu, arenaya yakın çalı labirenti işaret etti. "Bu yıl altın elma avına çıkmayacak mısınız?"

Kısa bir an Serafina'yla bakıştık. Gülümseyerek "Sanırım bunun için fazla büyüdük." dedim. İlk yılımızdan beri her yıl beraber yapardık aslında, şimdi bile labirentin olduğu taraf alt sınıflar yüzünden epey kalabalıktı. İlk yılımızda korkarak içeri girmiştik ve Serafina ışık topuyla önümüzü aydınlatırken pelerinine yapışıp arkasından onu takip etmiştim. Matias da oradaydı, sırf Serafina'nın inadına altın elmayı bulmak istemişti ancak arkadaşım öyle hırslıydı ki beraber çalışarak önce bulmayı başarmıştık. Rahsan'ı hiç görmemiştim, muhtemelen böyle bir şeyin vakit kaybı olduğunu düşünüp labirente girmeyi bile denememişti.

Babam yanımızdan ayrıldığı anda Serafina beni kolumdan tuttuğu gibi rahatsız edilmeyeceğimiz, daha kuytu bir yere çekti. Büyümüş gözlerle onu takip edip bir meşe ağacının altında durduğumuzda ise "Dün gece bir anda ortadan kayboldunuz!" dedi.

"Şey, evet." dedim hemen. Dün gecenin hatıraları zihnime doluşmasın diye fazladan çaba harcamam gerekti. "Gürültüden çok yorulmuştuk ve dansımızı daha sakin bir yerde yapmaya karar verdik."

"Hmm..." Şüpheyle beni süzdü ancak sonra, aklına ne geldiyse bundan vazgeçti. "Sanırım detayları öğrenmek istediğimden emin değilim."

Kısa bir kahkaha atmadan edemedim. "Hâlâ sevgili olduğumuz gerçeğini kabullenemedin mi cidden?"

"Hayır," dedi sahte bir dehşetle. "Zihnimde taşlar asla oturmuyor yerine."

Abarttığını biliyordum. Ona söylediğim ilk gün, tüm detayları dinlemişti ve bana o sözleri söyleyenin yıllardır nefret ettiği Rahsan Zev'iv olduğunu bilmekten duyduğu tiksintiyi gizleyemese de benim adıma mutlu olduğu belliydi. Sadece uğraşabileceği hiçbir fırsatı kaçırmıyordu şimdi, o kadar. Yoksa gerçek kabullenememiş olan Matias Gorion'dan başkası değildi.

O aklıma gelince, "Siz ne yaptınız?" diye sordum. "Dün dans edebildiniz mi?"

"Edebildik." Bastıramadığı bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Büyüleyici bir geceydi. Ancak bundan bahsetmek fazla utanç verici."

Oyunbaz bir şekilde sırıttım. "Neden? Dans etmenin nesi utanç verici ki? Yoksa dans etmekten daha utanç verici şeyler mi yaptınız?"

Hayretle bana baktı. "Zev'iv fazla etkiliyor seni, acilen uzak durmalısın. Nerede benim nazik ve destekleyici arkadaşım?"

"Hâlâ buradayım," diye karşılık verdim. Ancak Rahsan'ın beni etkilediği, belki de gerçek kimliğime yaklaştırdığı gerçeğini inkâr edemezdim.

"Ben olsam bu kadar emin konuşmazdım." dedi aklımı okumuş gibi. "Sürekli berabersiniz, belli ki kendi uyuzluğunu sana da bulaştırıyor. Üstelik dün gece...Seni Asaran Zev'iv'in yanında gördüm. *Ağabeyiyle* tanıştığını bilmiyordum."

Kelimeyi özellikle vurgulamıştı ve bir an için ne diyeceğimi bilemeyerek bakışlarımı kaçırmıştım. En son göreve gittiğimizde, ona Solomon Zev'iv'le tanıştığımdan bahsetmiştim ancak Asaran'dan söz etmemiştim. Bu yüzden dün gece bizi konuşurken gördüğünde epey şaşırmış olmalıydı. Adımlarımı dikkatli atmak konusunda kendimi sürekli baskılıyor ve bunun sonucunda bazen fazla ketum davranıyordum. Üstelik Serafina yemin yüzünden Asaran'ın gerçekte kim olduğunu zaten biliyordu. Şimdi de kendi sınırları içerisinde ne kadarını bildiğimi anlamaya çalışıyordu.

"Şey, evet," dedim sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi. "Ayrıca kim olduğunu da biliyorum."

Serafina'nın gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. "Biliyor musun?" Neredeyse dehşete düşmüştü. Ardından, kısa bir süre düşündü ve "Vay be," dedi. "Zev'iv sana gerçekten güveniyor olmalı. Gerçi, tabii ki güvenecek! Sen onun için çok *fazlasın*."

Gülerek "Serafina..." dedim, *lütfen yine başlama* der gibi.

O da benim gibi güldü ve "Tamam tamam," diyerek koluma girdi. Bir an uzaktaki çalı labirente, sonra da ona baktım. "Biliyorum, babama bunun için fazla büyüdüğümüzü söyledim ama..."

Mutlulukla kıkırdadı ve kolumdan tuttuğu gibi beni peşinden sürükledi. "Bir an hiç sormayacaksın sandım!" Ardından, labirente girmeden önce bir kere daha bağırdı. "Kenara çekilin, çömezler!"

Kahkahamı bastıramadım. Elbette onunla son bir kez bunu yapma fırsatını kaçıramazdım.

❊

sosyal medya hesaplarım :

instagram : /sareinnsversion

twitter (X) : /sareinnn

tiktok : /sareinn

çok çok sevgiler,

Sareinn.

23 Haziran 2025.

28. İÇİMİ ISITAN GÜNEŞ GİBİ

Drug Store Romeos, Wondrous Place

❊

Kimse bana bu kadar zor olacağını söylememişti.

Tüm sabahı eşyalarımı sandıklara yerleştirip odamı boşaltarak geçirmiştim ve keyfim hiç yerinde değildi. Yerleştirdiğim her kıyafet parçası ya da mürekkep şişesinde başka bir anıyı hatırlamış, zamanın nasıl geçtiğini bir türlü anlayamamıştım. Oysa bazı geceler burada olmamak için ağlamıştım, yalnızlıktan bunalmıştım ve yolun başındayken mezun olmama çok var sanmıştım. Şimdi her şey göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibi geliyordu, özellikle de Rahsan hayatıma dahil olduktan sonra günlerin çetelesini tutamamıştım.

Ve artık evden ayrılma zamanıydı.

Akademi, bu dünyada en çok vakit geçirdiğim yerdi ve buradan ayrılıyor olmak bir parçamı geride bırakıyormuşum gibi hissettiriyordu. Geri dönebileceğimi biliyordum, Bayan Miriam'ın teklifini kabul edersem sonbaharda yine burada olacaktım. Ancak öğrenci olarak değil, *aynı* şekilde değil. Üstelik ne Rahsan ne de arkadaşlarım yanımda olacaktı.

İşim bittiğinde, bir süre öylece oturdum zeminde. Yüzümde buruk bir gülümsemeyle doğa manzaralarının resmedildiği duvarları seyrettim. Bu gece, bu odadaki son gecem olacaktı ve hâlâ bunu kavrayamamıştım.

Festivalin ikinci gecesi, labirentten elimizde altın elmayla gülüşerek çıktığımızda Rahsan'ın kalabalığın arasında olduğunu fark etmiştim ve babam geceyi geçirmek üzere kasabadaki hana dönene kadar uzaktan

birbirimizi izlemiştik. Çok geçmeden Serafina bizi fark etmiş, kolumu dürtüp kulağıma doğru "Bunca zaman böyle mi yapıyordunuz yani?" diye fısıldamıştı. Sesindeki dehşete gülmeden edememiştim, bu da onu biraz daha sinirlendirmişti. "Resmen ayakta uyutmuşsunuz bizi!"

Olabildiğince masum bir ifade takınarak, "Sadece bir süre için," demiştim. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken gözlerini belertmiş ve beni çimdiklemişti. Babamı uğurladığım anda da girişteki sütunların ardında Rahsan belirmişti. Eli hemen belimi bulmuş, beraber pek kullanılmayan ana girişin merdivenlerini çıkarken sohbet etmiştik. Etrafta sadece ikimiz vardık, bu yüzden sesimizin yüksek tavanlı girişte ve ıssız koridorlarda yankılanmasını pek umursamamıştık. Gün boyu neler yaptığımdan bahsederken bu yolu en son düello yaptıkları ve yağmur bastırdığı için alelacele arenadan ayrıldığımız gün kullandığımı anlatmıştım.

Ardından odama girmiştik ve büyüsünü çoktan kaybetmiş elbisemden kurtulmaya çalışırken bir yandan da çalı labirentinde yaşadıklarımızdan bahsetmiştim. Debelendiğimi görünce arkamdaki iplere uzanmıştı hemen, becerikli parmakları sayesinde birkaç saniyede kurtulmuştum. Ancak ona dönüp kehribar gözlerine baktığımda, beklediğim gibi beni öpmek yerine uzanıp saçlarımın arasından bir şey çıkarmıştı. *Minik bir yaprak parçası.* Ve kaşlarını hayretle kaldırmıştı. "Her yıl altın elmayı siz mi kazanıyorsunuz yani?"

"Hayır," demiştim biraz önce elimdekini komodinimin üzerine koymuşken. "Sadece ilk yılımızda kazandık, bir de son yılımızda işte." Ardından emin olmak için sormuştum. "Sen hiç katılmadın, değil mi?"

"Hayır," demişti o yaprak parçasını parmaklarının arasında ezerken. "Kazanmayı sadece mücadeleye değecek bir şey olduğunda severim."

Sesindeki küçümser tınıdan hoşlanmayınca kollarımı kavuşturmuş ve ters ters ona bakmıştım. "Eğlenceliydi."

Ancak bu halim onu iyice keyiflendirmişti. "Belli oluyor, bir çalı yığınının ortasına mı yuvarlandın?"

O an, bana öyle bakarken ciddi kalamamış ve ben de gülmüştüm. "Sayılır."

Birkaç dakika sonra geceliğimi giymiş vaziyette kollarının arasındaydım, o ise tamamen giyinik hâlde yatağımda uzanıyordu. Bir elini başının arkasına atmışken diğerini uzanabilmem için açmıştı ve yanağım göğsüne yaslıydı. Soluk alışverişi sayesinde düzenli bir şekilde yükselip alçalıyor, kalp atışlarının sesini duyabiliyordum. İkimiz de konuşmuyorduk. Bakışlarının etrafta gezindiğini biliyordum fakat benimki düğmelerini çözüp takan parmağımın üzerinde oyalanıyordu.

Bu huzurlu ama buruk anın ne kadar sürdüğünden emin değildim ancak nihayet sessizliği bozduğunda, "Sanırım burayı özleyeceğim," demişti alçak bir sesle. Böyle bir şey söylemesine şaşırmış fakat gün boyu epey yorulduğumdan "Ben de," demekle yetinmiştim. Sesim uykuluydu. "Burası evim gibi hissettirmeye başlamıştı." Ardından göğsüne yaslı başımı hafifçe kaldırarak ona bakmıştım. "Sana da öyle hissettirmiyor mu?"

Bakışlarını tavandan ayırmamıştı. "Pek değil. En çok evim gibi hissettiğim yer, seni götürdüğüm malikane. Ancak oradan ayrılmak da zor değil benim için, mekanlara bağlılık hissetmem."

O an, cevap vermek yerine sessiz kalmayı seçmiş ve birbirimize benzediğimizi ama bir o kadar da farklı olduğumuzu düşünmüştüm. İkimiz de bağlılık hissetmiyorduk herhangi bir yere. Ancak ben, istesem de hissedemiyordum; o ise basitçe hissetmiyordu. Yadırgamıyordunuz da bu durumu, baktığınızda Rahsan'ın başına buyruk biri olduğunu zaten anlıyordunuz. Rüzgârdı sanki, istediği yere eserdi.

Ancak tüm bunlar doğru olsa bile başını hafifçe kaldırıp gözlerini aşağıya indirirken, "Sadece senin olduğun yerden ayrılmak zor," demişti sakince. "Dediğim gibi, beni olduğun yere ait yapıyorsun. Dönmek isteyeceğim tek yer orası oluyor."

Herhangi bir şey söylemek için fazla duygusal hissettiğimden kollarımı sımsıkı gövdesine dolayıp göğsüne bir kere daha yaslanmakta bulmuştum çareyi. Yutkunmuş ve kendime ağlamayacağımı söylemiştim. Bir süredir hassastım, beni bekleyen değişimler için hazır hissetmiyordum ve bu basit gerçeği dile getirmiş olması beni mahvediyordu. *Birbirimizin çapasıydık*. Kökleri. Bunca zaman *onun* beni buraya ait yaptığını düşünüyordum ancak *ben de* onu yapıyordum belli ki.

Kimse bana bu kadar zor olacağını söylememişti.

Ne burada yaşamanın ne Akademi'den ayrılmanın ne de birkaç ay sonra onu uğurlayacak olmanın. Zaten kimse hiçbir zaman, hiçbir şey söylememişti ki bana. Burada cevaplayamadığım sorularla yalnızdım ve onun varlığı bir süre daha katlanmamı sağlamış olsa da gittikten sonra olacaklar konusunda kararsızdım. Şimdi bile saatlerdir boşaltmaya çalıştığım odanın ortasında oturuyor, beni korkutan geleceği düşünmemeye çalışıyordum. Kitap sayesinde neler olacağını az buçuk bilmek bana güven veriyordu ve yıllardır bu güvene tutunarak yaşıyordum. *O olmadan ne yapacağımı hiç bilmiyordum.*

Güneş yavaş yavaş alçalmaya başlayıp odamın içini altın ışıklarla doldurduğunda, akşam yemeğinden önce Bayan Miriam'la vedalaşmak istediğimden sırtımı yatağa yaslamayı bırakıp oturduğum yerden kalktım ancak doğrudan hastane kanadında yer alan odasına gitsem de oraya istediğim kadar çabuk varamadım. Zira okulun son günleri olduğundan etrafa bir kargaşa hakimdi ve şifacılar revirde oradan oraya koşturarak kullanılmayacak malzemeleri düzgünce muhafaza etmeye çalışıyordu. Beni görenler de mezuniyetimi tebrik etmek, ne yapacağımı sormak ve veda etmek için yolumu kesiyordu.

Marigold ve Zenith ile sohbet ederken koridordaydım, Bayan Miriam'ın odası yalnızca birkaç adım uzaktaydı ve Zenith'in elinde kurtboğanlarla dolu bir kasa vardı. İkisinin soruları tarafından kuşatılmıştım, yüzümde bir gülümsemeyle ve olabildiğince nazik şekilde yanıtlamaya çalışıyordum ancak Rimona'nın Bayan Miriam'ın odasından çıktığını gördüğüm an bunun kurtulma fırsatım olduğunu anlayarak, "Şimdi gitmem gerek kızlar," dedim. "Sonra görüşürüz!"

Bunun olup olmayacağı belli değildi aslında. Yine de birkaç adımda Rimona'nın karşısına çıktım ve onu görmezden gelmemek adına "Selam Rimona!" dedim. Artık dersler bittiğinden üniforma yerine koyu kırmızı bir elbise giyiyordu ve bu renk siyah saçlarıyla beyaz tenine çok yakışıyordu.

Ona seslendiğimde adım atmayı kesip benimle aynı hizada durdu, dik bakışlarını üzerime çevirdi ama bir karşılık vermedi. Ne kadar *mutsuz*

göründüğünü o zaman fark ettim. "Sen..." dedim yüzümdeki gülümseme solarken. "İyi misin?"

Benim gibi Bayan Miriam'a veda etmek için gelmiş olabilirdi, sonuçta o da yıl boyu araştırma ekibindeydi ancak yüzüme aynı şekilde bakmaya devam ettiğinde içimden bir ses durumun bu olmadığını söyledi. Yüzünde bir yorgunluk belirtisi aradım, ne olduğunu anlayabileceğim herhangi bir şey, ancak kusursuz görünüyordu. Bariz mutsuzluğunu saymazsak elbette.

"İyiyim," dedi beni kısaca süzdükten sonra. Ardından bir hışımla yanımdan ayrıldı. Arkasından bakmak için başımı omzumun üzerinden çevirdim. Elbisesinin etekleri hızı yüzünden dalgalandı ancak dönüp bakmadı, köşeyi dönerek gözden kayboldu yalnızca.

Birkaç saniye, hafifçe çatılmış kaşlarımla durdum öylece. Bu haline anlam verememiştim. Rimona'yla aynı dönemde okumuş fakat yıllarca pek sohbet etmemiştik. Üstelik bu yılı aynı araştırma ekibinde geçirmemiz de bir şeyi değiştirmemişti, zehir toplamak için görevlendirildiğimizde birbirimizle muhatap olmuştuk yalnızca. O gece Rahsan yaralandığında bana hiç ummadığım kadar destek olmuş, ardından birbirimizi gördükçe selam vermeye ve sohbet etmeye başlamıştık. Mezuniyette bile gülerek yanıma gelip Rahsan ile hakkımda güzel şeyler söylemişti. Dolayısıyla aramızın *iyi* olduğunu düşünmüştüm. *Öyleyse bu ne demek oluyordu?*

Başımı tekrar önüme çevirdim ve silkelenip Bayan Miriam'ın odasına doğru birkaç adım attım. Belki de bu kadar umursamamalıydım, mutsuzluğunun benimle bir ilgisi olduğunu sanmıyordum. Derin bir nefes alarak kapıyı tıklattığımda kalbim ufak bir heyecan dalgasıyla kasıldı. Yıllar boyu defalarca çalmıştım bu kapıyı, en saçma sorularımla bile kadını bunaltmış ve hep daha iyisi olmak için çabalamıştım. Şimdi bunu yapıyor olmak çok tuhaftı.

"Gel," dedi içeriden, bir anne figürüne en yakın gördüğüm kişiye ait ses. Yavaşça kulpu indirerek içeri girdim. Bayan Miriam ayakta, masasının başındaydı. Ellerinde iki kâğıt tutuyordu ve bakışlarını birinden diğerine geçirerek onları karşılaştırıyordu. "Sana söyledim Rimona," dedi bakmadığından beni az önce çıkan kız zannederek. "Eğer bir yardımcı-"

Tam o sırada başını kaldırdı ve benim Rimona olmadığımı fark etti. Ona gülümsedim. "Merhaba Bayan Miriam."

"Selam Aviva," dedi kağıtları masanın üzerine bırakırken. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?" Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ancak yorgun olduğu belliydi.

Kapıyı arkamdan kapatırken "Yardımcı olacağınız bir şey yok," dedim. Oysa dersime girdiği ilk günden beri peşindeydim. "Size veda etmek için geldim sadece."

"Temelli mi?"

Sorusu karşısında ne yapacağımı bilemeyerek olduğum yerde dikildim. Hâlâ bir karar vermemiştim. "Şey, bundan emin değilim."

Gülümsemesi büyürken "Endişelenmene gerek yok," dedi ve sandalyesine yerleşti. "Hâlâ düşünecek vaktin var. Otursana."

Bayan Miriam'ın odası çok büyük değildi. Buraya en son babamla gelmiştim ve bize çay ikram etmişti. Köşedeki ocağın üzerinde bir çaydanlık kaynardı genelde, şimdi dumanı tütmüyordu ancak içerideki kuru bitki kokusunu alabiliyordum. *Lavanta ve adaçayı*. Öyle bir kokuydu ki ne zaman köşeye sıkıştığımı hissetsem buraya geldiğimden benim için güvenle eşdeğer hâle gelmişti. Odanın içi daima sıcak ve dingindi. Şimdi bile güneşin altın ışıkları tül perdeden sızarak içeriye doluyor, geniş pencerenin önündeki saksıların üzerine vuruyordu. Nane, fesleğen ve biberiye yetiştiriyordu o saksıların içinde, bulabildiği her alanı işe yarar hâle getirmeye ant içmiş gibiydi.

Pencerenin kenarında, şifalı bitkilerle ilgili kitaplar ve karman çorman parşömenlerle dolu bir kitaplık vardı. Onun önünde ise Bayan Miriam'ın şimdi oturduğu, oyma ayaklı ahşap masa. Üzeri yine envai çeşit ıvır zıvırla doluydu ve fincanındaki çay çoktan soğumuştu.

Yavaş adımlarla masaya yaklaşarak önündeki sandalyelerden birisine oturdum, minik sehpanın üzerinde bir şeker ve bal kavanozu duruyordu.

Yerleşmemi bekledikten sonra dirseklerini masaya yasladı ve gülerek, "Bay Ravi seninle ilgileniyor demek?" dedi.

Mutluluktan ışıldayan gözleri karşısında utandım ve başımı öne eğdim. Yüzüme de mütevazı bir gülümseme yerleştirmiştim. "Sanırım. Yani, mezuniyet balosunda benimle konuştu ama..."

"İlgileniyor ilgileniyor. Beni ne kadar gururlandırdın bilemezsin."

Sözümü kesip güven verici bir biçimde konuştuğunda kalbim tekledi ve heyecanla "Gerçekten mi?" diye sordum.

Gülümsemesi yumuşarken başını hafifçe salladı. "Gerçekten."

Göğsümde bir his kabardı ve nefes almamı zorlaştırdı ancak olabildiğince sakin kalmaya çalıştım. "O gece yanınıza geldiğinde ne konuştunuz?"

"Bana nasıl bir öğrenci olduğunu sordu, ben de döneminin en iyisi olduğunu söyledim."

Yüzüme ateş bastığını hissettim ve gözlerim kocaman açıldı. "Bayan Miriam!"

"Ne, yalan söylemedim ya? Gerçekten de döneminin en iyisisin, övgülere alışık olmalısın. Özellikle de bunun için bu kadar çabalamışken."

Akademi'ye geldiğim sonbahar, artık burada olduğumu ve hayatımı böyle sürdürmem gerektiğini kabullenmiş haldeydim. Hâlâ neresi olduğunu bilmediğim bir yere geri dönmeye çalışıyordum elbette, ancak her ihtimale hazırlıklı olmam gerektiğinden kitaptaki gibi en iyi şifacı olmaya çalışıyordum. Ne kadar didindiğime de en çok Bayan Miriam şahit olmuştu muhtemelen, ilk başta büyü gücüm olmasına hiç alışık olmadığımdan epey zorlanmıştım ve en basit eylemlerde bile ustalaşmak için peşinden ayrılmamıştım. Başka eğitmenlerin dersinde azarlanıp yerin dibine girdiğimde bile Bayan Miriam benim için sabır göstermişti zira, elini omzuma koyup çabamın çok değerli olduğunu söylemişti. Böylece ağlayıp zırlasam bile devam etmiş, kütüphane ve seralarda geceyi gündüzüme katmıştım. Şanslıydım ki böylesine canımı dişime takarak hem en iyisi

olmuştum hem de Rahsan'ın dikkatini çekmeyi başarmıştım. Hiç kolay değildi ama yine olsa yine aynısını yapardım.

"Ben...teşekkür ederim." diye mırıldandım parmaklarımla oynarken. Bazen şımarabiliyordum ancak ne zaman fikirleri benim için gerçekten önemli olanlar tarafından övülsem buna inanamıyordum. Bir türlü alışamıyordum. Bu da gerçek kişiliğim hakkında beni düşündürüyordu. Evet, hafızamda burada uyandığım günden öncesine dair hiçbir şey yoktu ama belli ki ruhum bir şeyleri hatırlıyordu. Zira ne zaman bu *garipseyen* his tarafından kuşatılsam *hiç sevilmedim mi acaba?* diye soruyordum. *Hiç takdir edilmedim mi?*

Eğer öyleyse, burada olduğuma ve çevrem tarafından sevildiğime şükredebilirdim. Geriye dönmekten vazgeçerdim. *Hoş, Rahsan'ı ve arkadaşlarımı bırakabilir miydim sanki? Bayan Miriam'ı ya da Theodor Malkin'i?*

"Teşekkür edeceğin tek kişi *sensin*," dedi Bayan Miriam, kalbim endişeyle kasılmışken. "Onca emeği *sen* verdin, buralara *sen* geldin. Ben sadece eğitmenin olarak üzerime düşeni yaptım ve Bay Ravi'ye kişiliğinden bahsettim. Çabalarının karşılığını alacağından da eminim."

"Bunun için size minnettarım." diye karşılık verdim. Gülümsüyordum ancak gözlerimin dolmaya hazır olduğunu da biliyordum. "Gerçekten, üzerimdeki emeğiniz çok büyük ve hakkınızı ödeyemem."

Benimkine benzer bir gülümseme belirdi onun da yüzünde, masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Canımsın ve böyle şeyler söyleyerek beni de ağlatacaksın. Bilirsin, öğrencilerim arasında ayrım yapmam ama...Sen benim için hep farklıydın, Aviva."

Gülerken başımı öne doğru eğdim ve bakışlarımı kaçırdım. Bu, gözyaşlarımdan birisi firar ederse diye aldığım ufak bir önlemdi. Kitap sayesinde Aviva ve Miriam'ın arasında böyle bir ilişki olduğunu biliyordum ancak duymak garip hissettiriyordu. Üstelik yazıldığı için değil de *başardığım* için olmuş gibi geliyordu.

Sonuçta buraya geldiğimde kimse beni tanımıyordu ve kitaptakine uygun bir hayat sürmeye karar vermiş olsam da bunun tam tersini yapabileceğimi de biliyordum. Serafina'yla hiç arkadaş olmayabilirdim, derslerim için çaba göstermeyebilirdim ve *buraya gelmeyebilirdim.* Ancak buradaydım ve hiçbir şey sayfalarda yazan aptal kelimeler yüzünden olmamıştı. Bunu *ben* başarmıştım.

İlk başta kendimden emin olamamıştım yine, mezuniyet balosunun ilk gecesi Rahsan'la yatakta uzanırken endişeyle dudağımı kemirmiştim ve bunu hemen fark etmişti. Sonra da az önceki öpücükleri yüzünden mi bu halde olduğumla ilgili dalga geçmişti. Ona zihnimden geçenleri söylemiş ve Bay Ravi'nin beklentilerini karşılayamamaktan korktuğumu dile getirmiştim. Zira benim gözümde tüm bunlar Rahsan sayesindeydi. *Öyle ya, onun yanında olduğum için tanışmıştık sonuçta.*

Ancak Rahsan saçmaladığımı düşünmüş ve bunu oldukça sert bir şekilde dile getirmişti. Öyle ki *Malkin* demişti bana. Artık sadece sinirini bozduğumda ya da flört etmek istediğinde böyle sesleniyordu. Gerçi, ikisi de çok çabuk *birbirine* dönüşebiliyordu. Nitekim, "Sen *sen* olduğun için ilgisini çektin, Malkin," demiş ve hemen ardından ellerinin arasına hapsettiği yüzümü kendisine doğru yaklaştırarak bulabildiği her yere kızgın öpücükler bırakmaya başlamıştı. "Sen böyle olmasaydın övgülerimin bir değeri olur muydu? Kendine karşı o kadar körsün ki beni deli ediyorsun."

Haklıydı. Derhal körlüğü bırakmam ve kendime karşı daha nazik olmam gerekiyordu.

Bayan Miriam'ın elini hafifçe sıkarak, "Siz de benim için öylesiniz, Bayan Miriam." dedim. O kimse kötü hissetmesin diye bana her zaman diğerleriyle aynı davranırdı ancak benim favorimin *o* olduğu pek de sır sayılmazdı.

Tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra o gecenin detaylarını aktardı ve Mahil Ravi'nin niyeti hakkında daha çok fikir sahibi olmamı sağladı. Ardından, "Onunla ne zaman görüşeceksin?" diye sordu.

Anlatırken elbette yerinde duramamış ve kalkıp bizim için adaçayı hazırlamıştı. Şimdi kucağımda tuttuğum fincanın üzeri tütüyordu ve

içebilmek için biraz soğumasını bekliyordum. "Emin değilim. Yani, evine çaya davet etti ve uzun sürmez diye düşünüyorum."

"Harika, sana yapacağı teklifi gerçekten merak ediyorum."

Kalbim sıkışırken "Ben de öyle." dedim. Ardından, oturduğum sandalyenin ucuna doğru kaydım. "Bayan Miriam...yanlış anlamazsanız bir şey sorabilir miyim?"

Bir yudum aldığı fincanını nazikçe tabağın üzerine bıraktı. "Tabii ki."

"Şey, biraz hadsizlik ediyor olabilirim ama..."

Daha fazla kıvranmama izin vermedi. "Sor artık Aviva!"

Endişeyle alt dudağımı ısırmayı bırakıp "Rimona iyi mi?" diye sordum bir anda, odanın içi sessizleşti. "Yani, az önce koridorda karşılaştık ve biraz garip davrandı. Ya da belki ben abartıyorumdur. Her neyse, sadece iyi olduğunu bilsem yeterli."

Fincanını kendi etrafında döndürmeye başladı ve "Rimona iyi," dedi en sonunda. "Sadece biraz ısrarcı." Neyden bahsettiğini bilmediğim için anlamayarak yüzüne baktım, fincanı çevirmeyi bıraktı ve bakışlarını yüzümde sabitledi. "Bu konunun aramızda kalacağına güveniyorum."

Aceleyle kucağımdaki fincanı masanın üzerine bıraktım ve "Elbette," dedim. Sorarken ciddi bir şey olacağını düşünmemiştim fakat dingin ifadesini korusa da bariz bir şekilde ciddileşmesinden yanıldığımı anladım. "Mezuniyetten önce..." diye başladı. "Bana Akademi'de kalıp yardımcım olmak istediğini söyledi. Ben de olabildiğince nazik bir şekilde bunun mümkün olmadığını anlattım."

"Şey, yer mi yok?" dedim endişeyle. Henüz ne yapacağıma karar vermemiştim ve başkasının şansını elinden almak istemezdim. "Eğer öyleyse Bay Tov'un yardımcılık teklifini-"

Hafifçe kaşlarını çatarak araya girdi. "Hayır, Aviva. O *senin* için yapılmış bir teklifti. Üstelik Rimona bu pozisyon için yeterli değil."

Ne diyeceğimi bilemeyerek bakışlarımı kaçırdım. Geçen sonbaharda Rimona'nın araştırma grubuna katılmış olması beni şaşırtmış ancak onda kendimi gördüğümden olabildiğince yardımcı olmaya çalışmıştım. Dışarıdan bakıldığında soğuk ve pek konuşmayan bir kızdı, bu yüzden yardım çabalarım hiçbir zaman karşılık bulmamış ya da bu durum ikimizin yakınlaşmasına sebep olmamıştı. Ben de onu mahcup ettiğim düşüncesiyle yardım teklifinde bulunmayı bırakmış ve haddimi aşmak istememiştim. Zira onu birkaç sefer hissettiği başarısızlık duygusu yüzünden ağlarken yakalamış ve bu hissi çok iyi bildiğimden bana ters ters bakıp yanımdan hışımla ayrılmasını kişisel algılamamıştım.

Bayan Miriam sıkıntı dolu bir nefes vererek, "Onun için üzülüyorum çünkü ne kadar çabaladığını biliyorum." dedi. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. İfadesi de sesi gibi üzgündü, sanki bu durum için biraz da kendini suçluyordu. "Yine de bir türlü tam potansiyeline ulaşamadı. Enerjisi dengesiz. Her yıl olur onun gibi birkaç tane."

Evet, en başta ben de onlardan biriydim.

Cevap vermediğimi fark ettiğinde, konuyu değiştirme ihtiyacı hissederek "Her neyse." dedi. Ardından, iyi bir haber vermek ister gibi Aaron'ın Bay Monah'ın ekibine katıldığını söyledi. "Gerçekten mi?" dedim gülümseyerek. Aaron, benimle birlikte Akademi'nin en iyi şifacısıydı ve genelde görevlere bizi beraber yollarlardı. Kesinlikle benden çok daha soğukkanlı ve işine odaklıydı, ondan çok şey öğrenmiştim ve geçitte görevlendirilmek istediğini ilk yılından beri söylediğinden onun adına sevinmiştim.

Bayan Miriam'ın odasında beklediğimden daha uzun süre kaldım. Çaylarımızı içtik, biraz kimin ne yapacağı hakkında bilgi paylaşımında bulunduk ve ona yaz boyu yapmayı planladıklarımdan bahsettim. Henüz detaylı bir yol haritası çizmemiştim kendime, son zamanlarda başka şeylerle meşguldüm ancak karmaşık notlarımdan hatırladıklarımı Bayan Miriam'a söylediğimde, bana fikir verip kendi yapacaklarını anlattı. Ardından yaz boyu ona yazmamı ve işe yaramamış olsa da yaptıklarımı paylaşmamı istedi.

Ona veda ederken bunun son olmadığını söyledim ben de, Akademi'de kalmasam bile onu kesinlikle ziyaret edecektim. Böylece birbirimize

sarıldık ve hüzünle karışık bir mutlulukla ayrıldım yanından. Kapıyı kapatıp koridora çıktığımda güneş çoktan batmıştı ve kargaşanın son bulduğu revirin bir köşesinde kızlar toplanmış gülüşerek bir şey konuşuyorlardı.

Benim geldiğimi görünce, "Rahsan Zev'iv girişte seni bekliyor." dedi Marigold. Utanarak ona teşekkür ettim ve el salladım hepsine. Rahsan benden habersiz bir şekilde göreve gidip yaralı bir şekilde döndüğünde Marigold'a onu görüp görmediğini sormuştum ve tanımıyor gibi boş boş suratıma bakmıştı. Belli ki kim olduğunu biliyordu artık.

Şifacı arkadaşlarımın, Akademi'deki hocaların ve neredeyse herkesin ilişkimizi bilmesi deli gibi utandırıyordu beni, ne zaman hatırlasam yanaklarıma ateş basıyordu. Ancak bu durumdan rahatsız olmuyordum. Aksine, içim kıpır kıpırdı ve söyledikleri gibi onu revirin girişinde bulduğumda iyice kanatlandım. Adımlarımı hızlandırıp yanına koştum hemen, yüzü sağa doğru dönüktü ve pencereden dışarıya doğru bakıyordu.

Geldiğimi fark edince başını çevirip gözlerini benimkilerle buluşturdu ve duruşu dikleşirken aynı anda birbirimize gülümsedik. "Sürpriz baskın mı?" dedim tam karşısında dururken. Bakışları üzerimde dolaştı. "Hayır, sadece işin beklediğimden uzun sürünce gelip bir sorun olup olmadığına bakmak istedim."

"Bir sorun yoktu, Bayan Miriam'la sohbete daldık sadece."

Kaşlarını kaldırdı. "Acıkmadın mı?"

Sorusu karşısında gözlerimi büyüttüm. "*Sen* acıktın mı?"

Tepkime hafifçe güldü. "Pek değil ama senin acıkmış olman gerekiyor bu saatlerde. Hem de epey."

Pencere kenarından uzaklaştı ve yan yana hastane kanadının çıkışına doğru yürümeye başladık. Koridorda yalnızdık, bu yüzden hafifçe koluna vurmakta hiçbir sakınca görmedim. "Bana çok obur hissettiriyorsun."

Kolunu omzuma atıp vücudumu kendine doğru bastırırken gülüşü büyüdü. "İnan bana, yediğin onca şey nereye gidiyor anlamıyorum."

Sahte bir sinirle karnını dürttüm ancak onunla yürürken tarif edemeyeceğim kadar mutluydum. Öyle ki zaman dursun istiyordum.

❊

"İnanamıyorum, *burada* bile çalışıyor musun?"

Serafina beklenmedik bir şekilde kapının önünde belirdiğinde evimde, Margolis Sokağı'na bakan kütüphanedeydim. En üst raflardan birinde duran kitabı almak için ahşap merdivenin üzerine çıkmış, işime yarayıp yaramayacağını anlamak için hâlâ üzerindeyken karıştırmaya başlamıştım. Bunu yaparken de öyle dalmıştım ki içeri girdiğini bile anlamamıştım.

Sesini duyar duymaz başımı kaldırıp "Serafina!" dedim neşeyle. Elimde kitapla birlikte hızla merdivenden indim ve ortada buluştuk. "Hoş geldin! Gelmeni beklemiyordum, dün haber verip meşgul olacağını söyleyince..."

Eve döneli neredeyse iki hafta oluyordu ve bu süre içerisinde birbirimizi görmemiştik. Geceleri ziyaretime gelen Rahsan sayesinde Konsey'in sürekli toplandığını ve bir türlü karara varamadığını biliyordum elbette, ancak yemin yüzünden anlaşmazlığın sebebini bana anlatamıyor ve evlenince her şeyi öğreneceğimi söyleyerek benimle dalga geçiyordu. Ben de onu sinir etmek için hiç umursamıyormuş gibi davranıyor ve arkadaşlarımın nasıl olduğunu soruyordum. "İyiler," diye homurdanıyor ancak detay vermekten kaçınıyordu.

Şimdi karşımda olması harika bir şeydi bu yüzden, onu gerçekten özlemiştim. O da beni özlemiş olacak ki yanına vardığım anda sımsıkı sarıldı bana. Ayrılırken de gülerek "Öyleydim." dedi. "Ama dik başlı sevgilinin eserekli halleri ilk defa işime yaradı. Konsey'in bu konuyu daha sonra tartışmasını önerdi ve Mahil Ravi de kabul edince işim erken bitti. Ben de gelip seni göreyim dedim."

"Çok iyi yapmışsın." Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle onu yönlendirdim ve elimdeki kitabı yanından geçtiğimiz bir masanın üzerine bıraktım. "Gel, oturalım şöyle."

Beraber pencerenin önündeki şarap rengi tekli koltuklara doğru ilerledik. İnanılmaz rahatlardı ve süslü yastıkları vardı. Burada uyandığım yıl, yazımın çoğunu bu koltukların üzerinde geçirmiş ve kütüphanede ne varsa okumaya yemin etmiş gibi ayaklarımın ucuma yığınlar halinde dizmiştim. Akıl sağlığım açısından pek hoş bir yaz olduğunu söyleyemezdim.

Serafina otururken başını kaldırıp tavana kadar uzanan raflara, asma kata ve masalardan birinde dağınık halde duran notlarıma baktı. Mürekkep şişesinin kapağını açık unutmuştum, saksıdaki fesleğeni yerine taşımaya üşenmiştim ve ayrıntılı bir biçimde yaptığım çizimi son anda berbat edince bunalıp öylece bırakıvermiştim. O an, dağınık çalıştığım için biraz utandım ancak bir ziyaretçim olmasını beklemiyordum.

"Burası çok tatlı bir yermiş." dedi incelemeyi bitirdikten sonra. Evime defalarca gelmiş olsa da kütüphaneyi hiç görmemişti ve diğer aristokratik ailelerin sahip olduklarının yanında küçük kalsa da söylediği gibi tatlı bir yerdi. Caddeye bakan, geniş ve kafesli pencereleri sayesinde devamlı ışık alıyordu ve mobilyalar açık renkli, bal rengine çalan meşe ağacındandı. Her zaman ferah görünür ve etrafa yerleştirdiğim çiçekler sayesinde güzel kokardı.

Onun gibi ilk defa görüyormuşçasına incelediğim sırada arkadaşım bakışlarını bana doğru çevirdi ve "Ama seni burada görmeyi beklemiyordum." dedi. "Mezun olduğumdan beri boş bir gün geçirip rahatlamak için ölüyorum ve sen evinde bile çalışıyor musun yani?"

Gülerken omuz silktim ve "Evet," dedim. "Yapacak başka işim yok ki. Hem siz çabalarken tüm gün evde boş boş oturmak istemedim."

"Hâlâ panzehir bulmak için mi çabalıyorsun peki?"

İç çekerken omuzlarımı düşürdüm. "Evet. Biliyorum, epey zor bir şey ve şimdiye kadar kimse bulamadı ama...deniyorum işte."

Kahvaltıdan beri buradaydım ve gitmeden önce Bayan Miriam'dan aldığım azıcık zehir örneğini harcamak istemediğimden çeşitli bitkileri damıtıp ezerek oluşturduğum karışımı henüz test etmemiştim. İçimden bir ses işe yaramayacağını söylüyordu ve hissettiğim umutsuzluk sesime de

yansımıştı. Ancak Serafina devam etmeme izin vermeyerek, "Her şeyin bir ilki vardır," dedi. "Ayrıca bir panzehir bulunacaksa bunu senin yapacağından eminim."

"Bunca yıllık Kayven tarihinde bile mi?"

Bana güven verircesine gülümsedi. "Bunca yıllık Kayven tarihinde bile."

Anında kendimi daha iyi hissederek gülümsedim ve ona bir soru sormak için dudaklarımı araladım ancak benden önce davrandı. "Akademi'den döndüğümüzden beri yaptığın tek şeyin kendini kütüphaneye kapatmak olduğunu sanmıyorum. Isabella'nın düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

"İyi." dedim hemen. Nişanına katılamadığım için düğün konusunda fazla özenli davranıyor ve gelinlik provaları ya da çiçek seçimi gibi anlarda onun yanında olmaya çalışıyordum. "Yani, stres yüzünden biraz kilo vermiş ve gelinliğinin daraltılması gerekiyor. Bir de çiçeklerden hiç hoşlanmadığı için benim el atmam gerekti ama...İyi. O gün her şeyin hazır olacağından eminim. Sen de katılacaksın, değil mi?"

"Elbette! Kaçırır mıyım? Hem, ailecek orada olacağız zaten." Başımı hafifçe sallayarak onu onayladığım sırada bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Rahsan orada olacak mı peki?"

"Olacak. Yani, ikna etmek için bir süre başının etini yemem gerekti çünkü bu tarz davetlerden gerçekten nefret ediyor ama..." Süreçte yaşadığım tüm bezginliği sesime yansıtarak anlattığımda bana hak vererek "Evet," dedi. Bunu duyduğum an zaferle gülümsedim. "Onu ikna etmeyi başardım. Birbirimize yakın olamayacağımız için gelmeyi hâlâ saçma buluyor ama evet, geliyor."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Birbirinize yakın olamayacak mısınız? Bay Malkin birlikte olduğunuzu hâlâ bilmiyor mu?"

Utanarak bakışlarımı kaçırdım. "Hayır."

"Ama sen onun babasıyla tanıştın? Üstelik Rahsan'la görüşmeye devam ediyorsun?" Gözlerini büyüttü. "Gerçekten de gizli saklı iş çevirmede usta

olmuşsunuz, sizden öğrenecek çok şeyim var."

Hissettiğim karın ağrısı büyürken son söylediklerini tamamen görmezden geldim ve "Şey, evet ama...Bilemiyorum." dedim. "Ona söylemeyi düşünüyorum aslında, sadece nasıl tepki vereceğini kestiremiyorum."

"Nasıl bir tepki verebilir ki?" dedi Serafina. Sesinde, istemsizce yaptığı alaycı bir ton vardı ve belli ki kendi babasıyla karşılaştırıyordu kafasında. "Bay Malkin tanıdığım en tatlı ve anlayışlı adam. Sana çok düşkün ve-"

"İşte beni de bu korkutuyor." diyerek araya girdim. "Bana çok düşkün ve evlilik lafını ağzına bile almıyor. Hiç evlenmeyeyim de hep onunla kalayım istiyor sanki, onu üzeceğimi biliyorum."

"Aviva..." Koltuğunda bana doğru yaklaştı. "Yanlış anlama ama neden üzülsün ki? Politik bir evlilik yapmak zorunda değilsin ve istediğin kişiyi seçebilirsin. Üstelik koskocaman adam, günü geldiğinde evleneceğini biliyordur illaki. Ne zorluk çıkarabilir?"

Sessizce söylediklerini dinlerken kucağımdaki parmaklarımla oynadım. Haklı olduğunu biliyordum, zaten günlerdir ben de kendime aynılarını söylüyordum. Ancak Theodor Malkin'i üzmeyi de hiç istemiyordum. Karısı öldüğünden beri tek varlığı Aviva'ydı ve elinden gelse onu bir saniye bile yalnız bırakmazdı. Zaten bu yüzden ancak Aviva Akademi'ye gittikten sonra ticaret yapmak için başka şehirlere seyahat ediyor ve daha çok para kazanmaya başlıyordu. Ondan önce maddi sıkıntıda olmalarının sebebi bile kızına olan sevgisiydi. *Şimdi bu adamın karşısına geçip nasıl söyleyebilirdim?* Ondan halihazırda bir sürü şeyi almıştım zaten.

Durgunlaştığımı gören Serafina hınzırca gülümsedi ve "Ha..." dedi. "Eğer Rahsan Zev'iv'i sevmez diye endişeleniyorsan...İşte o konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Haklı çünkü."

Gülerken göz devirdim. "Onunla uğraşmaya bayılıyorsun, değil mi?"

Hemen kaşlarını çattı. "Bizi ne kadar uğraştırdığını görsen az bile yaptığımı söylerdin."

Sadece burnumdan nefes vererek gülmekle yetindim çünkü iki tarafla da birbirleri hakkında tartışmamam gerektiğini öğrenmiştim. O sırada kütüphanenin kapısı açıldı ve içeriye elinde bir tepsiyle Moselle girdi. Bir an ikimiz de o tarafa doğru döndük ancak sonra, Serafina onun varlığını umursamadan "Evlilik demişken," dedi. "Asaran Zev'iv'in de evleneceği dedikoduları dolaşıyor etrafta, bu doğru mu?"

Moselle getirdiği soğuk içecekleri ve kremalı limonlu keki aramızdaki pirinç ayaklı sehpanın üzerine bırakırken bir süre sessiz kaldım. Bu soru beni germişti fakat bozuntuya vermeden gülümsedim, Moselle'e teşekkür ettim ve "Emin değilim," dedim. Kaçmak istediğimi belli edercesine hemen bardağıma uzanmıştım. Üstelik yalan söylemiş de sayılmazdım. Rahsan balo salonunda dans ettiğimiz sırada babasının yeniden evlenmek istediğinden bahsetmişti ancak somut bir şey olsaydı mutlaka bana söylerdi.

Serafina dudağını büktü. "Kimle evlenmek istediğini de bilmiyorsun öyleyse?"

İçeceğimden bir yudum alırken başımı olumsuz anlamda salladım. Hatırlamayı sevmesem de Serafina bir Cohen'di ve Cohenler bile öğrendiyse bu dedikodu gerçekten *yayılmış* diyebilirdik. Yine de -kaçınılmaz olduğunu bilsem de- böyle *riskli* konularla karşı karşıya kalmaktan hiç hoşlanmıyordum. Yanlış bir şey söylerim diye ödüm kopuyordu.

Moselle boş tepsiyi bacaklarının önünde tutarak "Bir şeye ihtiyacınız olursa buralarda olacağım," dedi. "Afiyet olsun." Ardından kapıya doğru yürüdü. İkimiz de ona teşekkür ettik ancak belli ki Serafina için bu dedikodu önemliydi. Kek tabağını kucağına doğru çekerken, "Nasıl yani, Rahsan hiçbir şey anlatmıyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Rahsan bu konu hakkında konuşmayı sevmiyor, ben de sormuyorum."

Çatalını ağzına atmış çiğniyordu ki söylediklerimle beraber durdu. "Gerçekten sormuyor musun yoksa bana mı güvenmiyorsun?"

Ben de onun gibi donakaldım. "Serafina..."

Kucağındaki tabağı tekrar sehpanın üzerine bıraktı ve "Bak," dedi. "Ailelerimiz düşman olabilir ama bunu bir fayda sağlamak istediğim için sormamıştım. Sence aileme o kadar bağlı olsam şu anda başka bir düşmanlarının oğluyla beraber olur muydum? Ya da Matias Gorion bana güvenir miydi?"

Sıkıntı dolu bir nefes verdim. "Gerçekten sormuyorum. Ancak sorsaydım ve kimseye söylememi istemeseydi...Söylemezdim sana. Bakma bana öyle Serafina, bunun güvenle alakası yok. Sen benim arkadaşımsın. Canımsın. Sana gözümü bile kırpmadan canımı emanet edebilirim ama o da benim erkek arkadaşım ve güvenini kıramam. Bunun ailelerinizin durumuyla da bir ilgisi yok- ki olsaydı bile bunu göz önünde bulundurmak zorunda kalırdım."

Bastıramadığım bir suçluluk duygusuyla konuşmuştum ve o da beni dinledikçe sessizleşmişti. Pişman değildim, bilmesi ve bu sınırı çekmem gerekiyordu çünkü arkadaşlarımın düşman olarak gördüğü birisiyle sevgili olurken böyle durumların içine düşeceğimi biliyordum. *Yine de bu, bu konuşmayı yapmaktan hoşlandığım anlamına gelmiyordu.*

Bardağımı sehpanın üzerine bırakırken, "Bunu taraf seçmişim gibi düşünme." dedim. "Bana güvenip anlattığınız hiçbir şeyi de Rahsan'a anlatmam aynı şekilde."

Başını hafifçe sallarken bakışlarını kaldırdı ve göz göze geldiğimizde gülümsedi. "Haklısın. Senin için de zor bir durum." Ardından kendini neşelenmeye zorladı. "Ama gerçekten dedikodu için sormuştum. Asaran Zev'iv hâlâ genç ve yakışıklı bir adam, birini bulması hiç de zor olmaz."

Başımı sallayarak onu onayladım, aramızdaki garip durumdan bir an önce kurtulmak istiyordum. "Aynı fikirdeyim. Üstelik kibar ve hareketleri de zarif."

Rahsan'ın da zarafetini ondan aldığından emindim, zira Solomon Zev'iv hiç onlar gibi değildi. Ancak tam olarak bunu düşündüğüm sırada "Aynen öyle, Rahsan neden biraz daha ona çekmemiş ki?" dedi Serafina.

Hafifçe kaşlarımı çattım. Aslında *çekmişti.* Sadece Rahsan'ın o yönünü bilmiyordu ve sevgili erkek arkadaşım da babasına benzediğini duymaktan nefret ediyordu. Bu yüzden ne diyeceğimi bilemeyerek onun gibi tabağı elime aldım ben de, limonlu kekin tadına baktım ve ağzımda dağıldığı anda gözlerimi kocaman açtım. "Böyle bir şey yedin ve hâlâ Rahsan'dan mı bahsediyorsun gerçekten?"

Tepkime güldü ve en az benim kadar heyecanlandı. "Değil mi? Asıl bundan konuşmamız gerekiyor."

"Kesinlikle!"

Ancak keklerimiz ve içeceklerimiz bitse bile orada kalmaya devam ettik, bir sürü konudan bahsettik ve biraz dertleştik. Serafina buradan ayrıldığına üzülüyor ve bizi çok özleyeceğini söylüyordu ancak bir yandan da gitmeyi gerçekten istiyordu. Zira o da Matias gibi evde baskı görüyordu.

Rahsan kötü karakter olabilirdi ancak başrollerin ikisinden de daha iyi şartlar altında yetişmişti. Solomon Zev'iv ona güveniyor ve kararlarına saygı duyuyordu. Oysa Serafina'ya verilen sevgi yalnızca göstermelikti, herkes istediğini aldıktan ve kapılar kapandıktan sonra yüzüne bile bakılmıyor; ona yalnızca bencil olmak, önüne çıkan ne varsa almak ve nefret öğretiliyordu. Matias ise tamamen işe yaradığı sürece sevilebilirdi ve asla ama asla Gorion ismine leke süremezdi. O ikisini yakınlaştıran da tam olarak bu *sevgisizlikti*. En başta birbirlerine hiç güvenmemişlerdi ancak zamanla gerçek sevgiyi öğrenmişlerdi.

Kitapta, Akademi'den mezun olduktan sonra Serafina'nın Ophir'e gittiği ve Matias'ın Korindel'de kaldığı bilgisi veriliyordu ancak o zaman aralığında ne olduğunu bilmiyorduk. Birden üç yıl sonrasına atlıyor, Rahsan bir tehdit haline geldiğinden Gorionlar ve Cohenler birlik olmaya karar veriyordu. İttifakı güçlendirmek için de Serafina ve Matias'ın evlenmesine izin veriliyor, böylece ilişkilerini daha fazla gizlemek zorunda kalmıyorlardı.

Beni de tam olarak bu üç yıllık boşlukta ne yapacağımı bilmemek korkutuyordu. Kendimi daima olumlu düşünmeye zorluyordum. Planlarıma göre Esren'e gitmenin Matias ve Rahsan'ı yakınlaştırması gerekiyordu, böylece Rahsan fikirleri yüzünden yalnız kalmayacaktı. Kitapta babasının

dizinin dibinden ayrılmayan, gittikçe ona benzeyen bir Matias vardı ve elbette Rahsan'a şiddetle karşı çıkmıştı. Ancak bu sefer, Esren'deki sefaleti birlikte görecek ve belki de müttefik olacaklardı.

Serafina gittikten ve aradan saatler geçtikten sonra bile aklımda bu düşünceler vardı. Akşam yemeğinin ardından çalışma masamın başına geçmiş ve son dört günde yaptıklarımı Bayan Miriam'a bildirmek üzere temize çekmiştim. Bu yüzden ellerim mürekkep lekeleriyle kaplıydı, yıkasam da geçmemişti ve ayna karşısında krem sürerken gözlerim onlara takılmıştı. Etraf da pek aydınlık sayılmazdı. Komodinin üzerindeki ufak şamdan ve aynamın önündeki birkaç mum yanıyordu sadece. Bir de elbette, *pencerenin önündeki.*

Bu yöntemi geçen hafta bulmuştuk, söz konusu birbirimizi görmek olduğunda ikimizin de kafası epey çalışıyordu ve Serafina'nın da dediği gibi, bizden öğrenecek çok şeyleri vardı. *Ancak ne yapabilirdik ki?* Etrafımda olmasına ve onunla uyumaya fena halde alışmıştım, öyle ki döndüğümde yatağımı yabancılamıştım ve bir gece yarısı onu odamda bulmam yalnızca üç günümü almıştı.

Gözlerimi kocaman açmış halde yanına koşturmuştum hemen, burada ne yaptığını sormuştum. Ancak benim telaşlı halimin aksine son derece sakin bir şekilde "Seni bekliyordum," demiş, sesimizi kimsenin duymaması için büyü yaptığını ve rahat olmamı söylemişti. Babamın üst katta uyuyor olduğunu bildiğimden bunu öylece kabul edememiştim elbette. Tartışmıştık ve yağ gibi üste çıkarak bunu benim istediğimi, benden ayrı kalamayacağı konusunda beni uyardığını söylemişti.

Ben de yorgun olduğumdan ve aslında gitmesini hiç istemediğimden tartışmayı uzatmamış, kollarımı boynuna dolayıp ona sarılırken "Bunu kendimiz için çok zorlaştırıyoruz," diye mırıldanmıştım.

"Zaten zor olacak," karşılığını vermişti, sanki bunu çoktan düşünmüş gibi. "Birbirimizden ayrıldığımızda uyumakta zorlanacağız her türlü. Neden işkencemizi şimdi başlatıyoruz ki?"

Ondan ayrı kalmayacağım her seçenek bana çok mantıklı geldiğinden hemen ikna olmuş ve o geceden sonra Rahsan'a evdeki herkesin uyuduğunu

ve gelebileceğini gösteren bir işaret bırakmaya başlamıştım. *Yakıp pencerenin önüne koyduğum bir mum.* Şimdi balkonuma indiği an ayakkabılarının çıkaracağı o tanıdık sesi bekliyordum. Balkon kapısı açık olduğundan içeriye yaz esintisi ve bahçedeki ağustos böceklerinin sesi doluyordu.

Geldiğini görmeden önce bunu hissettim, tüylerim diken diken oldu ve gözlerimi dalıp gittiğim aynadan alıp karanlığa doğru çevirdim. Tül perdenin arasından çıkan silüetini gördüğüm anda ise ayağa kalktım. Ona yaklaşınca karanlıkta belimi buldu elleri, tutup beni kendisine doğru çekti ve saçımla şakağım arasına bir öpücük bıraktı. Daha dokunduğum anda yorgunluğunu hissettim, gelen sabun kokusundan yıkandığı belliydi ancak dinlenmemişti.

"Yoğun bir gün müydü?" diye sordum fısıltıyla, ellerimi ensesinde birleştirmiştim ve vücutlarımız birbirine bitişik haldeydi.

Hafifçe başını sallayarak beni onayladı. Odamın içi karanlık sayılabileceğinden gözlerini ve ifadesini göremiyordum ancak varlığı bile yetiyordu, onu beklerken gelen uykumun tamamen dağıldığını hissediyordum. *Onu her gün görmek istiyordum.* Sırf bu yüzden geceyi iple çekiyor ve gün içerisinde onu düşündüğümde onun da beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

Ancak Rahsan bugün pek konuşmaya meyilli görünmüyordu. Başını eğip dudaklarımızı birleştirdiğinde ona hemen ayak uydurdum ve yanımdan yalnızca bu sabah, güneş daha yeni doğarken ayrılmış olmasına rağmen hissettiğim özlemi bu öpücükle anlatmaya çalıştım. O da benden farklı sayılmazdı. Karanlık, dokunuşunun tesirini ikiye katlıyordu sanki; dudakları normalden daha yavaş bir biçimde dudaklarımın üzerinde hareket ederken kalbimin yerinden çıkacağını hissediyor, terlemeye başlayan avuç içlerimle gömleğinin kumaşını sıkıyordum.

Çok geçmeden belimdeki ellerini biraz daha aşağıya kaydırarak kalçamı kavradı ve beni kucağına alarak öpücüğü derinleştirdi. Ona doğru eğildiğimde saçlarım yüzüne doğru düştü ve kokumu alınca iç çeker gibi bir ses çıkardı. Kanımın kaynadığını hissettim. Gözlerim kapalıydı ve nereye götürdüğünü göremesem de adımlarının yönünden yatağıma geldiğimizi

anladım. Beni nazikçe örtünün üzerine bıraktı. Ardından, hemen sağımda kalan pencerenin önüne gitti ve onun için yaktığım mumu söndürdü.

Dudaklarımda hâlâ onun tadı ve kalbimde bıraktığı etkiyle ne yapmak istediğini anlamaya çalıştım. Sıklaşan nefeslerim yüzünden göğsüm hızla inip kalkarken odamda bulunan tüm perdeleri kapattı. Güldüğümü anlamasını sağlayacak bir ses çıkardım. Bunu hemen fark etti ve geldiğinden beri ilk defa konuştu. "Tedbiri elden bırakmamak gerek."

"Bahçemiz ağaçlarla dolu."

"Ve eviniz şehrin en işlek caddesinde."

Onunla tartışmanın hiçbir anlamı olmadığını fark ettiğimde kendimi yastıkların üzerine bıraktım ve saçlarım daha örtünün üzerinde dağıldığı anda etraf aydınlandı. Perdeleri çektikten sonra odadaki tüm mumları yakmıştı. *Elinin tek hareketiyle, elbette*. Sanırım bunu yapabilmesini sonsuza kadar kıskanacaktım.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde gömleğinin düğmelerini açarak yatağa doğru geldiğini fark ettim. Artık odam fazlasıyla aydınlık olduğundan yüzündeki yorgunluğu açıkça görebiliyordum ve bu soyunma işleminin yalnızca uykuya hazırlık olduğunu biliyordum. Uyurken üzerinde bir şey olmasını sevmiyordu. İki gün önce bu konuda ona takılmıştım ve kışın bile böyle uyuduğunu söylemişti.

Onu daha rahat görebileceğim bir pozisyona geçip dirseğimi yatağa, yumruk yaptığım elimi de şakağıma yasladım. "Bugün neler yaptın?" Düğmeleri açma işlemini bitirmiş, gömleğini sıyırıyordu o sırada. Ben de arsız gibi onu izliyordum. "Serafina Konsey toplantısının erken bittiğini söyledi, daha çabuk gelirsin diye düşünmüştüm ama epey geciktin."

Kaşlarını kaldırarak "Cohen burada mıydı?" diye sordu. Başımı hafifçe sallayarak onu onayladığımda ise sakince soruma cevap verdi. "Madenlere gittim denetlemek için."

"Biraz canın sıkkın gibi?"

İç çeker gibi nefes aldı. Bir an için geçiştireceğinden emindim ancak dürüst davranarak, "Biraz öyle." dedi. Gömleğini düzgünce tuvalet masasının yanındaki koltuğa koyarken ilgiyle her hareketini takip ettim. "Neden?"

Yatakta benim uzandığım tarafa doğru yaklaştı ve bacaklarımın önündeki boşluğa oturdu. "Kaynaklarımız gittikçe azalıyor çünkü."

Gözlerim büyürken bir an ne söyleyeceğimi bilemedim. Karnıma anlık olarak bir ağrı girmiş ve bu habere gerçekten üzülmüştüm çünkü madenler yalnızca Zev'iv ailesi için bir geçim kaynağı değildi, aynı zamanda büyücü ve askerler için koruyucu taşların da çıktığı yerdi. "Ne yapacaksın peki?"

"Düşüneceğim, henüz babamla konuşmadım."

Boştaki elimi elinin üzerine koydum ve ona güven verircesine gülümsedim. "Halledeceğine eminim." Bana karşılık vermek yerine bir süre yüzümü izledi. İfadesi dingindi ama gözlerinden çok şey düşündüğü belliydi. Ancak bunu sormak yerine başka bir şeyi sormayı seçtim. "Tüm gün madenlerde miydin yani?"

Niyetim biraz konuşmasını sağlayıp kafasını dağıtmaktı, ayrıca sormak istediğim başka şeyler için de yol yapmaya çalışıyordum ancak bir an bıkkın bir şekilde bakışlarını kaçırdı. "Hissediyor musun ne yapıyorsun anlamıyorum ki..."

Bunu öyle bir söylemişti ki gülmeden edemedim. "Neyi?"

Bakışlarını tekrar üzerime çevirdi. "Madenlerden sonra Gorion'un yanına gittim."

"Öyle mi? Ne için?" Onu daha dikkatli bir biçimde inceledim. "Yüzünün gözünün mor olmamasından kavga etmediğiniz anlamını çıkarıyorum?"

Yüzünde yine alışık olduğum o huysuz ifade belirdi, babasından önce kırışacaktı kesinlikle. "Etmedik."

Abartı bir biçimde gözlerimi büyüttüm. "Başımıza taş yağacak."

Göz devirirken bakışlarını perdesini çektiği pencereye doğru çevirdi. "Sana da dalga malzemesi oluyoruz böyle."

Hemen elinin üzerinde duran parmaklarımı bileğine sardım ve "Hayır hayır!" dedim. "Anlat, neden Matias'ın yanına gittin?"

Bezgin bakışlarını bir kere daha üzerime çevirdi ama yine de soruma cevap verdi. "Onu da denetlemeye. Benden gizlice bir haltlar çevirmesine izin veremezdim."

Kaşlarımı kaldırdım. Kafasının çalışma şeklini baz aldığımda, Matias'ı tek başına yakalayıp babasından ayrı olarak ikna edeceğini düşünmüştüm daha çok. Sonuçta günlerdir Konsey'de saatler kaybettiğinden ve bir türlü sonuca ulaşamadıklarından yakınıyordu. Bu yüzden sesimden de anlaşılan bir şaşkınlıkla "Ve?" dedim. "Ne haltlar çeviriyormuş?"

Alaylı bir gülümseme dudaklarına yayılırken onu destekleyecek hızlı bir nefes verdi burnundan. "Sence Gorion'da bir haltlar çevirecek kafa var mı? Antrenman yapıyormuş aptal gibi."

Hemen kaşlarımı çattım. "Neden aptal gibi olsun ki?" Ancak sonra, alaycı tavrının altındaki rahatsızlığın kokusunu aldım ve aynı onun gibi sırıttım. "Hırslandın mı sürekli kendisini geliştirmeye çalıştığı için?"

Bu sefer kaşlarını çatma sırası ondaydı. "Ne hırslanacağım?"

"Seni tanıyorum Rahsan," dedim *yalan söylemeyi bırak* edasıyla, yüzümde de keyifli bir gülümseme vardı. "Ee, sonra ne yaptın? Birlikte antrenman yapmayı falan mı teklif ettin?"

Mümkünmüş gibi daha da somurttu. "Hayır."

"Teklif derken laf sokmayı kastediyorum aslında, yoksa normal bir şekilde yaklaşmadığını biliyorum onlara."

Oturduğu yerde iyice bana döndü ve hafifçe üzerime doğru eğildi. Kehribar rengi gözleri keskindi. "Sen neden bu kadar keyiflendin ki bu meseleye?"

Başka insanların ondan korktuğunu ve şu yüz ifadesiyle söylediği şeyler karşısında kekelediğini biliyordum, alışık olduğu durum buydu. Ancak ben, kendimi tutamayıp bir kıkırtı kaçırdım dudaklarımdan. "Neden keyiflenmeyeyim? Birlikte vakit geçiriyorsunuz, kaynaşıyorsunuz..."

"Öyle bir şey yapmıyoruz."

Daha fazla dayanamayıp uzandığım yerden doğrulurken, "Neden hâlâ inkâr ediyorsun ki?" diye sordum. "Bal gibi birlikte antrenman yapmışsınız işte, enerjinin tükendiğini hissedebiliyorum."

Boştaki elini ensesine atıp oradaki saçları karıştırırken ofladı. Onunla uğraşmaya devam edebilir ve birkaç aya kalmadan en yakın arkadaş olacaklarıyla ilgili dalga geçebilirdim ancak bunu yapmadım. Bakışlarım durgunlaşırken, "Benim de sana anlatacaklarım var aslında," dedim yalnızca. Sesimdeki çekingen tonu hemen fark etti ve bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. "Dinliyorum."

Gözlerim yüzü ve ellerim arasında gidip gelirken elimin altındaki kumaşın iplerini çekiştirdim. Ardından, "Serafina bugün Asaran'dan bahsetti." dedim. Bakışlarının yoğunluğu altında konuşmak zordu ve bu konudan hoşlanmayacağını biliyordum ancak öğrenmem gerekiyordu. "Evlenmek istediği haberleri dolaşıyormuş etrafta."

Duruşunu dikleştirirken bariz bir şekilde gerildi. "Sen ne dedin?"

"Bilmediğimi söyledim, bana da bir şey anlatmadığını."

Hafifçe başını salladı, belli etmese de rahatladığını anladım. "İyi yapmışsın."

Bu meseleyi burada bırakmak istediği belliydi, bu yüzden ondan önce davranarak "Söylemiyorsun da gerçekten," dedim. Kaşlarımı da hafifçe çatmıştım. Ancak pek oralı olmadı ve başını çevirerek ayağa kalktı. "Söyleyecek bir şey yok çünkü."

Ne demek söyleyecek bir şey yoktu?

"Ama bana Asaran'ın evlenmek istediğini söyledin?"

Omuz silkti. "Evet, istiyor."

Bu kadar umursamaz davranmasının bir çeşit başa çıkma mekanizması olduğunu anlayabiliyordum; duygularını düzgünce dışa vuramıyor ve bu şekilde üstünü kapatıyordu ancak yine de sinir bozucuydu. İç çekerek derin bir nefes aldım ve sabırlı bir ses tonuyla sordum. "Kiminle evleneceği belli mi peki?"

Odanın içinde amaçsızca gezindi ve pencerenin önüne vardığında perdeyi hafifçe açarak dışarı baktı. Diğer eli çıplak belinin üzerindeydi. "Hayır."

Artık benimle göz teması bile kurmadığından ve konuşmadan gerçek anlamda uzaklaştığından "Peki." demekle yetindim. Bir şeyler bilseydi bana söyleyeceğinden emindim ancak belli ki o da bilmiyor, hatta *sormuyordu*. Asaran'la ilgili bu kadar incinmiş olmasının ayrı bir sebebi olup olmadığından emin değildim ancak benimle paylaşmasının pek kolay olmayacağını anlamak zor değildi. Bu yüzden, bu gece daha fazla üzerine gitmemek adına konuyu değiştirdim ve "Isabella'nın düğünü..." dedim.

Hemen perdeyi serbest bırakarak başını bana doğru çevirdi ve "Ne olmuş ona?" dedi. "Geleceğimi söyledim ya."

Yatağın üzerinde iyice oturur pozisyona geçtim ve avcumu diğer elimin parmaklarının üzerine kapatıp sıkarken gülümsemeyi denedim. "Evet ama...ben birlikte katılmak istiyorum."

Kaşlarını alayla kaldırırken "Baban da orada olacağı için istemiyordun hani?" dedi. Sonra fark etti. "Dur bir dakika, babanla tanışmamı mı istiyorsun?"

Serafina gittikten sonra uzun uzun düşünmüş ve korkularımın hayatımı yönlendirmesine izin vermemeye karar vermiştim. Bu yüzden yavaşça başımı sallayarak sorusunu cevapladım. "Evet."

Hemen kaşlarını çattı ve bana doğru birkaç adım atarak pencereden uzaklaştı. "Olmaz."

Bu keskin tavrı karşısında afalladım. "Neden?" *Asaran mevzusu yüzünden gerilmesiyle alakası yoktu, değil mi?*

Yatağın diğer tarafına doğru dolanırken onu izledim. Kaşları hâlâ çatılmış vaziyetteydi ve sesi biraz yumuşamış olsa da netti. "Zamanı değil çünkü."

"Bu nasıl bir bahane?"

Benim şaşkınlıktan yükselen sesime karşılık aynı şekilde karşılık verdi. "Bahane değil." Ardından, yatağın kendine ait tarafına uzandı ve inanamayan bakışlarla onu izlememe rağmen dönüp de bakmadı. Hemen yerimde kıpırdanarak tüm vücudumu ona doğru çevirdim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Gayet de bahane. Babamla tanışmak istemiyor musun?"

Bunu *öylesine* sormuştum, *hayır* demesini bekliyordum ancak yine o tekdüze sesle "İstemiyorum," dedi ve beni bir kere daha şaşırttı. Öyle ki göğsümde kavuşturduğum kollarım hissettiğim şaşkınlık yüzünden hafifçe gevşedi. "Neden?" diye mırıldandım, artık kalbim kırılmaya başlamıştı.

Ses tonumdaki değişimi fark edince bakışlarını sonunda bana doğru çevirdi ancak tavrı değişmedi. "Nedenini zaten söyledim, zamanı değil."

Bal gibi de bahaneydi işte!

Birkaç saniye boyunca sinirlensem de hiç kıpırdamadan durdum olduğum yerde. Bakışlarımı boşluğa diktim ve bunun işe yaramadığını gördüğümden başka bir yol denemeye karar verdim. Dudaklarımı yaladım ve "Ama..." dedim mümkün olan en imasız sesle. "Ya başkasıyla evlendirmeye kalkarsa beni?"

Göz ucuyla bana baktı. "Kalkmaz."

Sinir seviyem artsa da yanlış bir şey söylememek için yanaklarımı ısırdım ve "Nereden biliyorsun?" diye sordum. Blöf yaptığımı biliyordu, bunu anlayabilecek kadar akıllıydı ancak ifadesiz yüzümden hiçbir şey okuyamaması içinde bir şüphe uyandırdı. "Kalkar mı?"

Gülümsememek için zor tuttum kendimi, rahat bir tavırla geriye doğru yaslandım ve "Kalkabilir," dedim en umursamaz sesimle. "Sonuçta ona ne engel olacak ki? Benim bir sevgilim olduğunu düşünmüyor ve benim için en iyisini istiyor. Eğer karşıma iyi bir talip çıkarırsa-"

Cümlemi bitirmeme izin vermeden uzandığı yerden doğruldu ve "Hayır dersin?" dedi. Anında kaşlarını çatmış ve gerilmişti.

Kıskançlığını saklamak için en ufak çaba sarf etmemesi beni keyiflendirdi ancak gülümsemedim. *Gülümseyemezdim.* Alev alev yanan kehribar gözlerini üzerime dikmişken değil. Bu yüzden omuz silktim ve hiç önemli bir mesele değilmiş gibi rahat tavırlarla saçlarımı tek omzumda topladım. Yalan söylemekten ben de memnun değildim ancak beni buna mecbur etmişti. "Elbette derim. Ama bahane olarak ne sunacağım? Burada bile olmayan bir sevgiliyi mi?"

Ona bakmasam da sinirle burun kemerini sıkıp anlık olarak gözlerini kapattığının farkındaydım. "*Aviva*." dedi yeniden açtığında. Hemen ona doğru döndüm, saldırmaya hazırdım. "Ne? Ben sorduğun anda babanla tanıştım farkındaysan, hiç zorluk da çıkarmadım. Şimdi sen-"

Üstünlüğü elde ettiğimden emindim ancak yine de araya girdi. "Zamanı değil."

"Ne demek *zamanı değil*? Ben tanıştığımda da hiç zamanı değildi ona bakılırsa!"

Öyle ya, arkadaşlarım her şeyi öğrenmişti, mezuniyet balosuna çok az kalmıştı ve oldukça sıkışık bir dönemimdi. Yine de sorduğunda itiraz etmemiş ve *nasıl olsa tanışacağız* demiştim. Şimdi neden aynısını benim için yapamıyordu? Neden en ufak şeyde bile zorluk çıkarıyordu?

"Aynı şey değil," diye karşılık verdi, aklımı okumuş gibi. Sesi şimdi daha sakindi. "Benim babam seninle tanıştığında, sadece tanışmış oldu. Hayatımda birisi olduğunu öğrenmiş oldu. Senden bir beklentisi yoktu yani. Ama ben senin babanla tanıştığımda, daha net olmamı bekleyecek."

Bazen asla düşünme şeklini anlayamayacakmışım gibi geliyordu. Bu nasıl bir mantıktı şimdi?

"Öyle değil misin sanki?" dedim aklım karışmış bir şekilde. "Fırsatını her bulduğunda evlilik konusunu açan sensin!"

"*Öyleyim* zaten." Benim yükselen ses tonumu bastırdı kararlı bir şekilde. "Bu konuda fikrimin değişeceğini mi sanıyorsun? Sence o yüzden mi tanışmak istemiyorum?"

Gözlerimi kaçırırken burnumdan soludum. Bu ihtimal aklıma gelmemişti ancak o birkaç saniyede zehir gibi yayılmıştı zihnimin içine. *Gerçekten, neden sevmişti ki beni?* Evleneceğimizin garantisi neydi? Hiç ayrılmayacağımızın?

Endişelenmeye başlasam da "Öyle bir şey söylemedim," diye homurdandım. Neden aklıma sokuyordu ki? Neden aylar sonrasını, birlikte değilken ne olacağını düşünüyordum şimdiden?

"İyi," diye homurdandı o da benim gibi. "Söyleme zaten. Düşünme bile. Tanışmak istemiyorum çünkü...Net olmamı beklediğinde bir şey yapamayacağım şimdi. Niyetim doğrudan evlenebileceğim bir zamanda karşısına çıkmak. Şimdi tanışırsam Esren'e gideceğimi öğrenecek ve kim bilir ne düşünecek?"

Düşüncelerimin verdiği yorgunlukla "Bunu mu dert ediyorsun gerçekten?" dedim. Omuzlarım çökmüştü ve yüzümde anlamlandıramayan bir ifade olduğundan emindim. Ancak o, sanki söyledikleri çok mantıklıymış gibi yüzüme bakmaya devam etti ve "Evet," dedi. "Empati yapıyorum ve bunu dert ediyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen? Empati yapıyorsun?" *Şimdi mi yapacağı tutmuştu?*

"Evet. Bir hergele karşıma çıkıp kızımı sevdiğini söylese ve sonra kıtanın öbür ucuna gitse onu iplemem. Kızıma da ondan kurtulmasını söylerim."

Bir an gülsem mi yoksa boş boş bakmaya devam mı etsem bilemedim, o kadar ciddiydi ki. En sonunda "Sen buna empati mi diyorsun?" diyebildim. "Rahsan, sen sadece kendini babamın yerine koyup vereceğin tepkiye göre hareket ediyorsun." Sıkıntı dolu bir nefes verdim ve tek elimle alnımı ovuşturdum. "Ayrıca babamı da hiç tanımıyorsun." Bir şey söyleyecekti ki başımı kaldırıp bakışlarımızı buluşturdum ve ona izin vermeden "Hem sen neden yine tek başına karar aldın ki?" diye devam ettim. "Daha geçen gün bunun hakkında tartışmamış mıydık?" *Ortak almamız gereken kararları tek başına alırsa nasıl çift olabilirdik ki?*

O da benim gibi sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Bu da öbür meseleye dönecek şimdi, değil mi?"

"Dönmesin mi? Fikirlerimin hiç mi önemi yok senin için?"

"Tabii ki var." dedi hemen, gözlerini sinirle kapatıp açtı. Ancak siniri bana değil, *kendineydi*. "Sadece birine fikir danışmaya pek alışkın değilim."

"Alış o zaman." dedim bu sefer anlayış göstermeden. "İlişki böyle yürütülmez çünkü."

Bir an, *ya nasıl yürütülür?* diyerek bana sataşmasını bekledim. Haksız da sayılmazdı, ben de en az onun kadar tecrübesizdim. Ancak bunu yapmadı ve birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra "Baban nasıl tepki verir?" diye sordu. Onun açısından büyük bir adım sayılacağından, kendime sakinleşmek için kısa bir süre verdim ve "Seni sever," dedim en sonunda. "Yani, yalan söylemeyeceğim, başta biraz tuhaf davranabilir ama eninde sonunda sever."

"Nereden biliyorsun?"

Aynı onun gibi "Babamı tanıyorum?" dedim. Ancak sonra, onun da babası hakkında beni seveceğini söylediği aklıma geldi ve kendime olan güvenimi yitirdim. Solomon Zev'iv'in beni sevdiğini iddia etmek büyük bir ahmaklık olurdu şimdi. *Ancak şimdi.* Yoksa insanları memnun etmeye bayıldığımdan, kendimi bir şekilde ona sevdireceğimden emindim. Sadece Rahsan'ın iddia ettiği kadar kolay olmayacağı belliydi. "Ayrıca onu görmedin mi? Hasmı bile olmayan birisidir. Herkesi sever ve herkes de onu sever." Kısa bir süre

düşündüm ve 'empati' adı altında sunduğu bahanesinde seçtiği kelimeleri hatırlamaya çalıştım. "Hem...kendin için *hergele* mi dedin sen?"

Bezgin bir ifadeyle yüzüme baktı. "Herhangi biri anlamında söyledim."

"Hiç de o anlamda söylemedin. Bir kızın olursa deli gibi kıskanacağın belli."

Kıskanacağı kısmını reddetmeyeceğinden emindim zaten, ancak gidip en beklemediğim yere takılacağını da düşünmemiştim. "Kızın?" dedi tek kaşını kaldırarak. "Tek başıma mı yapacağım o çocuğu? *Kızımız* olmayacak mı?"

Kollarımı tekrar göğsümde kavuşturdum ve sinirle karışık alaylı gülümsememle suratına baktım. "Babamla tanışmıyorsun bile, kızımız olacağından mı bahsediyorsun?"

"Aviva..." dedi bezgin bir şekilde. Ardından, *savaşmamanın* bizim için en iyi seçenek olduğunu anlamış gibi "Buraya gel," dedi kollarını açarak. "Belli ki uzak olmak yaramıyor bize."

Burnumdan nefes vererek alaylı bir şekilde güldüm ancak söylediklerinin hoşuma gitmediğini iddia edemezdim. Yine de hemen yumuşamak istemediğimden, "Yan yana sayılırız?" diye karşılık verdim. Benim ona gitmemi beklemek yerine uzanıp bacaklarımdan kavradı ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi zorlanmadan yanına çekti. "Yine de uzak."

Kollarını vücuduma doladığı an ısındığımı hissettim, tüm kızgınlığım buhar olup uçtu sanki. Göğsümde kavuşturduğum kollarımı çözüp ona sarıldım ben de, teninin sıcaklığını hissetmek öyle iyi geldi ki yanağımı omzuna yasladım. Ancak elbette, bu söyleyeceklerimden alıkoymadı beni. "Bu şekilde konuyu kapatamazsın. Babamla tanışacaksın, değil mi?"

Yüzü saçlarımla sırtım arasında bir yerdeydi, bu yüzden güldüğünde sesi boğuk çıktı. "Tanışacağım," dedi en sonunda. "Ne zaman istiyorsun?"

Bunu söylemesi beni rahatlatmalıydı ancak asıl mesele babama söylemek olduğundan, "Ben sana haber vereceğim." demekle yetindim. Karşı çıkmadı. Üstelik tartışmak *yıkıcı* bir eylemdi Rahsan için, aslında bunun

ilişkimizi güçlendirdiğinin farkında değildi. Asaran'ın varlığını ilk öğrendiğimde de böyle olmuş, tartıştığımız için onu *bırakacağımı* düşünmüştü. Ne zamana kadar yanında kalabileceğimi sormuştu. Kaybetme korkusunu bu kadar derinden yaşıyor olması ona karşı gardımı daha çabuk indirmeme sebep oluyordu ve tartışsak bile bir arada kalacağımızı ona *göstererek* anlatmak istiyordum.

Birkaç dakika sonra ikimiz de yastıkların üzerine devrilmiş haldeydik. Yüzü boynumla omzum arasında bir yerdeydi ve tek elimle saçlarını okşuyordum. Mayıştığını biliyordum, benim de gözlerim boşluğa dalmış haldeydi ve aklımdan bir sürü düşünce geçiyordu. Ne yazık ki hiçbirine tutunamıyordum. Ayrıca hemen uyuyup beni yalnız bırakmasını da istemiyordum. Zira bu gece o kadar da kolay uykuya dalamayacağımı biliyordum.

Bu yüzden, saçlarının arasındaki parmaklarımı hareket ettirmeyi bırakıp yüzünü görebilmek için biraz kenara çekildim ve "Beni güzel bulmuş muydun?" diye sordum. "Sevgili olmadan, hatta konuşmaya başlamadan önce yani?"

Gözleri hâlâ kapalıyken "Bu nereden çıktı şimdi?" diye karşılık verdi. Rahatsız olmayacağını bilsem omuz silkerdim ancak onun yerine bakışlarımı kaçırıp "Hiç..." dedim. "Sadece seninle ilgili anılarım hatırladıkça mutlu olduğum şeyler ve her hatırladığımda başka bir şey geliyor aklıma. Şimdi söyle, beni güzel bulmuş muydun?"

Bir süre sessiz kaldı. Tam gözlerimi büyüterek *nasıl yani, bulmamış mıydın?* diye kızacağım sırada da "Bulmuştum," dedi. "Ama bunun ne önemi var ki?"

"Ne demek ne önemi var?" derken kaşlarımı çattım. Sevgili olmadan önce göz göze geldiğimizde ya da beni izlediğini fark ettiğimde içinden güzel olduğumu geçirip geçirmediğini anlamaya çalışıyordum elbette. Ancak boşuna umut ediyordum sanırım, Rahsan Zev'iv'in düşüncelerinde bu tür şeylere yer yoktu.

Yüzünü yasladığı yerden ayırdı ve gözlerimin içine baktı. Hâlâ neden böyle bir şeyi sorduğumu anlayamadığı yüz ifadesinden belliydi ancak itiraz

etmek yerine ayak uydurmayı seçti. "Seni güzelliğin ya da başka bir şey için değil, *sen olduğun için* sevdiğimi zaten söyledim."

"Evet ama..." Bu sefer bakışlarımı kaçırmak yetmeyince başımı sağa doğru çevirdim. Ne duymayı beklediğimi ben de bilmiyordum ve onun da kafasını karıştırıyordum. İki kolunu da vücudumun yanından yatağa yaslamıştı ve onlardan destek alarak üzerime doğru çıkmıştı. Dikkatli bakışları yüzümde geziniyordu. "Güzelsin zaten." dedi en sonunda, tuttuğu nefesini verir gibi. "Bunu mu duymak istiyorsun? Yoksa yeterince söylemiyor muyum sana?"

Yanaklarıma ateş bastı. "Ondan değil..." dedim hemen utanarak. "Sadece sen sormadığım sürece anlatan birisi değilsin ve ben de merak ediyorum. Sevgili olduğumuz gece kütüphanede benimle *sadece* arkadaş olmak istemediğini söylemiştin mesela. Hem de hiçbir zaman. Neden öyle söyledin?"

Yüzünde öyle bir ifade belirdi ki bunu sormamı hatta buna *takılmamı* bile beklemediğini anladım. Bu da beni daha çok utandırdı. *Ama ne yapabilirdim ki?* Böyle şeyleri duymaya bayılan ve sürekli hatırlamaya çalışan birisiydim. Durgunlaştığımda bir anda sözleri aklıma geliyor ve neşeleniyordum, her seferinde içim kıpır kıpır oluyordu ve doğruluğuna inanmakta hâlâ zorlanıyordum.

Gözlerine beklentiyle bakmaya devam ettiğimde tekrar yanıma devrildi ve vücudumu ona doğru çevirdiğim anda "Çünkü sadece arkadaş olamayacağımızı biliyordum." dedi.

Neşeli bir şaşkınlıkla gözlerimi açtım. "Her zaman mı?"

"Her zaman." Nefesini verdi ve gözlerini kapatırken alnını ovuşturdu. Kaşlarımı çattım. *Başı mı ağrıyordu?* Ancak bunu soramadan devam etti ve odağımı kaybettim. "Şimdi buna da nasıl diye soracaksın. Bilmiyorum. Sadece en başından beri bunun farkındaydım. Bilinçli bir şekilde değil ama...bir şekilde."

Gülümsemem büyüdü. İçinde bulunduğum durum yüzünden ona hissettiğim çekimi hemen kabul edememiştim ben, olabildiğince kaçmış ve kendimi bunun doğru olmadığına inandırmaya çalışmıştım. Ancak şaşırtıcı biçimde

o, benden daha açıktı bu hislere belli ki. İyice şımararak "Doğru söyle," dedim. "Önceden de hoşlanıyor muydun benden?"

Gözlerini açmasa da dudaklarında oyunbaz bir gülümseme belirdi, içimin yine kıpır kıpır olduğunu hissettim. "Dikkatimi çekiyordun," dedi sakince. "Ama buna kafa yormuyordum."

"Neden?"

"Yormamam gerekiyordu çünkü."

"Ama..."

"Neden şaşırıyorsun ki?" dedi bu sefer o bana. "Dışarıdan aşkı arayan birisi gibi mi duruyordum? Ya da bunu isteyen?"

Şişirdiğim yanaklarımdaki nefesi verdim ve "Doğru," dedim. "En başta biraz uyuzdun. Tüm ilk adımları ben attım neredeyse."

Onu iğnelememden büyük keyif alarak, "Niyetinden emin olmam gerekiyordu sadece," diye karşılık verdi. "Sana iyilik ettiğim bile söylenebilir."

Rahatlığı karşısında güldüm ve içim iyice onunla uğraşma isteğiyle doldu. "*İyilik* mi?"

Bu sefer gözlerini açtı ve güzelliklerinden bir kere daha büyülendiğim sırada omuz silkerek "Evet," dedi. Karşı karşıya uzanıyorduk şimdi, iki elim de yanağımın altındaydı ve yüzlerimiz arasında çok az bir mesafe vardı. "Sana da emin olman için fırsat veriyordum. Gitmen için. Ama sen o fırsatı kullanmadın ve..." Boştaki elini uzatıp belimi kavradı. "Başına büyük bela aldın."

Kendimi tutamayıp güldüm, onu tanımadan önce sevgisini gösterme şekillerinden birinin *dokunmak* olacağını hiç düşünmemiştim. İnsanlardan uzak duruyordu hep. "Şikayetçi değilim ki."

Gülüşümü izlerken yumuşak bir gülümseme belirdi onun da yüzünde, eğilip nazik bir öpücük bıraktı dudaklarıma. "Bu saatten sonra olamazsın da. Hiç

bırakmayacağım peşini."

"Bunun bir tehdit olduğunu düşünüyorsan fena yanılıyorsun," dedim uzanıp alnına düşen saç tutamlarını geriye doğru iterken. *Beni sevme şeklini seviyorum.* "Bana kafayı taktığını söylemene de aldırmıyorum."

Gülümsemesi büyürken tek kaşını kaldırdı ve "Hm?" diye mırıldandı. "Evet," diye karşılık verdim. Sesimin kendinden emin çıkmasına özen göstermiştim çünkü beni test ettiğinin bilincindeydim. "Hem...ne zaman kafayı takmaya başladın ki sen bana?"

"Beraber göreve gittiğimiz ve senin yaklaşmaman gereken kadar yaklaştığın gün."

Gözlerim şaşkınlıktan sonuna kadar açıldı. *Cevap vermek için düşünmemişti bile.* "Bu kadar kesin söyleyebiliyor musun?"

Hafifçe başını salladı. "*Tek düşünebildiğim sendin* demiştin o gece bana, o an fark ettim ki benim de tek düşünebildiğim sendin."

Midemde uçuşan kelebekler yüzünden ne yapacağımı bilemiyor, doğru düzgün tepki bile veremiyordum o an. Hangi geceden bahsettiğini hatırlamıştım. Tek başına bir *malakiyi* oyaladığı, benim de endişelendiğim için ormanın kıyısına kadar yaklaştığım geceydi. Isaac'e yakalanmış ve ondan azar işitmiştim ama en sonunda onu da Rahsan'a yardımcı olması için ikna etmiştim. Rahsan bana kızıp yaptığımın yanlış olduğunu söylediğinde ise *düşünemedim* demiştim. *Düşünebildiğim tek şey sendin çünkü.*

Demek hatırlıyordu. Demek benim sonrasında utançtan kendimi parçalamama sebep olan sözler şimdi bizi bir arada tutuyordu.

"O gece yaralandığında..." diye devam etti. İlk defa ben sormadan anlattığı için dikkatimi hemen ona verdim, üstelik bu hikâyeyi de hiç dinlememiştim. "Verdiğim tepki normal değildi."

"Nasıldı?"

"Sadece kolundan yaralanmıştın. Yani benim başıma gelse o kadar umursamazdım bile ama söz konusu sen olduğunda...Ortalığı biraz ayağa kaldırdım. Kimse bundan bahsetmedi mi?"

Gülerken başımı olumsuz anlamda salladım. *Neden bana daha önce bundan bahsetmemişti ki?* "Hayır. Ne yaptın peki?"

"Hemen tedavi edilmeni sağladım. Daha önce hiç yaralanmadığın için bünyen zehre karşı dirençsizdi ve hemen bilincini kaybetmiştin."

Ellerimi nazikçe yüzünde gezdirdim. "Yanımdan hiç ayrılmadın mı yani?"

"Hayır, yanında başka yaralılar olduğundan beni içeri almıyorlardı ama...çadırın önünde nöbet tuttum denilebilir."

"Peki sonra?"

"Bakıyorum da çok sevdin bu hikâyeyi?" Bunları anlatmaktan ve iyice ona yaklaşmış yüzünü okşuyor olmamdan fena halde memnundu ama Rahsan'dı bu, elbette bir şey söylemeden duramazdı.

"Tabii ki sevdim. Her şeyi senin açından dinlemek ne kadar keyif verici, haberin var mı?" Sahte bir şekilde kaşlarımı çatmış olsam da daha fazla dayanamadım ve "Beni önemsediğini o gece mi fark ettin yani?" diye devam ettim hevesle.

Güldü. "Hayır, seni önemsediğimin zaten farkındaydım. Sadece başına bir şey gelmesini istemediğimi ve bir daha böyle bir şeyin yaşanmasına izin veremeyeceğimi fark ettim." Alnıma bir öpücük kondurup kokumu içine çekti. Ayrılırken de "Sen revirdeyken öğlene kadar başka bir odada bekledim." dedi. "Arkadaşların yanından ayrılmadı ve Miriam yakında uyanacağını söyledi."

O sabahın hatıraları net bir şekilde doluştu zihnime. Matias benim için çorba getirmişti ve içtikten sonra dinlenmem için beni yalnız bırakmışlardı. Onlar gittikten sonra da Rahsan gelmişti, hiç görevden yeni gelmiş gibi de değildi. Temizlenmişti ve *güzel* giyinmişti, karşısında çok pis hissetmiştim. Bu yüzden "Sen de hemen giyinmeye mi gittin?" dedim gülerek.

Utancını bezgin bir yüz ifadesinin ve homurtusunun altına gizlemeye çalıştı. "Özensiz görünmekten nefret ederim."

Gülüşüm büyüdü. Sonra aklıma gelen şeyle durgunlaştım ve "Ama ben senden ilk yaralandığında etkilenmiştim," dedim. *En özensiz göründüğün anda.* İtirafım hemen ilgisini çekti ve daha fazlasını öğrenmek ister gibi bakışlarını gözlerimde sabitledi. "Serafina'yı kurtardığın o gece." diye devam ettim. "Çok insani ve anlaşılabilir gözükmüştün. Sana haksızlık ettiğimi düşünmüştüm."

"Nasıl bir haksızlık?"

Omuz silkerken bakışlarımı kaçırdım. "Bilmem. Yani, seni pek tanımıyordum. O gece gösterdiğinden fazlası olabileceğini düşünmüştüm." Gözlerimi tekrar ona çevirirken kocaman gülümsedim. "Haklı da çıktım, gördüğün gibi."

O da benim gibi gülümsedi. "Pek kolay olmadı ama, değil mi?"

"Sadece en başta." Bir süre birbirimize öylece baktık ve yutkunamadığımı fark ettiğim anda abartmaya karar verdim. "Ama gerçekten çok yorucuydun, sana teşekkür etmeme bile izin vermiyordun!"

Gülerken başını geriye attığında bu meseleyi gerçekten merak ettiğimi fark ettim ve "Sahiden," dedim omzuna hafifçe vurarak. "Neden teşekkür etmeme izin vermiyordun ki?"

Ben ona vurmuş olsam da o, geceliğimin kenarından çekiştirerek omzumun açılmasını sağladı ve oraya yumuşacık bir öpücük bıraktı. Ardından, "Sana söylemiştim zaten," dedi tenime doğru. "Karşımda mahcup görünmenden hoşlanmıyordum. Sana verdiğim her şeyi kabul etmeni istiyordum yalnızca."

Bir öpücük daha bıraktığında gerçekten eridiğimi hissettim. Dokunuşunun etkisiyle gözlerim kapandı ama tam da devam etmesini istediğim anda geri çekildi. "Şimdi sen benim soruma cevap ver. Neden bana hep ismimle sesleniyordun?"

Boşlukta düşüyormuşum gibi hissettiğimden ne söyleyeceğimi bilemedim bir an. *Neden hep Rahsan diye hitap etmiştim?* Çünkü o herkes gibi korkulan Rahsan Zev'iv değildi benim için, okuduğum kitapta bir karakterdi. Bir şekilde ona bile yakın hissetmiştim kendimi. *Bunu şimdi nasıl açıklayabilirdim ki?*

Üstelik bu meselenin onun için önemli olduğu belliydi. O gece kütüphanede de söylemişti bana, *Zev'iv* dediğimde ifadesi değişmişti. Sonra da herkesle arasına bir sınır çizdiğinden ama benim o sınırı hiç umursamadan geçtiğimden bahsetmişti. *Sen o sınırı fark etmedin bile Aviva. Ben daha seni doğru düzgün tanımazken Rahsan dedin, sanki o kadar yakınmışız gibi. Sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi.*

Bana kesin bir tarih vermiş olsa da, bana kafayı takmasının birden çok sebebi vardı aslında. *Tıpkı benim de ona kafayı takmamın birden çok sebebi olması gibi.*

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve ona biraz daha yaklaşırken, "Sana hep Rahsan dedim çünkü hep Rahsan'dın benim için." dedim. "Hiç yabancıymışsın gibi gelmedin ki. Belki de aşinayımdır sana, ne dersin?"

Sözlerimle gülümserken benden önce davrandı ve bir kere daha dudaklarımızı birleştirdi. Daha tenime değmeden önce gözlerimi kapattım ve kendimi ona teslim ettim. Bir kere daha tüm dünyamı ele geçirdi, aniden bastıran yağmur gibiydi.

Ayrıca pek tatmin edici olmasa da verebileceğim en dürüst cevabı vermiştim ona. Zira nasıl seslendiğime hiç dikkat etmemiştim bunca zaman, bilinçsizce yaptığım bir şeydi. *Üstelik gerçekten aşinaydım ona, hatırlamadığım bir hayattan.*

Ancak sadece, okuduğum kitabın karakteri olarak.

Ya da öyle sanıyordum o zamanlar.

Zira hayatım ve bildiğim her şey parçalanmak üzereydi. *Bir kere daha.* Ancak o gece, sevdiğim adamın kollarındaydım yalnızca. En büyük derdimin ondan ayrılmak ve babama ne söyleyeceğim olduğunu

sanıyordum. Çok değil birkaç gün sonra hikayemin gidişatının *tamamen* değişeceğinden haberim yoktu.

Çünkü o gece geldiğinde, elimde isimsiz bir not tutuyordum.

Bu dünyaya ait olmadığını biliyorum.

❊

merhabalar!

artık daha bomba bölümlere geldiğimizi anlamışsınızdır. şu anlık hâlâ biraz sakin gidiyoruz ve bunun için bana kızanlarınız olduğunu biliyorum ama şimdi okuduğunuzda gereksiz gelen şeylerin daha sonra işimize yarayacağınızı bilmenizi isterim.

ayrıca ben, okuduğum her şeyin *temelli* olmasını isterim ve kitaplarımda da olabildiğince bunu yapmaya çalışıyorum. üstelik boş sahne yazmaktan da nefret ediyorum. yani *sare bize neden bunu verdi ki* dediğiniz her şey bir noktada karşınıza çıkacak illa ki, bunu da bilin isterim ;)

maalesef bir sonraki bölüm bu kadar kısa sürede gelmeyecek çünkü ders çalışmam gereken bir döneme girdim (geç bile kaldım) ama merak etmeyin, asla yazın olduğu kadar açmayacağım arayı.

oy verip yorum yapmayı unutmayın lütfen!

çok çok sevgiler,

Sareinn.

29. KAÇAMAZSIN KADERİNDEN

Dramatic Violin, Salvatore (Violin)

Ruelle, Where Do We Go From Here

❊

Yılın en iyi kızı ödülünü alma şansımı kaybettiğimi biliyordum. Üstelik kazanmaya da *epey* yaklaşmıştım. Akademiden onur derecesi ve iyi bir iş teklifiyle mezun olmuştum, son iki haftadır Mahil Ravi'nin çay davetinden söz ediyorduk ve babam yemeğe gelen arkadaşlarına benden iftiharla bahsediyordu. Ancak ne yazık ki, evin neredeyse tüm personelini toplayarak yaptığım duyuru durumun vahametini ortaya koyuyordu. Oysa "Benim bir erkek arkadaşım var," demiştim yalnızca. "Ve onu babamla tanıştırmayı düşünüyorum."

Bu güz dönümünde yirmi iki yaşında olacaktım ve bu yaş sivil halk için hiç de küçük bir yaş sayılmazdı. Hatta bir şifacı olmasaydım eminim ki mutfağa topladığım personelin yarısı *ufukta bir evlilik var mı* düşüncesiyle gözümün içine bakardı. Ancak ben bir *şifacı* ve daha da önemlisi, *Theodor Malkin'*in kızıydım. Tatillerde eve geldiğimde sessiz sakin yaşantıma tanık olmaları da cabasıydı. Aniden bir gece yarısı hepsini mutfağa toplayıp böyle bir duyuru yapınca da...

Rafya ufak bir çığlık atmıştı. "Bahar festivalinde sizi eve kadar getiren kişi mi yoksa?"

İlk tepki ondan gelmiş ve ağzından çıkanlara pek dikkat etmemişti. Bunun sonucunda da yanındaki kızdan uyarı dolu bir dirsek darbesi yemişti. Ardından, Bayan Kastav öldürücü bakışlarını ondan alıp yapmacık bir gülümsemeyle bana çevirmişti. "Bunun için hangi zamanı uygun gördünüz, küçük hanım?"

Belli etmemeye çalışsalar da şaşırdıklarının farkındaydım, duyurumdan sonra heyecanlanmışlardı. Üstelik yapmak üzere olduğum şeyin *iyi bir fikir olmadığı* da aşikârdı. Nihayetinde Theodor Malkin'in kızına ne kadar düşkün olduğu ve evlilik fikrinden nefret ettiği ortadaydı, ona Rahsan'dan bahsettiğimde büyük olay olacaktı. Bu yüzden personelin şaşkınlığını normal karşılamıştım, evdeki vaktini sessizce kitap okuyup bahçeyle ilgilenerek ya da kütüphanede tuhaf kokulu deneyler yaparak geçiren küçük hanımın bir *sevgilisi* vardı. Saman altından su yürütme kapasitem karşısında şaşırmalarına kızmamalıydım.

Yüzüm hâlâ Rafya'nın havada kalan sorusu yüzünden biraz kızarmış halde "Onu henüz davet etmedim," demiştim. "Üç gün sonrası iyi olur diye düşünüyorum ama önce babamla konuşmam gerekiyor. Bu kısımda da sizin yardımınıza ihtiyaç duyuyorum."

O ana kadar çıtı çıkmamış, yıllardır babamın hizmetinde olan yaşlı kahyamız Bay Soril, "İyi düşünmüşsünüz küçük hanım," demişti dinginlikle. Gergindim ve birinin yol göstermesine ihtiyacım vardı, sanırım o da bunun farkındaydı. "Efendiyle ne zaman konuşacaksınız?"

"Yarın akşam yemeğinden sonra. Çalışma odasına gideceğim ve Bay Soril, sizden de yakınlarda olmanızı rica edeceğim. Mümkünse sirkeye batırılmış bir bez ve biraz konyakla birlikte."

Babamı pek tanımayan yeni çalışanlarımız bu isteğimi aşırı bulabilirdi ancak Bay Soril yıllardır onun yanındaydı, bu yüzden hafifçe öne doğru eğilerek "Elbette, küçük hanım," demekle yetinmişti. Ben de bakışlarımı hemen yanındaki kadına çevirmiştim. "Bayan Kastav, sizden ricam ise yarın sabah aşçıya babamın en sevdiği tatlıyı yapmasını söylemeniz ve akşam yemeğinden sonra hazır bir tabak bulundurmanız. Neredeyse tüm gün dışarıda olacağım, bu yüzden lütfen unutmayın."

İsmini söylediğim andan itibaren hazır ol duruşuna geçen emektar çalışanımız, Bay Soril gibi saygıda kusur etmeyerek eğilmiş ve "Emriniz olur, efendim," demişti. Sonra çekinerek eklemişti. "Yalnız...Sorduğum için bağışlayın..."

Onun karşımda eğilip bükülmesini istemediğim için "Buyurun," demiştim çabucak. Kadın doğru kelimeleri arıyormuş gibi bir süre daha sessiz kalmış, ardından "Hemen evlenmek niyetinde misiniz?" diye sormuştu.

Bu soru beni daha beter utandırsa da çalışanlarımızın karşısında sakinliğimi korumayı başarmıştım. "Hayır."

"Anlıyorum..."

"Biliyorum, babam bu durumdan pek memnun olmayacak," demiştim kadının dile getirmediği endişeleri anlayarak. "Ancak öbür türlüsü de benim içime sinmeyecekti. Hem artık alışması gerek. Birkaç yıl sonra doğrudan evlenmek için çıksaydım karşısına, eminim daha zor olurdu onun için."

En azından kendimi ikna etmek için söylediklerim bunlardı. Nitekim o noktadan sonra ne kadar zorlandığımı anlamış gibi Bay Soril araya girmiş, son bir kez eğildikten sonra "İçiniz rahat olsun küçük hanım," demişti. "İstekleriniz harfiyen yerine getirilecek. Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Şey..." demiştim tuhaf bir mahcubiyetle, Rafya ve diğer çalışan kızların durduğu köşeye dönerken. "Banyomu hazırlayabilir misiniz?"

Akademi'de hep kendim hazırladığımdan, evde bulunduğum iki hafta boyunca da kendim hazırlamaya devam etmiştim ve buna hem çalışan kızlar hem de babam itiraz etmişti. Ben de bir türlü alışamasam da sonunda pes etmiştim. Böylece Rafya ve Moselle önden odama çıkmış, ben ise tüm çalışanlar gitse bile bir süre daha Bay Soril ile mutfakta kalmaya devam etmiştim. "Lütfen söyleyin," demiştim ona, son adım sesleri de koridorda kaybolduğunda. "Sizce bunu yapmakla hata mı ediyorum? Siz babamı benden daha iyi tanıyorsunuz Bay Soril, yoksa bilmese daha mı iyi?"

"Babanız size çok güveniyor, Bayan Malkin." demişti o yatıştırıcı sesiyle. "Bu yüzden onu görüştüğünüz kişiyle tanıştırmanız yerinde bir karar. Hem Bay Malkin cana yakın olsa da adamı gözünden tanır, güvenilir birisi değilse sizi uyaracaktır. Bu da hem sizi hem de aile adınızı koruyacaktır." Onun sözleriyle bir nebze olsun rahatlamış, iç çeker gibi bir nefes vermiştim ancak "Elbette şaşıracaktır," diyerek devam etmişti. "Kolay olacağını da söyleyemem, size epey düşkün. Ancak sizin gönlünüzü kıracak bir şey yapmayı aklının ucundan bile geçirmez."

Hissettiğim sıcaklık ve yüzümde beliren gülümsemeyle "Yani mutlaka tanışır diyorsunuz, öyle mi?" demiştim. O da başıyla onaylarken hafifçe gülümsemişti. Odama çıkan merdivenler boyunca ne kadar şanslı olduğumu düşünmüştüm kendi kendime. Theodor Malkin bu dünyada tanıdığım ilk kişiydi ve beni hep güvende hissettirmişti, muhatabı *ben* olmasam bile sevgisinden hiç şüphe etmemiştim.

Bunun için hâlâ biraz kötü hissediyor ancak yaşadıklarım ortadayken de kendimi suçlayamıyordum. Evet, kızının nerede olduğunu bilmiyordum ama *kim* olduğumu bile hatırlamıyordum, bu durumda bir suçlu bulmak zordu. Hâlâ ondan çok şey aldığımı düşünüyor ancak beni Rahsan'la yakalasın ya da bir başkasından duysun da istemiyordum. Bu yüzden tereddüt etsem de bu kararı almıştım zaten, odamın kapısını açıp içeri girerken *böylesi en doğrusu* demiştim.

Ilık bir banyonun ardından ise kızlar düşüncelerimi dağıtıp beni güldürmüş, gerginliğimi biraz olsun azaltmıştı ve ince geceliğimle tuvalet masasının önünde otururken Rafya tırnaklarımla, Moselle ise saçlarımla ilgilenerek beni ertesi güne hazırlamıştı. O gün, neredeyse tüm gün kütüphanede başarısız sonuçlanan bir deneyle ilgilendiğimden kendime ayıracak vakti pek bulamamıştım.

"Bayan Aviva," demişti heyecanlı ama çekindiğini belli eden bir ses tonuyla Rafya. "Şey, sorduğum için bağışlayın ama erkek arkadaşınız..." Moselle uyarmak için onun ayağına bastığında acıyla inleyip bir an için törpülemeyi bırakmıştı ancak gülerek "Sorun yok," demiştim. "Ve evet, Rafya. Bahar festivalinde beni eve kadar bırakan kişi."

İşte o an, benden yüz bulmanın da verdiği "Ayy!" demişti sevinçle. "Uzun boylu olduğunu hatırlıyorum, bir de yakışıklıydı sanki ama karanlıkta pek göremedik..."

Evdeki çalışanların en küçüğüydü, bu güz dönümünde on yedi olacaktı ve onun çocuksu heyecanı hoşuma gitmiş, gülümsemeden edememiştim. "Merak etme, geldiğinde göreceksin." Sonra sır verir gibi ona doğru eğilmiştim. "Ayrıca haklısın, gerçekten de yakışıklı."

Bunun üzerine kahverengi gözlerini kocaman açmış, heyecandan yerinde duramamıştı. "Nasıl tanıştınız peki?"

"Akademide," cevabını vermiştim. "Aslında, bir görevde."

Onunla resmi bir tanışmamız hiç olmamıştı düşününce. Ben onu okuduğum kitap sayesinde görür görmez tanımıştım, o ise beni Serafina'nın yanında görerek tanımış olmalıydı. Bu yüzden onu tedavi ettiğim gece asıl tanışmamızdı benim için, ondan sonra gerçek anlamda birbirimizin hayatına girmiştik. Öncesinde birbirini tanıyan yabancılardan ibarettik, neredeyse hiç konuşmamıştık. Ben bunu yapmamam gerektiğini düşündüğümden, o ise benim için çoktan bir karakter atayıp beni kendisine yasak ilan ettiğinden.

"Ya!" demişti Rafya, merakla. "Nasıl oldu peki?"

Ancak ben bir şey diyemeden, bu kadarının fazla olduğunu düşünerek Moselle girmişti araya. "Çok soru soruyorsun."

Oysa ben hevesini kırmayı hiç istemezdim, o gece Rahsan da gelmeyecekti üstelik. Madenlerdeki kaybı kafaya takmış ve araştıracağı için onu beklemememi söylemişti. Ben de muhtemelen bu yüzden ondan bahsetmeye hevesliydim. Moselle'i umursamadan "Onu tedavi ettim," demiştim. Sonra da o geceyi birkaç cümle ve epey törpülemeyle özetlemiştim. Arkadaşlarımın düşmanı olduğu bilgisi ne onların ne de babamın yanında tekrar edeceğim bir şeydi.

Böylece Rafya karşımda adeta eriyip gitmiş ve "Ne kadar da romantik..." demişti. "Ben de bir *reveka* olmayı isterdim. Yani onlar- *siz* kahramanımızsınız ve hepimizin güvende olmasını sağlıyorsunuz ki eminim

görevler de yaratıklar da korkunçtur ama...Bilemiyorum." Konuşurken nefessiz kalmış, utanarak gözlerini kaçırmıştı. "Sanırım akademide eğitim almak ve yakışıklı bir büyücü sevgiliye sahip olmak güzel olurdu."

Ona hafifçe gülümsemekle yetinmiş ve bu kurduğu güzel hayale müdahale etmemiştim. Evet, *yakışıklı* ve *büyücü* bir sevgilim vardı ancak henüz yeni sayılırdı, buradaki hayatımın çeyreği kadar bile olmamıştı. Üstelik hayalleri harika olsa da büyü gücünün getirdiği belli bir sorumluluk vardı; en soğuk kış gecelerinde bile o geçidin başındaydık, yaratıkların saldırısına uğramak da cabasıydı. Ancak bunların hiçbirini ona anlatmamış ve hayallerini bozmamıştım. Henüz çok gençti ve yetim kaldığı için evimde çalışmak zorundaydı, iyi hissetmek için daldığı düşleri ondan çalamazdım.

Keşke onlar için daha fazlasını yapma gücüm olsaydı. Babam işleri düzelttiğinde, bu eve taşınır taşınmaz o ve onun gibi birkaç kızı açıkta kalmamaları için yanımıza almıştı ve onları eğitmek zorunda kalan Bayan Kastav bu durumdan pek memnun olmamıştı. Tabii zamanla onlara alışmış ve kızı olarak görmeye başlamıştı, evdeki zamanımın çoğunu meşgul olarak geçirsem de bu kadarına hakimdim.

Benim yumuşak tepkimin aksine bakışlarını ördüğü saçlarımdan ayırmadan "Bu aralar çok fazla romantik kitap okuyorsun," demişti Moselle, ciddiyetle. "Sana onların saçmalık olduğunu söylüyorum ama kendini fazla kaptırıyorsun."

Bunu kötü niyetle söylemediğini, aralarında abla-kardeş ilişkisi olduğunu biliyordum elbette. Moselle sadece onu korumak istiyordu, gerçeklerle yüzleştiğinde üzülmemesini. *Ama neden?* Birkaç aydır çalışanımızdı ancak onu tanıma girişimlerim pek başarılı sonuçlanmamıştı. Bir kalp yarası olduğunu seziyor fakat bunu ona soramıyordum, ketumdu ve anlatmadığı sürece beni ilgilendirmiyordu. Bu yüzden aynadaki bakışlarımı tekrar Rafya'ya çevirip "Öyle mi?" demiştim. "Çok mu kitap okuyorsun?"

"Yemin ederim sadece molalarımda!" diye karşılık vermişti telaşla. Sonra kastettiğimin başka bir şey olduğunu düşünüp endişelenmişti. "Yani, siz kitaplarınızı okuyabileceğimi söyleyince ben de..."

"Elbette okuyabilirsin! Hatta çalışırken kaçamak bile yapabilirsin!"

Gülerek karşılık verdiğimde o da rahatlamış ve "Bayan Kastav sizinle aynı düşünmeyebilir," demişti. Ona ne okuduğunu sorduğumda ise "*Kül ve Yağmur*." cevabını vermişti. Konuşabilecek birini bulmanın sevinciyle "Klasiktir," demiştim. "Ben de çok severim." Ancak Moselle hararetli konuşmamıza hiç katılmamış, dahil etmek isteyerek "Sen okudun mu peki?" diye sorduğumda ise "Pek sayılmaz, küçük hanım," demekle yetinmişti. "Hikâyeyi biliyorum ama baştan sona okumadım."

"Oku, eminim çok seversin."

Ancak Rafya kendini tutamayıp "Hiç sanmıyorum Bayan Malkin!" diyerek araya girmişti. "Moselle aşktan nefret eder, huysuzun tekidir."

Ve böylece şüphelerim bir bakıma doğrulanmıştı. Ancak ondan hiçbir yanıt alamamıştım. Aksine, iyice sessizleşmiş ve işini bitirir bitirmez Rafya'yı da alarak iyi geceler dilemişti. Böylece odamda yalnız kalmış, açık penceremden Ay'a bakarken de bir süre geçitleri düşünmüştüm. Yazın çok daha az açılırlardı ve saldırılar daha zayıf olurdu. Bu yüzden oyalanmadan Rahsan'ı ve ne yaptığını düşünmeye geçmiş, ertesi gün babamla konuşacağımı hatırlayarak mideme bir ağrının saplanmasına sebep olmuştum. Son olarak da Rafya ve hayallerini hatırlamış, Rahsan'la en başta tanışsaydık nasıl olacağına dair bir hikâye yazarken uykuya dalmıştım. Kendime koyduğum son hedefim, panzehir çalışmasından kalan vakitte bu hikâyeyi yazıya geçirmekti ancak ertesi gün aklımdan uçup gitmişti, tek düşüncem bir an önce kahvaltımı edip Isabella'nın yanına gitmekti.

Bay Soril elinde bir deste mektupla geldiğinde bu planım da bir süre ertelenmişti. O sırada yumurtamı ağzıma tepmekle meşguldüm ve emektar kahyamızın yanıma geleceğinden haberim yoktu, bu yüzden ilk birkaç saniye gözlerimi kocaman açmış, parmaklarımı dudaklarıma bastırarak ona bakmıştım. "Bay Ravi'nin uşağı kapıya kadar geldi ve bunu derhal size iletmemi istedi."

İçindeki minik not da zarf gibi kaliteli, yaldızlı bir kağıttaydı ve Bay Ravi tarafından bizzat kaleme alınmıştı. O zarif yazıyı okurken kalbim duracak sanmıştım. Kelimeler birkaç okumadan sonra zihnime girdiğinde ise küt küt atan kalbimle "Hafta sonu beni bekliyor," demiştim. Rahsan'ın geleceği günün hemen ertesiydi ve bunu bilmeyen babam çok sevinmişti. Hemen

hâlâ şok içerisinde öylece duran bedenime sarılmış, omzumu şefkatle okşamış ve algılamakta zorlandığım bir sürü şey söyleyerek gururlanmıştı.

Ben ise endişe dolu zihnimi her şeyin yolunda gideceğine ikna etmeye çalışarak masadan kalkmış ve benim için hazırlanmış at arabasına binerek soluğu terzide almıştım. Isabella'nın gelinlik provası vardı ve ben gittiğimde Aria ile Eliora çoktan oradaydı. "Yine kilo vermişim!" demişti Isabella, içeriye girdiğim anda. "Gelinliğimi *yine* daraltmak zorundalar! Düğünümde çok çirkin olacağım! Kaç gün kaldı ki, sekiz mi?"

Daha kısık bir sesle "Aslında, dokuz." demişti Aria, sanki bu bir şeyi değiştirecekmiş gibi. Isabella'nın bu hali karşısında ne yapacaklarını şaşırmışlardı ve haksız da sayılmazdı. Düğün günü yaklaştıkça o uyumlu, sakin kız yerini minik bir canavara bırakmıştı. Devamlı gereksiz şeyler için endişeleniyor, pasta kremasının istediği aromada olmaması bile tüm düğünü mahvedecekmiş gibi davranıyordu. Onu sakinleştirmek de biz arkadaşlarına düşüyordu.

Bu yüzden kızlara ufak bir baş selamı verdikten sonra doğrudan yanına gitmiş ve endişelerini dindirmek adına bir sürü güzel söz söylemiştim. Beni görünce yatışmış, terzi gelinliğin bel kısmına iğneler batırırken de "Serafina gelmeyecek mi?" diye sormuştu.

"Maalesef," demiştim dudaklarımı bükerek. "Yanında olmayı çok istediğini iletmemi istedi. Konseyde işleri var."

"Tabii, anlıyorum...Bir şehri yönetmek hiç kolay olmasa gerek."

İstemsizce "Hem de nasıl!" diye yükselmiştim. Sonra utanarak daha sakin bir şekilde devam etmiştim. "Yani, bana anlattığı kadarıyla öyle."

Ancak bana anlatan *asıl* kişiyi düşündüğüm için kızaran yanaklarım beni ele vermiş ve Isabella'nın kriz anı geçince hepsi yine üzerime gelmişti. Bir erkek arkadaşım olduğunu ve düğüne onunla geleceğimi biliyorlardı ancak onun *Rahsan Zev'iv* olduğunu bilmiyorlardı. Ben de verecekleri tepkiyi ve soracakları soruları az çok kestirebildiğimden, odak Isabella'dan kaymasın diye "Orada görürsünüz" gibi bahanelerle geçiştiriyordum.

Onlardan köşe bucak kaçtıktan sonra akşamüzeri eve döndüğümde felaket yorgun ve parfüme bulanmış haldeydim. Yol boyu arabada da saçlarımın arasından dantel parçaları toplamıştım. Ancak yapacaklarım bununla sınırlı kalmadığı için eve girer girmez Bay Soril'den babamın nerede olduğunu ve ne zaman döneceğini öğrenmiş, ardından üstümü değiştirmek için odama çıkmıştım. Akşam yemeğinde ise yalnızca tabağımdakileri tırtıklamıştım. Babam hâlâ neşe doluydu, bu yüzden iştahsızlığımı fark etmemişti. Gün boyu dükkanına gelen herkese benden bahsettiğinden emindim.

Doğru şeyi mi yapıyordum?

Hâlâ tereddütlüydüm. Koca bir günün ardından çalışma odasının kapalı kapısı önünde bir ileri bir geri yürüyor ancak yapmak *zorunda* olduğumu da biliyordum. Saat tam dokuzu gösteriyordu, girişteki ayaklı saatin sesini duyabiliyordum. En sonunda koridorun kırmızı, yumuşak tüylü halısının üzerinde yürümenin hiçbir işe yaramayacağını fark ederek derin bir nefes aldım ve yavaşça kapıyı tıklattım. Biraz saçma davranıyor, belki abartıyordum ancak bana daima iyi davrandığı dört yılın ardından onu üzecek hiçbir şey yapmak istemiyordum.

"Gel," dedi içeriden Theodor Malkin'in sesi. Kapıyı açmadan önce yüzüme zorlama bir gülümseme yerleştirdim. "Babacığım..."

Sesimi duyduğu anda başını kaldırdı. "Kızım." Biraz şaşkındı, muhtemelen Bay Soril olduğumu düşünmüştü; uyumadan önce kitap okuduğunu bilir ve bu saatlerde pek rahatsız etmezdim onu. Ancak ben olduğumu anladığı anda yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi ve "Gel, gir içeri," dedi.

Emrine uyup kapıyı arkamdan kapattım ve kısa bir süre olduğum yere yaslandıktan sonra yanına doğru adımladım. Her zamanki yerinde, yanmayan şöminenin önündeki tekli koltukta oturuyor ve elinde açık bir kitap tutuyordu. Okuma gözlüğü de burnunun ucundan sarkıyordu. Ayrıca üzerini değiştirmiş, ince pijama takımının üzerine sabahlığını giymişti. Yanına yaklaştığımda "İyi oldu geldiğin," dedi. "Ben de sana bir şey verecektim."

O an yapacağım konuşmayı erteleyecek her şeye razıydım. Bu yüzden "Öyle mi?" dedim. Koltuğun üzerinden hafifçe geriye döndü ve çenesiyle

çalışma masasını işaret etti. "Evet, onun üzerinde."

Bay Soril'in yeni düzenlediği masada göze çarpan ve oraya ait olmadığı her halinden belli olan deri ciltli bir defter vardı. Sayfaları sararmıştı ve içi tıka basa doluydu, defteri kapatmak için kullanılan bağ zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "Bu ne?" diye sordum elime almak için yaklaşırken, benim olduğunu söylese şaşırmazdım. Ancak "Annenin notları," dedi. "O da senin gibi saatlerce kütüphaneye kapatırdı kendini. Seni ne zaman öyle görsem onu hatırlıyorum şimdi. Bugün de aklıma bu defter geldi, onu ilk kaybettiğimiz zamanlar açıp bakmış ama pek anlamamıştım. Belki sen anlarsın, belki araştırmanda işe yarar."

Defteri elime alıp inceledim fakat şimdi buraya dağıtmak istemediğim için bağını açmadım. Biraz da suçluydu dokunuşlarım. Theodor babam olmadığı gibi Nehema da annem değildi ve onun adı ne zaman geçse duygulanmış gibi rol yapmam gerekmişti. Oysa onu tanımıyordum, Theodor Malkin'le kurduğum gibi bir bağım da yoktu. Yine de Aviva'nın şifacılık güçleri ondan geliyordu ve Solomon Zev'iv bile onun iyi bir şifacı olduğunu söylemişti. Yani bu defteri yerine geçtiğim kızın annesinden bir hatıra gibi değil de başka bir şifacının notları olarak değerlendirirsem belki işime yarayacak bir şeyler bulabilirdim.

"Teşekkür ederim," dedim olabildiğince gerçek bir minnetle babama dönerken. "Bunlar benim için çok kıymetli, en kısa sürede bakacağım."

Bana gülümsedi ve yanına yaklaşmam için boştaki kolunu açtı. Defteri aldığım yere bırakarak kalçamı koltuğun kenarına yasladım. "İşine yararsa ne mutlu bize," dedi eliyle kolumu sıvazlarken. "Eminim annen seninle gurur duyardı."

Sessiz kalıp başımı eğmekle yetindim. Zaten böyle anlarda pek bir şey söylemez, kendi sahteliğimden iğrenirdim. Neyse ki Theodor Malkin de bu akşam pek hüzünlenme havasında değildi. Önce Mahil Ravi'den bahsetti, ardından saat kaçta gideceğim gibi detayları sordu. Ona söylediğim ilk andan beri benimle gelmek istiyordu fakat tanışmaları için Bay Ravi'yi mutlaka akşam yemeğine davet edeceğimi söyleyerek teklifini reddediyordum.

Bir süre böyle sohbet ettikten ve gerginliğim biraz azaldıktan sonra "Sen ne için gelmiştin, yavrum?" diye sordu yeni hatırlamış gibi. "Babanı mı özledin yoksa?"

"Elbette," dedim ona sırnaşarak. Birazdan yapacağım şey için buna ihtiyacım vardı. "Bir de babacığım, bir şey söyleyecektim sana."

"Bayan Miriam'ın teklifini mi reddettin yoksa?" *Endişeli yanımı ondan almıştım işte, tabii böyle bir şey mümkünse.*

"Hayır," dedim hemen. Ancak endişeli görüntümün onu rahatlatmadığının farkındaydım. Bakışlarımı kaçırdım ve parmaklarımla oynamamak için onları dizlerime batırdım. "Aslında bir süredir söylesem mi diye düşünüyorum çünkü senden bir şey saklamak istemiyorum." Bunu söylemem ironikti ve kendimle kavga etmeye başlamakta gecikmemiştim. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve ne zaman zor bir şey söyleyecek olsam yaptığım gibi bir çırpıda içimden attım. "Benim bir erkek arkadaşım var."

Bir şey söylemesini bekledim. Bir saniye, iki saniye, üç saniye...Ancak çıtını bile çıkarmadı. Ben de artık dayanamayarak gözlerimi açtım. Yeşil gözleri doğrudan benim üzerimdeydi ve kilitlenmiş gibiydi. Onu öyle görünce kendimi tutamadım ve "Baba?" dedim korkuyla. Dediğim gibi de bayıldı. Hemen yakınlarda olmasını tembihlediğim Bay Soril'e seslendim. Bir yandan da oturduğum yerden kalkıp önüne geçtim ve göğsüne doğru düşen başını tutarak tek yanağını ufak ufak tokatlamaya başladım. Gücümü elbette kullanabilirdim ancak şifacı eğitiminde bize öğretilen basit şeyler için büyü kullanmamamızdı. Yine de sıradan yöntemler işe yaramadığı takdirde bunu yapmaktan kaçınmayacaktım.

"Küçük hanım?"

Bay Soril kapıyı tıklatarak içeri girdiğinde omzumun üzerinden ona baktım ve "Korktuğum başımıza geldi!" dedim. "Sizden istediğim sirkeli bezi getirdiniz mi?"

"Evet, elbette." Yaşına göre şaşırtıcı bir kıvraklıkla yanıma geldi. "Buyurun."

Vakit kaybetmeden bezi burnuna yaklaştırdım ancak fayda etmedi. Dişlerimi sıktım, işimi sirkenin işe yarama şansına bırakamazdım. Bu yüzden "Konyağı hazırlayın," dedim soğukkanlılıkla. Yaşlı kâhya "Emredersiniz," diyerek geriye çekildiğinde de yine ona dönmeden ekledim. "Bayan Kastav'a da tatlıyı getirmesini söyleyebilirsiniz."

"Nasıl isterseniz."

Ardından gücümü kullanarak babamı uyandırdım. Normal bir şekilde değil, şokla açtı gözlerini. Sonra halsizce kafasını koltuğa yasladı ve "Aviva?" diye seslendi. Hemen yüzünü şefkatle avuçlayarak ona gülümsedim. "Babacığım, iyi misin?"

Hâlâ bayılmaktan ve şokla ayılmaktan dolayı yaşadığı sersemlikle sordu. "Ne oldu bana?"

Hastalara kullandığım o yumuşak ses tonuyla cevap verdim. "Bayıldın babacığım. Ama şimdi iyisin." *Umarım bu gece kalbine indirmem senin.*

"Bayıldım mı?" Bunu duyduğuna biraz şaşırmıştı.

"Hatırlamıyor musun?" dedim. Bu gerçek bir soru değildi, bu yüzden kendine gelmesi için sabırla bekledim. "Sen..." diye mırıldandı. "Sen bana bir *erkek arkadaşın* olduğunu söyledin." Sesi temkinliydi. İnanmak istemiyor, benim karşı çıkmamı bekliyordu. Çıkmadım. "Matias Gorion gibi mi?" diye devam etti. "O sevimli, efendi arkadaşın..."

Konuşulanların ne kadarını duydular emin değildim ancak oraya bakmasam da Bayan Kastav ve Bay Soril'in geldiğini hissettim. İkisi de gergin bir şekilde emirlerimi bekliyordu. Ben ise babama odaklanmaya çalışıyordum. Yutkundum ve "Hayır baba," dedim elimden gelen tüm sakinlikle. "Matias gibi değil. Bu bahsettiğim benim...*sevgilim*."

Ancak sözcük ağzımdan çıktığı anda babam tekrar bayıldı. Onu bir kere daha şokla ayıltmak istemediğim için "Baba!" derken sirkeli mendili burnuna yasladım. Bayan Kastav koşarak yanıma geldi. "Küçük hanım, ben ne yapayım?"

İki yandan babamı ayıltmaya çalıştık. Bizi biraz uğraştırdı ancak nihayet gözlerini açtığında rahat bir nefes alarak dizlerinin önünde adeta çöktüm ve yanağımı bacağına yasladım. "Beni çok korkuttun baba."

Elini gayriihtiyari saçımın üzerine getirdi ve bakmasam da gözlerini tam karşısındaki kâhyaya diktiğini hissettim. "Bay Soril, ne oluyor burada?"

"Bayıldınız, efendim."

"Neden?"

"Çünkü Bayan Malkin sizi *arkadaşıyla* tanıştıracağını söyledi."

Aslında tam olarak bunu söylememiştim. Yalnızca bir sevgilim olduğunu söylemiştim ki onda da bayılarak karşılık vermişti. Vereceği tepkiyi tahmin ederek başımı dizlerinden kaldırdım ve tam da o anda "Bir de onunla tanışacak mıyım?!" dedi. Sözünün yarısında da bakışları Bay Soril'den bana doğru çevrildi. Bir daha bayılacağını hissettim ancak Bayan Kastav benden önce davranarak "Kendinize gelin efendim!" diye bağırdı gür sesiyle. Ben bile oturduğum yerde irkildim. "Bu kız neredeyse yirmi iki yaşında, çocuk değil ya! Biraz metanetli olmanız lâzım! Üstelik *tanıştırmak istiyorum* dedi, *yarın evleneceğim* demedi."

Henüz tanıştırmak istediğimi söylememiştim! Ancak söyledikleri beni büyük bir yükten kurtarmış, bir nebze olsun rahatlamıştım. Onlara da tam da bu sebepten söylemiştim zaten. Eğer önceden söylememiş olsaydım durumu bir de onlara açıklamak zorunda kalırdım ve başka bir kaos çıkardı. Şimdi birlikte hareket ediyorduk, öyle ki bazı şeyleri söylemem bile gerekmiyordu. "Buyurun efendim," dedi Bay Soril, kristal bardakta biraz konyak uzatırken babama. "İçin, sizi biraz kendinize getirecektir."

"Tatlıyı da unutmayın!"

Babam küskün bakışlarını önce Bayan Kastav'a, ardından bana çevirdi. "Bunlar hep senin başının altından çıkıyor, değil mi?"

Yalandan da olsa gülümseyecek yüzü bulamadım kendimde. "Vereceğin tepkiyi tahmin ettim sadece."

Homurdansa ve aniden küçük bir çocuğa dönse bile konyaktan bir yudum aldı, sonra da Bayan Kastav'ın zorla uzattığı cevizli tatlıyı ağzına attı. Beni paylaşmaya hiç niyeti yoktu ve bayılabileceğini düşünsem de *gerçekten* bayılmasını beklemiyordum, bu yüzden bir tarafım hayret doluydu. Lokmasını yuttuktan sonra "Kimmiş peki bu arkadaşın?" diye sordu. "Tanıdık, bildik biri mi?"

Bay Soril bunu yapmayacak kadar nazikti ancak Bayan Kastav merakla başını bana doğru çevirdi. "Şey..." dedim yanaklarım kızarırken. "Rahsan Zev'iv."

Bunu duyduğu anda gözleri kocaman açıldı babamın, "Ne!" dedi hayretle. "*Zev'iv* mi? *Solomon Zev'iv* gibi *Zev'iv* mi?"

Tüccar heyetinde olduğu için Solomon Zev'iv'le bizzat tanışıyordu ancak öyle olmasaydı bile Kayven'de onlardan başka Zev'iv yoktu. "Evet," diye karşılık verdim utancım artarken. "Onun oğlu."

"Aviva..." İnanamayarak kendini koltukta geriye doğru bıraktı. Muhtemelen eli ayağı boşalmıştı. "Şehrin en güçlü ailesinin oğlu mu yani senin *arkadaşın*? Bu...bu nasıl oldu ki?"

Bir an gerçekten sorduğunu zannederek "Aynı akademide okuduk," dedim. "Tanışıyorduk. Sonra arkadaş olduk ve sonra..." Saçmaladığımı fark edince sustum. Bir süre bakışları üzerimde gezindi. "Onu tanıyorum," dedi sonra. "Suratsız, soğuk bir çocuk. Senin gibi neşeli, akıllı bir kızın yanında ...Aklım almıyor."

"Hayır!" dedim hemen, iki elini de tutarak. "Öyle değildir aslında. Yani, her zaman. Bir tanısan sen de anlarsın."

Ancak beni duymuyor gibiydi. Bir süre üçümüz de çıt çıkarmadan onun kendi kendine mırıldanmasını dinledik. *Küçük kızım, benim minik yavrum* dedikçe midemin düğümlendiğini hissettim. Zamanla mırıltıları azaldı. Biraz olsun kabullendiğini ve benimle konuşabileceğini düşündüğümde Bay Soril ve Bayan Kastav'dan bizi yalnız bırakmalarını rica ettim. Kapıyı arkalarından kapatarak çalışma odasından çıktılar. "Gel babacığım, şöyle

geçelim..." diyerek onu ikimizin de oturabileceği büyük koltuğa geçirdim, yürürken de koluna girdim.

"Aviva," dedi diz dize oturduğumuzda. "Benim iyi yürekli, sevgili kızım. Söyle bana, niyetin tüm şehri yönetmek mi yoksa?"

Bayıldığı zaman korkmuş, hatta bu konuşmayı ertelemeyi bile düşünmüştüm ancak bir anda böyle söyleyince dayanamayıp güldüm. "O nereden çıktı şimdi?"

"En yakın arkadaşların Cohen ve Gorion ailelerinin varisleri, yetmiyormuş gibi bir de Zev'ivlerin oğlunun..." Devamını getiremedi. Tek elini iki avucumun arasına aldım ve "Onu seveceğine eminim," dedim. "Göreceksin bak. Sizi tanıştırmayı çok istiyorum ve-"

Devam etmeme izin vermeyerek araya girdi. "*Arkadaşlığınız* ne zaman başladı?"

Sevgilin dese daha az utanırdım, oysa şimdi kulaklarıma kadar kızardığımı hissedebiliyordum. Bakışlarımı kaçırarak sorusuna cevap verdim. "Bu baharda."

"E kızım daha sen tanımıyormuşsun ki!"

"Öyle deme!" dedim yerimde kıpırdanıp ona biraz daha yaklaşırken. "Niyetimiz gönül eğlendirmek değil. Hem sen de annemle onu pek tanımadan evlenmedin mi?"

Böyle söylememe biraz bozularak başını başka tarafa çevirdi. "Aynı şey mi canım?"

Parmaklarını hafifçe sıkarak yeniden bana bakmasını sağladım. "Değil işte, bizimki daha iyi. Hem senden saklamak istemedim işte babacığım...O da seninle tanışıp güvenini kazanmak istedi zaten."

Elleri hâlâ avuçlarımın arasındaydı ve yanağımı omzuna yaslamıştım. Tabii bir de araya beyaz yalanlar katmıştım. Ancak yeşil gözlerinde artan bir

ilgiyle "Öyle mi?" dediğinde o yalanlara yenilerini eklemem gerektiğini anladım. "O mu tanışmak istedi benimle? Niyeti o kadar ciddi mi?"

Ufak bir tedirginlikle yanağımı omzundan çekerek doğruldum ve "Evet," dedim. "Hemen değil tabii, birkaç yıla. Eğer onunla tanışmak istersen o ayrıntılı olarak anlatır zaten, bir süre Esren'e gitmek istiyor."

Babam hayretle kaşlarını kaldırdı. "Esren mi? Ne yapacak o tanrıların unuttuğu yerde?"

Böyle söylemesine şaşırmadım, bir tüccar olarak Kayven'in çoğunu gezse de oraya hiç uğramazdı. "Ağabeyi Asaran oranın generali ve senin de dediğin gibi, orası unutulmuş bir yer. Niyeti daha iyi hale getirmek."

"Hmm..." diye mırıldandı babam. Bir süre düşündü ancak hiçbir şey söylemedi. Onu daha önce hiç bu kadar ciddi görmemiştim, alıştığım gülümsemesi bile yüzünde değildi. Yine de sert bir tepki vermedi. Bir süre daha orada oturduk ve başka şeylerden bahsetti; hatırlamadığım değil, *yaşamadığım* çocuk anılarını anlattı bana. Bacaklarına dolanıp peşinden ayrılmadığım zamanları, eski evimizin ufak bahçesine açelya ektiğimiz baharı...

Ara ara Rahsan hakkında sorular sormayı da ihmal etmedi elbette. Elimden geldiğince cevapladım ve düğünde onun da olacağını, sosyete önünde bana kur yapacağını araya sıkıştırdım. Buna şaşırdı, bir an için kaşlarını çattı ancak herhangi bir yorum yapmadı. "Demek o kadar büyüdün," dedi sonra, iç çeker gibi. "Öyle olsun bakalım. Genç Zev'iv'e diğer hafta gelebileceğini söyle."

"Aslında babacığım...Mahil Ravi'nin çay davetinden önce onunla tanışabilirsen harika olur." diye karşılık verdim utana sıkıla. "Oraya beraber gitmeyi düşünmüştük."

Kaşlarını çatıp homurdanmaya başladığında ona Mahil Ravi ile tanışmamı Rahsan'ın sağladığını söyleyerek yumuşatmaya çalıştım ve tekrar koluna girerek ona sırnaştım. "Kız babası olmak çok zor." dedi verdiği nefesle omuzları çökerken. "Ama tamam, istediğin gibi olsun."

Hemen ona sarıldım. "Sen bir tanesin!"

Yeterli yalakalığı yaptım ancak yorgundu, bu yüzden onu daha fazla bunaltmak istemeyerek iyi geceler diledim. Çıkarken "Bay Soril'i yanıma çağır," dedi. "Çok işimiz var."

İstemsizce "Ne yapacaksınız ki?" diye sordum.

Kendi kendine saymaya başladı. "Oturma odasının duvar kağıtları baştan sona değişecek, yeni bir koltuk takımı alınacak, üst katlara da bir el atsak hiç fena olmaz. Bir de kamelya yenilenecek tabii."

Onu dinlerken gözlerim büyüdü. "Bunların hepsi Rahsan geliyor diye değil, değil mi?"

"Tabii ki o geliyor diye!" Ayağa kalkıp sabahlığının kuşağını sıkıladı, şimdiden telaşına düşmüş gibiydi. "O Kayven'in en zengin ailesinin oğlu, buraya gelip de seni hor mu görsün yani?"

"Evimiz zaten çok güzel baba," dedim elim hâlâ kapının kulpunu tutarken. "Ayrıca Rahsan öyle birisi değil, bizi hor görmez. Kendini küçümsemeyi bırakır mısın?" *Sanki fakirdik! Evimiz şehrin en iyi caddesindeydi be bizim!* Rahsan'ın buradaki evi bile belediyenin yakınında, şehrin popülaritesini kaybetmiş o eski kısmındaydı. Nasıl hor görebilirdi? Ya da neden hor görecekti? Onu hiç tanımıyordu ki.

Ancak babam kararlıydı. Hızlıca başını iki yana doğru salladı ve çalışma masasına doğru adımladı. "Onları benim kadar tanımıyorsun. Zev'ivler gösterişi sever."

Kaşlarımı çattım. "*Kendilerinde*."

Ancak bu tartışmanın büyümesine izin vermedi ve yerine otururken "Yine de bunların hepsi yapılacak," dedi. "Şimdi bana Bay Soril'i çağırır mısın?"

Kapıyı arkamdan kapatırken somurttum. *Harika*. Kalbine indirmemiştim ancak kesinlikle uykusundan etmiştim.

Bay Soril'e babamın onu beklediğini haber verdikten sonra mutfağa inip Rafya'dan benim için bir demlik melisa çayı getirmesini ve yanına da ufak bir tabağa bal koymasını istedim. Bir de elbette kapıya geldiğinde mutlaka tıklamasını. Rahsan'ın bu gece gelip gelmeyeceğinden emin değildim - maden meselesi cidden canını sıkıyor olmalıydı ki sesi soluğu çıkmamıştı- ancak riske de atamazdım, sağı solu belli olmazdı.

Rafya *bir demlik* istediğimi duyduğu anda gözlerini büyüttü. "Zavallı Bayan Aviva...O kadar mı kötüydü? Uyumak için buna mı ihtiyacınız var?"

"Kötü *değildi*," dedim elimi üzerinde taze maydanozlar, kekikler ve çeşitli yeşillikler olan orta tezgâhın kenarına yaslarken. "Ama gerginlikten kaskatı kesildim. Neyse, size kolay gelsin."

Kendimi herhangi bir durum değerlendirmesi yapabilecek kadar güçlü hissetmiyordum ancak onların keyifle yapacağını, hatta Bayan Kastav'dan laf almak için yalvaracaklarını biliyordum. Bir çalışan olsam ben de bu dedikodudan büyük keyif alırdım muhtemelen, bu yüzden onların yapacak olmasına da ses çıkarmadım ve farkında değilmiş gibi iyi geceler dileyerek yanlarından ayrıldım.

Odamdan içeri girdiğimde yalnızca bir yağ lambası yanıyordu ve bu da geniş odamı aydınlatmaya yetmiyordu. Ancak mobilyaları görebileceğim kadar aydınlık olduğundan, ağrıyan boynumu ovarak doğrudan giysi dolabıma ilerledim. Tam geceliğimi aldığım sırada "Çok dikkatsizsin," dedi arkamdan birisi. *Rahsan*. İrkilerek sesinin geldiği tarafa döndüm ve istemsizce kumaşı üzerime bastırdım.

Karanlıkta tekli koltuğun üzerinde oturuyor, bahçeden toplayıp cam bir vazoya koyduğum çiçeklerin taç yapraklarını okşuyordu. Ona döndüğüm anda hareketleri yavaşladı. "Gelmedim diye hemen beni unuttun mu yoksa?"

"Rahsan," dedim kalbim hâlâ küt küt atarken. "Sen ne zaman geldin?"

"Oldu biraz." Elini çiçeğin üzerinden çekti ve diğeri gibi koltuğun kenarına yasladı. Muhtemelen beni izliyordu ancak karanlık yüzünden bundan emin olamıyor ya da ifadesini göremiyordum. Yalnızca sırtımı giysi dolabıma

yaslamış halde ona bakıyordum. Onu özlemiştim ve bir an önce sarılmak istiyordum ama...Önce üzerimdeki elbiseden kurtulmam gerekiyordu. Sıcak bir yaz gecesiydi ve bunalmıştım. Beni *izlerken* soyunmak zordu fakat karanlığın avantajını kullanabilirdim, bu yüzden ellerimi ensemdeki düğmelere götürdüm ancak muhalefet olmakta gecikmedi. "Karanlıkta görebiliyor musun öyle?"

"Evet," dedim hemen, pes edercesine ellerimi ensemden çekerken. "İyiyim ben."

Elbette beni dinlemedi ve elini şöyle bir savurmasıyla odamın içindeki tüm mumların yanmasını sağladı. Ani gelen aydınlık yüzünden irkildim, o sırada göz göze geldik. Dudaklarının kenarında hain bir gülümseme belirdi. "Bence böyle daha iyi."

Sahte bir şekilde somurttum. "Sorun karanlık değildi."

Alaycı gülümsemesi ilgili bir ifadeye dönüştü. "Düğmelere mi ulaşamıyorsun?"

Başımı sallayarak onayladım. "Bekle," diyerek yerinden kalktı ve birkaç adımda yanıma ulaştı. Arkamı döndüm ve ince uzun parmaklarımı önce saçlarımın arasında, sonra kumaşın üzerinde hissettim. Düğmeleri teker teker çözdü. Ardından, önüme attığı saçlarımın açık bıraktığı enseme ufak bir öpücük kondurdu. "İşte," diye fısıldadığında ürperdim. "Oldu."

Yavaşça ona döndüm ve kollarımı ihtiyaç diyebileceğim bir hisle boynuna doladım. O da omuzlarıma yerleştirdi ellerini, elbisenin üzerimden düşmesine izin verdi. Karşısında incecik bir kombinezonla kaldım ancak gözlerini gözlerimden ayırmadan beni kucağına aldı. "Seni özledim," dedim fark etmeden. *Daha gitmeden bu haldeysem kış boyu ne yapacaktım ben?*

Bakışları dudaklarıma kayarken "Hmm..." diye mırıldandı. Böyle şeyleri benim kadar kolay söyleyen biri değildi, bir de mırıldanmasının "Ben de seni" demek olduğunu anlayacak kadar onunla vakit geçirmiştim. Bu yüzden dudaklarımız birbirine yaklaştığında gülümsedim ve önce davranarak onları birleştirdim. Bir elini belime sarıp tutuşunu

güçlendirirken diğerini dalgalı saçlarımın arasından geçirdi. İç çeker gibi bir nefesle kapattım gözlerimi, *bu his asla eskimeyecekti.*

Üstelik bu gece hareketleri aceleciydi, bir şeyi kafasından atmaya çalışıyor da bana sığınıyor gibiydi. Bunu hissettim ancak ona hiçbir şey söylemedim, bir süre dudaklarımızın dans etmesinin tadını çıkardım sadece. O da kaçmaya devam etti. Hırs ve tutkuyla dudaklarını önce boynuma, oradan kombinezonumun açık bıraktığı göğüslerime doğru indirdi. Bu esnada gözlerim hâlâ kapalıydı ve ona tutunuyordum. Dokunuşlarında kaybolmaya çalışıyor ancak bir yandan da babamla olan konuşmamızı düşünüyordum.

Kapım çalmasaydı daha ne kadar buna devam ederdik bilmiyordum. Ancak Rafya'nın tıklamasını duyduğum anda irkilerek gözlerimi açtım ve ellerimi göğsüne koyduğum gibi onu kendimden uzaklaştırdım. "Kim bu?" diye sordu onu kolundan tutup görünmeyecek bir yere sürüklediğim sırada, kaşlarını çatarak.

"Rafya," diye fısıldadım. Yaptığı büyü sayesinde bizi duyamayacağını biliyordum ancak yine de bir parça korkuyu içimde taşıyordum.

Rahsan'ı kapıdan görünmeyeceği duvarın önünde bıraktıktan sonra aynada kendimi kontrol ettim ve saçlarımı hemen darmadağın etmesi karşısında göz devirmeden edemedim. Dudaklarım da öpülmekten şişilmişti. "Mumları söndürebilir misin?" diye mırıldandım, böylesi apaçık ortada olmaktan daha iyiydi. Elinin ufak bir hareketiyle birkaçı hariç hepsi söndü, ben de kombinezonumla beraber kapıya doğru ilerledim. Nasıl olsa Rafya beni defalarca kez böyle görmüştü ve daha fazla şüphelendirmek istemiyordum. Nitekim tam açmadan önce "Bayan Malkin?" diye sordu, beni görünce de lafı yarıda kesildi.

"Kusura bakma," dedim gülümseyerek. "Elbisemle cebelleşiyordum da." Elindeki tepsiyi aldım. "Çay için teşekkürler."

"Rica ederim. Biraz daha demlenmeye bıraksanız daha iyi olur sanırım. Yardımıma ihtiyacınız va-"

"Hayır, bu kadarı yeterli. Teşekkür ederim. İyi geceler!"

Kapıyı aceleyle yüzüne kapatırken zavallı kızın gözleri kocaman olmuştu. Ancak odamda Rahsan olmasaydı bile ondan yardım isteyeceğimi sanmıyordum, yalnız vakit geçirmekten keyif alıyordum ve bunu biliyorlardı.

"*Çay* mı?" dedi Rahsan, kapıyı kapattığım anda yaslandığı yerden doğrulup yanıma doğru gelirken. "Bu sıcakta bile çay mı içiyorsun?"

İnanamayan alaylı sesini pek umursamadan elimdeki tepsiyi tekli koltukların arasındaki sehpanın üzerine, çiçek dolu vazonun hemen kenarına bıraktım. "Evet, melisa çayı. Rahat uyuyabilmek için."

Kalçasını koltuğun kenarına yaslarken yüzünü buruşturdu. "O kadar işe yaramıyorlar bile. Asla şu çay sevdanı anlamayacağım."

"Tatları *güzel*," diyerek savunmaya geçtim hemen. Onunla asla anlaşamadığımız konulardan birisiydi. "Sen zevksizsin sadece."

Rafya, doğal olarak bir fincan koymuştu tepsiye ancak sorun değildi, paylaşabilirdik. Demliğin kapağını açıp çayın durumunu kontrol ettiğim sırada bakışlarını dikkatlice yüzümde gezdirdi. "Rahat uyuyabilmek için demek..." Demliğin kapağını kapattım ve gözlerimi gözlerine çıkardım. "Babanla konuştuğunu biliyorum," diye devam etti tok, buyurgan bir sesle. Anlatmamı istediği belliydi.

İstemsizce "Bizi mi dinledin?" diye sordum ve kaşlarını çattığını görünce bunun bir hata olduğunu anladım.

"Hayır. Arenada sizi duymam da istemsiz gelişen bir olaydı, meditasyon yaptığım için fazla odaklanmıştım. Sürekli konuşmalarını dinleyen bir sapık mı zannediyorsun beni?"

"Hayır, onun için demedim..." Yanaklarıma doldurduğum havayı verdim. En iyisi konuyu değiştirmekti. "Evet, konuştum babamla."

"Ve? Endişelenmeni gerektirecek bir durum mu var?"

"Hayır," dedim hemen. "Çay onun için değil, sadece aklımda çok şey var bu aralar. Babam seni kararlaştırdığımız gün bekliyor. Dün de Mahil Ravi'nin davet mektubu geldi." Hızlıca odamdaki ufak çalışma masasına yöneldim ve üzerinde duran zarfı aldım. Uzattığımda hemen alıp uzun parmaklarıyla içindeki kartı çıkardı. "Tamam," dedi gözlerini hızla satırların üzerinde gezdirdikten sonra. "Babanın beraber gideceğimizden haberi var mı?"

"Evet, var. *Zev'iv* olduğun şokunu atlatmaya çalıştığı sırada araya sıkıştırdım."

Burnundan nefes vererek güldü ve kartı tekrar zarfın içine yerleştirirken "Nasıl karşıladı?" diye sordu. Söyleyip söylememek arasında kaldım. "Aviva," dedi uyaran bir bakışla. Uzattığı zarfı alıp parmaklarımın arasında dolaştırdım. "Şey, bayıldı."

Yavaşça kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten *bayılmaktan* mı bahsediyorsun?"

Bakışlarımı kaçırırken "Evet," dedim. Sesim suçluydu çünkü şüpheyle kıstığı gözlerinden beni yakaladığını anlayabiliyordum. "Beni pek paylaşamaz da."

Şüphelerinin doğru çıktığını anlayınca bileğimden tutup bacaklarının arasına doğru çekti beni. "Hani tanışmasaydım seni başkasıyla evlendirebilirdi?"

İnatla yüzüne bakmadım. Sonuçta alacağımı almıştım, artık babamla tanışmak zorundaydı ve ufak bir yalanımı yakalamış olması sorun yaratmazdı.

Değil mi?

Endişeyle alt dudağımı kemirmeye başladığım sırada parmaklarıyla çenemi kavrayıp yüzümü kendisine doğru çevirdi ve "Sevgilin olduğunu öğrenince *bayılan* adam mı seni başkasıyla evlendirecekti?" dedi. Koltuğun kenarında oturuyordu ve beni de uzun bacaklarının arasına çekmişti, onun tarafından kafese kıstırılmış vaziyetteydim. Odadaki mumların az bir kısmı zayıfça yanıyor, açık balkon kapısından içeri dolan ay ışığı üzerine vuruyordu. Kaliteli kumaştan, siyah bir gömlek giyiyordu bu gece de her zamanki gibi;

yine manşetlerine doğal taşlar işlenmişti ve baktıkça babamın sözleri yankılanıyordu zihnimde. *Zev'ivler gösterişi sever.*

Onu özensiz görmek pek mümkün değildi gerçekten de. Artık saçlarını geriye doğru taramıyor, dağınık durmasının daha çok yakıştığını söylediğimden beri doğal halinde bırakıyordu ve uzayan saçları ellerimi aralarına daldırma isteği uyandırıyordu. Kehribar gözlerinde ise neredeyse eğlenen bir ifade vardı, taktığı 'hesap sorma' maskesinin ardına saklanmıştı.

Duruşumu dikleştirip "Ufak bir yalan söylemiş olabilirim," dedim. "Ne var yani? Tanışman için bu gerekliydi, güzellikten anlamıyordun."

Burnundan nefes vererek güldü ve kaşlarını kaldırarak "Kazanmak için her şey mübah yani?" dedi. "Ben de sana yalan söyleyebilirim?"

"Hayır!" diye karşılık verdim hemen. Hiçbir şey söylemedi, yaptığım iki yüzlülüğü görmem için bekledi sadece. Dudaklarındaki eğlenen gülümseme de silinmedi. "Yani..." diye devam ettim kısa bir süre sonra. Hemen yola gelip ona istediğini vermek istemiyor, bu yüzden söyleyebilecek mantıklı bir şey arıyordum. "Bu beyaz bir yalandı, zararsız. Eğer yapmaya çalıştığımız şey aslında ikimizin de işine yarayabilecek *mantıklı* bir şeyse bu mazur görülebilir bence. Zaten sen de bunu yapıyorsundur eminim."

"Nasıl bu kadar eminsin peki?"

Çünkü sen bu kitabın kötü karakterisin. İçi de o kadar boş değil. Yalnızca bakış açısı her şeydir ve ben de seni tanıdıkça sildim bu ismi üzerinden.

Ancak bunların hiçbirini söyleyemediğimden gülümseyerek ona biraz daha yaklaştım ve parmaklarımla önüne düşen saç tutamlarını geriye doğru taradım. "Çünkü seni tanıyorum. Oynadığın oyunları biliyorum. Böylesin sen. Değiştiremem. Değiştirmek de istemem."

Kısa bir an, gözlerini kapatıp yumuşak dokunuşlarımın tadını çıkarsa da çok geçmeden açtı ve belli belirsiz bir alayla karşılık verdi. "Böyle şirinlik yaparak mı unutturacaksın yani?" *Oysa sözlerimin içine işlediğinden emindim.*

Gülümseyerek "Hm hm," diye mırıldandım, sonra saçlarıyla oynamaya devam ederken "Sen ne yaptın peki?" diye sordum. "Dün gece yoktun, madenlere gidecektin. Çıktı mı oradan bir şey, ne olduğunu çözebildin mi?"

Yüzü bir anda ciddileşince söylediğime pişman oldum ama artık çok geçti. Gülümsemesi dudaklarından silinirken "Bir şeyler buldum," dedi. "Ve bundan hoşlanmadım. Sen de hoşlanmayacaksın."

Endişeli bakışlarla tekli koltuğa düzgünce oturmasını izledim. "Ne oldu ki?"

Beni kucağına doğru çekerken "Azalmanın sebebi madenler değil," dedi. Bedenimi istediği gibi yönlendirmesine izin verdiğimden üzerine yıkılıverdim. Ancak bunu önemsemeden, "Nasıl yani? Çalınmış mı?" diye sordum. Hafifçe başını sallayarak onayladığında bakışlarım büyüdü.

"Üstelik alelade bir şey de değil, organizasyonlu belli ki. Çıkarılan madenler ya kayıtlardan siliniyor ya da kayıtlara hiç geçmiyor. Şimdilik kaç kişinin dahil olduğunu anlamak mümkün değil ama olağan şüphelilerim var tabii ki."

Birkaç saniye yüzüne baktım. "Cohen ve Gorionlar mı?"

Rahat bir şekilde geriye doğru yaslandı. "Elbette. Madenlerdeki işçilerin çoğu sıradan insanlar, büyücüler de yalnızca koruma için orada. Üstelik bu organize bir iş ve arkalarında sağlam bir güç olmak zorunda. Gorionların sessiz bir kini var bu konuda, Cohenler desen zaten yıllardır madenlerin halka ait olması gerektiğini savunuyor. Gayet de işçileri para ya da başka bir vaatle bunu yapmaya ikna edebilirler yani. Başka kim olması gerekiyordu?"

"Tamam, söylediklerin Korindel için doğru olabilir ama ne malum başka bir şehirden bunun için gelmedikleri, düşündüğünden çok daha fazlası olmadığı?"

Aceleyle savunmaya geçtiğimde bunu yapmama hiç şaşırmadığını belli eden, hatta neredeyse sıkılmış bir ifade geçti yüzünden. "Olabilir," dedi sonra, umursamazca. "Ama zaten güçlü şüpheliler varken başka bir yerde de aramam ben, masumlarsa ortaya çıkacaktır zaten."

Yutkundum ve sessiz kalmayı seçtim. Henüz ne olduğu belli değildi ve hemen savunmaya geçemezdim, bu aileler boşuna düşman değildi. Zaten bu yüzden çoktan bu ihtimalin gerçek olduğu, madenlerdeki hırsızlığın arkadaşlarımdan birinin ailesinin işi olduğu senaryoyu düşünüyor ve endişeleniyordum. *Daha birleşememişken kopar mıydık tamamen?*

Sessizleşip kendi içime döndüğümde orada fazla kalmama izin vermedi Rahsan, parmağının ucuyla hafifçe burnuma dokundu ve "Hey," dedi. Bakışlarımı tekrar yüzüne çıkardım. Bana elinden geldiğince yansıtmamaya çalışsa da bu meseleye sinirlendiğini, biraz da düşmanlarını yakalayacak olmaktan duyduğu tuhaf hazzı anlayabiliyordum ifadesinden. Artık sorumlusu her kimse kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacaktı onunla, peşini bırakmayacaktı.

"Bak, aileleri yapmamıştır diyemiyorum ama Matias ve Serafina-"

"Göreceğiz."

"Onların da parmağı olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?"

"Şimdilik bir şey *düşünmüyorum*, Aviva," dedi sıkıntı dolu bir nefes verirken. "Anladık, onları korumaya çalışıyorsun ama ben de salak değilim burada. Kanıtlar nereye götürürse oraya gideceğim. Birkaç haber bekliyorum şimdi, kimseyi körü körüne suçladığım yok."

Biraz mahcup hissederek yerimde kıpırdandım ve bakışlarımı birbirinin etrafında dolaştırdığım parmaklarıma indirdim. "Tamam, haklısın."

Kısa bir süre beni izledi. "Sana hoşlanmayacağını söylemiştim."

Evet, göğsüm daralmıştı resmen. Bu meseleyi bir an önce kapatmak ve yokmuş gibi davranmak istiyordum ama dayanamayarak "Sen de hoşlanmıyorsun," dedim umutla. Arkadaşlarımı savunmamdan memnun değildi ancak sevgili olduğumuz ortaya çıktığından beri birbirlerine gösterdikleri düşmanlık da azalmıştı gözle görülebilir biçimde; arkadaş olabileceklerine dair inancım yeniden yeşermişti içimde. Şimdi hepsinin elimden kayıp gitmesini istemiyordum.

"Elbette hoşlanmıyorum," dedi beni iyice heyecanlandıran, bozulmuş bir sesle. "Burada aileme yapılan bir saldırı söz konusu, hatta benden devam edecek *neslime*."

Derdi arkadaşlarım falan değildi yani. Omuzlarımı düşürdüm. Tabii ki ilk onları düşünmesini beklemiyordum ama aklının bir köşesinden bile geçemez miydi?

Bu somurtan halimi fark edip "Ne oldu?" diye sordu, eğlenen bir ifadeyle. "Beğenemedin mi? O nesil *seni* de ilgilendiriyor, hatırlatırım. Babanla tanışmam için tutturdun, şimdi istediğin oluyor. Bırak ben de geleceğimizi düşüneyim."

Hiç halim olmasa da gülmeden edemedim. "Çoluğumuzun çocuğumuzun rızkı için savaşacaksın yani?"

O da benim gibi güldü. "Herhalde yani."

Bir süre yarı karanlıkta onu izledim gülümseyen gözlerle, yanımda olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebileceğime bir kere daha inandım. Sonra hissettiğim rahatlamayla başımı omzuyla göğsü arasına yasladım, yerinde kıpırdanıp rahat etmem için yer açtı. Gözlerimi kapatıp bir süre kokusunu içime çektim sadece. Ardından, önümüzdeki birkaç günü düşündüm sessizce, işaret parmağımla gömleğinin üzerine daireler çizdim. "Babamla tanışacağın güne kadar pek ortalarda dolanmasan iyi olur. Yani, sanırım."

Hemen başını bana doğru eğdi. O ana kadar aklı muhtemelen madenlerdeydi, bu yüzden söylediğim şeyi duyunca şaşırdı. "Neden? Bu da yeni adet mi? Görüşmemiz uğursuzluk falan mı getirir?"

Burnumdan nefes vererek güldüm ve başımı yasladığım yerden kaldırdım. "Hayır tabii ki. Sadece önümüzdeki birkaç gün boyunca evde tadilat olacak ve eminim ki bir sürü insan girip çıkacak. Dikkat çekmek istemiyorum, babamdan önce çalışanlardan birisi seni burada görürse..." Durdum ve gülümseyerek ona baktım. "Anla işte."

"Anlıyorum. *Gelme* diyorsun kibarca."

"Bugün biraz alıngan olabilir misin acaba? Sadece yakalanmak istemiyorum. Hem senin de işlerin olacak belli ki..." Bu madenler meselesi onu epey oyalayacak gibiydi.

Kaçamak bakışlarımı yakalayıp "Deli gibi merak ediyorsun, değil mi?" dedi. "Ödün kopuyor?"

"Tabii ki!" diye karşılık verdim heyecanla. Aslında duygularımı bastırmakta iyiydim ancak o bana herkesten daha çok dikkat ederdi. "Burada söz konusu arkadaşlarım ve gelecek planlarım! O *neslini* herkesten uzakta devam ettirmeyi düşünüyorsan..."

"Ki düşünüyorum."

Şirince sırıttım. "Unut bunu. Onların çocuklarının en sevdiği amcası olacaksın."

Bana sabır dilermiş gibi baktı. Aslında düşünmeden konuşuyordum. Durumum bu kadar belirsizken elbette o kadar uzak bir geleceğim hayalini kurmuyor, anlık olarak aklıma ne gelirse onu söylüyordum çünkü yanımda olduğu zamanı endişeden kafayı yiyerek geçirmek istemiyordum. Bu yalnız kaldığım anlara özel bir şeydi. Üstelik yanıma bana sığınmak için gelmişti, hal böyle olunca da neşelendirme görevini üstlenmiştim. Tabii şu anda daha çok *çileden çıkarıyor* gibiydim. "Biz düşmanız ya hani?" dedi tane tane. "Ailelerimiz de düşman?"

Pek oralı olmadım. "Ee? Eski düşman amcadan daha tatlı ne vardır ki şu dünyada?"

Alay ve küçümseme karışımı bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Çocuklarını da kucağıma alır babalarının andavallıklarını anlatırım artık."

Neşeyle gözlerimi sonuna kadar açtım. "Bak! Hemen uyum sağladın sen de!"

Gülerek gözlerini devirip başını koltuğa doğru yasladı ve durgun ama tatlı bir ifadeyle beni izledi. "Ne yapacağım ben seninle Aviva?"

Halimden memnun bir biçimde yerimden kalktım. *Konuyu değiştirme girişimim başarıyla sonuçlanmıştı.* "Evet, şimdi çay vakti." Fincanı doldururken ona bir bakış attım, beni izlediğini fark edince de "Sen de içeceksin bundan," dedim. "Uykunu alman gerek."

Kaşlarını kaldırarak "Uyuyacak mıyız yani?" dedi. Hiçbir ima olmadan "Başka planların mı vardı?" diye karşılık verdim. Güldü sadece. Elimde buharı tutan fincanımla tekrar kucağına yerleştiğimde ikimizi de yakmamak için son derece dikkatli davranıyordum. Ancak tabii ki Rahsan'ın alaylı sözlerinden kaçamıyordum. Sonunda benimle dalga geçmeyi bitirdiğinde, günümün nasıl geçtiğini sordu ve ben de ona terzide olanlardan bahsettim. Biraz da Isabella'nın kafayı yemiş halinden. "Sence ben de öyle korkunç olur muyum?" diye sordum fincanı ona uzatırken. "Biz evlensek yani?"

Evlendiğimizde demek yerinde *evlensek* dememe biraz bozulmuş gibi göründü ancak bunun hemen olamayacağını bildiğinden, boş vaatlerde bulunmamak için bu konuda hiçbir şey söylemedi ve soruma yanıt verdi sadece. "Kesinlikle. Zaten normalde de kolay endişelenen bir tipsin, düğün sırasında hepimizin burnundan getirirsin."

Kaşlarımı kaldırdım. *Evet, düşününce bu doğruydu ama...* "Simon, Bella'nın tüm kaprislerini çekiyor. Sen de beni alttan almaz mısın?"

Çaydan bir yudum aldıktan sonra "Alırım tabii," dedi. Fincanı bana uzatırken de ekledi. "Her şey istediğin gibi olur. Olmazsa da oldururum."

Yüzümü buruştururken güldüm. "Herkese dar edersin yani dünyayı?"

Beni taklit ederek güldü ve karanlıkta iyice eğildi bana doğru. "Evet, beğenemedin mi? Etkilenirsin diye düşünmüştüm."

"Iyy, hayır. Sakın öyle bir şey yapma. Sadece beni göğsüne yasla ve yatıştır. Arada bir de şaka patlat."

"Ben mi?" dedi inanamıyormuş gibi, elimdeki fincana doğru uzanırken. "Ben mi şaka patlatayım?"

"Evet." Yakınlaşması karşısında öyle utanıp heyecanlandım ki fincanı ona verdim istemsizce, o da içmek yerine kenardaki sehpanın üzerine bıraktı göz ucuyla bile bakmadan. Bu fırsatı laf yetiştirmek için kullandım. "Ne o? Yapamaz mısın? İşine gelince dalga geçiyorsun ama."

"Geçiyorum." Elleri serbest kalınca birini belime yerleştirdi kombinezonumun üzerinden, diğeriyle de çıplak bacağımı kavradı. "Şaka da yaparım, tamam. Sen nasıl sakinleşeceksen."

Gülümseyerek elimi yanağına koydum ve onu öpmeden önce "Aferin," dedim. "Bir gelişme var." Ancak alaylı sözlerimin acısını dudaklarıyla çıkardı. Öpücüğü derinleştirdi ve beni sıkıca kavrayıp ayağa kalktı. Gözlerim kapalıydı ama yatağa doğru gittiğimizi anladım. Yalnızca saniyeler sonra serin yatak örtüsünün üzerine bıraktı beni, "Tek derdimiz bu olsun," dedi dudaklarımızı ayırıp bedenimin üzerine kafes gibi kapanırken. "Aptal düğün pastasının kreması, gelinliğinin süsü, danteli..."

O an düşünsem endişelenebileceğim çok şey vardı aslında, geleceğe dair her şey de tadımı kaçırıyordu son zamanlarda. Ancak ellerimi boynuna dolayıp onu kendime çekerken düşünmedim; endişelenmeyi sabaha bırakabilirdim.

❊

Son derece bunalmış bir halde odama girerken niyetim, Bayan Miriam'a yazdığım mektubu orada tamamlamaktı aslında. Kütüphaneden sıkılmıştım, evin içindeki curcuna da cabasıydı. Babam ve Bay Soril dün gece artık ne konuştuysa öğlen olmadan evin içini işçiler ve ölçü almak için gelen mobilyacılar kaplamıştı, ben de soluğu kütüphanede almıştım. Elimde de Nehema Malkin'in notları vardı.

Yazısı biraz ufak ve kargacık burgacıktı, bu yüzden alışmam zaman almıştı ancak sayfalar arasında gezinirken bir yanık merhemi tarifine denk gelmiş, o gün panzehir hakkında çalışmak istemediğimden de tüm öğleden sonramı bu merhemi hazırlayarak geçirmiştim. Ardından, şansıma -ya da *şanssızlığına*- Bayan Kastav mutfakta elini yakmış ve merhemi hemen deneme fırsatımız olmuştu. Böylece ne kadar işe yaradığını kendi gözlerimle görmüştüm.

Tarifin yazılı olduğu yıpranmış sarı sayfanın bir köşesine, yine o aceleci yazıyla kendi eseri oluğunu yazmıştı Nehema Malkin, ben de işe yaradığını bizzat gördüğümden temize çekmeye karar vermiştim. Böyle bir tarif biliniyor mu öğrenmek istediğim için de -Akademi'de bize göstermemişlerdi ve bildiklerimizden daha az malzeme gerektiriyordu- Bayan Miriam'a yazmaya başlamıştım fakat yarısına ulaştığımda, akşam yemeğinden önce ufak bir mola vermek istediğimden odamda tamamlamaya karar vermiştim. Böylece Aviva'nın annesinin söylenildiği kadar yetenekli bir kadın olduğunu ve o defteri daha fazla incelemeyi düşünerek kütüphaneden ayrılmıştım.

Ancak odama ulaştığımda isimsiz bir mektup karşılamıştı beni. Kullanılan zarf sıradan, her yerde bulunabilecek türdendi ve birisi öylece yatağımın üzerine bırakıvermişti.

Elbette önce gönderenin Rahsan olduğunu düşünmüş, içini açarken gülerek sözümü dinlemediği hakkında söylenmiştim ancak gülümsemem yazı stilini gördüğüm anda donmuştu yüzümde; yabancıydı ve kesinlikle Rahsan'a ait değildi, aceleyle ilk satırı okuduğumda ise tamamen silinmişti.

Bu dünyaya ait olmadığını biliyorum, yazmıştı birisi, büyük ve çirkin harflerle kâğıdın ortasına. Sonra, *Başına neler geldiğini öğrenmek istiyorsan çeneni kapalı tut ve akıllı bir kız olduğunu göster bana,* diye de devam etmişti alt satırda. *Bildiklerini saklarsan eğer, Simon Oresev ve Isabella Mit'lav'ın düğününden sonra, Mar-Elyath Kalesi'nde çıkacağım karşına. Tam gece yarısında. Yalnız olduğundan emin ol ve doğu kulesinin en tepesinde beni bekle. Sana bir zarar gelmeyecek, bunu temin ederim ama unutma, yalnız olmazsan bunu anlarım ve neler olduğunu öğrenemezsin asla.*

Kâğıdı tutan ellerim titremeye başlamış, yatağımın kenarına çökmüştüm usulca. *Birisi bu dünyaya ait olmadığımı biliyordu.* Korkmaya başlamadan önce, o kısacık zaman diliminde bunun imkânsız olduğunu düşünmüştüm çünkü bunca zaman yalnız ve *kurbandım*; bir avcı olabileceğim fikrine bile çok kısa zaman önce alışmıştım.

Şimdi birden *birisi* ortaya çıkıyor ve benim buraya ait olmadığımı bildiğini, cevapları istiyorsam da onu beklememi söylüyordu. *Kim olabilirdi ki bu?*

Tüm yorgunluğumu unutmuş halde, elimde o kâğıdı tutarken dönüp durmuştum odamın içinde. Gerginlikten alt dudağımda soyacak bir yer bırakmamış ve kurdukça kurmuştum zihnimde.

İlk şüphelim saçma bir şekilde Rahsan'dı ancak bu imkânsızdı. O hem gerçek Aviva'yı hiç tanımamıştı hem de böyle bir şeyi biliyor olsa doğrudan karşıma çıkar ve bana hesap sorardı. Yine de bunları düşünmek bile beni rahatlatmamıştı, *ya görüşmediğimiz birkaç günde bunu öğrenebileceği bir şey yaşasaydı?* O olduğunu anlamayayım diye çirkinleştirerek yazması işten bile sayılmazdı.

Ancak tek bir kişide takılı kalamayacak kadar panik halindeydim o an, çok geçmeden -ve Rahsan'ın olabileceği ya da olamayacağı hakkında doğru düzgün bir fikir yürütemeden- bir sonraki şüphelime, yani Serafina'ya geçmiştim. Fakat onun da olması imkânsız gelmişti gözüme. Yine o da Rahsan gibi gerçek Aviva'yı tanımamıştı hiç, hayatımdaki çoğu insan tanımamıştı.

Belki de meseleye farklı bir yönden bakmalıydım.

Bu aklıma geldiği an, batan güneş yüzünden iyice karanlıklaşan odamda güçlükle bir mumu yakmış ve onun cılız ışığında nota bir kere daha bakmıştım. Bana gerçek Aviva olmakla ilgili hiçbir şey dememiş, yalnızca bu dünyaya ait olmadığımı bildiğini söylemişti ki bu çok daha kötüydü. *Başıma neler geldiğini öğrenmek istiyorsam da çenemi kapalı tutmam gerekiyordu.*

Aklını kaçırmış gibi odada ileri geri yürüme seansım kapım tıklatıldığı an sekteye uğramış ve olduğum yerde kalarak "Gel," demiştim. Biraz olsun kendime geldiğimdeyse elinde akşam yemeğimin olduğu bir tepsiyle içeriye giren Rafya'ya soru sormakta gecikmemiştim. Notu her kim yolladıysa akıllı biriydi, burnumun ucuna kadar girip *yatağımın* üzerine bırakmak için en doğru zamanı seçmişti. Evdeki tadilat yüzünden içeriye kimin girip çıktığı belli değildi ve aralarına sızarak bırakıp çıkması işten bile sayılmazdı.

Tabii bu *dışarıdan* biri yaptıysa geçerli olabilecek bir teoriydi. Rafya tepsidekileri odamdaki masanın üzerine dizerken gözlerimi ona dikmiş,

çalışanlarımızdan birinin bunu yapmakta hiç zorlanmayacağını düşünmeden edememiştim. Ardından, zihnimi doldurmaya başlayan paranoyalar yüzünden buz kesen sesimle bugün burayı kimin topladığını sormuştum. Çalışanlar odamı topladıktan sonra kapıyı kapatır ve bir daha da ben gelene kadar içeri giren olmazdı.

Rafya, ses tonumdaki değişimi hemen fark ederek gülümsemeyi bırakmış ve "Ben ve Susan efendim," demişti. "Bir şey mi oldu? Bir şeyden mi memnun kalmadınız?"

"Hayır, ondan değil. En son siz mi girdiniz?"

"Evet efendim."

"Peki odamın etrafında yabancı birisini gördünüz mü?"

"Hayır efendim. Bir şeyiniz mi kayıp? Hırsızlıktan mı şüpheleniyorsunuz?"

Zavallı kız ürkmeye başlamış, ben de aradığım cevabı ona soru sorarak bulamayacağımı anlamıştım. Bir kere balkon kapım gün boyu açıktı içerinin havalanması için, Rahsan ya da Serafina gibi uçabilen büyücülerin içeri sızması ne kadar zor olabilirdi?

Rafya'ya çıkabileceğini söylerken sıkıntı dolu bir nefes vermiş, yalnızca odamdaki mumları yakacak kadar kalmasına izin vermiştim. Normalde bunu yapmasını bile istemez, önceliğim yalnız kalmak olurdu ancak dikkatli davranmak zorundaydım. Elimde çalışanlarımızın birinin yaptığına dair yeterli ipucu yoktu ancak notta çenemi kapalı tutmam gerektiği yazıyordu. Eğer bu kadar yakınımda gözleri yoksa çenemi kapalı tutup tutmadığımı nereden bilebilirdi ki? Yanımda biri varken yaptığım her harekete dikkat etmeliydim.

Böylece içimde midemi düğümleyen bir korkuyla odamda dolanıp durmaya devam etmiştim gece boyu, notu kimin yazdığına dair fikir yürütmüştüm. Bir kere evdeki çalışanlarımızdan birini kullanıyorsa bile -ki bunun için yeterli kanıtım olmasa da haklı şüphelerim vardı- iyi eğitimli, en azından çok okuyan birisi olmalıydı. Zira notu tekrar tekrar okuduğumda kelime seçimlerindeki özen ve cümlelerdeki şiirsellik dikkatimden kaçmamıştı.

Yani notu bırakan kişiyi yakalasam bile muhtemelen yalnızca maşasını bulmuş olacaktım.

Bir de o notta yazılanlar vardı tabii. Beni tehdit etmiyordu, hayır, daha çok bir *anlaşma* yapıyordu sanki. Şartlarını sunmuştu ve neler olduğunu öğrenmek istiyorsam sessiz kalıp oraya yalnız gitmemi söylüyordu. Her okuduğumda da kafam daha çok karışıyordu. Öyle ki hiç dokunmadığım akşam yemeğini bir kenara iterek masada yer açmıştım kendime, daha düzgün düşünebilmek için yazıp çizmeye karar vermiştim.

Öncelikle, bu bir *tuzak* olabilirdi elbette. Kim tarafından, neden yapıldığını ve neyin amaçlandığını anlayamıyordum çünkü görünürde hiç düşmanım yoktu ancak böyle bir ihtimali göz ardı edecek değildim. Üstelik bana zarar gelmeyeceği konusunda temin etmesi de bir şeyi değiştirmiyordu, o *kimdi* ki ona güvenecektim?

Ayrıca buluşmamızı istediği yer de beni şaşırtıyordu. *Isabella ve Simon'ın düğünü mü?* Onların bir alakası olduğunu sanmıyordum, ikisi de büyücü olmayan ailelerden geliyordu ve bu kısımda yalnızca iki şeye odaklanıyordum: bir, o düğünün *davetlileri* ve iki, o düğünün *yeri*.

Bu düğünde büyücü olsun olmasın tüm üst sınıf aileler olacaktı, bu yüzden şüphelimi de o ekibin içerisinde aramalıydım. Aklıma gelen aileleri yazdığımda ise şaşırmıştım. Zev'ivlerin yanında Gorion ve Cohenler de orada olacaktı ve...Bu esnada zihnim komplo teorileriyle dolduğundan iyice Rahsan'a benzediğim için kendime kızmıştım ancak yine de arkadaşlarımın ailesinin üzerini karalayamamıştım.

Belki de büyük bir hata yapıyordum, Rahsan'la sevgili olduğumu sosyeteye duyurmamam gerekiyordu.

Ne malumdu Rahsan'ın sevgilisi olduğum için böyle bir notu almadığım? Sonuçta mezuniyet balosunda bizi bir arada görmüşlerdi ve aradan söylentinin yayılabileceği kadar uzun bir süre geçmişti. Benim ya da mütevazı Malkin ailesinin düşmanları olmayabilirdi ancak Rahsan seçeneğini listeme eklemeliydim.

Tabii bu da iyice işin içinden çıkamayacağım anlamına gelirdi.

Bana zarar vermek isteyebilecek insanları düşündüğümde aklıma kimse gelmiyordu ancak söz konusu Rahsan'a zarar vermek olduğunda ihtimallerin arkası kesilmiyordu. Üstelik bir de madenlerden kaybolan değerli taşlar meselesi vardı şu sıra, her şeyin bir tesadüften ibaret olması çok mu safça geliyordu kulağa?

O gece sabaha kadar oturup düşünmüş, şüphelileri davetlilerin arasından aramam gerektiğine karar vermiştim ama pek ilerleme kat edememiştim. Sonra da bunalarak düğün yeri hakkında düşünmeye geçmiştim. *Mar-Elyath Kalesi.*

Açıkçası Isabella düğün yeri olarak orayı seçtiğinde ne ben de ne çevremden birisi herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermişti. Mar-Elyath Kalesi, Korindel şehrinin kuzeyinde yer alıyordu ve geçmiş zamanlarda civar köylerdeki insanların geceleri saklanması için kullanılıyordu. Tıpkı Zev'ivlerin şehir dışındaki malikanesi gibi. Ancak zamanla bu kullanım şekli bırakılmış ve restore edilerek aristokratik aileler için düğün yeri görevi görmeye başlamıştı. Gözde mekânlardan birisi olduğu da şaşmamalıydı.

Tabii beni davet eden her kimse orayı bildiği aşikârdı, tam gece yarısında doğu kulesinin en tepesinde olmamı istemişti. *Peki gidecek miydim?*

Sabaha karşı kuş sesleriyle yorgun bedenimi yatağın üzerine bıraktığımda ve sonraki birkaç gün boyunca bunu düşünmüştüm. Rahsan ilk defa sözümü dinleyerek yanıma gelmemişti ve günlerim sefaletle geçmişti. Hissettiğim gerginlik yüzünden göz altlarım ve çöken avurtlarım dikkat çekince de panzehirle uğraştığım bahanesini öne sürerek geçiştirmiştim. Üstelik hâlâ bir karar verebilmiş de değildim.

Şimdi oturma odasındaydım. Yeni koltuğun bir köşesinde oturuyor, halıya bakarken aynı şeyleri düşünüp duruyordum. Babam çaprazımda oturuyor ama hiç konuşmuyordu, aramızdaki sessizlikte yalnızca saatin tik taklarını duyuyordum ancak kulaklarım uğulduyordu. *Bu dünyaya ait olmadığını biliyorum.*

Gerçekten aradığım tüm cevaplar var mıydı birisinde? Kafayı yediğim, kütüphanede sabahladığım, ağlayarak uykuya daldığım tüm o gecelerden

sonra aradığım cevaplarını kim olduğunu bilmediğim *birisi* mi verecekti bana, *öylece*?

Böyle bir şeyin hayalini kurmuştum aslında umudumun tükendiği gecelerde, bir kurtarıcı için yalvarmış ve tüm cevaplarımın onda saklı olduğuna inanmıştım. Sonra bunun ne kadar saçma bir fikir olduğunu anlayıp benden başka kimsenin beni kurtaramayacağını düşünerek buradaki hayatıma uyum sağlamıştım.

Belki o zamanlar karşıma çıksa hiç tereddüt etmeden giderdim o kuleye, kimseye bir şey söylemez ve heyecanlanırdım öğreneceklerim için. *Sevinirdim*. Oysa günlerdir gitmemeyi düşünüyordum ara ara, *belki de bilmemek en iyisi* diyordum. Korkuyordum çünkü. Bu bir tuzak olabilirdi ve Rahsan'a söylemek istesem bile nasıl söyleyebileceğimi bilememiştim. Üstü kapalı anlatmaya çalışsam bile peşine düşüp *her şeyi* öğrenmek isterdi, daha ne olduğunu bilmiyorken de ona nasıl açıklayabilirdim ki? Hem kararımı vermiştim, Rahsan asla bilmeyecekti.

Peki başıma gelenler neydi?

Gerçekten güvenebilir miydim her şeyi bildiğine? Kim olabilirdi ki? Benim gibi birisi miydi? Peki ben, benim gibi birisi olabileceğinden hiç şüphelenmemişken o nasıl benim bu dünyaya ait olmadığımı anlayabilmişti?

Aklımdaki soruların bir sonu gelmiyordu günlerdir. Kâh gitmem gerektiğini, kendimi savunabileceğimi söylüyordum kendime; kâh bunun aptallık olduğunu ve asla yalnız gitmemem gerektiğini. Sonra tekrar okuyordum katlayıp buruşturmaktan kırış kırış olmuş kağıttaki yazıyı ve her şey başa dönüyordu bir kez daha. *Unutma, yalnız olmazsan bunu anlarım ve neler olduğunu öğrenemezsin asla.*

Gerçekten öğrenemez miydim asla? Peki onun bildiğine nasıl güvenecektim? Yapabilseydim önce ona bir mesaj göndermeyi, ona güvenebileceğim kadar bana anlatmasını isterdim ancak bunu yapabileceğim bir yol da gelmemişti aklıma. Hem notu ezberleyecek kadar okuduğum için artık rahatlıkla anlayabiliyordum ki mutlaka öğrenmem gibi

bir gayesi yoktu, hatta seçimi tamamen bana bırakıyordu. Bir yandan da beni test ediyordu. *Akıllı bir kız olduğunu göster bana.*

Sır tutma konusunda tecrübesiz değildim, sonuçta yıllardır ne halde olduğumu kimseye söyleyememiştim ancak sessiz kalarak kendi sonumu hazırlama niyetinde de değildim. Düğün için şehrin neredeyse tüm seçkinleri orada konaklayacaktı o gece, buluşmak için de muhtemelen kullanılmayan bir kulenin en tepesini seçmişti. Orada bana bir şey yapılsaydı kimin ruhu duyabilirdi ki?

Gitmezsem ömür boyu pişman olacağımı biliyordum fakat bu kadar hazırlıksız olma fikri de hiç aklıma yatmıyordu. Her zaman da karşımdakinin büyücü olacağını varsayıyordum. Ben bir şifacıydım, yaşatmak için vardım ancak güçlerimi bunun tam tersi için de kullanabilirdim. Sadece kullandığımda o güçlerden pek bir şey kalmayabilirdi geriye. *Bir şifacının büyüsü, içinin temizliğinden gelirdi.* Ellerimi bir canlının kanına buladığımda telafisi olmayan bir yola girebilirdim. *Peki bunu göze alabilir miydim?*

Rahsan beni her şeyden koruyabilirdi ancak ona söyleyemezdim, fazla meraklıydı ve gecenin bir yarısı orada ne aradığımı kesinlikle sorgular, hatta bizi dinlerdi. Bu da bir şeyleri öğrenme fırsatımı engellerdi. Evet, genellikle en kötüyü düşünüyordum ancak her şeyin iyi gittiği senaryoyu da bir kenara bırakamıyordum. Yine de bu görev için Serafina ve Matias'ı da düşünmüş, benim için en güvenli olanın Matias olacağına karar vermiştim. Düğünden önce saklanabileceği ve ona işaret verebileceğim bir yer bulabilirsem...

Ama ya Rahsan bunu kendine hakaret ve ihanet olarak algılarsa? O zaman ne yapardım ben?

Oturduğum yerde dikleştim ve hissettiğim sıkıntı yüzünden oflamamak için zor tuttum kendimi. Her ihtimali düşünmeye çalışıyor, çok az şey bildiğim için de doğru düzgün hiçbir sonuca ulaşamıyordum. Yapabileceğim tek şey güvenmek ve şansımı denemekti galiba, ya her şeyi öğrenecek ya da başımı fena derde sokacaktım. *Acaba yan karakter olmanın çok huzurlu olduğunu söyleyerek bunu kendime ben mi yapmıştım?*

Üstelik zamanlama da daha kötü olamazdı! Sevgilim dakikalar sonra burada olacak ve babamla tanışacaktı, arkadaşlarımdan birinin düğününde de paranoyalarım yüzünden sürekli etrafa bakınıp hiçbir şeyden keyif alamayacaktım.

Yine de belki yarım kalmışlığıma bir çare bulabilirdim böylece. Hem kaçabilir miydim ki kaderimden?

Derin bir nefes alıp tüm düşünme sürecini baştan başlatacağım sırada gösterişli bir at arabası yaklaştı kaldırıma. Toynak seslerini duyduğumuz anda hepimiz beklediğimiz şeyin gerçekleşmesi telaşıyla yerimizde kıpırdandık ve Bayan Kastav'ın baş işaretiyle Rafya pencereye yaklaştı. "Bu o!" dedi heyecanla. "Geldi! Arabadan inen Bay Rahsan Zev'iv!"

Babam yerinden kalkarken "Bay Soril," dedi hemen. Onların telaşıyla benim de aklımdaki her şey uçup gitti ve yerimde duramayarak ayağa kalktım. Oturma odamız hâlâ tam da sevdiğimiz gibi açık mavi ağırlıktaydı ancak duvar kağıtları yenilenmiş, mobilya ve halılar değiştirilmişti. Üstelik burada oturacak bile değildik, güzel havanın tadını çıkarmak için her şeyin bahçeye hazırlanması emredilmişti.

Odada bulunan herkes, daha kapı çalmadan aceleyle siyah-beyaz dama zeminli giriş koridoruna yollandı. Sonra da prova edilmiş gibi yerine geçti. Ben Theodor Malkin'in yanındaydım, ellerimi önümde birleştirmiştim ve hissettiğim gerginliği olabildiğince yansıtmamaya çalışıyordum. Oysa içimde fırtınalar kopuyordu.

Yine de Rahsan kapıyı çalıp içeriye takdim edildiğinde mümkün olan en güzel gülümsemeyi yerleştirdim yüzüme. O ise ciddiydi ve bakışlarını üzerime bile değdirmemişti. Doğrudan babamın karşısına geçip hafifçe eğilerek selam vermiş, o sırada da Bay Soril -sanki buradaki herkes onu tanımıyormuş ya da ismini en az bir kere duymamış gibi- "Bay Rahsan Zev'iv," demişti. "Solomon Zev'iv'in oğlu."

Bu evde ağırladığımız tüm misafirler babamın dostuydu, dolayısıyla hep yüksek kahkahalar ve büyük bir samimiyetle karşılanmışlardı. Şimdi onu bu kadar ciddi görmek şaşırtıcıydı. Rahsan başını kaldırır kaldırmaz elini uzattı

ve "Mütevazı evimize hoş geldiniz Bay Zev'iv," dedi. "Lütfen buyurun, geçelim şöyle."

Ancak o anda Rahsan'ın arkasından gelmiş olan yardımcısı ileriye doğru bir adım attı ve Rahsan'ın bakışları bir an için ona kaydı. "Teşekkür ederim ama önce hediyelerimi takdim etmeme izin verin."

Şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüm. *Hediye mi?* Neden her şey bu kadar ciddiydi ki? Neden kimseden çıt bile çıkmıyordu? Acaba *sadece tanıştıracağım* diye düşünürken ben mi fazla saf davranıyordum?

Rahsan'ın kıpırdamasına bile gerek kalmadan iki yardımcısı da ellerinde siyah kutularla karşımıza dikildi ve o "Bunu nazik davetiniz için bir teşekkür sayın," derken aynı anda kapaklarını açtı. Benimkinin içinde ışıl ışıl parlayan küpeler, babamınkinde ise şık kol düğmeleri vardı. "Ve elbette, bundan sonraki tanışıklığımız için güzel bir başlangıç."

Bakışlarımı hızla babama doğru çevirdim. Ne diyeceğimi bilemiyordum fakat o da benden pek farklı görünmüyordu. *Üstelik babam böyle muhabbetlerde ustaydı.* "Çok teşekkür ederiz," dedi en sonunda, ikimizin yerine de. Yüzünde zorlama bir gülümseme vardı ve birkaç saniyenin sonunda hediyeleri reddetmenin hiç hoş olmayacağı sonucuna varmıştı. "Çok naziksiniz, zahmet etmişsiniz."

Hediye kutuları kapatılıp Bay Soril'e teslim edilirken Rahsan hiçbir şey söylemedi. Kesinlikle beklenmedik ve pahalı hediyelerdi ancak böyle bir şeyi yapacağını tahmin etmeliydim. *Tabii zihnim başka bir meseleyle bu kadar meşgul olmasaydı bunu yapabilirdim.*

İç sıkıntım geri döndüğünde olabildiğince kaçabilmek için ona odaklanmayı seçtim. Belli etmemeye çalışıyordu ama gergindi. Üstelik ellerini arkasına birleştirerek durmaya alışıktı ve şimdi de onu yapmamak için zor durduğunu anlayabiliyordum, muhtemelen öyle yapmanın babama saygısızlık olacağını düşünüyordu. Bu saygıyı da *benim* babam olduğu için gösteriyordu.

Yumuşayıp gerginliğim azalırken gülümsedim, o da göz ucuyla bana bakınca bunu fark etti. Ancak bana karşılık vermedi, muhtemelen

veremeyecek kadar gergindi. Bu, gülüşümün daha da büyümesine sebep olurken tepeden tırnağa onu süzdüm yavaşça. Elbette çok şık giyinmişti ve saçları da artık alışmaya başladığım şekilde dağınık değildi, düzgünce taranmışlardı. Sanırım babama en iyi halini göstermekte kararlıydı.

"Şey," dedi babam bir an ne yapacağını bilemeyerek. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve bakışlarımı Rahsan'dan alarak ona çevirdim. "Artık geçelim mi? Bay Zev'iv, sizin için bahçede bir yer hazırladık. Umarım bu sizi rahatsız etmez."

"Etmez Bay Malkin. Lütfen, önden buyurun."

Babam ufak bir telaşla önümüzde yürürken onu takip ettik. Matias ve Serafina'yla da tanışmış, onlarla da ilk başta böyle olsa da hemen alışmıştı. Üstelik arkadaşlarım da ona sevecen davranmış, ikisi de resmi bir şekilde seslenmesine gerek olmadığını söylemişti. Oysa Rahsan babama aynı düzeltmeyi yapmamıştı, muhtemelen de hiç yapmayacaktı. Resmiyeti ve mesafeyi seviyordu, ona gerçekten bir tek ben *özgürce* yaklaşabiliyordum. Üstelik bunu uzun bir süre farkında olmadan yapmıştım. *Eh, işe de yaramıştı.*

Arka bahçeye çıkıp da iki tarafı ortancalarla süslü taş yolda yürümeye başladığımızda, güneş yüzünden kısılan bakışlarımı Rahsan'a çevirdim. O da çok geçmeden başını bana doğru eğip bakışlarıma karşılık verdi. Gülümsemem büyürken önümüzden yürüyen ve bahçenin dağınıklığı için Rahsan'a kusura bakmamasını söyleyen babama rağmen ona sarılmak istedim. Birkaç gündür görüşmüyorduk, zihnimle bitmeyen bir kavgaya tutuşmuştum ve devamlı huzursuzdum. Ona sarılırsam tüm bunların daha katlanılabilir olacağına inanıyordum.

Bakışlarımla bir şeyler anlatmak istediğimi anlayıp *Ne*? der gibi baktı bana ancak elbette ona bir şey söyleyemedim. Kamelyaya ulaştığımızda babam eliyle Rahsan'a bir yer gösterdi, o geçince ben de ikisinin ortasına yerleştim. Kamelya gölgeydi ve hafifçe esiyordu ancak güneş kavurucuydu bugün, günlerdir odamdan çıkmadığımdan mevsimin yaz olduğunu unutmuştum.

Moselle elinde soğuk içeceklerle geldiğinde ben hariç kimse dikkat etmedi ona. Babam Rahsan'a babasının nasıl olduğunu soruyor, Rahsan ise ifadesiz

bir yüz ve dikkatle seçilen kelimelerle ona cevap veriyordu o sırada. Çok daha önemli bir mesele ortaya çıkmamış olsaydı epey keyif alabilirdim bu durumdan. Rahsan'ın bu mesafeli hali herkes içindi ancak zavallı babamı epey tedirgin etmişti. Ona ısınmış falan değildi, sonuçta *benim* sevgilimdi fakat çok geçmeden onu memnun etme telaşına girmişti. Durmadan masayı donattığımız ve aşçımızın yapmak için epey uğraştığı tatlılardan birisini gösteriyor, Rahsan ise tadına bakacağını söylüyor ama elini uzatmıyordu.

En sonunda ısrarına müdahale etme ihtiyacı hissedip "Babacığım," dedim. "Rahsan'ın tatlıyla pek arası yoktur. Canı isterse alır zaten."

Ancak onu tanıdığımdan beri ağzına doğru düzgün tatlı sürmemiş Rahsan "Aslında, bakacağım." dedi. Hayretle bakışlarımı ona doğru çevirdim. Bunu babamın gönlü olsun diye yaptığını biliyordum ancak yine de ondan böyle bir hamle beklemiyordum. "Hangisi en hafif olanı?"

Ona üzerine limon kabuğu rendelenmiş ufak bir tartı işaret ettim. Ağzına attı ve birkaç çiğnemeden sonra yuttu. Doğru düzgün tadını bile almamıştı ama "Çok güzel," dedi. "Aşçınızı tebrik ederim. Aviva'nın neden bu kadar tatlı sevdiğine şaşmamalı."

İsmim geçince hemen gülümsedi babam, "Sever, öyle değil mi?" dedi sevgiyle bana doğru dönerken. "Eskiden böyle değildi, büyüdükçe damak zevki değişti."

Mideme bir yumruk yemiş gibi olurken gülümsememi sabit tutmakta zorlandım o an. *Gerçek Aviva'nın tatlıyla arası benim kadar iyi değildi anlaşılan.* Ancak babam yeni farkına varmış gibi "Sen de hiçbir şey yemiyorsun kızım!" diyerek dikkatleri iyice üstüme topladı.

"Yiyeceğim," dedim elimden gelen en sakin şekilde. Notu aldığım günden beri iştahım yoktu ve normal şartlarda masanın yarısını mideye indirmiş olmam gerekiyordu. Neyse ki gerginliğim herkes için anlaşılabilir bir durumdu, onlar da benden pek farklı değildi.

Babam "Ağabeyinizin Esren'in Generali olduğunu duymuştum Bay Zev'iv," dediğinde Rahsan bakışlarını ona çevirdi ve sonunda rahat bir nefes

alabildim. "Siz de onun yanına gitmek istiyormuşsunuz duyduğum kadarıyla, öyle mi?"

Rahsan bardağını bir kenara bıraktı ve "Öyle, Bay Malkin." dedi. Sonra da muhtemelen ağabeyi gibi oraya *sürüldüğünden* şüphelenen babama neden oraya gitmek istediğini açıklamaya girişti. Dikkatimi sohbette tutmaya çalıştım, bunu gerçekten denedim ancak eninde sonunda zihnimdeki soruların arasında kaldım. Ara sıra babamın Rahsan'ın bu tercihini ilgi çekici bulduğunu ve Esren'le olan ticaret ağının ne kadar kötü olduğundan bahsettiklerini yakaladım ancak konuşmalarına pek müdahale etmedim.

İkisi de bir anda bakışlarını bana doğru çevirdiğinde notu bir kere daha okuyordum zihnimde, bir ipucu bulmaya çalışıyordum ancak bana baktıklarını fark edince adeta yerimden sıçradım. "Dediğim gibi Bay Zev'iv," dedi babam bakışlarını tekrar karşısında hâlâ dimdik oturan erkek arkadaşıma doğru çevirirken. "Kızım benim kıymetlimdir."

Sözlerinin içime dağlamasına izin verirken bakışlarımı Rahsan'a çevirdim. Theodor Malkin gerçek babam değildi ancak o *gerçekten* sevgilimdi. Bana Aviva'dan miras kalmamıştı, ona âşık olmamıştı. Tanıdığı bendim, sevdiği bendim ve *birisi* buraya, bu hayata ait olmadığımı bilirken bana ait olan şeylere daha çok muhtaçtım. Keşke beni kollarına alsa ve her şeyin yolunda gideceğini söyleyebilseydi. Keşke kendimi bu kadar ürkek hissetmeseydim.

Söyleyemediğim ve içimden taşan onca his ve düşüncenin arasında "Annesini çok küçükken kaybettik, sonra da bu dünyada yalnızca ikimizdik. Beni hiç üzmedi," diye devam etti babam. Aklıma bu dünyada geçirdiğim ilk günler geldi. Bir rüya olmadığını anladığımda ve kendimi karanlık bir odanın içine kapattığım zamanlar. *O zaman bile hiç üzmemiş miydim?*

"Hep harika bir evlattı. Ona düşkün olduğumu da beni tanıyan herkes bilir. Bana Esren'e gideceğinizi söylediğinde şaşırdım, hatta biraz da bunun saçmalık olduğuna inandım. Ancak kararlısın, ne istediğini de biliyorsun." Duraksadı. Yüzü mümkünmüş gibi daha da ciddileşti. Zorla yutkunabildim o an. Evet, bu hayatı sıkı sıkıya sahiplenmiştim ve bırakmaya da niyetli değildim ancak böyle anlarda sahtekâr gibi hissetmekten alıkoyamıyordum kendimi. "Ama ben de bir *babayım*. Aklımda soru işaretleri ve şüpheler var. Beni anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum," dedi Rahsan da aynı ciddiyetle. Kendi düşüncelerime gömüldüğüm zaman diliminde bir sürü şeyi konuşmuşlardı aslında; konseyi, hatta tüccar heyetinin durumunu bile. Birbirlerine biraz olsun alıştıklarını düşünmüştüm ancak yanılmıştım belli ki, söz konusu ben olduğumda epey hassastı denge.

"Size hak da veriyorum. Affınıza sığınarak..." Bakışlarını bana doğru çevirdi ve kalbimin sendelediğini hissettim. "Kızınız benim de kıymetlimdir. O sizden saklamak istemediği için tanışmayı kabul ettim ancak sizi temin ederim ki niyetim ciddi."

"Kıtanın öbür ucuna, hem de epey tehlikeli bir şehre giderken mi?"

Babamın güvensizliğini anlayabiliyordum. Ben Akademi'ye gitmeden önce Korindel'den ayrılmamıştı bile, aile onun için her şeydi. Rahsan benimle ciddi düşünüyorsa da buna göre hareket etmeliydi. Aralarındaki bu bariz farkın hep sürtüşmelere yol açacağını hissetsem de ondan beklenmeyen bir uysallıkla "Size açıkladığım gibi," diye karşılık verdi Rahsan. "Bu benim için gerekli."

"Ve kızıma da seni beklemesini mi söyledin?"

Tartışma çıkmasını istemeyerek "Böyle bir şeyi söylemesine gerek yok, baba." dedim hemen. İkisi de bakışlarını bana çevirince utandım ancak yine de söyleyeceğim şeyden geri durmadım. "Ondan başkasıyla evlenebilmem zaten mümkün değil."

Bakışlarımı dibinde azıcık kalmış bardağıma diktim fakat Rahsan'ın bu sözden epey memnun kaldığını anlamak için yüzüne bakmaya ihtiyaç duymuyordum. Muhtemelen gülümsememek için kendini zor tutuyordu.

Babam bir süre ne diyeceğini bilemedi. Sonra "Eh," dedi. "Madem kızım öyle uygun gördü..."

Gerginlikle alt dudağımı ısırdım. Kulaklarımın yandığını hissedebiliyordum ve bir süre başımı kaldıramayacağımı düşünüyordum ancak Rahsan "Ona karşı koymak zor, değil mi?" dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. Babam "Hem de nasıl..." diye karşılık verdiğindeyse şaşkınlığım iyice arttı.

Bir anda muhtemelen tek ortak noktaları olan benden bahsetmeye başladılar. Rahsan soru sordukça da babam ona benim hatırlamadığım -*bilmediğim*- çocukluk anılarımı anlatmaya başladı gülerek. Bu da bizi epey oyaladı. Birçoğunu ben de ilk kez dinledim Rahsan gibi, içimde büyüyen sahtekârlık hissini nazik gülümsemelerin arkasına gizledim.

Güneş yavaş yavaş batmaya başladığında izin istedi Rahsan. Babam akşam yemeğine kalması için ısrar etti ancak işi olduğunu söyleyerek başka bir gün için söz verdi. Babamla oturma odasında vedalaştılar, ben ise kapıya kadar eşlik ettim ona. Herhangi bir temasa muhtaç gibi elini tuttum sonra. Bendeki tuhaflığı anladıysa bile babamla tanışmasından duyduğum gerginliğe verdi, kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra da yanağımı öpmek için eğildi. İşi olduğu için gelmeyeceğini düşünüyordum ama "Gece beni bekle," diye fısıldadı kulağıma. Gülümsemeye çalışarak başımı salladım, sonra da yavaşça elini bıraktım.

Akşam yemeğinde, sırf başka bir şeyler düşünebileyim diye zorlama bir neşeyle babamın ağzını aradım ancak pek bir şey söylemedi bana. "Kararlı bir genç adam," dedi sadece. "Belli, hırslı da. Umarım bu hırsı başına bela açmaz."

O an Bay Soril'le göz göze geldim ve babamın insan sarrafı olduğunu söylediğinde yanılmadığını kabul ettim. *Peki onu nasıl birisi olduğunu anlayabildiyse, benim nasıl gerçek kızı olduğumu anlayamamıştı bunca sene?*

Kendi babamdan bile şüphelendiğimi fark edince aceleyle kalktım masadan. Sonra hüsranla kendi babam olmadığımı hatırladım bir kere daha. *Olsun, onu babam yerine koymuştum sonuçta.*

Rahsan gece yarısından biraz sonra geldiğindeyse karmakarışıktım hâlâ. Gidecektim, bu kesindi ancak düzgün bir plan bulabilmiş değildim. Serafina'ya o kulede Rahsan'la buluşacağımı söyleyebilirdim, bu neden gecenin bir vakti ıssız bir yerde olduğum konusunu açıklardı. Ancak bunu ona neden söylediğimi ve neden *işaretimi beklemesi* gerektiğini açıklamazdı. Üstelik gerçekten bana zarar vermek isteyen birisiyle karşılaştığında bu durumdan nasıl kurtulacaktım? Daha çok yalanla mı? Belki de boşuna uyarmıştı, istemesem de yalnız olmak zorundaydım.

Peki ben bir pusu kursaydım?

"Ne düşünüyorsun böyle kara kara?"

Rahsan'ın sesini duymamla beraber çalışma masamdan kalktım ve ona doğru giderken sarılmak için kollarımı açtım. "Hiç. Bayan Miriam'dan gelen mektubu sadece."

Ona yalan söylemekten rahatsızdım ve anlaşılan bu konuda iyice uzmanlaşmıştım. "Ne mektubu?" diye sorarken benden hiç şüphelenmemişti bile.

"Annemin notları arasında bir yanık merhemi bulmuştum, az malzemeli ve epey de etkili. Onu yollamıştım, o da sonuçlardan memnun kalmış ve daha fazla böyle tarif varsa yollamamı istemiş."

Gülerek kollarını belime doladı ve vücudumu kendisine bastırdı. "Ee, sen de ona yollayıp yollamaman gerektiğini mi düşünüyordun?"

Varlığı dalgalı ruh halime iyi geldi ve boynumu öptüğünde huylanarak kıkırdadım. "Hayır tabii ki!"

Geri çekilip bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "Öyleyse? Yarın Mahil Ravi'yi göreceğimiz için mi gerginsin yoksa?"

Gülüşüm ufak bir tebessüme dönüştü. *Bir de o vardı, değil mi?* Bakışlarımı oynadığım gömlek düğmelerine çevirirken usulca başımı salladım. Boynuma bir öpücük daha bırakırken "Endişelenme," dedi. "Bugünü atlattıysak yarını da atlatırız. Baban bir şey söyledi mi?"

"Hayır, pek değil."

"Öyle tahmin etmiştim zaten. Onu anladım ben, seni benimle mutlu görmeden gözü tutmayacak beni. Esren'den geri dönene kadar ne yapsam boş."

Şimdiden planlar kurduğunu anlayınca yorgunca bir kere daha güldüm. "Senin baban peki? Bir şey söylüyor mu benim hakkımda?" Başını olumsuz

anlamda salladığında düşünceli bir *hmm* sesi çıktı boğazımdan. "O da sessizce gözlemliyor yani beni?"

"Seni sevmese ya da istemese bunu bana söylerdi zaten. Sadece henüz pek tanımıyor seni."

"Ona daha sıcak davranmayı deneyebilirim ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum." *Ayrıca o da ona sıcak davranmamı pek kolaylaştırmıyor.*

Soğuk, otoriter ve keskin bakışlı bir adamdı. Ona nasıl yaklaşacağımı hâlâ bilmiyordum. Hafifçe başını sallayarak onayladı beni Rahsan. "Doğru, yaramaz. Sen olduğun gibi kal, o zamanla sevecektir seni."

Bir kere daha boynumu öpünce gözlerimi kapattım, beni özlediği belliydi ve ben de onu özlemiştim ama karşılık vermekten de geri durmadım. "Bana bunu diyorsun ama kendin planlar kuruyorsun?"

"Böyle olması gerekiyor çünkü. Sen yalnızca dursan bile sevilirsin."

Ve sen bunun için çaba mı sarf etmelisin?

Dudaklarını boynumdan çektiğinde ellerimi yukarıya çıkardım ve yüzünü avuçlarımın içine aldım. "Babam da seni olduğun gibi sever."

Alayla gülümsedi. "Buna mecbur zaten. Sonuçta kızının benden başkasıyla evlenmeyeceğini biliyor artık." O anlar aklıma gelince yine utandım ve kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim. Karşı çıkmaya hazırdım ancak Rahsan'ın sesi ve gülümsemesi yumuşayınca bunu yapamadım. "Öyle söylemen hoşuma gitti," dedi başparmağı dudağımın kenarını okşarken. "Hatta öyle hoşuma gitti ki bana yalan söylemeni neredeyse telafi etti."

"Neredeyse mi?" dedim, bedenimin dokunuşuna ne kadar muhtaç olduğunu ilk kez bu kadar güçlü fark ederken.

"Neredeyse," diye fısıldadı ve dudaklarımı dudaklarının arasına aldı. Bu sefer tutkudan değil, ona sığınmaya ihtiyaç duyduğumdan gözlerimi kapattım. Hiç dile getirmesem de bunu anladı. Öpüşünü derinleştirmedi, daha fazlasını istemedi. "Ben gittiğimden beri hiç uyumadın mı sen?"

diyerek yalandan bana kızdı sadece. İlk zamanlarımızda olduğu gibi hissettim o böyle söyleyince. O zamanlar da kendime dikkat etmediğim için kızardı bana, ben de ona karşı çıkardım. Ancak beni yatağa götürdüğünde bu sefer ona hiç karşı koymadım.

Karanlıkta yan yana uzandık ve saçımın bir tutamını tembelce işaret parmağına doladı. Diğer eli de korumacı bir tavırla karnımdaydı. Ellerinin sıcak olması normalde beni bunaltırdı ancak bu sefer elimi onunkinin üzerine yaslamıştım. Bir süre Mahil Ravi'den bahsettik, asıl gerginliğim düğün için olduğundan yarına karşı beklenmedik şekilde kayıtsızdım. Ancak bunu Rahsan'a yansıtmadım. Normalde soracağım tüm soruları sorarak onu bunalttım. Birkaç tanesine cevap verdikten sonra artık uyumam gerektiğini söyledi. Bu sefer ona sarılan bendim, birkaç gecedir çekmediğim kadar da iyi bir uyku çektim.

Sabah uyandığımda Rahsan gitmişti. Kahvaltıya indiğimdeyse babam çoktan benim yerime her şeyi hazır etmişti. Biraz atıştırdıktan sonra tekrar hazırlanmak için yukarı çıktım, Moselle saçlarımı yaparken ikimiz de hiç konuşmadık. Karmaşık notlarımı ve deney sonuçlarımı bir yerde topladım, sonra da arabaya binerek yola çıktım. Korindel sokaklarını izlerken durgun ve gergindi suratım. Düğüne pek bir şey kalmamıştı ve öğreneceklerimi duymak istediğimden de bunun için hazır olduğumdan da emin değildim. *Ancak istemeyip hazır olmayarak çok şey yapmıştım şimdiye kadar.* Geçitlerin önünde yaratıklarla burun buruna bile gelmiştim, bunu mu atlatamayacaktım?

At arabası Ravi Malikanesinin önünde durduğunda kendimi son bir kez telkin ederek dışarı çıktım ve eski ama görkemli yapıya dikkatle baktım. Mahil Ravi'nin evi de Zev'ivlerin evi gibi şehrin eski kısmında, Belediye binasının tam karşısındaydı ve yüksek duvarları vardı. Üstelik ağaçlar önünü kapattığından kapıda beni bekleyen Rahsan'la içeri girene kadar tam olarak neye benzediğini anlayamamıştım.

Ancak elini tutarak gül ağaçlarıyla çevrili yoldan yürüdüğümde, gittikçe yaklaştığımız eve olan hayranlığım büyüdü. Toprak tonlarındaydı ve doğaya uyumlu şekilde yapılmıştı. Üstelik Mahil Ravi'nin bizi beklediği iç avlusunda da nilüferlerle kaplı bir süs havuzu vardı.

Fırsatım olsa daha fazla incelemeyi ve ağaçların gölgelediği bakımlı bahçesinden başlayarak her köşesini gezmek isterdim ancak Mahil Ravi bahçedeki masanın bir köşesinde oturmuş sakince çayını yudumluyordu. Bugün daha sade ve rahat giyinmişti ancak hâlâ çok şıktı, üzerindeki ince keten takım da toprağın en açık tonundaydı. Ona yaklaştığımızda ayağa kalkarak bizi selamladı ve elimizi sıktı.

O yaş grubunda birisiyle konuşacak pek bir şey bulamayacağımı düşünürdüm, en azından beni devamlı azarlayan Eve ile pek sohbet etme fırsatı bulamamıştım ancak o, önce daha uzun süredir tanıdığı Rahsan'la ufak bir sohbet etti, ardından ustalıkla bana geçti. Elbette Konsey'in lafını da hiç etmedi. Sorularına cevap verirken zamanla ve Rahsan'ın yanımdaki varlığıyla gerginliğim azaldı, içeceklerimizi yudumlarken ona karmaşık notlarımı açıp şimdiye kadar yaptıklarımı anlattım.

Tuhaf bir adamdı Mahil Ravi, hep dingindi ve insanı hem rahatlatıyor hem de kelimeleri daha çok seçerek konuşmasına sebep oluyordu. Çalışmalarımla da *gerçekten* ilgileniyordu. Açıklaya açıklaya anlattığımda düşünceli bir tavırla çenesini okşuyor, bana sorular soruyor ve hoşuna gidip gitmediğini anlayamasam da devam etmemi istiyordu.

Nihayet konuşmaktan dilim damağım kuruduğunda ve güneş hatırı sayılır biçimde alçaldığında "Kaynağa ve imkâna ihtiyacınız olduğu açık," dedi. "Ben de size bunu temin edebilirim Bayan Malkin. Tabii siz de isterseniz."

Susuzluktan ölecekmişim gibi yapıştığım bardağımı dudaklarımdan ayırdım ve dikkatli bir biçimde masanın üzerine bıraktım. "Çok isterim ama tam olarak ne yapacaksınız ki?"

"Kütüphanemi ve arkadaki küçük serayı senin için tesis edeceğim. Hadi gelin size oraları göstereyim."

Bizden önce ayağa kalktığında soran bakışlarımı Rahsan'a çevirdim, uyum sağlamamı işaret ederek ayağa kalktı. Beraber önce evin içine girip üst kata, kütüphaneye çıktık ve yolda gördüğüm her şey karşısında büyülenmemi saklamaya çalıştım. İçerisi de dışarısı gibi doğayla uyumlu olacak şekilde döşenmişti ve aynı evimdeki gibi her yerden başka bir bitki fışkırıyordu. Tabii bizimkinin aksine bunların birçoğu çiçek değildi, hatta koridorun

ortasında bir ağaç dikilmişti. Çok yaşlı olduğu ve evi yaparken yıkmak yerine etrafına inşa ettikleri belliydi.

Ancak evin geri kalanının aksine devasa kütüphane doğal ışıktan mahrumdu ve daha koyu renklerle döşenmişti. Bu yüzden içeriye ilk girdiğimde biraz hayal kırıklığına uğradım. Bu benim için harika bir kaynak olacağı gerçeğini değiştirmiyordu elbette, Akademi'den sonra gördüğüm en büyük kütüphaneydi ve Zev'ivlerinki bile bununla boy ölçüşemezdi.

Neredeyse tavana kadar ulaşan raflarının arasında gezinirken soyağacındaki herkesin bu koleksiyona katkıda bulunduğunu anlattı Mahil Ravi, bilhassa işime yarayacak kitapların olduğu tarafa götürdü beni. Ardından tekrar o merdivenleri indik ve bakımsızlıktan pek iyi durumda olmayan seraya girdik. Bu sefer etrafı alıcı gözle inceledim etrafı, ardından yılan başlı bastonuna dayanmış Mahil Ravi'nin karşısına geçerek "Burayı tekrar işe yarar hâle getirebilirim," dedim.

Memnuniyetle gülümsedi ve ne zaman istersem kapısının açık olduğunu söyledi. Tabii yine de bunların yetmeyeceğinden korktuğu endişeyi dile getirmeden edemedi. Tam o anda da bunu bekliyormuş gibi şimdiye karar konuşmamızı hiç bölmemiş ve bize izin vermiş olan Rahsan "O meseleyi halletmiş olabilirim," diyerek araya girdi. İkimiz de ona döndüğümüzde ise "Michael Sarfati'den *Joachim*'in elyazmasını bulmasını istedim," diye devam etti.

Gözlerimi kocaman büyüterek "Bu mümkün değil!" demekten alıkoyamadım kendimi. Joachim bundan yüzyıllar önce yaşamış bir şifacıydı ve öğretilerini hâlâ kullanıyorduk. Onun dönemi Akademilerden bile önceydi ve kitabını bulsak bile -ki bu imkânsızdı- ne yazdığını anlayamazdım.

Mahil Ravi de benim gibi düşünüyordu ancak benim kadar büyük bir tepki vermedi, sakince elyazmasının uzun zamandır kayıp olduğunu söylemekle yetindi sadece.

"Biliyorum ama onu bulsa bulsa ancak Sarfati bulur," diye karşılık verdi Rahsan. Sesi az önceki kadar umutlu değildi ancak hâlâ inandığı belliydi. "Bulamasa bile nerede olduğuna dair bir ipucuna ulaşabilir."

Sessiz kalmayı tercih ettik. İnandığı çok uçuk bir ihtimaldi ancak sanırım ikimiz de bunu kırmayacak kadar naziktik. Böylece Mahil Ravi'yle olan işimiz bitti ve bizi geçirirken ellerimizi sıkıp gülümsemeyi ihmal etmedi. Ben de ona her şey için tekrar tekrar teşekkür ettim.

"Birkaç gün sonra görüşürüz, Bay Ravi," dedi Rahsan, elini onunkinden ayırırken.

Düğünden bahsettiğini anlayarak "Gelecek misiniz?" diye sordum. Davet edildiğini biliyordum ancak Mahil Ravi münzevi bir hayat yaşıyordu, bu yüzden başını sallamasına şaşırmıştım. El sıkışırken onun yerine Rahsan cevap verdi. "Tabii, ev sahibinin gelmediği nerede görülmüş?"

"Ev sahibi mi?" dedim kendimi tutamayarak. Bu tepkim ikisini de güldürdü.

"Bakma bu mütevazı görüntüsüne," diyerek ona takıldı Rahsan. Aralarındaki ilişki gerçekten samimiydi. "Mar-Elyath Kalesi Ravilerin. Çocukluğumun orada geçen kısmını hiç unutamam. Sanırım Gorion da unutamaz."

merhabalar!

söz verdiğim gibi upuzun ve İKİ bölümle birlikte geldim. bu yüzden lütfen diğer bölümü de gözden kaçırmayın.

motive olmam için bol bol yorum yazmayı da unutmayın <3

instagram hesabım @/sareinnsversion ve oradan da diğer bütün hesaplarımın linkine ulaşabilirsiniz. tabii rahsan ve aviva için hazırladığım spotify çalma listelerine de.

diğer bölüme de bekliyorum ve öpüldünüz!

çok çok sevgiler,

Sareinn.

30. LEVAV BAĞI

Dramatic Violin, The Night We Met -Violin

Dramatic Violin, Why'd You Only Call Me When You're High

❊

"Kime bakıyorsun, Rahsan'a mı?"

Serafina'nın sesini duymamla birlikte bakışlarımı ona çevirdim ve dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştirdim. "Evet. Normalde hiç geç kalmazdı."

Söylediklerim *nispeten* doğruydu. Evet, Rahsan'a da bakıyordum ancak gözlerim sanki görünce notu kimin yazdığını anlayabilecekmişim gibi sürekli kalabalığın arasında geziniyordu. Mar-Elyath Kalesinin büyük balo salonunda, yüzlerce mumun yandığı avizenin altındaydım. Buraya bu sabah gelmiştik babam, yardımcılarımız ve düğün hediyelerimizle dolu iki at arabasıyla; Isabella ve Simon'ın aileleri bizi girişte karşılamış, eşyalarımızın yerleştirileceğini söyleyerek öğle yemeğinin tadını çıkarmamızı istemişti.

Ancak şamdanlar ve çiçek buketleriyle süslü uzun masa babamın tanıdıklarıyla dolu olduğundan yemeğe başlamakta biraz gecikmiştik. Onun herkesle selamlaşmasını ve beni tanıştırmasını beklerken de Mahil Ravi'ye takılmıştı gözlerim. Onur konuğu misali masanın baş köşesindeydi ve bakışlarımız buluştuğunda samimi bir şekilde gülümsemişti.

Ona aynı şekilde karşılık vermeyi denemiştim ancak uykusuz ve huzursuz geçen bir gecenin ardından ne kadar inandırıcı olduğumdan emin değildim.

Yine de babamın koluna girip onun yanına götürmüş ve selam verdikten sonra tanışmalarını sağlamıştım. Theodor Malkin coşkuyla elini sıkarken de dikkatle yüzüne bakmıştım. Tabii sakin ifadesinden bir şey anlayabilmek mümkün değildi, kendi vesveselerime kapılıp gitmemek için de kolumu çimdiklemem gerekmişti.

Çay davetinin ardından eve dönerken, Mar-Elyath Kalesinin Ravilere ait olduğunu öğrendiğim andan itibaren zihnime düşen şüphe tohumu gittikçe büyümüştü içimde. Engel olmaya da çalışmamıştım üstelik, düşününce epey mantıklıydı.

Mahil Ravi'nin kütüphanesinde sayamayacağım kadar çok kitabı vardı ve gözlerim buruşmuş kâğıdın üzerindeki satırlarda gezinirken bana söylediklerini hatırlamıştım. Sonra da onu çalışma masasına oturmuş bu sözcükleri şiir gibi dizerken canlandırmıştım.

Eve gider gitmez ilk iş gelen not ve onun davetiyesindeki yazıyı karşılaştırmıştım elbette. En ufak benzerlikleri olmadığını görmek de beni hiç şaşırtmamıştı. Mahil Ravi'nin davetiyesindeki yazı küçük, zarif ve eğimliydi. İsimsiz nottaki ise büyük ve çirkindi. Ancak bu gönderenin farklı olduğu anlamına gelmezdi. *Ben de* böyle bir şey yapıyor olsam ya başkasına yazdırır ya da kendim gibi yazmamak için epey uğraşırdım.

Üstelik düğünün *davetlisi* ve kalenin *sahibiydi.* Orayı ondan daha iyi kim bilebilir, kimin *kilitli* bir kuleye erişimi olabilirdi ki?

Evet, huzursuz geçen öğle yemeğinin ardından dinlenmek için odama gitmek yerine sora sora doğu kulesinin girişini bulmuş, bana tuhaf bakışlar atarak oranın kitli olduğunu söyleyen çalışanların hiçbirini dinlememiştim ancak kapı gerçekten kilitliydi, demir halkasını birkaç kere vurmam da hiçbir şeyi değiştirmemişti. Kule boştu, *kullanılmıyordu*.

Bu yüzden gece yarısı karşılaşacağım kişinin Mahil Ravi olacağına dair şüphelerimi büyüterek önce odama, ardından Isabella'nın gelin odasına geçmiştim. Aria oradaydı ve taş havanın içinde vıcık vıcık bir şeyi karıştırıyordu. Bir yandan da ayna karşısında sabahlığıyla oturan Isabella'ya "İnan bana harika olacak," diyordu.

Oysa kapıdan içeri girer girmez beklediği kurtarıcısına kavuşmuş gibi sevinçle elini çırparak ayağa kalkmıştı Isabella, tam zamanında gelmişim gibi hissettirmişti. "İşte, o da geldi! Artık uzmanına sorabiliriz!"

Kapıyı arkamdan kapatırken gülümsemeye çalışmıştım. "Neyi soracaksınız?" Halbuki o an herhangi bir konuşmaya odaklanmak için fazladan çaba harcamak zorundaydım.

"Aria yüzüme şu iğrenç şeyi sürmek istiyor ama direniyorum. Sen de bana katılıp işe yaramayacağını söyler misin lütfen?"

Notu aldığım günden bu yana bana gerçekten ihtiyaç duyulmadığı sürece bir ruh gibi dolaşıyordum etrafta, bundan da hiç hoşlanmıyordum. Gerçek sahibi bile olmadığım bir hayata kendimi fazla kaptırmıştım ve yapmam gereken bir sürü şey vardı, bu yüzden sakin kalmaya ve fırsatını bulduğum an olabildiğince oyalanmaya çalışıyordum. "Pekâlâ, onu tam olarak neresine sürmesini planlıyorsun, nasıl bir sonuç almak istiyorsun ve içine ne koydun?"

Aria bir anda *şifacı* rolüne bürünmeme şaşırmıştı çünkü onların yanındayken pek Akademi'deki Aviva gibi davranmazdım. Zaten buna gerek de olmazdı, en fazla tatlılarını keserken parmaklarını yaralarlardı. Bu yüzden bir bana bir de elinde tuttuğu taş havana bakarken "Şey, yüzüne sürecek," demişti bariz bir şaşkınlıkla. "Işıltı ve canlılık vermesi için. İçine taze ezdiğim otlardan koydum- ısırgan ve adaçayı. Biraz da nehir kenarından toplattığım kil var tabii. Şey, sanırım biraz da sirke."

Isabella kusacakmış gibi burnunu tutmuştu. "Kötü kokunun kaynağı o mu yani?"

Ve bu da Aria'nın hiddetle gözlerini açmasına sebep olmuştu. "Gözenekleri sıkılaştırması için! Bunu Bayan Lev'it'ten öğrendim!"

Onların tartışmasını dinlerken Aria'nın yanına, tuvalet masasına doğru yaklaşmış ve yaparken epey eğlendiği belli olan deneyinden kalan kaplara bakmıştım. Bir tanesi de hemen gözüme çarpmıştı. "Sirkeyi bakır kaptan mı aldın?"

Sorumla birlikte Isabella'yla didişmeyi bırakmış ve kısa bir düşünmenin ardından "Evet," demişti Aria, ona bakış şeklimden bir şeylerin yanlış olduğunu anlamıştı. "Ne oldu ki?"

Ona bakır kabın dibinde kalan yeşil tortuları göstermiştim. "Bakır pası. Sirke içinde bekledikçe oluşur, yüz için de *epey* zararlıdır. Yanmaya ya da kızarıklıklara sebep olabilir."

"Hah!" demişti Isabella, zafer kazanmış gibi bir edayla. "Demiştim sana! Şimdi o iğrenç şeyi imha et çabuk."

Ancak Aria umutla bana bakmıştı. "Hiç mi işe yaramaz?"

"Yani, malzemelerin ayrı ayrı faydaları olabilir ama bu birleşim pek doğru değil. Birbirlerinin işe yaramasını da engellerler."

"Oh, sonunda! Artık kötü kokulu karışıma elveda diyebilir miyiz?"

Isabella'nın abartılı sevinci karşısında Aria bozulduğunu saklamaya hiç uğraşmamış ve hemen omuzlarını düşürmüştü. Ben de onu böyle görmek istemediğimden "Eğer istediğiniz canlandırıcı bir maskeyse, bunu sizin için hazırlayabilirim," demiştim. "Hem de çok daha basit ve güzel kokan malzemelerle."

İhtiyacım olanlar biraz bal, keçi sütü, öğütülmüş yulaf ve azıcık da gül suyuydu. Nitekim Isabella bunu söylediğim anda tuvalet masasının üzerinde duran minik çanı çalarak hizmetlilerden birini çağırmış ve saydığım malzemeleri getirmesini istemişti. Çalışan kız unutmamak için kendi kendine mırıldanarak odadan çıktığında ise Aria meraklı bakışlarını üzerime çevirmişti. "Bunların hepsini aklında mı tutuyorsun gerçekten?"

Kendimi *bu ne ki?* dememek için zor tutmuş ve mütevazı bir şekilde gülümsemiştim. "İyi bir şifacı olmak için bu gerekli."

Ancak cevabı karşısında hazırlıksız yakalanmıştım. "Haklısın. Bazen senin bizim gibi olmadığını unutuyorum."

Bu sözler bir an için gülümsememin dudaklarımda donmasına, sonra da orada kalması için epey çaba sarfetmeme sebep olmuştu. Aria'nın bunu söylerken kastettiği *reveka* olmamdı elbette, onlar gibi sosyetenin içinde değil de Akademi'de büyüyüp serpilmemdi. Ancak ben, birkaç gündür bana işkence eden düşüncelerimin de etkisiyle kopmuştum gerçeklikten. Aria ve Isabella sosyete içindeki son moda şeylerden ve Bayan Lev'it'ten bahsederken sessizleşmiş, kapı aniden açılana kadar da bakışlarımı yerden kaldırmamıştım.

Sonra gümbürtüyle ve elinde yemek dolu bir tepsiyle Eliora dalmıştı içeriye, bakışlarını üçümüzün üzerinde gezdirirken de "Ne kaçırdım?" diye sormuştu nefes nefese.

Turuncuya dönük bakır rengi saçları arkasında düzgün bir topuz yapılmıştı, kahverengi gözleri ışıl ışıldı ve elinde mutfaktan aşırdığı envai çeşit tatlı vardı. Sözde bunları Isabella için getirmişti ancak ben bile asıl niyetini bilecek kadar iyi tanıyordum onu, benim gibi tatlıya bayılırdı ve yıllardır her yaz yaptığımız çay partilerinde en çok ikimiz tıkınırdık.

Ancak bir süredir iştahsızdım. Bu yüzden hepimize bir şeyler ikram ettiğinde teşekkür ederek geri çevirmiştim. O ise yemediğimiz için bize öfkelenmişti, özellikle de Isabella'ya. Devamlı bir şeyler alması için ısrar etmiş ve başka bir şeyi uzatıp durmuştu. "Ama yemek zorundasın! Bu gece yemek için pek fırsatın olmayacak!"

Ben bunu başka bir anlama yormamıştım fakat Aria her zamanki gibi uyaran bakışlarını üzerine dikerek ona kızmıştı. "Eliora!" Sandalyesinde dimdik oturuyor ve fincanını kusursuz bir hanımefendi edasıyla tutuyordu o sırada, kendisini de birazcık Eliora'nın bekçisi ya da davranışlarından sorumlu mürebbiyesi olarak görüyordu.

Hemen "Fesat anlamda söylememiştim!" diyerek kendini savunmaya geçmişti Eliora, konuştukça daha çok kızarmıştı. "Sadece düğün...Davetliler...Dans...Off, neden uğraşıyorum ki! Pis pis gülmeye devam ediyorsunuz!"

O pes ederek bunu söyleyince biz de kendimizi daha fazla tutamamış ve kıkırtılarımızı serbest bırakmıştık. Sakinleşince de "Heyecanlı mısın?" diye

sormuştu Aria, Isabella'ya. "Ya da gergin? Gece için yani."

Eliora o anlamda söylemediyse bile Aria kesinlikle o anlamda söylemişti. Onlar için ilgi çekici bir konuydu bu, Simon'la tanışana dek Isabella dahil hiçbirinin sevgilisi ya da hoşlandığı birisi olmamıştı ve hayatın onlar için akışı benimkinden biraz daha farklıydı. Eminim Isabella'dan sonra sırasıyla onların da düğünü olacaktı.

"Şey, biraz," diye yanıt vermişti Isabella, utandığı için kızaran yanaklarıyla. "Gerginim ama bir sorun olacağını düşünmüyorum. Simon nazik birisi."

Bir süre gülüşmüş ve kendi varsayımlarını anlatmışlardı, ben de odaklanacak başka bir şey bulabilmenin memnuniyetiyle onları dinlemiştim. Sonra bir anda Eliora'nın hınzır bakışları üzerime çevrilmişti. "Aramızda *sevgilisi* olan birisi var aslında, varsayımları konuşmamıza gerek yok. O bazı konularda aydınlatabilir bizi."

Ne onlara ne de Serafina'ya Rahsan'la ne kadar yakınlaştığımızdan bahsetmemiştim, bunu yapmak istediğimden de emin değildim. Bu yüzden üçünün bakışları da bana döndüğünde kızarmış ve dikkatleri üzerimden çekmek için bakışlarımı Isabella'da sabitlemiştim. "Simon ve sen hiç yakınlaşmadınız mı?"

"Şey, birkaç kez öpüştük. İki kez yani. İlkinde de pek becerikli olduğum söylenemezdi, dokunup çekildim sadece."

O an Eliora'nın gözleri fal taşı gibi açılmış ve kendini tutamamıştı. "BİR DE İLK SEN Mİ ÖPTÜN YANİ?"

Dalga geçmeye başladığında Isabella yüzünü avuçlarına doğru gömmüş ve bir süre ölü taklidi yapmıştı. Ben de Eliora'nın kahkahalarına katılarak onunla biraz uğraşmıştım. Bir yandan da iki kere öptüğüm birisiyle evlenemeyeceğimi düşünmüştüm. Önemli olan sürekli yakınlaşıp fiziksel olarak bir şeyler yaşamak değildi elbette, sadece Isabella söylediğinde kulağa pek birbirlerini tanımıyorlarmış gibi gelmişti.

Rahsan ve ben de yıllardır birlikte değildik ancak birbirimizi bir sürü farklı şekilde görmüş, türlü kavgalar etmiş ve birbirimiz için kendimizin daha iyi

halleri olmaya karar vermiştik. Onun gibi birisiyle tanışmasaydım gerçek Aviva gibi ben de evlenmezdim muhtemelen, şimdi bile yakın tarihli planlarım arasında sayamazdım zaten.

Ki bu da düşüncelerimi tekrar gece yarısına götürüyordu.

Kızlarla bir süre daha gelin odasında takılmış ve getirilen malzemelerle hepimiz için yüz maskesi yapmıştım. Tabii bu esnada sorularıyla beni epey bunaltmış, gizemli erkek arkadaşımın ne zaman burada olacağını ve ne kadar ileri gittiğimizi öğrenmek istemişlerdi. Ben bir cevap vermeyince de sessizliğimi kendilerince yorumlamaya karar vermişlerdi.

İlk kurşun ise Aria'dan gelmişti. Meraklı bakışlarını üzerime dikip "Gerçi siz birbirinize yaklaşamıyorsunuz, değil mi?" demişti. "Birbirinize dokunamıyorsunuz, evlenip çocuk yapamıyorsunuz?"

Büyücü olmayan insanların -ki bu Kayven halkının büyük çoğunluğu oluyordu- bizimle ilgili genel yanılgısı buydu. Böyle düşünmekte tamamen hatalı değillerdi elbette, ancak bu meseleyi ilginç bulduklarından abartmayı seviyorlardı ve söylentiler yayıldıkça gerçeklikten uzaklaşıyorlardı.

Bu yüzden sakince birbirimize "asla" dokunamadığımızı değil, yalnızca alışmamız gerektiğini söylediğimde şaşırmıştı hepsi; daha fazla detay vermemi istemişlerdi ve birden enerjilerin uyumlanmasının nasıl gerçekleştiğini açıklarken bulmuştum kendimi.

Evet, büyücüler gerçekten de yabancılarla konuşmak ya da enerji alanlarını etkileyecek herhangi bir şey yapmak konusunda dikkatliydi. Aksi yönde davransak ölmezdik ancak büyü güçlerimiz geçici -veya duruma göre kalıcı- şekilde zarar görebilirdi. Böyle bir dünyada da dikkatli olmamız *hayatiydi*. Üstelik yalnızca bizim için de değil, herkes için öyleydi. Dolayısıyla büyücülerin kendilerini halktan soyutlaması ya da birbirleriyle konuşurken bile mesafeli olması mazur görülebilirdi.

Elbette enerji alanımızı korumamızı sağlayacak meditasyon yöntemlerini öğreniyorduk, hatta ilk yılında bunu yapamayanlardan ciddi puanlar kırılıyor ve öğrenene kadar zorlanıyordu ancak meditasyonlara rağmen

çoğu büyücü hâlâ dikkatli davranıyordu. Özellikle bu sebepten birçoğunun uzun bir süre partneri dahi olmuyordu.

Şifacılar içinse durum biraz daha farklı işliyordu; güçlerimiz gibi enerji alanımızın da iyileştirici özelliği vardı ve başka bir büyü gücüne sahip olsam eminim Rahsan bana yaklaşırken daha tereddütlü davranırdı. Ancak *biz* onlara şifalı gelsek de herkesin bize karşı aynı etkiyi yarattığını söyleyemezdim. Şifacılar enerjiyi -özellikle de kötü enerjiyi- adeta sünger gibi emerdi ve birisini iyileştirmeden önce kendimizi korumaya almamız gerekirdi. Görev sırasında da sık sık bu konuda tembihlenirdik.

Bu dünyada doğup büyümediğimden olsa gerek, hiçbir zaman yeterince dikkatli olmamış ya da insanlarla konuşurken pek seçici davranmamıştım. Sonrasında da bunun acısını bol bol meditasyon yapmak zorunda kalarak çıkarmıştım.

Bir yandan yüzlerine yulaflı karışımı sürerken bir yandan da tüm bunları kızlara açıklamış, araya sıkıştırdıkları soruların hepsini sakince cevaplamıştım ancak söylediklerim Aria için yeterince tatmin edici olmamıştı. "Ama büyücüler bizi geçtim birbirinden de *kaçıyor*," demişti kaşlarını çatarak. "Çoğu birbirine dokunmamaya dikkat ediyor. Madem bu kadar değişkenlik gösteren bir şey, neden daha fazla çaba sarf etmiyorlar?"

Bu cevabı enerjilerin uyumlanma sürecinin kişiden kişiye değiştiğini söylediğimde vermişti. Onlara da dediğim gibi, enerjilerin uyumlanması için belli bir süre öngörülemezdi; elementlerin birbirine yakınlığı, kişilerin birbirine bağlılığı ve görüşme sıklıkları gibi birçok farklı etmen söz konusuyken standart bir reçetenin yapılabilmesi mümkün değildi.

Bunları kızlara da açıklamış, bilmedikleri bir dünyanın kapısını elimden geldiğince aralamıştım ancak yine de büyücülerin izole yaşantısının pek iyi olmadığını söylemişti Aria, ben de ona hak vermiştim. Halk arasında büyücü-karşıtı söylem ve davranışların arttığı bir gerçekti. Geçide yakın sınır şehirlerden birisinde yaşadığımızdan Korindel halkı hâlâ büyücülere ihtiyaç duyulduğunun farkındaydı ancak kıtanın orta kısımlardaki güvenli şehirler tehdidin büyüklüğünü unutmuşlardı. Geçidin açılması bir etki-tepki meselesiydi bazıları için, *biz* olduğumuz için yaratıklar vardı ve biz ortadan kalkarsak geçitler de açılmayı bırakacaktı.

Babam endişeli bir şekilde duyup gördüklerini anlattığında bir an şaka yaptığını sanıp gülmek istemiştim ancak Akademi'deyken de pelerinsiz kasabaya gitmememiz için sık sık tembih edilirdik. En azından son on yıldır böyleydi. Oysa bir zamanlar nüfusun büyük çoğunluğunu saf element büyücüleri oluşturuyordu ve kimse böyle saçma iddialarda bulunmuyordu. *Kıtanın en güvenli yerinde yaşayan insanlar safahat ortamında akıllarını mı kaybediyordu?*

Sebebi ne olursa olsun sonuç değişmiyordu ve büyücü-karşıtı söylemler henüz burada yayılmamış olsa da büyücüler kendilerini halktan uzak tutmaya devam ettiği sürece bizi zor günlerin beklediğini tahmin edebiliyordum. *Acaba kitapta da böyle mi oluyordu?*

Başıma gelenlere bakılırsa, hiçbir şeyin orada olduğu kadarla kaldığı söylenemezdi aslında. Zaten değersiz bir şeyi okuduğumdan emindim artık, Rahsan Zev'iv'i kötü gösteren hiçbir şey benim için o kadar güzel ya da sevilecek bir şey olamazdı. Üstelik çoğu şey gibi bu da hiç açıklanmamıştı.

"Dokunmamaya çalıştıkları doğru," demiştim dibinde azıcık kalan karışım kabını bir kenara bırakırken. "Serafina'nın bana ilk kez sarılması için aradan aylar geçmesi gerekti."

"Bizimle ise ancak bu yaz tokalaşabildi!"

"Bu normal, onlar daha dikkatli davranmak zorunda."

Sonuçta şehri yöneten ailelerin varisleriydiler ve güçsüz olduklarını görmeyi kimse istemezdi.

"Serafina, Matias Gorion ve Rahsan Zev'iv'den mi bahsediyorsun?"

İsmi geçtiği anda kalbim teklemiş ve yüzümden bir şey belli etmemek için epey çaba sarf etmiştim. "Evet."

Aslında bu akşam göreceklerini ve beni köşeye sıkıştıracaklarını biliyordum, saklamam da anlamsız görünüyordu ancak şimdi itiraf etsem beni asla rahat bırakmayacaklarını da biliyordum. Hem gece yarısı beni bekleyen şeyi düşündükçe karnıma ağrılar giriyor, hiçbir şey çaktırmamak

için elimden geleni yapıyordum. Böyle dalgın ve korku doluyken de kızlara erkek arkadaşımdan bahsedip gülüşmek istemiyordum.

Bu yüzden keyifle konuşabileceğimiz başka bir zamana ertelemek en iyi seçenekmiş gibi gelmişti. Ancak kızlarla olan konuşma hiç istediğim şekilde gitmemişti. Üstünkörü verilmiş bir "evet" cevabının ardından konunun kapanmasını beklemiştim ancak Eliora bir yandan tıkınırken diğer yandan hepsinin ilgisini çekecek bir soru atmıştı ortaya. "Tamam, çaba falan gerekiyor ve büyücülerin de birbirine yanaşmaya hiç niyeti yok ama...Serafina nasıl onlardan birisine âşık olmadan durabildi ki? Ben olsam çoktan âşık olmuştum."

Aslında Serafina da âşık olmuştu. Tabii onlar bunu bilmiyordu. Sevgili arkadaşım söyleyip söylememek konusunda tereddüde düşmüş, bana fikrimi sormuş ve en sonunda çenesini kapalı tutmanın daha iyi olacağına karar vermişti. Bu hakkında rahatça konuşabileceği bir konu değildi, söylentiler ailesinin kulağına giderse işi biterdi. Üstelik inkâr etmesi de pek bir şeyi değiştirmezdi, Ophir'e gitme planları yaparken de bunu riske atmak istememişti.

Aynı gerekçeyle ben de dudaklarımı mühürlü tutmuş ve kızların heyecanlı tartışmasını dinlemekle yetinmiştim. "Hangisine?" diye sormuştu Isabella, Eliora'ya.

Ancak ondan önce Aria cevap vermişti. "Kısa süre öncesine kadar kesinlikle Matias Gorion derdim ama...son zamanlarda Rahsan Zev'iv'i gördünüz mü?"

Kızların ikisi de olumsuz anlamda başını sallamış, ben ise kasılan kalbim ve çatılan kaşlarımla ona bakmıştım. O an hissettiğim tuhaf bir kıskançlıktı, alışık olduğum türden bir duygu olduğu da söylenemezdi. Rahsan'ın insanlara karşı ilgisizliği bu yönden çok iyiydi ve ona aşık insanlar varsa bile -ki eminim vardı- o etrafımdayken gözüm başka hiçbir şeyi görmediğinden fark etmemiştim.

Dolayısıyla kıskanacağım pek bir şey de yaşamamış, Aria "Sanki daha bir yakışıklı olmuş," dediğinde ne yapacağımı şaşırmıştım. Neyse ki

devamında "Bakmayın bana öyle, gözlem bu sadece. Ondan hoşlandığım falan yok." diyerek beni rahatlatmıştı.

Tabii beni bu dertten kurtarmamıştı. Sonraki *uzun* dakikalar boyunca her şeyi itiraf etmemek için zor durmuş, bazen nefesimi tutmuş ve gizlice kendimi çimdiklemiştim.

"Hoşlansan ne değişir ki?" demişti Eliora. "Bakmaz sana. Hiçbirimize bakmaz."

Bu konuşmaya katılmayan iki kişi vardı. Bir, o akşam evlenecek olan Isabella ve iki, gerçekten *sevgilisi* olan ben. Üstelik verdiğim karar yüzünden ağzımı açıp bir şey de diyemiyor, ne zaman konuşmaya dalıp her şeyi söyleyecek olsam gece yarısını hatırlıyordum. Son zamanlarda verdiğim hiçbir karar doğru görünmüyordu, bu da korkularımı ve kendime olan sinirimi iyice körüklüyordu.

"Evet, bu doğru. Acaba nasıl kızlardan hoşlanır? Ailemin verdiği davete yalnızca bir kere katıldı ve onda da hep kendinden yaşça büyük insanlarla konuştu. Dans bile etmedi gece boyunca, ona göz süzen kimseye dönüp de bakmadı. Onun ilgisini çekebilecek kızın nasıl birisi olduğunu merak ediyorum."

"Ya da erkeğin."

"Eliora!"

"Ne?"

Tartışmalarını dinlemeye daha fazla dayanamayarak araya girmiştim en sonunda. "Bir kız arkadaşı varmış diye duydum." Sonra da nefesimi tutmuştum. *Akşam bizi yan yana gördüklerinde öldüreceklerdi beni.*

Ancak o an için Aria ve Eliora şaşırmış, Isabella ise sakin bir şekilde bana dönmüştü. "Aslında bunu ben de duydum ama gerçek değildir diye size söylemek istemedim. Bilsen bilsen sen biliyorsundur Aviva, Akademi'de bir kız arkadaşı var mıydı?"

Aceleyle su dolu bardağa uzanmış ve cevap vermeden önce bakışlarımı kaçırmıştım. "Şey, bu gece öğrenebilirsiniz belki?"

Eski halime dönmüştüm. Olan şey tam olarak buydu, burada gözlerimi açtığım ilk zamandaki gibi davranıyordum. En saçma şeyi bile saklıyor, yalan söylüyor, böyle ait olacağımı sanıyordum. Oysa zamanla alışmıştım buraya, bir yer edinmeye başlamıştım ve yalan söyleme işini de epey azaltmıştım. Rahsan'ın hayatıma girmesi tedirginlik verici ve özgürleştirici olmuştu bu bakımdan; hem hakkımda her şeyi bilsin ve beni böyle sevsin istemiştim hem de ona asla söylemeyeceğime dair kendime söz vermiştim.

Yine de olabildiğim kadar dürüst olmuştum ona, saklamak zorunda kalmadığım her şeyi anlatmıştım hakkımda. Üstelik öyle gurur verici bir parçam haline gelmişti ki arkadaşlarım, babam, değer verdiğim kim varsa onu bilsin istemiştim.

O not daha önce çıksaydı karşıma, yine de ister miydim?

En başa döndüğümü hissediyordum çünkü. Yine saklamam gereken büyük bir sırrım vardı ve etrafımdaki herkese yalan söylemeye başlamıştım. Bu krizle bir defa başa çıktığım için de yine o halime, *hayatta kalan* halime dönmeye başlamıştım.

Ve bundan hoşlanmamıştım.

Saklamak bir şeydi, yalan söylemek ayrı şey. Bunu istemsizce yapıyordum ancak başka bir yol bulmam gerektiğini de biliyordum. Koşup Rahsan'a sığınmak, ona her şeyi anlatmak istiyordum ancak ben *ne* biliyordum ki? Karşısına çıksam ne anlatabilirdim ona? *Sen okuduğum bir kitabın karakterisin ve ben de buradayım. Nasıl? Bilmiyorum. Neden? Bilmiyorum. Kimsin peki sen? Bilmiyorum.*

Böyle bir konuşmayı yapmak bırak düzeltmeyi, her şeyi daha da kötüleştirirdi. Üstelik kendimi bilmesem bile Aviva'yı bildiğimden o olmayı seçmiştim yıllar önce. Başka birisi olmam, başka bir dünyaya ait olmam neyi değiştirirdi? *Buydum* işte. Bildiğim tek hayatı yaşıyordum.

Fakat belli ki, neredeyse dört yıl sonra bile *yakalanabiliyordum*. Birisi bu dünyaya ait olmadığımı biliyordu ve bunu öğrendiğim günden beri uyku uyumuyordum. Her şeyimi kaybetmekten korkuyordum.

Bu yüzden söyleyebilseydim bile söylemezdim muhtemelen Rahsan'a. Başıma gelen ilk krizde ona sığınmak istediğimi, ona bel bağladığımı fark etmek hoşuma gitmemişti. Onu tanıdığım için beni kolay kolay bırakmayacağını biliyordum ama...*Ya bıraksaydı?* O zaman ne yapardım?

Parçalanırdım.

Olacak olan buydu ve ben zaten kendime ait parçaları bile zar zor ayıklayıp bir araya getirebilmiştim, kimsenin de beni yıkmasına izin vermeyecektim. *Bu dünyadaki en sevdiğim insanın bile.* Her şeyi tırnaklarımla kazımış, kimseyi bir zorunluluk olmadan sevmiştim. Yaptığım her şey bir seçimdi ve sonuçlarıyla yüzleşecektim. Yalnız kalmak ya da onu uzaklaştırmak istediğimden değildi bu tercihim; *sadece beni benden başka kim kurtarabilirdi ki?*

Kendimle bir savaştaydım ancak kimse bunun farkında değildi o an, bakışları benim üzerimdeydi fakat görmüyorlardı hiçbir şeyi. "Nasıl yani?" demişti Aria, bariz bir şaşkınlıkla. "Düğüne kız arkadaşıyla mı gelecek?" Normalde mimiklerini o kadar kullanmaz, abartılı tepkilerin bir hanımefendiye yakışmadığını düşünürdü ancak söylediklerim karşısında o bile kuralları unutmuştu.

"Şey...Muhtemelen?"

"Hadi canım! Babam Zev'ivlerin davetiyeye karşılık verip geleceklerini söylediğinde bile çok şaşırmıştım. Bir de kız arkadaşıyla gelirse..."

"Bu şehirden birisi mi acaba? Tanıyor olabilir miyiz? Yani, sosyeteden biriyse mutlaka tanıyoruzdur ama-"

"Sosyeteden birisi mi? Güldürme beni. Rahsan Zev'iv büyücü olmayan bir kızla asla birlikte olmaz. Akademi'den birisidir, onu da tanımıyoruzdur zaten."

Aslında hem sosyeteden hem Akademi'den birisiydi ve *tanıyorlardı* ancak yine de bunu saklamış, kafamda bir savaşla ve midemde iğrenç bir ağrıyla onlara veda etmiştim. Öyle dalgındım ki yüzümdeki kaskatı maskeyi bile ancak odama girip de Moselle "Efendim, yüzünüz..." dediğinde parmak uçlarımı değdirerek fark etmiştim. Sonra da temizlenip aynanın karşısına geçmiştim.

Evet, kesinlikle ilk zamanlarım gibiydim. Yine aynaya baktığımda gördüğüm yüz bana ait değildi.

Neyse ki tam da o anda kapım aceleyle tıklatılmış ve gelebileceğini söyledikten sonra Serafina içeriye kafasını uzatmıştı. Beni de başka bir savaşa girmekten kurtarmıştı.

"Şükür ki yetişebildim! Bir an işim asla bitmeyecek sandım!" Telaşlıydı ancak kusursuz görünüyordu. Altın sarısı saçları bukle bukleydi ve üzerindeki mavi elbise, hatta doğrudan bu renk onun için yaratılmış gibiydi.

Ancak benim aksime o hayranlıkla süzmemişti beni, kaşlarını çatmış ve "Sen neden hazır değilsin peki?" demişti.

Yüzümü ve vücudumu yıkadığım için üzerimde bornoz vardı, ayağa kalkarken kuşağını sıkılamış ve "Kızlarla lafa daldık," diyerek onu cevaplamıştım. "Hazırlanırım zaten çabucak."

Giyinip geldiğimde Serafina'yı yatağıma oturmuş pencereden dışarıya bakarken yakalamıştım. Ancak ben içeri girince başını bana doğru çevirmiş ve Rahsan'ın hediye ettiği küpeleri takarken kolyemin de hâlâ boynumda olduğunu fark etmişti. Oysa ben "Şanslısın," diyene kadar taktığımı -ya da onun kendisininkini çıkardığını- fark etmemiştim. "Tüm gece sevgilinin yanında olacaksın. Biz ise ancak uzaktan birbirimize kaçamak bakışlar atacağız."

Küpelerden birini takmış diğerine geçerken "Hiç görüşmediniz mi?" diye sormuştum. "Yani, konsey dışında?"

"Tek tük," diye cevaplamıştı sorumu, bu durumdan hoşlanmadığı belliydi. Ancak yine de neşelenip "Asıl sen anlat, nasıl geçti tanışma?" diye

sormakta gecikmemişti.

Böylece pancardan yapılmış pembe bir renklendiriciyle dudaklarımı ve yanaklarımı hafifçe boyarken elimden geldiğince ona her şeyi özetlemiştim. Sesim enerjiden yoksundu ve aklım dolu olduğu için sık sık duraksamam gerekmişti fakat beni sonuna kadar dinlemiş, Rahsan'dan pek hoşlanmasa bile bizim için güzel sözler söylemişti.

Tabii "Tatlı Bay Malkin'in sınavı da buymuş demek ki," demekten de geri durmamıştı. "Kalbine indirmişsin adamın."

Suçluluk ve utanç karışımı bir duyguyla ona dönerken "Biraz öyle oldu," demiştim. "Üstelik kızlara da hâlâ söylemedim."

İşte *bu*, yataktan kalkmasına sebep olmuştu. "Ne? Derini yüzecekler senin!"

Kaderini kabullenmiş bir edayla cevap vermiştim. "Biliyorum..."

O an hazırlanmayı bitirmiş ve buraya kadar gayet iyi idare ettiğimi düşünmüştüm ancak yanılmıştım. Çünkü Serafina muhtemelen bu konuşmayı bir daha yapamayacağımızı anlayarak "Biraz üzgün gibisin," demişti çıkmadan önce. "Neyin var?"

Ben eski halime dönmüştüm ancak çevremdekiler dönmemişti. Artık daha görünürdüm onlar için, değerliydim. Serafina'ya yakalandığım gibi Rahsan'a da yakalanacağım kesindi. Üstelik aynı bahanelerle ondan kurtulamayacağımdan da emindim.

Ancak dün gece uyumadığımı ve bugün sebepsizce kendimi pek iyi hissetmediğimi söylediğimde, Serafina pek yemese bile "Öyle olsun bakalım," demişti. "Şifacısın diye hep iyi hissedecek değilsin ya?"

Böylece birlikte kol kola aşağı inip bahçede oturan babamı bulmuştuk ve yol boyu bana söylediklerini düşünmüştüm. *Gerçekten, hep iyi hissedecek değildim ya?*

Ancak ben sessizleşsem bile Serafina neşeyle babamla sohbet etmiş, ben de dudaklarımda ufak bir gülümsemeyle onları dinleniştim. Birbirlerini seviyor

ve şakalaşıyorlardı, sonuçta benim sayemde yıllardır tanışıyorlardı. Nitekim babam harika göründüğünü söyleyerek iltifat ettiğinde Serafina en güzel gülümsemesiyle teşekkür etmişti ona, takımının şıklığını ve ince zevkini övmüştü.

Kitap sayesinde biliyordum ki babam tanıdığı en sevecen adamdı, ilk andan kızına da miras bıraktığı şefkatini görmüş ve onun gibi bir baba için birçok şeyden vazgeçebileceğini düşünmüştü. Bu yüzden onları ne zaman görsem kalbim sıkışıyor ve seve seve Theodor Malkin'in sevgisini onunla paylaşmaya razı oluyordum.

Şimdi ise Serafina gibi açık mavi bir nedime elbisesinin içinde, salonun bir köşesinde dikiliyordum. Elimde de içmediğim bir kadeh kırmızı şarap tutuyordum. Isabella haftalar önce hepimizin ölçüsünü isteyerek bizim için uyumlu giysiler diktirmişti çünkü Korindel'in geleneklerine göre gelinin en yakın arkadaşları böyle giyinirdi.

Tabii büyücü değillerse.

Büyücü evliliklerinin kendine özgü çok daha ilkel seremonileri vardı ve bunları duysam da hiç şahit olmamıştım. Önceki yazlarda yalnızca birkaç sosyete düğününe katılmıştım babamla; onlar arasında yer almak istediği, beni de kızlarıyla arkadaş olmam için teşvik ettiği zamanlardı. Geçirdiğim vakitten ve gördüklerimden hoşlanmıştım ancak kendimi hiçbir zaman gelinin yerine koyamamıştım. Şimdi bunu azıcık hayal edebiliyorsam sebebi Rahsan'dı.

Tabii şimdi böyle güzel şeyleri düşünebilmekten çok uzak, felaket derecede kaygılıydım. Burada, kalabalığın arasında olmak da kaygılarımı en az beş katına çıkarmıştı. *Bana o notu kim yollamıştı?* Mahil Ravi miydi gerçekten? Peki bana ne söyleyecekti? Ne duyacaktım? Tehdit eder gibi yazılmamıştı ancak bu dünyaya ait olmadığım için sahtekâr olduğumu mu yüzüme vuracaktı?

Peki ya gece yarısı karşımda göreceğim kişi görünüş olarak ikizim, yerine geçtiğim gerçek Aviva'ysa?

Bu ihtimal dün gece aklıma gelmiş ve ne kadar saçmalık olduğunu söylesem de beni uykumdan etmişti. Üstelik aynı kaygıyı kalabalık balo salonunun ortasında dikilirken bile hissedebiliyordum şimdi. Mantıklı düşünmeye çalışıyor ve onun bedenini, onun hayatını aldığımı söylüyordum. Bu durumda onun da ya benim ya da bir başkasının bedeninin ya da hayatını alması gerekiyordu. Karşıma böyle birisi çıkabilir miydi? Belki. Ancak öyle olsaydı bile, eğer o hatırlıyorsa, benim de hatırlamam gerekmez miydi? Oysa hiçbir şey hatırlamıyor ve kimseye karşı *bu dünyaya ait olmadığını biliyorum* diyebileceğim türden bir şüphe duymuyordum.

Yine de bunlar beni rahatlatmaya yetmiyordu. *Gerekirse savaşırım*, diyordum ancak içimdeki kaygı her geçen saniye daha da büyüyordu. Yetmiyormuş gibi yaklaşık üç dakika önce Serafina akşam için Matias ile plan yaptıklarını söylemiş ve benim planımı yerle bir etmişti. Böylece öbürüne, kullanmayı hiç istemediğim plana geçmek zorunda kalmıştım. Uygulama aşamasına ise henüz başlamamıştım.

Rahsan'ı bekliyordum. Yapmayı istediğim büyü yanımda olmasını mecbur kılıyordu ve malzeme olarak da yalnızca *ruhu* gerekiyordu. Büyücülerin evlenirken gerçekleştirdiği bağlılık ritüelinin daha basit, daha geçici bir halini yapmayı planlıyordum, böylece bu gece ciddi bir tehlike ya da tehdit altında kalırsam beni kurtarabileceğini umuyordum. Tabii önce bunu yapmak istediğimi ona nasıl söyleyeceğimi bulmam gerekiyordu. Zihnimin yarısı onu şüphelendirmeden ikna edecek sözleri bulmakla, yarısı ise gece beni bekleyen şey hakkında tahmin yürütüp endişelenmekle meşguldü.

Kararsızdım. Benden başka kimsenin gerçek anlamda beni kurtaramayacağından emindim ancak aptallık yapmak da istemiyordum. Yine de bu büyüyü yapmak Rahsan'a bel bağlamak mı olurdu?

Ama başım ciddi bir biçimde belada olmadığı sürece bunu hissedemezdi ki. Hem böylesi Serafina ya da Matias'a kuyruklu yalanlar söylemekten çok daha iyiydi. Üstelik notta da belirtildiği gibi *yalnız* olacaktım ama başım belaya girdiği takdirde sevgilimin bundan haberi olacaktı. Duruma göre bilmediğimi söyleyebilir ya da başka bir yalan bulabilirdim.

Bu meselenin içinden asla normal bir şekilde çıkamayacaktım, değil mi?

"Vivi, sanırım sana ihtiyaçları var."

Beni daldığım düşüncelerden çekip çıkaran yine Serafina oldu, bakışlarıyla merdivenlerin önünde dikilen Aria'yı işaret ediyordu. Aria ise bizimkine benzer mavi elbisesinin içinde, ellerini beline koymuş bir şekilde bize bakıyordu. Göz göze geldiğimiz anda yanına gelmem için küçük bir işaret yaptı, ben de "Bir baksam iyi olur," diyerek hiç dokunmadığım kadehimi Serafina'nın eline tutuşturdum ve ona doğru adımladım.

Sonraki birkaç dakika boyunca Aria'nın benden istediği şeyi gerçekleştirerek merdivenlerin ve salonun büyük bir kısmının süslendiği çiçekleri canlandırıp mis kokularının her yana yayılmasını sağladım. Ardından onun peşinden merdivenleri çıkarak gelin odasına, Isabella'nın yanına uğradım. Gelinliğini giymiş, saçları yapılmış ve duvağı takılmıştı ancak çok gergindi, devamlı odanın içinde volta atıyor ve "Simon hâlâ gelmedi mi?" diye soruyordu.

Yine Kayven geleneklerine göre damat, düğün günü sabahtan arkadaşlarıyla ava çıkardı ve düğün başlayana dek avladığı bir hayvanla dönmesi beklenirdi. Ormanın bitişiğindeki Mar-Elyath Kalesi bu gelenek için yeterli koşulları sağlıyordu fakat damattan ve yedi kişilik av ekibinden henüz bir haber yoktu. Eliora da bu krizi Isabella'ya bir şeyler yemesini söyleyerek atlatmaya çalıştığından iş Aria ve bana düşüyordu.

Ancak elimi bileğine koyup gücümü kullanarak onu biraz sakinleştirsem ya da Aria dikkatini dağıtmak için konukların ne yaptığına dair rapor verse bile Serafina gelene kadar tam anlamıyla yatışmadı Isabella. Daha doğrusu, onun verdiği haberi duyana kadar. Av grubu dönmüştü ve beraberlerinde büyük bir yaban domuzu getirmişti. Aria da bu haberi alır almaz "Bu iyi şans!" demişti. "Evliliğiniz kutsanacak."

Oda neşeli kıkırtılarla dolarken oturduğum yerden kalkıp Serafina'nın yanına sıvışmış ve ona mırıldanarak birkaç soru sormuştum. Ben yanına giderken gülüyor ve kızların söylediklerini dinliyordu. Mutluydu çünkü Matias Simon'ın arkadaşı olmasa bile onun kafilesiyle ava çıkmıştı. Odamda hazırlandığım sırada da Serafina sık sık *nerede kaldılar acaba?* diye sorarak iç çekmişti. Sevgilisine yüklenen bu angarya işten memnun değildi. Ancak Korindel'deki seçkin ailelerin av merasiminde mutlaka bir

Gorion olurdu; sonuçta onlar toprak büyücüsüydü, kim daha iyi iz sürebilirdi ki?

Böylece her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra Serafina ile tekrar aşağı inmiştik. Av kafilesinin dönüşüyle çoğu kişi bahçeye çıktığından salon sakindi ve Rahsan hâlâ gelmemişti. Ben de şu sıralar karamsar düşünmeye meyilli olduğumdan, Serafina bahçeye çıkar çıkmaz kurdukça kurmuştum kafamda. Rahsan ise gelmek için salonun tekrar kalabalıklaştığı ve onu bir an için aklımdan çıkarabildiğim en talihsiz zamanı seçmişti.

Önce sıcacık elini hissetmiştim belimde, sonra tam karşımda duran ve açık büfedeki düzenlemeler hakkında konuşan Aria'nın bakışları büyümüştü. *Yanımdaydı*. Bir kule gibi dikildiğini hissedebiliyordum, belimdeki sıcak dokunuşu bana güçlerini henüz kullandığını gösteriyordu ve hoş kokusu içime doluyordu. "İşte buradasın."

Kadife gibi yumuşak ve kısık sesi bir an için beni rahatlatsa da bakışlarımı kocaman açtığı gözleriyle bizi izleyen Aria'dan alamıyordum bir türlü. Arkadaşım elbette şahit olduklarına inanamıyor, Rahsan ise onun farkındaymış gibi bile görünmüyordu. Balo salonunun nispeten daha sakin bir köşesinde olduğumuz için çıplak omzuma hızlı bir öpücük kondurduğunda Aria artık kendini tutamadı. "Na-nasıl yani?"

Bir an ne yapacağımı bilemedim ve panikle bakışlarımı Rahsan'a çevirdim. Şimdi bakışları Aria'nın üzerindeydi ve hafifçe kaşlarını çatmıştı, bu sayede onu tanımadığını anlamıştım. Yani, ismen tanıyordu elbette ancak daha önce gördüyse bile kim olduğunu aklında tutmamıştı. "Aria!" dedim hemen, saçma bir gülüş ve sesimden taşan telaşla. Çünkü Rahsan'ın ters bir şey söyleyeceğini anlamıştım. "Tanıştırayım, Rahsan Zev'iv. Kendisi benim...*sevgilim* olur. Aslında size daha önce söyleyecektim ama sürpriz olsun istemiştim. Görüyorum ki pek doğru bir karar değilmiş. Rahsan, bu da arkadaşım Aria Onzel. Ailesini tanıyorsundur."

Rahsan onunla tokalaşmak için herhangi bir hamle yapmadı, yabancılar konusunda çoğu büyücüden daha hassastı. Bunun yerine hafifçe başını eğip yüz ifadesini olabildiğince yumuşak tutarak "Memnun oldum," dedi. "Aviva sizden bahsetmişti."

Aria hâlâ inanmayan gözlerle bir ona bir de bana baktı. "Ama bize sizden hiç bahsetmemişti?"

Utançtan kıpkırmızı olduğumu hissettim. *Daha birkaç saat önce onun hiçbirimize bakmayacağından bahsetmiştik, değil mi?*

Aria bana bu meseleyi daha sonra konuşacağımızı gösteren bir bakış attıktan sonra Rahsan'a çevirdi gözlerini. Sonunda kendine gelmiş gibiydi. "Affedersiniz, merhaba. Biz tanışmıştık aslında."

"Öyle mi?" dedi Rahsan, sahte bir nezaketle. Onu mezuniyet balosunda da böyle gördüğümden alışıktım bu haline. "Kusura bakmayın, yüz hafızam pek iyi değildir."

Ancak bu bir yalandı. Gerçek anlamda karga gibiydi Rahsan, önemli gördüğü hiçbir yüzü unutmazdı. Tabii buradaki ayırt edici nokta *önemli* görmesiydi.

Gülümseyerek "Sorun değil, bundan sonra daha sık görüşecek gibiyiz nasıl olsa," diye karşılık verdi Aria. "Ben gidip Isabella'ya bakayım. Size iyi eğlenceler."

Yanımızdan gülümseyerek ayrılmış olsa da beni soru yağmuruna tutacaklarını ve aceleyle diğerlerine yetiştirmeye gittiğini biliyordum. Bu da aptallığıma kızmama sebep oluyordu. Ya onlara düzgünce söylemeliydim ya da hiç öğrenmemelilerdi. Böyle saçma bir durumun kime ne faydası olacaktı ki? Ancak ilk başta gerçekten sürpriz olsun istediğim için, sonrasında ise düşünmem gereken başka meseleler olduğundan erteledikçe ertelemiştim. Şimdi de cezam neyse onu çekecektim.

Aria yanımızdan ayrılır ayrılmaz bakışlarını bana doğru indirdi Rahsan, tek kaşını kaldırdı ve "Baban bile biliyor ama sosyetik arkadaşların bilmiyor mu yani?" dedi.

Oflayarak ondan birazcık uzaklaştım. "Bir de sen başlama lütfen, elime yüzüme bulaştırdığımı biliyorum."

"Dedikodu kokusu mu alıyorum?"

Serafina'nın sesiyle arkama döndüm, eş zamanlı olarak Rahsan da başını kaldırarak ona baktı. Ancak Serafina bize bakmıyor, büfedeki yemekleri inceliyormuş gibi yapıyordu. "Bana bakmayı kesin!" diyerek azarladı bizi. "Daha fazla dikkat çekmek mi istiyorsunuz?" Ardından, ikimiz de önümüze dönerken "Neler oluyor burada?" diyerek sorusunu yineledi.

Benden önce Rahsan cevap verdi. "Bundan sana ne Cohen?"

"Sen sus, seninle konuştuğum yok. Aria sizi mi gördü? Onu aceleyle merdivenleri tırmanırken gördüm."

Yine benden önce Rahsan atladı. "Sen onu nereden gördün? Bahçede değil miydin?"

"Sıkılıyordum, ne yapayım. Ee, nasıl bir tepki verdi?"

"Utanmadan gözetlemiş bir de."

"Homurdanmayı keser misin artık?"

Başka bir zaman olsa halimize gülerdim. Üçümüz de yan yana dizilmiştik ve yemeklerle ilgileniyormuş gibi yapıyorduk, tam ortalarında da ben duruyordum. "Şimdilik pek bir şey söylemedi," dedim neşeden yoksun bir sesle. Yüzümün hâlâ kırmızı olduğunu biliyor ve aptallığıma kızıyordum. "Ama derimi yüzecekler, bu belli."

Serafina meyve tabağındaki kırmızı üzümlerden birisine uzandı. "Sana söylemiştim."

Ancak ona cevap veremeden "Sevgilin olmam neden bu kadar önemli ki?" diyerek araya girdi Rahsan. Gözlerini hafifçe kısmıştı ve neden bunun bir mesele haline geldiğini anlayamadığı belliydi. "Ayrıca neden onlara söylemedin?"

"Söyleyecektim!" dedim hemen. İkisine de bakamıyor, her şey üst üste geldiği için patlayacak gibi hissediyordum. "Sadece düzgün bir fırsatını bulamadım. Düğüne hazırlık sürecinde Isabella'dan rol çalmak istemedim. Söyleseydim bir sürü şey sorarlardı ki buna da hakları var, Simon ve

Isabella'yı en ince ayrıntısına kadar konuşmuştuk. Ben de bunu yapacak vakti bulamadım. En başta gerçekten sürpriz olsun istemiştim ama ipin ucunu kaçırdım. Bugün onlar senin konunu açınca da..."

Bu sefer Serafina girdi araya. "*Zev'iv*'in konusunu mu açtılar?"

"Ne yüzünü buruşturuyorsun?" diye çıkıştı ona Rahsan, sonra alayla sırıttı. "Kıskandın mı yoksa Cohen?"

"Sorma, çatlıyorum kıskançlığımdan."

Bir de onların kavgasını çekemeyeceğim için "*Neyse*," diyerek araya girdim ve ellerimi ikisine doğru açarak fiziksel olarak onları engellemeye çalıştım. "Sonuç olarak söylemedim ve başıma geleceklere razıyım."

Rahsan Serafina'yla uğraşmaktan vazgeçip bakışlarını bana doğru indirdi. "Hâlâ sevgili olmamızın neden bu kadar önemli olduğunu anlamadım. Bu kadar şaşırması saçmaydı."

Serafina ile aynı anda ona döndük. "*Saçma* mıydı?"

Bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi. "Neden bana öyle bakıyorsunuz?"

"Off," diyerek ona bakmam için kolumdan tuttu Serafina. "Bir de bunun bilmiyormuş ayaklarını çekeceğiz."

Yorgun bir gülümsemeyle ona hak verdim ancak Rahsan gerçekten de sosyetedeki etkisinden habersiz olabilirdi. Onlarla sadece işine yarayacak kadar muhatap oluyor, çoğu davete katılmıyor ve kendisine yapacak başka işler buluyordu. Günlerdir onu görmüyordum ama ne kadar meşgul olduğunu tahmin edebiliyordum.

Rahsan ise Serafina'nın tepkisinden sonra iyice kaşlarını çatmıştı, her an saldırıya hazırdı. "Ne saçmalıyorsun?"

Ancak Serafina ondan etkilenmedi, kollarını göğsünde kavuşturarak "Bir de Matias'ın kalın kafalı olduğunu söylersin," diye homurdandı sadece. "Bak, şu pastayı Korindel varsayalım. Sen de üstündeki kirazısın. Tabii tek sen değil, Matias da öyle. Yaşınız evlilik için uygun hale geldiğinden beri

sosyetenin gözdesi olmanız şaşırtıcı değil. Tabii Matias'ın büyücü olmayan birisiyle, hatta toprak büyücüsü olmayan birisiyle evlenmesi imkânsız görülüyor. Senin için de aynısı varsayılıyor ama...Eh, yine de şansı olduğunu düşünebilir bazıları. Sonuçta garanti bir zenginlik ve şöhret var işin ucunda. Elbette bunun hayalini kurarlar."

Serafina her şeyi düz bir sesle özetlediğinde bundan daha iyisini yapamayacağımı düşündüm. Tabii bir yandan da öğlen hissettiğim kıskançlığın zerrelerini içimden atmaya çalışıyordum. İlk başta hiçbir şey söylemedi Rahsan, sonra çatık kaşlarını bana doğru çevirdi. "Arkadaşların beni uygun bir bekâr ola-"

Bitirmesine bile izin vermeden "Tabii ki hayır!" dedim dehşetle. "Bunu nasıl düşünebilirsin? Öyle olsa araya girerdim zaten, *söylerdim*. Ki bir *sevgilin* olduğunu söyledim!"

"Ama onun *sen* olduğunu söylememişsin?"

Ofladım. "Neden gündemimiz bu ki şimdi? Düşünecek daha önemli şeylerimiz yok mu bizim?"

"Her şey Cohen'in suçu," dedi Rahsan. "Ortalığı o karıştırıyor."

"Ne?" diye karşılık verdi Serafina, sonuna kadar açtığı mavi gözleriyle. "Ben ne yaptım? Anlamayı beceremediğin için açıkladım sadece!"

"Yani sen de uyuyorsun ya ona Serafina..." diye mırıldandım *senden beklemezdim* der gibi kınarcasına. "Rahsan bu, uğraşacak yer arıyor işte. Sevgilisiyim diye beni pas geçiyor sanıyorsan yanılıyorsun, huyu bu."

Tam da beklediğim gibi duruşunu dikleştirdi Rahsan. "Şimdi öyle mi olduk?" dedi tek kaşını kaldırırken. Omuz silkip şirince gülümsedim. "Ama söylediklerim doğru, değil mi? Kızlar bizi bir görsün, senin bana nasıl baktığını değil de *benim* sana nasıl katlandığımı düşünecekler."

Serafina ona laf yetiştirmemden duyduğu memnuniyetle ufak bir kahkaha patlattı ancak Rahsan, bana karşılık vermek yerine söylediklerime takıldı.

"Arkadaşların sana bakmayacağımı mı düşünüyor?" Ve bunu der demez yüzünü buruşturdu. "*Bakmak* ne demekse artık."

Boşlukları nasıl bu kadar iyi doldurabiliyordu? Paranoyak bir zihni olduğunu ve kafada benden bile çok kurduğunu biliyordum ama bazen beni şaşırtıyordu. Notu göstersem düşüne düşüne kimin yazdığını bile bulurdu muhtemelen. *Ona söylemeli miydim?*

Hayır, bu konuda kararım kesindi. Üstelik önce kırdığım potu telafi etmeliydim. "Aslında bunu sana söylemeyecektim," dedim bozulmuş bir sesle. "Yani, bana bakmayacağın değil, genel olarak hiçbirimize bakmayacağın konuşuldu. Aria seni düzenledikleri davette görmüş, hiç kimseye pas vermiyormuşsun."

Bir an şüpheyle yüzüme baktı, sonra gözlerini kıstı. "Bunun hoşuna gitmesi gerekmiyor muydu?"

"Gitti zaten!"

Benim çıkışmam karşısında kaşlarını çattı. "Onlarla ya da onun gibilerle tabii ki bir geleceğim olmazdı," dedi sonra. Bir adım atarak bana biraz daha yaklaştı. "Ama seni neden kendileriyle bir tutuyorlar? Sen onlar gibi değilsin ki. Kimse gibi-"

"Lütfen kesin artık," diyerek araya girdi Serafina. "Dayanamıyorum."

İyi ki de bunu yaptı çünkü konuşma çok saçma bir yere evrilmeye başlamıştı. Tartışıyor gibiydik ama tartıştığımız *biz* bile değildik. Huzurlu bir sessizliğe ve gülümsemeye hazırdım o saniyeden sonra, ancak erkek arkadaşım hiç benim gibi değildi. Benimle tartışma işini epey azaltmış olsa da bu sadece *bana* özgü bir şeydi, çoktan çattığı kaşlarını Serafina'ya çevirmişti. "Asıl ben dayanamıyorum, neden hâlâ buradasın ki?"

Ancak Serafina, az önce söylediklerimden de etkilenmiş olacak ki onu hiç ciddiye almadan yüzünü salona doğru dönmüş, belini de masaya yaslamış şekilde "Çünkü Nahem Gorion'u buradan net bir biçimde görebiliyorum," dedi. O böyle söyleyince Rahsan ve ben de başımızı o yöne çevirdik, tabii anında azarı yedik. "Aynı anda bakmayın!"

Uyarısıyla hemen bakışlarımı masadaki atıştırmalıklara çevirdim. Nahem Gorion salonun ücra bir köşesinde, birkaç adamla birlikte masada oturuyordu. Güneş batmaya başlamıştı ve dışarıda hava harikaydı, bu yüzden çoğu kişi törene kadar bahçede olmayı seçmişken onların burada olması şaşırtıcıydı. Üstelik masa kalabalık olsa da Nahem Gorion yalızca karşısındaki adamla konuşuyordu, sırtı dönük olduğu için de kim olduğunu göremiyordum. Gerçi görsem bile tanıyabileceğimi zannetmiyordum. Sosyetedeki insanlarla yalnızca yazın, onda da sınırlı bir biçimde iletişim kuruyordum.

Ancak Rahsan tanıyor olacak ki "Yanındaki Benjamin Davis değil mi?" diye sordu.

Merakıma engel olamayıp yine başımı oraya doğru çevirdim. Gözlerim ilk Nahem Gorion'a takıldı. Güçlü kuvvetli, iri yarı bir adamdı. Matias vücut tipini ve göz rengini ondan almıştı. Tabii Nahem Gorion'un saçları daha koyu, kestane tonundaydı. Bir de gür bıyık ve sakalları vardı. Yaşına göre kesinlikle yakışıklı ve karizmatik bir adamdı ancak Solomon Zev'iv gibi o da ürkütücü bir tipti. Karşısındaki adam ise çok daha zayıftı ve siyah saçları vardı, buradan görebildiklerim ise yalnızca bunlardı.

"Ta kendisi," diyerek onu onayladı Serafina. İkisi de odaklanmış görünüyordu, sakinleşmeleri için gereken tek şey ortak düşmanlarını hatırlamaktı.

İsmi bile tanıdık gelmediği için "Önemli birisi mi?" diye sordum.

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdi Rahsan. Bakışları hâlâ o ikisinin üzerindeydi ve çenesini sıkıyordu. "Ama Nahem Gorion'un ondan bir şey istediği belli." Ardından bakışlarını Serafina'ya çevirdi. "Sen biliyorsundur eminim."

Keyifle güldü arkadaşım. "Tabii ki biliyorum."

"Ve ailenin dedikoduculuğuyla övünüyorsun."

Söylediklerinin rövanşını almak ister gibi Rahsan'a döndü Serafina. "Kıskanıyor musun Zev'iv? İstediğim tüm bilgilere ulaşabilmem seni

kızdırıyor mu?"

Yine ortalarında kalmıştım ve ikisi de dik dik birbirine bakıyordu şimdi. Benim sayemde birbirlerine biraz olsun tahammül edebilseler de arkadaşlıktan yana bir ilerleme gösterebildikleri söylenemezdi. Ancak Rahsan, bu kişisel bir mesele değil de ailelerini de ilgilendiren bir durum olduğundan olsa gerek, bu defa daha sakin ve dengeli bir cevap verdi. "İşime yaradığı sürece bunda ne gibi bir sakınca olabilir Cohen?"

Alayla güldü Serafina, "*İşine yaradığı sürece,"* diye mırıldandı. Sonra bakışlarını tekrar masaya çevirdi. Yüzü ciddileşirken eline bir kadeh aldı ve "On dakika sonra birinci kattaki Mavi Salon'a gelin," diyerek yanımızdan ayrıldı.

Bir süre şaşkınlıkla arkasından baktım, sonra bakışlarımı Rahsan'a çıkardım. Kaşlarını kaldırmış Serafina'nın arkasından bakıyordu. Bunu yapmasını beklemediği belliydi ancak benim kadar şaşkın da değildi. Kafam karışmıştı. "Orada bize ne olduğunu söyleyecek, değil mi?" diye sordum.

"Muhtemelen," diye karşılık verdi, eli yine belimi bulmuştu şimdi.

"Ama...Nahem Gorion Matias'ın babası?" *Onun hakkında söyleyeceği bir şey Matias'a ihanet olmaz mıydı?*

"Ve?" dedi Rahsan, sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi. "Cohen de onun düşmanı. Bu hep böyle oldu, hep böyle olmaya da devam edecek."

"Ama..." Hâlâ anlayamıyordum. Bu kadar basit bir şey miydi?

"Bak, *sevgilim*," diyerek tamamen bana döndü Rahsan. İki eliyle de yüzümü avuçlayarak ona bakmamı sağladı. Hem söylediklerinin hem de yaptığı hareketin etkisiyle kalp atışlarım hızlandı ancak kendimi onu dinlemeye zorladım. "Senin temiz zihnin ve yüreğin bunu ihanet olarak görüyor olabilir ve algılamakta zorlanabilirsin ama *biz* böyle büyüdük. Ailelerimizden bunu gördük. Onları sen ve ben gibi düşünme, ben sırf *senin için* ailene bir şey olmasına izin vermem. Aynı şekilde senin de bana ve

aileme zarar verecek bir şey yapmayacağını biliyorum. Ancak onlar için böyle bir durum söz konusu değil."

"Bunu biliyorum tabii ki," dedim dudak bükerek. Sadece bu durum karşısında eğlenmesine bozulmuştum biraz. Üstelik bizim ilişkimizin onlarınkine hiç benzememesinden ya da benim Serafina gibi davranmayacağımdan duyduğu gururu da saklamıyordu hiç.

"Ee?" dedi sırıtarak. "Neden şaşırıyorsun?"

"Sen neden bu kadar seviniyorsun?"

"Onlar benim düşmanım, sevinmem normal değil mi?"

"Evet ama..." Durdum. Söyleyecek bir şeyim yoktu. *Haklıydı, ne bekliyordum ki?* İki taraf da yalnızca bana verdiği değer yüzünden bir aradaydı.

Ancak yine de "Bu kadar üzülme," dedi Rahsan, bana doğru eğilip bakışlarımı tekrar yüzüne çevirmem için beni zorlarken. "Aralarındaki saçma ilişkinin bundan pek etkileneceğini sanmıyorum. Cohen yapması gerekeni yapıyor sadece."

"Nasıl yani?"

Hafifçe omuz silkti. "Denge politikası. Bunun ailelerimiz arasında kurulan ilk koalisyon olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da Gorionlar'la hiç birleşmediler mi sence bizim karşımızda? Zaman zaman bu hep oluyor."

"Ne yani, birbirinizin aşırı güçlenmesini mi engelliyorsunuz?"

"Aynen öyle." Bakışlarını bir an için Serafina'nın gittiği yöne çevirdi, ardından tekrar bana indirdi. "Gerçi Cohen'in ailesinden önce bana söylemesi ilk defa oluyor. Sana söyledim, artık sen bile politiksin."

Burnumdan nefes vererek güldüm. "Köprü görevi görmek konusunda ne hissetmem gerektiğinden emin değilim."

Yüzümü serbest bırakırken saçlarıma minik bir öpücük kondurdu. "Sevinebilirsin. Senin zayıflığım olacağını düşünmüştüm en başta, beni daha güçlü yapacağın aklıma gelmemişti."

Böyle düşünmesine neden şaşırmamıştım acaba?

Sırf yapmış olmak için masadakilere bir göz attığımda "Neden yemiyorsun?" diye sordu. "Benim tanıdığım Aviva tatlılara bu kadar yakın olup da onlara dokunmadan duramazdı."

Dikkatli bakışlarından kurtulmak için üzerine dilimlenmiş çilek konulmuş kremalı minik tartlardan birisine uzandım ve ufak bir ısırık aldım. Dudaklarıma bulaşan kremayı yemek ister gibi bana baktı, eş zamanlı olarak da boğucu bir ısı dalgası boynumdan yukarı doğru tırmandı. "Yetmez," dedi o bakışların ağırlığı altında. "Zayıflamışsın. Bu dar elbise üzerine yapışmış." Sonra kaşlarını çatarak baştan sona süzdü beni. "Neden bu kadar dar ki zaten?"

"Hepimizinki dar," dedim lokmamı doğru düzgün yutmadan. "Isabella böyle istedi. Öncesinde sana mı sormalıydı?"

"Sorsa fena olmazdı," dedi eğlenen bir şekilde. "Neyse ki hep yanımda olacaksın. Uzaktan bakmak zorunda kalsaydım vereceğim tepki bu olmazdı."

"Bir de babamla tanışmak istemiyordun," diye homurdanarak tarttan bir ısırık daha aldım. Tadı muhteşemdi ancak düşünmek zorunda olduğum şeyler yüzünden bunun bile keyfine varamıyordum tam olarak.

Sırıtışı büyüdü. "Eh, artıları da var tabii." Ardından bir kere daha yüzümde gezdirdi gözlerini. "Sen neden bu kadar gerginsin?"

"Düğün yüzünden sanırım." *Bir yalan daha.* Bakışlarımı salonun içinde gezdirdim ve son olarak bahçe kapısında sabitledim. "Sosyetenin önüne çıkmak iyi bir fikir miydi emin değilim."

Aslında bunu konuşmuş, sevgili gibi değil de bana kur yapıyormuş gibi davranacağını kararlaştırmıştık ancak şu anda plana sadık kaldığımızı

söyleyemezdim. Gerçi konukların çoğu bizi yan yana görmüş de değildi, hâlâ bir şekilde kıvırabilirdik. *Tabii Rahsan söz dinleseydi.*

"Bunu önceden düşünecektin," dedi parmaklarını boştaki elimin parmaklarının arasından geçirirken. "Şimdi herkes bizi görecek."

Ne? Şimdi mi?

"Dışarıya mı çıkıyoruz?" diye sordum panikle.

"Hayır, Cohen'in yanına gidiyoruz." Merdivenleri tırmanırken keyifle mırıldandı. "Babana sonra selam veririm. Tabii sen de benimkine."

"Keyfin bayağı yerinde," diye karşılık verdim. Bir basamak önümde olduğu için yüz ifadesini göremiyordum. "Geç kaldığın için endişelenmeye başlamıştım ben de."

Omzunun üzerinden dönüp bana baktı. "Hiç de yerinde değil aslında, sadece seni görmek iyi geliyor."

Hemen ciddileştim. "Bir şey mi oldu?"

Madenler meselesi miydi yine? Bu aralar başımıza sorun mu yağıyordu bizim? Hepsi gelmek için aynı zamanı mı seçmişti? Üstelik o kadar paranoyak olmuştum ki bu meselelerin bağlantılı olduğunu bile düşünmeye başlayabilirdim.

Omzunun üzerinden son bir bakış attıktan sonra "Henüz bir şey yok," dedi, neyi kastettiğimi anlamış gibi. "Ama eşeledikçe başka bir şey çıkıyor altından. Sonra konuşuruz."

Başımı sallayarak onu onayladım, o sırada ilk katın koridoruna vardık. Sıkça kullanılan bir düğün mekânı olduğundan kalenin içi bakımlıydı ve Akademi ya da Zev'iv malikanesi gibi karanlık olmaktan çok uzaktı. Sağ tarafımızda kalan duvarın tamamı pencerelerle kaplıydı, bu da koridorun doğal ışıktan faydalanmasını sağlıyordu. "Burası tam bir kale gibi değil," diye mırıldanmaktan alıkoyamadım kendimi, hızla yanlarından geçerken. "Yani, sizinkine benzemiyor hiç."

"Doğru," diyerek onayladı beni. "Üstelik bizimkinden çok daha eski."

"Ciddi misin? Ama burası çok...*korunaksız*." Bir duvarı pencerelerle kaplıydı, *malaki*lerin bunları parçalaması ne kadar sürebilirdi ki? Zev'iv malikanesinin karanlığı biraz da çok az pencereye sahip olması yüzündendi.

"Öyle. Ancak bu kalenin yapıldığı zamanlarda korunaklı olmasına gerek yoktu, büyücüler zaten çok güçlüydü."

"Klanlar zamanına mı ait yani?"

"Evet, hangi klan olduğunu biliyor musun?"

Hafifçe elini sıktım. "Tabii ki biliyorum Rahsan, tarih dersi aldım!" Korindel ve birkaç şehri kaplayan büyük alan önceden su klanına aitti. Ancak Rahsan cevabımdan pek memnun kalmamış olacak ki burnunu kırıştırarak "Bize öğretilen çok az bir kısmı sadece," dedi. Muhtemelen haklıydı, bana yeminden bahsettiği gece tarih kitaplarında hiç yazmayan şeyler anlatmıştı.

Ancak bir şey söylememi ya da sormamı beklemeden önümüzde duran kapıyı açtı, ben de aklımdaki her şeyi unutarak şaşkınlıkla karşımızdaki odaya baktım. Söyleyebileceğim ilk şey, Mavi Salon'un adının hakkını verdiğiydi. İçerisinde mavinin her tonu bulunabilirdi ancak girildiğinde dikkat çeken ilk şey zemini ya da duvarları değil, yüksek tavanıydı. Öyle ki bakışlarım istemsizce yukarı doğru kaymıştı.

Tavan kubbe şeklindeydi ve bu kubbeli kısmı sabah at arabasından inerken de fark etmiştim. Tabii içeriden çok daha muhteşemdi, koyu lacivertten gök mavisine kadar yumuşak geçişlerle boyanmıştı ve öyle ustaca yapılmıştı ki boya gibi durmuyordu, altın işlemeli süsleri olmasa kolayca gerçek gökyüzü olduğunu sanabilirdim.

Kubbenin altında ise yüksek kemerli pencereler vardı, batıya baktıklarından batan güneşin altın ışıklarını olduğu gibi içeriye alıyorlardı ve bu altın ışıklar da zemini kaplayan beyaz mermerlerin üzerine vurarak odaya gerçek dışı bir görünüm kazandırıyordu. Kubbeyi sabitleyen sütunlardan aşağıya doğru ise altın rengi asma yaprakları iniyordu. Bunun gibi odanın her yerine

serpiştirilmiş altın rengi detaylar vardı ve göze çarpıyorlardı ancak odanın esaslı noktalarından birisi olan duvarları, mavinin farklı tonlarında taşlardan örülmüştü. Deniz mavisi blokların arasına serpiştirilmiş turkuaz ve safir damarları görebiliyordum.

Kapının tam karşısındaki koyu lacivert, kadife benzeri kumaşla kaplı koltukta ise Serafina oturuyordu. Ancak arkasından vuran güneş ışığı yüzünden ifadesini göremiyordum. Üstelik odağımı onda tutmak çok zordu, devamlı odanın yeni bir detayını fark ederek büyüleniyordum.

Şimdi içerisi mobilyayla doldurulmuş ve sıradan bir salona benzetilmeye çalışılmıştı ancak bir zamanlar klan için önemli bir yer olduğu belliydi. *Acaba restore edilirken ne kadarı değiştirilmişti?*

"Nihayet gelebildiniz," dedi Serafina, boşalmış şarap kadehini önündeki sehpaya bırakıp ayağa kalkarken. Burada yalnızken düşündüğü açıktı ancak kararının değişmediğini sesindeki suçlu tondan anlayabiliyordum.

"Erken bile geldik," diye karşılık verdi Rahsan. "On dakika diyen sendin."

Ancak o an dikkatimi başka bir şey çekti ve istemsizce araya girdim. "Burası neden bu kadar..." Durdum. "*Böyle* yani?" Doğru kelimeyi bulamamıştım çünkü tanımlamak zordu. Odanın akustiği bir tuhaftı, seslerimiz sanki suyun altındaymışız gibi yutuluyordu.

Başını bana doğru çevirirken "Mahil Ravi'nin söylediğine göre burası önceden klanın karar aldığı yermiş," dedi Rahsan. "Toplantılar burada yapılıyormuş. Dışarıdan kimse ne konuşulduğunu anlamasın diye de böyle bir büyü yapmışlar. Tabii büyüyü yapan hava değil de su büyücüleri olduğundan böyle bir durum ortaya çıkmış, sanki suyun altındaymışız gibi." İşaret parmağıyla pencereleri işaret etti. "Üstelik kayıtlara göre önceden o camlar maviymiş, ışık vurduğunda burası gerçekten de suyun altı gibi görünüyormuş yani."

Ben duyduklarımın etkisiyle odayı daha bir büyülenmiş gözlerle incelerken "Bölüyorum, kusura bakmayın ama," dedi Serafina. "Bir an önce şu meseleden kurtulsak?"

Ancak Rahsan istifini bozmadı. "Acelen ne Cohen? İlk defa seni bir şey için övecektim."

Serafina karşılık olarak kaşlarını çattı. "Neymiş o?"

Bakışlarını bir kere daha odanın içinde gezdirdi Rahsan, konuştuğunda sesinde *neredeyse* takdir vardı. "Bir sır vermek için bu kaledeki en doğru yeri seçmişsin."

Beklediği cevap bu değilmiş gibi rahatladı Serafina, ufak bir "Ha," sesi çıktı dudaklarının arasından. Sonra hemen kendini toparladı. "Neyse, senden övgü beklediğim falan yok zaten. Konuya geçelim, Matias çoktan hazırlanıp aşağı inmiştir."

"Şey, çıkarken onu görmedik," dedim onu rahatlatmak için. Sesimle birlikte Rahsan da bana çevirdi gözlerini, başını hafifçe eğerek Serafina'ya beni işaret etti. "Onun da gelmesine izin vermene şaşırdım."

Arkadaşım kollarını göğsünde kavuşturdu ve kinayeli bir sesle cevap verdi. "En büyük sırrını biliyorken yanında gelmesini de istersin diye düşündüm."

Tabii *yemin* onu engellediğinden açık açık Asaran'ın babası olduğunu söyleyemiyordu. *Bunu biliyor olsam bile*. Ancak Rahsan bu imadan etkilenmeden sakin bir şekilde cevap verdi. "Tercihim Aviva'yı uzak tutmaktan yana olurdu."

Gözlerimi büyüterek yüzümü ona doğru çevirdim. "Neden?"

Zaten yıllarımı her şeyden uzakta geçirmek zorunda kalmış, Serafina ve Matias ne zaman konsey için ortadan kaybolsa çenemi kapalı tutmuştum. Şimdi bile dahil etmemeye mi çalışıyordu yani?

Ondan önce Serafina cevap verdi. "Çünkü onu böyle görmeni istemez. Arkadan iş çevirirken epey pisleşebiliyorsun sonuçta, değil mi Zev'iv? Aviva buradayken o kadar rahat edemezsin."

Kaşlarımı çattım ama buna yönelik hiçbir şey söylemedim. Rahsan'ın gerçek anlamda kötü olmadığını biliyordum, *kötü karakter* sıfatının içinin

epey boş bırakıldığını da. Ancak bu durum kitapla sınırlı gibi görünüyordu, o gerçekten de gri bir karakterdi ve sorgulayacağım eylemlerde parmağı olabilirdi. Bana kalbini açıp en büyük sırrını söylediği ve karşımda en savunmasız haliyle durduğu o gece, onu her haliyle seveceğimi söylemiştim ve bu durum hâlâ değişmemişti. *Değişmeyecekti de.* Çünkü onu deliliğe teslim etmeyecektim.

Cevap vermeden önce çok kısa bir an için Rahsan'ın çenesini sıktığını fark ettim. Öyle anlıktı ki onu bu kadar iyi tanımasam ya da bu kadar yakınında durmasam fark etmezdim muhtemelen. Zaten konuştuğunda sesi aynı Serafina gibi kinayeliydi. "Sen de sinsi ailenin hakkını veriyorsun Cohen. Onu bu meseleye dahil ederek neyi amaçladığını çok iyi biliyorum."

Hafifçe kaşlarımı çattım ancak aklıma gelen ilk düşünce, bildiğim takdirde Rahsan'ın istese bile Gorion ailesine haddinden fazla zarar veremeyeceğiydi. Bu şekilde sevgilisini de koruyordu aslında. "Zekice, değil mi?" diye sordu sırıtarak.

Ancak tam karşısında duran Rahsan'ın yüzünde mimik kıpırdamadı. "Sadede gel."

"Başlamadan önce tek bir sorum var," dedim tekrar araya girerek. İkisinin de bakışları bana döndü. "Bu Matias'a zarar verecek bir şey değil, öyle değil mi? Yani tamamen?"

"Hayır, elbette hayır." Serafina endişeli bir tavırla koltuğun üzerine bıraktı kendisini. "Öyle bir şey olsa aklımdan bile geçirmezdim zaten söylemeyi."

Rahsan ona doğru birkaç adım attı ve hâlâ elimi tuttuğu için beni de peşinden sürükledi. "Peki Nahem Gorion ne istiyor Davis'den?"

"Toprağını."

Tepkisini görmek için bakışlarımı hızla Rahsan'a doğru çevirdim, tam da o anda bu cevaptan hiç memnun kalmadığını gösteren bir yüz ifadesi takındı. "Bunu söylemek için mi buraya kadar çağırdın yani Cohen? Bana ne kimin nereyi alıp sattığından?" Boştaki eliyle burun kemerini sıkarken gözlerini kapattı. "Böyle ufak meselelerin peşinden bir Cohenler koşar zaten."

"Öyle değil!" diyerek araya girdi Serafina. Sesi sabırsızdı. "Dinlesen anlayacaksın!"

Elini çekerken gözlerini açtı Rahsan. "Bahsettiğin yer Davis'in üzüm bağının yanındaki arazisi değil mi?"

Şimdi ben de biraz olsun anlamaya başlamıştım. Gorionlar, zenginlik konusunda Zev'ivlerin hemen arkasında yer alıyordu çünkü Kayven'deki tarımsal üretimde önemli bir rol oynuyorlardı. Sonuçta toprak büyücüsüydüler, kimse onlar kadar verimli topraklara sahip değildi ve onların üzümlerinden üretilen şarap en kalitelisi kabul edilirdi. Bu şekilde devam ederlerse Zev'ivleri geçecekleri kesindi. Ve anlaşılan, Benjamin Davis'in onların üzüm bağına komşu bir arazisi vardı. *Peki işlerini büyütmelerindeki sakınca neydi?*

"Evet ama Davis yıllardır onlara satmıyor, yalnızca hasat dönemine kadar kiralıyor."

"Ve?" dedi Rahsan. Açıkçası ben de nereye bağlanacağını anlamamıştım hâlâ.

"Ve Davis, Nahem Gorion ne kadar para teklif ederse etsin kabul etmiyor."

"Çünkü muhtemelen kiralamak daha kârlıdır?"

"Hayır, ondan değil," Serafina durdu ve derin bir nefes alıp verdi. "Davis'e o araziyi Gorion'a satmamasını söyleyen Mahil Ravi'ymiş."

Bu ismi duyar duymaz kaskatı kesildim. *Son zamanlarda Mahil Ravi ismi ile fazla mı karşılaşıyordum yoksa tesadüf deyip geçme saflığını göstermem mi gerekiyordu?*

Kaşlarını çattı Rahsan. "Peki neden bunu yapmış? Ravi'nin o taraklarda bezi yoktur ki."

"Biliyorum, ben de bunu anlamıyorum. Üstelik kaynaklarımız, Ravi'nin Davis üzerinde bir kozu olduğunu da doğruluyor."

Yine dayanamayarak araya girdim. "Ne yani? Onu tehdit mi ediyor?"

İkisi de çok tuhaf bir şey söylemişim gibi yüzüme baktı. Oysa anlatılanlardan çıkan sonuç bu değil miydi?

"Hayır, tehdit pek Ravi'nin tarzı değildir," dedi Rahsan, en sonunda. "Üstelik Gorion'un o araziyi almasına engel oluyorsa bir bildiği vardır." Bakışlarını tekrar Serafina'ya çevirdi. "Bu meseleyi babamla konuşacağım Cohen."

"İyi olur," diye karşılık verdi Serafina. Daha sakindi ama tam anlamıyla rahatlamış değildi.

Ben de onun gibiydim. Mesele zannettiğimden daha küçük bir şey çıkmıştı ve bununla Matias'a bir zarar gelecek değildi ancak işin ucu yine Mahil Ravi'ye bağlanmıştı. Bu adamın gözümdeki bilgeliği büyüyor fakat gittikçe daha karanlık bir şeye dönüşüyordu. *O sakin gülümsemesinin arkasında kaç sır saklıyordu?*

Çıkmaya hazırlanarak "Ravi'nin neden buna engel olduğunu öğrenince haber verirsin," dedi Rahsan. Ancak Serafina ondan önce davranarak koltuktan kalktı ve kapıya yaklaştı. "Emredersin? Ortaklığımız buraya kadardı."

Alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi Rahsan. "Sen kaybedersin. Ben *kaynağın* büyüğünü yanımda taşıyorum zaten."

Benden bahsettiğini fark edince gözlerim sonuna kadar açıldı. *Doğru ya, Mahil Ravi beni himayesi altına almıştı*. Rahsan ondan bilgi toplamamı ister miydi?

Yapabilir miydim peki? Gece yarısı karşımda belirse ne yapacağımı bilmiyordum ki! Şüphelerim gittikçe büyüyordu üstelik içimde, önemsiz bir adamın bile sırlarını bilen birisi benimkini neden bilmeyecekti?

Serafina odadan ayrılarak bizi yalnız bıraktığında bir süre sessiz kalıp bu ihtimali düşündüm. Sonra da sırf bundan kaçabilmek için Rahsan'a döndüm. O da düşünceli görünüyor, belli ki az önce söylenenleri değerlendiriyordu. "Gerçekten de konuşacak mısın babanla?" diye sordum.

Yavaşça başını salladı. "Evet. Gözlerimle görmesem Cohen'in sözlerine şüpheyle yaklaşırdım ancak Nahem Gorion'un o araziyi istediği belli."

"Ya istediği başka bir şeyse?"

"Bu ihtimali ben de düşündüm ancak o arazi dışında önemli hiçbir şeyi yok Davis'in. Servetini tamamen Gorionların ödediği kiradan elde etti." Bakışlarını yüzümde gezdirmeye başladığında ilgisiz tavrı kayboldu ve yavaşça tamamen bana döndürdü vücudunu. O an benim de dikkatim dağıldı ve konuştuğumuz konuyu unutarak tepeden tırnağa onu süzdüm.

Günlerdir gerginlikten kaskatı haldeydim ve aklım sürekli başka yerlerdeydi. Devamlı da başka bir sorun çıkıyordu karşıma aksi gibi. Bu yüzden nasıl göründüğüne bile dikkat edememiştim yanıma geldiğinden beri, varlığı dengesiz ruh halimi biraz olsun yatıştırsa dahi. Şimdi bakabilirdim doyasıya, kendimi yalnızca *onu* düşünmeye zorlayabilirdim.

Üzerinde siyah bir pelerin-ceket vardı, elbette süslü ve şıktı. İçine giydiği beyaz gömleği kapatmıyor, kalçasına kadar iniyordu ve ipek gibi dokusu sayesinde yürüdüğünde sessizce arkasından dalgalanıyordu. Yüksek yakaları vardı ancak bu ona sert değil, asil bir görünüm kazandırıyordu ve pelerinin göğüs ile omuz kısmı arasına takılmış kehribar rengi broş gözlerinin rengini daha çok ortaya çıkarıyordu. Her zamanki gibi *çok iyi* görünüyordu, gösterişliydi ama abartılı değildi.

Nereye giderse gitsin her daim özenli görünmesi hoşuma gidiyor, beni güldürüyordu. Ayrıca böyle bir özelliğin neden kitapta yer almadığını merak ediyordum. Dördümüz arasında en şık giyinen oydu ama kitapta Aviva'dan bile az ismi geçiyordu.

Böyle daha akılda kalıcı bir kötü karakter olmaz mıydı oysa? Gerçi, ona dair ne anlatılmıştı ki hakkıyla?

Bakışlarımı tekrar yüzüne çıkardığımda, onu süzmemden aldığı keyifle bana bakarken yakaladım onu. Sonra bir şeylerin *farklı* olduğunu anlayıp hafifçe kaşlarımı çattım. "Sen saçlarını mı kestirdin?"

"Günaydın," dedi alayla. "Yeni mi fark ediyorsun bunu?"

"Evet," dedim gözlerimi kaçırarak. "Biraz dalgınım bu aralar."

"Farkındayım." Elimi tutmayı bırakmadan belime doğru götürdü arkadan, parmaklarımız iç içe geçmişti ve onunki üstteydi. Bu hareketiyle biraz daha yaklaştırmıştı bana kendini. Boştaki eliyle yanağımı avuçlarken yüzünü bana doğru eğdi. "Seni kendine getirmemiz lazım."

Üzerimde muazzam bir etkisi vardı. Buraya gelene kadar kaygıdan birkaç yıl yaşlanmıştım muhtemelen evde, geldiğimde ise kendimi meşgul tutmaya çalışsam da en ufak boşlukta zihnimin içine gömülmüştüm yine. Onu görene kadar rahatlamamıştım ve şimdi -artık bunu nasıl yapıyorsa- gülebiliyor, kendimi kısa bir an için bile olsa tamamen ona teslim edebiliyordum.

"Nasıl yapacağız bunu?"

"Böyle," dedi dudaklarını dudaklarıma sürterken. "Dalgınsan beni düşün."

Gülerek ondan biraz uzaklaşmayı denedim. "Sen hep seni düşünmemi istiyorsun ki."

Ancak uzaklaşmama izin vermeden daha da yakınıma girdi. "Başka bir şeyi mi istemem gerekiyordu?"

Ardından, dudaklarını aralayarak benimkileri içine aldı. Eş zamanlı olarak gözlerimi kapattım ve boştaki elimi göğsüne yaslayıp sürterek omzuna doğru çıkardım. Öpüşürken çıkardığımız sesler oda tarafından yutuldu ancak heyecan dalgası içimde yükselmeye devam etti. Kendimi bu *hisse* teslim ettim. Kokusu ve sıcaklığı her yerdeydi.

Elleri de öyle. Parmaklarımın arasından kurtulduğu gibi belimi sıkıca kavrayarak beni kucağına aldı ancak elbisemin eteği normale göre biraz dar olduğundan hareket alanım da kısıtlıydı. Bacaklarımı beline dolayamadığım için bunu anladı ve dudaklarımızı bir an için ayırırken "Elbiselerinden nefret ediyorum," diye homurdandı. Sonra bir öpücük daha bıraktı. Kıkırdayarak bir kez daha dudaklarımızı ayırdım. "Sonunda bunu itiraf edebilmene sevindim."

Artık inkâr edemeyeceğinden kaşlarını çatmakta hiçbir sakınca görmedi. "Benim inadıma mı böyle uyuz elbiseler giyiyorsun?"

"Ne münasebet, sadece güzel görünmek istiyorum."

"Onlar olmadan da güzel görünüyorsun," diye mırıldandı. Sonra çatık kaşları yerini *çapkın* diyebileceğim bir gülümsemeye bıraktı. "Daha güzel, aslına bakarsan."

Hâlâ kucağındayken omzuna bir tane geçirdim. "Rahsan!"

Ancak bundan hiç etkilenmedi. "Ne? Doğruyu söylüyorum."

"Söyleme! Beni utandırıyorsun ve aşağıda katılmamız gereken bir düğün var. Ayrıca bırak artık beni, yakalanacağız yoksa!"

"Yakalanmayacağız."

Nasıl bu kadar emin olabilirdi ki? Kapı kilitli bile değildi!

"Yakalanmasak bile geç kalacağız," dedim dudaklarımı ıslatarak.

Hafifçe kaşlarını çattı. "Sana böyle şeyler söylememden hoşlandığını zannediyordum."

Bana böyle şeyler söylemesinden hoşlanıyordum elbette. Sadece bunun için gerçekten uygun bir zaman değildi, yoksa onu kendime çekip dokunuşunda kaybolmayı ve tüm dünyayı unutmayı tercih ederdim. Nitekim cevap vermememe bozularak "Kendi düğünümüz olmadığı sürece geç kalmamızın bir sorun ya da fark yaratacağını düşünmüyorum," dediğinde kıkırdamamak için zor tuttum kendimi. Parmak ucumla önüne düşen bir saç tutamını geriye doğru iterken elime geçen fırsatı değerlendirdim. "Ben de seni dakik bilirdim."

"Öyleyim, sadece bu aralar yetişmem gereken çok yer var." Başını hafifçe eğerek çıplak omzuma bir öpücük kondurdu yeniden. Kokusunu içime çektim ve içimdeki heyecan dalgası büyürken kendimi sohbette kalmaya zorladım. "Madenler meselesi mi sıkıyor canını? Eşeledikçe başka bir şey çıkıyor demiştin..."

Daha fazla sormama izin vermeden tutkulu bir öpücük daha bıraktı omzuma. "Boş ver. Sonra konuşuruz bunları."

Başka bir zaman olsa üsteleyebilirdim ancak zihnimin doluluğunda onunla yeterince ilgilenemeyeceğimi bildiğimden başımı sallamakla yetindim. Kucağında benimle birlikte Serafina'nın kalktığı koltuğa doğru ilerledi. Anlaşılan, yakalanmak konusunda söylediğim hiçbir şey umurunda değildi.

Eh, sanırım ben de bu anın tadını çıkarabilirdim. Onu gerçekten özlemiştim. Bu yüzden ısrar etmek yerine "Bu gece burada kalmayacaksınız, değil mi?" diye sordum.

Koltuğa yerleşti ve kendisiyle beraber benim de rahat etmem için kıpırdandı. Bacaklarımı yan bir şekilde koltuğun bir tarafına uzattım. Bir elini ayak bileğime doladı, dokunmadan duramıyordu sanırım. "Hayır, eve geçeceğim."

Öyle yapacağını tahmin etmiştim zaten, başka bir yerde kalmaktan pek hoşlanmıyordu. Benim için olmasa benim evimde de kalmazdı muhtemelen, çoğu zaman birkaç saat anca duruyor ve sabahın ilk ışıklarıyla ortadan kayboluyordu.

Ona bu kadar yakın olmanın verdiği heyecanla gülümsedim. "Peki neden şimdi burada oyalanıyoruz bana söyler misin?"

"Oyalanıyor muyuz?" diye karşılık verdi eğlenen bir şekilde.

Uzun bir süre için yalnızca ikimizdik ve kimsenin bizi göremeyeceği yerlerde vakit geçirmiştik. Oysa şimdi, onu diğer insanların yanında da gözlemleme fırsatım oluyor, aslında bana karşı ne kadar farklı olduğunu daha net bir biçimde anlıyordum. Bunu zaten biliyordum ancak Serafina ya da Aria karşısında takındığı tavırla bana karşı olan çok farklıydı. Onun bu oyunbaz haline yalnızca ben şahit oluyor, şefkatini yalnızca ben tadıyordum. *Ve bu çok hoşuma gidiyordu.*

Tabii bu diğerlerine kötü davransın istediğim anlamına gelmiyordu. Sadece...birinin o *özel* insanı olmak, birisi tarafından çok sevilmek insana

bambaşka bir değer duygusu katıyordu. Sanki ruhumun hiç el sürülmemiş, *görülmemiş* kısımlarına dokunuyordu.

"Yalnızca kalabalığa çıkmadan önce biraz vakit geçiriyoruz," diye devam etti. "Beni özlemedin mi yoksa?"

"Özledim tabii ki," dedim hemen. Bir yandan da işaret parmağımı gömleğinin yakasına sürtüyordum. "Günlerdir ortada yoksun." *Ve sensiz kafayı yiyorum.*

Yavaşça başını salladı bir defa. "Elle tutulur bir şeye ulaşmadan peşini bırakamazdım."

Gözlerim büyüdü. "Bir şey mi buldun? Ne buldun? Sonu Cohenlere ya da Gorionlara bağlanmadı, değil mi? Gerçi onlara bağlansaydı çok daha kötü davranırdın Serafina'ya." Oysa bir değişiklik görmemiştim davranışlarında, her zamanki uyuzluğundaydı.

Burnundan nefes vererek güldü bir anlığına. Sanırım ne kadar *sonra konuşacağız* desek de ana hatlarına değinmeyi ertelemeyeceğimizi fark etmişti. "Hayır, onlara bağlanmadı. *Henüz*. Ama sana organize bir iş olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?" Başımı sallayarak onayladım. Hırsla devam etti, bu meselenin canını sıktığı belliydi. "İpuçları beni yalnızca belli bir yere kadar götürüyor, sonra aniden izlerini kaybediyorum. Bu düşündüğümden de büyük bir şey. Korindel merkezli de değil muhtemelen."

"Nasıl yani, başka şehirlerden mi geliyorlar taşları çalmak için?"

"Öyle görünüyor."

"Ama...o taşları ne için kullanıyorlar ki? El altından satmak için mi?"

"En olası amaç bu gibi görünüyor. Henüz damgalanmamış ve işlenmemiş ham taşların izini sürmek için bir araştırma ekibi kurmaya çalışıyorum günlerdir. Biliyorsun, tüm Kayven'e değerli taş tedarikini biz sağlıyoruz. Onları da önce işleyip damgalıyoruz."

Kısa bir süre düşündüm. *Gerçekten, nereye varacaktı ki bu işin sonu?* Yani, kitapta bahsedilmiş olsaydı "Acaba şöyle olabilir mi?" bahanesiyle ona söyleyip yardımcı olabilirdim ancak hiçbir işine yaramıyordum şimdi. Yine de sormadan edemedim. "Yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Parmak uçlarıyla önüme düşen birkaç saç tutamını geriye doğru iterken hafifçe gülümsedi. "Hayır sevgilim, olsaydı bile senin bu işe bulaşmanı istemezdim."

Kaşlarımı çattım. "O kadar tehlikeli mi?" Yani, Rahsan'ın söz konusu ben olduğumda ne kadar korumacı olduğunu biliyordum ama...*Onu kim koruyacaktı ki?*

Yüzünde hâlâ aynı eğlenen ifadeyle endişeli parmaklarımı izledi, ondan uzak duramamamı. "Bilmiyorum, öyle değilse bile can sıkıcı bir mesele. Senin ilgilenmen gereken yeterince şey var zaten."

Günlerdir panzehir araştırmasına dair hiçbir şey yapmıyordum ki. Ancak tam da suçluluk duygusuna boğulmak üzere olduğum o anda, ayağımın ucuna kadar gelen fırsatı fark ettim ve "İçim hiç rahat değil," dedim. *Ki bu bir yalan değildi.* Gerçekten de endişelenmeye başlamıştım onun için. Günlerdir kendi derdime gömülmüş ve yokluğunun sadece takıntısı yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Zaten o da belli bir sonuca varana kadar kendini durduramadığını söylemişti. *Ancak ya bu iş düşündüğümüzden daha tehlikeliyse?*

Bu gece bana ne olacağı umurumda bile olmazdı şu andan sonra, tüm önceliğim zarar gördüğünde onu iyileştirmek haline gelirdi. Bu yüzden bambaşka bir kararlıkla diktim gözlerimi kehribar rengi gözlerinin içine. "Benimle *bağ* kur."

Neyi kastettiğimi anlaması için aradan birkaç saniye geçmesi gerekti. "*Levav Bağı'*nı mı kastediyorsun?"

Cevap vermeden önce yutkundum ve sesimin aynı kararlılığı koruması için uğraştım. "Evet."

Hayretle kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar antika bir şey nereden aklına geldi?"

"Birkaç gündür bunu düşünüyorum aslında," diye karşılık verdim. Aceleyle kurduğum bir plan değildi. Aslında, *ilk* planım bile değildi. Serafina ve Matias'ın birlikte geçireceği zamanı bozmak istemediğimden mecburen buna geçmiştim. Ona bel bağlamakla ilgili saçma düşüncelerimden de tamamen vazgeçmiştim. Elbette birbirimize ihtiyaç duyacak, elbette birbirimizi kollayacaktık. *Onunla ilişkimi ne sanıyordum ki?*

Burnundan nefes vererek güldü Rahsan. "Sadece etrafta olmadığım için onlarca yıldır kullanılmayan bir büyüyü mü yapmaya karar verdin yani?"

Eğlenen tavrı karşısında istemsizce savunma moduna geçtim. "Ne olmuş ki?"

Ciddileşti, cevap verirken biraz bezgindi hatta sesi. "Bu kadar endişelenmeni gerektirecek bir durum yok Aviva."

"Nereden biliyorsun? Sen bile çözememişsin ki daha ne olduğunu."

Kaşlarını çattı. "Çözeceğim."

"Tabii. Benimle bağ kurduktan sonra."

Birkaç saniye yüzüme baktı. "Neden bu kadar ısrar ediyorsun ki?"

"Asıl sen neden sadece *tamam* demiyorsun? Enerjilerimiz çoktan uyumlandı, *Levav Bağı* bize zarar verecek değil."

Yüzüme bakmayı sürdürdü ancak ifadesi kararsız değildi, daha çok değerlendiriyor gibiydi. Buna sevinmiştim çünkü en başta kendim için istiyor olsam da artık bunu söyleyemezdim. Onun da *iyi olduğunu* bilmeliydim. Özellikle de ne olduğu belirsiz hırsızların peşinde koştuğu için günlerce ortalıkta görünmüyorken.

Saniyeler sonra "Nasıl yapılacağını biliyor musun?" diye sordu.

Hevesle başımı salladım. "Evet. Yani teorik olarak. Akademi'de bize göstermişlerdi ve hatırlamak için bulabildiğim tüm kitapları okudum."

Benim gibi endişeli bir tipten daha azı beklenemezdi zaten.

O notu ilk aldığımda, tuzak olduğunu düşünmekte pek gecikmemiş ve kendimi korumak için neler yapabileceğimi düşünmüştüm. Bir şifacı olarak güçlerim saldırıya yönelik değildi ancak istesem bunun için kullanabilirdim. Tabii sonrasında kendime ve güçlerime kalıcı olarak zarar verebilirdim ki bu yüzden kesinlikle ilk seçeneğim değildi.

Babamla tanıştıktan sonra gittiğinde ve ne yapacağımı bilemeyerek umutsuzca odamda volta atmaya başladığımda, birden *Levav* büyüsü gelmişti aklıma. Tarih derslerinde bize üstü kapalı bir şekilde bahsedilmişti ve sonraki yıllarda şifacılık eğitiminin bir parçası olarak bunu nasıl yapacağımızı öğrenmiştik. Teorik olarak tabii. Aslında basit ama epey tesirli bir büyü çeşidiydi, zamanında da epey kullanılmıştı.

Basitçe özetlemem gerekirse, iki büyücü arasında geçici bir bağ kuruyordu ve birisi tehlikedeyken diğeri de bunu hissedebiliyordu. Aynı zamanda kritik yaralanma durumlarında yaralı büyücünün daha uzun süre hayatta kalmasını da sağlıyordu. Büyücülerin daha güçlü olduğu ve enerji alanlarını korumak için birbirlerinden kaçmak zorunda olmadıkları zamanlarda, geçit görevlerinde birbirlerinden haber almak için sık sık kullanılan bir büyüydü ancak zamanla önemini yitirmiş ve akademilerde tek derste anlatılan o unutulmuş büyülerden birisi haline gelmişti.

Üstelik konu dağıldığı için kızlara anlatamadığım kısım şuydu*: Enerjiler uyumlandığında birbirine güç vermeye başlıyordu.* Yani bağ büyüsünü yaptıktan sonra uyumlanmış enerjilerimizden güç almaya başlayacaktık. Tabii kısa bir süreliğine.

"Neden bunu yapmak istiyorsun ki?" diye sordu yine kısa bir duraksamanın ardından. Cevabımı gerçekten merak ettiği belliydi. "Etkisi en fazla bir hafta sürer."

"Biliyorum, yine de işimi görür." Durdum. Söylediklerimin yeterli olmadığını ifadesinden anlayabiliyordum. *İlla çileden çıkartacaktı beni, değil mi?* "Günlerdir ortada yoksun ve defalarca *organize* olduğunu söylediğin bir işi yapmış olan hırsızların peşine düşünüyorsun. Şimdiye kadar yakalanmadılarsa kesinlikle profesyonel ve tehlikelidirler. Ayrıca tek başına hareket ettiğinden de eminim."

"Böylesi daha hızlı."

Gözlerimi büyüttüm. "Rahsan!"

"Sana endişelenmeni gerektirecek bir durum olmadığını söyledim."

"Sana inanmıyorum, bence var. Artık yapabilir miyiz şu büyüyü? Endişelendiğin güçlerinin zarar görecek olmasıysa-"

"Hayır," diyerek araya girdi hemen. "*Levav* büyüsünü zamanında araştırmıştım. Etkili bir büyü. Keşke şimdi de görevlerde kullanabilsek ancak o kadar güçlü değiliz. Klanlar zamanında bir çeşit haberleşme yoluydu zaten. Dediğin gibi, zararlı değil. Enerjilerimiz uyumlanmışken özellikle, hiç değil." Nefes alıp verdikten sonra hafifçe başını salladı. "Tamam, yapalım. Ama sonra. Zaten şu anda *geç kalıyoruz* diyerek beni çekiştiriyor olman gerekmiyor muydu?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır gerekmiyordu. *Şimdi* yapacağız."

Ufak bir hayret geçti yüzünden. "Emir verdiğinde çekici olduğunu söylediğimi biliyorum ama-"

"Ama şimdi yapıyoruz," diyerek araya girdim. "Sonra kim bilir ne zaman göreceğim seni." *Bir de gece yarısı meselesi vardı tabii.* Konu öyle dağılmıştı ki sürekli hatırlatmak zorunda kalıyordum kendime.

Bakışları bezgin bir hal alırken "Abartıyorsun," diye homurdandı. "Ayrıca o kadar vaktimiz var mı? Uzun sürmüyor mu bunu yapmak?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. Yola geldiğini bildiğimden daha sakindim şimdi. "Hayır, hem de hiç. Benimle tartışana kadar çoktan bitirebilirdik yani."

"Ama..." Kaşlarını çattı. "Okuduğum kitapta çok dikkatli olunması gerektiği yazıyordu, aksi durumda çok ciddi zararlar verebildiği için."

"Tabii, enerjiler uyumlu değilse yani. Çok ters tepebilir. Bir çeşit zehirlenme gibi düşün. Panzehri de yok." Bayan Miriam bize öğretirken

kırk defa tekrarlamıştı buna benzer cümleleri, bu yüzden söylerken bile sesi kulağımda çınlıyordu şimdi.

Rahsan bir süre çatık kaşlarıyla bana baktı, sonra ifadesi yumuşadı. "Bana o kadar güveniyorsun yani?"

"Sen bana güvenmiyor musun?"

"Güveniyorum," diye homurdandı. İnat etmemden pek hoşlanmadığını biliyordum. "Zaten yapmaktan başka seçenek de sunmuyorsun."

"İnan bana, hiçbir sorun çıkmayacak," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Başka bir zaman olsa bu konuda endişelenebilirdim ancak doğal sınırıma ulaşmış olacağım ki kötü gidebilme ihtimali bile gelmiyordu aklıma.

"Tamam, ne yapmamız gerekiyor?"

Elimden geldiği kadar hızlıca kucağından kalktım ve "Gel, geç karşıma," diyerek dizlerimin üstünde yere oturdum. Elbisemin izin verdiği ölçüde tabii. O da ikiletmeden karşıma geçip bağdaş kurarak oturdu. Sormuş olsa da ne yapacağımızı az çok biliyor olmalıydı çünkü meditasyon pozisyonu almıştı.

Önüme gelen saç tutamlarını kulağımın arkasına sıkıştırdım ve derin bir nefes aldım. Heyecanlanmıştım, sonuçta ilk defa böyle bir büyüyü yapacaktım. "Başlamadan önce seni uyarmam gereken bir konu var."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Eğer dudaklarımın pembe olduğu konusunda dalga geçeceksen söyleyeyim, *senin* sürdüğün şey yüzünden ve nasıl görünüyorsam sen de benden pek farklı değilsin."

"Aslında-" Durdum. Bunu söylemeyecektim, böyle bir durumda olduğunu bile o söyleyince fark etmiştim. Sürdüğüm pancarlı renklendirici onun dudaklarına da bulaşmıştı ve aşağı inmeden önce kesinlikle kendimize çeki düzen vermek zorundaydık. Kıkırdadığımı görünce ifadesi yumuşadı, ben de kendimi sakinleşmeye zorlayarak "Bu değildi," dedim. "Sadece bağdan sonra birbirimize karşı daha çok hissedeceğiz bazı şeyleri."

"Neyleri?"

"Mevcut duygularımızı. Ama merak etme, bu durum çok daha geçici bir şey."

Düşündüğü kadar önemli olmadığı kanısına varmış olacak ki yavaşça başını salladı. "Tamam."

Ardından, ona gözlerini kapatmasını ve nefesine odaklanmasını söyledim. Büyüyü yapmak için belli bir odak seviyesinde olmamız gerekiyordu ve meditasyon şarttı. Ancak birkaç gündür zihnimde olup bitenler yüzünden odaklanmakta zorlandım. Sonunda bunu başarabildiğimde, Rahsan çoktan ondan istediğim enerji kalkanını oluşturmuştu kendine; bedeninden birkaç santim yukarıda, belli belirsiz mor bir ışık olarak kaplıyordu etrafını.

Aynısını kendim de yaptığımda ona ellerimi uzattım ve açtığı avuçlarının üzerine bıraktım. Diğer büyüler gibi sözsüzdü bu da, yapmamız gereken tek şey enerji alanlarımızı birbirimize tamamen açtığımızı hissedene kadar beklemek ve devamlı olarak aramızda gözle görülebilen bir bağ olduğunu hayal etmekti.

Bu yüzden sürekli onu kelimelerimle yönlendirdim ve bedenlerimiz arasındaki o mor ve yeşil bağı ikimiz de görene kadar durmadım. Tam kalplerimizin olduğu yerden uzanıyordu o bağ, zaten adı da buradan geliyordu. *Levav*. Kalpler arası.

Ancak bir mucizeye tanık oluyormuşuz gibi aramızdaki bağa baktığımız o birkaç huzurlu saniyenin sonunda, büyüyü bitirdiğimiz için solan ışıkla beraber bedenimdeki değişimi fark ettim. Sonra şokla Rahsan'ın yüzüne baktım. *Kucağına atlamak istiyordum resmen.*

O da benden pek farklı görünmüyordu.

Her şey benim başımın altından çıktığı için kendimi bir şey söylemek zorunda hissederek "Sanırım bunu tutkulu bir andan sonra yapmamalıydık," dedim.

Benim aksime gözlerini sonuna kadar açarak "*Sanırım* mı?" dedi. Neredeyse kükrer gibi konuşmuştu ve ona kızamıyordum çünkü arzusunun bariz kanıtı önümde duruyordu. *Ve bu neden bana bu kadar çekici geliyordu?*

Cevabı bulmak için düşünmeme gerek yoktu. Bağ mevcut hislerimizi *artırıyordu*.

"Meditasyon yaptığımız için endişelenmemize gerek olmadığını düşünmüştüm!" diyerek kendimi savunmaya geçtim hemen. Bir yandan da yüzüme ateş basıyor, kalp atışlarım gittikçe hızlanıyordu. *Gerçekten, nasıl akıl edememiştim bunu?*

Dişlerini sıkmayı bırakarak "Madem buna yapmaya karar verdin, daha dikkatli düşünmeliydin," dedi Rahsan. Şimdi daha sakindi ama kıvranır gibiydi sesi. Ben de ondan farklı değildim, sıktığı yumruklara bakarken bile fena oluyordu içim. "Şimdi nasıl umursayabilirim ki aşağıdakileri? Kim beni ne düşündüklerimi yapmaktan alıkoyabilir?"

Gözlerimi kapatıp titrek bir nefes verdim ve konuşabilmek için tüm irademi kullandım. "*Ben*." Sonra yutkunup bakışlarımı ona kaldırmaya zorladım. "Ben alıkoymak zorundayım. Böyle bir şeyi yapamayacağımızı biliyorsun." Aşağıda Kayven'in önde gelen tüm isimlerinin olmasının yanı sıra, her an yakalanabileceğimiz bir odadaydık ve nasıl hissediyor olursak olalım bunu yapamazdık.

"Biliyorum," dedi o da. "Sana *dokunmuyorum* zaten. Bunun için tüm irademi kullanıyorum ama..." Durdu. "Sana göz ucuyla bakan her erkeği nasıl öldürmeden duracağım, bilmiyorum."

Büyünün etkisinde olmasa böyle bir şeyi söylemezdi, büyünün etkisinde olmasaydım bu sözü bu kadar hoşuma gitmezdi. Ancak biliyordum ki normalde hissettiğimden on, belki yirmi kat daha fazla hissediyordum o an her şeyi. Onun da kıskançlığı ve beni koruma duygusu ele geçiriyordu bedenini. Tıpkı benim de onu korumak istediğim, ona sarılıp asla bırakmamak istediğim gibi.

"Biraz bekleyelim," dedim güçlükle. "Bu durum daha geçici bir şey...Eminim..."

"*Emin* misin?" Acı ve alay karışımı bir ifadeyle güldü. "Nasıl güvenebilirim ki artık sana?"

Kaşlarımı çattım. "Ben de ilk defa bu büyüyü yapıyorum, farkında mısın?"

"Neden yaptık ki zaten? Başımıza bela mı arıyorduk?"

"Böyle olacağını bilmiyorduk," dedim daha kısık, daha suçlu bir sesle.

"Eh, en azından neden görevlerde kullanıldığını anlamış olduk. Adamlar bu büyüyü yaptığında birbirine en fazla saygı ve sorumluluk hissediyordur, bir de bizim halimize bak..."

Haklıydı, ikimiz de daha önce böyle bir durumun içinde olmamıştık ve kontrolümüzü nispeten yitirmiştik. Neyse ki biraz olsun sağduyu hâlâ vardı içimizde. *Biraz olsun*. "Dayanabiliriz," diye karşılık verdim normal çıkarmaya çalıştığım ancak yine de kıvrandığımı belli eden kısık bir ses tonuyla. "Birazdan geçer."

Sertçe yutkundu Rahsan. Kehribar rengi gözleri arzudan kararmıştı. "Hiç sanmıyorum," dedi dizlerinin üzerinde yükselip bana doğru yaklaşırken. "Kendiliğinden geçecek bir şeye benzemiyor."

Şaşkınlık, korku ve arzu karışımı bir duyguyla gözlerimi açtım. "Ne yapıyorsun?"

"Yapmam gerekeni." Bir anda sıcak avucu yanağımı buldu, sonra gözlerini gözlerimden ayırmadan üzerime doğru eğildi. "*Yapmamız* gerekeni."

Dudaklarımızı birleştirdiğinde, her ne kadar dayanmamız gerektiğini söylesem de hislerimin yoğunluğu yüzünden ona karşılık vermekte tereddüt etmedim. Aksine, ihtiyacım olan buymuş gibi omuzlarından tutarak onu iyice kendime çektim. Tek eli belimi öyle sıkı kavrayıp beni bedenine yapıştırdı ki göğüslerimiz birbirine değdiği anda utanç verici bir ses kaçtı

dudaklarımın arasından, duyduğu anda memnuniyetle biraz daha üzerime eğildi.

O an tutkumuzun bir *ağırlığı* vardı sanki, etrafımızdaki havanın her bir zerresinde hissedebiliyordum. Bir an önce üzerindeki ceket ve gömlekten kurtulmak istiyor, her bir dokunuşunu ve dudağının en ufak hareketini müthiş bir hassaslıkla fark ediyordum. Gözlerim kapalıydı ve *dünyam dönüyordu.* İstediğim tek şey o'ydu ve bana normalden daha sert davranması da hiç yardımcı olmuyordu.

Dudakları hızlı ve yıpratıcıydı, beni yemek istiyordu sanki. Boştaki elini de hoyratça vücudumda gezdiriyor, kalçamı sıkarak beni iyice kendisine bastırıyordu. *Dayanamıyordum*. Çok fazla, çok tehlikeli, çok *güzeldi*. Ancak bunun için daha yanlış bir zamanı seçemezdik.

Sonunda nefesim tükendiğinde, omuzlarındaki ellerimi göğsüne indirerek onu ittirdim ve "Bu iyi bir fikir değil," dedim kesik kesik. "Sadece öpüşmek bile bizi tüketiyor."

Nefes alırken göğüslerimiz birbirine çarptı. "Tükendiğini mi hissediyorsun?"

Neden bana böyle bakıyor, neden böyle çekici görünüyor, neden böyle öpüyordu ki?

"Duramayacağımızı söylemeye çalışıyorum!" dedim çileden çıkarak. Onu öyle istiyordum ki bu çıldırtıcıydı, sinirini anlamaya başlamıştım. Kollarından kurtulmaya çalışarak "Bırak, daha fazla öpme beni," dedim.

Sözümü dinlemeyerek bir kere daha sıkıca kendisine bastırdı beni. Gözlerini yüzümde, az önce öptüğü dudaklarımda gezdirdi. "Bırakamam. Bana gerçekten işkence ediyorsun."

Bakışlarımı yoğun bakışlarıyla birleştirdim, konuştuğumda neredeyse yalvarır gibi çıktı sesim. "Bunu telafi edebileceğimizi biliyorsun."

Daha uygun bir zamanda. Daha uygun bir ortamda. Daha uygun bir *kafayla*.

"İnan bunu bilmenin bile faydası olmuyor," diye karşılık verdi. "Aksine, daha da ızdırap veriyor."

Birkaç defa burnundan soludu ve vücudumu sıkmaya devam etti. Sonra aniden tutuşunu gevşetti. Bir nebze olsun sakinleştiğini hissettim. Ancak çıplak boynuma uzun ve tutkulu bir öpücük bırakırken "Bu büyüyü tekrar yapacağız," diye mırıldandı. Duyduklarımın etkisiyle mümkünmüş gibi daha da çok kıvrandım, o ise kokumu aklına kazımak ister gibi içine çekti. "Etrafta kimse olmadığında."

O pozisyonda olmak fiziksel bir acı veriyormuş gibi gözlerimi kapattım ve "Sus," diye çıkıştım. Fayda etmedi. Dudaklarını boynumda gezdirirken "Asıl o zaman göreceksin işkenceyi," dedi. Sonra ufak bir ısırık bıraktı. Acı vermese de iz bıraktığından emindim ve aşağı inmeden önce bununla ilgilenmem gerekecekti.

Aşağı inmek. Aklıma gelen düşünceyle onu bir kere daha omuzlarından tuttum ancak bu sefer çekmek için değil, kendimden uzaklaştırmak için kullandım. Gevşeyen tutuşunun da etkisiyle kollarının arasından adeta sıyrılırken "Bence aynı odada olmamamız en iyisi," dedim nefes nefese. "Ben şimdi gidiyorum, sen de toparlanınca gelirsin."

Karşı çıkmasına, hatta bir şey demesine bile izin vermeden kaçarcasına kapıya doğru ilerledim. Ancak çıkmadan önce son bir kez dönüp bakmak istedim. Kolları hâlâ beni tuttuğu pozisyondaydı ve arkamdan bakmak için başını kapıya doğru çevirmişti. Şaşkın olduğu yüz ifadesinden belliydi.

"Meditasyon yapmak işe yarayabilir," dedim utançla. "Sakinleşmek için yani."

O an kendine geldi ve yüzünü buruşturdu. Çıkmadan önce duyduğum son şey, "Sus, Aviva." diyen sesiydi. Öyle gergindim ki buna gülemedim bile.

Gümbür gümbür atan kalbim ve tekrar onun kolları arasında olmak için kavranan bedenimle öylece aşağıya inmedim elbette, önce kimseye görünmeden odama çıktım ve hızlı adımlarla yürürken iki parmağımı boynumda ısırdığı noktaya yerleştirerek izin geçmesini sağladım. Biraz olsun sakinleştikten, makyajımı tazeledikten ve saçımı başımı düzelttikten

sonra aşağı indiğimde tören başlamak üzereydi. Aria ya da kızlardan birisine yakalanmak istemediğimden doğrudan babamın oturduğu masaya geçtim, birkaç dakika sonra da ceketinin kol düğmelerini düzelterek Rahsan merdivenlerden indi.

Onu görünce hemen bir utanç dalgası yayıldı içime, yüzümün kızardığını hissederken çiçekler ve tüllerle süslü masadaki su bardağıma uzandım ve kaçamak bakışlarla onu izlerken dudaklarıma dayadım. Solomon ve Asaran'ın oturduğu kalabalık masasındaki yerini aldı, sonra da kalabalığın içinde beni aradı. Göz göze geldiğimizde bir kere daha utandım.

Ona hissettiğim çılgınca tutku biraz olsun azalsa da tamamen geçtiğini söyleyemezdim. Üstelik ondan hoşlandığım ilk zamanlardaki gibi kıpır kıpırdı içim, bir bakışına bile inanılmaz büyük tepkiler veriyor ancak bunu yanımda oturan babama ya da masadaki diğer konuklara belli etmemek için elimden geleni yapıyordum.

Bulunduğum ana pek odaklı olduğum söylenemezdi, Matias'ı babasının yanında otururken görsem de Serafina'nın nerede oturduğunu bulamamıştım. Belki de gelin odasında, Isabella'nın yanındaydı. *Benim de mi orada olmam gerekirdi?* Başka bir zaman olsa nedimelik görevimi layıkıyla yerine getireceğimden emindim ancak bugün hangi derdin peşine düşeceğimi şaşırmış vaziyetteydim.

Tereddütle merdivenlere baktığım sırada orkestranın sesi kesildi ve bir an için kalabalık salonun uğultusu kulaklarıma doldu. Ardından, orkestra hareketli bir şarkı çalmaya başladı ve Isabella ile Simon büyük kapıların ardından çıktı. İkisi de gülümsüyordu ve Isabella günlerdir bunun hakkında endişeleniyor olsa da tam bir profesyonel gibi görünüyordu. İki küçük kız çocuğu sepetlerindeki karışık çiçek yapraklarını önlerinden atarken -her çiçek evlilik için başka bir kutsama anlamına geliyordu- buketi tutan eliyle gördüğü insanlara el salladı ve merdivenlerden mihraba kadar serilmiş lacivert halının üzerinde yürüdüler.

Mihrapta onları hem *Kethar*, hem de anne babaları bekliyordu. Aslında Korindel şehrinde evlilik oldukça resmi bir kurumdu ve belediyede gerçekleştirilirdi. Büyücü olmayanlar içinse epey kolaydı; yalnızca nikahtan bir ay önce nikahın yapılacağı ilan edilir, o zamana dek eksik evraklar

tamamlanır ve herhangi bir itiraz yoksa ailelerin huzurunda soyağaçları birleştirilerek arşivlenirdi. Kayven tarihi düşünüldüğünde yeni bir uygulama sayılırdı ve en başta büyücü olmayanlar için öngörülmüştü.

Bu işlemden sonra ise insanlar evliliği kendi aralarında kutlar ve kesinlikle Mar-Elyath Kalesi gibi yerleri kiralamazdı, bu durum sosyeteye özgüydü. Zaten *Kethar* da bu yüzden buradaydı. Sosyete, kendisini sıradan halktan ayırmak için başka yollar arıyor ve aslında toplumun çoğu tanrılara inanmayı bıraksa da bunu dinsel ve kutsal bir tören haline getirmek için *Kethar*'ı çağırıyordu.

Kethar ise Kayven'de din adamına verilen isimdi. Buradaki ilk yılımda, başıma neler geldiğini anlayabilmek için bulabildiğim her şeye saldırmış ve elbette inanılan dinlere dair kitapların başında da sabahlamıştım. Ancak Kayven şehir devletlerinden oluştuğu için bütün halde bir din sistemi bulmak zordu. Geçmişte birçok şehir, tarihsel olayların da etkisiyle farklı tanrılara inanmıştı ve bu sebeple epey kalabalık bir tanrı pantheonu vardı. Tabii Ay tanrıçası ve Güneş tanrısı hemen hemen her şehirde aynı kalmış, yalnızca küçük tanrıların rolleri ve mitolojik hikayelerdeki yerleri değişiklik göstermişti.

Ben de kısa süre sonra hepsinin saçmalık olduğuna kanaat getirmiştim. Zaten Korindel halkı da benden pek farklı değildi, zamanla dindarlık epey azalmıştı ve geçit görevleri hariç dua edeni ya da düzenli olarak tapınağa gideni görmemiştim. Tabii bu durum Korindel için geçerliydi. Daha önce başka hiçbir yere gitmemiştim ancak gelişmiş şehirlerde tanrılara daha az inanılırken gelişmemiş yerlerin daha dindar olduğunu biliyordum.

Korindel'de ise *Kethar* yalnızca sosyete düğünlerini kutsamak için orada bulunuyordu. Geçmişte, yani devlet örgütlenmesinin olmadığı zamanlarda evlilik gerçekten de bu din adamları tarafından gerçekleştiriyordu ancak şimdi yalnızca sembolikti. Yoksa Isabella ve Simon zaten iki gün önce resmi olarak evlenmişti.

Mihraba yaklaştıklarında, süslü seremoni elbisesi içindeki *Kethar* gülümseyerek ellerini yukarı doğru kaldırdı ve önce Güneş ve Ay tanrılarının bu güzel evliliği kutsadığını söyledi, ardından bereket getirecek ufak tanrıların ismini zikretti. Son olarak ailelerinin onayı olup olmadığını

sordu ve onlar da onaylarını çocuklarının başlarının üzerinden bir avuç nar tanesi bırakarak gösterdi. Bu da bereket için yapılan başka bir törendi. Kayven'in daha ilkel olduğu klanlar zamanında çok daha fazla seremoni vardı ancak şimdi geriye yalnızca bu kadarı kalmıştı.

Evlilik töreninin ardından bir sürü çalışan tepsilerle masaların etrafında dolaşarak yemekleri servis ettiğinde, orkestra sakin bir parça çalarken yemeğe başladık. Bakışlarımı birkaç masa ötemde oturan ve etrafındakilerle neşeli bir biçimde konuşan Mahil Ravi'nin üzerinde gezdirerek etten gönülsüz birkaç çatal aldım. Ardından, bu gece karşılaşacağım kişi gerçekten oysa bunu nasıl avantajım haline getirebileceğimi düşünmeye başladım. *Beni de Rahsan'la ya da başka bir şeyle tehdit etmezdi umarım.*

Gerçi ona benim bu dünyaya ait olmadığımı söylese bundan ne çıkarı olurdu ki? *Kimin* ne çıkarı olurdu? Üstelik Rahsan'a bunu söylese bile onu ikna edebilirdim. Sonuçta o yalnızca beni tanımıştı ve dört yıldır buradaydım. Serafina ve Matias'ın anılarında da yalnızca *ben* vardım. Benim kanıtlamam kolaydı, asıl *o* nasıl aksini kanıtlayacaktı?

Benim Aviva olmadığımı nereden anlamıştı ki zaten?

İşte en sonunda hep bu soruya ulaşıyor, ötesine geçemiyordum. Muhtemelen bir açık vermiştim, bunca zaman ve bu kadar az bilgiyle aksi imkansızdı zaten, ancak bunu çözebilmek için her şeye hâkim birisi olması gerekirdi. *Benim gibi ama benden daha iyisi.*

Mahil Ravi'ye baktığımda ise gördüğüm bu değildi. Nasıl *benim gibi* olabilirdi ki? Aniden gözlerini burada açıp burada mı yaşlanmıştı yani? *Belki de bu yüzden hiç evlenmemişti.* Benim aksime nasıl hatırlayacağını öğrenmişti ve başka bir dünyada onu bekleyen sevgilisi varken evlenmemeyi seçmişti. *Bu ihtimal daha önce benim de aklıma gelmemiş miydi?*

Zihnimde sürekli kendimle çatışıyor ve başta inanmadığım şeylere bile bir kılıf uydurup kendimi inandırabiliyordum. *Sonuçta neden olmasındı ki?* Çok yaşlı ve bilge birisiydi, belki de neler olduğunu çoktan çözmüştü, benim de buraya ait olmadığımı anlamıştı ve yalnızca bana yardımcı

olmaya çalışıyordu. *Düşününce, tanıştığımız o gece bana biraz fazla ilgi göstermemiş miydi?* Belki de görür görmez kim olduğumu anlamıştı.

Düşündükçe bunu mantıklı buluyordum ancak diğer yandan, *benim gibi ama benden daha iyi* başka birisi geliyordu aklıma. Gerçek Aviva'dan daha mantıklı, daha olası birisi. *Kitabın yazarı.*

Sonuçta ben bir okurdum ve bildiklerim sınırlıydı. Ancak yazar *her şeyi* bilebilirdi. Yazdığı Aviva gibi olmadığımı, rolümden çıktığımı, Rahsan ile bir hikayem olmadığını...*Peki kendini belli etmek için neden şimdiyi seçmişti?* İlişkimizi tam olarak mezuniyet balosunda göstermiştik ve üzerinden hatırı sayılı bir süre geçmişti. *Beni bu yüzden tehdit mi edecekti?* Gerçi kitabını değiştirmiştim, bunun için tebrik bekleyemezdim.

İşte böylece, aklıma takılan hiçbir soruya tatmin edici bir cevap bulamıyor ve gece yarısını beklemekten başka çarem olmadığını anlıyordum. Üstelik yazarın kim olabileceğini de bulamıyor, gözlerimi kimin üstünde gezdirsem anında *hayır* diyordum. Teorilerimi birleştirip Mahil Ravi'nin yazar olabileceğini düşündüğümde ise gülesim geliyordu. Sonra gençliğinde buraya geldiyse aslında olabileceği gibi fikirlere kapılarak kendimi durdurmak zorunda kalıyordum.

Düşüncelerimden bunalarak masada duran kırmızı şarap kadehime uzandığımda, bir daha Mahil Ravi'ye bakmama kararı alarak bakışlarımı yemek yiyen konukların üzerinde gezdirdim ve Matias'la göz göze geldim. Birbirimize uzaktan gülümsedik.

Ancak daha üzerinden bir saniye bile geçmeden Matias oturduğu sandalyenin üzerinde sarsıldı ve elindeki kadehi üzerine döktü. Hemen etrafındaki masada oturan konuklar ve babası bakışlarını ona çevirdi, ben ise büyüyen gözlerimi doğrudan Rahsan'ın üzerine diktim. Bakışlarımın Matias'ta böyle bir çarpılma etkisi yaratamayacağını biliyordum, *kimin* yaratabileceğini de öyle.

Nitekim tahminimde haklıydım, çoktan asık suratıyla bana bakıyordu ve kaşlarımı çatıp ona *ne yapıyorsun* der gibi baktığımda umursamaz bir şekilde omuz silkmişti. *Resmen saniyeler önce gülümsediği için kıskanıp arkadaşımı çarpmıştı güçleriyle.*

Düşüncelerimin beynimi yiyip bitirmesinden olsa gerek, Levav Bağı'nın etkisi benim için geçmişti ve bu yaptığı hiç hoşuma gitmemişti. *Fakat belli ki onun için geçmemişti.* Gerçi geçtiyse bile bu bahanenin arkasına sığınıp çarpabilirdi.

Peki bunun için kendi de zarar görmemiş miydi? Sonuçta yemin yüzünden birbirlerine verdikleri fiziksel zararı aynı şekilde hissediyorlardı ve...*Kıskançlığı gözünü karartacağı boyutta mıydı yani?*

Bu konuda tartışsak bile kazanamayacağımı bildiğimden onun ters bakışlarına aynı şekilde karşılık vermekle yetindim. Yemek faslının ardından orkestra daha hareketli parçalar çalmaya başladı ve eğlence bahçeye doğru taşındı. En beklemediğim anda da Rahsan yanımda belirerek elini babama uzattı. "İyi akşamlar Bay Malkin."

"İyi akşamlar Bay Zev'iv." Babam bir an için şaşırsa da gülüşünü tekrar dudaklarına yerleştirdi ve etrafımızdakilere -tüccar heyetinin diğer üyelerine- Rahsan'ı gösterdi. Elbette aramızdaki ilişkinin varlığından da hiç bahsetmedi.

Rahsan'ın kendinden en az yirmi yaş büyük adamlarla sohbet etmesini dinlerken heyecanlandım ancak ona kızgın olmam gerektiğinden bunu hiç belli etmedim. Ta ki ismim konuşmanın içinde geçene kadar. "Aslında," dedi Rahsan, tüm kibarlığıyla. "Buraya hem size selam vermek hem de sizin izninizi istemek için geldim. Bayan Malkin, bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Onunkilerle birlikte tüm gözler bana döndüğünde bir an ne yapacağımı bilemedim ancak bana kur yapması gerektiğini hatırlayınca beceriksiz bir gülümseme yerleştirdim dudaklarıma. Ardından, uzattığı avucunun üzerine bıraktım elimi. "Elbette, Bay Zev'iv."

Daha önce birbirimize hiç böyle seslenmemiştik ve tuhaf hissettirse de komik gelmişti. Nihayetinde çevirdiğimiz oyun da öyleydi. *Komik*. Umarım boşuna çabalamıyor ve bizi izleyenlerin gözünü gerçekten boyayabiliyorduk. Gerçi, etrafa şöyle bir baksam şok olmuş Aria ve Eliora'yı görebileceğimi biliyordum.

Ancak diğer dans eden çiftlerin arasındaki yerimizi aldığımızda, bariz bir şekilde izlendiğimizi hissetsem de kimseye bakmadım ve zorlama bir gülümsemeyle "Dans ve *sen*," dedim. Ne kadar şaşırdığım ses tonumdan belliydi. "İlk defa bunun için yalvarmama gerek kalmadı. Bağ bu kadar mı etkiliyor yani duygularını?"

Burnundan kesik bir nefes vererek güldü ancak artık babamın yanındaki kadar keyifli görünmüyordu. "Dans etmek için bu büyüye ihtiyacım yok."

Kaşlarımı kaldırdım. "Emin misin?"

Kehribar rengi gözlerini bir süre yüzümde gezdirdi. "Tamam," dedi en sonunda. "Seninle *yalnızken* dans etmek için bu büyüye ihtiyacım yok."

"Etrafta başkaları varken ne oluyor?" diye sordum. Onunla inatlaşmıyor, yalnızca öğrenmeye çalışıyordum. *Bir de düşüncelerimi dağıtmam gerekiyordu.*

Bir an omuz silkecek gibi oldu, sonra salonun büyük bir kısmının gelin ve damat yerine bizi izlediğini fark ederek kendini durdurdu. "Hoşlanmıyorum."

"Ama gayet iyi dans ediyorsun?"

Tutuşu sıkıydı ve aramızdaki mesafeyi iyi ayarlamıştı. Üstelik ben bazen adımları karıştıracak gibi olsam da onunkiler her daim kusursuzdu, bana da gayet iyi ayak uyduruyordu.

"Ve?" dedi gülerek. "İlla hoşlanmam mı gerekiyor? İnsanları sevmiyorum. Dikkatin üzerimde olmasını da öyle."

"Yani sadece kıskandığın için buradasın?"

"Hayır," Şimdi açık açık eğleniyordu, ben de ona bakarken gülümsemeden duramıyordum. "*Sevgilin* olduğum için buradayım."

"Ve ben de kesinlikle kıskançlığını hafife alıyorum. Büyünün etkisi hâlâ geçmedi mi?"

"Geçti sayılır," dedi. Sonra aniden kaşlarını çattı. "Seninki geçti mi? Kıskanmıyor musun beni?"

Gözlerimi kıstım. "Matias konusunda sana kızacağımı bildiğin için konuyu değiştirmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Aslında düşündükçe kıskanıyordum, sadece buna pek fırsat bulamıyordum. Bu gece ayrı bir yakışıklı görünüyordu ve kızların da ondaki değişimi fark ettiğini biliyordum. Onlar fark etmişse diğerlerinin de ettiğini tahmin etmek zor değildi. Ancak *yanımdaydı* ve dikkatinin yalnızca bende olduğunu hissediyordum, hal böyleyken de şiddetli bir kıskançlık yaşamam zor oluyordu.

Anında yüzündeki gülümsemeyi daha masum bir taneye çevirdi. "Büyünün etkisindeydim."

Ama tabii ki yemedim. "Bunu diyeceğini biliyordum."

"Birbirinize gülümsediğinizde ne yapmamı bekliyordun?"

"Kesinlikle bunu değil," diye karşılık verdim ancak daha fazla uzatmadım. Bu gece onunla tartışmak istemiyordum, daha büyük bir sorun beni beklerken ve zaman hızla geçerken değil.

Ancak o, öne doğru eğilip bana biraz daha yaklaştı ve sanki orkestranın sesinden birbirimizi duyamıyormuşuz gibi kulağıma fısıldadı. "Öyleyse sadece bana gülümse."

Tüylerim diken diken oldu, bir an şaşkınlıkla gözlerimi açtım ve geriye doğru çekildiğinde bakışlarım gülümsemesine takıldı. Söyledikleri hoşuma gitmemiş gibi yapamazdım. "İnsanlar bize bakıyor, biraz daha dikkatli olamaz mıyız?" *Ama oyunbozanlık yapabilirdim.*

Gülümsemesi büyüdü. "Sana olan ilgimi görmelerinde ne sakınca olabilir? Zaten kur yapmamı da bunun için istemedin mi?"

"Evet ama *kur* yapmanı istedim, hakkımızda dedikodu çıkarmanı değil."

Düşündüğüm daha masum bir şeydi, babamın kulağına gidecek ya da aile ismime zarar verecek bir şey değil. Nihayetinde o bir *Zev'iv*'di ve hakkında çıkacak dedikodu onu hiç etkilemezdi.

Umursamaz bir sesle "Ne fark edecek ki?" dedi önce. "Seninle o dedikodu çıksa da çıkmasa da evleneceğim." Ancak bunun ifademi yumuşatmadığını ve sözlerinin kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ettiğinde sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Tamam, dedikodu çıkarabilecek bir şey yapmak yok."

Sonunda. O dedikoduların çıkmaması ve yakalanmamamız çok önemliydi çünkü ailesi şehri yöneten dört aileden birisiydi. Hakkımızdaki çirkin söylentiler etrafta gezinirken Solomon Zev'iv bu evliliğe nasıl rıza gösterebilirdi? Zaten henüz gözüne girmiş bile değildim.

Diğer çiftler gibi yavaşça olduğumuz yerde dönerken "Neden bu kadar endişelisin?" diye sordu Rahsan. Düşüncelerimin yüzüme yansımasından hoşlanmayarak alt dudağımı ısırdım ve serbest bırakırken olabildiğince kaçamak bir cevap vermeye çalıştım. "Öyle miyim?"

"Öylesin. Sürekli Dalgınsın. Bir şeyler düşünüyorsun. Ne düşünüyorsun?"

Kehribar rengi gözlerinin tüm dikkatiyle üzerimde olduğunu fark ettiğimde daha çok gerilmeliydim ancak tuhaf bir şekilde rahatladığımı hissettim onun yerine. Ona her şeyi anlatabilirmişim, sırtımı yaslayabilirmişim gibi geldi. *Oysa en başta bundan korkmamış mıydım?*

Omuzundaki parmaklarımı güç almak istercesine sıktım ve "Geleceği," dedim. Bu hem verebileceğim en dürüst cevaptı hem de yeterince muğlaktı.

İlgiyle kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Ne yapacağıma henüz karar vermiş değilim," diye devam ettim. *Ne olacağı belli değil.* Gülümsemeye çalıştım. "Sen muhtemelen Akademi'ye girdiğin anda mezun olduktan sonra ne yapacağını biliyordun ama ben..."

Aviva'nın ilerlediği rotada ilerleyeceğimi düşünmüştüm. Bu hem güvenliydi hem de gerçekleşmesini istediğim "mutlu son" planı için gerekliydi. Ancak

şimdi tüm parametreler değişmişti, bu gece bu dünyaya ait olmadığımı bilen birisiyle yüzleşecektim ve muhtemelen hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Rahsan "Bunun için bu kadar endişelenmene gerek yok," dedi sakince. "Bunu daha sonra detaylı bir biçimde konuşabiliriz."

Keşke her şey bu kadar basit olsaydı, diye düşündüm içimden. Ancak ona bir şey belli etmemek için hafifçe başımı sallamakla yetindim. Dans bittiğinde ikincisi için kalıp kalmayacağımızı anlamaya çalıştım, o da zihnimden geçenleri okumuş gibi "Sana sadece *kur yapıyorum*," dedi eğlenen bir sesle. "Daha fazlası dedikodulara yol açar."

Gülümsememi bastırmak için uğraşarak elimi elinin üzerine yerleştirdim ve zarifçe beni dans pistinden uzaklaştırmasına izin verdim. "Bir süre babamın yanında olurum," dedi kısık bir sesle. "Oresev ailesini tebrik etmek için beni bekliyor."

Şaşırarak "Simon'ın ailesi mi?" diye sordum. Şaşırdığım düğün gününde damadın ailesini tebrik etmeleri değildi elbette, Solomon Zev'iv'in *bizzat* bunu yapacak olmasıydı. Onların kimseye yakınlık gösterdiğine şahit olmamış ya da bunu duymamıştım.

Ancak beni bir kez daha şaşırtarak "Evet, Oresev ailesiyle aramız her zaman iyi olmuştur," dedi. "Gücümüz ve sahip olduklarımız için bize yaltaklanmayan nadir ailelerden."

"Eskiden onlar da büyücüydü, değil mi?" diyerek başka bir soru yönelttim. Aslında şimdi aristokrat olan ailelerin birçoğu geçmişte büyücüydü. Zaten o da başını aşağı doğru eğerken "Evet, öylelerdi," dedi. "Hâlâ öyle olsalardı oğlu en iyi arkadaşım olurdu muhtemelen."

Kendimi tutamayarak şaşkınlıkla ona döndüm. "Cidden mi? Bunu neden daha önce söylemedin?" Anında heyecanlanmıştım çünkü arkadaşım onun arkadaşıyla evleniyordu ve düğün hakkında defalarca konuşsak da bundan hiç bahsetmemişti.

"Çünkü değil ve Simon Oresev ile tanıdıktan öte değiliz," diye karşılık verdi istifini bozmadan. "Onunla biraz konuşmam gerekecek. Ophir'de tarih

okumuştu, değil mi?"

Telaşla Simon hakkındaki bilgilerimi yokladım ve "Evet," dedim. Beni tekrar babamın yanına bırakmadan önce "Hemen gelirim," diye mırıldandı. Sonra babama tekrar bir baş selamı vererek yanımızdan ayrıldı. Babam ve ben çoktan iki aileyi de tebrik ettiğimiz için olduğum yerde kaldım. Sonra "Peki," dedim kendi kendime, mecburi bir kabullenmişlikle. "Ama geldiğinde tek parça halinde bulamayabilirsin beni." Zira az önce Aria ile göz göze gelmiştim ve birazdan Eliora'yı da peşinden sürükleyeceğine emindim.

Nitekim birkaç dakika bile geçmeden, tam da açık büfenin önünde kristal bir bardaktan su içtiğim sırada "Aviva," diyen sesini duydum ve bardağı bir köşeye bırakırken zorlama bir gülümsemeyle arkama döndüm. "Kızlar!"

"Hiç *kızlar* diye başlama!" dedi Aria. Elleri belindeydi ve azarlama moduna geçmişti. "Neden Rahsan Zev'iv'in sevgilin olduğunu söylemedin? Hem de eline bunca fırsat geçmişken!"

"Ay evet!" dedi Eliora da. Aria kadar şaşkın olduğu belliydi ancak ondan daha neşeliydi. "İnanamadık sizi yan yana görünce! Üstelik çocuk seninleyken *gülümsüyordu*. Rahsan Zev'iv gülümsüyordu! Bu nasıl olabilir? Bu arada...sana bakmaz dediğimde alınmadın, değil mi? Kastettiğim hepimizdik. Sonuçta nereden bilebilirdim ki senin sev-"

"Şş!" diyerek araya girdim ve onları açık büfeden uzaklaştırarak insanların bizi duyamayacağı bir kenara çektim. "Sevgili olduğumuzu söylemek yok! Bana *sadece* kur yapıyor, tamam mı?" Ardından telaşla ekledim. "Bunu kimseye söylemediniz, değil mi?"

"Elbette söylemedik," dedi Aria. "Sen bu kadar ketum davranmışken sağda solda bundan bahsedemezdik, öyle değil mi?"

Sözleri her ne kadar sitem dolu olsa da rahatlayarak "Teşekkür ederim," dedim. "Ve bana kızmakta haklısınız. Ama siz derimi yüzmeden önce kendimi bir açıklasam?"

"Çabuk," dediler aynı anda. Böylece aceleyle onlara da Serafina ve Rahsan'a sıraladığım bahaneleri sıralamaya başladım. Tabii ellerinden aynı kolaylıkla kurtulamadım. Devamlı öğlen yaptığımız konuşmaya atıfta bulunarak *"Bizimle dalga mı geçiyordun yani?"* dediler. Onları ikna edene kadar epey uğraşmam gerekti.

Gerçi Eliora çok daha kolay uyum sağlamıştı bu duruma, benim adıma mutlu olduğu belliydi ve Rahsan'ı da Simon gibi benimsemekte, hatta hakkında şakalar yapmaya başlamakta hiç gecikmemişti. Aria'nın kızgın olma sebebiyse onları aptal yerine koyduğumu düşünmesiydi. Nihayet amacımın bu olmadığını anladığına o da kaşlarını çatmayı bırakarak benim adıma sevindi ve Isabella balayından döndüğünde bu meseleyi onların evde uzun uzun konuşacağımızı söyledi.

Kaderim böyle belirsizken gelecek hakkında planlar yapmam doğru değildi ancak aksini yapamayacağımı bildiğimden mecburen söz verdim. Eliora dayanamayıp nasıl tanıştığımız ya da ne kadar ileri gittiğimiz gibi sorular sormaya başladığında ise arkamdan kurtarıcı bir ses geldi. "Hanımlar, müsaadenizle Aviva'yı biraz ödünç alabilir miyim?"

Ve böylece rahat bir nefes aldım. *Matias*.

Kızlar onu karşılarında görmenin verdiği şaşkınlıkla bir an oldukları yerde kaldı, Matias ise aynı arkadaş canlısı gülümsemeyle onlara bakmaya devam etti. Birkaç dakika sonra, ilk önce toparlanan elbette Aria oldu ve hâlâ aval aval Matias'a bakmakla meşgul olan Eliora'yı kolundan tutarak "Tabii," dedi. "Sonra tekrar yanına uğrarız."

Onlar aceleyle yanımızdan uzaklaşırken vücudumu tamamen Matias'a doğru döndürdüm ve gülümseyerek "Hayatımı kurtardın," dedim.

O da benim gibi gülümserken başını eğdi ve tek elini ensesine atarken sakince karşılık verdi. "Sevindim. Gerçekten yardıma ihtiyacın var gibi görünüyordu."

Kim bilir dışarıdan nasıl köşeye sıkışmış görünüyordum?

Gülümsemem büyürken "İkimiz de birer tatlıyı hak ettik öyleyse," dedim ve peşimden gelmesi için işaret ederek içeriye girip açık büfeye doğru ilerledim. Burası kalabalık bahçeye nazaran daha tenhaydı, hem insanların dikkatini çekmeden konuşabilirdik hem de rahatça tıkınabilirdik. *Evet, böyle anlarda bile benim kadar iştahlı olan insanların varlığını arıyordum etrafta.*

Ayrıca Matias'ı gerçekten özlemiştim. Akademi'den ayrıldığımızdan beri hiç görüşmemiştik ve Serafina ya da Rahsan'dan haberini alıyor olsam da bizzat görüşmekle aynı değildi. Nitekim çilekli kremalı tartlardan birisini elime alıp ona doğru düzgün bakabildiğim ilk anda anda "Seni özlemişim," dedim. *Keşke sarılabilseydim*. Sonra hafifçe kaşlarımı çattım. "Biraz boyun mu uzadı senin?"

Gülerek "Abartma," dedi. Sonra benim aldığım tartlardan birisine uzandı. "Güzel mi?"

O an yarısını ısırmakta olduğum için ağzım doluyken "Muhteşem," dedim. Artık bana nasıl güveniyorsa tamamını ağzına tıktı. Böylece ikimiz de çiğnemeye başladık ve ne kadar harika olduğunu ellerimizi ve mimiklerimizi kullanarak -biraz da abartarak- birbirimize anlatmaya çalıştık.

Lokmamın tamamını yuttuğumda yaşadığımız anın verdiği rahatlamayla bir kere daha güldüm. Matias gerçekten de güvenli bir alan, güvenli bir arkadaştı benim için. Onun yanındayken düşünmeye pek ihtiyaç duymazdım ve sırtımı yaslayabileceğimi bilirdim. En başta okuduğum kitabın bir karakteri olsa da aradan geçen yıllar bunu çabucak değiştirmişti, ona güvenmekte hiç tereddüt etmemiştim.

"Ben de seni özlemişim," dedi o sırada.

Gülümsemem daha iç ısıtıcı bir taneye dönüştü ve "Neler yapıyorsun?" diye sordum. "Görüşemiyoruz hiç."

"Konseyde sıkıntıdan ölmek dışında mı?" diye karşılık verdi. Söylediklerinde ne kadar ciddi olduğu ses tonundan bile belliydi. Onu anlayabiliyordum, Rahsan saatlerce fikirleri ve stratejileri tartışabilirdi

ancak Matias onun gibi değildi. Tam bir eylem insanıydı ve daima konuşmaktansa yapmayı tercih ederdi.

"Evet."

"Antrenman yapıp sıkıntıdan ölmek."

Gülmemi beklediğini yüz ifadesinden anlayarak ona istediğini verdim. O sırada "Gerçi, üzüm bağlarında olmaktan iyidir sanırım," diye devam etti. Anında gülümsemeyi bıraktım. Bugün ailesi hakkında ufak bir komplo dönmüştü ve onun zarar görmeyeceğini ummaktan başka bir çarem yoktu. Yine de -dahil olmamak konusunda Rahsan'a kızsam da- içimin rahat etmediği bir gerçekti.

Neyse ki hiçbir şeyden haberi olmayan Matias "Sen neler yapıyorsun peki?" diyerek konuyu değiştirdi ve sonunda tuttuğum nefesimi verebildim. Ardından, kısaca ona evde yaptıklarımdan ve tüm bu düğün sürecinden bahsettim. En sonunda da konuyu Rahsan'la yaptıkları antrenmanlara getirdim. Rahsan bundan ilk defa bahsettiğinde çok hoşuma gitmişti ve Matias'ın da ne düşündüğünü merak ediyordum.

"İyi oluyordu," dedi sakin bir şekilde. "Gelmesi yani. Bana öyle bakma Viv, toprak büyücüleriyle antrenman yapmaktan sıkılmaya başlamıştım sadece."

Gülerek "Peki," diye karşılık verdim. "Öyle olsun."

Ancak Matias'ın Rahsan'a göre bu fikre daha açık olduğunu düşünmeden edememiştim. Birbirlerini sevmedikleri bir gerçekti fakat ölümcül düşmanlar da değillerdi. Bu yüzden ana düşmanlık sebeplerinin aileleri olması devamlı umutlanmama sebep oluyordu. Üstelik birbirlerini zayıf yönlerini kapatabilecekleri de bir gerçekti, bence cidden arkadaş olabilirlerdi.

"Zev'iv neden artık yanıma uğramıyor bu arada?" diye sordu büfede duran başka bir şeye uzanırken, sanki bu durum hiç umurunda değilmiş gibi. Ancak umursadığını görebiliyordum. "Kaybetmekten yoruldu mu yoksa?"

"Bu aralar meşgul," dedim gülümsemeye çalışarak. *Hem de başta sizden şüphelendiği bir mesele yüzünden.*

Oflamamak için kendimi zor tuttum. *Saklamak zorunda olduğum ne kadar çok şey vardı!* Aralarına girdikçe boğazıma kadar sırlara batmaya başlamıştım. Üstelik bunun yalnızca *başlangıç* olduğunu anlamak da zor değildi.

"Onu anlayabiliyorum," diye homurdandı Matias.

Elimi koluna koyarak "Endişelenmene gerek yok, ben de onu pek görmüyorum," dedim. "Aile meselesi."

Gözlerini devirerek ağzına kırmızı üzümlerden atmaya devam etti, ben de konuyu değiştirmek için bakışlarımı Mar-Elyath Kalesi'nin büyüleyici balo salonunun içinde gezdirdim. Altın rengi varaklı süslemeler, devasa bir avize, cilalı kristal merdivenler ve duvarları kaplayan, pastel tonlardaki manzara resimleri...Hakkını vermek gerekirdi, su klanına ait büyücüler gerçekten zevk sahibiydi.

"Demek aşk yuvanız burası," dedim istemsizce. Sesimle beraber tekrar bana doğru döndü ve anlamadığını fark ederek "Rahsan ve senin yani," diye devam ettim. "Rahsan kabul etmiyor ama çocukluk arkadaşıymışsınız bence."

Doğrulurken alayla güldü. "Kesinlikle arkadaş değildik."

"Ama isteseydiniz olabilirdiniz."

Sesimde herhangi bir ima yoktu ancak alaylı gülümsemesi yumuşarken onun da benim kadar imasız bir cevap vermesini beklemiyordum. "Belki de. Tabii bambaşka koşullarda."

Gerçekten, aileleri düşman olmasaydı nasıl arkadaş olurlardı? Ne kadar güvenirlerdi birbirlerine? Bu tüm kitabı nasıl etkilerdi?

Çok daha ilgi çekici olurdu herhalde.

Yazar neden tüm potansiyelleri harcamıştı ki?

Bu gece karşıma çıkacak kişi oysa tüm bunlardan bahsetmeliydim belki de. *İyice kaşınıp sonumu hazırlamalıydım.*

Gözlerim telaşla balo salonundaki devasa saatin üzerine kaydı. *Yalnızca üç saat kalmıştı.* Hissettiğim gerginlik ve mide bulantısı artarken kafamı dağıtma ihtiyacıyla boğazımı temizledim. Ardından, "Ne yapardınız peki?" diye sordum Matias'a dönerken. "Burada yani?"

Omuz silkerken "Mahil Ravi bizi eğitmeye çalışırdı," dedi. "Uslu durabildiğimiz zamanlarda tabii. Onun dışında... Zev'iv benimle pek konuşmazdı, konuştuğunda da sinirimi bozacak şeyler söylerdi. Aşağılardı." Bezgin bir şekilde nefesini verdi ve bakışlarını kınarcasına gözlerime dikti. "Sevgili olarak seçip karşımıza getirdiğin kişi uyuz birisi Viv."

İstemsizce gülerken "Tahmin edebiliyorum," dedim. "Sevimsiz bir çocuktu muhtemelen." *Sürekli somurtan, konuşmayan, konuştuğunda da aşağılayan bir çocuk.*

O da benim gibi güldü ancak onun gülüşü, burada geçirdikleri zamanı hatırladığı için çok daha bezgindi. "Hem de nasıl."

"Galiba..." diye mırıldandım. "Ben de onunla arkadaş olamazdım. Çocukken tanışsaydım yani."

Bakışları bana dönerken omuz silktim. Bu yalnızca bir tahmindi, Aviva'nın bedeninde uyandığımda on sekiz yaşına basmasına birkaç ay vardı ve Rahsan Zev'iv'le çocukken tanışmamız mümkün değildi. Ancak gerçek Aviva olsaydım ve kitaba dair hiçbir bilgim olmasaydı muhtemelen ona çok daha önyargılı yaklaşırdım. Anlamaya falan da çalışmazdım.

Nitekim "Asla olamazdın," dedi Matias da. "Seni bile canından bezdirirdi."

Ve tam da o sırada arkamızdan Rahsan'ın sesi geldi. "Kimden bahsediyorsunuz?"

İrkilsem de ona doğru dönerken rahat bir şekilde cevap vermeyi seçtim. "Senden."

Kaşlarını kaldırdı. Bakışlarını ikimiz arasında gezdiriyor, ne döndüğünü anlamaya çalışıyordu. "Ben mi seni canından bezdirirdim?"

"Şey, çocukken tanışsaydık yani."

Bana doğru bir adım attı. "Bundan nasıl bu kadar eminsiniz?"

Gerildim ancak sesi ve ifadesi sakindi, belli ki kıskançlık krizi geçirip saçmalamasına sebep olan büyünün etkisi geçmişti. "Bana farklı mı davranırdın yani?" diye karşılık verdim. Aynı anda yanımdaki Matias'ın gözlerini devirdiğini hissettim. Bugün Serafina'yı da bezdirmiştik ancak şikâyet etmeye hakları yoktu, ben de senelerce o ikisini çekmiştim. Üçüncü teker olmanın ne demek olduğunu öğrenmelilerdi.

"Belki," derken dudak büktü Rahsan. Ardından gözlerini Matias'a çevirdi. "Eğer Gorion'un arkadaşı olmazsan."

Kollarını göğsünde kavuşturdu Matias, bugün açık renk bir takım giymişti ve ona çok yakışmıştı. Tabii şu anda kaşlarını çattığı için pek alışık olduğum hali gibi görünmüyordu. "Sen gerçekten kafayı yemişsin," dedi Rahsan'a. "Bugün yemekte neden bana saldırdın?"

"Yok öldürdüm," dedi Rahsan, alayla. "Biraz daha abart istersen?"

"Neyse ne. Neden yaptın?"

Aklına gelmiş gibi birden kaşlarını çattı Rahsan. "Sevgilime gülümsediğin için."

Ve o an utançtan öleceğimi hissettim. *Cidden bunun için kavga etmeyeceklerdi, değil mi?*

Matias hayretle kaşlarını kaldırdı ve "*Bu* mu yani?" dedi. "Bunun için mi çarpıldım?"

"Ya ne olmasını bekliyordun?"

"Sen cidden iyi değilsin Zev'iv. Aviva benim *arkadaşım*."

"Ee? Sevgilime gülümseme."

"Artık şu saçmalığı bitirebilir miyiz?" diyerek araya girdim. Bunalmıştım ve biraz daha bu konuşmaya katlanamayacaktım.

Rahsan bir bana, bir de Matias'a baktı ve yalnız kalma isteği ağır basmış olacak ki "Evet," dedi. "Yürü Gorion. Sevgilin seni bekliyor."

Matias'ın duruşu dikleşti ve gözlerini hızlıca etrafta gezdirdi. "Hani, nerede?"

Elini belime atarak beni kendisine doğru çekti ve "Kuzeye bakan balkonda," diye karşılık verdi alayla. "Şimdi tırmanmaya başla, anca varırsın zaten oraya."

"Rahsan!"

Gülüşümü bastırmaya çalışırken sinirliymiş gibi dirseğimi geçirdim ancak bundan hiç etkilenmedi. Aksine, keyfi daha çok yerine gelmiş gibiydi. Matias bana veda edip yanımızdan ayrıldığı anda bakışlarını bana çevirdi ancak mecburen ondan uzaklaşarak belimdeki dokunuşundan kurtuldum. Bundan hiç memnun olmasa da homurdanmak dışında bir şey yapmadı.

Kendimi "Serafina'nın orada olduğunu nereden biliyorsun?" diye sormaktan alıkoyamadım. Sonra kaşlarımı çattım. "Sırf yanımızdan gitsin diye Matias'ı oraya kadar yollamadın, değil mi?"

Yanımda ancak yeterince yakınımda olmamanın verdiği sinirle "Keşke," diye homurdandı. "Ama onlara mezuniyet balosunda bir kere yardım ettim diye sürekli edeceğimi sanıyorlar herhalde. Cohen yanımdan geçerken söyledi."

Gülerek "Sen ne yaptın peki?" diye sordum. İstemsizce ona biraz daha yaklaşmıştım ve parmaklarımı gömleğinin üzerinde gezdirmemek için zor duruyordum.

"Herkesin içinde *uşağın mıyım* diyemeyeceğim için mecburen hiçbir şey söylemedim. Gorion'u yanında görmeseydim hayatta yapmazdım bu iyiliği

o ikisine."

Şarap kadehlerinden birisine uzanmasını izlerken "Peki neden bu kadar geciktin?" diye sordum. "Hemen geleceğini söylemiştin." Oysa aradan yaklaşık bir saat geçmişti.

Hızlıca bir yudum alıp "Simon Oresev hatırladığımdan daha ilgi çekici birisiymiş," dedi.

Hayretle kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Öyle. Ophir'de araştırmalarını hep Büyük Havrun Faciası üzerine yapmış."

Rahsan'ı dinlemek ve zihnimi olabildiğince gece yarısından uzak tutmak istiyordum ancak salon yine kalabalıklaşmaya başlamıştı. Bu yüzden ona bizim de o balkon gibi bir yere çıkmamız gerektiğini söyleyerek beni üst katta beklemesini istedim ve hızla mutfağa ilerledim. Kızıl-kahve saçları sayesinde Moselle'i bulmam hiç zor olmadı. Hemen düğün pastasından dört dilimi Serafina ve Matias'ın olduğu balkona getirip getiremeyeceğini sordum, "Siz nasıl isterseniz Küçük Hanım," cevabını aldığım gibi de kristal merdivenleri tırmanmaya koyuldum.

Daha koridora adım attığım anda Rahsan karanlık bir köşesinden çıkarak elimi tuttu ve "Neden onların yanında gitmek zorundayız ki?" diye sordu. Bunu çözmüş olmasına hiç şaşırmadım ve parmaklarımı parmaklarının arasından geçirirken "Çünkü arkadaşlarımı da görmek istiyorum," dedim. "Onları özledim. Yüzünü öyle buruşturma, ben senin kadar sık görmüyorum o ikisini."

"İşte bu yüzden görmek istemene de anlam veremiyorum. Görmediğine sevinmen gerekir."

Kıkırdayarak "Rahsan..." dedim. Ardından yol boyu bana Simon'la konuştuklarından bahsetmesine izin verdim. Açıkçası sohbetleri kulağa iki aşırı ilgili insanın takıntılı oldukları konu hakkındaki derin muhabbeti gibi geliyordu ve tarih konusunda pek ilgili olmadığımdan beni o kadar da cezbetmiyordu.

Ancak yine de dinleyebildiğim kadar dinledim ve kuzeye bakan taş balkona ulaştığımızda dışarıya doğru "Biz geliyoruz!" diye seslendim.

"İyi fikir," diye mırıldandı yanımdaki Rahsan. "Onları iş üstünde yakalamak istemezdim."

Gülerek yüzümü buruşturdum ve Serafina'nın "Vivi?" diyen sesini duyana kadar bekledim. Ardından, birbirine kenetlenmiş ellerimiz sayesinde onu peşimde sürükleyerek dışarı adım attım. Balkon kalenin en üst katında yer alıyordu ve burada esen rüzgâr tül şalımı uçuşturuyordu. Matias ve Serafina ise mermer korkulukların bir köşesine yaslanmış halde onlara doğru yaklaşan bizi izliyordu.

O akşam, kalabildiğimiz kadar uzun kaldık o balkonda. Moselle düğün pastalarımızı getirdiğinde Matias ve Serafina'dan büyük bir alkış aldım, Rahsan ise tatlıyla arası olmadığından kendi pastasına dokunmadı. Böylece onunkini Matias ve ben paylaştık. Tabii bu yüzden Rahsan ufak bir tartışma daha çıkardı. Ardından, Matias'a Mahil Ravi ile olan görüşmemizden bahsettim. Konu çabucak gelecek planlarımıza evrildi. Serafina Ophir hakkında Simon ile konuşmuştu ve çok heyecanlıydı, Matias ve Rahsan ise Esren planında hâlâ kararlıydı.

Öyle ki Rahsan, bir ara Serafina ile kurduğu komployu bile unutarak Matias ile konuşmaya dalmış, aklınca onu vazgeçirmeye çalışmıştı. Ben de bedenimi mermer korkuluklara, başımı ise Rahsan'ın koluna yaslayarak pastamın kremasıyla oynamıştım. Başka bir zaman olsa huzurla dolardım. Ancak gece yarısı birisi *bunu* elimden almaya kalksa ellerimi kana bulamaya hazırdım.

❊

Gece yarısına yalnızca birkaç dakika vardı.

Odamdan aceleyle ayrılmadan önce başımı iki yana doğru uzatarak koridorda kimsenin olup olmadığını görmeye çalışmış, ardından hızla pelerinimin başlığını geçirerek merdivenlerden aşağı inmiştim.

Midemde bir kusma isteği vardı ve zihnim karmakarışıktı. Bir tarafım kulenin tepesinde yılan başlı bastonuna sarılmış halde Mahil Ravi'yi görmeyi bekliyordu, diğer tarafım ise bunun hiç görmediğim bir yüz olacağına inanıyordu. Sanki kitabın yazarı gölgelerin arasından çıkacaktı ve bana yaptıklarımın hesabını soracaktı.

Ellerimin titrediğini biliyordum, zaten bu yüzden yumruk yapılmış halde sımsıkı iki tarafımda tutuyordum. *Sakin olmam gerekiyordu.* Planımı tekrar tekrar gözden geçiriyor, olası durumlarda ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum ancak o kadar gergindim ki hiçbirinin sonunu getiremeden bir başkasına atlıyordum.

Nihayet doğu kulesinin kilitli kapısına geldiğimde güçlükle yutkundum ve titreyen parmaklarımı tokmağına uzattım. Etrafta çıt yoktu, bu yüzden yalnızca gümbürdeyen kalbimin sesini duyabiliyordum.

Etraf karanlıktı. Yanan ne bir mum ne de yağ lambası vardı. Ancak karanlık normalde beni tedirgin etse de o an düşündüğüm son şey bile değildi. Hızla tokmağı tuttum ve kendime çektim. *Açıldı*. Oysa bu sabah ne kadar uğraşırsam uğraşayım açamamıştım.

Üstelik sarmal merdivenin duvarındaki meşale de yanıyordu. Yani o notu kim yolladıysa çoktan yukarı çıkmıştı. *Bir de pusu kurmayı düşünmüştüm, değil mi?*

Yapacak pek bir şeyim yoktu gerçi, Rahsan düşündüğümden daha geç gitmişti. Hatta onu gitmesi için *ikna* etmem gerekmişti.

Derin bir nefes alarak merdivenin ilk basamağına adımımı attım, ardından kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için son bir kez etrafa bakarak kapıyı kapattım. Böylece daracık merdivende yalnız kaldım. Sonra da meşaleyi elime alarak basamakları tırmanmaya başladım. Öyle heyecanlıydım ki kusacaktım. Sırf bu gerçekleşmesin diye de kendimi Astronomi kulesinin merdivenlerini çıkıyormuşum gibi düşünmeye zorladım. Pek işe yaramadı.

Ancak yaklaşık on basamak sonra, tozlu merdivenlerdeki belli belirsiz ayak izlerini fark ettim ve olduğum yerde durarak meşaleyi hızla aşağı indirdim.

Sonra pelerinimin eteklerinin tutuşmaması için dikkatlice taze ayak izlerini inceledim. Benimkilerden çok da büyük değillerdi ve ilk başta bir erkeğe ait gibi durmuyor olsa da kesin olarak bir şey söyleyemezdim, izler yeterince belirgin değildi. Üstelik bu bir *yem* de olabilirdi.

Eğer öyleyse, Levav Bağı sayesinde Rahsan beni kurtarana kadar dayanmanın bir yolunu bulabilirdim.

Toz yüzünden hapşırmamak için pelerinimi burnuma doğru bastırarak daracık merdiveni tırmanmaya devam ettim, bir an hiç bitmeyecek gibi geldi. Dermanım kalmasa da kendimi devam etmeye zorladım. Hatta son basamakları sabırsızlıkla çıktım. Nihayet önümde ahşap bir kapı belirdiğinde kalbim kasılarak göğüs kafesimi zorladı.

Bir an ne yapacağımı bilemeyerek orada kaldım. Rahsan ve Matias'ın çocukluğunun bir kısmı burada geçtiğinden, laf arasında bu kulelerin ne için kullandığını sormuş ve *gözcülük* cevabını almıştım. Tabii artık bu amaçla kullanılmıyorlardı. *Muhtemelen kullanılmayan eşyaları istiflemişlerdir,* demişti Rahsan. Yani içeride az çok ne olacağı belliydi. *Ama kim olacağı...*

Korkunun ecele faydası olmadığını bilerek kapıya yaklaştım. İçeriden hiç ses gelmiyordu. *Belki de bu bir tuzaktı.* Geri dönmeliydim, fırsatım varken kaçmalıydım ve aldığım not bir saçmalıktan ibaretmiş gibi davranmalıydım.

Ancak günlerdir kafayı yediğimden en azından kim olduğunu görmeyi kendime borçluydum. Bir kere daha derin bir nefes aldım ve kapıyı çevirdim. Gıcırdayarak açıldı ve gözlerim bulabildiğim her şeyi parçalarcasına incelemeye başladı. Rahsan haklıydı, kule küçüktü ve etrafa kullanılmayan eşyalarla tablolar yığılmıştı. Üzerleri de tozlanmasın diye beyaz çarşaflarla kapatılmıştı.

Önü açık gözetleme penceresinin önünde ise uzun ince bir beden duruyordu ve arkası bana dönüktü. Ancak onu ve kızıl-kahve saçlarını tanımak için yüzünü görmeye ihtiyacım yoktu. Tuttuğum nefesimi verdim ve neredeyse kıvranırcasına ismini söyledim. "*Moselle*?"

Ve o anda yavaşça yüzünü bana doğru çevirdi. İfadesi sakindi, ben gelmeden önce pencereden dışarıyı izleyerek bir şey düşündüğü belliydi. Ben ise gümbür gümbür atan kalbimle ve iyice karışmış zihnimle söyleyecek bir şey arıyordum şimdi. "Bana o notu yollayan *sen* miydin yani?"

Tamamen içeri girip meşaleyi kenardaki mazgalın üzerine bıraktım. Burası yeterince aydınlıktı. Üstelik rahatlamamam gerekirdi ancak *rahatlamıştım*. Moselle yalnızca bir yemse bile en azından büyücü değildi ve onu tek başıma halledebilirdim. Durmadan saklanan birisi var mı görmek için etrafta bakışlarımı gezdiriyor ancak kimseyi göremiyordum. Zaten kulenin tepesi bunun için fazla küçük bir yerdi.

"Başka birisini mi bekliyordun?" diye karşılık verdi.

Hayretle kaşlarımı kaldırdım. Terbiyesiz bir cevap olduğunu söyleyemezdim ancak kesinlikle evimde çalışan o saygılı kızın ağzından çıkabilecek bir şey de değildi.

"Evet," dedim ona bir adım daha yaklaşıp tam karşısında dururken. "Kim için çalışıyorsun?"

Çalışanlarımızın birine para verildiği ihtimali aklıma gelen ilk şeylerdendi sonuçta. Üstelik Moselle birkaç ay önce evimde çalışmaya başlamıştı ve aralarındaki en yenisiydi. İhaneti beni şaşırtmazdı. Ancak o da benim gibi vücudunu tamamen bana doğru çevirdi ve "Kimse için," diye karşılık verdi.

Kaşlarımı çattım. "Buna inanmamı mı bekliyorsun? Kimsin sen? Bana neden öyle bir not gönderdin?"

"Peki sen neden buraya kadar geldin?"

Dayamayarak "Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedim. Ancak o sakinliğini korudu. Bu sakinliğine, odamın içindeki o telaşsız ama becerikli varlığına *alışkındım*. Onu nasıl gözümden kaçırmıştım?

"Öğrenmek istemiyor musun?" diye sordu yavaşça bana doğru bir adım daha atarken. "Sana bu dünyaya ait olmadığını bildiğimi söyledim, sen de

buraya kadar geldin. Öğrenmek istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum!" dedim çileden çıkarak. Her şey çok fazlaydı. Bir an önce bana neler olduğunu anlatmalıydı, bu bir tuzaksa bile artık kötü adam ortaya *çıkmalıydı*, şeytani yüzünü *göstermeliydi*, bana ihanet *etmeliydi*. Sabrım kalmamıştı artık benim!

"Bunu nereden biliyorsun ki sen?" diye devam ettim aceleyle. "Kimsin sen? Bir büyücü olmadığın belli, hiç enerji alanın yok. Ancak sıradan bir hizmetçi olmadığın da ortada. Bu kilitli kuleye nasıl erişimin var? Anahtarlarını mı çaldın yoksa?"

İç çeker gibi nefesini verirken "Sakin ol," dedi.

"Nasıl olabilirim ki?" dedim sesimi yükseltirken. *Burada oyalıyor muydu beni?* Kulenin içinde volta atmamak için zor tutuyordum kendimi.

"Buraya ait olmadığını biliyorum," dedi. "Çünkü ben de senin gibiyim. Sadece ben hatırlıyorum her şeyi."

Gözlerimi büyüttüm. "*Hatırlıyor* musun?" Sonra dayanamayarak ona doğru hızla birkaç adım attım. "Nasıl yaptın bunu? Hem ben nasılım ki?"

Aynı sakinlikle "Nasıl değil, *ne*," dedi. Her zaman bu kadar olgun birisi miydi? Önceden beni hiç sinir etmemiş, hatta onu bunun için sevmiştim ancak sinir olmaya başlamıştım artık!

"Ee?" dedim sabırsızlıkla. "*Neyim* ben?"

"Bir Taşıyıcı Ruh," dedi sanki bu her şeyi açıklayabilirmiş gibi. "Ben de öyleyim. Bu kuleye de girebildim çünkü burası benim *evim*. Ben Neira Elyath'ım."

Bir an gülecek gibi oldum ancak son derece ciddiydi, gülersem bundan hiç hoşlanmayacağı da belliydi. Yine de algılamakta zorlanarak "Neira Elyath mı?" dedim. "Nasıl yani, *Kül ve Yağmur'*daki Neira mısın sen?"

Ancak bir deli bunu onaylayabilirdi.

Ve Moselle yavaşça başını salladı.

⁕

merhabalarrr! nasıl buldunuz bölümü?

oy verip bol bol yorum yapmayı unutmayınız!

ayrıca elbette diğer bölüm çok daha fazla şey öğreneceğiz. (ve daha kısa zamanda gelmesi için çabalayacağım. yani ocak ayı bitmeden diğer bölümü okursunuz muhtemelen.)

çok çok sevgiler,

Sareinn.

31. TAŞIYICI RUH

Kelsey Woods, Erase Me

Moayad Aljabal, Floating in Reverie

❊

En sevdiğim kitabın içinde gözlerimi açtığımda ya da ilk defa bir *malaki*nin yarasa kanatlarını çırparak geçitten çıktığını gördüğümde, *tamam* demiştim zihnimin bir köşesinde, *daha fazla şaşıramam artık.*

Oysa kimse bunun için bir sınır koyamazdı kendine, insanın şaşırabileceklerinin bir sonu olmazdı. Bunun için fazla geçiciydik, fazla ölümlü.

Daha önce hiç duymadığım kelimeler, en beklemediğim kişinin ağzından çıkabiliyordu mesela. *Taşıyıcı Ruh. Neira Elyath.* Ona birkaç soru sormayı başarsam da tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum hâlâ. Algılayamıyordum da. Başım suyun altındaymış gibi kulaklarım uğulduyordu ve acilen kendime gelmem gerekiyordu.

Ne halde olduğumu anlamış gibi "Gel, otur şöyle," dedi Moselle çarşafların örttüğü eski, ahşap bir sandalyeyi ortaya çıkarırken. Hayır, *Neira*. Artık böyle mi seslenmem gerekiyordu ona? Gerçekten *bu hayatımda* okuduğum başka bir kitabın karakteri miydi?

Yerimden kımıldamadığımı ve kafamın son derece karışık olduğunu gördüğünde yüzünden anlayışlı bir ifade geçti. "Tane tane gidelim, önce kendi hikayemi anlatayım sana," dedi. "Böylece sen de boşluklarını doldurabilirsin."

Ancak öylece karşısında dikilmeye devam ettim. Tuhaf bir titreme vardı vücudumda, üzerimdeki pelerine sarınma ihtiyacı duyuyor ve aylardır

evimde yaşayan kıza güvenmekte zorlanıyordum. Emin olmak için biraz daha inceledim onu, enerji alanını görmek için gözlerimi kıstım ancak hiçbir şey yoktu, kesinlikle büyü gücüne sahip değildi. Benim gibi olduğunu iddia ediyordu fakat sıradan bir hizmetçi olarak uyanmıştı. *Biraz daha şanssız olsaydım, onun gibi mi olurdum yani?*

Hoş, sıradan bir hizmetçi olduğu nereden belliydi ki? Aylardır evimdeydi, neden karşıma çıkmak için *şimdiyi* seçmişti?

Aklımdan geçenleri anlamış gibi "Bu bir tuzak değil," dedi aynı sakinlikle. "Kimse için çalışmıyorum ve burada olduğumuzu ikimizden başka bilen yok. Sen ne kadar tehlikeliysen, ben de ancak o kadar tehlikeliyim."

Büyük beyaz çarşafın altından bir ahşap sandalye daha çıkardı ve ikisini birbirine bakacak şekilde yerleştirdi. Tüm bu süre boyunca dikkatle onu izledim. Buraya gelirken sabırsız ve gergindim, onu karşımda gördüğümde de öyle. Ancak aramızdaki sessizlik yalnızca birkaç saniye sürse bile beni biraz olsun kendime getirmiş gibiydi, dikkatli davranmak zorunda olduğumun farkındaydım şimdi. Moselle tehlikeli görünmüyordu fakat tedbirli olmakta fayda vardı, adımlarımı da ona göre atmalıydım.

Beni bir kere daha davet etme gereksinimi duymadan sandalyelerden birisine oturduğunda ela gözlerini üzerime dikti. Ben de aynı şekilde onu inceledim ve tanıştığımız anı hatırlamaya zorladım kendimi; saçlarını, çillerini ve gözlerini. Sakin ama kendinden emin tavrını. O an ya da ondan sonra pek dikkat etmemiştim ona, yalnızca sessizce işini yapmasına izin vermiştim. Becerikli ve ketum olması sebebiyle de zamanla en güvendiğim çalışanlarımızdan birisi haline gelmişti.

Ancak belli ki gözden kaçırdığım çok şey vardı.

Benim için hazırladığı sandalyeye doğru yaklaşırken "Seni ilk gördüğümde saçların daha kızıldı," dedim. Şimdi de kızıl sayılırdı ancak kahverengiye yaklaşmıştı. Öyle ki onu bu saç rengiyle hatırlar hale gelmiştim, bunu nasıl başarmıştı?

"Evet," diyerek beni onayladı. "Yavaş yavaş boyuyordum."

Demek bu yüzden ona dikkatlice bakmadığım sürece fark edememiştim. Günlerdir yakama yapışan dalgınlık da cabasıydı. Tam karşısına otururken kaşlarımı çattım. "Neden?"

Kısa bir an dudaklarını bükerek yüzüme baktı, sonra omuz silkti. "Eskiden saçlarım kahverengiydi."

Kitabı hatırlamak için düşünmeme gerek yoktu, defalarca okumuştum. "*Neira*'ya daha çok benzemek için mi boyuyordun yani?"

Sesimden ona inanmadığım belliydi fakat istifini bozmadı. "Belki. Bir kadının görünüşünü değiştirmesi için illa bir sebebinin mi olması gerekir?"

Bir de bana soruyla mı karşılık veriyordu? Kaşlarımı mümkünmüş gibi daha çok çattım. "Böyle davranarak sana güvenmemi zorlaştırıyorsun." Ayrıca onu *tanımıyordum*, saçlarını yavaş yavaş boyuyor olmasının birçok sebebi olabilirdi. Birinden kaçıyor olabilirdi mesela. *Tamam, şimdi iyice paranoyaklaşıp hikâye yazmaya başlamıştım.* Ama olabilirdi sonuçta*!*

Yüzünden en ufak bir rahatsızlık belirtisi geçmedi, sakinliğini kaybetmedi. Sözde aynı yaştaydık fakat benden çok daha bilgeydi. Onunla konuşurken Mahil Ravi'nin yanında olduğum gibi hissediyordum kendimi; bir yanım delicesine güvenmek istiyordu, diğer yanım ise daima tetikteydi. Ancak ufak bir hayranlık duyduğum da su götürmez bir gerçekti. Ne olursa olsun sarsılmazlardı sanki, kontrolü kaybetmezlerdi.

Onlar gibi olmak isterdim, olana kadar yapabileceğim tek şey ise taklit etmekti. "Gereksiz bir soruydu," dediğinde hafifçe başımı salladım bu yüzden. "Haklısın, vakit kaybediyoruz." Sonra düşündüm. Ona soracağım o kadar çok soru vardı ki nereden başlayacağımı bilmiyordum. Üstelik tane tane gidelim demiş olsa da bunun için fazla sabırsız hissediyordum. Bunca zaman bir kurtarıcının gelip bana cevapları vermesini beklememiştim ve şimdi karşısında olduğuma, böyle bir konuşmayı yaptığımıza hâlâ inanamıyordum. Sadece sabırlı olmam gerektiğini biliyordum. *Bu epey zor olsa da.*

"Bana o notu neden yolladın?"

Bakışlarını benimkilerden ayırmadı. Ela gözleri dikkatliydi. "Başına neler geldiğini öğrenmen için."

"Sadece *bu* mu yani?" diye karşılık verdim. Sesim istemsizce küçümseyici çıkmıştı. Rahatlamam gerekirdi ancak daha çok diken üstündeydim şimdi. Oysa buna inanmayı nasıl da isterdim. *Kimse için çalışmak yok, oyun çevirmek yok. Sadece iyiliğim için.*

"Haince bir tuzak kurmadığım için özür dilerim," dedi iç çeker gibi. Yüz hatları sadeydi, bunu onu ilk gördüğümde de düşünmüştüm ancak güzel bir kızdı. Dikkatli bakmaya devam ettikçe daha da güzel geliyordu hatta. "Bu yapılamayacak kadar büyük bir iyilik mi? Sen de aynı şeyi başkası için yapmaz mıydın? Birisi aniden burada uyansa, cevapları asla bulamayacağı kitaplarda arasa ve hep tedirgin dolaşsa...Bile bile böyle yaşamaya devam etmesini mi izlerdin?"

Hayır, izlemezdim. Üstelik bu cevabımın şifacı olmamla çok az ilgilisi vardı. Nasıl bir işkence olduğunu çok iyi biliyordum ve yerleri değişmiş olsak ben de onun karşısına çıkardım. *Ancak bu şekilde değil.*

"Günlerce aynı evin içindeydik," dedim kaşlarımı çatarak. "O notu gönderdin ve ne kadar gerildiğimi *gördün*. Buna rağmen bekledin, oysa burnumun dibindeymişsin. Neden-"

Farkında olmadan suçlayıcı konuşmaya başlamıştım, üzerimde birkaç günün gerginliği vardı ve istesem de yeterince sakin ya da sabırlı olamıyordum. Nitekim o da araya girerek "Çünkü sana güvenip güvenemeyeceğimi görmem gerekiyordu," dedi. "Bu yüzden işçilerin geldiği ve evin kalabalık olduğu bir zaman dilimini seçtim. Daha doğrusu bu fırsatı *kullandım*. Kim olduğumu hemen anlamaman ve kriz anında nasıl davrandığını görmem gerekiyordu."

"Yani beni sınadın."

Rahat bir tavırla geriye doğru yaslandı. "Bir nevi."

Bir an hissettiğim kızgınlık yüzünden *gördüklerinden memnun kaldın mı bari?* diye soracak oldum. Sonra kendimi durdurdum. Ben de *bu fırsatı*

kullanmalıydım. Onu sınamalı, ona güvenip güvenemeyeceğimi görmeliydim. Aynı durumdaydık bakıldığında, bana güvenmemesi anlaşılabilirdi. Ben de ona güvenmiyordum ki.

"Anlatırken seçtiğin kelimeler çok spesifikti," dedim bakışlarımı yüzüne dikerek. "Cevapları kitaplarda aradığımı ve bulamadığımı biliyor musun yoksa yalnızca şanslı bir tahmin miydi?"

Yüzünden neredeyse bir takdir ifadesi geçti. Bu meseleyi öyle kolay bırakmayacağımı ve en ufak şeyi bile soracağımı anlamıştı. "Sayılır," dedi bakışlarıma aynı şekilde karşılık verirken. "Daha çok noktaları birleştirdim. Hizmetçiler konuşur, en çok da işverenleri hakkında. Eve ilk geldiğimde bana çevreyi ve babanla olan resimlerini gösterdiler. Sonra da senin hakkında bir sürü şey söylediler. Öyle kötü bakma, dedikodunu yapmadılar. Söylediklerinin çoğu güzel şeylerdi."

Kalbim sıkışırken "Ama?" dedim, devamında bir tane olduğunu hissederek.

"Ama Akademi'ye gitmeden birkaç ay önce tuhaf davrandığından da bahsettiler. Tavırların değişmiş ve merdivenlerden düştüğün ufak bir kaza geçirmişsin. Sonra da yaz boyu kendini kütüphaneye kapatmışsın. İlk başta şifacı olmak istemediğini düşünmüşler ama gayet iyi idare etmişsin."

Hakkımda bunları düşünüyorlardı demek. Şüphelendirdiğimi elbette biliyordum, buradaki ilk birkaç ayım hiç kolay geçmemişti ve hafıza kaybı geçirdiğimi düşündürtecek bir kaza planladığımı dahi bilmesi biraz utanmama sebep olmuştu. Oysa utanmamalıydım, hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapmıştım.

Kaşlarımı çatarak "*Taşıyıcı Ruh* olduğumu bu şekilde mi anladın yani?" dedim. Sesim şüphe doluydu ve yabancı kelime ağzımda tuhaf bir tat bırakmıştı.

Beni şaşırtarak "Bunu kesin bir şekilde anlamanın yolu yok," dedi. "Yalnızca his ya da içgüdü. Bana ne zaman senin de bir Taşıyıcı Ruh olduğundan *emin olduğumu* sorsan, o nota verdiğin tepkiden sonra olduğunu söylerim. Kâğıdı buruşturup atsaydın gözüm yine üzerinde olurdu ama bir süre daha karşına çıkmazdım."

"Ama..." diye mırıldandım. "Bu yine de mantıksız. Sen benim ne olduğumu anlayabildiysen, benim de senin ne olduğunu anlayabilmem gerekmez miydi?"

Hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Nasıl anlayacağını biliyor muydun ki? Ya da nerede arayacağını?"

Duraksadım. Haklıydı, bilmiyordum. Bunca zaman yalnız olduğumu düşünmüştüm çünkü aksine inanabileceğim hiçbir şey yaşamamıştım. En azından zamanla bir kurban olduğuma inanmayı bırakmıştım. "Sen..." dedim temkinli bir sesle. "Beni aramış mıydın?"

"Elbette. Korindel'e senin için geldim."

Evimde tesadüfen çalışmaya başlamamıştı yani. Yutkundum. Karşısında olabildiğince sert ve sağlam görünmeye çalıştım. Söylediklerini olduğu gibi kabul etmeyecek ama önce öğrenebildiğim ne varsa öğrenecektim. "Öncesinde ne yapıyordun?"

"Yine hizmetçiydim. Ellerimin halini görmüyor musun? Kaba ve nasırlı, çamaşır yıkadığım için de sürekli kuruyorlar. Başka bir şey olmam mümkün mü zaten?"

Bakışlarım istemsizce kucağındaki ellerine kaydı. Yalan söylüyorsa bile bundan önce de iş yapmak zorunda olduğu belliydi, bu izler kesinlikle birkaç aylık değildi. Onu incelediğimi fark ettiğinde parmaklarını saklamak ister gibi avuçlarına kapattı ve "Neden benim hakkımda sorular soruyorsun?" diye sordu. Muhtemelen tahmin ettiği gibi davranmıyordum.

Gözlerimi tekrar gözlerine çıkardım ve "Önce sana güvenip güvenemeyeceğimi görmem gerekiyor," dedim onu taklit edercesine.

İfadesi değişmedi. "İnan bana anlatacaklarımın benim için faydası yok."

"Ama bunu bilemem, değil mi?"

Beni manipüle etmeyeceğinin ya da sözlerine koşulsuz güvenebileceğimin ne garantisi vardı ki? Karşımda duran Serafina ya da Matias olsa bile ufak

bir şüphe duyardım içimde. Kaldı ki haftalardır aynı çatı altında yaşıyordu benimle.

Başını hafifçe sallayarak "Haklısın," dedi. Sonra sanki ona güvenmemi sağlayacak bir yol arıyormuş gibi bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Ama senin gibi başkaları olduğunu bilseydin eğer, bana çekildiğini fark ederdin."

Şaşırdım ancak bunu olabildiğince yüzüme yansıtmamaya çalıştım. "Nasıl yani?"

"Beni ilk gördüğünde," dedi ellerini birleştirip öne doğru eğilirken. "Yanıma gelip konuştun, bana sorular sordun-"

"Bu neyi kanıtlar ki?" diyerek araya girdim. "O gün yalnızca seninle tanışmak istedim. Evde yeni bir çalışandın ve kibar olmaya çalışıyordum!"

Hafifçe gülümserken "Emin misin?" dedi. O halini birine benzettim ve bu dikkatimi dağıttı. "Bence bir daha düşün. İstesen de beni görmezden gelemezdin."

Duraksadım. "O gün gerçekten-"

"Biliyorum, kibar olmaya çalışıyordun ancak öyle olmasaydın bile benimle tanışırdın. Açıklaması güç bir şey, ister istemez çekiliyoruz birbirimize."

"Ve bunu kanıtlamanın bir yolu yok," diye karşılık verdim *aman ne ikna edici* der gibi.

Tavrım onun için şaşırtıcı olsa gerek, bir kere daha kaşlarını kaldırdı. Ancak "Doğru," diyerek beni onaylamaktan da geri durmadı. "Benimle konuştuğunda şaşırmıştım. Çoktan bir şeylerin farkında olduğunu, daha bilinçli olduğunu zannetmiştim. Değildin."

Değildim. Buradaki zamanımın tamamını karanlıkta geçirmiştim ancak şimdi o zamanları hatırlayıp kendime acıyacak da değildim. "Baktın, bunu anladın ve öylece karşıma çıkmaya mı karar verdin yani?" dedim belli belirsiz bir sinirle. O günü daha iyi hatırlamaya zorladım kendimi, onunla konuştuğum için yadırgayan bakışlarını gözümün önüne getirdim. Evin kızı

onunla konuştuğu için değil, *aradığı kız* onunla konuştuğu için o kadar şaşırmıştı demek.

Yüzü ciddileşti ve hafifçe kaşlarını çattı. Ardından, "Hiçbir şeyi *öylece* yapmam," dedi sanki ona hakaret etmişim gibi. "Oldukça planlı birisiyimdir."

Eğer iddia ettiği gibi Neira'ysa -ki birisinin bunu iddia etmekte ne gibi bir çıkarı olduğunu hâlâ anlayabilmiş değildim- sözlerine inanırdım. Aylardır evimde çalışıyor olmasına rağmen Moselle'i pek tanımıyordum, ancak defalarca *Kül ve Yağmur*'u okumuş birisi olarak Neira'yı tanıyordum. Onun stratejik zekasına ve planlarına güveniyordum. *Karşımdaki kız önceki hayatında bir klanı yönetiyordu.* Şimdi ise benim için banyoyu hazırlıyordu. *Buna nasıl dayanıyordu? Neden dayanıyordu?*

Kafamda daha çok soru işaretiyle ona baktığımda "Karşına çıkmak için de Akademi'den mezun olmanı bekledim," dedi az önceki soruma cevap olarak. Oysa dikkatim çoktan dağılmıştı, cevabıyla birlikte de odağım bir kere daha kaymıştı.

"Neden?" diye sordum kaşlarımı çatarak. *Ne planlıyor olabilirdi ki?*

Kitapta Aviva Malkin silik bir karakterdi, mezun olduktan sonra da pek bir işe yaradığı söylenemezdi. Oysa *ben*, Rahsan ve diğerleri arasında bir köprüydüm şimdi. Mahil Ravi'nin himayesi altına aldığı kişiydim. *Bir de Moselle'in piyonu mu olacaktım yani?*

Kaşlarımı çatmış olmama rağmen "Bunun sebebini sonra açıklayacağım," dedi sakince. "Söz veriyorum, sırası gelecek."

Sessiz kalarak bu konunun *şimdilik* kapanmasına izin verdim. Haince planlar yapmadığını söyleyerek dikkatimi dağıtmaya ve ona güvenmemi sağlamaya çalışıyor olabilirdi fakat temkinli davranmaya devam edecektim. Üstelik böyle şeylerle yeterince vakit kaybetmiştim, neler olduğunu hâlâ çözebilmiş değildim.

Midem beklentiyle kasılırken "Benim kim olduğumu biliyor musun peki?" diye sordum. "Yani, gerçek beni?"

Kendisinin Neira olduğunu biliyor- hayır, *iddia edebiliyordu* sonuçta. Ancak beni hayal kırıklığına uğratarak hafifçe başını salladı. "Hayır, bunu yalnızca sen bilebilirsin."

Kendime engel olamayıp öne doğru atıldım. "Nasıl?" *Bunu bilmeye ihtiyacım vardı.* Onun da gözlerimdeki çaresizliği görebildiğinden emindim ancak temkinli bakışlarla yüzümü inceledikten sonra "Söyleyeceğim," dedi. Eski pozisyonuma dönerken kaşlarımı çattım. "Ne zaman? Bana öğrenmek isteyip istemediğimi sordun ama cevap bile vermiyorsun."

"Çünkü her şey birbirleriyle bağlantılı. *Taşıyıcı Ruh* olmanın ne demek olduğunu bile bilmeden nasıl hatırlamayı öğrenebilirsin ki?"

Tamam, haklı olabilirdi. Söyleyecekleri saçmalıktan ibaretse bile elimdeki tek şeydi, yıllardır başka hiçbir şey öğrenememiş ve bir adım yol ilerleyememiştim. Öğrenmek istiyorsam da nasıl anlatacağı konusunda ona güvenmeliydim. *Sanırım.* Yine de bu soruyu sormadan hikayesini dinlemeye başlayamazdım. "Peki sen..." dedim ve duraksadım. Tavrımın değiştiğini fark etmişti ve ilgili bakışları üzerimdeydi. Kulağa biraz aptalca gelecek olsa da devam ettim, kestirme bir yol bulmuş olabilirdim. "Sen kitabın *yazarı* mısın?"

Sorum bir süre aramızdaki ufak boşlukta asılı kaldı. Moselle'in gözlerinden bir şeyleri düşündüğünü, bir şeyleri ölçüp biçtiğini anladım. "Bir kitabın yazarıyım," dedi en sonunda. "Ancak senin bildiğin kitabın değil."

Midemin kasıldığını hissettim. Kelimeler orada, zihnimdeydi fakat birleştirmeye cesaretim yoktu hiç. Yine de istemsizce döküldüler dilimden. "*Taşıyıcı Ruh* olmak ve yazarlık ilişkili mi?"

Hafifçe güldü. Yine takdir ettiğini hissettim. "Öyle."

Midem bir kere daha şiddetle bulanmaya ve kulaklarım çınlamaya başladı. Bu durumda, bu kitabın yazarı *ben* miydim yani? *Hayır, bununla yüzleşmeye hazır değildim şimdi.* Bu yüzden konuştuğu anda bakışlarımı tekrar yüzüne çıkardım ve can simidimmiş gibi sözlerine sarıldım. Bakışları üzerimdeydi. "Buraya gelirken yazar olduğumu mu düşünmüştün?"

"Yani," dedim güçlükle. "Tahminlerimin arasındaydı." Şimdi ne kadar gülünç geliyordu halbuki. Kaderimden kaçamadığım gibi *kendimden* de mi kaçamıyordum belli ki.

İçten içe ufak bir kriz geçirsem de Moselle karşımda hâlâ sakindi ve düşünme şeklimi çözmeye çalıştığı belliydi. "Doğru olmasa da iyi bir tahmin," dedi. "Sana yazanın ben olduğum hiç aklına gelmiş miydi?"

Yutkundum. Ardından, "Gelmemişti," diye karşılık verdim aynı güçlükle. Nefesim sıkışıyordu ve sanırım biraz su içmeye ihtiyacım vardı. Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak devam ettim. "Yani, yazın çirkin olsa da yazdıkların dikkat çekiciydi ve eğitimli birisi olduğunu düşünmüştüm."

"Ki öyleyim. Yani, *öyleydim*."

Yüzündeki ifade bulutlandı ve bir an için kucağıma bakarak daldı. Daha iyi bir halde olsam, onun klanın en güçlü *reveka*larından birisiyken hizmetçiliğe uzanan hayat hikayesine dertlenebilirdim ancak düşüncelerim yüzünden başım dönüyor ve kendimi kusacak gibi hissediyordum.

Ben? Kitabın yazarı ben miydim yani? Eleştirdiğim, hor gördüğüm bu kitabın yazarı? Rahsan'a yeterince ilgi göstermemekle, onu sevmemekle suçladığım kişi miydim? Onu bir kenara *ben* mi atmıştım yani? Esas kötü *ben* miydim?

Kusacağımdan korkarak elimi dudaklarıma götürdüğümde endişeyle "Aviva?" dedi ve sesi ilk defa herhangi bir duygu belirtisi gösterdi. Ardından bana doğru uzandı. Bakışlarımı yerden alıp ona doğru çıkardım. Yüzleşmek için hazır olmasam da bunu duymaya ihtiyacım vardı. "Bu kitabın yazarı ben miyim?"

Bakışları büyüdü. "İyi değilsin. Gel-"

Araya girdim. Sesim hem öfkeli hem de aceleciydi. *"Ben miyim?"*

İki kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı. "Bunun hiçbir önemi yok inan ki. Şimdi kafanı karıştırma, yavaş yavaş öğrenmen daha iyi."

O an için karşımdaki kötü bir sürpriz değil de bilip güvendiğim Moselle'di sanki. Beni düşünüyor ve iyi olmamı sağlamaya çalışıyordu. Kendimi istemsizce kollarının arasına koyuverdim, biraz olsun rahatlamaya öyle ihtiyacım vardı ki. "Elimde değil," dedim ellerini sırtıma koyduğu anda, gözlerimi kapatarak. "Kendi zihnim beni öldürmeye çalışıyor sanki. Öyle çok şey düşünüyorum ki."

O anda bile anılar zihnime üşüşüyor, Rahsan'a ne zaman haksızlık yapıldığını düşünsem ya da ona biraz daha âşık olsam gösterdiğim *suçlunun* benden başkası olmadığını fark ediyordum. *Bunca zaman kendime kızmış ama farkına bile varmamıştım.*

Ellerimi onun sırtına koyup güç almak istercesine parmaklarımı batırdım ve ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir süre öyle kalmama izin verdi, sonra "Aşağı inmek ister misin?" diye sordu yavaşça benden ayrılırken. "Mutfakta sana çay ya da seni rahatlatacak başka bir şey hazırlayabilirim." Gözlerimi açtım ve bunlar duyduğum en tuhaf şeylermiş gibi yüzüne baktım. "Bana öyle bakma," dedi hemen. "Hâlâ senin hizmetçinim."

"Ve yaşamış en güçlü *revek*alardan birisi olduğunu iddia ediyorsun."

Ters bir şey söylemiş olsam da ufak bir hayretle yüzüme baktı. "Sen de bunu inkâr etmiyorsun."

Yavaşça kollarımı ondan uzaklaştırdım ve bakışlarımı kaçırarak tekrar sandalyeme oturdum. "Ama bu kabul ettiğim anlamına da gelmiyor. Sadece kendimi dinlemek zorunda hissediyorum, bunu hem sana hem de kendime borçluyum."

Ağlamayacaktım. O karşımda bu kadar güçlü dururken değil. Hem artık küçük bir kız da değildim ki, öğreneceğim her şeye göğüs gerebilirdim. *Yazarsam bile ne olmuştu yani? Yazdığım kitabın içinde uyanmaktan daha mı tuhaf bir şeydi?*

"Daha önce bunu düşünmüştüm, biliyor musun?" dedim karşıma tekrar oturduğu sırada. Boğuluyor gibi hissediyor ancak yine de konuşmaya devam ediyordum. "Birine anlatmayı yani. Her şeyi, olabildiğince çıplak bir

şekilde. Uyuyamadığım gecelerde bunu düşünürdüm. Serafina'yı ya da Matias'ı karşıma alsam, bana yardım etmelerinin bir yolunu bulsam..." Ona bakmıyor ve güç almak ister gibi pelerinimin altında dizlerimi sıkıyordum. "Bazen zamanımı boşa harcıyormuşum gibi gelirdi çünkü. Ama bunu hiçbir zaman yapmadım." Bakışlarımı tekrar yüzüne çıkardım ve dikkatle beni izleyen gözleriyle karşılaştım. "Çünkü zihnimde onları kendime inandırmayı hiç başaramadım. Hep deli olarak gördüler beni." Yutkundum. "Kendim hep bunun için korkmuşken, seni deli olarak yaftalayıp kolaya kaçamam şimdi. Bu sana inandığım anlamına gelmiyor. Ama kararımı vermeden önce dinlemek istiyorum."

Dakikalar önce ona Neira olup olmadığını sorduğumda, başını salladığı için deli olduğunu düşünmüştüm ancak bu anın heyecanı yüzündendi. Şimdi bir nebze olsun sakindim fakat ironik bir şekilde, aklımı kaçırmanın da eşiğinde hissediyordum kendimi. Belki de böyle hissetmem normaldi. *Üstelik yıllar önce hissettiğim deliliğin yanında bu neydi ki?* Yazarın ben olduğumu söylememişti ancak muhtemelen *bendim*. Öyleysem de bununla yaşamayı öğrenmeliydim.

"Aferin," derken hafifçe başını salladı Moselle. Sesi yine sakindi. "Doğrusunu yapıyorsun."

Ellerim hâlâ diz kapaklarımın üstünde ona baktım birkaç saniye boyunca. Yine dalmıştı ve hikayesine nereden başlayacağını bulmaya çalıştığı aşikârdı. "Dediğim gibi, adım Neira Elyath'tı," dedi en sonunda. "Burada doğdum. Bu kalede." Bakışlarımızı buluştururken "Tek nedenim sana güvenip güvenmeyeceğimi görmek değildi," diye devam etti. "Sana kim olduğumu *evimde* söylemek istedim. Ancak şimdi bunun o kadar da iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Anılar her yerde ve görmek acı veriyor."

İçimi tuhaf bir his kaplarken hafifçe kaşlarımı çattım. Dinlemek benim için zordu ancak onun için de *anlatmanın* zor olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Belki de her şeyi hatırladığımda ben de öyle kolay bahsedemeyecektim.

Kendim de pek iyi bir durumda olmasam da içimdeki yardım etme isteğini bastıramadım ve başka şeylerden bahsetmek ikimize de iyi gelir umuduyla "Demek Mar-Elyath Kalesi senin evindi," dedim. "İsminin bir aileden geldiği hiç aklıma gelmemişti."

Söylediklerim işe yaradı. Rahat bir nefes alırken "Bir aileden değil," dedi. "İki aileden. Marlar ve Elyathlar. Benim yaşadığım zaman klanlar döneminin sonuydu, artık bölünmeler başlamıştı. Mevcut düzeni korumak için de başka ailelerle ittifak kurmamız şarttı."

Aklıma ister istemez *Kül ve Yağmur* geldi. "Yani bu sebeple nişanlanman gerçekti?"

Bir an ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bana baktı. Bakışlarından bu sorunun da sırasının geleceğini anladım. Nitekim "Hemen hemen," diyerek kaçamak bir cevap verdi. Ardından, bakışlarını odanın içinde gezdirmeye başladı. Ben de onun gibi etrafımızdaki çarşafla örtülü eşya yığınlarına baktım ve elimde olmadan "Kale nasıl Ravilerin eline geçti?" diye sordum.

Bu sorum burnundan nefes vererek gülmesine sebep oldu. "Biliyor musun, aynı şeyi ben de merak ettim ve burada çalışanlardan ne öğrenebilirsem öğrenmeye çalıştım."

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Ve?"

Yavaşça başını çevirerek gözlerini benimkilerle buluşturdu o da. "Resmi kayıtlara bakmadan bir şey söylemek zor ama miras gibi görünüyor."

Gözlerimi büyüttüm. "Yani...Mahil Ravi senin büyük büyük büyük büyük büyük-"

İzin verse biraz daha devam edeceğimi anlayarak araya girdi. "Hayır. Benim torunum değil, benim çocuğum olmadı. Ama kale ona miras kaldıysa...Evet, bir şekilde akrabam olmalı."

O an bu konuştuklarımız hariç her şeyi unuttum. Mide bulantımı bile unuttum. "Umarım o pislik ağabeyinin soyundan falan değildir," dedim istemsizce. Sonra söylediğim şeyin absürtlüğünü ve içinde bulunduğum durumu hatırlayarak donakaldım. İşte *bu* tepkim onu güldürdü. "Kitabı gerçekten okumuşsun."

Mide bulantım geri dönse de "Defalarca," diyerek onu onayladım. "Gerçekten o kadar pislik miydi?"

Kendinin de bir yazar olduğunu düşünme. Kendinin de bir yazar olduğunu düşünme. Kendinin de bir yazar olduğunu düşünme. Gözlerimi kapatma isteğiyle savaştım ancak zehirli düşüncelerin zihnime yayılmasına engel olamadım. *Ya benim yazdıklarım da kendi hayatımdan ibaretse?*

Gülümsemesi yavaşça solarken "Daha bile beterdi," dedi. Sonra iç çekti. "Aşağı inebilir miyiz? Göle?"

Düşüncelerimle kendime işkence yapmayı bıraktım. "O nereden çıktı şimdi?"

"Bunaldım. Sen bunalmadın mı?" Bir kere daha bakışlarını daire şeklindeki kulenin içinde gezdirdi. "Burası hatırladığımdan daha küçükmüş, üstüme üstüme geliyor sanki."

Başka bir zaman olsa ona hak verir, hatta bu teklifi *ben* yapardım. Kulenin içi gerçekten küçüktü ve etrafa yığılmış eşyalar yüzünden daha da küçük görünüyordu, ufacık bir alanda oturuyorduk. Ancak teklifine öylece atlayamazdım. Kaşlarımı çatarken "Dışarıda beni bir tuzağın beklemediğini nereden bileceğim?" dedim. *Gerçi, beni kapının hemen dışında ya da merdivenlerin sonunda bir tuzağın beklemediğini de bilemezdim ki.*

Şu aşamada bile bunu sorgulamamı beklemiyor olacak ki "Hep böyle paranoyak mıydın sen?" diye karşılık verdi. O da benim gibi kaşlarını çatmıştı.

Omuzlarımı dikleştirdim ve suratıma ciddi bir ifade yerleştirdim. "Tedbirli olmaya çalışıyorum." *Hata yapmamaya.*

"*Evinde* çalışıyorum," dedi epey ikna edici bir ses tonuyla. "Seni öldürmek isteseydim bunun bin bir türlü yolunu bulabilirdim."

Haklı olduğunu düşünebilirdim ancak *asla* plansız hareket etmediğini kendi ağzıyla söylemişti, *çok* sabırlı olmadığını ve bunun uzun sürecek bir planın ilk aşaması olmadığını nereden bilebilirdim ki? Yumuşayan kaşlarımı tekrar çattım. "Öldürmekten daha kötü şeyler de yapabilirsin."

Sözlerim aramızdaki boşlukta asılı kalırken bana baktı. *Gerçekten* baktı ama, Aviva'ya değil de *bana*. Ben de istemsizce kıpırdandım yerimde. Huzursuzdum çünkü ben de *kendime* bakıyordum sanki. *Hep böyle paranoyak mıydın sen?*

Belki de öyleydim. Aviva olarak Serafina ve Matias'a hemen güvenmiş olsam da Rahsan'a güvenirken biraz zorlanmamış mıydım sonuçta? Nedenlerini merak etmemiş miydim? Felaket senaryolarını kurmamış mıydım arka arkaya? *Sevilmek, değer gördüğümü görmek hep şaşırtmamış mıydı beni?* Belki de gerçekten böyle birisiydim, önceki hayatımda da kimseye kolay kolay güvenmemiştim. Öz değeri düşük, güven problemleri olan, ayaklı bir felaketten ibarettim. Burada geçirdiğim zamanda kendimi biraz olsun sevebilmeyi bile kendimden başka kimsem olmadığında öğrenmiştim.

Dikkatim dağılsa da "Sadece tedbirli olmaya çalışıyorum," dedim bir kere daha. Göğsümde bir ağırlık vardı şimdi, hatırlamadığım bir hayatın yasını tutuyor gibiydim.

Gözlerimin içine bakarak "Ve ben de bunu takdir ediyorum," diye karşılık verdi. "Ama sadece konuşmaya çalışıyorum. Yemin etmem senin için bir şey ifade eder mi?"

İnat edip durmak istemiyordum, sonuçta ben de bu tozlu kulenin tepesinde olmaya bayılmıyordum. Ancak paranoyalarımdan da kurtulamıyordum. Bu düzgün düşünmemi ve karar vermemi zorlaştırıyordu. Biraz olsun hava alma umuduyla yerimden kalkarak beni beklerken önünde dikildiği pencereye yaklaştım. Yanından geçerken bakışlarıyla beni takip etti, ben de gelirken at arabasıyla yanından geçtiğimiz gölü görmeye çalıştım. Fayda etmedi, bahçe fenerlerle süslü olsa da doğu kulesinin baktığı göl zifiri karanlıkta kaybolmuş vaziyetteydi.

Güzel bir yaz esintisi saçlarımı uçuştururken ona döndüm ve "Göl epey karanlık," dedim. Yerinden kalkıp bana doğru geldi, gözlerinde beklenti vardı. "Yanımıza yağ lambası alırız."

Duraksayıp düşündüm. Bu hâlâ bir tuzak olabilirdi ama Moselle benden ne zaman bir şey *istemişti* ki? Her zaman ölçülü, sessiz, biraz da hüzünlü bir

kızdı. Ona aldığım hediyeleri hep zorla kabul ettirmem gerekmişti, hiçbir zaman benden ya da bir başkasından herhangi bir şey istediğini görmemiştim.

Bir ona bir de karanlık göle baktım. Rahsan'la *Levav Bağı* yapmıştık ve sanırım dışarıda olmamız kullanılmayan bir kulenin en tepesinde olmaktan daha tehlikeli değildi. Hatta çığlık atsam kaledeki birkaç kişiyi uyandırabilirdim. Sonunda kararımı verdim ve işaret parmağımı uyarırcasına ona doğru kaldırdım. "En ufak bir şey denediğin an..."

Devam etmeme izin vermedi. "Sana hiçbir şey yapamam. İstersen üzerimi ara, en ufak kesici ya da delici bir alet bile taşımıyorum yanımda." İç çekerken omuzlarını düşürdü. "Eskiden güçlüydüm, şimdiyse bir hiçim. Neden bu kadar endişeleniyorsun ki?"

Beni ikna etmek için uğraşsa da başka bir şeye takıldım ve hafifçe kaşlarımı çattım. "Bununla yaşamak zor değil mi?"

Zira inanılmaz zor olması gerektiği düşüncesindeydim ve neden buna katlandığını hâlâ anlayabilmiş değildim. Elbette canını alması gerektiğini söylemiyordum ancak mantıklı bir sebebi olması gerektiğine inanıyordum.

Soruma cevap vermek yerine acı acı gülümsedi. "Artık aşağı inebilir miyiz?"

Bir an şüpheyle ona baksam da hafifçe başımı salladım. Yanımıza meşalelerden yalnızca birini aldık ve elinde tutarak önümden yürümeye başladı. Merdivenler dardı ve inerken başımın dönmemesi için bir şeye odaklanmam gerekiyordu. Bu yüzden, bakışlarımı kızıl-kahve saçlarının üzerine dikerken "Neden göl?" diye sordum. "Bahçede otursak olmaz mı?"

Kutlamalar bitmişti ancak konukların bir kısmının hâlâ aşağıda olduğundan emindim. Bir kızın bir köşede hizmetçisiyle fısıldaşması da kimsenin dikkatini çekmezdi. Başını bana doğru çevirmeden sorumu cevapladı. "Su seni de beni de rahatlatır."

Tuhaf bir his kapladı içimi, aniden okuduğum sahnelerle doldu zihnim. "Neira da ne zaman bunalsa su kenarına gidiyordu..." *Özellikle de o göle.*

"Evet," derken hafifçe başını salladı. "Artık bir su büyücüsü değilim, su beni gerçekten rahatlatmıyor ama..." Omuz silkti. "Alışkanlık işte. Diğerinde de böyleydi."

Sessizlik içinde sarmal merdivenleri inmeye devam ettik. Aklıma başka bir anı, Rahsan ile kasabadaki göl kenarında oturduğumuz zaman geldi. O gün bana büyücülerin güçleriyle bağlantılı yerlerde enerjilerinin dengelendiğinden bahsetmişti. Neira'nın da her başı sıkıştığında kendini göl kenarına attığını biliyordum ama *gerçekten* rahatlamak için bunu yaptığını hiç düşünmemiştim.

Bana bakmıyor olsa da bakışlarımı bir kere daha ona çevirdim. Gerçekten okuduğum kitabın karakteri miydi? Gerçi, Rahsan ve diğerlerinin öyle olduğuna inanabiliyorsam onun neden bir kitap karakteri olduğuna inanmayacaktım ki?

Yine de durum bundan biraz daha farklıydı. Evdeki çalışanlar, Moselle'e burada gözlerimi açtığım yaz tuhaf davrandığımdan ve kendimi kütüphaneye kapattığımdan bahsetmişti ki bu doğruydu. Gerçekten de gece gündüz bir çözüm yolu aramaya çalışmış, hiçbir şey bulamayınca da buradaki zamanımı iyi değerlendirmeye karar vermiştim. Kendime de geçiciymişim, her an gidebilirmişim gibi davranmıştım. Ancak zaman geçse de hiçbir yere gitmemiştim; bir şekilde alışmak zorunda kalmış ve kafamı dağıtacak, beni oyalayacak şeyler bulmaya çalışmıştım.

Sonra da Neira ve Feron ile tanışmıştım. Neira'yı o kadar sevmiş, onun görev duygusuyla bastırmaya çalıştığı yalnızlığını öyle derinden hissetmiştim ki *Kül ve Yağmur*'u elimden bırakamamıştım. Yatağımın hemen yanındaki komodinde bulduğum gün sabaha kadar okumuş, Akademi'ye giderken yanıma almış ve ne zaman şifacılık eğitimi zor gelse birkaç bölüm okuyarak biraz olsun rahatlamaya çalışmıştım. *Şimdi o satırlarda okuduğum ve bana arkadaşlık eden kız önümden mi yürüyordu yani?*

Nasıl mümkün olabildiğini sorguluyor ancak kendi durumumun da pek normal olmadığını hatırlayarak tuhaf bir rahatlama hissediyordum o merdivenleri inerken. Sonunda kapının önünde durduğumuzda Moselle

mutfaktan bir yağ lambası alıp geldi ve meşaleyi söndürerek bakışlarını bana çevirdi. "Hadi."

Peşinden ay ışığının aydınlattığı koridorda yürürken gözlerimi kırpıştırarak etrafı görmeye çalıştım. Sessizdi ve bizden başka kimse yok gibiydi. En azından sonraki birkaç saniyede tuzağa düşürülmeyeceğimi söyleyebilirdim. Ancak zihnim o kadar dağınıktı ve düşüncelerim yüzünden öyle sersem haldeydim ki bir anda karşıma çıksalar tepki bile veremezdim.

Bir kitabın yazarı olduğunu söylemişti ve bunun *Kül ve Yağmur* olduğunu tahmin etmek zor değildi. Bu durumda...ben de *bu* kitabın yazarıysam...Rahsan ya da diğerleri zihnimin bir ürünü değildi. Hatta bu dünya bile benim zihnimin ürünü değildi. *Nasıl olabilirdi ki?* Moselle hem Neira hem de kitabın yazarıysa, bir karakterden fazlası olması gerekirdi. *Sanki bir çeşit günlük tutmuş gibi.*

Düşündükçe ve kendi yaşadıklarımı öğrendiklerimle bağdaştırmayı denedikçe zihnim daha çok karışıyordu ve sabırsızlansam da onu beklemenin daha iyi olacağını biliyordum. Zaten kafam karışmadan bu konuşmayı yapabilmemizin bir yolu yoktu, onun peşinden yürümeye devam etsem de bildiğim ve yaşadığım her şeyi sorguluyordum. *Ben de Moselle gibi bu dünyaya aittim ancak başka bir zamanı mı kaleme almıştım yani?*

Ay ışığında çimleri ezerek yürüdük. Moselle yağ lambasını elinde tutuyor ve bir adım önümden gidiyordu. Bulunduğum anın içinde kalmakta zorlanıyordum, yaşadığım her şey tuhaf bir rüya gibi geliyordu.

Beni biraz olsun kendime getiren yine sözleri oldu. "Burası eskiden öyle güzeldi ki..." dedi bastıramadığı bir özlemle. O sırada Kale'nin bakımlı iç bahçesinden çıkmış, iskeleye doğru ilerliyorduk. "Şimdi çok yavan. Dünya da hatırladığımdan daha acımasız."

Başımı kaldırıp etrafı inceledim. Çok güzel bir yaz gecesiydi ve ağustos böceklerinin sesi kaplamıştı her yeri. Ne yazık ki henüz tadını çıkarabilecek durumda hissetmiyordum kendimi. "Nasıldı ki?" diye sordum istemsizce. Gölün etrafında sazlıklardan başka hiçbir şey yoktu ancak su klanının kalbiyken çok daha bakımlı olduğunu anlamak zor değildi. *Hatta...*

Aniden bana döndüğünde düşüncelerim yarıda kesildi. "Sen söyle," dedi onda görmeye alışkın olmadığım yarım bir gülüşle. "Kitabı defalarca okuduğunu söylemedin mi?"

İlk düşüncem bunun bir çeşit oyun olduğuydu. Ancak o gülümsemeyle bana bakarken bir amacının olduğunu fark edip ona ayak uydurmaya karar verdim. "Sanırım..." dedim gecenin karanlığında tam olarak seçilmeyen göle bakarken. "Ortasında bir çeşit kamelya vardı. Klan üyelerinin onlara hayat veren suya şükranlarını sunması için. Beyaz mermerden. Etrafında da asma yaprakları ve sarmaşıklar. Ancak oraya giden hiçbir yol yapılmamıştı."

Sanki kendimi biraz daha zorlasam o kubbeli dev kamelyayı getirebilirdim gözümün önüne. Azıcık sahneye rağmen oradaymışım gibi hissedebileceğim kadar betimlemişti ve hep huzur verici bir yer olduğunu düşünmüştüm. Okurken Neira'nın yanına gidip oturabilmeyi, göle nilüferler bırakmayı ve parmaklarımı serin suyun içine daldırmayı istemiştim.

Cevabımdan memnun kalarak takdir dolu bir ifadeyle yavaşça başını salladı Moselle, dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Yolun yapılmasına gerek yoktu, zaten herkes suyun üzerinde yürüyebiliyordu," dedi iç çeker gibi. Ardından eliyle gölün çevresini işaret etti. "Ayrıca etraf ağaçlar ve çiçeklerle doluydu. Öyle yeşildi ki suyun rengi bile yeşil görünüyordu."

Karanlıkta sanki görebilecekmişim gibi gölün çevresini inceledim, sonra da peşinden tahta iskelenin üzerine çıktım. Ucuna kadar gidip rahat bir tavırla yere oturdu, ayaklarını da suya doğru sarkıttı. Bu görüntü bir anda çok tanıdık geldi, kitapta okuduğum bir sahneydi sanki. Ancak bunu tam olarak sindiremeden arkasına dönüp bana baktı. "Gelmiyor musun?"

Düşüncelerimden kurtulup ona ve Ay ışığına doğru yürüdüm fakat bu kadar kolay olmasını istemediğim için "Eğer beni göle atmayı falan düşünüyorsan..." diye mırıldandım. "İyi bir yüzücüyümdür, haberin olsun."

Bu bir yalandı elbette, pek iyi bir yüzücü değildim. Ancak onunla bir su kenarında oturacaksam ufak bir göz dağı vermem şarttı. Ne yazık ki sözlerim ters teperek onu güldürdü. "Böyle bir şeyi aklımın ucundan bile geçirmemiştim ama peki."

Gidip yanına oturdum ve ben de onun gibi ayaklarımı suya doğru sarkıttım. Bir süre suyun yüzeyine vuran Ay ışığını ve minik dalgalanmaları izledik, sonra başımı ona çevirdim. Ellerini iki yanına koyarak geriye doğru yaslanmıştı ve ortamızdaki yağ lambasının ışığında yüzü ciddi görünüyordu. Tam ona artık başlamasını söyleyeceğim sırada "Kitaptaki çoğu şey doğruydu," dedi. "Güvenlik gereği bazı şeyleri değiştirdim ya da sakladım ama büyük bölümü orada anlattığım gibiydi. Tabii bunu bir hikâye olarak sunduğum için bazı boşlukları kendim doldurmam ve başka şeyler eklemem gerekti."

"Peki bunu neden yaptın?" diye sordum. Bakışlarını benimkilerle buluşturduğunda ise aceleyle ekledim. "Yani, neden bir kitap yazdın?"

Gözlerini tekrar sakin göl yüzeyine doğru çevirdi. Sonra dalgın bir sesle "İnsan neden bir kitap yazar ki?" dedi. Bunu düşünmeye, *kendimin* neden bir kitap yazdığımı bulmaya çalıştığım sırada da devam etti. "Sanırım sadece özlüyordum, ne yapacağımı bilmiyordum ve anlatacak bir hikayem vardı. Ben yalnızca kendi hikayemi anlattım, ötesini düşünmedim." Karanlıkta rengi belli olmayan ela gözlerini tekrar bana doğru çevirdi. "Bazı insanlar böyledir, hikâye anlatmak için doğarlar."

Söylemek istediklerini tam olarak anladığımdan emin değildim ancak yine de parçaları birleştirmeyi denedim. "Peki Taşıyıcı Ruhlar-"

"Evet," diyerek araya girdi. "*Taşıyıcı Ruhlar* hikâye anlatmak için doğarlar. Ancak bunun bilincinde değildirler. Zaten çoğu zaman anlatmazlarmış bile, bildiklerini kendilerine saklayarak yaşayıp gidermiş. Varlık amaçlarını gerçekleştirmezlermiş."

Kaşlarımı çattım. "Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

Önceki hayatında Neira Elyath olduğunu iddia edebilirdi ancak bu hayatında -yine kendi iddiasına göre- her zaman bir hizmetçiydi. Tüm bunları nereden öğrenmiş olabilirdi? Benim bakmayı unuttuğum bir yer mi vardı, bunca zamanı boşa mı harcamıştım?

Sakin bir tavırla omuz silkti. "Isiah'tan."

Cevabı duyduğum anda gözlerim sonuna kadar açıldı. "Ne? Nasıl?" *Nasıl yaşayan tek psişik revil ile görüşebilirdi?*

Sözde hafızamı kaybettiğimde beni görmeye gelen şifacı dalga geçer gibi beni Isiah'a götürmelerini söylemişti ve imkânsız olduğu için denememiştik bile! Isiah sıradan insanları geçtim büyücülerle bile konuşmazdı. *Kimseyle* konuşmazdı. Onu gören olmazdı, hayatını Ophir'deki güvenli kulesinin tepesinde geçirirdi ve...*böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?*

Tepkimi yerinde bulmuş olacak ki "Kolay olmadı," dedi acı bir gülümsemeyle. "Bundan emin olabilirsin. İki yıldan daha uzun süre uğraştım. Korindel'e gelmeden önce Ophir'deydim."

Hikâyeyi öğrenmek istiyorsam daha çok soru sormam gerektiğinin farkındaydım, Moselle'in ağzı sıkıydı. "Ondan önce?"

"Ipsal'da. Mütevazı bir ailenin yanında çalışıyordum. Söylenene göre neredeyse ömrüm boyunca."

Şaşkınlığım büyüdü. "Sen de mi hiçbir şey hatırlamıyordun?"

"Elbette. Sadece kitabı. Yani, *Kül ve Yağmur*'u. Üstelik üzerinden yüzlerce yıl geçmiş olmasına rağmen neden hatırladığımı bilmiyordum, Neira olduğumu da."

"Peki nasıl öğrendin? Ne yaptın?"

Belli ki onun durumu benimkinden çok daha kötüydü. Ben en azından kitabın başlamasına birkaç ay kala uyanmıştım, o ise bittikten yüzlerce yıl sonra. Ben bile deli gibi korktuysam o ne kadar korkmuştu kim bilir?

Hissettiğim heyecanla tüm vücudumu ona doğru çevirdim ve elinden tutup ona destek olmak için müthiş bir istek duydum. Ancak o sakindi, kötü günleri atlatan birinin olgunluğu çökmüştü üzerine. "*Uyandığımda,*" dedi. "Normal davranmadığımı fark ettiler elbette. Sözde ömrümün çoğunu geçirdiğim evi bilmiyordum, beraber büyüdüğüm kızları tanımıyordum ve eşyaların yerini karıştırıyordum. Ne olduğunu anlayamamıştım ancak orada daha fazla kalamazdım."

"Ve sen de ayrıldın."

Yaşadığı dehşetin büyüklüğünü anlamaya çalıştım. Benzer şeyler yaşamıştık ancak ben en azından Aviva Malkin'in kim olduğunu biliyordum. Belki de yan karakter olmak düşündüğümden çok daha iyi bir şeydi. *Ya hiç aşina olmadığım bir hayatın içinde bulsaydım kendimi?*

Hafifçe başını sallayarak beni onayladı. "Neyse ki tutumlu birisiymişim, ayrıldığımda ufak bir birikimim vardı ve beni Ophir'e kadar idare etti. Sonra bir iş bulmam gerekti." İfadesi dalgınlaştı. "Pek iyi zamanlar olduğunu söyleyemem. Bir sürü iş değiştirdim, alışmaya çalıştım ve sonra da Isiah'a mektuplar yazmaya başladım."

"Cevap verdi mi?" diye sordum, sesim şüpheliydi.

"Elbette vermedi. Dediğim gibi, onunla görüşebilmem için aradan iki buçuk sene geçmesi gerekti."

"Bu sürede ne yaptın peki? Tamamen kayıp mıydın?"

Hafifçe başını salladı, bakışlarıma karşılık vermiyordu artık. "Evet. Ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum, zaten Ophir'de de pek fazla büyücü yoktu. Bulduğumda ise kimse sıradan bir hizmetçi kızı dinlemeye tenezzül etmiyordu. Benim de günlerim sakin kalıp alışmaya çalışarak geçiyordu."

Bir süre yutkunamadım ve bakışlarımı ondan kaçırdım. İkimiz de konuşmadık, gölün etrafındaki sazlıklardan gelen sesleri dinledik. Sonra önemli bir soruyu sormayı unuttuğumu fark ettim. "Ne zaman burada *uyandın* peki?"

Doğru terimi kullanıp kullanmadığımdan emin değildim ancak o da *uyandığımda* demişti. Hem ben de bir sabah gözlerimi burada açmıştım, yani en doğrusu bu gibi gelmişti. Nitekim soruma hiç takılmadan "On sekiz yaşımda," diye cevap verdi.

Kalbim kasılırken gözlerimi şaşkınlıkla açtım. "Yani benimle aynı anda." Duyabildiğim tek ses kendi kalp atışlarım olurken "Bu bir tesadüf mü?" diye sordum. Aynı yaştaydık, aynı anda uyanmıştık. Bunun bir tesadüf

olması imkânsızdı, zaten ben tesadüflere inanmazdım. Sadece onun ne düşündüğünü merak ediyordum.

Bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "Ben de bunu anlamaya çalışıyorum."

Başka bir cevap verseydi şüphelenirdim, ancak böyle söylemesi tuhaf bir güven verdi. "Peki bunu nasıl anlayacağız?"

"Bu konuda bana ancak sen yardımcı olabilirsin."

"Hatırlayarak mı?"

"Evet."

Kaşlarımı çattım. "Buraya neden geldiğimi mi?"

"Belki. Ancak buraya neden geldiğinin pek bir önemi olmayabilir."

Saniyelerdir kalbim gümbür gümbür atıyordu ve her soruda biraz daha heyecanlanıyordum ancak benim aksime o hâlâ sakinliğini koruyordu. Sahiden çelik gibi sinirleri olduğunu düşünüyordum. "Nasıl yani?" diye sordum mümkünmüş gibi biraz daha kaşlarımı çatarak.

Birkaç saniye ne cevap vereceğini bilemeyerek yüzüme baktı, sonra konuşmanın gidişatından hoşlanmamış gibi "Hikayeme dönelim," dedi. "Epey güç oldu ancak sonunda Isiah'la görüşmeyi başardım."

Farkında olmadan saçma bir soruyla araya girdim. "O kulenin tepesinde mi?"

Bir an tuhaf tuhaf bana baktı. "Evet."

"Nasıl bir yerdi?"

Hatırlamak için bakışlarını kaçırdı. "Dağınık. Tütsü kokulu. Her yer minderlerle kaplıydı ve-" Durdu, bakışları tekrar beni buldu ve "Bunun ne önemi var ki?" dedi yaptığını saçma bulmuş gibi. "Cidden tanıdığım en dikkati dağınık kişisin!"

İstemsizce kendimi savunmaya geçtim. "Canlandırabilmem gerekiyor!" Ardından kaşlarımı çattım. "Ayrıca bu tip detaylar yalan söyleyip söylemediğini de anlamamı kolaylaştırıyor."

"Sadece bunlar mı? Kalp atışlarımı falan takip etmen gerekmiyor mu?"

"Dokunmadan kalp atışlarını sayamam," dedim bezgin bir tavırla. "Ben bir şifacıyım, üstün duyma gücüm yok."

Benimle tartışmanın bir faydası olmadığını anlayarak "Tamam," dedi ve hikayesine devam etmeyi seçti. "Sonunda Isiah ile görüştüm ve ona yıllardır mektuplarımda anlattığım şeyleri bir de yüz yüzeyken anlattım. Adını bile hatırlamadığım bir kitabı hatırladığımı, sonra da-"

"*Kül ve Yağmur*'un adını hatırlamıyor muydun?" dedim istemsizce. Sonra araya girdiğim için kendimden utandım. "Şey, ben de hatırlamıyorum da."

Rahatlatıcı bir tavırla "Bu normalmiş," diye karşılık verdi. Onu böldüğüm için sinirlenmemişti, hatta buna alışmış gibiydi. "Kitapların adını hatırlamamamız yani. Böyle olması gerekiyormuş." Bir şey söylememe izin vermeden devam etti. "Neyse, ona hatırladığım kitapla karşılaştığımı söyledim ve benim aksime buna hiç şaşırmadı."

Ancak ben o anda donakaldım. *Bu nasıl aklıma gelmemişti?* Moselle hatırladığı kitapla *karşılaşmıştı*, hayatının şoku olmalıydı ve... "Nasıl hissettin?"

Yüz ifademden ne düşündüğüm anlaşılıyor olacak ki hafifçe gülümsedi. "Tahmin ettiğin gibi. Önce delireceğimi sandım, sonra bir şekilde hafızamı kaybettiğime ve son okuduğum şeyin o kitap olduğuna inandım. Yalnızca onu hatırlıyordum ve böyle olması mantıklıydı. Hatta neredeyse vazgeçecektim ama artık bunun için çok geçti. Çoktan Ophir'deydim ve yaklaşık iki yıldır Isiah'a mektup yazıyordum."

"O kadar geç mi karşılaştın yani?" dedim hayretle. *O kitabın ne kadar ünlü olduğunu bilmeyen mi vardı?* Nasıl hiç denk gelmemiş olabilirdi?

Ancak benim aksime "Evet, tüm günüm çalışmakla geçerken okumaya vaktim olmuyordu," dedi sakince. Sesi imadan yoksundu, şikâyet de etmiyordu ama yine de söyledikleri içime oturdu. Tam o sırada da bakışları benimkileri buldu. "Zaten herkes çalışanlarına kitap ödünç verecek kadar kibar davranmıyor."

Onunla benzer hayatlar yaşamadığımızı unutuyordum. Suçluluk üzerime karabasan gibi çökerken o gün Rafya yanımızdayken yaptığımız konuşmayı hatırladım ve saçma da olsa onu güldürmek istedim. "Okumadığını söylediğin kitabın *yazarı* mıydın yani?"

Benim gibi hafifçe gülümsedi. "Kitaptan bahsetmekten pek hoşlanmıyorum."

"Neden? Kötü şeyleri mi hatırlatıyor?" diye sordum endişeyle. Başını hafifçe sallayarak onayladığında ise hepten şaşırdım. "Ama mutlu sondu?"

Yavaşça yutkundu ve gözlerini tekrar göle çevirdi. Ardından güzel gece havasını içine çekti. "Değildi. Sadece ben öyle olsun istedim."

"Nasıl yani?" İstemsizce paniklemiştim çünkü *Kül ve Yağmur* bu evrendeki en sevdiğim kitaptı ve anlaşılan hakkında bildiğim bazı şeyler yanlıştı. Nitekim başını tekrar bana doğru çevirirken "Gerçekte Feron öldü," dedi. Yağ lambasının ışığı yüzündeki kederi olduğu gibi ortaya döküyordu. "Evlenip sonsuza kadar mutlu yaşamadık yani."

Hayal kırıklığıyla omuzlarım çöktü. "Ama..." *Demek Moselle bu yüzden hep hüzünlüydü. Hayatının aşkını kaybetmişti.* O ve Feron hiç evlenememişti. Kitapta tam olarak neleri değiştirmişti? "Nasıl oldu bu?"

Birkaç saniye yüzümü inceledi. "Bunu gerçekten merak ediyor musun?"

"Elbette!" dedim hemen. Sonra sakinleşmek için kendime kısa bir süre verdim. "Kitabı gerçekten seviyorum, karakterleri de öyle ve...Bu gece hem onların gerçek olduklarını öğrendim hem de hak ettikleri sona kavuşamadıklarını." Ne demişti bana? *Sanırım sadece özlüyordum, ne yapacağımı bilmiyordum ve anlatacak bir hikayem vardı.* Yaşadığım yeni

farkındalıkla ona baktım. "Bu yüzden mi kitap yazdın? Onunla bir şansın olsun istediğin için mi?"

Başını hafifçe sallayarak beni onayladı. Kalbini bu kadar açmayı beklemediği aşikardı. "Evet, en azından sayfalarda mutlu olabilelim diye." Ardından bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Tüm bu *Taşıyıcı Ruh* saçmalığından haberim yoktu yani. Bunu bilinçli olarak yapmadım. Muhtemelen sen de öyle."

Aslında niyetim Feron ve Neira'ya dair öğrenebileceğim her şeyi öğrenmekti ancak söylediklerileyle dikkatim dağıldı ve bu meseleyi bir süre ertelemeye karar verdim. Artık bir şeyleri açığa çıkarmam gerekiyordu, neler olduğunu az çok anlayabilecek hale gelmiştim ve *benim* de Rahsan'la bir şansım olsun diye mi bu kitabı yazdığımı öğrenmeliydim. Bu yüzden, ciğerlerimdeki tüm nefes tükenmiş gibi "Ne yaptık ki biz?" diye sordum. "Tüm bu *Taşıyıcı Ruh* meselesi ne?"

"Adı üstünde," dedi bu sanki çok barizmiş gibi. "*Taşıdık*." Ancak söylediklerini tam olarak kavrayamadığımı fark ettiğinde başka bir yol denedi. "Bir kitabın yazarı olduğunda ne düşünürsün? O evrenin ve karakterlerin yaratıcısı olduğunu, değil mi? Bir çeşit tanrı gibi."

Temkinli bir şekilde başımı sallayarak onu onayladım. Bu durumda, Rahsan'ın da arkadaşlarımın da yaratıcısı ben oluyordum ki bu düşünce korkunçtu. Kendi zihnimin ürünüyle mi sevgili olmuştum yani? Ya da onlarla mı arkadaştım, bir çeşit *hayali arkadaş* gibi? *Malaki* ve *enok*lar benim korkunç bilinçaltımın ürünü müydü? Ben hayal ettiğim için mi bu kadar insan ölmüştü?

Hayır, bu mantıksızdı. Zaten Neira da -karşımda oturan bu kız da- benimle aynı evreni yazmıştı. Onun kitabında da bu yaratıklar vardı. Kendisi gerçekti, Feron gerçekti ve yazdıysam bile bir şekilde *yaratmadığım* belliydi. Hem dakikalar önce Rahsan'ın da bu evrenin de benim zihnimin ürünü olamayacağı fikri aklımdan geçmişti. Bu yüzden ondan önce cevap verdim. "Ama öyle değiliz."

Başını sallayarak "Evet, değiliz," dedi ve hafifçe gülümsedi. Bunu çözmek için hevesli olmama sevinmiş gibiydi. Ancak sonra "Sana daha iyi anlaman

için söylemem gereken bir şey var," diyerek ciddileşti. Zihnimdeki soru işaretlerini bir kenara bırakmayı denedim. "Nedir o?"

"Ben, kitabı kendi zamanıma göre yazmadım. Yani, benim yaşadığım dönem klanlar döneminin sonuydu. Dediğim gibi artık müttefikler bulmamız gerekiyordu ama kitap..."

İstemsizce araya girip cümlesini tamamladım. "Klanlar döneminin altın çağında geçiyordu. Yani ortalarında, en güçlü zamanında."

"Aynen öyle. Aslında Taşıyıcı Ruh olmak için illaki başka bir zamanı anlatmana gerek yok, önemli olan insanlara bir şeyler anlatabilmen ama..." Durup derin bir nefes aldı. "Bunu açıklamak neden bu kadar zor?"

Kendi kendine söylenmesi karşısında ben de "İnan bana anlamak da pek kolay değil," dedim istemsizce. Birlikte çok şeyden söz etmiştik ancak tam olarak bir şeyler öğrenebildiğim söylenemezdi. İkimizin de dikkati çabuk dağılıyordu, konuşmayı bir türlü istikrarlı bir şekilde ilerletemiyorduk ve...*Sanırım her şeyin böyle olması gerekiyordu.* Birbirimizi suçlamanın da bir anlamı yoktu.

Kendini toparlamak ister gibi oturuşunu dikleştirdi ve "Pekâlâ," dedi. Sonra da hızlıca önüne gelen saç tutamlarını çekti. "Dediğim gibi, biz tanrı değiliz. Olmayan bir şeyi yaratamıyoruz. Adı üstünde, *taşıyoruz*. Bir Taşıyıcı Ruh, hikayeler anlatmak için doğmuştur ve bunu çeşitli şekillerde yapar. İlla bir şeyler yazmasına gerek yok yani. Gerçekten anlatabilir ya da şarkılar söyleyebilir." Aklına gelen şeyle gözleri ışıldadı. "Samuel Agmon'u tanıyorsun, değil mi?"

Ani sorusu karşısında afalladım ancak cevap vermekten de geri durmadım. "Her yıl Bahar festivalinde çocuklara hikayeler anlatan yaşlı adam mı?"

Elini şıklattı. "Ta kendisi. O da bir Taşıyıcı Ruh mesela. Üstelik eminim ki bunun farkında bile değil, çoğu değildir zaten."

"Ama..." dedim. Anlayamamıştım. "O da bizim gibi mi yani? Hatırlamıyor mu? Nereden geldiğini bilmiyor mu? Buraya ait hissetmiyor mu? *Buraya ait değil mi?"*

Benim gittikçe yükselen sesim ve büyüyen gözlerim karşısında "Hayır hayır," dedi çabucak. "Taşıyıcı Ruh olmak böyle bir şey değil. Bizim durumumuz... biraz daha *farklı*. Buna da geleceğim ancak Samuel Agmon iyi bir örnek, ondan gidelim."

Oturduğu yerde kıpırdandı ve bana biraz daha yaklaştı. Bu tavrına şaşırmadan edemedim, onu tanıdığımdan beri üzerinde olan hüzün bulutundan bir nebze olsun kurtulmuş gibiydi. *Gerçek Moselle ya da Neira böyle miydi yani?* Eğer öyleyse, onunla kesinlikle daha iyi anlaşabilirdik.

"Onun anlattığı hikayeleri dinledin, değil mi?" diye sordu bana. "Sanki gerçeklermiş gibi hissettin, gözünde canlandırabildin ve bundan keyif aldın. O yaşanılanlar sana *taşındı*. Anlattığı o tuhaf yılan hikayesinde korktun ya da cücelerin başarılı olmasını istedin. Bir an olduğun yerde değildin, o hikayelerin içindeydin."

Söylediklerini dinlerken dalgınlaştım ve Samuel Agmon'u dinlediğim o geceyi anımsadım. Alevlerin yüzünde dans edişini, sesinin hikâyenin temposuna göre alçalıp yükselmesini ve abartılı el hareketlerini. *Haklıydı*. Gerçekten de onu dinlerken kim olduğumu ve nerede olduğumu unutmuştum; o hikâyenin geçtiği yerdeydim, o sisli patikanın içindeydim ve kim olduğum önemsizdi.

Bir Taşıyıcı Ruh bunu mu yapardı yani? İnsanları bilmedikleri bir dünyanın içine mi sürüklerdi?

Kendi düşüncelerime gömüleceğim sırada "Peki Samuel Agmon'un hikayeleri nasıl?" diye sordu bana.

"Kimi gerçek, kimi deli saçması," diye karşılık verdim pek düşünmeden.

Cevabım karşısında gülümsedi. "Kesinlikle. Bir Taşıyıcı Ruh'un anlattıklarının kulağa mantıklı gelmesi gerekmez. Alışılmış olması da. Önemli olan insanlara bir şeyler *hissettirebilmesidir*, zihinlerini meşgul etmesi. Onları başka dünyalara götürebilmesi. Şimdi daha mantıklı geliyor mu kulağa? Taşıyıcı Ruhlar hem hikayeleri taşır hem de mecazi olarak *insanları*. Bu tamamen nereden baktığına bağlı."

Düşünürken "Hmm..." diye mırıldandım istemsizce. Ardından "Doğru," dedim. "*Kül ve Yağmur*'u okuduğumda kendimi klanlar zamanında gibi hissetmiştim, onların hikayesini merak etmiştim ve...." *Taşınmıştım*. Aynı evrende geçseler de başka bir dünyaya. Başka bir *hayata*. Zaten iyi yazılmış tüm kurgusal kitaplar bunu yapmaz mıydı insana? Alıp kendi içine götürmez miydi? Okurken unutturmaz mıydı dışarıda olup biten her şeyi?

Zihnimden geçenleri anlamış gibi "Evet," dedi. Yüzünde sakin bir gülümseme belirmişti. "Zaten bu yüzden sana sordum bu gölün üzerinde eskiden ne olduğunu. Defalarca kez kitabı okumuştun ve bir Taşıyıcı Ruh olduğum için sana taşıdıklarımı hayal edebiliyor olman gerekiyordu."

Ve edebiliyordum. Bu yüzden söylediklerimden tatmin olmuştu.

Bu söylediklerinden sonra elbette Moselle'e bir sürü soru sordum ve öğrendiklerimle kendi hikayemdeki boşlukları tamamlamaya çalıştım. Yazar olduğumdan bahsetmekten itinayla kaçındım ve o da buna pek aldırmadı. Sonuç olarak ben de bir Taşıyıcı Ruh'tum ve yazdığım kitapla insanları başka bir dünyaya götürmüştüm. Üstelik bunun tek yolu yazmak değildi. Talihsiz aşıklar hakkında şarkılar söyleyen bir çalgıcı da Taşıyıcı Ruh olabilirdi, iplik eğirirken torunlarına masallar anlatan bir nine de. Önemli olan tek şey hikayeleri ve insanları taşıyabilmekti. O hisleri hissettirebilmekti. Düşündürebilmekti. Hayal ettirebilmekti.

Öğrendiklerimden sonra ufak bir sessizlik oldu aramızda. Bir süre gölün karanlık sularını izledim, cırcır böceklerinin sesini dinledim. Nefis bir yaz gecesiydi ve sonunda bir şeyleri öğrenebiliyor olmak inanılmaz huzurlu hissettirmeye başlamıştı. "Bir çeşit *kapıcı* olduğumuz bile söylenebilir aslında," dedim en sonunda. "İnsanlara bilmediği dünyaların kapısını aralıyoruz."

Söylediklerimden sonra benim gibi huzurlu gözüken, ellerini yine geriye doğru yaslamış Moselle hafifçe başını bana doğru çevirdi. "Evet, söylenebilir."

"Ama bunu nasıl yapıyoruz?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Yani, bir Taşıyıcı Ruh'un öyle olduğunun bilincinde olmadığını söyledin. Öyleyse

nasıl başka bir dünyaya götürebilir ki? Ben burayı yazarken buranın içinde miydim yani? Hiç bilmiyorsam nasıl anlatabilirim?"

Yüzünde kafa karışıklığımı haklı bulduğunu gösteren bir ifade belirirken tekrar oturuşunu düzeltti ve "Bunu sormana sevindim," dedi. "Çünkü benim de en anlamadığım noktalardan birisi buydu. Benim durumum için bu geçerli değil ancak Isiah yine de bana anlattı, iyi ki de bunu yaptı. Belki senin durumun böyledir."

Kesik bir nefes verirken "Nasıl yani?" dedim. Bana Neira olduğunu söyledikten sonra benim de bu dünyaya ait olabileceğimi, tıpkı onun gibi başka bir zamana ait bir çeşit günlük tuttuğumu düşünmüştüm ancak... "Başka bir dünyadan olabilir miyim? Bana bu yüzden mi o notta *bu dünyaya ait olmadığını biliyorum* dedin?"

Çabucak "Hayır," karşılığını verdi. "Onu tamamen senin dikkatini çekmek için söyledim. Aslında bu doğru değil. Yani, öncesinde bu dünyadan olup olmadığını bilemem."

Yine kocaman soru işaretleri zihnimi kaplamaya başladı. "Peki bu dünyaya ait değilsem nasıl burası hakkında yazabildim?" Yaratmadığım belliydi, uyduramayacağım kadar da tutarlıydı her şey. En basitinden kitapta nasıl tanımlanmışsa öyleydi yaratıklar, karakterler ve evren. Kitapta Rahsan için mavi gözlü denmemişti ya da *malakiler* uçamayan varlıklar değildi. Her şeyi uydurduysam biraz yanılma payımın olması gerekmez miydi?

Kendi kendimi boğmaya başladığımı çabucak fark etti ve "Aslında *Taşıyıcı Ruh* tamamen psişik büyücülerin bulduğu bir isim," dedi. "Bambaşka şekillerde de adlandırılabiliriz ki anladığım kadarıyla bu iki kelime ne olduğumuzu açıklamakta pek iyi değil. Çünkü Taşıyıcı Ruhlar mantıken anlamadıkları ya da bilmedikleri şeyleri nasıl taşıyacak, öyle değil mi?"

Hızlıca başımı sallayarak onayladım, sonra da devam etmesi için beklentiyle yüzüne baktım. "Taşıyıcı Ruhlar, insanların *hayal gücü* dediği şeye fazlasıyla sahip," dedi. "Ama hayal gücünün de hayallerle alakası yok aslında. Bu daha çok...başka dünyalardan *ilham almak*. Evet, ilham almak. Sanırım bu daha doğru oldu."

Öğrenmek için öyle sabırsızdım ki herhangi bir soru sorup araya girme girişiminde bile bulunmadım. Yalnızca parmaklarımla elbisemin kumaşını sıktım ve Moselle'e bakmaya devam ettim. "Isiah, Taşıyıcı Ruhların bir şekilde psişik büyücülere benzediğini söyledi," dedi toparlamaya çalışıyormuş gibi. "Onlar kadar bilinçli değilmişiz elbette, başka dünyalara dair zihnimizde fikirler oluşurmuş ama onları uyduruyoruz sanırmışız. Hayal ettiğimizi düşünürmüşüz." Dudaklarını ıslatıp derin bir nefes aldı. "Oysa orası *zaten* var olan yerlerdir, o karakterler zaten yaşar. Biz sadece bir çeşit...*tanığız*. Üstelik tanık olduğumuzu bile anlamayız. Uydurduğumuzu düşündüğümüz şeyleri de insanlarla paylaşırız. Yani onları *taşırız*." Durup yüzümü inceledi. "Bu mantıklı geliyor mu?"

"Biraz," dedim. Hâlâ bilinçsiz bir şekilde bunun nasıl yapıldığını anlayabilmiş değildim ancak söylediklerini düşünüp sindirmeyi denedim. En sonunda da "Yani Kayven zaten vardı," dedim. "Rahsan ve diğerleri de öyle. Ben sadece yazarken onları düşündüğümü ya da uydurduğumu sandım ama aslında bir şekilde bu dünyadan bilgi aldım?"

Gülümseyerek "Aynen öyle," dedi. Çabuk kavramama sevinmiş gibiydi. "Bu yüzden psişik büyücülere benziyoruz. Bizi diğer insanlardan ayıran bir şeye sahibiz ve o fikirlerin zihnimize nasıl geldiğini bilmiyoruz ama bir şekilde *biliyoruz*. Varlık amacımız o dünyalar arasında bir çeşit köprü kurmak sanırım, o dünyayı biraz olsun diğer insanlara da gösterebilmek."

Oysa söyledikçe bir şeyler daha mantıklı gelmeye başlasa da henüz yerine oturmayan taşlar vardı zihnimde, bu yüzden bakışlarımızı buluşturdum. "Ama yine de kitapta *her şeyi* yazmadım. Bu nasıl mümkün olabilir ki? Karakterler hakkında bilmediğim çok şey vardı, hem de epey *önemli* şeyler." Durdum. "Tamam, karakterlerin yaratıcısı değilim ama yine de bazı önemli şeyleri biliyor olmam gerekmez miydi?"

Rahsan'ın gerçek babası mesela. Bunu öğrendiğimde şok olmuştum ve kitabı hatırlamama rağmen bunu bilmiyordum. Bu yüzden o andan sonra yazar olabileceğimi düşünmemiştim zaten. *İnsan yazdığı karakter hakkında nasıl bu kadar önemli bir şeyi bilmezdi?* Galiba gerçekten de iyi bir yazar değildim, hatta beceriksizin tekiydim.

"O karakter önemsediğin birisi miydi?"

Benim gittikçe yükselen sesim karşısında sakin bir cevap verdi ve sorusu karşısında şaşkına döndüm, açıklamak yerine böyle bir şey söylemesini beklemiyordum. "Ne?"

"Hakkında önemli şeyleri bilmediğin karakter diyorum, önemsediğin birisi miydi?"

Öyle bir konuşuyordu ki sanki *önemsemediğini biliyorum* diyordu. Nitekim bu doğruydu. Rahsan kitapta çok az geçiyordu, okuyucu onu tanımıyordu ve bir yerden sonra iyice görünmez olmaya başlıyordu. Bir köşeye atılıyordu, gölgeler içerisinde kalıyordu ve karakterinin zarif yönleri hiç bilinmiyordu.

Ve tüm bunlar benim suçumdu. Hissettiğim utançla beraber yüzüm kızarırken "Hayır," dedim. "Sanırım önemsediğim birisi değildi."

Anlıyorum der gibi başını salladı. Ardından "Sormayı atladığın bir soru var," dedi. "Ve ben bu sorduğun sorunun cevabını açıklarken onu da açıklayacağım. *Taşıyıcı Ruhlar nasıl dünyaların ve hikayelerin ilhamını alırlar?*" Gülümsedi. "Ben sana söyleyeyim, kendilerine *tanıdık* olanların."

Öğrendiklerimin etkisiyle duraksadım ve kalbim güm güm atmaya başladı. O da artık bu duruma alışmış gibi çok daha rahat bir şekilde anlatmaya başladı. "Ne kadar çok kitap olduğunu düşün, ne kadar çok şarkı ve hikâye... Sence sen, rastgele olarak herhangi birini anlatabilir miydin? Elbette hayır. Isiah, Taşıyıcı Ruhların bir şekilde o taşıdıkları dünyalarla benzerlikleri olduğunu düşünüyor. O hikâyeyi anlatabildin çünkü senin hikayene tanıdıktı. Senin ruhuna tanıdıktı. Onu anlattın çünkü senden başkası bunu yapamazdı."

Söyledikleri bir an için çok mantıklı göründü, sonra hissettiğim hayal kırıklığıyla omuzlarım çöktü. "Ama onu da hakkıyla yapamamışım ki."

Gözlerinden ilk defa bu kadar sahici bir merak geçti. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü yazarken küçüktüm," dedim. Bunca zaman bir yandan eleştirmemin bir yandan da affetmemin sebebi bu olduğundan kendinden emin çıktı

sesim. "Önemli olayları atladım, karakterleri layıkıyla anlatamadım ve yalnızca ana karakterlerin aşkına odaklandım." *Gerçekten berbattım.*

Benim keder dolu sesimin aksine tatlı tatlı gülümsedi. Ardından "Farkında olmadan işimi öyle kolaylaştırıyorsun ki..." dedi. "Ben de tam olarak buna gelecektim çünkü karakterler hakkında bilmediğin önemli şeyler olmasının sebebi de bu. *Algılayabilmek*." Bacaklarını kendisine doğru çekti, vücudunu bana çevirdi ve karşımda bağdaş kurarak oturdu. "Okuduğun her kitabı sevmiyorsun, değil mi? Ya da dinlediğin her şarkıyı? Onların tam senlik olduğunu düşünmüyorsun?"

Soruları bir an için şaşkınlıkla gözlerimi açmama sebep olsa da kendimi toparlayıp "Tabii ki," demeyi başardım. Parmağını şıklattı. "İşte, bu da algıyla ilgilidir ve bu iki yönlüdür. Birincisi, insanların o hikâyeyi algılaması ve ikincisi, Taşıyıcı Ruh'un o hikâyeyi algılaması. Önümüze çıkan her şeyi sevmeyiz çünkü o bizim için değildir. Onu yeteri kadar algılamayız ve kendimizi o dünyada bulmayız. O hisleri hissedemeyiz. Bunda belirleyici olan şeylerden birisi de bize aktaran kişidir ki burada ikinci yön ortaya çıkıyor. Yazarken küçük olduğunu söylüyorsun, küçük biri bu dünyayı ne kadar algılayabilir ki? Elbette karakterleri layıkıyla yazamayacaktın, elbette sadece aşklarına odaklanacaktın."

Yani hikayem bu kadar eksikti çünkü o yaşta sadece bu kadarını algılayabilmiştim. Bu mantıklıydı, taşlar da yavaş yavaş yerine oturuyordu ama..."Peki Ra- yani, önemsemediğim karakter hakkında bilmediğim şeyler olmasının sebebi de mi bu? Algılayamamak?"

Az daha ismini söyleyecektim ki son anda toparlamayı başarmıştım. Moselle, Rahsan'ın sevgilim olduğunu biliyordu ve onun önemsemediğim karakter olduğunu anlamasını istemiyordum. Bu benim için yeterince utanç vericiydi zaten. Neyse ki kırdığım potu önemsemedi ve "Evet," diyerek beni onayladı. "Algılayamamak, önemsememek. Ama bunun için kendini suçlamana gerek yok. Ne yaparsan yap bu dünyayı bütün olarak algılayamazdın zaten, herkesi tanıyamazdın. Her olayı bilemezdin. Kitabında hiç yazmadığın bir sürü insanla tanışmadın mı zaten, bilmediğin olaylar yaşamadın mı?"

Başımı sallayarak onu onayladım. Bir yan karakter olarak gözlerimi açmış ve aslında kitapta hiç adı bile geçmeyen bir sürü önemli karakter olduğunun farkına varmıştım. Hiç bilmediğim olaylar yaşamıştım. Aslında, bu durumda onlara ya da kendime *karakter* demem doğru değildi sanırım. Sonuçta burası bir kitabın içi değildi, *başka bir dünyaydı.* Bir şekilde algıladığım ve başka insanlara taşıdığım bir *dünya*.

Duraksadım. Ona bu dünyaya ait olup olmadığımı sormuştum ancak bunun cevabından emindim artık. Öyle ki "Ben bu dünyaya ait değilim," derken düşünmedim bile. Sadece gömüldüğüm düşüncelerden sıyrıldım ve öylece dökülüverdi kelimeler. "Bir şekilde bundan eminim."

Yine ilgili bakışlarını üzerime dikti. "Nasıl?"

Bakışlarımı kaçırdım ve parmaklarımı ağrıyan şakaklarımın üzerine bastırdım. "Sanırım bunu tam olarak anlayamazsın, bu dünyadan başka bir yerde yaşamadın ve ben de nasıl açıklayacağımdan emin değilim ama...Bir şekilde bunu hep hissettim. Hep kıyasladım kafamda. Yaratıklar tuhaftı, mevsim geçişleri tuhaftı. İnançlar, gelenekler, çok küçük şeyler bile..." Yorgun bir nefes verip bir kere daha buluşturdum gözlerimizi. "Sen hiç böyle hissettin mi? Tuhaf mıydı bazı şeyler senin için de?"

Bir süre yüzüme baktı, sonra usulca başını olumsuz anlamda salladı. Endişeyle dudağımı ısırmayı bırakıp "Gördün mü?" dedim. "Ait değilim işte. Belki senin kadar algılayamamamın sebebi de bu. Evet, küçüktüm ama yabancıydım da."

Cevabım karşısında kaşlarını çattı. "Sana buraya *tanıdık* olman gerektiğini söyledim. Bir şekilde ruhun yakındı buraya. Zaten öyle olmasa nasıl algılayabilir ve anlatabilirdin ki? Hem kendini benimle kıyaslama. Aynı hikâyeyi anlatıyor olsaydık bile bambaşka anlatırdık çünkü birbirimizden farklıyız."

Bezgin bir tavırla ona baktım. "Yine mi algı diyeceksin?"

"Elbette öyle diyeceğim. Her şey bundan ibaret değil mi zaten? Sen ancak sen gibi algılayabilirsin, her şeye senin pencerenden bakabilirsin. Bunu tartışmanın anlamı ne?"

Bu kadar sakin oluşu beni de biraz olsun rahatlattı. Zaten yabancı olmak alışık olmadığım bir durum değildi, bu zamana kadar başka türlüsünü düşünmemiştim. Bu yüzden "Haklısın," diyerek kabullendim. "Yine de geçmişimde havalı revekalardan birisi olmak hoşuma giderdi. Mesela Isadora Raskin."

Sözlerime gülümsedi, ben de ona eşlik ettim ancak sonra daha anlamam gereken çok şey olduğunun fark ederek başka bir konuya geçtim. "Sen kendi hayatını anlattın. Yani, büyük oranda." Durdum. "Neira'nın bir soyadı olduğunu hatırlamıyorum bu arada, güvenlik için mi gizledin? İsimleriniz gerçekten Feron ve Neira'ydı, değil mi?"

Asıl sormak istediğim sorudan sapmış ve araya başka sorular sıkıştırmıştım. Dikkatimin dağınık olduğu konusunda haklıydı ancak artık buna alışmıştı. "Evet," dedi hiç sorgulamadan. "Feron ve Neira'ydı. Dediğim gibi, en azından kitapta mutlu olalım istemiştim ama soy isimlerini gizleme sebebim güvenlik değildi. En azından öncelikli olarak. Zaten kitabın geçtiği dönemde soy isim kullanımı şimdiki gibi değildi. Klanlar döneminin altın çağıydı, herkes kimin hangi aileye ait olduğunu zaten bilirdi."

"Doğru." Bir an için gözlerimi kapattım ve asıl sorumu hatırlamaya çalıştım. "Peki herkes kendi hikayesini mi yazar?"

Bakışlarında tatlı bir meydan okuma belirdi. "Sence?" Bunu kendi başıma çözebileceğimi düşündüğü belliydi.

"Hayır," dedim pek düşünmeden. Zaten herkesin kendi hikayesini anlatıyor olması mantıksızdı. Bazıları kendilerine hiç benzemeyen karakterleri yazardı, daha objektif davranırdı. "Ben sadece kendi hikayemi yazıp yazmadığımı anlamaya çalışıyorum. Rahsan'ı önceden de tanıyıp tanımadığımı." Bakışlarımı beklentiyle yüzünde gezdirdim. "Bunu bilemezsin, değil mi?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır."

Yorgun bir tavırla iç çektim. "Yani yine kendim hatırlamam gerekiyor." Ardından dayanamayarak kendimi iskeleye doğru bıraktım ve uzanıp yıldızlı gece göğüne baktım. Bu gece başıma gelenlere inanamıyordum,

öğrendiklerime inanamıyordum. Sindirmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu biliyordum ancak çok uzun zamandır susuz kalmışım gibi öğrenmeye de bir türlü doyamıyordum.

Yıldızları izlerken sonsuzluğu düşündüm. Evrendeki yerimi. Kendimi küçük ve önemsiz saydığım her bir seferi. Sonra "Ben nasıl yazarım ki?" dedim biraz hayret, biraz da dehşetle. "Yani, bunun teknik boyutunu geçtim, yazdığıma dair hiçbir anım yok. Okuduğumu hatırlıyorum sadece, o da belli belirsiz ve sadece hislerle. Neden böyle? Yoksa yazar olduğumuzu bilmememiz mi gerekiyor?"

Yanıma uzanıp bakışlarını benim gibi gökyüzüne dikerken "Hayır," dedi yine. "Yazar olmamızın bir önemi yok."

Ellerimi karnımda birleştirip başımı ona doğru çevirdim. Belli ki bu gece daha çok şaşıracaktım. "Yok mu?"

Gözlerini yıldızlardan ayırmadan sakince cevap verdi. "Tabii ki yok. Biraz düşünsen sen de bunu anlayacaksın. Biz yaratıcı değiliz, anlatıcıyız sadece. İlk andan itibaren yazar olduğunu bilseydin neyi değiştirebilirdin ki? Şimdiki halinden ne farkın olurdu? Söylediğin gibi başka bir dünyadansan ve orada bir yazarsan bile burada herkes gibisin, olayların üzerinde herkes kadar etkin var. Bir ayrıcalığın ya da yaratım gücün yok."

Ona hemen bir karşılık vermek yerine söyledikleri hakkında düşündüm bir süre. Gözlerimi ilk açtığımdan beri yazar olduğumu bilseydim neler olabileceğini tahmin etmeye çalıştım. Sanırım haklıydı, bunun bana pek bir faydası olmazdı. Hatta yazar olmama rağmen bu kadar az etkimin olduğunu görmek, kendi yazdığım kitapta ancak bir yan karakter olarak uyanabilmek beni daha çok üzebilirdi. *Sahiden, yazar olduğumu bilmek kendimi suçlamaktan başka neyi değiştirirdi ki? Bir yazar başka hayatların günlüğünü tutan birisinden ibaret değil miydi?*

Düşüncelerimi biraz olsun toparlayabildiğimde sessizliği bozarak "Öyleyse neden hiçbir şeyi hatırlamıyoruz?" diye sordum. Başımı tekrar ona doğru çevirmiştim, o da cevap verirken bana doğru çevirdi. Yüzünde yine o okunamayan, bilgece ifade vardı. "Çünkü yaptığımız seçimin bedelini ödüyoruz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yaptığımız *seçim* mi?"

Elbette yıllar boyu kendimi burada *nasıl* bulduğumu merak etmiş, kimi zaman buraya isteğimle geldiğimi kimi zamansa isteğim dışı sürüklendiğimi düşünmüştüm. Belli ki çektiğim tüm çilenin sebebi de *bendim*, burada olmayı *seçmiştim*. Henüz bu konuda ne hissetmem gerektiğinden emin değildim ancak kalbim yine göğsümü acıtacak şekilde çarpmaya başlamıştı tıkılı olduğu kafesin içinde.

"Evet," diyerek beni onayladı. "Sana bizim durumumuzun biraz daha farklı olduğunu söylemiştim. Taşıyıcı Ruhların *ne* olduğunu bilmemesi gerekir. Hatırlamaması gerekir. İnsanları başka dünyalara götürebiliyor olsak da o kadar da özel değiliz aslında. Bu bir çeşit büyü değil, çoğu zaman ne yaptığımızın farkında bile değiliz. Sadece yazıyoruz, anlatıyoruz, şarkı söylüyoruz..."

"Yani normal hayatlar mı yaşamamız gerekiyor?" dedim, anlamaya çalıştığım için kaşlarımı çatarak. "Aynen öyle," diyerek beni bir kere daha onayladı. "Olması gereken yaşadığımız dünyaya ait olmamız, değilmişiz gibi hissederek kendimize işkence etmemiz değil."

İşkence. Kesinlikle doğru tanım buydu. Yıllardır neler çektiğimi, yalnız kaldığım zamanlarda ne kadar savunmasız ve küçük hissettiğimi yalnızca ben biliyordum. Kapkaranlık, dipsiz bir çukurun içinde cevabını bilmediğim sorularla boğuşuyordum. Başkasının hayatı çaldığımı düşünüyordum.

Fark ettiğim şeyle kalbim neredeyse duracak gibi oldu. "Yani bunun anlamı..." diye mırıldandım dayanamayıp hızla doğrulurken. "Bu hayat *benim* mi? *Gerçek Aviva* ben miyim?" *Kimsenin hayatını çalmadım mı? Theodor Malkin'i kızından mahrum bırakmadım mı?*

Sorumu tuhaf bulduğu belliydi, anlaşılan o hiç başkasının yerine geçtiğini düşünmemişti. Öyle ya, Moselle adında bir kitap karakterini hiç okuyup yazmamıştı. O herhangi bir kitapta ismi geçmeyenlerdendi. Ancak bu sorunun cevabının benim için ne kadar önemli olduğunu anlamış gibi yavaşça doğrulurken "Evet," dedi. "Elbette senin hayatın."

Hissettiğim rahatlama öyle büyüktü ki olduğum yere kapanıp hüngür hüngür ağlamak istedim. Omuzlarımdan kocaman bir yük kalkmıştı sanki, sonunda çalıntı olmayan bir nefes alabilirdim. *Bu hayat benimdi*. Bunca zaman boşuna endişelenmiştim.

Düşündükçe burnum karıncalanıyor, gözlerim doluyordu ancak ağlamak istemiyordum. *Onun önünde değil.* Sonra bunun için bolca vaktim olacaktı sonuçta. Bu yüzden her şeye rağmen kendimi tutmaya çalıştım ve "Ama..." diye mırıldandım. Önce cevapları almam lazımdı. "Nasıl yazdığım karakterin yerine geçebilirim ki?"

Alt dudağını ısırmayı bırakıp "Bu karmaşık bir konu," dedi. "Ben de tam olarak anlayabildiğimden emin değilim. Ancak Isiah, o dünyada bir ayrıcalığımız olmasa da gelmeden önce bazı ayrıcalıklarımız olduğunu söyledi. Burada doğmayı *seçebilirmişiz*. Bakma bana öyle, bunlar zaten var olan yerler, zaten var olan karakterler. Onları yazmış olman bir şeyi değiştirmiyor."

Açıklaması kafamı daha çok karıştırmak dışında pek bir işe yaramadı. "Ama onlar bu hayatı *yaşadı*, değil mi? Biz de onların yerine geçtik?"

"Kimsenin yerine geçtiğimiz falan yok. Bunu bir kabuk gibi düşün. Bu hayatı birileri yaşadı, biz de yaşıyoruz ve muhtemelen bizden sonra birileri daha yaşayacak."

"Ama...neden?"

Benim dehşet dolu sesime karşılık sakince omuz silkti. "Bu bizi biraz aşıyor. Sanırım her ruhun alması gereken dersler var ve sen de bu hayatta o dersleri alacaksın. Ya da bunun gibi şeyler. Isiah'la görüştüğünde o daha net olarak anlatır zaten sana. Ben pek açıklayamıyorum."

Gözlerimi büyüttüm. "Isiah'la görüşecek miyim?"

"Hemen değil ama bir noktada evet, elbette."

Kalp atışlarım hızlanırken bunu iple çektiğimi, tabii biraz da korktuğumu fark ettim. Ardından, pek açıklayamadığını söylese de bir sürü soru sordum

Moselle'e. Yazdığım karakterin yerine geçtiğim fikri hâlâ aklıma yatmamıştı ancak söylediğine göre o hayat bir süreliğine bizim olsa da misafirdik aslında içinde olduğumuz vücutlara. Geçiciydik, sadece almamız gereken dersleri alana kadar sahiptik. *Öğrenene kadar. Olgunlaşana kadar.*

Öyleyse benim Aviva olarak almam gereken dersler neydi?

Bu uzun uzun düşünmem gereken bir soruydu fakat bunun için pek vaktimiz yoktu. Aradan saatler geçmiş, hava soğumaya başlamıştı ve daha öğrenmem gereken çok şey vardı. Bu yüzden, emin olamayarak yüzüne baktım. "Yani Aviva olmayı da ben seçtim?"

Hemen başını iki yana doğru salladı, ifadesi katılaşmıştı. "Hayır, *kim* olacağımızı seçemiyoruz. Öyle olsa bir hizmetçi olarak uyanmayı mı isterim sence?" Tamam, haklıydı. Zaten bu mesele de kafamı kurcalıyordu ve kesinlikle sormayı düşünüyordum ancak buna fırsat vermeden devam etti. "Bunun da almamız gereken derslerle ilgisi varmış. Bir şifacısın çünkü böyle olmaktan öğreneceğin dersler var. Bu hayata uyandın çünkü yaşayacağın şeyler var." Durdu. "Ya da öyle bir şeyler. Isiah anlatmıştı ama..."

"Pek dinlememişsin, anladım." Bir süre birbirimizi izledik. Ardından "Peki yaptığımız seçim neydi?" diye sordum. "Hatırlamamamızın nedeni neydi?"

Bir kere daha duraksadı. Sonra da "Aslında bu *hatırlamamızın* nedeniydi," dedi. "Önceki hayatlarımızı değil, yazdığımız kitapları. Çünkü onlarla bağımız hayatlarımızla olandan daha güçlüydü. Üstelik boşu boşuna burada olmadığımızın da farkında olmamız gerekiyordu."

Öğrenmek üzere olduğum şeyin çok önemli olduğunu fark ederek yerime kıpırdandım ve ona biraz daha yaklaştım. "Nasıl yani?"

"Sana Taşıyıcı Ruh olarak bazı ayrıcalıklarımız olduğunu söylemiştim. Burada değil, buraya gelmeden önce."

"Evet," dedim sabırsızlanarak. O sakin birisi olabilirdi ancak ben değildim, yine gerginlikten midem büzüşmeye başlamıştı.

"İşte, burada olmayı biz seçtik- bunu anlamışsındır zaten. Ve buraya bir amaçla geldik. Sakın bana ne olduğunu sorma!" İşaret parmağını bana doğrultunca araladığım dudaklarımı tekrar kapattım. "Sana bunu bilemeyeceğimi söyledim. Üstelik bunun bir önemi de olmayabilir."

Kafam yine karışmıştı ve o da bunun farkındaydı. Derin bir nefes aldıktan sonra "Isiah'ın dediğine göre, Taşıyıcı Ruhların çoğu öldükten yazdıkları dünyada yaşamak istermiş. Kendilerine fazla güvenir, daha iyisini yapabileceklerine dair kibirlenirlermiş. Bu yüzden de bir anlaşma yaparlarmış."

Görünüşe göre biz de bunu yapmıştık ve eh, hatırlamasam da *ölmüştüm*. Elbette bu gece konuşulanlardan sonra öldüğümü anlamak zor değildi, zaten daha önce de bu seçenek aklıma gelmişti ancak bilinç dışımda bir şekilde bunu hep inkâr etmiştim. Artık edemezdim, üstelik daha iyisini yapabileceğime dair kibirlenmem de imkânsız bir durum değildi. Zaten sürekli yazarı, yani kendimi eleştirmemiş miydim? Hep potansiyeli harcadığını söylememiş miydim? Belki de buraya gelmeyi seçerken amacım yaptığım hataları düzeltmekti.

"Nasıl bir anlaşma?" diye sordum merakla.

Ela gözlerini gözlerime dikti. Yağ lambasının ışığı zayıflamaya başlamıştı. "Buraya boşuna gelmediğimizi hatırlamak karşılığında *uyandığımız* andan öncesini hatırlamamak."

Bir an için dondum kaldım, sonra bunun pek de kârlı bir anlaşma olmadığının farkına vardım. "Ama amacımızı bile hatırlamıyoruz ki."

Omuz silkti. "Yine de bir şeylerin normal olmadığını biliyoruz. Kitabı hatırlıyoruz, bu yüzden neyi farklı yapmamız gerektiğini biliyoruz. Eğer normal bir şekilde yaşasaydık, asla böyle şeyleri sorgulamazdık. Bir şeylerin farklı olması gerektiğine inanmazdık. Diğerleri gibi yaşayıp giderdik."

Kaşlarımı çattım ve "Peki bir anda başkalarıyla yer değiştirmiyorsak..." diye başladım söze. Neyi soracağımı hemen anlayarak "Evet, *uyanıyoruz*," dedi.

"Bu hayatı hep Aviva olarak yaşadın. Burada doğdun, burada büyüdün ve uyanma vaktin geldiğinde..."

Dayanamayarak araya girdim. "Bunu da mı biz seçtik?"

Başını hafifçe sallayarak beni onayladı. Bir süre sessizce düşündüm, sonra "Eh," diyerek kabullendim. "Bu mantıklı. Akademi'ye başlamadan birkaç ay önceydi ve kendime delirip alışmak için biraz zaman vermiş olabilirim." Bakışlarımızı tekrar buluşturdum. "Peki bu anlaşmayı kiminle yaptık, Tanrı'yla mı?"

Söylerken bile garipsemem karşısında hafifçe gülümsedi. "Hayır, kendimizle."

Burnumu kırıştırdım. "İşte bu pek mantıklı değil."

Eğlendiğini belli edercesine kaşlarını kaldırdı. "Her şeye inandın da bir bu mu kaldı? Anlaşma dediğime bakma, kendimize bir söz veriyoruz aslında. Bazı şeyleri yapacağımıza dair yeminler ediyoruz. Isiah için bunlar saçmalıktan ibaretmiş, zaten çoğu kişi de o yeminleri yerine getiremezmiş. Sana da bu yüzden geliş amacının bir önemi olamayabileceğini söyledim. Artık buradasın ve önemli olan tek şey de bu."

"Peki kader bunun neresinde?" dedim isyan edercesine. "Sonuçta ben bu kitaba bir son yazdım ve...Ne yaparsam yapayım o mu gerçekleşecek? Bunu hiç mi değiştiremem?" İçim panikle doldu. Rahsan'ın ölmesine göz yumamazdım ve buraya gelmeden önceki amacım her neyse artık *bu* olduğu kesindi.

Ancak bana güven verircesine "Tabii ki değiştirebilirsin," dedi. "O yazdığın son olasılıklardan sadece *birisiydi*. Sana bu hayatın bizden önce yaşandığını söyledim, bizden sonra yaşanacağını da. Sence her Aviva olan aynı tercihleri mi yapardı?"

Göğsümdeki sıkışma kayboldu ve rahatlarken "Hayır..." diye mırıldandım. *En azından ben yapmayacaktım.* İşte bunun için risk almaya da hafızayı kaybetmeye de değerdi. "*Uyanınca* ne oluyor peki?" diye sordum. "Yani

tamam, buradaki tüm anılarımızı kaybediyoruz ama Isiah bunu nasıl açıkladı?"

"Üst bilincimizle bağlantı kuruyormuşuz. Bunun için de bu hayatımızdaki anıları feda ediyormuşuz. Anladığım kadarıyla hiçbir seçim bedelsiz kalmıyor."

Theodor Malkin gerçekten babamdı ve ben onunla geçirdiğim harika çocukluktan amacım için vazgeçmiştim. Gerçekten buna değeceğini düşünüyor olmalıydım ve bir an önce hatırlamak için elimden geleni yapacaktım ama önce...Durdum ve yüzünü inceledim. "Peki senin amacın ne? Yani, klan yöneticisi olduğun bir hayat yaşamışken neden şimdi hizmetçi olmaya razısın? Sakın bunları iyiliğim için anlattığın mavalını okuma bana, inanmam. Bir şeylerin peşinde olduğun belli. Kitabından yüzlerce yıl sonra uyanmışsın."

Bir an için yüzünden yakalanma paniği geçti, sonra hemen çelikten ifadesine geri döndü ancak artık çok geçti. Çoktan görmüştüm. "Sen cidden paranoyaksın."

Güldüm. "Yemezler. Korindel'e benim için geldiğini kendin söyledin, yani bir amacın vardı. Zaten kimse o kadar yolu sadece bunları anlatmak için gelmez. Ayrıca Akademi'den mezun olmamı beklediğini de söyledin. Bunları unutacağımı mı sandın?"

Yakalandığı için bozulduğunu gizlemek için daha fazla uğraşmadı. "İyi," dedi somurtarak. "Benim birisine...borcum var. Önceki hayatımdan. Bu rezil hayatı yaşamamın sebebi de bu zaten, ona olan borcumu ödemek."

"Nasıl bir borç bu?"

Ses tonu değişmese de ifadesi sertleşti. "Sana bunu söylemek zorunda değilim."

"Zorundasın."

"Hayır, değilim. Bilmen bir şeyi değiştirmeyecek. Aynı şeyi istiyoruz zaten. Yani, yaklaşık olarak."

Kaşlarımı çattım. "Ne istiyormuşuz ki?"

İç çekti, bir süre yüzüme baktı ve sonunda derin bir nefes alarak "Rahsan'ın ölmesini istemiyorsun, değil mi?" dedi. Hissettiğim şaşkınlıkla çatık kaşlarım serbest kaldı ve bir an ne diyeceğimi bilemedim. "Sen...sen bunu nereden biliyorsun?" *Ona kitabımdan hiç bahsetmemiştim ki.*

Tek kaşını kaldırdı. "Sence? Kitabını okudum."

Hissettiğim şaşkınlık daha da büyüdü. "Ne? Nasıl? Benim kitabım da mı burada ünlü yani, ben de mi karşılaşabilirdim?"

Kalbim deli gibi atıyordu ve kendimi bir krizin eşiğinde hissediyordum ancak o sakin tavrını korudu. "Hayır, kitabını benden başka okuyan olduğunu sanmıyorum. Tabii bir de Isiah. Bana da o verdi zaten, her kelimesini kendisi yazmıştı." Yüzümde nasıl bir şaşkınlık gördüyse bunu epey eğlenceli buldu. "Psişik büyücülerin sadece geçitlerin ne zaman açılacağını söylediğini mi düşünüyordun?"

Evet, bunu düşünüyordum ve Moselle sonraki birkaç dakika boyunca bana psişik büyücülerin o kulenin tepesinde ne yaptıklarını anlattığında şaşkınlığım iki katına çıkmıştı. Kesinlikle tek görevleri geçitlerin açılma sırasını söylemek değildi. Taşıyıcı Ruhları sezebiliyor ve onların taşıdıkları hikâyeyi kelimesi kelimesine yazabiliyorlardı. Tabii bunu yapabilmek de müthiş bir konsantrasyon gerektiriyordu. "Bu yüzden kendilerini soyutluyorlarmış," diyerek bitirdi sözlerini. "İnsanlara ne kadar yakın olursa enerji alanı o kadar bozulur ve güçlerini kullanamazlarmış."

Hâlâ yaşadığım şaşkınlığın etkisiyle "Bunu bilmiyordum," diye mırıldandım. Başını sallayarak beni onayladı. "Evet, kimse bilmiyor zaten. Bildiklerini kendilerine saklamaya epey alışmışlar."

"Peki senin amacın..."

Dudaklarını ıslatarak araya girdi. "Geçitleri kapatmak. Rahsan da bu amaç uğruna ölüyor zaten, değil mi? O geçitlere kafayı takıyor, sonunda içlerinden geçiyor ve ölüyor. Bunun olmasını istemiyorsun. Ben de bu sorunu kökten çözelim diyorum."

"Ama..." dedim. "Kitapta o geçitler hiç kapanmıyor. Senin kitabında da öyle. Bunu nasıl yapacağız ki?" *İmkânsız değil miydi?*

Bakışlarını yüzümde gezdirdi ve konuşmadan önce yavaşça yutkundu. "Bir kitap daha var. Bir Taşıyıcı Ruh daha."

Gözlerimi sonuna kadar açtım. "Ne?"

"Evet. Onun kitabında geçitler kapanıyor ve seni de bunun için bulmak istedim. Bana yardımcı olman gerekiyor." Bakışlarını benimkilerde sabitledi. "Onu zaten tanıyormuşsun."

Bir an ciğerlerime hiç nefes gitmedi. "Nasıl yani? O kişi...Rahsan mı?"

Bezgin bir tavırla iç çekti. "Hayır, değil. Serafina ya da Matias Gorion da değil. Biliyorum, aklına gelen ilk seçenek onlar ama onları *gördüm*. Değiller. Benim görmediğim ama senin tanıdığın birisi olmalı."

Kaşlarımı çattım. "Benim tanıdığımdan nasıl bu kadar eminsin?"

"Isiah söyledi. Çoktan bir araya gelmişsiniz. Zaten bu yüzden Ophir'den Korindel'e geldim."

"Ben..." dedim. "Aklıma kimse gelmiyor."

"İstemsizce çekildiğin insanları düşün. Dediğim gibi, Taşıyıcı Ruhlar birbirine çekilir. İsteseler de birbirlerini görmezden gelemezler."

Şaşkınlıktan açılmış gözlerimle ona baktım, cidden birisini hatırlamaya çalıştım ancak kendimi ne kadar zorlasam da özellikle çekildiğim kimse gelmedi aklıma. O da bunu fark etti ve mahcup bir tavırla başımı eğdiğim anda elini omzuma koydu. "Sorun değil. Bu gece çok yoruldun, bir sürü şey öğrendin. Eminim daha sonra aklına gelir."

Biraz olsun rahatlayarak başımı salladım. Sonra "Peki önceki hayatımı nasıl hatırlayacağım?" diye sordum. "Yani, sen hatırlıyorsun, değil mi?"

Yüz ifadesi ciddileşirken "Hatırlıyorum," dedi. "Ama bunu yapmanı önermem."

Parmaklarımla ağrıyan şakaklarımı ovuşturdum. *Saat kaç olmuştu?*
"Neden?"

"Çünkü buraya önceki hayatlarımızın yasını tutmaya gelmedik. Hatırlamak da bana iyi gelmedi."

"Bu yüzden mi hep hüzünlüsün yani?" diye sordum. Başını sallayarak beni onaylarken bakışlarını kaçırdı. "Ama başka bir hayatım olduğunu bilirken onu nasıl görmezden gelebilirim ki?" *Nasıl merak etmeden durabilirim?*

Aramızdaki yağ lambasının ışığı titreşti, o sırada "Benim ödediğim bedeli ödemek zorunda değilsin," dedi. "Sana eski hayatını *hatırlama* dedim, ona dair bir şeyler öğrenme değil."

"Bunu nasıl yapacağım ki?"

Gülümsedi. Beni fazla meraklı bulduğunu anladım ancak bu konuda bir şey söylemedi. "Güz Dönümü'nü bekleyeceğiz. Orada sana ait bir şey bulabiliriz. Ben de eski hayatıma dair mektuplar bulmuştum."

"Nasıl?"

"Anlatacağım. Ama artık kalkmak zorundayız. Çok geç oldu ve karşımda sürekli başını ovuyorsun."

"Kendimi iyileştirebilirim!" dedim ve elimi alnıma koyarak baş ağrımı geçirdim. Gücümü kullandığım için parmaklarımın arasından çıkan yeşil ışık onun yüzüne yansıdı. "Bak, gördün mü?"

Ancak bundan etkilenmedi. Ben de bu sayede istediğinde ne kadar inatçı olabildiğini öğrendim. Bundan sonra istediğimiz kadar konuşabileceğimi, bir yere kaçmadığını söyleyerek ayağa kalktı ve bileğimden tutup beni da kaldırdı. Ardından yağ lambasını eline aldı ve beni de peşinden kaleye doğru sürükledi. İtirazlarıma da karşılık vermedi. Biyolojik olarak aynı yaşta olmamıza rağmen sanki ablammış gibi hissettim, tabii bu saçma düşünceden ona bahsetmedim.

Daha konuşacağımız çok şey olduğundan emindim ancak düğün ve son birkaç günde olanlar beni çok yormuştu, bu yüzden başka bir zamana ertelemekte sakınca görmedim. Çimenlerin üzerinden yürüdüğümüz sırada "Sana artık Neira diye mi seslenmem gerekiyor?" dedim yalnızca.

Cevap verirken bana dönmedi. "Hayır, o başka hayatımda kaldı."

Bu kadar kesin sınır çizebilmiş miydi yoksa bu bir rolden bir ibaretti emin değildim. Onu ve geçmiş yaşamını düşünürken gözlerimi Mar-Elyath Kalesi'nin üzerinde gezdirdim. "Burası eskiden evindi, bir klanın kalbiydi. Şimdi aristokratların düğün yeri olarak kullanması üzüyor mu seni?"

Güldüğünü hissettim. "Biraz. Yine de artık çok daha mutlu bir yer."

İçeri girip adım seslerimiz karanlık koridorlarda yankılanmaya başladığında ona bu konuda daha çok soru sordum ancak hiçbirine cevap vermedi, yalnızca kaldığım odanın kapısına kadar götürdü beni. İçeri görmeden önce de gözlerini benimkilere dikti. "Benim de sana bir sorum var. Asaran Zev'iv gerçekten evleniyor mu?"

Kaşlarımı çattım. *Kütüphane Serafina'yla konuşurken bizi duymuştu, değil mi?* "Bunun ne önemi var ki?" dedim temkinli bir ifadeyle. Ancak onun yüzünden herhangi bir duygu geçmedi. "Sandığımızdan daha önemli olabilir," dedi sadece. "Sana kitabını okuduğumu söyledim."

Karşısında dikilmeye devam ederken kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ve?"

"Rahsan'ın delirmesini istemiyorsun, öyle değil mi?"

Paniklediğimi hissettim. "Elbette hayır! Bunun onunla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Evet, en ufak şeyin bile önemi olabilir."

Ancak bu umursamaz tavrını yemedim. Gözlerimi kıstım ve "Bir planın var, değil mi?" diye sordum. Odamın kapısını açarken gülümsedi. "Sana *asla* plansız hareket etmediğimi söyledim."

❊

merhabalar!

umarım bölümü beğenmişsinizdir. oy verip bol bol yorum yapmayı unutmayınız!

birçok şeyin ortaya çıktığı bir bölüm oldu ve yazması cidden çok yorucuydu. üstelik bazı soruların cevaplarını bilerek sonraya erteledim, daha öğrenecek çook şeyimiz var ama umarım aldığınız cevaplardan tatmin olmuşsunuzdur. Isekai - yani bu kitabın da dahil olduğu tür- çok yaygın ancak ben bu tarz bir Taşıyıcı Ruh teorisine hiç denk gelmedim. Zaten tamamen kendi eserim, bunun için kafa patlattım ve hiçbir açığı olmasın diye de epey uğraştım. Yani şimdi alamadığınız cevapları da ileride mutlaka alacaksınız.

Yine de merak ettikleriniz olursa bana yazın.

Kendi içinde tutarlı olduğunu düşünüyorum, ayrıca hiçbir zaman bana tır çarptı o yüzden en sevdiğim kitabın içinde uyandım tarzı klişelerden hiç hoşlanmadım.

bu bölümle birlikte 2. kitabı yarıladığımız bilgisini de verip HÂLÂ haberi olmayanlar için şunları şuraya bırakayım :

İNANILMAZ GÜZEL DEĞİL Mİ???????

BEN HÂLÂ BAKIP BAKIP DALIYORUM, HER AYRINTISI İÇİN EPEY UĞRAŞTIĞIMIZI DA BİLMENİZİ İSTİYORUM.

SON OLARAK küfürlü yorumlar çok artmış, lütfen buna dikkat edelim. gereken yerde edilen küfre hiç itiraz etmem ama insan yorumlarını açtığında da küfür görmek istemiyor gerçekten.

diğer bölüm için bir şey demiyorum çünkü dediğim anda tüm felaketler beni buluyor, bu sefer kafama bir meteor çarpar diye korkuyorum ancak beni Instagram'dan takip etmeyi unutmayın!

yorumlarınızı bekliyorum.

çok çok sevgiler,

Sareinn.

16 Şubat 2026.

32. BEN ÇİZECEĞİM KADERİMİ

Kelsey Woods, To Keep You From Breaking

Sleeping At Last, Atlas: Body

❊

Eve döndükten yaklaşık dört gün sonra, tüm ev halkı Moselle ve benim en yakın arkadaşlar olduğumuzdan emindi. Böyle düşündükleri için haksız olduklarını söyleyemezdim elbette; günün neredeyse tamamını birlikte geçiriyor, yanımıza kimseyi almıyor ve devamlı kısık sesle bir şeyler konuşuyorduk. Birbirimizin arkadaşlığına doyamıyor gibiydik. *Ancak gerçekte olan bunun tam tersiydi.*

Resmen kovalamaca oynuyorduk evin içinde. Moselle çamaşırları asmak için dışarı çıktığında ya da toz almak için odalara girdiğinde peşinde kuyruğu gibi onu takip ediyor ve aklıma gelen en saçma şeyi bile soruyordum. Tabii her zaman tatmin edici bir yanıt alamıyordum. Ne zaman fazla soru sorsam elini beline koyarak bana dönüyor ve "Bu zamana kadar nasıl yaşadın sen?" diye soruyordu. Ona sırıtıyor ve "Delirmemeye çalışarak," cevabını veriyordum. "Aldın başına belayı, ne sorsam yanıtlamak zorundasın artık."

Mar-Elyath Kalesi'nde geçirdiğimiz gecenin ardından evimize, şehre geri dönmüştük ve sarsıntılı araba yolculuğu boyunca ona daha fazla soru sorarak bunaltıcı yaz sıcağına bir de varoluşsal krizlerimi eklemiştim ancak buna değmişti. Beşinci günde artık bazı konularda soru işaretlerimin dindiğini söyleyebilirdim.

En başta kulağa biraz deli saçması gelse de üçüncü tekrardan ve zihnimden geçirdiğim sayısız defadan sonra nihayet basit bir "Hmm..." sesi çıkmıştı boğazımdan. *Ben bir Taşıyıcı Ruh'tum.* Böyle olmayı istememiştim, sadece basitçe öyleydim. Bu gerçeği de sakin bir yaz gününde kabul etmiştim. Güneş yavaşça alçalıyordu ve saatlerdir arka bahçedeki meşe ağacının altına oturmuş köklerinin dibinde biten papatyaları topluyordum. Yapraklarını teker teker koparırken de *reenkarnasyonu* ve geçitleri düşünüyordum.

Bu ilk hayatım değildi. Bunu öğrendiğim gece sabaha karşı yatağa girmiş ve uyuyamayacağımı düşünmeme rağmen birkaç dakika içerisinde yorgunluktan sızıp kalmıştım çünkü zihnim burada uyandığım günden beri hiç bu kadar rahat olmamıştı. *Sonunda bazı sorularımın cevabını almıştım.* Yıllar boyu fazla düşünmenin tek artısı ise bazı ihtimalleri çoktan aklımdan geçirmiş olmamdı.

Buraya gelmeyi *ben* seçmiştim mesela, düşündüğüm gibi bir kurban değil de bir avcıydım. Henüz hatırlayamıyor olsam da bir amacım vardı, her şeyi de bunun için yapmıştım. Kendimi mahkûm ettiğim bunca sıkıntıya bu yüzden katlanmıştım. Kendi hayatıma ve *babama* yabancılaşmıştım. Tekrar tanımak, alışmak ve sevmek zorunda kalmıştım. O açelyaları ekerken aslında kucağında *ben* vardım.

Her şeyi öğrendiğim gecenin sabahında ise onu gördüğüm anda kocaman sarılmıştım. Bunu yaparken de ilk defa bu kadar özgür, bu kadar rahattım. *Ondan kızını koparmamıştım.* Tam olarak değil. *Kendimi* kendimden koparmıştım ve yaptığım şey delice gelse de değeceğini düşünmüş olmalıydım.

O sabah ise yalnızca gözyaşlarımı tutmaya odaklanmıştım. Sımsıkı sardığım kollarımın arasında şaşkınlıkla gülmüştü babam, "Beni bir gecede bu kadar özledin mi sahiden?" diye sormuştu. Kahvaltıya inmek üzereydik ve Moselle birkaç adım gerimdeydi. Ancak o an varlığını önemsememiştim. "Özleyemez miyim?" diye karşılık vermiştim elimden gelen en şakacı biçimde, bir yandan koluna girerken. Oysa aklımdan geçen tek şey *seni yeniden buldum,* olmuştu. *Tabii özledim, sen sen değildin ki.*

Ben de ben değildim. *Oysa bu hayat benimdi.* Onunla istediğimi yapabilirdim ve yıllardır nasıl bir yük taşıdığımı ondan kurtulana dek fark etmemiştim. *Bu* hayata sahip olmam ise *başka* bir hayatım yüzündendi. Sanırım her şey içinde en kolay kabullenebildiğim de bu gerçekti.

Kayven'de reenkarnasyona inanılırdı. Ancak bu şekilde değil, çok daha cezalandırıcı biçimde. Elbette kendi mitleri vardı ve bu mitlerden en eski olanı -özellikle de bir zamanlar en çok inanılanı- bu dünyada kötü bir yaşam sürenlerin öldüğünde cezalandırılmak için yaratık olarak tekrar doğmasıydı. Önceden buna sadece mit olarak bakıyordum ancak şimdi uydurma ya da imkânsız olduğunu söyleyemiyordum.

Bu konudaki fikrini, yastıkları kabarttığı sırada Moselle'e de sormuştum fakat umursamaz bir tavırla omuz silkerek "Öyle olsa bile ne değişir ki?" cevabını vermişti. Ne kadar pragmatik birisi olduğunu da o sırada fark etmiştim. Böyle şeylerin insanları hizada tutmak için uydurulduğuna inanıyordu ve işe yaradıkları sürece onun için sorun yoktu.

Ben ise ondan çok daha meraklıydım. Önce bu evreni daha derinden algılayabilmeyi ve bu tip detayları biliyor olmayı dilemiş, ardından algılayabildiğim kısmı bile nasıl algılayabildiğimi tam olarak kavrayamadığımdan Moselle'i soru yağmuruna tutmuştum. Bunu yaparken de yatakta karşısına geçip çarşafları değiştirmesine yardım etmiştim, zira bunun yapılmasını özellikle istemiştim. Öğrendiğim gece yorgunluktan ağlayacak enerjiyi bile bulamamıştım ve o gece dökmediğim gözyaşları misliyle bir sonraki gece yanaklarımdan akmıştı. Üzüldüğüm için değil, sonunda o kadar *kayıp* hissetmediğim için ağlamıştım. *Rahatladığım için.*

Bu hissi bir başkasına nasıl anlatabilirdim?

Ancak duygularıma gömülürsem işin içinden çıkamayacağımın da farkındaydım. Bu yüzden onlara değil, boşlukları doldurmaya ve sonraki adımımın ne olacağına odaklanmaya karar vermiştim. Zaten Moselle de bunu istiyordu. Ona göre önceki hayatım değil, şimdiki hayatım önemliydi ve düşününce haklıydı. Geçmişi değiştiremezdim, yalnızca *şimdiyi* değerlendirebilirdim. Bunun için hafızamdan vazgeçmiş ve hayatımı mahvetmişsem de elimdeki şansı heba edecek değildim.

Tabii bu geçmişimin önemsiz olduğu anlamına gelmiyordu, hâlâ kalan boşlukların cevaplarının orada yattığına inanıyordum. Başka bir dünyaya aittim- *hayır*, başka bir dünyadan gelmiştim. *Hayır*. Önceki hayatımda başka bir yerde yaşamıştım. *Evet*. Ve orada bir Taşıyıcı Ruh'tum. Bunun farkında değildim, sadece bir hikâye yazıyordum ve bunun *kendi* hikayem olup olmadığını bilmiyordum. *Rahsan'ı önceden de tanıyor muydum?*

Belki başka bir hayattan aşinayımdır sana. Böyle söylemiştim ona, tam olarak bu şekilde değil ama benzer cümlelerle. Aslında kastettiğim, onu bir kitapta okumuş olmamdı ancak ya gerçekten tanıyorsam? Ya birbirimizi yeniden bulduysak? Benim ruhum başka bir dünyaya gelebildiyse, onunki neden gelmeyecekti ki sonuçta? Ben Aviva'nın yerine geçebildiysem o neden Rahsan olamayacaktı?

Tüm kalbimle tanıdığıma inanıyordum çünkü onu daha yakından tanımaya başladıktan sonra ne zaman buraya *niçin* geldiğimi sorgulasam, bunu *onunla* ilgili yapmanın bir yolunu bulmuştum. Tabii bunun mantıklı bir temele mi dayandığını yoksa sadece buna inanmak istediğim için mi inandığımı bilmiyordum. Öğrenmek için de biraz beklemem gerekiyordu. Üstelik bazı şeyleri kabullenmeye başlasam da henüz her şey çok yeni olduğundan ne düşünmem gerektiğini hâlâ bilmiyordum.

Kendimi nasıl böyle bir şeyin içinde bulmuştum? Nasıl yazmıştım bu dünyayı, bu evreni ve bu karakterleri? Moselle hikayemin ya da ruhumun benzer olması gerektiğini söylemişti, önceki hayatımda da mı bir *yan karakterdim* yani?

Gerçi şu yan karakter saçmalığından bıkmıştım artık, bir anlamı olmadığı da aşikârdı. Burası bir kitabın içi değil, tamamen başka bir dünyaydı ve gerçekte yan karakter diye bir şey olmazdı. *Kim bizi hikayelerimizin daha önemsiz olduğuna inandırmıştı?*

Kimse için olmasa bile *kendim* için önemliydim ve kaderimi de ben çizecektim. Başka bir alternatifte Aviva öyle olsa bile *ben* silinip gitmeyecektim. Alacaklı değildim, sadece hakkımın peşindeydim. Bu hayatı boşuna yazmadığımdan emindim.

Tamam, ana karakter olarak yazdığım Aviva değil Serafina'ydı ama belli ki *Aviva* olarak öğrenmem gereken şeyler vardı. Bundan şikayetçi de sayılmazdım. Kabul, ilk başta havalı güçlere sahip büyücülerin arasında yalnızca bir *şifacı* olarak uyanmama biraz bozulmuştum ancak şimdi yaşantımdan memnundum. Beni çok seven bir babam vardı ve iyi dostluklar kazanmıştım. *Ayrıca Rahsan Zev'iv gibi bir büyücüyü de kendime aşık etmeyi başarmıştım.*

Evet, kötü karakter değil, *büyücü*.

Zira ben nasıl yan karakter değilsem, o da bir kötü karakter değildi. *Her şey bakış açısından ibaretti.* Hikâyeyi Serafina Cohen'in gözünden okuduğunuzda elbette ona iyi diyemezdiniz. Kusursuz değildi ancak canavar olduğu da söylenemezdi. *O yalnızca Rahsan Zev'iv'di*. Tanınmayan. Bilinmeyen. *Bir zamanlar önemsenmeyen.*

Beş gündür hâlâ sindiremediğim tek şey buydu. Ne zaman aklıma gelse yutkunmakta zorlanıyor, sanki karşımdaymış gibi bakışlarımı kaçırıyor ve yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyordum.

Isabella ve Simon'ın düğününden sonra bir araya gelmemiştik hiç. Odamın içinde ileri geri yürürken ona bu meseleden bahsedip bahsetmemeyi düşünmüş, her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda olduğumu kendime hatırlatmıştım ancak o gece onun yerine haberci bir kuzgun gelmişti pencereme. İlk başta bu amaçla geldiğini anlamamış, ötene kadar orada olduğunu bile fark etmemiştim ancak sonra rulo yapılıp bacağına bağlanmış minik kâğıt parçası takılmıştı gözüme. Onu oradan aldığım gibi de kuzgun uçup geceye karışmıştı.

Tahmin ettiğim gibi Rahsan gelemeyeceğini ve bunun için özür dilediğini yazmıştı. Madenler konusunda bir ipucu yakalamıştı, bunu takip etmek zorundaydı ve okuduklarımdan hiç memnun olmamıştım. Ancak elimden bir şey gelmediği için kendimi yorgun bir şekilde yatağımın üzerine atmış, iç çekmiş ve böyle tek başına hareket ederek başına bela almaması için dua etmiştim. Onun için endişelenmemeye ve bir şey olursa *Levav Bağı* sayesinde bunu hissedeceğimi söyleyerek kendimi rahatlatmaya çalışmıştım.

Tabii bundan ziyade tekrar tekrar onunla tanışıp tanışmadığımızı ve *geçmişimi* düşünmüştüm. Yeterince önemsememiş olsam da *onun* hakkında yazmıştım ve o korkunç sonun gerçekleşmemesi için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Bu kararı zaten almıştım, hem de epey önce, fakat şimdi daha farklı bir sorumluluk altındaydım.

Nasıl bu karakterlerin hikayesini yazmıştım? Nasıl bu sonu kurgulamıştım?

Moselle'e defalarca anlattırdıktan sonra ulaştığım bariz sonuç şuydu: *Taşıyıcı Ruhlar da birbirine benzemiyordu.*

Bu yüzden bana Samuel Agmon'u anlatmıştı. O adam Taşıyıcı Ruh olduğunun farkında bile değildi, yalnızca etrafında toplanan herkese hikayeler anlatıyordu ve dışarıdan baktığınızda *"Aa, bu bir Taşıyıcı Ruh!"* demiyordunuz. Sadece o hikayelerin sizi alıp götürmesine izin veriyordunuz.

Ben de muhtemelen önceki hayatımda onun gibiydim. Nasıl yaptığımı bilmiyordum, yalnızca aklıma geldiğini düşündüğüm ya da hayalini kurduğum şeyleri yazıyordum. Tüm bunlar da benim eserim sanıyordum. *Tıpkı herhangi bir şey yazan herhangi biri gibi*. Oysa her kitap başka bir evrendi, başka bir gerçeklik.

Sorgulamaya devam edince Moselle, Isiah'la tanıştığımda bana bu *algılama* mevzusunu çok daha ayrıntılı biçimde anlatabileceğini söylemişti ve açıklama olarak da "Bu yüzden sana bir nevi psişik büyücülere benzediğimizi söylemiştim," demişti. "Onlar gibiyiz, başka dünyalardan bilgi alabiliyoruz ama bunu çok daha bilinçsizce yapıyoruz. Biz algılayamıyoruz ama beyinlerimiz algılıyor, sonra da bunu *düşünceymiş* gibi bize yansıtıyor." Ardından gözlerini kısmıştı. "Bir şifacısın, odaklanabildiğinde insanların enerji alanlarını görebiliyorsun ve bunu yapabilmek sana tuhaf gelmiyor da başka bir dünyadan bilgi alabilmene mi şaşırıyorsun?"

Hafif alaycı tavrına aldırmayıp onu sorularımla epey bunalttıktan sonra bunun bir çeşit *hediye* olduğunu düşünmüştüm. Sonuçta yazdıklarımız ya da aktardıklarımız başka evrenlerde *gerçekleşen* ya da *gerçekleşme potansiyeli* olan şeylerdi, böyle bir gücü kim istemezdi ki?

Ancak bu düşüncemi Moselle ile paylaştığımda, o gece de söylediği ama pek üstünde durmadığımız bir şeyi tekrar söylemişti bana: *Taşıyıcı Ruhların çoğu varlık amacını gerçekleştirmiyordu.* Toplum tarafından fazla hayalperest görülüyor ve o hikayeler zihinlerinde tozlanıp kalıyordu. Anlatılmıyordu, taşınmıyordu. Çünkü herkes bunu aktaracak gücü ya da zamanı bulamıyordu. Hayal ettiklerini sandıkları çoğu şey onlarla beraber yitip gidiyordu.

Ben de muhtemelen -yaşımın da etkisiyle- pek iyi bir yazar ya da aktarıcı değildim. Algılayabildiğim kadarını satırlara yansıtmıştım, ihtimallerden de yalnızca *birini* yazmıştım. Isiah'ın söylediğine göre bunlardan sonsuz tane vardı ve her anlatıcı -aynı hikâyeyi anlatıyor olsa bile- kendisine en yakın sonu yazardı.

Kendi adıma berbat bir son seçtiğimi kabul ediyordum. Matias ve Serafina evlenip önce Korindel'i, ardından Kayven'i yönetse de yeterince önemsemediğim Rahsan hırsları uğruna ölüp gidiyordu. Neden böyle bir son yazdığımı bilmiyordum, önceki halimi de savunmuyordum ancak *şimdiki beni* aklayacak yollar arıyordum. Bu hayatımda değiştiğime, olgunlaştığıma ve daha farklı olduğuma inanmaya çalışıyordum.

Önceden bir yazar olarak Rahsan'ın kıymetini bilmediysem bile sevgilisi olarak kesinlikle biliyordum ve onu önemsiyor, onu seviyordum. *Belki de cezam buydu.* Başka bir hayatımda onu görmem, onu tanımam gerekiyordu. Öyleyse hiçbir itirazım yoktu. Artık birlikteydik ve önemli olan tek şey buydu, eskiden nasıl birisi olduğumla ilgilenmiyordum.

Ancak yakın zamanda başımdan minik bir olay geçtiğinden, bunu sormadan edememiş ve "Aviva olmadığımı düşünmüştüm," demiştim Moselle'e. Eve geldikten sonraki üçüncü gündü ve mutfakta pirinçli puding kaşıklıyordum. "Babam *uyanmadan* önce tatlıya bu kadar düşkün olmadığımı söylemişti. Oysa ben, gördüğün gibi, bu konuda rakip tanımıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Aynı kişiysek nasıl farklı olabiliriz birbirimizden?"

Cevap *üst benliğimizle* bağlantı kurmamızdı. Bu hayata Aviva olarak doğmuş ve belli bir yaşa kadar onun gibi yaşamıştım. Farklı bir ailem ve farklı yaşam koşullarım vardı, her şey bu kadar farklıyken de ben de *aynı* kalamazdım. Ancak üst benliğimle bağlantı kurup her şeyi unuttuğumda,

tekrar bu tatlı düşkünü canavara dönüşmüştüm ve muhtemelen bu yüzden kurduğum her derin ilişkide bu kadar şaşırıyordum. Sevgiye, ilgiye ve övgüye alışık olmadığımı biliyordum.

Önceki hayatımda nasıl birisi olduğumu, nasıl bir yaşam sürdüğümü tabii ki düşünüyordum ancak bunu artık *o kadar da* merak etmiyordum. Zira öğreneceklerimin pek hoş olmayacağını tahmin edebiliyordum. Kendimi Aviva gibi davranmaya zorlamıyor fakat *eski ben*in de pek hoşlanmayacağım birisi olmasından korkuyordum. *İstediğim kadar büyüyememiş, ondan uzaklaşamamış olmaktan.*

Üstelik bu konuda Moselle'in de beni anlayabileceğini düşünmüyordum. Evet, o yıllar sonra çıkıp gelen bir sırdaştı benim için, ondan başka kimseyle de bu konuları konuşamazdım ancak içinde bulunduğumuz durumlar birbirinden çok farklıydı. *O hep bu dünyada yaşamıştı.* Bu, Neira ile aynı kişi olduğu anlamına gelmiyordu elbette. Hatta karşımdaki kızın ondan çok daha ketum ve kalbi kırık olduğundan emindim. Fakat bazen satırlarda okuduğum kız bana göz kırpıyordu ve bir şekilde birbirlerine benziyorlardı. Benim elimde ise tahminlerden ve iç güdülerden başka bir şey yoktu.

Ayrıca o Feron'un kıymetini bilmişti, Rahsan hakkındaki endişelerimi nereden bilebilirdi?

Bu yüzden bazı konularda sessiz kalmış ve ona aklıma takılanları sormayı tercih etmiştim. Dediğim gibi, Taşıyıcı Ruhlar birbirine benzemiyordu ve Moselle hep bu dünyada yaşadığından aktarım şekillerimiz birbirinden ayrışıyordu.

"Bana bazı detayları değiştirip eklediğini söyledin," demiştim onu gözlerimle takip ettiğim sırada. İkinci günün sabahıydı ve beraber dışarı çıkmıştık. Moselle benden saatler önce uyanıp çamaşır yıkamıştı ve onu bahçede gördüğüm anda kahvaltı bile yapmadan yanına damlamıştım. "Her şey gerçekse bunu nasıl yapabildin?"

Ona uzattığım tahta mandalı eline alırken bana şöyle bir bakmıştı. "İnan bana bunu senin kadar sorgulamamıştım."

Sıcak yaz güneşi üzerimize vurup yeni yıkanmış çamaşırların sabun kokusu etrafımızı sararken duyduklarıma inanamamıştım. "Nasıl böyle şeyleri öğrendin ve *öylece* hayatına devam edebildin ki?" *Gerçekten bu kadar meraksız olabilir miydi?*

Becerikli parmaklarıyla çarşafı hızla ipin üzerine asmış ve bana dönmeden sorumu cevaplamıştı. Benden kesinlikle daha gerçekçi bir insandı. "Sen de aynısını yapacaksın. Bu hayatının sorumlulukları ağır basacak ve öncekinde ne yaptığını o kadar da umursamayacaksın. Şimdi buradasın ve *bunu* yaşıyorsun, Aviva. Öğrendiklerinin seni hayattan koparmasına izin verme."

O an yanımda olmasına sevinmiştim. O tüm bunlarla tek başına mücadele etmek zorunda kalmıştı ve aynı yaşta olsak bile tüm bu yaşadıkları onu benden kat kat daha olgun birisi yapmıştı. Bunu ne zaman fark etsem onun için üzülüyor, hatta ona sarılmak istiyordum fakat nasıl karşılık vereceğini bilmediğimden buna cesaret edemiyordum. Sadece yol gösterici olarak yanımda olmasından memnundum, tüm bunlarla tek başıma mücadele etmeyi hayal bile edemiyordum. Bu yüzden yumuşak bir şekilde "Peki," demiştim ona. "Ama hâlâ sorumun cevabını alamadım."

O an hasır çamaşır sepetine eğilmeyi bırakıp karşımda doğrulmuş ve ellerini beline koymuştu. "Bunun tek bir formülü yok. Gerçekliği bozmuyorum, sadece *farklı* bir tanesini yazıyorum. Tıpkı senin gibi." Ardından omuz silkmişti. "Ya da belki bu tip detayların pek bir önemi yoktur. İnsanlara o hikâyeyi, o duyguyu verebilmek yetiyordur. Bir Taşıyıcı Ruh olmanın nasıl işlediğini psişikler bile tam olarak bilmiyor, benden tam olarak ne bekliyorsun?"

Söylediklerine pek takılmamış ve "Yani..." demiştim. "Bunu yazabildiysen başka bir zamanda birlikte olabilmeniz mümkün müydü?" *Evet, derdim buydu.*

"Belki de. Belki de bizim hikayemize benzeyen başka bir çiftin hikayesini yazmışımdır. İsimleri bilinçli olarak değiştirdim sonuçta. Bana öyle bakma, ben bu dünyada *yaşadım*. Her şeyi bilinçli olarak değiştirebilirdim. İddiana göre sen ve ben aynı değiliz zaten, senin gibi başka bir dünyadan bilgi almıyordum." Ardından kaşlarını çatmıştı. "Hem neden bu kadar sorguluyorsun ki? Bunları bilmek sana ne fayda sağlıyor?"

Sepeti alıp içeriye doğru gittiğinde onu takip etmiş ve "Ben her şeye fayda-zarar olarak bakmıyorum senin gibi," demiştim. "Sadece anlamaya çalışıyorum."

Ayrıca onun bilinçli olarak sorgulamaktan *kaçındığını* fark etmiştim, bu yüzden ona çok soru sormamdan hoşlanmıyordu. Belki ben nasıl eski kişiliğimden kaçıyorsam o da bazı *ihtimallerden* kaçıyordu. Üstelik o *hatırlıyordu*, peşinde geçmişinin gölgelerinin dolaştığını anlayabiliyordum. Buna rağmen sadece temiz bir sayfa açmaya ve o geçitleri kapatıp borcunu ödemeye çalışıyordu. O borcun ne olduğunu da hiçbir surette söylemiyordu.

Burnumu sokmamam gereken sınırı çoktan geçtiğimden, elbette ısrar edip onu bunaltmaya devam etmiştim fakat bana anlattığı tek şey Neira olarak hayat hikayesi olmuştu. Onun da bazı kısımlarını gizlemişti. Ona hâlâ tam olarak güvenmiyor, bunu da sık sık ona söylüyordum ancak anlatacaklarına ihtiyaç duyuyordum. Bu yüzden onunla bir pazarlık etmiş ve kütüphaneyi temizlemesine yardım etme karşılığında bana hayat hikayesini anlatmasını istemiştim. O da geçmişten bahsetmekten nefret etse de ısrarıma dayanamayıp kabul etmişti.

Aslında çoğu şey kitaptaki gibiydi. Neira Elyath olarak su klanı liderinin kızı olarak doğmuştu ve çocukluğundan itibaren sıkı bir eğitim görmüştü. Yaşantısı izoleydi; yüzyıllar önceydi ve henüz Korindel gibi şehirler kurulmamıştı, etrafında da yalnızca kendisi gibi su klanının üyeleri vardı. Ancak klanlar döneminin sonu olduğundan artık müttefiklere ihtiyaç duyuluyordu ve o da ağabeyi gibi klanın önde gelen ailelerinden birisiyle evlilik yapmak zorundaydı. Bu yüzden on yedi yaşına bastığında nişanlanmış fakat evlenmemek için elinden geleni yapmıştı. Zaten nişanlısı da -tıpkı kitaptaki gibi- ona hiç uygun olmayan bir insandı.

Böylece Neira, enerji alanının bozulmasını bahane ederek dört yıl boyunca evlilikten kaçmıştı ve geçit ne zaman açılsa kendini tehlikenin önüne atmıştı. Korkusuzdu, becerikliydi ve ağabeyinin aksine bürokrasiyi ayak bağı olarak görüyordu. Buna rağmen klan içerisinde ona daha çok saygı duyuluyordu. Bu yüzden ağabeyi de onu kıskanıyor ve ayağını kaydırmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Neira hepsinden bir şekilde kurtulunca da onun için kaçamayacağı bir tuzak hazırlıyordu.

Kitapta bu kısımlar pek detaylı anlatılmamıştı, bu yüzden tüm öğleden sonramı onu hiçbir ayrıntıyı atlamaması için zorlayarak geçirmiştim ancak buna değmişti. Sonunda tüm hikâyeyi öğrenebilmiştim. Ağabeyi onu kandırarak ateş klanının sınırlarına girmesini ve tutsak düşmesini sağlamıştı. Üstelik bununla da yetinmemiş, verdiği yanlış istihbarat yüzünden Neira'nın hain zannederek ateş klanı askerlerinden birkaçını öldürmesine de sebep olmuştu.

Böylece Neira'nın mahkûmiyet günleri başlamış, önemli birisi olduğunu söyleyip ailesinin onu kurtarmak için her şeyi yapacağıyla ilgili tehditler savurması da pek bir işe yaramamıştı. Bu danışıklı bir dövüştü ve ağabeyi istediğini almıştı; artık Neira'nın dönebileceği bir evi yoktu, orada sürgündü.

O zamanlar klanlar birbirleriyle düşmandı ve toplum yapısı şimdiki karışık halimizden çok farklıydı, bu yüzden ilk okuduğumda da öğrendiklerime şaşırmıştım ancak Moselle'den dinlemek bambaşkaydı. Bana hücresinde geçirdiği günleri ve yaşadığı sorguları anlatmıştı. Feron'la da aynı yazdığı gibi tanışmışlardı.

Feron Zerav, köklü ve şanlı bir aileye mensup değildi ancak yetenekleri sayesinde ateş klanı içerisinde önemli bir mevkiye yükselmişti. Saldırıları yöneten komutanlardan birisiydi, bölgesine giren ve askerlerini öldüren Neira'yı da yakalayan kişiydi. Onun sorgularında yer almış fakat geride durup sessizliğini korumayı seçmişti. Aynı kitaptaki gibi dikkatliydi ve bir terslik olduğunu çabucak fark etmişti. Sonra da öğrenebileceği bir şeyler olduğunu düşünerek bir gece yarısı Neira'nın hücresine gelmişti.

Ancak Neira ilk başta onunla konuşmaya yeltenmemiş ve ağabeyinin tuzağına düştüğü için duyduğu öfkeyi Feron'a yöneltmişti. O gidince de şansını heba ettiğini düşünüp yaptıklarından pişman olmuştu. Neyse ki onu yakalayan komutan sonraki gece tekrar gelmişti ve Neira da bu sefer mantıklı davranıp ona tüm hikayesini anlatmayı seçmişti.

Ve Feron da ona inanmıştı.

Kızıl-kahve gözlerindeki sert bakışa ve ifadesiz yüzüne rağmen Neira bunu anlamış, günler sonra ilk defa umutlanmıştı. Feron ise onu orada bıraksa

bile ertesi gün gidip klan lideriyle konuşmuş ve onu zindanda tutmanın hiçbir faydası olmayacağını anlatarak ikna etmeye çalışmıştı. Neira onların esiriydi ve su klanıyla bir savaş başlatmak istemiyorlarsa onu öldüremezlerdi. Bir hücrede çürüyüp gitmesindense onu bir asker olarak kullanmak da daha iyi bir fikirdi.

Böylece Feron tüm sorumluluğu üstleneceğini söyleyerek Neira'yı o hücreden çıkarmış, onu geçici olarak kendi evinde saklamış ve ona güvenli bir yer bulmuştu. Elbette en başta klan üyeleri ona tepki göstermiş, nefret ettiklerini gizlememiş ve Feron'un da dahil olduğu birkaç kişi dışında kimse onunla konuşmaya tenezzül etmemişti. Ancak Neira her şeyin o hücrede çürüyüp gitmekten daha iyi olacağını düşünerek kendisine verilen hiçbir sorumluluktan kaçmamış ve Feron'un komutasında görevlere çıkmıştı.

Bir kere kaçma şansını elde etmişti ve Feron onu yakalamadan önce bunu *gerçekten* yapabilirdi, yapmayı da denemişti ancak sonra bundan vazgeçip geri dönmüş ve klanı kurtarmayı seçmişti. Böylece Feron ona güvenmeye başlamıştı. Zamanla da birbirlerinden etkilenip daha nazik davranmaya başlamışlardı. *Tabii kendi tarzlarında.*

Okuduğum en iyi çift olabilirlerdi ve kitap boyunca ne yaparsa yapsın Neira'yı desteklemiştim. Onlar da aynı şekilde birbirlerine güvenmeye başlamıştı ve Neira yavaşça ateş klanındaki hayatına alışmıştı. Ancak birlikte olmaları yasaktı ve aşklarını herkesten gizlemek zorundalardı, bu kısımları okumak da epey acıydı.

Yine de her aşık gibi onlar da birbirine umut vermiş ve mevcut klan düzeninin devam edemeyeceğini fark etmişlerdi. Evlenmeleri mümkün değildi fakat klanlar arasındaki ilişkilerin gelişmesini sağlarlarsa bunun önünü açılabilirlerdi. Hem hayatta kalmak için değişim şarttı, eninde sonunda böyle yüksek korunaklı şehirler kurulmalıydı.

Böylece ikisi de birkaç yıl boyunca ateş klanı içerisinde bunu yapmaya çalışmış, halkı yoklamış ve konseyleri toplamışlardı. Ayrıca Neira devamlı su klanına haberci yollamıştı. Ancak ağabeyi onu görmezden gelmiş ve babalarına hiçbir şey söylememişti. Böylece Neira üzülüp yuva hasreti duymuş fakat görevlerini yerine getirmeye de devam etmişti. Zaman içinde

klandaki tek su büyücüsü olmasına rağmen saygı görmeye ve sevilmeye başlanmıştı, su klanına karşı duyulan önyargı da onun sayesinde kırılmıştı.

Üstelik kitapta yazmasa bile Feron'la gizlice evlenmişler ve birbirlerine yeminlerini *etmişlerdi*. Bunu duyduğumda tepesinde olduğum merdivenden inmiş, şaşkınlıktan sonuna kadar açık gözlerimle karşısına dikilmiş ve ne yaptığımın farkında olmadan ellerini tutmuştum.

"Sevinme hemen," demişti buruk bir gülümsemeyle bakışlarını kaçırırken. "Mutluluğumuz uzun sürmedi."

Çünkü Feron hayatını kaybetmişti.

Böyle söyleyince bir süre ne diyeceğimi bilememiş ve sessizliğin aramıza girmesine izin vermiştim. Ancak sonra, yumuşak bir tavırla "Feron nasıl öldü?" diye sormayı başarabilmiştim.

O gece de bana bunu söylememişti, önemli bir sebebi olduğunu düşünmüştüm fakat beni şaşırtarak gözlerini kapatmış ve kendini koltuğun üzerine bırakmıştı. Ardından, içimi parçalayan bir sesle "Bilmiyorum," diye fısıldamıştı. Kelimeleri saf acıdandı. "O öldükten sonra sadece bunun sebebini aradım ancak...bir suçlu bulmak imkânsızdı."

"Neden?"

Onun için anlatmanın ne kadar zor olduğunu görebiliyordum, duyarsız davranmak da istemiyordum ama bazı parçaların zihnimde oturması gerekiyordu. Neyse ki birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra bana biraz olsun dürüst olmaya karar vermiş ve "Çünkü yaşanan şey bir felaketti," demişti. "Bir suikast değil. Feron, arbede esnasında öldü. Başkalarını kurtarmaya çalışırken yanarak."

"Ben..." demiştim zorlukla yutkunarak. "Çok üzgünüm."

Öyleydim de gerçekten. Hikayelerini okumuştum ve bu her şeyi biraz daha tuhaflaştırıyordu ancak onlarla bir şekilde bağ kurmuştum. Feron'un ölmesine ve birlikte olamamalarına elbette üzülmüştüm. Sadece onu nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum. Elim sırtının birkaç santimetre ötesinde

havada asılı kalmıştı, ardından yavaşça omzuna bırakmıştım. İstese ona sarılırdım.

Ancak buna yeltenmemiş ve ifadesi donuklaşırken "Ben de," demişti. "Kalan ömrümü onu özleyerek ve neler olduğunu anlamaya çalışarak geçirdim ama hiçbir şey bulamadım. Şimdi neden geçmişimi geride bırakmak istediğimi anlıyor musun?"

Acısını tahmin bile edemiyordum. Kalbim sızlıyordu ve bu kadar umutsuz görünmesi içimde bir şeyler yapma isteği uyandırıyordu. Bu yüzden "Ama..." demiştim istemsizce. "Sen buradaysan, Feron'un da burada olması gerekmez mi?"

Bence mantıklı bir soruydu, giden herkes bir şekilde geri dönüyor gibiydi ancak ifadesiz bir yüzle verdiği cevap umutlanmamı engelleyecek kadar çabuk olmuştu. "Hayır."

"Ne demek *hayır*?" diye karşılık vermiştim kaşlarımı çatarak. "Onu bulmayı denedin mi?"

"Tabii ki denedim."

"Ve?"

"Yok." Dokunuşumdan kurtulup ayağa kalkmıştı. "O bir *Taşıyıcı Ruh* değil, tüm hayatlarımızda karşılaşacağımızın bir garantisi yok."

"Nasıl yani?" demiştim nefesim kesilmiş gibi. "Ben de mi Rahsan'ı bulamayabilirim?"

Bu düşünce beni dehşete düşürmeye yetmişti, onun dudaklarında ise acı bir gülümseme belirmişti. "Evet, bu yüzden bir sonraki hayatında bunu hatırlamamaya bak. Sonu iyi bitmiyor, tecrübeyle sabit."

O an neden bu kadar sinirlenmiştim bilmiyordum ancak söylediklerine inanmayı reddetmiştim. "Yalan söylüyorsun. Yalan söylemek *zorundasın*."

İstifini bozmamış ve işinin başına dönmek için kollarını sıvamıştı. "Kim seni ruh eşlerinin gerçek olduğuna inandırdı?"

"Neden bu kadar kalpsiz davranmak zorundasın?"

Bu onu minicik de olsa yumuşatmış ve "Sorularını Isiah'a sorarsın," demişti toz bezini eline almadan önce. "Ama buna bel bağlamamanı öneririm."

"Onunla ne zaman görüşeceğim?"

"Sana söyledim, Güz Dönümü'nde-"

"Evet evet," diyerek araya girmiştim umursamaz bir şekilde. "Sonbahara kadar bekleyeceğim, hem de kesin olmayan bir şey için. Üstelik buna *değeceğini* de düşünmüyorum. Bana daha kesin cevaplar lazım. Yeterince vakit kaybettim zaten."

Ancak "Beklemelisin," demişti yine aynı sakinlikle. "Bu senin iyiliğin için."

Hiçbir zaman sabırsız birisi olduğumu düşünmemiştim fakat söz konusu bu mesele olduğunda kendim gibi davranamıyordum pek. "Daha fazla beklemeye tahammülüm yok!"

Mar-Elyath Kalesi'nden dönerken at arabasının içinde yaptığımız konuşmada bana bu *Güz Dönümü* meselesini açmış ve yalnızca taşıyıcı değil, *gezgin ruhlar*ın da olduğunu söylemişti. Bu ruhlar daha nadirdi ve dünyalar arasında gerçekten seyahat ederlerdi. Bizim gibi *yaşamayı* da seçmezlerdi. "Onlardan birisiyle tanışana kadar ne olduklarını anlaman pek mümkün değil," demişti. "Çoğu zaman cismani hale bürünmezler zaten. Ancak onlardan birisi sana eski hayatına dair bir şeyler verebilir. Bir günlük, bir kolye ya da hatırlamana yardımcı olabilecek herhangi bir şey."

Anlattığına göre gezgin ruhların çoğu *satıcı* rolünü üstleniyor ve evrendeki bir açığı kapatıyordu. Bana da bilmediğim ne kadar çok şey olduğunu hatırlatıyordu. Her şeyi öğrendiğimi düşündüğümde bile bilmediğim bir sürü şey olacaktı muhtemelen. Bu yüzden elimdekilere odaklanmış ve "Onlardan birisini nasıl bulacağız peki?" diye sormuştum.

"Ben göçebe çadırlarının arasında onlardan birinin çadırını bulmuştum. Güz Dönümü bu dünya için önemli bir zaman dilimi, herkes bir araya geliyor ve bir yıl daha yaşamak için adak adayıp dua ediyor. Bu da farkında

olmadıkları bir enerji açığa çıkarıyor. İşte Isiah da o enerjinin onları buraya getirdiğini söylüyor. Kalıcı olarak değil tabii, sadece o gece için. Zaten onların yaşamayı değil dünyalar arasında seyahat etmeyi seçtiğini söylemiştim."

"Orada işime yarar bir şey bulacağımı nereden bilebilirim ki?"

"İşe yarayacağın şeyi bulamayacak olsan o gezgin ruhu da bulamazsın zaten. Tesadüflere inanmadığını söylemiştin, bu da bir tesadüf olmayacak."

"Sen ne bulmuştun peki?"

O an kısa bir süre duraksamak zorunda kalmıştı ve saklamaya çalışsa da yüzünden hızla geçen duyguları fark edebilmiştim. "Gönderdiğim mektupları."

Böylece o an için Güz Dönümü'ne kadar beklemeye ikna olmuştum ancak bir sonraki hayatımda Rahsan'ı bulamayacağımı söyledikten sonra bunu yapmak imkânsız gelmişti. Bu yüzden kütüphaneyi terk edip biraz hava almış, ardından Moselle'i beklemeden Isiah'la iletişim kurmanın bir yolunu aramıştım. *Ben de iki buçuk yıl beklemek zorunda kalır mıydım?*

Tabii mantıklı bir planı kafamda şekillendiremeden, akşam yemeğinden sonra odama gelmiş ve "Bana kızgın mısın?" diye sormuştu. Annemin notlarını karıştırmayı bırakmıştım, zaten anlayarak okuduğumu söyleyemezdim. "Kızgın değilim, sadece seni anlayamıyorum. Neden sürekli beklememi söylüyorsun?"

Arkasından kapattığı kapıya yaslanmayı bırakmış ve yavaşça yanıma doğru adımlamıştı. "Bunun senin iyiliğin için olduğunu da söylüyorum. Benim yaptığım hataları yapma. Isiah yalnızca *tüm* hafızanı verebilir sana. Kontrolsüzce. Bunu yapmak iyi bir şeymiş gibi geliyor olabilir, ben de aynısını düşünüp uyarılarını dinlemedim ama...Ödediğin bedel çok ağır. Bundan emin olabilirsin. O *kayıp* hissi iyice güçleniyor, hiçbir şeyin anlamı yokmuş gibi geliyor ve..." Durup derin bir nefes almıştı. "Eğer bir amacım olmasaydı yaşayacağımı sanmıyorum. Her şeyi bilerek *yaşanmıyor*, Aviva."

Çalışma masamın önünde oturmaya devam ederken vücudumu ona döndürmüştüm. Hâlâ tutunacak bir dal arıyordum. "Hatırlamak sahiden o kadar kötü mü?"

Başını hafifçe sallamıştı. "Kötü."

"Ama...Ya hayatım o kadar kötü değilse?"

"Bunun hiçbir önemi yok ki. Aksine, iyi bir hayatın varsa daha kötü zaten. Bir daha göremeyeceğin insanları özlüyorsun, yaşayamadığın ama *yaşayabileceğin* bir hayatın yasını tutuyorsun. İhtimaller öldürüyor ve...Bu yüzden sana önemli olanın bu hayatın olduğunu söylüyorum. Şimdi *buradasın*, Aviva, arkanda bıraktıklarına dönüp bakmaya çalışma. Onlar çoktan kayıp gitti elinden."

Onlar çoktan kayıp gitti elinden.

Dün akşamdan beri aklımdan çıkmayan cümle buydu işte. Dirseklerime kadar toprağa batmıştım, tüm camları açık olmasına rağmen seranın içi sıcaktan kavruluyordu ve sabahtan beri uğraştığım için kan ter içindeydim ancak bu cümle aklımdan çıkmıyordu. Oysa bunu *yapmamam* gerektiğini biliyordum, odaklanmam gereken daha önemli şeyler vardı. *Odaklanmam gereken bir hayatım vardı.*

Diktiğim çiçeğin gövdesinin etrafındaki toprağı sağlamlaştırdım ve oturuşumu dikleştirerek ağrıyan boynumu geriye doğru attım. Ardından kolumun üst kısmını terlemiş alnıma bastırarak yorgunlukla gözlerimi kapattım. Mahil Ravi'nin serasındaydım. Bu sabah, Moselle daha fazla önceki hayatımla meşgul olmamam gerektiğini söyleyerek beni uyandırmış ve bu hayatımdaki sorumluluklarıma dönmemi buyurmuştu. Elbette ufak bir tartışma yaşamıştık ve ona karşı çıkmıştım ancak can sıkıcı biçimde haklıydı. Günlerdir kendi işlerimle meşgul olmuyordum ve devamlı arkasında dolanmam şüphe çekiyordu.

Bu yüzden uyanır uyanmaz uşaklarımızdan birisini yazdığım notla birlikte Mahil Ravi'nin evine yollamış, kahvaltımı yaptıktan sonra da bir araba dolusu malzemeyle kendim gitmiştim. Kullanmam için bana tahsis ettiği

serayı ıslah etmem gerekiyordu, bu yüzden kollarımı sıvamıştım ve saatlerdir buradaydım.

Arada bir Ravi'nin bahçıvanı ya da çalışanları uğruyor, bana atıştırmalık ve soğuk içecek getiriyorlardı. Sessiz ve kibar insanlardı, alanıma da oldukça saygı duyuyorlardı ancak işverenleri evde yoktu. Mahil Ravi beni karşıladıktan sonra acil gitmesi gerektiğini söyleyerek evden ayrılmış ve at arabası kullanmamıştı, bu da beni şaşırtmıştı. Bu yüzden istemsizce arkasından bakmış ve adımlarının Zev'ivlerin şehirdeki evine doğru gittiğini görüp iyice şaşırmıştım. Şüpheyle duraksamış, Rahsan'a sormayı aklımın bir köşesine yazmış ve arazi meselesi olup olmadığını sorgulamıştım.

Ardından kendimi seranın içine atmıştım ve o zamandan beri de dışarı çıkmamıştım. Elbisem kirlenmesin diye üzerime giydiğim önlük mahvolmuştu, saçlarım dağılmıştı ve ısrarla beni çaya davet eden aristokrat arkadaşlarımın görse kınayacağı bir durumdaydım. Ancak *bu günlük bu kadar yeter* diyemiyordum çünkü Mahil Ravi'nin dönmesini bekliyordum. Onunla konuşmam gereken şeyler vardı.

Birkaç gündür hayatıma ara vermeye karar vermiştim ancak hayatım *kesinlikle* ara vermemişti. Bayan Miriam'ın mektubuyla Isaac ve Ruth'un düğün davetiyesi bu sabah, kahvaltı ettiğim sırada gelmişti ve Moselle zafer kazanmış bir edayla "Gördün mü?" demişti. "Devam etmek zorundasın, daha fazla kendini eve kapatamazsın."

Ona ters bir bakış atmış ve zarif, gösterişsiz düğün davetiyesine bir kere daha bakmıştım. *Gelecek haftaydı.* Bu yaz yalnızca Isabella'nın değil, Isaac ve Ruth'un da düğün hazırlıklarıyla ilgilenmiştim çünkü bunun için onlara söz vermiştim. Babam tüccar olduğu için şehir esnafını iyi tanıyordu ve Isaac ve Ruth'un pek durumu yoktu. Ona bundan bahsettiğimde seve seve yardımcı olmak istemiş ve Isaac'le de daha çok o ilgilenmişti. Ben yalnızca bir gün Ruth'u eve davet etmiş ve giymediğim elbiselerimi ona göstermiştim. O da gelinliği olması için içlerinden bir tanesini seçmiş ve biraz tadilata ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Gözlerimi açıp eldivenlerimi çıkardığım sırada "Bayan Malkin?" diye seslendi isminin Hila olduğunu öğrendiğim orta yaşlı kadın. Mahil Ravi'nin çalışanıydı ve seranın kapısında dikiliyordu. Başımı çevirip ona baktığımda

"Sizin için bahçeye yemek hazırladım," diye devam etti. "Biliyorum, istemediğinizi söylediniz ama Bay Ravi size hizmette kusur etmememizi emretti. Bir şeyler atıştırırsanız bizi çok mutlu edersiniz. Dinlenmeniz de iyi olur hem, hiç ara vermediniz."

Oturduğum yerden kalkıp çıkardığım eldivenleri tüm malzemeleri yığdığım masanın üzerine bıraktım ve önlüğümün kuşağına uzandım. Bir yandan da "Teşekkür ederim," diyerek teklifini kabul ettim. "Birazdan geleceğim. Bay Ravi ne zaman döneceğini bilirdi mi?"

"Hayır efendim ama yakın zamanda burada olacağına eminim."

"Peki, teşekkür ederim."

Kadın başını sallayarak kapıdan uzaklaştı. Ben de kirli önlüğümü çıkarıp astım. Sera bakımsız ve çıplaktı, burayla epey uğraşacaktım ancak şikayetçi değildim. Güz Dönümü'ne kadar oyalanacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Öğlene kadar toprağı yenileyip güçlendirmek için uğraşmıştım ve birkaç saattir müge çiçeklerini dikiyordum. Akademi'deyken bu çiçeklere dair yaptığım araştırma Bayan Miriam'ın ilgisini çekmişti fakat denediğim kombinasyonların hiçbiri işe yaramamıştı. Yine de bu çiçekten umudumu kesmemiştim, henüz bunun için çok erkendi.

Seranın içindeki çeşmede ellerimi ve yüzümü yıkadıktan sonra Mahil Ravi'nin serin bahçesine çıktım. Çok tatlı bir rüzgâr esiyordu ve ağaçlarının gölgesi altındaki masaya benim için bir sofra kurulmuştu. Yüzümde memnun bir gülümsemenin belirmesine engel olamadım. Bir saat önce bu teklifi reddetmiştim çünkü bu vakte kalmayacağımı düşünmüştüm ancak Mahil Ravi hâlâ geri dönmemişti.

Masaya oturduğumda kucağıma mendil sermek ya da çatal bıçak sırasına göre yemek gibi sofra kurallarıyla uğraşmadan doğrudan nefis görünen yiyeceklere daldım, çok acıkmıştım. Bana not yollayanın Moselle olduğunu öğrenmeden önce kapanan iştahım birkaç gündür açılmıştı ve yiyemediğim günlerin acısını çıkarırcasına yiyordum artık. Dolayısıyla birkaç dakika boyunca midemi tıka basa doyurmaya odaklandım yalnızca. Sonra da hemen o bunaltıcı seraya dönmek istemedim. Bugün yapacaklarımı bitirmiş sayılırdım ve neler ekebileceğimi Bayan Miriam'a da danışmak istiyordum.

Bu yüzden gidip eşyalarımın arasından annemin notlarını buldum ve boş tabakları masanın diğer ucuna iterek defter için yer açtım. Sonra da tüm bu karmaşayı bir arada tutan ipi serbest bıraktım.

Artık ona gönül rahatlığıyla *annem* diyebiliyordum ve bu çok tuhaf hissettiriyordu, Theodor Malkin'in hep söylediği gibi birbirimize ne kadar çok benzediğimizi de inkâr etmiyordum. Onun kafası da benimki gibi dağınıktı ve hızlı çalışıyordu, bu da el yazımıza ve tuttuğumuz notlara yansıyordu.

Karman çorman olsa da işime yarayabilecek şeyler bulabileceğime inanıyordum, bu yüzden her fırsatta onlara bakıyordum çünkü meşgul olmadığım her an -bazen meşgulken bile- *düşünüyordum*. Kendimi ve sabrımı tüketircesine.

Bir Taşıyıcı Ruh daha vardı.

Elbette ertesi gün uyandığımda en çok sorguladığım şeylerden birisi bu olmuştu. Durmadan kim olabileceğini düşünmüş ve Moselle'in de yardımıyla şüphelilerimi üç kişiye indirmiştim: Mahil Ravi, Rimona ve Milo.

Mahil Ravi biraz temelsizdi, kabul. Tamamen ona karşı duyduğum -ve artık utandığım- şüphenin bir eseriydi ancak bence yine de *mantıklı* bir seçenekti. Sonuçta benimle tanıştığı gece çay içmek için evine davet etmiş ve eğitmenlerimle konuşarak durumumu öğrenmek istemişti. Ayrıca benim de ona büyük bir sempati duyduğum inkâr edilemezdi.

Ancak Moselle bu sabah eşyaları taşımama yardım etme bahanesiyle benimle gelmiş ve kapıda onu gördüğü anda "Hayır," demişti. "O bir Taşıyıcı Ruh değil."

Aklıma gelen ilk seçenek olduğu için hayal kırıklığına uğramış ve "Nasıl bu kadar kesin konuşabiliyorsun?" diye çıkışmıştım. "Hani bunu anlamanın kesin bir yolu yoktu?"

Ela gözlerini bana çevirmiş ve sakince "Çünkü ona *çekilmiyorum*," karşılığını vermişti. "Eski bir su büyücüsü olduğu için dingin bir enerjisi

var, bunu büyü gücüm olmamasına rağmen ben bile hissedebiliyorum ve sen de muhtemelen bunu çekilmek sanıyorsun ama değil."

Böylece onun üstünü çizmiştik ve geriye yalnızca Rimona ile Milo kalmıştı. Onları seçmiş olmamın sebebi ise tamamen *nasıl* tanıştığımızdı. Milo okula geldiği anda -yani benim ikinci yılımda- sanki beni tanıyormuş gibi doğrudan yanıma oturmuş ve sevimli bir gülümsemeyle elini uzatmıştı. Sıcakkanlı tavrına hemen karşılık vermiş fakat ufak bir *önceden tanışıyor muyuz?* paniğine kapılmadan da edememiştim. Ancak tanışmıyorduk ve bu o zamanlar rahat bir nefes almamı sağlasa bile şimdi kafamı kurcalıyordu.

Rimona'yla ise hiçbir zaman o kadar yakın olmamıştık ama hep dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Ayrıca onunla denk geldiğimiz zamanlar tuhaftı, onu çoğunlukla en kötü halinde ve ağlarken yakalamıştım. Güçlerinin dengesiz olması da cabasıydı. *Yeni uyandıysa bocalaması normal olmaz mıydı?*

Buna rağmen şüpheli listemde Milo daha üst sıradaydı çünkü onu Otis ve diğerleriyle tanıştıran bendim, Rimona ise hep başka bir arkadaş grubuna sahipti. Ancak tabii ki Akademi'ye dönüp onları gözlemleyene kadar bunu anlamamın bir yolu yoktu- Akademi'ye de dönmem *gerekiyordu*. Milo bu yıl son sınıf olacaktı, Rimona'yı son gördüğümde ise yardımcı pozisyonunu alamadığı için kızgındı. *Acaba almayı başarmış mıydı?* Eğer alamadıysa onu nasıl bulacaktım? Şayet diğer Taşıyıcı Ruh oysa ona ihtiyacımız vardı, geçitler *onun* kitabında kapanmıştı.

Düşüncelerim bunaltınca iç çekercesine nefesimi verip annemin defterini ters bir şekilde kapattım ve gelen kuş cıvıltılarının beni biraz olsun rahatlatması umuduyla gözlerimi yumdum. Pek fayda etmedi, parmağımı huzursuz bir biçimde defterin arka cildinde gezinmeye devam ettim ve tam da o anda, hissettiğim şeyle gözlerimi aniden açmak zorunda kaldım. *Ne?*

Hemen defteri tekrar açıp önüme çektim ve kapağının iç kısmındaki hafif şişkinlikte tekrar parmaklarımı gezdirdim. Kesinlikle altında bir şey vardı. *Ama dikişleri sağlamdı?* Defterin ön kısmını açtım ve aynı şey orada da var mı diye kontrol ettim ama yoktu. *Pekâlâ*. Başka birisi olsa bu şişkinlikten hemen şüphelenmezdim ancak burada Nehema Malkin'den bahsediyorduk. Korindel'e gelmiş ve babamla evlenmek *zorunda* kalmıştı. Geçmişi tam bir muammaydı ve çok uzun bir süre boyunca buradan geldiğim gibi

gidebileceğime inandığım için Aviva'nın hayatına olabildiğince *misafir* kalmaya çalışmıştım. Bu yüzden Theodor Malkin'e de bu konuda hiçbir şey sormamıştım. Bu akşam çalışma odasına bir ziyaret yapsam iyi olacaktı. *Ama şimdi...*

Yemek takımının bıçağına uzandım, ucu yeterince keskindi ve yemeklere aceleyle daldığım için kullanmam gerekmemişti. Bu yüzden cildin iç kısmını keserken hiç tereddüt etmedim. Bulmayı umduğum şey, annemin neden Koridel'e geldiğiyle ilgili bir ipucuydu çünkü her ne kadar sormamış olsam da babamın da bu konuda pek bir şey bildiğini sanmıyordum. Ancak şişkinliğin altından ikiye katlanmış, neredeyse parçalanmak üzere olan bir kâğıt çıktı ve şaşkınlıkla defteri kucağıma bırakırken onu dikkatlice parmaklarımın arasına aldım.

Kâğıdın üzerinde, neredeyse yarısını kaplayan detaysız bir ağaç çizimi vardı. Altında ise eski dilde yazılmış bir paragraf. Duraksadım. *Beklediğim kesinlikle bu değildi*. Kaşlarımı çatarak annemin neden bir ağaç çizimini defterinin *içinde* saklama ihtiyacı duyduğunu düşünmeye başladım, sonra arkasındaki yazı dikkatimi çekti. Bu seferki anlayamadığım eski dilde değildi, annemin el yazısıyla yazılmıştı ve tek cümleydi: *Dikebildiğin kadar dik!*

İyice kafam karışmış bir biçimde tekrar ağaca baktım ve ayrıntısız olsa da türünü anlamaya çalıştım. Porsuk ağacına benziyordu ama kesin bir şey söylemek mümkün değildi. Bu ağacı neden dikmek istemişti ki? Üstelik dikebilmiş miydi?

Babamla evlendiklerinde Cherney'deki evde yaşamışlardı ve ben de orada *uyanmıştım* ancak hayal meyal hatırlıyordum. Bahçesinde porsuk ya da herhangi spesifik bir ağaçtan bolca var mıydı? *Bir ağacı dikmenin ne faydası olacaktı ki?*

Bıraksalar sorgulamaya devam edebilirdim ancak tam da o anda Mahil Ravi'nin sesi bahçeyi doldurdu ve ilk defa onun sesini duyunca irkildim. "Bayan Malkin, hâlâ burada olduğunuzu görmek ne kadar güzel! Gerçekten eğitmeninizin söylediği kadar çalışkanmışsınız."

Ağaçların arasından çıkıp geldiği sırada eski, sararmış kâğıt sayfasını tekrar ikiye katlayıp notların arasına tıktım ve defteri kapatmak için masanın üzerindeki ipe uzandım. "Teşekkür ederim," dedim bir yandan da. "Aslında biraz da sizin için bekliyordum."

Defteri doğru düzgün bağlayamadan onu karşılamak için ayağa kalktım ancak eliyle buna gerek olmadığını gösteren bir işaret yaptı. "Öyle mi?"

"Öyle." Beceriksizce gülümsedim. O sırada Hila masayı toplamak için elinde bir tepsiyle geldi. Birkaç dakika sonra her şey temizlenmişti, önümüze fincanlarla iki naneli soğuk çay bırakılmıştı ve ben de tüm bunlar olurken Mahil Ravi'ye serada yaptıklarımı anlatmıştım. Bir günde -üstelik tek başıma- bu kadar şey yapmama şaşırmıştı.

Ardından, yalnız kaldığımız ilk anda "O görüştüğünüz eğitmenim..." diyerek söze başladım ve ona Bayan Miriam'ın mezun olmadan önce bana yaptığı tekliften bahsettim. Benden hâlâ bir cevap bekliyordu ve diğer Taşıyıcı Ruh'u bulmak için bu yıl Akademi'de *olmam* gerekiyordu. Gergindim, Mahil Ravi'yi yarı yolda bırakmak istemiyordum ve bu durum Rahsan'ı da etkiler mi bilmiyordum ancak ona her şeyi anlattığımda, sakince işi kabul etmemde hiçbir sakınca olmadığını ve bana desteğini kesmeyeceğini söyledi. Ders programıma göre bizim de burada bir çalışma takvimi ayarlayabileceğimizi de ekledi. Bu konuda tamamen esnektim ve ne istersem onu yapabilirdim.

Söylediklerine o kadar sevindim ki boynuna atlamak istedim. Sonunda rahat bir nefes alabilirdim. Ancak hâlâ ondan şüphelendiğim ve kafada kurdukça kurduğum için biraz utanıyordum, bu yüzden sevimli bir gülümsemeyle ona bakmakla yetindim. Ardından soğuk çayımdan bir yudum aldım ve "Bir de..." diye devam ettim. "Haftaya pek uğrayamayabilirim. Haber vermek istedim."

Isaac ve Ruth'un düğünü için şehir merkezinden uzaklaşacaktım, bu açıklamayı ona yapmak için de hazırdım ancak sormadı. Fincanını tabağın üzerine bırakırken "Peki, sorun değil," dedi sadece, ilk günden kaytarmak için izin istememe hiç bozulmuş gibi değildi. Bana bu kadar güveniyor muydu gerçekten? *Ben sürekli ondan şüphelenmek için yer ararken?*

Aslında ona güvenmeyi gerçekten istiyordum ancak çok fazla sırrı olan bir adammış gibi geliyordu, Moselle'e tam olarak güvenemediğim gibi ona da güvenemiyordum. Bu yüzden hareketlerini taklit edip fincanımı tabağın üzerine bırakırken "Siz nereden?" diye sordum sohbet havasında.

Dürüst olmasını beklemiyordum ama beni bir kere daha şaşırtarak "Bay Zev'iv'in yanındaydım," cevabını verdi. Bu konuda öğrenebileceklerim de bununla sınırlıydı, bana ne yaptıklarından bahsedecek değildi. Bu yüzden işime yarayabilecek bir soru seçtim. "Peki diğer Bay Zev'iv'i görme şansınız oldu mu?"

İçeceğinden bir yudum aldıktan sonra güldü. "En küçük olanı kastediyorsunuz sanırım?" *Doğru ya, Asaran da hâlâ buradaydı*. Başımı sallayarak onu onayladım fakat fincanını masaya bırakırken "Hayır," dedi. "Onu görme şansım olmadı. Aslında onu bir süredir görmüyorum, Konsey toplantılarına da katılmıyor."

Samimi bir şaşkınlıkla "Öyle mi?" demekten alıkoyamadım kendimi. Bulduğu ipucu ve madenler meselesi bu kadar mı önemliydi? Bunu da mı ayak bağı olarak görüyordu artık?

Son görüştüğümüzde Konsey yüzünden sinirliydi, hiçbir konuda karar alamadıklarını da biliyordum ancak yemin yüzünden içeriği yalnızca tahmin edebiliyordum. Zev'ivler desteklese de Keiv'in zehri yem olarak kullanmakla ilgili projesinin rafa kaldırıldığının farkındaydım, üstelik bu konuda sanırım Mahil Ravi de kararsızdı. *O Konsey toplantılarında neler döndüğünü o kadar merak ediyordum ki.*

Ancak *beceriksiz* bir yazardım ben, bilgisizliğim de tamamen kendi eserimdi. O kadar küçük yaşta kitap yazacak derdim neydi ki, daha iyi algılayabilene kadar bekleyememiş miydim? Şimdi o konseyde neler konuşulduğunu bilmiyordum çünkü sadece ana karakterlerin aşkını önemsiyordum, politikaya da kafam basmıyordu.

Mahil Ravi sakince başını sallarken dikkatli bakışlarını üzerimde gezdirdi. Bir şeyi çözmeye çalıştığını anlayıp tedirgin oldum fakat hiçbir şey söylemedi. O huzurlu bahçede çayımı içene kadar kaldım ve başka şeylerden bahsettik. Ardından ona serayı gösterdim ve eşyalarımı toplayıp

benim için hazırlattığı at arabasına binerek eve doğru yola çıktım. Odama varır varmaz da ilk iş kendimi küvetin içine attım.

Akşam yemeğinden sonra hâlâ tüm vücudum ağrıyordu, bu yüzden ufak bir bencillik yapmak zorunda kaldım ve ağrımı dindirdikten sonra babamın çalışma odasının kapısını tıklattım. Beni görünce güldü ve "Kızım," dedi. "Nedense sen odama girdiğinde tedirgin oluyorum artık. Bu sefer de evleneceğin haberini falan vermeyeceksin, değil mi? Yine sevdiğim tatlıdan yaptırdın mı?"

Kapıyı arkamdan kapatırken gülerek "Aşk olsun baba," dedim. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Okuduğu kitabın kapağını kapatıp elini bana doğru uzattı. "Şakalaşıyorum sadece. Gel."

Hemen gidip oturduğu koltuğun kenarına tünedim ve onunla sohbet ettim. Akşam yemeğinde zaten bir aradaydık ve konuşmuştuk ancak o günden beri ona doyamıyor gibiydim. *Gerçek* ailemdi ve onun yanında olmak artık eskisinden daha güven vericiydi. Ben onu hatırlamıyordum ama *o* beni hatırlıyordu, sonunda birisine sırtımı yaslayabileceğimi biliyordum ve bu Rahsan'a olan güvenimden daha farklı bir duyguydu, sanki daha koşulsuzdu.

Hafızama kavuşmayı da en çok onun için istiyor, bana anlattığı tüm çocukluk anılarıma tekrar sahip olmayı diliyordum ancak Moselle bunun mümkün olup olmadığından emin değildi. Bir *anlaşma* yapmış ve anılarımızı feda etmiştik, geri gelmeyebilirlerdi. O neredeyse ömrü boyunca çalıştığından, daha fazla sefalet anısı istememiş ve Isiah'tan bu hayatına dair anılarını vermesini istememişti. Benim de istesem de alabileceğimden emin değildi.

"Baba..." dedim dakikalar sonra. Lafa dalmıştık ve bana haftaya mal almak için Ipsal'a, oradan da satmak için merkezdeki şehirlere gideceğini söylemişti. Bu yüzden Isaac ile Ruth'un düğününe katılamayacaktı ve benden en içten tebriklerini iletmemi rica etmişti, ben de seve seve kabul etmiştim ancak şimdi buraya gelişimdeki asıl sebebe odaklanmam gerekiyordu. "Sana bir şey sormak istiyorum."

Uzanıp avuç içleriyle saçlarımı okşadı, sonra da önüme gelen tutamı geriye doğru itti. "Sor bakalım güzel kızım."

Bu aramızda hassas bir konuydu ve annemi düşünmenin onu üzdüğünü biliyordum ama doğrudan sormak en mantıklı yoldu. Bu yüzden "Annem neden Korindel'e geldi?" dedim pat diye. "Yani, gerçekten *neden*? Zorunluluktan evlendiğinizi biliyorum ama...O birisinden mi kaçıyordu?"

Bu soru yeşil gözlerini bulutlandırdı, dudaklarındaki gülümsemeyi soldurdu ve yavaşça yutkundu. Dikkatli bakışlarımı hiç üzerinden ayırmadım. "Nehema geçmişi hakkında konuşmayı pek sevmezdi," dedi en sonunda. "Ona evlenme teklifi ettiğimde, bu konuda soru sormaya niyetliysem teklifimi hemen şimdi geri almam gerektiğini söylemişti."

Bu beklediğim cevaptı ancak omuzlarımı düşürmeden edemedim. "Yani sen de bilmiyorsun."

"Tam olarak öyle değil." Oturduğu yerde kıpırdandı ve kucağımda duran elimi tuttu. "Onunla evlendiğimde önceliğim sadece iyi ve güvende olmasını sağlamaktı, bu yüzden ona hiçbir şey sormadım. Ancak daha sonra, yani birbirimize âşık olduğumuzda, ona söz versem de merak etmeye başladım. O da başına kötü bir şeyin gelmediğini, sadece ailesinden kaçması gerektiğini söyledi."

Hayretle kaşlarımı kaldırdım. "*Ailesinden* mi?"

"Evet, söylediğine göre tutucu bir ailesi varmış. Şifacı olmasına da karşılarmış. Nehema onları dinlemeyip kaçmış ve buraya insanlara yardım etmek için gelmiş." *Eh, bir şifacı olarak en temel iç güdüsüydü tabii.*

"Ailesinin kim olduğunu da bilmiyorsun, öyle değil mi?"

Umutsuzlukla sorduğum soruya benzer bir üzgünlükle karşılık verdi. "Hayır, onlarla hiç tanışmadım. Nehema bazen özlerinde iyi insanlar olduklarını söylerdi, tanısalardı beni sevebileceklerini. Ama tanışmamız ya da onlarla barışmak hakkında hiçbir şey söylemezdi. İsimlerini bile anmazdı. Kaç kişilerdi emin değilim."

"Başka?"

Duyduklarım yeterli gelmediği için sabırsızlıkla sorduğum soru onu güldürdü. "Ne demek başka?"

"Onun hakkında başka ne anlatabilirsin bana?" Durdum. "Yani, ne kadar özverili ve çalışkan birisi olduğunu biliyorum. Sesimin yumuşak tonunu ve gözlerim hariç dış görünüşümü de ondan almışım. Ama geçmişi hakkında..."

"Nehema buraya geldiğinde yeni bir hayata başlamak istiyordu," diyerek araya girdi babam. Yine ciddileşmişti ama sesi hâlâ sevecendi. "Ben de bu istediğine saygı duydum ve birkaç yıllığına da olsa birlikte çok mutlu olduk. Geçmişi hakkında soru sormadım çünkü ailesini özlediğini biliyordum, bazen uzaklara dalıp gidiyordu. Bunun hakkında konuşmak isteseydi bana anlatırdı Aviva, o bana her şeyi anlatırdı."

Geçmişi hariç. Neden burnuma kötü kokular geliyordu? Neden üstüne düşmem gereken meselenin bu olduğunu hissediyordum? Gerçekten doğru soruları mı sormaya başlamıştım yoksa yalnızca kafada mı kuruyordum? İkisini ayırt etmek çok zordu, ancak yine de bildiğimi okudum.

"Peki Cherney'deki evin bahçesinde hiç porsuk ağacına benzer ağaçlar var mıydı? Annem böyle ağaçlar dikmiş miydi?"

Böyle bir soru sormamı beklemediği yüzündeki ifadeden belliydi. "Annen pek çok şey dikti, o da senin gibi bahçeyle uğraşmayı severdi," dedi en sonunda, kararsızlıkla. "Porsuk ağacının neye benzediğini bildiğimden bile emin değilim."

Sonraki birkaç saniye ona tarif etmeyi denedim, sonra bunun işe yaramayacağını anlayarak Mahil Ravi'nin evine bir dahaki gidişimde önce Cherney'e uğramaya karar verdim. Hatırladığım kadarıyla ev başkasına satılmıştı ancak bahçesinin önünden şöyle bir geçebilirdim. *Hoş, porsuk ağaçlarını görsem bile bu ne işime yarayacaktı ki?*

Dakikalar sonra babama veda edip odama çekildiğimde bile hâlâ bu soru vardı aklımda. Doğrudan tuvalet masamın önüne gidip oturmuş, ağırlık

yapan küpelerimi çıkarmış ve defteri tekrar açmıştım. Sayfa çok yıpranmıştı ve diğerlerinden daha sarıydı, bu yüzden hemen göze çarpıyordu. Bir süre ağaç çizimini incelemeye devam ettim, sonra *neyi amaçladın anne?* diye sordum kendime. *Bu ağacı neden dikebildiğin kadar dikmek istedin?*

Bu sayfa defterin içine saklanmamış olsaydı hiç önemsemezdim muhtemelen, diğerlerine yaptığım gibi bakar geçerdim. Ancak bu bir şekilde önemliydi, sadece ne olduğunu çözememiştim. Bu konuda Bayan Miriam'a yazmalı mıydım? Ya da Ruth ve Isaac bir şeyler biliyor olabilir miydi?

Pekâlâ, düğünlerinde böyle bir konu hakkında konuşmak isteyeceklerinden emin değildim.

Kendi kendime yüzümü buruşturduğum sırada kapım tıklandı ve gayriihtiyari "Gel," diye seslendim. Moselle kafasını içeriye doğru uzattı, onu görür görmez de gözlerim ışıldadı. "Gel! Sana göstermem gereken bir şey var!"

Bu neden daha önce aklıma gelmemişti ki?

"Beni gördüğüne bu kadar sevineceğini düşünmemiştim," dedi kapıyı arkasından kapatırken.

"Yine beni manipüle etmeye mi gelmiştin?" diye sordum yenilenmiş bir neşeyle. Canlanmıştım çünkü sonunda kağıttaki paragrafın ne anlattığını öğrenebilirdim. Eski dilde yazılmıştı ve Moselle iddia ettiği gibi Neira'ysa bunu okuyup anlayabilmeliydi. Bana doğru yaklaşırken "Sadece planımı anladığından emin olmak istiyorum," dedi.

Vücudumu ona doğru çevirdim, yüzümde bezgin bir ifade belirmişti. "Yine Asaran mı diyeceksin?"

Başını hafifçe salladı. "Evet, Asaran Zev'iv evlenmemeli."

Ayağa kalkarken alayla güldüm. Ev halkı en yakın arkadaşlar olduğumuzu düşünebilirdi ancak aramızdaki ilişki biraz seviyesizleşmişti açıkçası, ne olduğundan ben de emin değildim. "Eğer erkek arkadaşımı babasının

evlenmemesi için ikna etmemi istiyorsan bana *neden* olduğunu söylemelisin." Ardından kaşlarımı çattım. "Yoksa *Feron* Asaran Zev'iv mi?"

Bunu üçüncü soruşumdu ve her seferinde sabır dilenir gibi bakışlarını havaya dikiyordu. "Hayır. Zaten evlenmemesini istememin bununla ilgisi yok."

"Neyle ilgisi var o zaman?"

"Bak, sana söyledim," dedi yavaşça pencerenin kenarındaki tekli koltuğa otururken. "Hiçbir zaman evlenmemeli demiyorum, sadece *bir süre* evlenmemeli. Bunun güvenli olduğundan emin olmalıyız. Rahsan'ı neyin delirttiğini bilmiyoruz."

"Babasının yeni karısı onu nasıl delirtebilir ki?" diye sordum abartı bir şekilde gözlerimi büyüterek. Gerçekten, bu ikisi arasında doğrudan bir bağlantı kuramıyordum ve o da bana herhangi bir açıklama yapmıyordu, sadece Asaran'ın evlenmemesi için Rahsan'ı ikna etmemi istiyordu.

Hafif alaylı tavrım karşısında sakinliğini korudu. "Hiçbir şeyin tesadüf olmadığına inanıyorsun, değil mi? Asaran'ın karısı da tesadüf olmayacak."

"Günlerdir tek yaptığın böyle şifreli konuşmak," dedim sahte bir gülümsemeyle. Bir yandan da kâğıdı elime almış ona yaklaşıyordum çünkü bu mesele hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum. "Eğer Rahsan'ı ikna etmemi istiyorsan sana güvenmem gerektiğinden daha güçlü nedenler vermelisin bana. Ne yapmaya çalıştığını hâlâ çözemedim ve piyonun olmaya niyetli değilim."

Bakışları ciddileşti ancak sert değildi, bana da kızmamıştı. İstediğini yapmadığım için biraz sinir olduğu belliydi ama başka bir yol aradığını görebiliyordum gözlerinde. "Şimdi, sana biraz olsun güvenmemi istiyorsan şu paragrafta ne yazdığını çevirmekle başlayabilirsin."

Bir bana bir de uzattığım kâğıda baktı. "Bu ne?" diye sordu alırken. Diğer tekli koltuğa otururken bakışlarımı ondan ayırmadım. "Çevir sadece."

Gözlerini hızlıca satırların üzerinde gezdirdi ve okurken anlık olarak çevirdi. "*Porsuk ağacı, doğru ellerde bu meret karşısındaki en güçlü silaha dönüşebilir. Birleştirilecek en kıymetli maden altındır, lakin yokluğunda gümüş veya demire de başvurulabilir. Tephon'un kabileleri bu yöntemden pek çok fayda görmüştür, o kabilelerin de pek azı büyü gücüne sahiptir. Seyahatlerimde onlardan çok şey öğrendim."*

Kaşlarımı çattım. "Ne öğrenmiş?"

"Yazı burada bitiyor," dedi sayfayı tekrar bana uzatırken. "Bir çeşit günceye ya da kitaba ait belli ki."

Hissettiğim hayal kırıklığıyla omuzlarım düştü. *Tüm bunlardan ne anlamam gerekiyordu?* Neden sorduğum her soru çıkmaza giriyordu? Annem ailesinden kaçmıştı ancak bunun porsuk ağaçlarıyla bir alakası var mıydı? Yorgunlukla iç çektim. En azından çizimin kesin olarak porsuk ağacına ait olduğunu biliyordum artık. *Ama hangi "merete" karşı en güçlü silaha dönüşebileceğini bilmiyordum.*

Hemen pes etmek kanımda yoktu, bu yüzden oturduğum koltuktan fırladım ve temiz bir kâğıt, mürekkep ve tüy kalem çıkarıp çalışma masamın üzerine bıraktım. "Bana hepsini kelimesi kelimesine yazabilir misin?" *Annemin kütüphanesini bir gözden geçirsem iyi olacaktı.*

Bakışlarımız buluşurken "Bunun ne önemi var ki?" diye sordu. Onun gibi gizemli davranmak istedim, o bana bir şey anlatmıyorsa ben de anlatmak zorunda değildim. "Yaz sen," dedim sadece. Dediğimi yapıp oturduğu yerden kalktı, bozuk el yazısıyla "Pors" yazmıştı ki durup başında dikilen bana baktı. "Ben söylesem sen yazsan?"

Bu hayatında yazı yazmakla pek işi olmadığı, "cahil" göründüğü için utandığını anladım ama "Olmaz," dedim çabucak. "Sen yaz, ben sonra temize çekerim."

Ne yapmak istediğimi hemen anladı. "Yalan söyleyip söylemediğimi mi test ediyorsun?"

"Aynen öyle."

Bana çok tuhaf bir şey söylemişim gibi baktı. "Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki? Ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Olabilir, sana güvenmiyorum. Fazla gizemlisin, çok şey saklıyorsun."

Bakışlarını benimkilere sabitledi. Mum ışığında gözlerinin rengi çok güzeldi. "Sadece önce emin olmam gerekiyor. Kafanı boş şeylerle doldurursam bana kızarsın."

Ona doğru biraz daha eğildim. "Bu güvenmememden daha mı iyi yani?"

Bir süre beni izlese de sonunda pes edip önüne döndü ve zorlanarak yazmaya devam etti. Düzgün olsun diye uğraşıyor, bu yüzden çok yavaş hareket ediyordu ancak ona herhangi bir şey söylemedim. Hatta biraz merhamet bile hissettim, paranoyak olduğumu düşünebilirdi fakat böyle davranmamın en önemli sebebi aslında kaldırılmaya ne kadar müsait olduğumu bilmemdi. Onu izlerken ne zaman isterse alıştırma yapabileceğini, hatta onu çalıştırabileceğimi söylemek üzereydim. Oysa ona *öylece* güvenemezdim.

Asaran'ın karısı nasıl Rahsan'ı delirtebilirdi? Bu nasıl "tesadüf" olmazdı? Hiçbir sorumu cevaplamamıştı. Tek bildiğim, Rahsan'ın Esren'e gittikten sonra değiştiğiydi. Benim yazdığım versiyonda Asaran evleniyor muydu? Bunu bilmemin bir yolu yoktu. Yazar olmam gerçekten de önemsizdi şimdi, her şey değişebilirdi.

Kaşlarımı çatmış düşüncelere gömüldüğüm sırada bir anda bana döndü ve "Tephon..." dedi. "Bu isim tanıdık. Sanki daha önce duydum ama ne olduğunu hatırlamıyorum. Önemli bir şey olabilir mi?"

Gözlerimi kırpıştırıp kendime gelmeye çalıştım. "Her şey önemli olabilir. Hatırlarsan bana söyler misin?" Aniden bir yorgunluk çökmüştü üzerime, fark etmeden çok mu zorlamıştım bugün kendimi?

Başını sallayarak onayladı. "Söylerim." Sesi gerçekten de bu güveni veriyordu ancak bakışlarımı üzerinden ayırmadım ve göğsüme ağırlık yapan düşünceyi onunla da paylaştım. "Rahsan'ın Esren'e gitmemesi en doğrusu olmaz mı?"

Sorum bir an aramızda asılı kaldı, sonra ucundan mürekkep damlayan tüy kalemi şişenin içine bırakarak bana döndü. "Hayır, oraya Gorion ile gideceğini söylememiş miydin?"

Bezgin bir tavırla iç çektim. "Söylemiştim." Henüz onun bana her şeyi söylemediğini fark etmeden önce tabii ki -en büyük korkum olduğu için- Rahsan'ın delirme meselesine takılmış ve ona bu konuda bildiğim her şeyi anlatmıştım. Aptallığım için kendime kızmamın da bir faydası yoktu artık.

İtiraz edeceğimi anlayıp "Bu önemli bir değişiklik," diyerek araya girdi. "Kitabını okuduğumu söyledim. Gorion burada kaldığı sürece onu anlamayacak, Rahsan da oraya gidip durumun vahametini görmediği sürece geçitleri kapatmaya bu kadar hevesli olmayacak. Hem-"

"Yeterince hevesli, merak etme," diyerek araya girdim. "Bile bile onu delirmeye mi yollayayım yani?" İstemsizce kaşlarımı çatmış ve sesimi yükseltmiştim çünkü koruma iş güdüm devreye girmişti. *Onu yazarken nasıl önemsememiştim?*

Vücudunu bana doğru döndürdü ve yavaşça ayağa kalktı. "Onu neyin delirttiğini bilmiyoruz. Hem gitmesi gitmemesinden daha iyi. Burada kalırlarsa Gorion'la asla anlaşamazlar, oraya gitmeleri arkadaş olmalarını sağlayabilir."

Acı acı güldüm. Bir yandan da elimi kalbimin üzerine bastırdım destek almak ister gibi, sıkışmaya başlamıştı. "Bu yalnızca benim aptalca iyimser tahminim."

"Hiç de aptalca değil inan ki," dedi başını iki yana doğru sallarken. Yüzü sakin, sesi güven vericiydi. "Orada yalnızca birbirlerini tanıyacaklar ve diğer büyücülerin de onlara pek iyi davranacağını sanmam. Birbirlerine mecbur kalacaklar ki bu iyi- arkadaş olmaları inanılmaz işimize gelir. Korindel'de bunu yapabileceğinden emin misin?"

Hayır, değildim. İkisinin de buradan uzaklaşması gerekiyordu, özellikle de Matias'ın. Nahem Gorion onu zehirliyordu ve Zev'ivlerden nefret etmemenin en büyük aptallık olduğuna dair türlü demeçler veriyordu.

Arkadaş olacaklarsa bu *uzakta* olacaktı. *Ama bu riski almaya değer miydi?* Düşüncesi bile nefesimi daraltıyordu şimdi.

Doğru bir noktaya parmak bastığını fark etmiş gibi "Hem istesen bile onu *kalmaya* ikna edebilir misin?" diye devam etti. Bir şekilde sevgilimin dik başlı olduğundan ve kendi aklına eseni yapacağından emindi; ki haksız da değildi. Çaresizlikle yüzüne baktım. Rahsan'a *gitme* diyeceksem sağlam sebeplere ihtiyacım vardı, mantığına da yatmalıydı yoksa asla bu fikirden caymazdı. *Madenler meselesini bahane etse m olmaz mıydı?*

"Ayrıca *delireceği* de garanti değil," diyerek beni telkin etmeye çalıştı Moselle. Yüzümde nasıl bir ifade varsa kendi kendime kuruntu yaptığımı düşünmeye başlamış olmalıydı. "İlişkinizin boyutunu bilmiyorum ama onun üzerinde olumlu bir etkin olduğu belli. Gorion da yanında olursa yalnız kalmayacağı için bu kadar tepkili dönmez Korindel'e. Zaten bence onu asıl delirten buraya geldikten sonra Cohen ve Gorion'un onu doğru düzgün dinlememesiydi. O da en sonunda onları dinlemedi."

Evet, ben de en başında böyle düşünmüştüm ama artık o kadar iyimser olamıyordum. Üstelik ayakta durmakta da zorlanıyordum. Elimi iyice hızlanan kalbimin üzerine koyarken zorlukla konuştum. "Sen neden bu kadar taktın ki Rahsan'a?" Yavaşça geriye doğru çekilip az önce kalktığım koltuğa doğru ilerlerken bakışlarımı ondan ayırmadım. Oturmak zorundaydım.

Kaygı yüzünden mi bu haldeydim? Kaybetme korkusu muydu bu içimdeki? Hissettiğim hiçbir şeye de benzemiyordu ki. "Tamam, delirmemesini istiyorsun da *neden?"* dedim nefes nefese. Mantıklı sorular sorup sormadığımdan emin değildim, hiçbir şey süzgecimden geçmiyordu kesinlikle. "O benim sevgilim, senin neyin?"

Beni gözlemlemeyi bırakarak "İyi değilsin, neyin var?" dedi. Sesinde ilk defa paniği hissettim. "Şifacı değil misin, neden kendini iyileştirmiyorsun?" Peşimden bana doğru yaklaştı ve kaygımın arttığını hissettim. Yaşadığım şey kesinlikle normal değildi ama ne olduğundan ben de emin değilim. "Soruma cevap ver!" dedim her şey bir anda bastırınca üstüme çöken gerginlikle.

Aynı şekilde "Hiçbir şeyim!" diye karşılık verdi o da. "Sadece kafası çalışanın o olduğunu düşünüyorum ve Korindel'in bir şansı varsa o da Rahsan. Sana söyledim, onunla amacımız aynı. Neden ölmesini isteyeyim?" Sonra durdu. "Onu *benden* mi kıskanıyorsun?"

Bu söylediğine inanamıyor, hatta tiksiniyor gibiydi. "Saçmalama," dedim ben de. "Kıskandığım falan yok." Gerçekten aklımın ucundan bile geçmemişti bu. "Sadece fazla üstüne düşüyorsun bu meselenin." Kalp atışlarım mümkünmüş gibi iyice hızlandı, çarptıkça göğsümü acıtıyordu artık. "Ne biliyorsun da bana söylemiyorsun Moselle?"

O an, söylediklerimi iyice dramatikleştiren korkunç bir ses yükseldi dışarıdan. İkimiz de bunu beklemediğimizden irkildik ve başımızı pencereye doğru çevirdik. Tül perdem havalanıp savruldu. Tartışma esnasında fark etmemiştik ama rüzgâr epey şiddetli esiyordu. Ne olduğunu ilk anlayan Moselle oldu. "Gök mü gürlüyor?"

Bakışlarımız tekrar birbiriyle buluştu. *Yazın ortasında?* diyecek oldum. Sonra kalbimi de söküp atmak ister gibi parmaklarımla elbisemin kumaşını sıktım. "Bu normal değil..." dedim kaygıyla. "Bu *hiç* normal değil."

Ve sonunda ne olduğunu anladım. *Levav Bağı*.

Dehşetle ayağa kalktım. "Rahsan! Rahsan'a bir şey oldu! O yüzden dakikalardır kıvranıyorum! Ne kadar aptalım!" *Gök de bu yüzden gürlüyordu; gücünü kullanıyor, hatta tüketiyordu*. Parmaklarımı yolarcasına saçlarımın arasından geçirdim, sonra sanki bunun bir faydası olacakmış gibi etrafa bakındım. "Ne yapacağım şimdi? Onu nasıl bulacağım?"

Gök bir daha şiddetli bir biçimde gürlerken Moselle bileğime uzandı. "Sakin ol, saçmalıyorsun. Bu sadece-"

"Ne, basit bir *yaz fırtınası* mı? Bunu sen bile açıklayamıyorsun!" Tekrar kalbime dokundum ancak gücümün hiçbir faydası yoktu. *Çünkü benim kalbim ağrımıyordu*. "Rahsan'la aramda Levav Bağı var! Sana söylüyorum, başı belada! Onu nasıl bulacağım şimdi? Nasıl yardım edeceğim?"

Çıldırmak üzereydim ancak Moselle soğukkanlı biriydi. Üstelik ona Levav Bağı'nın ne olduğunu da açıklamam gerekmiyordu. O yüzyıllar önce yaşamış bir büyücüydü, elbette *ne* olduğunu ve *nasıl* kullanacağımı biliyordu. "Öncelikle sakin ol ve gözlerini kapat," dedi bileklerimden tutarak. "Sonra aranızdaki bağa odaklan. Onun renklerini göreceksin. Yaparken renkler gördün, değil mi?"

Kurumuş dudaklarımla onu onayladım, burnumdan nefes alamıyor ve içimdeki kaygıyı yönetemiyordum ancak bunu yapmam gerekiyordu. *Rahsan'ın bana ihtiyacı vardı.* Gözlerimi kapattım ve *ona* odaklanmaya çalıştım. Ne kadar kötü durumda olduğuna değil, enerjisine. *Rengine*.

O fırtınaydı, aniden bastıran yağmur; üşüten değil, kollarına çeken. Hem tanıdık hem yabancı, ruhumun diğer yarısı.

Saniyeler sonra onu nerede bulacağımı biliyordum. Bunu açıklamamın bir yolu yoktu, ayaklarım nereye gitmesi gerektiğini biliyordu ve ondan bana doğru bir *bağ* uzanıyordu. Bu yüzden açıklamadım, bir şey söylemedim. Yalnızca üst kattaki ayaklı saatin gongu gece yarısına vururken fırtınalı gecenin içine attım kendimi.

❊

merhabalar!

tam bomba bir yerde kestiğimi ve hemen diğer bölümü isteyeceğinizi biliyorum. bu yüzden diğer bölüme çoktan başladığımı, hatta neredeyse yarısını yazdığımı bilmenizi isterim. kısa sürede gelecek yani

bu bölümde geleceğe yönelik bir sürü hazırlık vardı aslında, fark etmişsinizdir. bu yüzden gerekli bir bölümdü, aksini düşünmenizi istemem.

feron ve neira'nın hikayesini nasıl buldunuz bu arada? onları düşünmek beni o kadar sarıyor ki yazarken word'de bir sayfa daha açtım kül ve yağmur'u da yazsam mı diye😭😭 (öyle bir şey yapmayacağım lütfen beni gazlamayın!)

ayrıca onları düşünürken hep *taylor swift- loml* dinliyorum, benim gibi acı çekmek isterseniz sizi de beklerim.

diğer bölüm görüşmek üzere!

çok çok sevgiler,
Sareinn.

6 Mart 2026.

33. FIRTINANIN İÇİNDEN

AG & Claire Wyndham, My Love Will Never Die

❊

Daha önce çok şiddetli fırtınalar görmüş, yıldırımların Akademi arazisini çevreleyen ormana düştüğüne şahit olmuş ve bazı geceler gök gürültüsünden uyuyamamıştım. Ancak bu geceki gibi bir fırtınanın içine hiç *dalmamıştım.* Hiçbir zaman böyle iliklerime kadar üşümemiş, çaresizliğin damarlarımda kol gezdiğini hissetmemiştim.

"Rahsan? Rahsan!"

Hırçın yağmur damlalarının yere çarpma sesi ve rüzgâr korku dolu sesimi parçalayıp yuttu ancak durmadım, adını haykırmaya devam ettim. Yağmur öyle sıktı ki göz gözü görmüyordu, sokağın karanlığına bir de bu eklenince içimdeki korku iyice büyüyordu. *Ya onu gözden kaçırırsam?*

Dakikalardır delirmiş gibi koşuyor, iç güdülerimin beni yönlendirdiği sokaklara dalıyordum. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve kimsenin penceresinden mum ışığı sızmıyordu. Tamamen yalnızdım. *Tabii peşimden fırtınalı geceye dalan Moselle hariç.*

Bir terzi dükkanının olduğu köşeyi hızla dönerken korku dolu bakışlarımı boş sokakta gezdirdim, ismini seslenmeye de devam ettim. Arnavut kaldırımlı sokaklar ıssızdı; eski, gotik mimarinin eseri korunaklı evlerden çıt çıkmıyor, bir perde dahi oynamıyordu. Bu da çaresizliğimi iki katına çıkarıyordu. Zaten sırılsıklam olduğu için ağırlık yapan eteğimle koşmakta zorlanıyor, çamurun içinde bata çıka ilerlerken takılmamak için tutup yukarı kaldırmak zorunda kalıyordum. Islak saçlarım yüzüme yapışmıştı ve gözümün önü kapanmasın diye arada onları geriye itmem gerekiyordu. *Sanki bu gece her şey aleyhime işliyordu.*

İkimizin adım sesleri düzensiz bir ritim oluştururken "Orası çıkmaz sokak!" diye bağırdı arkamdan Moselle. Nefes nefeseydi çünkü evimden bu yana, Korindel'in ücra mahallelerinden birisine kadar koşmuştu. At arabasını hazırlatsaydım daha hızlı geleceğimin farkındaydım ancak bu *kolay* olmazdı, tüm ev halkını ayağa kaldırmam gerekirdi ki ne bunun için ne de babama bir açıklama yapmak için sabredebilirdim. Zaten kendimi evden dışarı atarken bu tip şeyleri düşünmemiştim, tek derdim bir an önce Rahsan'ı bulabilmekti.

Şimdi de düşünmüyordum ki. Yalnızca iç güdülerim bana ne yapmam gerektiğini söylerse onu yapıyor, ismini seslenmek dışında konuşmuyordum. Bu yüzden Moselle'in söylediklerine aldırmadan o çıkmaz sokağa doğru ilerlemeye devam ettim. Ciğerlerim patlayacak gibiydi ancak bunun için değil, sokağın girişindeki kemerli geçide geldiğimde *gördüklerim* yüzünden yerimde durmam gerekti.

Yalnızca bir saniye. Yalnızca bir saniye yerimde kalıp yağmurun sırılsıklam vücuduma çarpmasına izin verdim. Sonra kocaman açılmış gözlerim, korku dolu kalbim ve acı feryadımla çıkmaz sokağın dibindeki o *karaltıya* doğru ilerledim. Görmesem de aramızdaki bağ sayesinde *o* olduğundan emindim, enerjisinin gittikçe benden uzaklaştığından da.

"Rahsan! Rahsan! Duyuyor musun beni?"

Savsak adımlarla yanına koştum, yerde hareketsiz yatan bedenine yaklaştığım anda da kendimi yanına bıraktım. Dizlerim sert zemine sürtündü ve muhtemelen derim yüzülüp parçalandı ancak hiç acı hissetmedim, yaşadığım korku hepsine galip geldi.

Doğrudan omzundan sarsıp yüzünü görebilmek için vücudunu çevirmeyi denedim. O olduğundan emin olmak için yapmıyordum bunu, güçsüz enerjisi zaten o olduğunu yeterince haykırıyordu, yalnızca çaresizlik anında biraz olsun rahatlamaya çalışıyordum. Ancak yüzünü ellerimin arasına aldığımda kesik bir nefes döküldü dudaklarımdan. Tam da o anda bir güçlü bir şimşek çaktı ve gökyüzü gibi solgun yüzünü aydınlattı. *Dudaklarının ve alnının kenarından kan akıyordu.*

O an, belki de ömrümde hiç olmadığım kadar soğukkanlı davrandım ve kulağımı ıslak gömleğinin üzerinden göğsüne yasladım. Şimdi kendimi korkuya teslim edemezdim, yıllarca şifacı olmak için eğitilmiştim ve boşuna Akademi'nin en iyisi haline gelmemiştim. Kolayca panik olabilen birisiydim ama işimi yapmak zorundaydım. *Karşımdaki Rahsan'dı*. Karşımdaki Rahsan'dı ve ona olan duygularım zihnimi bulandırıp elimi ayağıma dolaştırmamalıydı, bana en çok şimdi ihtiyacı vardı.

Daha iyi duyabilmek için gözlerimi kapatıp odaklanmayı denedim. Teni, gücünü tüketecek kadar kullandığı için sıcaktı ve kalbi yavaşlasa da hâlâ atıyordu. Nefesi ise beni endişelendirecek kadar düzensiz ve kesik kesikti. Başımı kaldırırken Moselle'in tepemizde dikildiğini fark ettim. "Yaşıyor mu?" diye sordu bana, gördükleri karşısında dehşete düşmüş gibiydi.

Kendimden beklemediğim bir tavırla "Yaşıyor," dedim. Sesim sakin değildi ancak ellerim kesinlikle öyleydi. Çoktan göğsüne koymuş, durumunu bir nebze olsun anlayıp stabile edebilmek için gücümü kullanmaya başlamıştım. "Ama yardıma ihtiyacım var. Zev'ivlerin evinin nerede olduğunu biliyor musun?"

Bu sabah Mahil Ravi'nin evine benimle geldiği için ona tarif etmeye hazırdım ancak beni memnun eden bir "Evet," çıktı dudaklarından. Bakışlarımı bir an için kaldırıp ona baktım. "Acele edip onlara haber ver, bulabildikleri tüm şifacıları toplasınlar."

Hiçbir şey söylemeden, yalnızca başını sallayarak gitmek için hazırlandı ancak henüz bir adım atmışken dönüp bana baktı. Rahsan'ın durumunu anlamaya çalışıyordum fakat o bana dönünce ben de istemsizce başımı kaldırdım. "Aranızdaki bağa tutun," dedi yeni hatırlamış gibi. "*Levav* büyüsü sayesinde yaşamı sana bağlı, yarası ölümcülse bile bunu atlatabilir. Sadece o bağa tutun."

Ardından bizi o çıkmaz sokağın dibinde bırakıp kemerli geçide doğru koşmaya başladı. Aramızdaki bağa nasıl tutunacağımı bilmiyordum, bu büyüyü de ilk defa yapıyordum ancak bir şekilde onu ayakta tuttuğumu, güçsüz enerjisinin bana bağlı olduğunu hissedebiliyordum. Büyünün adı ilk defa bu kadar anlamlı geliyordu. *Kalpler arası.* Şimdi görünmeyen bağlar

kalplerimiz arasında uzanıyor ve onu bana bağlıyordu, bırakmaya da hiç niyetim yoktu. Gerekirse pençelerimi geçirir ve onu kendime düğümlerdim.

Moselle'in adım sesleri fırtınaya karışıp duyulmaz olduğunda tam olarak bu hırsa tutunup Rahsan'ın ıslak gömleği üzerinden göğsüne bastırdım ellerimi. Nereden yaralandığını anlamıştım ancak emin olmak için gözlerimi kapattım. Sağ yedinci ve sekizinci kaburgası çatlamıştı, ayrıca bir tanesi akciğerini delmişti ki en tehlikelisi buydu. Önce bununla ilgilenmem gerekiyordu.

Ellerimin titremesine engel olacakmış gibi parmaklarımı açabildiğim kadar açtım ve sakin kalıp nefesimi onunkiyle senkronize etmeye çalıştım. İyi olacaktı. İyi olmak *zorundaydı.* Son bir kez derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım ve yırtığa odaklandım. Bu çok hassas bir işlemdi, bu yüzden dikkatli davranmak zorundaydım.

Büyümün ışığını kapalı gözlerimin ardından hissederken dokuyu genişlettim ve akciğerindeki kanamanın durması için büyümü yırtığın olduğu bölgeye yönlendirdim. Bunu yaparken de kıvranmamak için alt dudağımı ısırdım. Şifacı büyüsü, yaparken kendinden götürürdü ve şimdi tüm gücümün karın boşluğumda toplandığını ve yağan yağmura rağmen alnımda ter biriktiğini hissedebiliyordum.

Yine de ellerimi göğsünden çekmedim, devam etmek için tereddüt etmedim. Yırtık küçüktü ancak beni epey uğraştırıyordu. Gözlerimi açmıyor, yavaş yavaş kapandığını ve büyümün oradaki dokunun iyileşmesini hızlandırdığını her bir zerremde hissedebiliyordum. Üstelik odağımı bir an bile kaybetmemem gerekiyordu çünkü fazla müdahale edersem dokuyu sertleştireceğimi biliyordum. Bu da nefes alamamasına sebep olurdu ki kötü ihtimalleri düşünmemek için kendimi yalnızca yaptığım işle ilgilenmeye zorluyordum.

Sonunda yırtığı kapatabildiğimde tuttuğumu bile bilmediğim nefesimi verdim ve ağrıyan karnım yüzünden iki büklüm hale geldim. *Fark etmeden gücümü fazla kullanmıştım.* Ancak bunun bir önemi yoktu, kalbi hâlâ çok zayıf atıyordu ve kaburgalarına geçmeden önce onunla ilgilenmem gerekiyordu. Ayrıca alnından kulaklarına doğru kan sızmaya devam

ediyordu, muhtemelen yere düştüğünde kafasını vurmuştu. Bilincinin ondan önce mi sonra mı kapandığını anlamak zordu.

Nasıl bu hale geldiğini düşünmemem gerekiyordu. Ben bir şifacıydım, şimdi yapabildiklerime odaklanmalı ve sorularımı onu iyileştirdikten sonraya bırakmalıydım. Ellerimi birbirinin üstüne yerleştirerek tam kalbinin üzerine bastırdım ve omurgamı dikleştirerek kalan gücümün her zerresini onu güçlü bir şekilde atmaya zorladım. *Bir. İki. Bir. İki.*

Zayıf ve düzensiz ritim sonunda güçlendi ve Rahsan'ın göğsü bir an için kasıldı. Ardından, ilk kez ciğerlerine tam bir nefesin dolduğunu hissettim. *Mutluluktan ağlayabilirdim.* Birkaç saniyeliğine de olsa gerginlikten kaskatı kesilen kaslarım gevşedi. Ancak sonra, kalp atışları bir nebze olsun kendine gelse bile enerjisinin azalmaya devam ettiğini fark ettim ve ilk defa *gerçekten* panikledim. "Kendine gelmiyor," dedim nefesim kesilir gibi. "Neden kendine gelmiyor?"

Enerjisi tükeniyordu ve sevgilim bir yıldırım büyücüsü olsa da bunun gibi güçlerinin gerçekten tükendiği, ölümle yaşam arasında bir savaşın başladığı anlarda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Panik tüm vücudumu ele geçirmeye başladığında bir şimşek daha çaktı ve fark ettiğim şeyle elini iki elimin arasına alıp daha iyi görebilmek için kaldırdım. *Parmak uçları yanmıştı.* Gücünü o kadar çok kullanmıştı ki normalde ona zarar vermeyecek büyüsü sonunda geri tepmeye başlamıştı. *Ne için bu kadar savaşmıştı?*

Şimdi ne yapacaktım?

İçimde büyüyen saf dehşeti bir kenara bırakıp sakin kalmaya çalıştım. Kendi enerjimden versem bir işe yarar mıydı? Bunu daha önce istemsizce yapmıştım ve onu güçlendirmişti ancak şimdi *azalıyordu*, pek bir faydası olacağını sanmıyordum.

Kendimi tüm şifacılık eğitimim boyunca öğrendiğim şeyleri hatırlamaya zorladım fakat genel olarak enerjilerle uğraşmazdık; yalnızca zehri çıkarır, yaraları kapatır ve gerisini kişiye bırakırdık. Tanrıcılık oynamazdık, herkesi kurtaramazdık. Bunu biliyordum ama şimdi Rahsan'ı kurtarmam *gerekiyordu*.

Üstelik artık bunun içine düştüğüm bir "kitap" olmadığını, gerçek bir dünya olduğunu biliyordum ve kötü karakter olarak vaktinden önce ölemeyeceği gibi saçma bir umuda da tutunamıyordum.

Bir kere daha güçlü bir şimşek çaktığında beni kendime getirdi ve daha fazla öyle kalamayacağımı fark ederek ellerimi tekrar göğsüne yerleştirdim. Parmak uçlarıyla da kaburgalarıyla da sonra ilgilenecektim, önceliğim enerjisiydi. Moselle'in de dediği gibi o *bağa* tutunmalıydım. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve enerjisi azaldığı için zayıflayan bağımızı hissetmeye çalıştım. Dudaklarımın arasından bir hıçkırık kaçtı. *Onu kaybetme korkuma teslim olmamalıydım.*

Olmamalıydım ama...Burada yapayalnızdım. Ellerimin arasında gittikçe teni soğuyor, bizi dövercesine yağan yağmurun da hiç faydası olmuyordu. Onu kollarımın arasına alıp göğsüme bastırmak ve *sakın beni bırakma* demek istiyordum. *Neden kimse gelmiyordu?* Moselle'in koşmaktan başka yapak bir şeyi olmadığını biliyordum ancak burada sevgilim ölüm kalım savaşı veriyordu.

Aptallık etmiştim. En başında Zev'ivlere haber vermeliydim. *Neden düşünememiştim?* Onu tek başıma kurtarabileceğime dair sarsılmaz bir kibir değildi bendeki, gerçekten akıl edememiştim. Daha önce böyle bir büyü yapmamış ve sevgilimin ölümcül bir tehlikede olduğunu hissetmemiştim. *Şimdi ona bir şey olsa bunun hesabını nasıl verirdim? Nasıl yaşayabilirdim?*

Yüzüme düşen yağmur damlaları gözyaşlarıma karışıp yanaklarımdan akarken "Lütfen," diye fısıldıyordum durmadan. Bir yandan da aramızdaki bağa tutunuyor ve kendimi tüketmek pahasına enerjimi ona aktarıyordum. *Ancak işe yaramıyordu.* Hiçbir düzelme yoktu ve panikten çenem titremeye başlamıştı. "Lütfen, lütfen, lütfen..." diye fısıldadım göğsüne kapanıp alnımı sırılsıklam gömleğine bastırırken. "Ne olur bırakma beni..."

Söz kızmayacağım sana. Söz.

Gücümün tükenmeye ve bedenimin güçsüz düşmeye başladığını hissettiğimde gözlerimi tamamen kapattım ve yağan yağmuru bile fark edemez oldum. Yanağımı onun omzuna yaslamış, titreyen parmaklarımla

hareketsiz elini kavramıştım. Hâlâ bileklerinden enerji vermeye çalışıyordum ona, bağımızı canlı tutmaya çalışıyordum.

Yapabileceğim her şeyi yapmıştım, enerjisinin yenilenmeye başlaması tamamen onun elindeydi ve Rahsan'ın mücadele etmeyi bırakmayacağından emindim. Savaşırdı o, pes etmek kitabında yoktu ve hırslıydı.

Hırs. Muhtemelen onu bu hale getiren de bundan başkası değildi. Peşine düşeceğini söylediği ipucu mu onu buraya getirmişti? Yine madenler meselesi miydi? Hayal kırıklığı kalbimi eziyor, birkaç gün önceye dönüp ona her şeyi bırakması için yalvarmak istiyordum.

Ancak bunun bir faydası yoktu. *Kaburgaları*, diye düşündüm kalan son sağduyu parçamla. Gücüm tamamen tükenmeden en azından kemik zarının iyileşmesini başlatmalıydım. Bu yüzden doğruldum ve göz yaşlarımın görüşümü bulanıklaştırmasına izin vermeden kırık uçları hizaladım. Tam kaynatmayacaktım, bunun faydadan çok zararı olurdu ve enerjisini yenileyemediğim için kafayı yemeden önce bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Ancak tam da kemiklerin iyileşmesini başlattığım sırada kendi ismim doldu kulaklarıma. "Aviva!"

Sonunda, diye düşünerek yerimde kıpırdandım ve ses çıkmaz sokağın ucundaki geçitten değil, yukarıdan geldiği için başımı kaldırdım. Asaran Zev'iv'di bu, kucağında da Moselle vardı ve bir yıldırım gibi aşağı indiği anda onu kollarının arasından bırakmıştı.

Yerimden kalkmayı denedim ancak buna bile gücüm yoktu. Asaran Zev'iv doğrudan diz çöküp bakışlarını oğlunun solgun bedeninde, morarmaya başlayan dudaklarında gezdirdi ve iki elini de üzerine koydu. "Rahsan! Rahsan!" Ardından gözleri sonunda beni buldu, dehşet içerisindeydi. "Şifacı değil misin sen?" diye çıkıştı. "Neden bu halde? Onu iyileştirmedin mi?"

"İyileştirdim," dedim güçlükle dindirdiğim gözyaşlarım tekrar yanaklarımdan akmaya başlarken. Sesim çaresizdi, ben de onlardan gelecek umuda tutunuyordum. "Ama enerjisi tükenmiş, kendiminkini vermeyi denedim fakat fayda etmedi-"

"*Benimkini* ver," diyerek araya girdi. Dakikalardır fırtınanın altında uçtuğu belliydi, hepimiz gibi sırılsıklamdı ve gücünü ıslanmamak için kullanabileceği halde bunu yapmamıştı. Bir tepki vermemi bile beklemeden "Ne?" diye devam etti. Rahsan'ın aynısı olan gözlerini sonuna kadar açmıştı ve enerjisini sanki *öylece* alabilecekmişim gibi ellerini bana uzatmıştı. "Ben onun *babasıyım*. Bir sorun olmaz!"

Durdu, aklına bir şey gelmiş gibi elini havaya kaldırdı ve parmaklarının ucundan yükselen güçlü bir ışık huzmesi gökyüzünü aydınlattı. İşaret yolladığını anladım ve ihtiyaç duyduğum umut içime dolarken önüme gelen ıslak saç tutamlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. *Onun enerjisini Rahsan'a aktarabilirdim.* Benim enerjim nötr ve iyileştiriciydi fakat Rahsan'ın şu anda ihtiyacı olan şey değildi. Asaran'ın enerjisi ise gerçekten işe yarayabilirdi, o babasıydı ve Rahsan gibi hava büyücüsüydü.

Gerçekten bu fedakarlığı yapıyor muydu?

Rahsan onun her hareketinin çıkarcı olduğunu düşünüyor, kendisine onu sevmek için en ufak fırsatı bile tanımıyordu ancak büyücülerin enerjilerini korumak konusunda bu kadar paranoyak olduğu bir dünyada Asaran kendisininkini vermek için düşünmüyordu. Aksine, bunu *kendisi* teklif ediyordu.

Buna şaşırmayı sonraya erteleyip uzattığı elini parmaklarımın arasına aldım ve diğer elimi de Rahsan'ın göğsüne, tam enerji noktasının üzerine yasladım. Umut beni sakinleştirmiş, sonunda yalnız olmamak kendime getirmişti. Artık ne yapmam gerektiğini biliyordum ve kontrolü elime almaya hazırdım. "Sadece enerjinize odaklanın," dedim Asaran'a. Doğrudan kendi enerjisini Rahsan'a veremezdi, şifacılar hariç hiçbir büyücü aynı büyü gücüne sahip olsalar bile bunu yapamazdı, bu yüzden direktiflerime uydu ve onun Rahsan'ın alışık olduğum o karanlık, soğuk enerjisine taban tabana zıt enerjisinin parmaklarımdan içeriye dolduğunu hissettim. Güneş ışığının tenimde gezinmesi gibiydi, sıcacık ve hareketliydi.

Kendimi iletken olarak kullanıp enerjinin olduğu gibi Rahsan'a geçmesine izin verdim ve ben de Asaran gibi gözlerimi kapattım. *Sonunda* Rahsan'da bir kıpırtı olmaya başladı. Teni tekrar ısındı, dudaklarının o korkunç morluğu yavaş yavaş kayboldu ve solgun yüzüne biraz olsun canlılık geldi.

Bunu hisseder hissetmez mutlulukla gözlerimi açtım. Hareketlendiğimi fark eden Asaran da benden sonra gözlerini açtı. "İşe yarıyor mu?" diye sordu az öncekine göre daha sakin, daha temkinli bir sesle.

"Yarıyor," dedim sesimden taşan saf bir mutlulukla. Rahsan'ın enerjisi kendini yenilemeye başlamıştı ancak bu yeterli değildi, hâlâ zayıftı.

"Birisi geliyor!"

Sesiyle beraber bakışlarımı önce kollarını kendi vücuduna dolamış, sırılsıklam elbisesi içinde ayakta dikilen Moselle'e, oradan da gözlerini diktiği gökyüzüne çevirdim. Tam da o anda yıldırım gibi birisi daha indi aşağıya, öyle hızlıydı ki ayakları üzerinde doğrulana kadar kim olduğunu anlamadım. Anladığımda da istemsizce "Paul?" dedim. Gözlerim büyümüştü çünkü onu burada görmeyi hiç beklemiyordum.

Bizim aksimize kuru giysiler içerisinde olan, otuzlarının başındaki adam ismini bilmeme şaşırmadı ve Rahsan'a şöyle bir baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. Tıpkı geçit görevlerinden hatırladığım gibiydi, kontrollü ve sakin. Ayrıca bana aşina olduğu da belliydi. Moselle ve Asaran'ı görmezden gelerek doğrudan yanıma ilerledi ve "Güçlerini tüketmiş, değil mi?" diye sordu. Elbette bu fırtınanın başka bir şeye alamet olamayacağını biliyordu.

"Evet ama Bay Zev'iv'in enerjisinden verdik. Zayıf olsa da kendisini yenilemeye baş-"

O da Asaran gibi sözümü bitirmeme izin vermeden "Yetmez," dedi. Ardından tam karşıma geçip Rahsan'ın elini tuttu, diğerini de benim tutmam için bakışlarıyla işaret etti. "Yere bastır."

Sonra bana söylediği gibi ıslak kaldırıma doğru bastırdı elini, Asaran da o sırada daha rahat yapabilmemiz için geri çekilip ayağa kalktı. Onu taklit ettim ancak bunu neden yapmamız gerektiğini tam olarak algılayamadım. Yaşadığım karmaşayı fark ederek "Rahsan bir *yıldırım* büyücüsü," dedi. "Enerjisi yenilenmiyor çünkü bedenine yüklenen zararlı enerjiyi atamamış."

Bakışlarım büyürken tuttuğum elinin altından yere akan enerjiyi fark ettim. Rahsan bilinci kapalıyken bunu tek başına yapamazdı, bu yüzden başka bir

yıldırım büyücüsü olan Paul ona yardım ediyordu. *Yıldırım büyücüleri hakkında başka ne bilmiyordum? Sevgilim* hakkında?

Daha önce onun enerjisini attığını hiç görmemiştim, bana bunu yapması gerektiğinden de bahsetmemişti. Elbette bu geçerli bir bahane değildi, bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırdım ve Rahsan'ın benim daha önce hissedemediğim zararlı enerjiden kurtulmasını sağladım. O sırada da Asaran Zev'iv'in bakışlarını ve benimle *aynı* hissettiğini fark ettim. O da benim gibi *onu* daha iyi tanımamaktan suçluluk duyuyordu. *Oğlunu*.

"Tamam," dedi Paul saniyeler sonra, bakışlarını Rahsan'dan alıp bana çevirirken. "Zararlı olandan kurtulduk. Enerjisi stabil mi? Durumunda iyileşme var mı?" Hemen kontrol edip başımı sallayarak onu onayladım. Sonunda rahat bir nefes almıştım çünkü zararlı enerjiden kurtulmaya başladığımız anda enerjisi fark edilir biçimde kendisini yenilemeye başlamıştı. Paul cevabımdan sonra bakışlarını Asaran'a çevirdi. "Artık gidebiliriz, bundan sonra toparlar kendini."

Nasıl bu kadar sakindi? Daha önce böyle bir diyalogumuz olmamıştı ve Rahsan'ın neden onu rol model olarak gördüğünü artık daha iyi anlıyordum. Resmen kahramandı şimdi gözümde, bir anda zirveye yerleşmişti.

Asaran, "Rahsan'ı ben alırım," dedi hemen. "Sen Aviva'yı al." Ardından bakışlarını Moselle'e çevirdi. "Sen de şu geçidin altına saklan, senin için geri döneceğim." Onun benim çalışanım olduğunu biliyor olmalıydı.

Moselle sessizce başını sallayarak onayladı ve bakışlarını benimkilerle buluşturdu. Onu burada bırakmak istemiyordum ama yapabileceğimiz bir şey yoktu, ya o ya da ben geride kalmak zorundaydık. Neyse ki bakışlarıyla bana sorun olmadığını belli etti ve ben de sonunda gözlerimi ondan ayırıp Asaran'a çevirdim. Rahsan'ı taşıyabilmesinden çok, *nasıl* taşıyacağıyla ilgileniyordum. "Kaburgalarında çatlak var!" dedim bu yüzden aceleyle. "Dikkatli olmanız gerek."

Paul ile ikimiz onu kucağına alırken yardımcı olduk. Asaran Zev'iv, kollarını asla bırakmak istemez gibi Rahsan'a doladı ve gözüme ilk defa bu kadar *güçlü* göründü. Rahsan ise ilk defa bu kadar *genç*. Birbirilerine hiç

benzemiyorlardı ancak bir şekilde baba-oğullardı ve...O ikisine bakmak yutkunmakta zorlanmama sebep oluyordu.

Ancak oradaki kimse benim kadar duygusal düşünmüyordu o an. Asaran, Rahsan'ı tutuşunu sabitlerken "Fırtına için bir şey yapamaz mıyız?" diye sordu Paul'e. Ağlama isteğinin yerini gülme dürtüsü aldı. *Lafımı geri alıyordum, huysuzlukları kesinlikle benziyordu.*

Benim aksime Paul'ün dudağının kenarı bile oynamadı. "İkimiz, hayır. Ama Cohenler eminim ki fırtınanın sebebini araştırıyordur. İstersen bir araya gelelim?"

Şaka mı yapıyordu? Gerçekten anlayamıyordum ancak o yapmıyorsa bile Asaran kesinlikle Rahsan'ın verebileceği türden alaylı bir cevap verdi. "Ya, sonra da Cohen'le eski günleri yad edelim. Kalsın. Zaten donumuza kadar ıslandık. Gücümü Rahsan'ın daha fazla ıslanmaması için kullanırım, yeter."

O an şaşkınlıkla duraksadım. *Asaran geldiğinden beri üstümüze yağmur yağmıyordu sahiden.* Ancak buna tepki bile veremeden kucağında Rahsan'la havalandı ve karanlık gökyüzünde kayboldu. Başımı eğmeye vakit bulamadan da "İzninle," dediğini duydum Paul'ün, afalladım ve arkalarından bakmayı bırakarak ona onay verdim. Kollarını vücuduma sardı fakat bir şekilde, ya saygısından ya da enerjilerimizin karışmasını istemediğinden, aramızda ufak bir mesafe bırakmayı da başardı. Şikayetçi olmadım.

Sadece yükseldiğimiz anda midem bulandı ve omzuna koyduğum ellerimden birisini dudaklarıma bastırmak zorunda kaldım. Uçmaktan nefret ediyordum. Neyse ki yolumuz uzun değildi, hele Paul bu kadar hızlıyken hiç değildi. Açıkçası benimle konuşmasını da beklemiyordum ancak arduvaz taşıyla kaplı çatıların üzerinden uçtuğumuz sırada "Fırtına başladığından beri onu arıyoruz," dedi. Bakışları bir an için yüzüme kaydı. "Hem de daha hızlı olsun diye şehri paylaşmıştık. Nasıl onu bizden önce buldun?"

Sesinde en ufak suçlama yoktu, yalnızca merak ediyordu. "*Levav Bağı*," dedim sadece. Nedense bunu itiraf etmek biraz utandırmıştı. Ancak Paul bir an için şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmak dışında bir tepki vermedi. Rahsan'la

yakınlardı, sevgili olduğumuzu biliyor olmalıydı. Zaten oradaki *varlığımı* da sorgulamamıştı. "İyi aklınıza gelmiş," dedi sonra. "Biz de yapmalıydık. Bu çocuk fazla burnunun dikine gidiyor. Kimseye haber de vermiyor."

Konuştukça sertleşen ses tonu ve çatılan kaşları hoşuma gitti, ona gerçekten ağabeyi gibi yaklaşıyor ve onu önemsiyordu. Bundan cesaret alarak "Lütfen uyandığında onu *güzelce* azarlar mısınız?" diye sordum. *Ben söz verdiğim için yapamıyorum da.*

Sorumda oldukça samimiydim ancak bu onun ilk defa bir tepki vermesine sebep oldu. Burnundan nefes vererek güldü ve "Zev'ivlerden sıra gelirse tabii ki," dedi. "Seve seve."

Ya bu gece aşırı duygusaldım ya da Rahsan'ı iyileştirirken bastırdığım her şey şimdi patlıyordu çünkü bu sözler karşısında ağlamak istiyordum. *Rahsan yalnız değildi.* Benim kitapta yazdığımın aksine onu önemseyen bir ailesi ve arkadaşları vardı. Buna ne kadar şükretsem azdı.

İyi olacak, dedim kendime. Kalbim hâlâ ağırdı göğsümün içinde.

❋

Zev'ivlerin şehirdeki evine daha önce hiç gitmemiştim, hem de Rahsan'ın yazın başından beri süren ısrarına rağmen. Her zaman geceleri o ziyaretime gelmişti ve böylesi en doğrusu gibi gelmişti, bizden başka kimsenin olmadığını söylemesi de pek bir şeyi değiştirmemişti. Şimdi ikinci kattaki misafir odalarından birinde, pencerenin önünde dikiliyordum ve buraya ilk gelişimin böyle bir sebepten kaynaklanması karşısında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Dalgındım, aklım üst katta bilinçsizce yatan Rahsan'daydı ve ağzımı bıçak açmıyordu. En son Solomon Zev'iv'le konuşmuştum. Paul beni kapının önünde kucağından bıraktığında evin çift kanatlı kapıları ardına kadar açıktı ve koşarak geçtiğim avlunun ötesine bir kargaşa hakimdi. Tüm çalışanlar ayaktaydı, oradan oraya koşturuyorlardı ve kimseyi birkaç saniyeden fazla aynı yerde görmüyordum.

Paul içeriye girdikten sonra olduğum yerde durduğumu fark etmiş ve nazikçe omzuma dokunarak beni salona, kargaşanın arttığı ve Solomon Zev'iv'in durduğu yere götürmüştü. Yaşlı adamın yüzünde daha önce görmediğim bir ifade vardı, endişesini saklayamayan bakışları da sere serpe koltuğun üzerine yatırılmış Rahsan'ın üzerindeydi. Ancak çok geçmeden bizi fark etmiş ve bakışları önce Paul'ü bulmuştu. Ona yaptıkları için teşekkür etmemişti, böyle şeyleri sözlü dile getirmekte pek iyi değildi ve Rahsan'ı da o yetiştirmişti, ancak onu başka şekillerde mükafatlandıracaklarından emindim.

"Gidip Lentov ve Mohsad'ı bul," demişti yalnızca, emretmeye alışkın bir adamın mesafeli tavrıyla. Paul bir an tereddüt etmiş, sonra başını sallayarak onaylamış ve sessiz adımlarla yanımızdan ayrılmıştı. Böylece bir kere daha yapayalnız kalmıştım. Solomon Zev'iv beni şöyle bir süzmüştü ancak ilk defa bakışları biraz olsun yumuşaktı. Perişan görünüyor olmalıydım. Sırılsıklamdım ve istemsizce kollarımı kendime dolamıştım. O da bunu fark etmiş ve "Kıza bir battaniye getirin!" diye seslenmişti. Etrafımızda koşturan çalışanlardan birisi de bu isteğiyle beraber merdivenlere yönelmişti.

Zar zor "Teşekkür ederim," diye mırıldanmış, ardından bakışlarımı Rahsan'a çevirmiştim. Gösterişli, eski bir koltuğun üzerine yatırılmıştı ve sığabilsin diye yastıklar bir kenara alınmıştı. Bembeyaz kesilmiş ten rengi biraz olsun kendine gelmiş, dudaklarının moru silinmişti fakat saçları ve giysileri hâlâ ıslaktı. Bu yüzden istemsizce "Üzerinin bir an önce değişmesi gerekiyor," demiştim, sanki akıl edemeyeceklermiş gibi. Sonra gereksiz bir çekingenlikle sessizleşmiştim fakat Solomon Zev'iv ömründen ömür gitmiş gibi görünmesine rağmen nazik davranmayı seçmiş, başını hafifçe sallayarak "İlgileneceğiz," demişti. "Önce diğer şifacıların gelmesini bekliyoruz. Onu bulduğunda ne haldeydi?"

"Tamamen tükenmişti. Öyle mücadele etmiş ki parmak uçlarını yakmış." Konuşurken bakışlarım ellerine kaymış ve uzandığı koltuğa doğru adımlamıştım. Sonra da ıslak ve çamurlu eteğimin halıyı mahvedeceğini umursamadan yere oturup şefkatle elini ellerimin arasına almıştım. Bu kadar cansız olması canımı yakmış, boğazım düğümlenirken Solomon Zev'iv'e bakamamıştım. "Madenler meselesi yüzünden bu halde, değil mi?" *Öyle hırslı ki sonuna kadar bırakmıyor hiçbir şeyi. Bu ona zarar verse bile.*

Zev'iv evinin giriş katındaki salon, geniş olmasına rağmen karanlık bir yerdi ve pek çok açıdan da bir salondan çok çalışma odasına benziyordu. Mobilyaları koyu renk ahşaptandı, yazın ortasında sırf Rahsan üşümesin diye devasa mermer şömine yakılmıştı ve kalın perdelerin açıkta bıraktığı geniş pencerelere yağmur damlaları şiddetle çarpmaya devam ediyordu. Fırtına hafiflememişti, Rahsan gücünü tüketerek havanın dengesini öyle bozmuştu ki sabaha kadar duracak gibi görünmüyordu.

Solomon Zev'iv yavaşça bana doğru adımlamaya başlamıştı sorumla. *Madenler meselesini* bilmeme şaşırdığını aramızdaki o birkaç saniyelik sessizlikte anlamıştım ancak Rahsan beraber yediğimiz akşam yemeğinde bana güvendiğini açıkça belli etmişti. Bu yüzden buna pek takılmamış ve "Muhtemelen," demişti. Bana bir nebze olsun güvenmeye başladığını da o an anlamıştım. "Nahem Gorion böyle bir şey yapmaya cüret edemez."

Kendimi tutamamış ve şaşkınlıkla ona dönerken "O bir seçenek miydi?" diye sormuştum. "Arazi meselesi gerçekten bu kadar önemli mi?" *Düğünde konuşulduğunda ben mi önemini kavrayamamıştım yoksa sandığımdan daha büyük şeyler mi dönüyordu ortada?*

Solomon Zev'iv o an duraksamış ve şöminenin arkadan vuran ışığı yüzünü karanlıkta bırakırken bir süre bana bakmıştı. Ben de onun bu *inceleyen* tavrı karşısında tedirginlikle yerimde kıpırdamış ve Rahsan'ın başına bela açmamış olmayı ummuştum. Gerçi, kendi yaptığı şey yüzünden bana sıra geleceğini sanmıyordum. Yine de dikkatimi yanmış parmak uçlarına verip iyileşmelerini sağlamaya ve Solomon Zev'iv'in aklından geçenleri düşünmemeye çalışmıştım. Bu kadar şey bilmemden hoşnut değildi muhtemelen, dış kapının dış mandalıydım gözünde, ancak torunu için gücümü tükettiğimin farkında olsa gerek daha nazik davranıyordu bana bu gece, daha çok gözlemliyordu hareketlerimi.

"Belli ki hepimizin düşündüğünden daha önemli," demişti en sonunda, o sakin, kontrollü tavrıyla. Sert bir adamdı, etrafında da sanki hep kara bulutlar vardı fakat aynı zamanda Rahsan'ı yetiştiren kişiydi. Benzerliklerini görünce tuhaf bir güven duygusu kaplıyordu içimi, *kitabı yazarken* onu pek sevmesem de şimdi etrafımdaki çoğu kişiden daha çok güvenebileceğimi hissediyordum.

Anlaşılan o da yavaş yavaş bana güvenmeye başlıyordu. Bana ne olduğunu sormamıştı, Asaran onu bırakırken aceleyle bir şeyleri açıklamış olmalıydı. Sonra da Moselle'i almak için fırlamıştı.

Ona bu konuda daha çok sormak istemiş, Rahsan'ı bu hale getiren olaylar zincirini biraz olsun çözme isteğiyle bakışlarımı yüzünde gezdirmiştim ancak ona hemen bir şeyler soramamış ve şöminede yanan ateşin çıtırtısı tüm odayı kaplarken doğru kelimeleri aramıştım. O sırada da elinde bir battaniyeyle çalışanlardan birisi girmişti içeriye, adımları doğrudan bana yönelmişti ancak Solomon Zev'iv hiçbir şey söylemeyip yalnızca yüzüklü parmaklarını uzatarak onu durdurmuş ve battaniyeyi elinden almıştı. Sonra da şaşkınlıktan gözlerimi büyüteceğim şekilde getirip omuzlarıma bırakmıştı.

Çok tuhaf hissetmiş, ürpermiş fakat şikâyet etmemiştim. O battaniyenin sıcaklığına ihtiyacım vardı. Solomon Zev'iv ise güçlü parmaklarını omuzlarımdan çekerken "Neden bu halde olduğunu bize ancak Rahsan açıklayabilir," demişti, sanki dile getirmediğim tüm sorularımı anlamış gibi.

"Durumu stabil," diye karşılık vermiştim Rahsan'ın elini bırakmadan. "Enerjisi yavaş yavaş kendisini toparlıyor. Hemen uyanacağını sanmıyorum ama birkaç saate gözlerini açar."

Gözleri torununa bakarken bulutlansa da hafifçe başını sallamış ve "Lantov gelsin daha iyi olacak," demişti. Aksi kabul edilemezdi sanki, Rahsan'a bir şey olamazdı. Belli etmemeye çalışsa da onun için korktuğunu anlayabiliyordum ve sağlam duruşu beni de daha sakin olmaya teşvik ediyordu. "Bir şifacı mı?" diye sormuştum en iyisi olmasını umut ederek. "Güvenilir birisi mi?"

İlk soruma ufak bir baş onayı vermesinden sonra sorduğum soruya hafifçe kaşlarını kaldırmıştı. "Oğlumu epey önemsiyorsun." Bu bir soru değil, tespitti ve ses tonundan hoşuna gidip gitmediğini anlamak mümkün değildi.

Gereksiz çekingenliği bir kenara bırakmış ve ne düşündüğümü söylemiştim bu yüzden. Rahsan, Solomon Zev'iv'in yalakalıktan hoşlanmadığını ve öylece dursam bile beni seveceğini söylemişti. Bunu test etmenin vakti olmasa da beni olduğum gibi tanımaya başlaması iyi olurdu. "Elbette

önemsiyorum. Üstelik bu mesele yayılırsa ne kadar surat asacağını da biliyorum. Bizi azarlamaya kalkar."

O an, Solomon Zev'iv'in bakışları tekrar koltuğun üzerindeki Rahsan'a kaymış ve burnundan nefes verirken neredeyse gülümseyecekmiş gibi görünmüştü. "Bilmez miyim?"

Eminim ki bıraksalardı Rahsan hakkında dert yakınabilirdik birbirimize, ikimizde de bolca malzeme olduğu ve burnunun dikine gitmesinden yorulduğumuz belliydi, ancak dış kapı bir kere daha çalınmadan açılmıştı o sırada, birkaç saniye sonra da Asaran ve onun peşinden de Moselle girmişti salona.

Zev'ivler kendi arasında Paul'un nereye gittiğini konuşurken Moselle'in bakışları önce koltukta yatan Rahsan'ı, ardından onun elini tutmuş yerde oturan beni bulmuştu. Sonra da Zev'ivlerin konuşmasında bir boşluk yakaladığı an "Efendim..." diyerek araya girmişti. "Bayan Malkin'in evine haber yollamalıyız, en azından Bay Soril'e."

Bunu iyi akıl etmişti, benim düşündüğüm son şey bile değildi ve babam uyanıksa endişeden delirmiş olmalıydı. Ancak Asaran bakışlarını bana çevirirken "Aslında, geç oldu. Gitmek isterseniz..." diye söze başlamıştı.

"Hayır, Rahsan uyanana kadar kalacağım," diyerek araya girmiştim aceleyle. Sonra da temkinli bakışlarımı Solomon Zev'iv'e çevirmiştim. "Yani, siz de müsaade ederseniz."

Yaşlı adam başını sallarken "Elbette," demişti. Sormama bile gerek yoktu sanki. "Öyleyse haberciye söyleyin, size kuru kıyafetler de getirsin. Burada siz hanımlara göre bir şeyimiz yok."

Bakışlarım Moselle'e kaymıştı, o da *ben hallederim* der gibi başını sallamıştı. Böylece Solomon Zev'iv çalışanlarından birisine seslenerek bizimle ilgilenmesini söylemiş, misafir odasının benim için hazırlanmasını istemiş ve en sonunda da bakışlarını Asaran'a çevirmişti. "Sen de Rahsan'ı al. Odasına çıkaralım, giysilerinin değişmesi lazım."

İkinci kattaki misafir odalarından birisi bizim için aceleyle hazırlanmıştı ve Rahsan en üst kata çıkarılmıştı. Şimdi dakikalardır omuzlarımdaki battaniyeye sarınmış halde dikiliyordum pencerenin önünde; saat çok geç olmuştu, bu yüzden sokaklar bomboştu ve fırtına tüm şiddetiyle devam ediyordu.

"Ateşin yanına gel," diye seslendi arkamdan Moselle. Şöminenin önünde oturuyor, ellerini ısıtmaya çalışıyordu. "Hasta olacaksın. Haberciyi yeni yolladık, hemen gelmezler."

"Bay Soril'e ne yazdın?" diye sordum ona dönmeden. Aklıma yeni gelmişti çünkü Rahsan başta olmak üzere bir sürü şey düşünüyordum sessizce. Daha yeni yeni kendime geliyordum. Sinirliydim de biraz, *yazdığım kitapta arka planda böyle şeyler oluyor muydu?*

Oluyor olmalıydı, bu benim değiştirebileceğim ya da üzerinde etkimin olacağı bir mesele değildi. Madenden değerli taşlar çalınıyordu, Rahsan peşine düşüyordu ve yazdığım versiyonda da Serafina ile Matias'ın bundan haberi olmuyordu. Sonuçta Rahsan her şeyi gizli tutmaya özen gösteriyor ve ilk onlardan şüpheleniyordu.

Ancak hiçbir şey bilmemek sinirimi bozuyordu. Bir yazar olarak daha çok şey bilmem gerekmiyor muydu? Kendime işkence etmek istemiyordum çünkü bunun hiçbir faydası olmadığını biliyordum ancak sinirlenmeden de edemiyordum.

"Kısmen gerçeği," diyerek soruma cevap verdi Moselle. "Acil bir durum olduğunu ve şifacı olarak seni çağırdıklarını yazdım."

Başımı sallayarak onu onayladım fakat şöminenin yanına gitmek için herhangi bir hamle yapmadım. Aslında üşümeye başlamıştım, neyin inadını yaptığımı da anlamamıştım fakat bir at arabası gürültüyle sokağın köşesinden döndüğünde bunu yapmadığıma memnun oldum. "Biri geliyor," diyerek haber verdim Moselle'e. Ayağa kalktı ve soluk duvar kağıtlarıyla kaplı, yakılan mumlar sayesinde yarı aydınlık misafir odasında yanıma yaklaştı. Beraber at arabasının avlunun önündeki kaldırımda durmasını izledik, içinden üç kişi indi. Birisi Paul'dü, diğerinin General Keiv olduğunu anlayacak kadar yanında bulunmuştum ve sonuncusu daha ufak

tefekti. Lentov dedikleri şifacı mıydı? Pelerininin kapüşonu kapalı olduğu için anlayamamıştım.

Onlar içeriye girdikten birkaç dakika sonra bir tartışma sesi geldi merdivenlerden. Ev sessiz olduğu için hemen fark ettim ve ne olduğunu anlamak için kapıyı araladım. Aslında dahil olmayacaktım ama duyduğum *kadın* sesini tanıyınca battaniyeme sarınmış halde koridora çıkmaktan geri durmadım. "Bayan Miriam?"

O an hepsi bana döndü ancak benim gözlerim yalnızca Bayan Miram'ın üzerindeydi. Neden burada olduğunu sorgulayabilirdim fakat General Keiv ile gelmiş olması bile yeterli bir cevaptı benim için. Daha iyi bir halde olsam neden burada olduğunu değil, *neden* birlikte olduklarını merak ederdim. Ancak o da aynı şeyi benim için düşünüyor olacak ki "Aviva?" diyerek bana döndürdü bedenini.

Hepsinin bakışları altında yanlarına doğru ilerledim, üst kata çıkan merdivenlerde durmuş tartışıyorlardı. "Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu Asaran, bakışlarını aramızda gezdirirken. Asıl merak ettiği *nereden* tanıştığımızdı. Bakışlarımı General Keiv ve Paul'e çevirdim. "Onun kim olduğunu söylemediniz mi?"

Neden tartıştıklarını az çok belli olmuştu. Elbette yanlarında getirdikleri ilk şifacıya güvenemezlerdi. Ben bile Rahsan'ın sevgilisiyim diye tolere ediliyordum bu evde, söylentilerin yayılmasını kabul edemezlerdi. Zaten Cohenlerin -her şeyi bir şekilde bilen Cohenlerin- bu fırtınanın sebebini ve Rahsan'a ne olduğunu öğrenmek isteyeceklerinden emindim.

Bu yüzden durumdan memnuniyetsiz görünen Solomon Zev'iv'e çevirdim bakışlarımı, bir an önce bu meseleyi halletmeliydim çünkü Rahsan'ın tedaviye ihtiyacı vardı. "Bayan Miriam benim Akademi'de eğitmenimdi. Kendisi aynı zamanda Korindel Akademisi'nin Başşifacısıdır."

Sözlerimle birlikte Solomon Zev'iv temkinli bakışlarını Bayan Miriam'a çevirdi ancak ifadesizliğinin de çeşitleri olduğunu öğrenmeye başlamıştım artık, biraz olsun rahatlamıştı. *Gerçekten, Paul de Keiv de akıl edememiş miydi bu kadarcık şeyi söylemeyi?* Erkeklerin kritik anlarda en basit şeyleri unuttuğunu düşünüyordum ve onlar da sağ olsun beni haksız çıkarmıyordu.

Sonunda akıl ederek "Evet," diye araya girdi General Keiv. Burada, Zev'ivlerin evinde görevlerde olduğundan daha farklı, daha genç görünüyordu. "Lentov'a benim yüzümden gitmedik. Cohenlerle şu sıra yakın olduğunu duydum ve Miriam zaten..." Duraksadı, sonra başını dikleştirip söyledikleri sanki hiç önemli değilmiş gibi davrandı. "Benim yanımdaydı. Tanıdığım en iyi şifacılardandır."

Solomon bakışlarını hepsinin üzerinde gezdirdikten sonra nefesini verdi ve "Rahsan üst katta, bir an önce görse iyi olur," dedi. Nihayet biraz olsun güvenmeyi seçmişti ancak Bayan Miriam hareket etmedi, bakışları benim üzerimdeydi. "İlk müdahalenin yapıldığı söylendi, sen miydin o?"

Başımı sallayarak onu onayladım, peşlerinden çıkmak için de hazırdım. Bayan Miriam'a neler yaptığımdan bahsedecektim fakat Solomon Zev'iv izin vermedi, "Sen birazdan çıkarsın Aviva," diyerek yerimde çivilenmemi sağladı. *Benimle konuşacaktı.* Bakışlarımı tekrar Bayan Miriam'a çevirdim. Bu adama ne kadar az itiraz ederse o kadar rahat edeceğini anlamış gibi "Tamam, biz Rahsan'ı görelim o halde," diyerek merdivenleri tırmanmaya başladı. Diğerleri de onu takip etti. Asaran Zev'iv üstünü değiştirmiş ve ince, beyaz bir gömlek giymişti fakat sarı saçları hâlâ ıslaktı. Bize son bir bakış atarak en son o ayrıldı yanımızdan, böylece nispeten karanlık koridorda Solomon Zev'iv'le yalnız kaldık.

Önce "Haberci gelmedi mi?" dedi, hâlâ üzerimi değiştirmediğimi fark ederek. Başımı olumsuz anlamda salladım ve bir an önce konuya gelmesini istedim. Zaten ne hakkında konuşmak istediğini az çok anlamıştım. Merdivenlerdeki sesler kaybolduğunda, mum ışığının aydınlattığı koyu renk gözlerini üzerime dikti ve "Şu eğitmeninin ağzı sıkı mıdır?" diye sordu.

Beklediğim bir soru olduğundan "Öyledir," dedim hemen. "Akademi'deyken de Rahsan'ı sayısız defa tedavi etti zaten. Biliyorum, şu anda içinde bulunduğumuz durum daha farklı ama endişelenmenizi gerektirecek kimseyle yakın olmadığını temin edebilirim." Matias ve Serafina'yı yalnızca yaralandıklarında görüyordu, kimseye yalakalık yapma derdi olmadığı için aileleriyle de bir bağı yoktu.

Ancak neden bunları *bana* soruyordu? *Onu General Keiv getirmişti ve Mohsad Keiv'i de bizzat kendisi eğitmişti ancak benim sözlerime mi itimat*

ediyordu? Galiba bu gece Rahsan için neler yapabileceğimi az çok görmüştü, bir şekilde gözüne girmiştim. Ayrıca bana Bayan Malkin diye değil, Aviva diye seslenmesi de dikkatimden kaçmamıştı.

Cevabımdan sonra kısa bir süre düşündü, ardından bakışlarını öfkeyle çevirdi ve "Ezekiel Cohen tam bir aşağılık," dedi. Sonra da bu sözler ona fiziksel olarak acı vermiş gibi -ki yemin yüzünden gerçekten vermiş olmalıydı- elini kalbinin üzerine koydu. "Her şey bitti şifacılar mı kaldı?"

"Lentov'un onlarla yakın olduğundan haberiniz yok muydu?" diye sordum. Ancak olmadığını biliyordum, yoksa asla Paul'e onu getirmesini söylemezdi.

"Yoktu. Mohsad'la konuşacak çok şeyimiz var anlaşılan." Ardından bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Aviva, senin de kimlerle arkadaş olduğunu biliyorum*." Ve Rahsan gibi o da bu durumdan pek memnun görünmüyordu.* "Akıllı bir kızsın, bu konuda uyarılmaya ihtiya-"

"Yok," diyerek araya girdim. Sonra saygısızlık edip etmediğimden endişelenerek aceleyle ekledim. "Bana güvenebilirsiniz Bay Zev'iv. Arkadaşlık ilişkilerimi bu meselelerle karıştırmamaya dikkat ediyorum."

Tereddütlü olmasını anlayabiliyordum, muhtemelen en başında da bu yüzden kayıtsızdı bana karşı, ancak bu gece bazı şeyleri görmüş olmalıydı. Serafina'nın ailesi şifacıların bile peşine düşüp laf almaya çalışıyorsa elbette Serafina'ya bu konuda bir şey söylemezdim. Zaten evimin kütüphanesinde yaptığımız konuşmadan sonra onun da sormayacağından emindim.

Hafifçe başını sallayarak "Güzel," dedi. "Bu meselede dikkatli davranmak zorundayız."

Bu sefer ben başımı sallayarak onayladım. Kesinlikle hak veriyordum. Önemli olan Rahsan'ın yaralandığının öğrenilmesi değildi, *neden* yaralandığının öğrenilmesiydi. Rahsan gizlilik içinde hareket etmek istediği için yalnız düşmüştü zaten peşine, şimdi madenlerden değerli taşların çalındığı bilgisini Cohen ve Gorionların bunu öğrenmesini istemezdik. *Tabii çoktan içlerinden birisi yapmadıysa.*

Gittikçe Rahsan'a mı dönüşüyordum yoksa?

Merdivenlere yönelmeden önce "Asaran, Paul ve Mohsad'ı yanıma yolla," dedi. "Onları çalışma odamda bekliyorum. Zaten orada bir işleri yok."

Haklıydı, muhtemelen yalnızca kalabalık yapıp Bayan Miriam'ın kafasını şişiriyorlardı. Tekrar başımı sallayarak anladığımı belirttim ve battaniyeye sarınarak üst kata çıktım. Bu koridor daha karanlıktı ve evdeki mobilyaların hep koyu renk ahşaptan olmasının da pek bir faydası dokunduğu söylenemezdi. *Neden gösterişli bir kasveti seçiyorlardı ki?* Tamam, bunun onlara ayrı bir hava kattığını inkâr edemezdim ancak her zaman kendi evimin pastel renklerini tercih ederdim.

Koridorun başındaki çift kanatlı, koyu renk ahşaptan ve epey süslü kapının Solomon Zev'iv'in odasına açıldığını hemen anladım. Rahsan'ın odası ise diğer uçtaydı. Hızla oraya ilerlerken ıslak eteğim bacağıma dolandı, üzerimde kurumalık olmuştu ve söküp atmak istiyordum ancak hiç hiç isyan etmeden önüme gelen saç tutamlarını geriye doğru ittim ve kapıyı tıklattım. Bir cevap vermelerini beklemeden de açtım.

Paul, Asaran ve General Keiv yatağın etrafında dikilmiş konuşuyordu, ben kapıyı açıp içeri girince bir an susup başlarını bana doğru çevirdiler. Onlara değil, Bayan Miriam'a diktim gözlerimi. Gücünü kullandığı için belli belirsiz yeşil bir ışık vardı parmak uçlarında, elleri de Rahsan'ın alnındaydı. Bakışlarını benden alıp ona çevirdi General Keiv, "Ne zaman uyanabilir?" diye sordu.

Neden burada olduğunu anlamak zor değildi. Korindel'in generali olarak şehirde yaşanan böyle bir vakada -büyücüleri ilgilendirdiği için- elbette o görevliydi. Ancak Zev'iv ailesine olan bariz yakınlığını da görmezden gelemezdim. Muhtemelen ondan da kimseye duyurmamasını isteyecekti Solomon Zev'iv, Rahsan uyandıktan sonra da faillerin peşine düşeceklerdi.

Sorusunu "Birkaç saat sonra," diyerek cevapladı Bayan Miriam. "Gücümü kullanıp onu uyandırabilirim ama bunun faydadan çok zararı dokunur, kendi halinde uyanması daha iyi olur. Hem bedeni çok yorgun düşmüş, muhtemelen birkaç gündür de doğru düzgün uyumuyor. Bu uykuya *ihtiyacı* var yani."

O böyle söyleyince "Eve girip çıktığını bile duymuyorum," dedi Asaran Zev'iv. Sesi sinirliydi ancak bu siniri oğluna değildi, kendisini tutamadığı belliydi. *Rahsan uyanınca güzel bir azar işitecekti.*

Hepimizin bakışları Asaran'a çevrilip tuhaf bir sessizlik meydana geldiğinde "Ayrıca kaburgalarının iyileşmesini hızlandırdım," diye devam etti Bayan Miriam. Sesi alışık olduğum o yumuşak, yatıştırıcı tondaydı. "Kıpırdamaması gerekiyor. Bırakalım uyusun, sabaha hiçbir şeyi kalmaz."

O ve benim için muhtemelen en önemli şey sağlığıydı ancak General Keiv'in başka dertleri vardı. Geniş pencerelere çarpan şiddetli yağmur damlalarına çevirdi bakışlarını. "Zaten yapabileceğimiz pek bir şey yok gibi görünüyor. Gidip onu buldukları yere bakacağız ancak bir ipucu arasak bile fırtına çoktan silmiştir izlerini."

Paul ve Asaran arasında bir bakışma geçti, bu konuyu tartışacakları belliydi ve buraya gelmeden önce bana bir görev verilmişti. "Bay Zev'iv sizi çalışma odasında beklediğini söyledi," dedim araya girerek. Bir an hepsinin gözleri bana çevrilse de bunu bekliyormuş gibi hareketlendiler. Kapıyı Asaran açtı, açar açmaz da Moselle ile karşılaştı.

Yardımcım elinde bana ait bir elbise tutuyordu ve kapıyı çalmak üzereymiş gibi yumruğunu havaya kaldırmıştı. Birbirlerini görünce bir an için duraksadılar, sonra "Sen," dedi Asaran Zev'iv. "Benimle gel."

Moselle'in yüzünden öyle bir ifade geçti ki sanki bunu sadece Neira'nın yüzünde görebilirdim. Önce kaşlarını çattı, sonra da Asaran Zev'iv'in onunla ne konuşmak isteyebileceğini anlamaya çalıştı. Eğer bu bariz kafa karışıklığını görmeseydim hemen şüphelenmeye ve komplo teorileri kurmaya başlardım ancak hayır, birbirlerini tanımadıkları aşikardı. Belki de Asaran onunla konuşmayacak, sadece bir şey buyuracaktı.

Her halükârda Moselle soğukkanlılığını korudu ve "Elbette, Bay Zev'iv," dedi. "Bayan Malkin'in elbisesini giymesine yardım eder etmez."

Gözlerimi kısarak bir süre daha onları izledim. İlk izlenimim elbette tüm şüphelerimi silmemişti, ya gittikçe daha çok kendime ya da Rahsan'a benziyordum ancak o an yüzümden ne düşündüğümü belli etmedim ve

yanıma gelirken "Yardımcı olmana gerek yok," dedim. "Kendim giyinebilirim." Gidip konuşmasında bir sakınca yoktu benim için.

Söylediklerimle beraber Asaran Zev'iv gözleri önce beni, sonra tekrar Moselle'i buldu. Bakışlarından anladım ki benim çalışanım olmasına rağmen ona hiç güvenmiyordu, muhtemelen konuşacağı şey de bu evde görüp duydukları hakkında çenesini kapalı tutmasını içeriyordu.

Moselle elbiseyi bana teslim ederken ela gözlerini gözlerime dikti ve bana bir şey söylemeye çalıştı, muhtemelen *hemen halledip geleceğim* gibi bir şey, ancak üstüne düşmedim. Sadece başımı sallayarak onayladım ve Asaran'ın tuttuğu kapıdan çıkarken onu izledim. Kendi üzerini değiştirmişti, artık kahverengi tonlarında sade bir elbise giyiyordu ve ıslak saçlarını örmüştü.

"Bir an önce üzerini değiştirsen iyi olur," dedi Bayan Miriam, Rahsan'ın odasında yalnız kaldığımız anda. "Sana uygun bir yer gösterdiler mi?"

Bakışlarımı odanın içindeki diğer kapıya çevirdim, koyu renk ahşaptan bir dolabının hemen yanındaydı. "Şurası banyoysa orada değiştirebilirim," dedim ve tahminim doğru mu görmek için oraya doğru ilerledim. Yorgunluktan her yerimin ağrıdığını da o an fark ettim. Sabah kahvaltıdan sonra saatlerce serada çalışmıştım ve eve geldikten sonra da dinlenmek için pek fırsatım olmamıştı. Fırtına başlayınca zaten kendimi sokaklara atmıştım.

Yine de başka bir odaya gitmek için bile olsa Rahsan'ın yanından ayrılmak istemiyordum, bacaklarımın ne kadar ağrıdığının bir önemi yoktu. Kapıya yaklaşırken yanan iki mumun olduğu şamdanı elime aldım ve kapıyı açtım. Tahmin ettiğim gibi banyoydu. Şamdanı aynanın önüne bırakıp omuzlarımdaki battaniyeyi sıyırdıktan sonra elimden geldiğince hızlı bir biçimde üzerimdeki elbiseden kurtulmaya çalıştım. Ancak ıslandığı için ağırlaşıp üzerime yapışmıştı ve normalde uğraşacağımdan daha çok uğraşmıştım.

Ayrıca olduğum yerde debelenirken banyonun tahmin ettiğimden çok daha büyük olduğunu fark etmiştim. Küvet yerine minik taşlarla kaplı yuvarlak bir havuzu vardı ve Rahsan'ın teninden almaya alışık olduğum sabun

kokusu her yeri sarmıştı. Vitraylı camları ise iç bahçeye bakıyordu ve güneş vurduğunda ne kadar güzel göründüğünü tahmin edebiliyordum.

Elbisem ıslak bir yığın halinde çıplak bacaklarımın dibine düştüğünde çabucak ondan sıyrıldım ve evden gönderilen elbiseye baktım. Çok açık bir mor rengindeydi ve henüz giyme fırsatı bulamadıklarımdan bir tanesiydi. Kolları ve göğüs kısmı işlemeliydi, bu da beni *çok mu aradılar acaba* diye düşünmeye itmişti ancak bundan başka seçeneğim olmadığının farkındaydım. Solomon Zev'iv'in de dediği gibi üç erkeğin yaşadığı bir evde bana uygun bir giysi yoktu, kadın çalışanları olduğunu da görmemiştim.

Giyinmeden önce şamdanı elime alıp diz kapaklarımı inceledim ve tam da tahmin ettiğim gibi derimin yüzülüp kanadığını fark ettim, dokununca acıyordu. Suyla temizlemekle yetindim, gücüm azalmıştı ve onu da kendim için kullanmayacaktım. Kafam o kadar doluydu ki acısını hissetmiyordum bile zaten, yarın kendimi toparladığımda birkaç saniyede hiç yaralanmamışım gibi iyileştirebilirdim kendimi.

Sonunda kuru giysiler giydiğimde buna ne kadar ihtiyaç duyduğumu fark ederek doğruldum ve aynaya doğru yaklaşırken parmaklarımı ıslak saçlarımın arasından geçirdim. Karmakarışık olmuşlardı ancak banyoyu karıştırıp tarak aramak da istemiyordum. Bunun için enerjim de yoktu zaten; yorgunluğum yalnızca fiziksel değildi, kendi enerjimi Rahsan'a verdiğim için ciddi bir biçimde tükenmiştim. Söz konusu o değil de başka bir şey olsa muhtemelen bu kadar dirayetli olmayı da beceremezdim, ayakta durmam bile mucizeydi.

Saçlarımı biraz olsun bakılabilecek hale getirdiğimde yerdeki battaniyeyi ve ıslak elbiseyi alıp banyodan çıktım. Moselle çoktan geri dönmüştü ve Bayan Miriam onunla konuşuyordu. "Siz?" diye sordu Moselle'e, *burada ne işiniz var* der gibi. Moselle ellerini önünde birleştirmiş halde yatağın ucunda dikiliyordu. Elimdekileri kuruması için kenarına asmak üzere yanan şömineye yaklaştım. "Bayan Malkin'in çalışanıyım sadece," cevabını verdi o sırada. Sonra da varlığımı fark edip bana döndü. "Bayan Malkin, ben de tam size bakmaya geliyordum."

Yalnızca ikimiz olduğumuzda bana *sen* diye hitap ediyordu ancak başkalarının yanında hâlâ Bayan Malkin'dim.

"Hallettim," diyerek elbisemi ve battaniyeyi kurumaları için tekli koltuğun üzerine serdim, sonra da o ikisine çevirdim gözlerimi. Bayan Miriam beni süzüyordu, ancak elbiseme değil; enerji alanıma bakıyordu. "Yine kendini tüketmişsin," dedi en sonunda. Sesinde belli belirsiz bir azar vardı.

Yıllardır eğitmenim olduğu için kendimi biraz mahcup hissettim. "Buna değerdi."

"Öyle görünüyor. Onu bulduğunda ne haldeydi?"

Ona olabildiğince hızlı bir şekilde Rahsan'ı bulduktan sonra yaptıklarımdan bahsettim. Şifacı olmayan birisi kullandığım teknik terimleri ve kısaltmaları anlayamazdı, şu anda da bir acelemiz yoktu ancak bu bir alışkanlıktı, görevlerde hızlı olmak zorundaydık.

Bitirdiğimde "Akciğerinin zedelendiğini tahmin etmiştim ama çok iyi bir iş çıkarmışsın," dedi Bayan Miriam. "Söylemesen emin olamazdım. Aferin."

Başımı hafifçe sallayarak takdirini kabul ettim, bunu duymak iyi hissettirmişti. Tabii *şifacı* olmamla ilgili konuşmamız da aklıma bununla bağlantılı bir şeyi getirmişti. Her şey yolunda gitseydi bu akşam ona yazacaktım ama... "Bayan Miriam, biliyorum hiç yeri ve zamanı değil ama Akademi'de yardımcı olma teklifinizi kabul ettiğimi söylemek istiyorum."

Benim ciddi, neredeyse tedirgin ifademe karşın kocaman gülümsedi. "Buna çok sevindim!" Ardından bakışlarını Moselle'e çevirdi. "Detayları sonra konuşuruz. Ben şimdi mutfağa iniyorum, siz de işinizi halledince gelin. Burada yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Elbette onun kadar anlayışlı bir insan Rahsan'ın yanından hemen gitmek istemeyeceğimi, onunla biraz daha vakit geçirmek isteyeceğimi anlamıştı. Bunun için ona minnettardım. Odada yalnız kalınca doğrudan yatağın kenarına gidip yavaşça oturdum, bir yandan da Rahsan'ın elini tuttum. Üzeri değiştirilmişti ve babası gibi beyaz, ince bir gömlek giyiyordu şimdi. Beline kadar örtünün altındaydı, saçları da büyüyle kurutulmuştu ve yastığın üzerine dağılmışlardı.

Daha iyi görünüyordu, bu da içimi biraz olsun rahatlatıyordu ancak yine de tam olarak huzursuzluğum dinmiyordu. Onu bu hale getiren şeyi öğrenene ve bir daha tekrarlanmayacağından emin olana kadar da dineceğini zannetmiyordum. Üstelik düşüncelerim de bir türlü toparlanmıyordu, hâlâ yaşadığım kaybetme korkusunun izlerini yüreğimde taşıyordum. Bu gece denesem bile uyuyamazdım muhtemelen, gözlerimi ne zaman kapatsam o fırtınanın içine geri dönerdim.

Boştaki elimi uzatarak Rahsan'ın alnına dökülen saçlarını geriye doğru ittim ve karanlık sayılabilecek odada yüzünü izledim. Moselle hâlâ yanımdaydı ama hiç konuşmuyordu, sadece yanan şöminenin ve dışarıdaki yağmurun sesini duyuyordum.

"Saçlarını örmemi ister misin?" diye sordu dakikalar sonra. Beklenmedik bir teklif olsa da başımı sallayarak onayladım, kolumu kıpırdatacak halim olsaydı bunu kendim yapardım. Bana doğru yaklaştı ve yatağın ucuna, tam arkama oturdu. Şefkatli dokunuşlarını saçlarımda hissedince ürperdim, konuşunca sesi dalgın çıktı. "Epey uzamışlar."

Uzamışlardı gerçekten, kestirmeye de yeltenmemiştim. Rahsan'ın böyle sevdiğini biliyordum, genellikle benden önce uyanıyor ve beni beklerken uzun saç tutamımı parmağına dolayarak kendini oyalıyordu. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip ayırırken bir an için gözlerimi kapattım, sonra tüm yorgunluğuma rağmen "Asaran Zev'iv sana ne söyledi?" diye sordum.

Tahmin ettiğim cevabı verdi, sesi de epey ilgisizdi. "Çenemi kapalı tutmamı."

O buna pek aldırmış gözükmese de emin olmak zorundaydım. "Seni tehdit etti mi?"

Saçlarımı sıkıca örmeye başladı. "Gözümü korkuttu sadece, beklemediğim bir şey değildi. Ayrıca çarpık aile ilişkileri de pek umurumda değil."

"Neden öğrenilmesini istemediklerinin farkındasın, değil mi?"

"Farkındayım. Ancak onlar benim şehrin geleceği için Rahsan'a güvendiğimi bilmiyorlar. Neden onu riske atayım ki?"

Bakışlarım Rahsan'a kaydı. Bilinci kapalıydı ve bizi duyması mümkün değildi ancak yine de tedirgin hissettim kendimi. Moselle'e de cevap vermedim. Eğer verseydim, şunu derdim: *Elbette bilmiyorlar. Kimin aklına yüzlerce yıl önce yaşamış bir su büyücüsü olduğun aklına gelir ki? Kim böyle karmaşık politik olaylara aşina olduğunu düşünebilir?*

Moselle saçlarımı ördükten sonra bir süre daha orada kalmaya devam ettik, Rahsan'ın yanına kıvrılıp yatma isteğime direndim ve en sonunda yanağına bir öpücük kondurarak yanından ayrıldım. Aslında bunu hiç istemiyordum ancak Bayan Miriam'ın acıktığı için mutfağa inmediğini biliyordum, muhtemelen herkes için yatıştırıcı bir şeyler hazırlıyordu. Benim de ona yardımcı olmam gerekiyordu.

Siyah, çift taraflı merdivenleri inerken tam karşısında kalan dış kapı aceleyle çalınmaya başladı. Bir an için duraksayıp arkamdan gelen Moselle'e baktım. Kapıdaki alacaklı gibiydi ve biz dursak da o durmamış, hatta resmen kapıyı yumruklamaya başlamıştı.

İki tane uşağın oraya koşturduğunu gördüm, sonra biz hâlâ birkaç basamak yukarıdayken kapı açıldı ve içeri giren kişi yağmurda ıslanmış pelerin başlığını geriye doğru itti. Mum ışığında alev alev parlayan kızıl saçları vardı, gözlerini de endişeyle sonuna kadar açmıştı. "Rahsan *nerede*?" diye sordu canından can kopuyormuş gibi. "O iyi mi?"

Rahel Divekar. Rahsan'ın *teyzesi.*

Sanırım şimdi tüm aile bir araya gelmişti.

❊

Yaklaşık yarım saat sonra Solomon Zev'iv'in giriş kattaki çalışma odasının içindeydim. Kahverengi koltuklardan birisinin köşesine oturmuş, elimle ağrıyan başımı tutuyordum. Burada olmamın sebebi Rahel'di ve gelişinin bu kadar fark yaratacağını hiç düşünmemiştim.

Yalnızca yirmi dakika önce ne diyeceğini bilemeyen uşakların yanından geçip karşısına dikilmiş ve "Bayan Rahel..." demiştim şaşkın bir sesle. Onunla pek muhabbetimiz olduğu söylenemezdi, *resmen* tanıştığımız da.

Biz yalnızca Rahsan'ın başına bir şey geldiğinde beraber nöbet tutan, onun için endişelenen iki kişiydik. Ancak bu gece bu durumun kısmen de olsa değişeceği belliydi.

Beni görür görmez bakışları tanıdığını belirtircesine değişmiş ve "Aviva'ydı, değil mi?" diye sormuştu. Başımı sallayarak onaylamıştım ve tuhaf bir şekilde burada olmamın onu rahatlattığını fark etmiştim. Hemen Rahsan'ın durumunu sormuş ve onu görmek istemişti, ben de inisiyatif alarak onu en üst kata çıkarmıştım. Biz daha merdivenlerin başındayken de kapıdaki uşaklar bir gelen olduğunu haber vermek için çalışma odasına doğru koşturmuşlardı.

Ne kadarını biliyor emin olmadığım için ona madenler meselesinden bahsetmemiştim iki basamak önünden çıkarken, yalnızca onu iyileştirdiğimizi ve şimdi uyuması gerektiğini söylemiştim. "Bu inadı kesinlikle annesinden!" demişti peşimden gelirken sinirle, sesi portrelerin asılı olduğu karanlık koridorlarda yankılanmıştı. "Kafasına bir şey koyduktan sonra Rina'yı da ikna edebilmek mümkün değildi!"

Anlaşılan Rahsan ve Rahel tahmin ettiğimden daha sık görüşüyorlardı zira Rina ve onun *kim* olduğunu bildiğimden haberdardı. Aslında ona daha çok soru sormayı ve Rahsan'ı mümkün olan her şekilde tanımayı istiyordum ancak şimdi bunun sırası olmadığını biliyordum. Bu yüzden kapısının kulpuna uzanırken "Umalım da bu gece daha çok inat edip hırslanmasına sebep olmasın," demiştim. Korkum buydu, *intikam peşine düşmesi.*

Ancak Rahel "Hırslanırsa ben ona yapacağımı bilirim," diye karşılık vermişti, öfkesi tazeydi. O an yanlış kişiden Rahsan'ı azarlamasını istediğimi fark etmiştim. Rahel'in onu rahat bırakmayacağı belliydi ve öfkesinin sebebi derin endişesiydi. Rahsan aralarının garip olduğunu söylemişti ama ya o zamandan bu yana bir şekilde yakınlaşmışlardı ya da sevgilim ilişkileri anlamlandırmak konusunda pek iyi değildi. Oyum elbette ikinciden yanaydı.

Rahel, Rahsan'ın odasına girdiği anda doğrudan yatağa yönelmiş ve başında dikilerek bir süre onu izlemişti. Hareketleri aceleciydi, ne kadar korktuğunu da hissedebiliyordum ancak hiç konuşmamıştı. Ben de ona biraz olsun mahremiyet tanımak için kapıya yönelmiştim fakat buna izin vermeyip bana

sorular sormuş ve Asaran ile Paul geldikten sonra olanları detaylı bir biçimde dinlemişti. Asaran'ın ona enerjisini verdiğini öğrenince de hafifçe yüzünü ekşitmişti.

O an duraksamış ve Rahsan'la benzer bir yönleri olduğunu fark etmiştim: İkisi de Asaran Zev'iv'den pek hoşlanmıyordu.

Bir de *yabancı*ların yanında duygusallaşmıyorlardı. Ben varken hiç gözyaşı dökmemişti ve bir süre daha yanında kalacağını düşünmüştüm ancak iyi olduğunu gördükten sonra yüzüne o savaşçı maskesini geçirerek "Neredeler?" diye sormuştu.

Bu haline şaşırmış ve çalışma odasına kadar ona eşlik etmiştim. İçeri *öylece* girecekti, aslında ben de ne konuştuklarını merak ediyordum fakat bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Ancak bakışlarımı yakaladığı anda kulpa uzanan eli havada kalmıştı. "Sen gelmiyor musun?"

O an şaşkınlığım bir kat daha artmıştı. "Gelebilir miyim?"

Cevap verirken kaşlarını çatmıştı. "Elbette gelebilirsin, sen Rahsan'ın sevgilisi değil misin? O velet Solomon Zev'iv dahil herkese bir gün seninle evleneceğini söylüyor. Orada olmaya en az benim kadar hakkın var."

Öyle mi yapıyordu?

O an şaşkınlık ve utançtan ne diyeceğimi bilememiş, kıpkırmızı kesilmiştim ancak bir şey yapmamıza kalmadan çalışma odasının kapısı açılmıştı. Ardından, Asaran Zev'iv çatık kaşları ve kehribar gözlerinde hoşnut olmayan bir bakışla Rahel'i süzmüştü. Rahel de aynı ters bakışlarla ona karşılık vermişti. Birkaç tuhaf saniyenin sonunda ise sessizliği bozan Asaran olmuştu. "Senin burada ne işin var?"

Çalışma odasına bir sürü mum yakılmıştı, sedir ağacı tütsüsünün kokusunu alabiliyordum ve evin geri kalanı gibi koyu renk ahşap mobilyalarla döşenmişti, iki duvar da kitaplarla dolu raflarla kaplıydı. Ancak Asaran girişi kapatacak kadar cüsseli olduğundan tam olarak göremiyordum içeriyi.

"*Ne işim* mi var?" diyerek çıkışmıştı Rahel, onu ittirip içeri girerken. "Ben onun teyzesiyim! Tabii ki burada olacağım!"

Asaran'la göz göze gelince sabır dilenip içeri geçmem için kenara çekilmiş ve arkamdan kapıyı kapatmıştı. Bir an ne yapacağımı bilemeyerek orada kalmıştım. Solomon Zev'iv ceviz ağacından oyulmuş görkemli masasında oturuyordu. Paul ise onun arkasında, pencere kenarında dikiliyordu ancak bakışları Rahel'in üzerindeydi. General Keiv ise masanın önündeki kahverengi koltuklardan birisine yerleşmişti, önündeki sehpada kristal bir sürahi ve yarısı içilmiş içki bardağı duruyordu.

"Teşekkür ederim, beni *harika* karşıladınız. Bu kız olmasa dönüp yüzüme bakan olmayacak!"

Rahel'in alev kırmızısı saçları mum ışığında capcanlı görünüyordu ve sesi öfkeliydi. Ayrıca bariz olan bir şey vardı ki Rahel Zev'ivlerden, Zev'ivler de Rahel'den pek hoşlanmıyordu. Solomon Zev'iv bakışlarını ona dikmişti ancak bir şey söylemiyordu, ifadesi de biraz bezgindi. Birbirilerine yabancı olmadıkları belliydi ancak sevmeyi de denememişlerdi.

Asaran yanımda dikilerek "Sen haber verdin, değil mi?" diye sormuştu Paul'e. Bakışları onun üzerindeydi ve birden yanımda belirince irkilmiştim. Gerekmedikçe konuşmayan Paul'den önce de yine Rahel atlamıştı söze. "Elbette o verdi, bilmeye hakkım yok mu sence?"

"Sana *sabah* bir haberci yollayacaktık," diye karşılık vermişti Asaran. Sesi sakindi ve yorgun çıkıyordu. Sanki Rahel'le ne zaman bir araya gelseler bu şekilde tartışıyorlardı. "Şimdi bilmenin bir faydası olmayacaktı."

"Bırak da buna ben karar vereyim, iki saattir at üstündeyim!"

Buraya kasabadan mı gelmişti? Öyleyse Paul öğrendiği anda ona haber vermiş olmalıydı.

Solomon Zev'iv sonunda araya girmiş ve "Rahsan'ı gördün mü?" diye sormuştu. Rahel başını sallayarak onayladığında ise "Sana yiyecek bir şeyler hazırlasınlar," diye devam etmişti. Pratik bir adamdı ve gereksiz gördüğü mevzular hakkında tartışmayı sevmiyordu. "Bu gece için de handa

bir yer ayıralım." Ardından meydan okur gibi kaşlarını kaldırmıştı. "Burada kalmazsın, değil mi?"

"Elbette kalmam!" diye çıkışmıştı Rahel. Solomon'u da sevmiyordu ancak ondan daha çok çekindiği belliydi. "Yiyecek bir şey de istemiyorum, sadece neler olduğunu öğrenmek istiyorum!"

Tuhaf bir şekilde ona karşı çıkmamışlardı. Asaran nazikçe elini omzuma koymuş ve "Gel, Aviva," demişti sadece. "Otur şöyle."

Beni daha *sıcak* karşılamaları ve orada olmama engel olmamaları karşısında şaşırmıştım ancak hoşuma gitmediğini de söyleyemezdim. Bu yüzden Asaran Zev'iv'in gösterdiği koltuğun bir köşesine yerleşmiş ve sessizce onları dinlemeye koyulmuştum. Rahel, Rahsan'ın neyin peşinde olduğundan haberdardı ve bu bilgisinin Paul'den kaynaklandığına dair güçlü şüphelerim vardı. Henüz aralarındaki ilişkiyi çözememiştim ancak Rahsan ile arasındaki köprünün Paul olduğu belliydi.

Yaklaşık on beş dakikadır da konuşma tekrara girmiş gibiydi. Başım çok ağrıyordu, bu yüzden bir yandan tek elimle şakağımı ovarken gözlerimi kapatmıştım ancak kulağım hâlâ onlardaydı. İlk başta elbette olağan şüpheliler olan Cohen ve Gorionlara yönelmişlerdi fakat ellerinde delil olmadan onları suçlamak pek akıllıca olmazdı. Bu yüzden hararetli biçimde teorilerini tartışmışlar ve birbirlerine karşı çıkmışlardı.

Ancak hepsi sonunda aynı kapıya çıkıyor gibiydi: Kesin bir şey söyleyebilmek için Rahsan'ın uyanması gerekiyordu.

Ayrıca sesi çok çıktığı için Rahel'i gözlemleme fırsatım olmuştu ve sabırsız birisi olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim. Üstelik çok da korumacıydı, bir an önce Rahsan'a bunları yapanı bulmak ve cezalandırmak istiyordu. Tabii bir yandan da başına buyruk hareket ettiği için ona kızıyordu ki bu, bu odada bulunan herkesin ortak sorunuydu.

"Seni de hiç sevmem Zev'iv ama belki de seninle gelmesi onun için daha iyi olur," dedi en sonunda. Bakışları Asaran'ın üzerindeydi, ıslak pelerinini çıkarıp koltuğun kenarına bırakmıştı ve ellerini beline koymuş şekilde odanın ortasında dikiliyordu. Benim gibi elbise giymek yerine de pantolon,

gömlek ve binici çizmeleri giyiyordu. "En azından bu tuhaf takıntısından kurtulur."

Bu konuda ona katılmadığımı söyleyemezdim. Rahsan'ın Esren'e gitmesini pek istemiyordum ancak burada kalmasının da onun için iyi olacağını söylemek zordu. Belki uzaklaşıp dikkatinin dağılması daha iyiydi. Tabii o kafasını taktığı bir şeyi asla kolay kolay bırakmazdı, o ayrı konuydu.

"Sen ne düşünüyorsun Aviva?"

Hiç beklemediğim bir anda ismimi duyunca irkilerek gözlerimi açtım ve doğrudan konuşan kişiye, yani Solomon Zev'iv'e baktım. Diğerlerinin bakışları da benim üzerimdeydi. Birkaç dakikadır Rahsan'ın Esren'e gitmesinin iyi bir fikir olup olmadığını tartışıyorlardı ve Solomon Zev'iv'in *benim* fikrimi önemseyeceğini düşünmemiştim. Zira bu plan ağırlıklı olarak onun eseriydi, muhtemelen baba-oğlu bir araya getirmenin ve Rahsan'ı zor koşullarla sınamanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü.

Bir an herkesin dikkati üzerimde olduğu için gerilsem de düşüncelerimi söylemekten çekinmedim. "Açıkçası efendim, bizim konuştuklarımızın pek bir önemi olduğunu düşünmüyorum." Şakaklarımdaki elimi kaldırıp onlara doğru tuttum. "Yani, alınmayın ama Rahsan burada oturmuş *onun* geleceği hakkında konuştuğumuzu bilse çok sinirlenirdi. Gün sonunda yine kendi bildiğini okuyacak çünkü."

Çok kısa bir süre için hepsi sessiz kaldı, hata yaptığımdan korktuğum anda ise hiç beklemediğim şekilde Paul güldü ve kristal bardağını dudaklarına götürmeden önce bardağı tutan işaret parmağıyla beni gösterdi. "Haklı. Onu iyi tanıyor."

Solomon Zev'iv'in dikkati hâlâ benim üzerimdeydi. "Peki ona gitmesini ya da gitmemesini söyledin mi?"

"Hayır, kararı neyse onu destekleyeceğim."

"Ama *senin* düşüncen ne?" diye araya girdi Rahel, yine sabırsızlanmaya başlamıştı.

Kısa bir süre duraksadım. Bu kadar önemli insanlarla bir aradaydım ve fikirlerime *önem* veriyorlardı. "Aslında bu konuda kararsızdım ama gitmesi daha iyi olabilir. Hem Bayan Rahel'in söylediği şey yüzünden hem de..." Bakışlarımı Asaran ve Solomon arasında gezdirdim. "Matias Gorion'un da Esren'e gitmek istediğini biliyorsunuz, değil mi?"

Bir an için bakıştılar, sonra "Biliyoruz," dedi Solomon. "Bunun bizim için faydalı olacağını düşünüyor musun?"

"Evet. Yani, Matias en yakın arkadaşlarımdan birisi ve babasını pek tanımasam da ondan uzaklaşmasının iyi olacağını düşünüyorum. Üstelik Rahsan'la yakınlaşırlarsa...Yani, biliyorum, ondan ve ailesinden nefret ediyorsunuz ama araları daha iyi olursa bu şehir için de iyi olmaz mı? Konsey'in yıllardır doğru düzgün bir karar alamadığını biliyoruz sonuçta."

Yine düşünmeden konuşmuş, bildiğim ne varsa sıralamıştım ancak Solomon Zev'iv söylediklerime sinirlenmiş gibi görünmüyordu. Onu yazarken daha *sert* hayal etmiştim, daha kontrolcü ve daha karanlık. Ancak bu yalnızca Serafina'ya karşı geçerli gibiydi. Beni dinliyor, söylediklerimi *değerlendiriyordu*. "Matias Gorion'a kefil misin?" diye sordu en sonunda. Koyu renk gözlerini bir saniye bile ayırmamıştı gözlerimden.

"Kefilim," dedim hemen. "O sadece babasının etkisinde kalıyor. Ayrıca siz o ikisine pek şahit olmadınız ama birlikte çalışmayı öğrendiklerinde gerçekten iyi bir ikili oluyorlar."

"Evet," diyerek bana katıldı General Keiv. Beklemediğim bir destekti ancak o ikisini beraber göreve yolladıklarında denetleyen *oydu* sonuçta. Bu yüzden sonraki birkaç dakikada o ikisinin performansını değerlendirdi ve Asaran Zev'iv'in bu durumdan hoşlandığını fark ettim. "O ikisi sonunda arkadaş olmaya mı başladı yani? Küçükken onu ne zaman görsem bana Gorion'dan yakınırdı."

"Bunu demek için biraz erken olabilir," diye karşılık verdim. "Ama birbirlerine muhtaç oldukları koşullarda arkadaş olabileceklerine inanıyorum."

Asaran Zev'iv orta sehpanın üzerinde duran kristal kesme bardağına uzanırken alayla güldü. "Güven bana, Esren'de birbirlerine *epey* muhtaç olacaklar."

Aniden sessizleştik. Rahel söyleyecek bir şey aradı ancak Matias'ı tanımıyordu, Korindel siyasetinden de pek haberdar görünmüyordu. Bu yüzden sessiz kaldı, Paul zaten pek konuşmuyordu ve General Keiv de söyleyeceklerini söylemişti. Biz gelmeden önce tartıştıklarından emindim ancak kararları neyse bize söylemediler, zaten Solomon Zev'iv hâlâ düşünceliydi.

Aramızda başlayan sessizlik kapının tıklatılmasıyla kesildi. En yakındaki olduğum için hemen kalkıp açtım çünkü içeriden açılmadığı takdirde büyüyle kilitli olduğundan ve ses geçirmemesi için özel olarak korunduğundan emindim. Kapının önünde tahmin ettiğim gibi Bayan Miriam duruyordu ve onu gördüğüm anda diğerlerinin de görebilmesi için kenara çekildim. İki eliyle bir tepsi tutuyordu, tepsinin üzerinde de buharı tüten fincanlar vardı. "Affedersiniz, bölüyorum ama buna ihtiyacınız olabileceğinizi düşündüm. Yorgunluğunuza iyi gelecek."

Çayın mis gibi kokusu çalışma odasını sardığında gerçekten de herkesin buna ihtiyacı olduğunu anladım ve uzattığı anda bir tanesini elime aldım. Hepimiz teker teker teşekkür etmeye başladık, Bayan Miram da bunları alçakgönüllülükle kabul etti. Rahel'in önünde durduğunda ise "Ayrıca sizin için de mutfağa ufak bir sofra hazırlandı," dedi. Onun kim olduğunu bilmediğinden emindim ancak bu aile için önemli birisi olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Rahel hemen sorgularcasına Solomon Zev'iv'e döndü fakat ondan önce Asaran cevapladı. "Sakin ol, sadece misafirlerimizi iyi ağırlarız." Ardından sıcak bitki çayından bir yudum aldı. "Bunun tadı gerçekten güzelmiş. Bayan Miriam'dı, değil mi?"

Bayan Miriam hafifçe gülümsedi. "Evet, beğenmenize sevindim."

Birkaç dakika sonra herkes salona geçme kararı almıştı ancak ben Solomon Zev'iv'le birlikte çalışma odasında kalmayı seçtim. Bir süre orada olduğumu fark etmedi, sonra yerine otururken bana takıldı gözleri. Birkaç saniye

yalnızca şöminenin çatırtısını ve dışarıdaki fırtınanın sesini dinledik, ardından ağzımdaki baklayı çıkarmaya karar verdim. "Bay Ravi bugün buradaydı, değil mi?"

Soruma şaşırdığı belli olsa da bakışlarını yaptığı işe verdi ve masanın çekmecesini açıp içinden bir tütün tablası çıkardı. "Evet, sen de onun evindeymişsin."

Tuhaf bir sempati ve yakınlık duyuyordum ona karşı, duymamam gerektiğini de biliyordum ancak çekingenliğim fark edilir biçimde azalmıştı. Bu yüzden cevap vermeyecek olsa bile sormayı seçtim. "Önemli bir şey miydi?"

Tütünü parmağının ucuyla yaktı. Yaşlandığı için büyü gücü zayıflamıştı, artık savaşamayacak haldeydi ancak bu kadarını yapabilirdi. "Hayır, yalnızca Nahem Gorion öfkeden köpürüyordu ve bunun hakkında konuştuk. Kısaca." İçine bir nefes çekti, o sırada da sorup sormamayı değerlendirdiğim soruyu fark ederek "Onun istediği arsayı ben satın aldım," diye açıkladı. Koyu renk bakışları bir süre daha üzerimde dolaştı. "Bundan haberimiz de senin sayende olmuş."

Sonuçta Serafina Cohen'in arkadaşıydım ve sırf ben yanındayım diye Rahsan'a söyleme kararı almıştı. Ben olmasam belki yine bunu düşünür ancak bu kadar çabuk harekete geçmezdi.

Bir süre Solomon Zev'iv'e ne söyleyeceğimi düşündüm. "Bu arazi neden bu kadar önemli?"

Yavaş yavaş odanın içi tütününü dumanıyla dolmaya, onun yüzünü saklamaya başladı. "Bundan ben de emin değilim. Ravi bir şeyler biliyor, bu kesin ama söylemeye yanaşmıyor. Tahmin ediyorum ki sen de bilmiyorsun." Başımı sallayarak onu onayladım. İçine bir nefes daha çekti. "Sana güveniyor mu?"

"Bunu söylemek için henüz erken, efendim."

Az önce benim yaptığım gibi yavaşça başını salladı. Bir an bunu öğrenmem için beni görevlendireceği gibi tuhaf bir fikre kapıldım ancak bunu

yapmadı. "Akıllı bir kızsın, Aviva," dedi sadece. Ancak bunu bir övgü gibi söylememişti, aksine, beni *değerlendiriyordu*. Akıllı olmamın işine mi yarayacağını yoksa tehlike mi yaratacağını anlamaya çalışıyordu.

Yutkundum ve karşısında ürkek görünmemeye çalıştım. "Teşekkür ederim efendim."

"Gorion hakkında söylediklerini de düşüneceğim. Babasının etkisinde kaldığının farkındasın. Bencil de davranmıyorsun. Rahsan'a gitmemesini söyleyebilirdin."

"Ben sadece onun iyiliğini istiyorum."

Yine başını sallamakla yetindi, ben de konuşmamızın burada bittiğini anladım. Sonuçta öğrenmek istediğimi öğrenmiştim. *Ravi arazi meselesi yüzünden buradaydı ve Nahem Gorion sinirden köpürüyordu.* Matias'a kızmış mıydı bu yüzden? Severdi o oğlunu suçlamayı, arkadaşımın başına bela açmış mıydık?

Peki sevgilim ve onun arasındaki dengeyi nasıl kuracaktım?

Çalışma odasının kapısını arkamdan kapatırken yorgun bir nefes verdim ve bunu düşünmeyi daha kendimde olduğum bir zamana erteledim. Ardından, etrafa bakınarak mutfağın yerini aradım. Niyetim elimdeki boş fincanı bırakmaktı ancak mutfaktan içeri girdiğim anda yemek masasının köşesine kurulmuş Rahel'i fark ettim. *Anlaşılan inat etmeyi bırakmıştı.*

Bakışlarımız buluşunca gözlerimi kaçırdım. "Bana eşlik etmek ister misin?" diye sorduğunda ise şaşkınlıkla tekrar ona baktım. Benimle konuşmasını beklemiyordum ve bu bir soru değildi. Teyzesi olarak beni tanımak istiyordu, ben de zaten ormanda gördüğüm ilk geceden beri ona hayranlıkla karışık bir merak duyuyordum.

Hiçbir şey söylemeden fincanımı masanın üzerine bıraktım ve sağındaki sandalyeyi çekip oturdum. Masanın üzerinde iki mum yanıyordu ve bu geniş mutfağı aydınlatmaya yetmese de onun yüzünü yeterince görmemi sağlıyordu. Kaşığını masanın üzerine doğru bırakıp elini bana doğru uzattı.

"Galiba hiç düzgünce tanışmadık. Ben Rahel Divekar, Rahsan'ın teyzesiyim."

Yorgun olsam da gülümsemeyi denedim. "Aviva Malkin. Kız arkadaşıyım."

"Tabii, haberim var. Senin de benden haberin var." Başımı sallayarak onayladığımda ellerimizi ayırdı ve tekrar yahnisini kaşıklamaya başladı. Bir yandan da bakışlarını durmadan üzerimde gezdiriyordu. Çok uzun bir gece olmuştu ve Rahsan yanımda olmamasına rağmen hayatındaki tüm önemli kişilerle diyalog kurmuştum. O yokken ona yakınlaşıyormuşum gibi hissediyordum.

Nihayet "Epey sabırlı bir kız olduğun belli," dedi Rahel. "Tüm Zev'ivleri bir şekilde idare ediyorsun, karşılarında pısmıyorsun. Seni sevdim, Aviva."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim. Bir yandan da kollarımı masanın üzerine, çenemi ise kollarımın üzerine yaslamıştım. "Siz onları pek sevmiyor gibisiniz."

Bu sadece basit bir gözlemdi, ağzından laf almaya çalışmıyordum ve açıkçası felaket yorgun olduğum için doğru düzgün de düşünemiyordum ancak o niyetimi yanlış anlamayarak başını salladı. Dobra bir kadındı. "Kız kardeşimin başına gelenleri biliyor musun?"

Bir süre yüzünü izledim. Hızlı bir biçimde yemeye devam ediyordu ve ifadesinden yalnızca belli belirsiz bir öfke okunuyordu, ablası yüzünden kedere boğulmuyordu. "Rahsan biraz bahsetmişti," dedim yumuşak bir sesle.

Kaşığı gürültüyle masaya bırakırken "Suç onların değil," dedi. Sonra anlık olarak gözlerini kapatıp açtı. "Bunu *biliyorum*. Rahsan'ı doğurmayı da Rina istedi. Ancak o daha küçüktü, bir şey bildiği yoktu ve ben ondan da küçüktüm." Kesik, öfkeli bir nefes verdi. Bakışları üzerimde değildi. "Buna rağmen ablamı koruyamamış gibi hissediyorum, sinirimi de sanırım onlardan çıkarıyorum." Bu geceki davranışlarına şahit olduğumu biliyordu ve bana biraz olsun açıklamaya çalışıyordu, sanki onu yanlış tanımamı istemiyordu. Bakışlarını tekrar üzerime çevirdi. "Bunun aptalca olduğunu düşünüyor musun?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. Aslında, onu gözlemlerken hakkında bir yargıya varmamış ve olduğu gibi tanımak istemiştim. Üstelik empatiye de meyilli biriydim, kendimi onun yerine koysam öfkesini anlayabilirdim. "Hayır, bunca yıldır öfkeniz dinmediyse ablanızı gerçekten özlüyor olmalısınız."

İşte o an duygularını serbest bıraktı ve anlık olarak da olsa yüzünden geçen kederi görebildim. "*Çok*," dedi iç çeker gibi. "Ona bir yol gösteren yoktu, babam hamile olduğunu duyunca onu evlatlıktan reddetti ve o...O çok yalnız hissetmiş olmalı. Buna rağmen neden doğurmak istediğini tahmin edebiliyorum. Tanıdığım en sevgi dolu kişilikti." Bakışlarımızı bir kere daha buluşturdu. "Arkasında da ona hiç benzemeyen, herkesten çok seveceğine emin olduğum bir oğul bıraktı ve onu da korumayı beceremiyorum sanırım."

❊

Yanağıma dokunulmasıyla uyandım, nazik parmak uçları dolaştı saçlarımda. Felaket yorgundum ve kesinlikle dinlenememiştim ancak duyularım yavaş yavaş geri geldi, gözlerimi açmak için bir süre beklesem de nerede olduğumu fark ettim. Yumuşak bir zemindeydim, bir yatağın üzerinde. Ayrıca çok sıcaklamıştım ve hemen önümde bir *ağırlık* vardı, yatak içe doğru göçmüştü. *Üstelik bu koku...*

Düşüncelerim bir araya gelmese de ne olduğunu bir şekilde kavradım ve bir kâbustan uyanır gibi hızla gözlerimi açtım. "Rahsan!" dedim daha onu görmeden önce, sonra görüşüm netleşti ve yarı-karanlık odanın içinde bana bakan kehribar gözleriyle karşılaştım. "Uyanmışsın!"

Dudaklarında yorgun bir gülümseme belirirken kesik bir nefes verdi. Ardından, "Uyandım," dedi durgun bir sesle. Vücudunun dermansız olduğu belliydi, gözlerinde de ışık kalmamıştı fakat bir şekilde *daha* iyiydi şimdi. Ona bakarken kalbimin sıkıştığını hissettim, sonra tuttuğum nefesimi verdim. Ne yapmak istediğimi anlamış gibi iyice yaklaştı bana, saçlarımdaki nazik parmaklarını belime indirdi ve sıkıca kavradı bedenimi. Bir anda ona yaslanmış halde buldum kendimi, burnumu ince gömleğinin üzerinden omzuna bastırdım ve kokusunu içime çekerken gözlerimi kapattım. Kapatmasaydım ağlamaya başlardım.

O da aynı şekilde beni özlemiş gibi, sanki beni kaybetmekten korkuyormuş gibi iyice sarıldı bedenime, aramızda hiç boşluk bırakmadı ve yüzünü saçlarıma gömerek derin bir nefes çekti içine. "*İyisin*," dedim titrek bir sesle. "Buradasın ve iyisin." *Bir rüyada değilim.*

"İyiyim," diye tekrar etti benden çok daha güçlü bir şekilde. Çarşafların altında, onun kolları arasındaydım ve bedeninin sıcaklığı her yeri kaplıyordu, kimsenin *onun gibi* hissettirmediğini biliyordum. *Sanki tamamlanmışım gibi, eksik parçamı bulmuşum gibi.*

O an söyleyebileceğim çok şey vardı; ona kızabilirdim, hissettiğim rahatlama yüzünden ağlamaya başlayabilirdim ve bu sırada ağzıma geleni söyleyebilirdim. Sımsıkı boynuna sarılıp *beni asla bırakma* diyebilirdim. Ancak *öyle* yoğun bir andı ki, hiçbirini söyleyemedim. Yalnızca yüzünü izledim öylece, iyi olduğundan emin olmak istedim.

Hiçbir şey beni ikna edemeyecek gibiydi. Onun odasında, onun yatağındaydık ve arkasındaki geniş pencerelerin perdeleri kapalıydı. Yağmurun sesini duyuyordum yalnızca ona bakarken, dün gece gördüğüm en kötü kâbusmuş gibi geliyordu. Teni solgundu ve gözleri kızarmıştı, buna rağmen çok güzeldi. *Bu yüzü bir daha göremesem ne yapardım ki ben?*

Burnumun ucu karıncalanmaya başladığında aldığım nefes yetmiyormuş gibi dudaklarımı araladım ve gözlerimi kaçırdım. Bakışlarım dün gece oturduğum koltuğa kaydı. Ne zaman uyuyakaldığımdan emin değildim ancak kesinlikle buraya kendim gelmemiştim. "Ama ben...koltuktaydım."

Hafifçe başını sallayıp gözlerimin içine baktı. "Uyanınca seni yanıma taşıdım."

Bir parçam bundan etkilendi ve kalbimin kasıldığını hissettim ancak diğer parçam endişelendi. "Kaburgaların!"

Hafifçe güldü. "Bir zamanlar kırılmışlardı ama şimdi gayet iyiler." Ardından, istediği tepkiyi vermediğimi fark edip "Endişelenme, hiçbir ağrım yok," diye devam etti, tek eliyle de önüme düşen saç tutamlarını geriye doğru itti. "Sadece yorgunum."

"*Endişelenme* mi?" dedim gözlerimi büyüterek. "Dün bizi ne kadar korkuttun, haberin var mı senin?" *Nasıl hiçbir şey yokmuş gibi endişelenme diyebilirdi?*

Gülümsemesi durgunlaştı ve bir süre yüzüme baktı. "Tahmin edebiliyorum," dedi en sonunda, daha kısık bir ses tonuyla. Yutkundu. "Özür dilerim."

Ne karşılık vereceğimi bilmediğim için gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımla savaştım. *Özür dileme*, demek istedim sonra. *Sadece iyi ol. Kendine dikkat et. Başka hiçbir şey istemiyorum.* Ancak ağlamamak için sessiz kaldığımdan o doldurdu boşluğu, "Beni bulan sen miydin?" diye sordu. Sesi şöminenin önünde konuştuğumuz o gece gibi çekingendi. Gözlerimi açıp başımı sallayarak onayladım. "Bağ sayesinde, değil mi?"

İstemsizce kaşlarımı çattım. "Evet, kendini tehlikeye atarken buna mı güvendin?"

"Hayır, unutmuştum bile." Bir an için kendini beğenmiş biçimde kaşlarını kaldırdı, sonra tekrar yumuşadı. Daha durgundu bu sabah, daha...*kırılgan*. Sanki ilk defa gerçekten kaybedebileceğini anlamıştı. "Yine de bilincim kapanmadan önce düşündüğüm son şey sendin." Gözyaşlarıyla savaşmak biraz daha zorlaştı. "Sana ve hislerine de her zamankinden çok güveniyorum artık. O büyüyü yapmanın gereksiz olacağını düşünmüştüm ama eğer o olmasaydı..."

Duraksadı. Onu hayal etmeye çalıştım; ellerinde kızgın yıldırımlar, yüzünde hırs ve kalbinde kaybetme korkusuyla. Beni bir daha göremeyecek olmanın korkusuyla. *Dün gece yalnızca bize değil, kendine de kâbusu yaşatmıştı.* Güçlükle yutkundum ve onun yarım bıraktığı cümleyi tamamladım. "Öleceğini mi düşündün?"

Başını olumsuz anlamda salladı ve kararlılıkla gözlerimin içine baktı. "*Ölemeyeceğimi* düşündüm. Orada bırakamazdım, izbe bir sokak köşesinde ölü bulunamazdım. Mücadele etmek *zorundaydım*."

Daha fazla kendimi tutamadım, sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan yastığa doğru süzülmeye başladı ve o da bu görüntüye bakmaya dayanamıyormuş

gibi beni tekrar kollarının arasına aldı. Yüzümü göğsüne yaslarken hepten kendimi koyuverdim. "Ağlama..." dedi içi gidiyormuş gibi. "Lütfen ağlama."

Sessiz hıçkırıklarım şiddetlendi, "Nasıl ağlamam?" diye karşılık verdim kesik kesik. Dün onun *hareketsiz* bedenine sarılmıştım ben. *Yalvarmıştım*. Kendimi mücadele edeceğine inandırmaya çalışmıştım ancak gerçekten kurtaramayacağımı sanmıştım. Sonra Moselle şehrin üzerinde devriye gezip oğlunu arayan Asaran Zev'iv'e denk gelmişti ve içimdeki umut yeniden yeşermişti. Tüm gece kendimi güçlü olmaya zorlamış, içten içe tükensem de kimseye bir şey söylememiştim. Ne yaşadıysam içimdeydi. Şimdi kollarının arasındaydım ve nihayet...*Güçlü olmak zorunda değildim.*

"Özür dilerim," dedi tekrar tekrar, saçlarıma öpücük kondurup beni içine sokmak ister gibi kendisine bastırırken. Ağlamıyordu ancak sesi ilk defa titriyordu. "Sana bunu yaşattığım için özür dilerim."

Tek elim sırtındaydı, gömleğinin kumaşını sıkarken fark ettim ucundan döndüğümüz felaketin büyüklüğünü. Levav Bağı olmasaydı Rahsan *ölebilirdi*. Merkezden o kadar uzaktaki izbe bir köşede onu bulamazdık, bulabilsek de çok geç kalırdık. Gerçekten şans eseriydi ve o gün, onun hakkındaki endişelerime kulak verdiğim için kendime minnettardım.

Bir süre ağlayıp sakinleşmeme izin verdi, sonra doğrulup komodinin üzerinde duran sürahiden bir bardak su doldurdu ve bana uzattı. İçerken de bakışlarını üzerimden ayırmadı. "Beklediğimden daha yumuşaksın," dedi ölçer gibi. "Kavga edeceğimizi düşünmüştüm. Yani, bana kızacaktın, gönlünü almaya çalışacaktım ve sonra öpüşüp barışacaktık."

Bardağı dudaklarımdan ayırdım. Uykusuzluktan ve ağlamaktan gözlerim acıyordu, sesim de boğuklaşmıştı. "Uyanır uyanmaz bunları mı düşündün?"

Hafifçe başını salladı. "Uyandığımdan beri sadece seni izliyor ve düşünüyordum. Tabii bir de uyanmanı bekliyordum ama seni uyandırmak istememiştim."

Gülmeyi denedim çünkü denemezsem tekrar ağlamaya başlayabilirdim. "Biraz daha huzurun tadını çıkarmak için mi? Kavga etmekten gerçekten

nefret ediyorsun."

Benden cesaret alarak gülümsedi. "Sadece seninle kavga etmekten."

Çünkü seni bırakacağıma inanıyordun. İçinde bir yerde de hâlâ bunun korkusunu taşıyorsun. Yavaşça durgunlaştım, sonra elimdeki bardağı tekrar ona uzattım. "Sana kızmayacağıma dair söz vermiştim."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Kime?"

Soruyu öyle bir sormuştu ki sesinden gece yaşananları kafasında kurguladığını anladım. Bu eve ilk gelişimdi ve ailesiyle de pek vakit geçirdiğim söylenemezdi, sabah beni başucundaki koltukta bulunca neler olduğunu kendi kendine çözmeye çalışmış olmalıydı. "Kendime," diye cevap verdim. "Fark eder mi?"

Bakışlarını yüzümde gezdirdi. İlk defa *mahcup* diyebileceğim bir ifadesi vardı ve olduğu durumdan rahatsızdı. *Beni ve ailesini soktuğu durumdan.* "Çok korktun, değil mi?"

Tekrar gözyaşlarına gömülebilecekmiş gibi hissettim, "Bir de soruyor musun?" derken sesim kısıldı. "Kendini tam anlamıyla tüketmiştin, parmak uçların bile yanmıştı ve bilinçsizce yatıyordun Rahsan." *Orada, öylece, terk edilmiş halde.* Aklımdan dün gecenin kötü hatıralarını silmek ister gibi gözlerimi kapatıp açtım. Ardından, "Bir daha asla öyle bir gece yaşamak istemiyorum," dedim. "Asla seni o halde görmek istemiyorum."

Uzanıp tekrar kollarının arasına çekti, sonra yakınlığımız yetmiyormuş gibi kucağına aldı beni. Elbisem rahatsızdı ancak bacaklarımı beline dolayıp yüzümü boynuna yasladım. Yine o beyaz sabun ve belli belirsiz karamel kokusu doldu içime, hissettiğim rahatlamayla gözlerimi kapattım. "Biliyorum," dedi parmaklarını yatıştırmak için sırtımda gezdirirken. "Özür dilerim sevgilim."

Boğazımın düğümlendiğini hissettim, *sevgilim* diyince içimden bir parça koptu sanki. Sonra benden tekrar tekrar özür dilediğini fark ettim. Pek Rahsan'lık bir hareket değildi ve başkasından kolay kolay özür dilemese de

benim karşımda daha yumuşak bir hale gelmişti. Ondan istediğim gibi saklamıyordu kendisini benden, esirgemiyordu.

Ona daha sıkı sarılırken "Özür dileme," dedim. Kaybetme korkusu yaşayan yalnızca ben değildim ve sırf bunun için bile kızgınlığım uçup gidiyordu içimden. "Sadece canına kıymet ver biraz." Yüzümü boynundan ayırıp gözlerine baktım, *bir de bu konuyu halledersek çok iyi olacaktı.*

Ancak yine burnunun dikine gitti ve hafifçe kaşlarını çatarak "Vermiyor muyum sanıyorsun?" dedi.

"Buradan görünen o."

"Ölmeye niyetim yoktu, Aviva. Pusuya düşürüldüm, altı kişilerdi."

Konuştukça sesini hırs bürüyünce "Bunu babanlara sakla," dedim yorgun bir iç çekişle. Tepkime şaşırdı. "Bilmek istemiyor musun?"

"Elbette istiyorum. Sadece önce senin iyi olduğundan emin olmak istiyorum, hemen gerçekliğe dönmek istemiyorum."

O an çattığı kaşları düzeldi ve "Ben de," dedi beklemediğim bir şekilde. Bakışlarını yüzümde gezdirirken tek eliyle yanağımı avuçladı. "Keşke sonsuza dek burada kalabilsek."

İçim titredi, sık sık böyle şeyler söylemezdi ancak şimdi kaş çatma sırası bendeydi. "Bu yüzden mi günlerdir kendini tehlikeye atıyorsun?"

Dün gece Rahel'le konuşmuştum bir süre mutfakta, Rahsan'ı "koruyamadığı" için hissettiği suçluluğu bastırmasına yardım etmeye çalışmıştım. Rahsan korunmaya muhtaç birisi değildi zaten, güçlü bir büyücüydü ve çoğunlukla stratejik hareket ederdi. Dün gece ne yaşandıysa bunun aptallıktan kaynaklanmadığından emindim. Ayrıca felaket gururluydu ve Rahel'in böyle düşündüğünü bilse pek hoşuna gitmezdi, *kendi iyiliği için olsa bile.*

Bu yüzden tüm bunları Rahel'e de açıklamış ve şaşırtıcı biçimde onu güldürmüştüm. "Tam bir baş belası," demişti dolan gözlerini saklama

bahanesiyle onları ovuşturduğu sırada. Sonra ona nasıl bir araya geldiklerini sormuştum çünkü Rahsan bundan pek bahsetmemişti.

Rahel, biz son yılımıza başlarken Korindel'de görevlendirilmek istemiş ve doğrudan Zev'ivlerin karşısına dikilmişti. O yaz da birkaç kere Rahsan'ı tanımaya çalışmıştı fakat canım sevgilim siyasetle ve şehrin sorunlarıyla kafayı bozduğu için girişimleri sonuçsuz kalmıştı. Yakınlaşmaya başlamaları ise tahmin ettiğim gibi Paul sayesinde olmuştu. Bu geceden önce bilmiyordum fakat Paul, Zev'ivlere yakın büyücülerden birisiydi. Hatta Rahsan'la çocukluğundan tanışıyorlardı. Solomon Zev'iv, Rahsan büyürken yaşlandığı ve büyü gücünü kaybetmeye başladığı için ona yol göstermesi amacıyla Paul'ü görevlendirmişti ve yıllardır süren bu yakınlık sebebiyle Rahel'in kim olduğunu bilen sayılı isimden birisiydi.

Ona ilk başta "fazla agresif" olduğunu ve Rahsan'ı tanımak istiyorsa böyle yapmaması gerektiğini söylemişti ki haklıydı, Rahsan asla rakip olarak gördüğü birisine karşı gardını indirmezdi. Zaten ben de ona böyle *yaklaşmadığım* için hayatında yer edinebilmiştim. Üstelik Rahsan Rahel'e sinirli bile değildi, ilgisizdi sadece.

"Neden yıllar sonra çıkıp onu tanımak istediğimi sordu," demişti Rahel o mutfak masasında, gözlerini mumun alevine dikmiş halde. "Bahanelerimle ilgilenmedi. Haklıydı da. Ben yalnızca...*korkmuştum* ama bu nasıl bir bahane olabilirdi ki?" Yutkunmuştu. "Ben de bu yüzden Paul'ü dinleyip üstüne gitmemeye karar verdim. Zamanla birlikte görevlere çıkmaya başladık ve benim iyi bir *reveka* olduğumu gördü. Yavaş yavaş saygısını kazanmaya başladığımı hissettim ki bu iyi bir başlangıçtı." *Kesinlikle öyleydi.* "Sonra görevde yaralandı, biliyorsun zaten. O gün aramızda bir kırılmaydı, onun için gerçekten endişelendiğimi gördü ve bana karşı daha az ilgisiz davranmaya başladı. Hâlâ peşinden koşan benim ama onun hayatında olmayı isteyen benim zaten, bu yüzden çabalamak canımı sıkmıyor."

Ona gülümsemiş ve bunu yapmama ihtiyacı olduğunu hissederek elimi elinin üzerine koymuştum. "Değecek, inan bana. Rahsan hayatındaki insanlara son derece sadıktır. Sadece aşırı seçici çünkü belki bunu kabul etmese de çok derinden bağlanıyor."

Bu gerçeği ilk defa ona dillendirirken fark etmiştim ben de, Rahsan güven problemleri yaşıyordu çünkü bir kere izin verdiğinde kendisini mahvetme gücünü karşısındaki kişiye vereceğini biliyordu.

Sözlerim üzerine Rahel de gülümsemiş ve "Sence gerçekten bir şansımız var mı?" diye sormuştu. "Onu bulduğumda kocaman adam olmuştu, ablamın bana yazdığı mektupları göstermeseydim teyzesi olduğuma bile inanmazdı. Bana ihtiyacı yok."

Sesindeki umutsuzluğa üzülerek "Aileye her zaman ihtiyacımız vardır," demiştim. "Sadece Rahsan ihtiyacı yokmuş gibi davranmayı seviyor. Onun için yalnızca Solomon Zev'iv var ama bence kendisini ona değer veren insanlardan mahrum ediyor."

Çok sevilsin istiyordum. Sadece benim ya da Solomon Zev'iv tarafından değil, onu sevebilecek herkes tarafından sevilmesini, görülmesini ve *önemsenmesini* istiyordum. Bu yalnızca bir vicdan rahatlatma değildi, gerçekten hak ediyordu böyle sevgi görmeyi. Üstelik etrafında izin verse bunu yapabilecek insanlar *vardı*, sadece o gözlerini kapatmıştı.

Ben de aramızda başlayan sessizlikte bunu düşünmeye başlamıştım. Bıraksalardı saatlerce konuşabilirdim Rahel'le, yorgundum ama uyuyamayacağımı biliyordum. Ancak çok geçmeden mutfak kapısında Paul belirmiş ve yemeğini yediyse artık kalacak yer ayarlamaları gerektiğini söylemişti. İlk düşüncem onu evime davet etmek olmuştu fakat ben orada kalmayacakken bu teklifi yapmam yersizdi. Böylece Rahel'le vedalaşmış ve yorgun adımlarla Rahsan'ın odasına çıkmıştım.

Ve orada beklemediğim birisiyle karşılaşmıştım. *Asaran Zev'iv'le.* Aslında şaşırmam yersizdi, o Rahsan'ın babasıydı ancak Rahsan ona taraflı yaklaştığı için ben de istemsizce onun gözünden bakmaya başlamıştım. Rahsan, Asaran'ın yapmacık olduğunu düşünüyordu ama ben onunla aynı fikirde değildim. Gerçekten önemsemese şafağın sökmesine bu kadar az kalmışken neden başında bekleyecekti ki?

Karanlık odada pencerenin önündeki tekli koltukta oturmuştu ve dirseklerini dizlerinin üzerine yaslamış, birbirinin arasından geçirdiği parmaklarını da dudaklarına siper etmişti. Başı Rahsan'a dönüktü. Onu

görünce bir an kapının önünde duraksamış, beni fark etmeden gitmeyi bile düşünmüştüm ancak tam da o anda başını bana doğru çevirerek "Aviva," demişti. Böylece arkamdan kapıyı kapatıp yanındaki boş koltuğa ilerlemek zorunda kalmıştım. "Bay Zev'iv."

Onunla yalnız kalmak kesinlikle Solomon Zev'iv'le yalnız kalmaktan daha kolaydı ancak bu kadar geç -ya da erken- bir saat olduğu için biraz tuhaftı. Rahsan'ın durumunu kontrol etmek için yatağa yaklaşıp yanındaki koltuğa oturduğumda bir süre sessiz kalmıştık, sonra sanki bana söyleyecek bir şeyi varmış gibi aramızdaki hava ağırlaşmıştı. Çok geçmeden de hafifçe boğazını temizleyip bakışlarını bana çevirmişti. "Bu gece onun hayatını kurtardın," demişti ondan beklemediğim bir ciddilikle. Yanan mumlar odayı tam olarak aydınlatmıyordu ancak onun yakışıklı yüzünü seçebiliyordum. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Yapacağım herhangi bir şey minnetimi göstermeye yeter mi onu da bilmiyorum."

"Lütfen böyle şeyler söylemeyin," diye karşılık vermiştim aceleyle. Kalbim sıkışmıştı çünkü samimiyetine gerçekten inanmıştım. Endişelenmişti, korkmuştu ve sanki karanlıkta oğlunun yüzüne bakmak bile içindeki yangını dindirmiyordu. "Ayrıca onu *siz de* kurtardınız. Benim enerjim işe yaramıyordu ve sizin enerjinizi vermeseydik Rahsan'ın..." Duraksamış ve daha hafif kelimeleri seçmeye çalışmıştım. "Kendini bu kadar kolay toparlamaya başlayacağını sanmıyorum."

Gerçekten ne yaptığının farkında değil miydi? Ölebileceğinin farkında değil miydi? Bunlar onu iyi hissettirmek için söylediğim sözler değildi, gerçekten o gelene kadar umudumu kaybetmiştim. Ancak belli ki Rahsan ona öyle sıkı kapatmıştı ki gözlerini, Asaran da onun için önemsiz olduğuna inandırmıştı kendini. "Ben vermeseydim Paul verirdi."

"Gerçekten verir miydi?" demiştim inanmadığımı belli eden bir ses tonuyla. İşte o zaman bakışlarını bana çevirmiş ve bu sözleri duymaya ihtiyacı varmış gibi yüzüme bakmıştı. "Tereddüt etmeden, teklif etmeye gerek kalmadan verir miydi? Paul'ün yaptıklarını asla küçümsemiyorum ve Rahsan'a değer verdiğini de biliyorum ama hangi büyücü kendi enerjisini *öylece* başkasına verir ki?"

"Sen verdin."

"Çok sevdiğim için." Yutkunmuştum. "Siz de verdiniz."

Ancak bana cevap vermek yerine bakışlarını tekrar Rahsan'a çevirmiş ve bir süre daha oğlunu izlemişti. Dakikalar sonra, duyabildiğim tek ses yağmur damlalarının cama çarpma sesi olduğunda ise içini çekmişti. "Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Haftalardır bir şeyleri kovalıyor, eve yalnızca yıkanmak için geliyor ve doğru düzgün uyumuyor. Güçsüz düşeceğini bilmese yemek yemeyi de unutur muhtemelen, kafasına bir şeyi takınca gözü hiçbir şeyi görmüyor."

Bunları yaptığını biliyordum zaten, Rahsan'ı azıcık tanıyan birisi bile tahmin edebilirdi ancak ondan duyunca daha gerçek olmuştu sanki, sinirlenmiştim. Çocuk gibi onu azarlamak istemiyordum ama bu durum için kendimi suçlamadan da edemiyordum. Bu yüzden rahatsızlıkla konuyu değiştirmiş ve "Size pek benzemiyor sanırım," demiştim.

"Aslında kabul ettiğinden daha çok benziyor," diye karşılık vermişti. "Evet, annesinden aldığı özellikler var ve onu babam yetiştirdi ama...*benim* oğlum sonuçta. Bana da benziyor illaki."

O an kısa bir süre söylediklerini düşünmüş, sonra bazı şeyleri yanlış anlamış olabileceğim fikrine kapılarak "Peki Esren'e gitmesini siz mi istediniz?" diye sormuştum.

"Fikir bana aitti," diyerek kabullenmişti. "Birkaç yıl önce Konsey toplantılarına katılmaya başladı ve orada tecrübe kazanmasının iyi olacağını düşündüm. Sonra da babamla konuştum. Onun aklına yattıktan sonra Rahsan'ın ikna olması zor olmadı."

"Peki neden özellikle orası?"

"Çünkü orada Cohenler ve Gorionlar yok, ona karşı çıkabilecek kimse yok. İyi bir yönetici olmak istiyordu ve orada kendini test edebilir. Ben Esren'in Generaliyim, orada sözüm geçiyor." Omuz silkmiş, sonra bana kaçamak bir bakış atmıştı. "Tabii babamla konuşurken aklımdaki tek düşünce bu değildi. Bana yakın olmasını da istedim."

Onu tanımak isteyen ama ona yaklaşamayan bir kişi daha.

Asaran Zev'iv, sanki bunları birisiyle paylaşmaya ihtiyacı varmış gibi Rahsan'ın küçüklüğüne dair sahip olduğu birkaç anıyı anlatmıştı bana. Onun sesiyle uykuya dalmıştım ve sızıp kaldığımın farkına bile varmamıştım. Gözlerimi de birkaç saat sonra Rahsan'ın yanında açmıştım ve şimdi ona bakıyordum hâlâ. Kaşlarımı çatmıştım çünkü Asaran'ın sözleri dolaşıyordu kafamda. *Neden bu kadar inatçı ve takıntılı olmak zorundaydı ki? Neden hemen sağlığını ikinci plana atmakta buluyordu çareyi?*

Bıkkın bir nefes verirken "Bu kadar tehlikeli olacağını ben de bilmiyordum," diye karşılık verdi. "Niyetim hızlı ve gizli bir şekilde meseleyi çözmekti, Gorionların ve Cohenlerin dikkatini çekemezdim."

Ona kızmayacağıma dair söz vermiştim, değil mi? Derin bir nefes aldım ve dilimin ucuna kadar gelen her şeyi yutmaya çalıştım. O da bunu anladı ve "Neyse," dedi. "Sonsuza dek burada kalmak konusunda ciddiyim ama." Sonra uzanıp önüme gelen bir saç tutamını saçımın arkasına sıkıştırdı ve "Düşüncelerim sadece senin yanında susuyor," diye devam etti. Bakışları yaptığı işteydi ki bir anda bana çevirdi. "Sadece senin yanında huzur buluyorum."

O an kalbimin kasıldığını hissettim. Söylediklerinin doğru olduğundan emindim ama *tamamen* doğru değildi sanki. Huzursuz bir zihne sahipti, bir şeyler yapmadığı her an suçlu hissediyordu ve ben hayatına girmeden önce zihninde köklenmiş büyük idealleri vardı. Rahsan böyle birisiydi ve ben de onu olduğu gibi sevmiştim.

Bakışlarım yumuşarken elimi yanağına uzattım ve dokunduğum anda gözlerini kapattı. Sık ve koyu renk kirpiklerine baktım, içimin ona karşı şefkatle dolup taştığını hissettim ve uzanıp dudaklarına minik bir öpücük bıraktım. Ayrıldığımda birkaç saniye öyle kaldı, sonra o eğilip öptü beni. Tutkulu ve hızlı değildi, onu öperken içimde biriken tüm hisleri serbest bıraktım ve onun gibi gözlerimi kapattım. Bir daha onu asla öpememenin kıyısından döndüğümü fark edince de yanağımdan hızlı bir gözyaşı aktı. Sonra bir tane daha.

Gözyaşlarımın tuzu dudaklarıma karıştı ama ondan ayrılamadım, öpmeye ve sımsıkı sarılmaya devam ettim. Bir süre sessiz kaldık. Onunla ilişkimizi

derinleştiren şey, yaşadığımız yoğun duygusal anlardı ve daha önce böylesini yaşamamıştık.

Ayrıldığımızda başımı eğdim ve ona bakamadım, gözyaşlarımı elimin tersiyle sildiğim sırada da beni güldürmek ister gibi "Bana fena kızacaklar, değil mi?" dedi. Komik olmasa da kıkırdadım çünkü buna ihtiyacım vardı. "Sıraya girdiklerinden eminim."

Ofladı. Şimdiden kafasında ne söyleyeceklerini planladığı ve bundan sıkıldığı belliydi ancak dün gece bu evin içinde olanları ben biliyordum, o değil. Bu yüzden "Nankörlük yapma Rahsan!" diye çıkıştım istemsizce. "Dün gece kaç kişinin senin için seferber olduğunu biliyor musun?"

Ona baştan sona her şeyi anlattım, bunu yaparken de olabildiğince duygusal davranmamaya çalıştım. Yine de o fırtınanın içine dönmek iyi gelmedi, onu bulduğumu hali anlatırken sesim titredi ve gözlerinin içine bakamadım. Ancak sonra, Asaran'ın geldiğinden ve ona enerjisini verdiğinden bahsettim. O an omuzları dikleşti ve kasıldı, bunu *hesap etmediği* belliydi.

Babası konusunda hassastı ve onun hakkında konuşmayı sevmiyordu, ben de aile ilişkilerinde olabildiğince tarafsız kalmaya karar vermiştim ancak aramızda böyle bir konuşmanın geçeceği belliydi. *Sadece bugün değil, o yeni ölümden dönmüşken değil.* Bu yüzden oyalanmadan Paul'ün geldiği kısma atladım ve "Bana vücudunda depolanan zararlı enerjiyi atman gerektiğinden hiç bahsetmedin," dedim.

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Çünkü daha önce kendimi hiç bu kadar tüketmedim. Zararlı enerjinin vücudumuzdan her zaman atılmasına gerek yok, genelde kendi enerjimiz onu dengeleyip dönüştürür zaten."

Ancak bilincini kaybetmişti ve dediği gibi kendisini tüketmişti. "Paul'den de seni azarlamasını istedim, haberin olsun."

Bu sözlerim onu güldürdü. "Onun yerine Rahel yapar, merak etme. Söylenmeye bayılır."

"Senin için endişeleniyor sadece." *Neden bu kadar kördü sevgiye?*

Bir süre gözlerimin içine baktı ve söylemesem de düşündüklerimi anlamış gibi bakışlarını kaçırdı. "Bir öğrensin evi başıma yıkacak."

"Biliyor zaten," dedim. Hemen başını tekrar bana doğru çevirdi. "Paul fırtına başladığı anda haberci yollamış, o da iki saat at üstüne buraya gelmiş kasabadan. Senin için."

Yine sessiz kaldı. Bir şey söylememek için dilimi ısırdım. Rahsan bir şeylerin kendisine dikte edilmesinden nefret ediyordu ve hislerini kendisinin çözmesi gerekiyordu. Kör bir inat değildi ondaki, öyle olsa bana da şans vermezdi. Yalnızca ona zaman vermeliydim. Onun için en iyisini istiyor olmam en iyisini bildiğim anlamına gelmiyordu.

"Şimdi burada mı?" diye sordu bana çok uzun gelen saniyelerin ardından. "Bu evde değil tabii, burada asla kalmaz. Şehir merkezinde yani?"

Başımı sallayarak onu onayladım ve Rahel'in geldiği yerden başlayarak yaptıklarımızı anlattım. Sonra da Bayan Miriam'ın da General Keiv'le geldiğinden bahsettim. "Şaşırtıcı," dedi gözlerinde alay pırıltılarıyla. "İlk defa başkalarının aşk hayatına burnunu sokmuyorsun."

"Sen hayati bir tehlike atlatmışken bunu mu düşünmem gerekiyordu?" diye karşılık verdim, sonra böyle devam edersem asla dün gecenin izlerini içimden atamayacağımı fark ettim. "Yine de Bayan Miriam'la bu konuda konuşacak çok vaktim olacak."

Duraksadı ve bakışlarını gözlerimin arasında gezdirdi, neyi kastettiğimi de hemen anladı. "Teklifini kabul mü ettin?"

Başımı sallayarak onayladım. "Bay Ravi'yle konuştum, onun için sorun olmayacağını söyledi."

"Dün onunla birlikteydin."

Hafifçe kaşlarımı çattım. "Sen nereden biliyorsun?" Bay Ravi dün buraya gelmişti ama onu görmemişti.

Burnundan nefes vererek güldü. "Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ben senin ne yaptığını bilmiyordum."

İfadesi ve sesi yumuşadı. "Güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu."

"Dedi kendi güvenliğini önemsemeyen adam."

"Tabii ki önemsiyorum." Ciddileşti ve tekrar parmak uçlarıyla saçıma dokundu. "Sadece sevgilimin de güvende olduğundan emin olmak istiyorum, bunun nesi kötü?"

Kötü değildi, sadece tuhaf ve beklenmedikti. Bu yüzden nasıl bir tepki vermem gerektiğinden de emin değildim. "Birisi beni mi izliyordu yani?"

Kehribar rengi gözlerini gözlerime çevirdi. Hâlâ yağmur yağıyordu ancak hava aydınlanmaya başlamıştı. "Bazen ben kontrol ediyordum. Günlerdir evinden çıkmıyorsun."

Ona evden çıkmama sebebimi açıklamak yerine daha önemli bir şeye odaklanmayı seçtim. "Neden?"

"Sana kur yaptığımı gördüler." *Nasıl bu kadar sakindi? Üstelik nasıl bu kadar yoğun bakabiliyordu gözleri?*

Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. "Bu başıma dert açabilir mi?" Sonuçta ben de Moselle'in notunu aldığımda aklıma bir sürü şey getirmemiş miydim?

"Riske atmamıza gerek yok."

"Ama sen gideceksin?"

"Paul ve Rahel burada olacak. Ayrıca sen de ya Akademi'de ya da Ravi'nin yanında olacaksın. Aktif bir tehlike olacağını düşünmüyorum, bu yüzden endişelenme ama ailemden *iyilik* istemeye gelen çok olur." Saçlarımdaki elini yanağıma indirdi ve nazikçe okşadı. "Her neyse. Bu, bu saatte tartışmak için fazla yorucu bir konu. Üstelik sen de benim yüzümden uyandın."

"Sensiz asla uyuyamam," dedim aklından geçen planı tahmin ederek. Bana uyumamı söyleyecek ve kendisi kalkıp gidecekti muhtemelen. Ancak başımı iki yana doğru sallamam onu güldürdü ve "O zaman benimle uyu," diye karşılık verdi. Abartı bir şekilde şaşırdım. "Rahsan Zev'iv uykudan kaçmıyor mu? Nasıl yani?"

Yorgun bir ifadeyle yüzüme baktı. "Bırak uyumayı, madenlerdeki tüm taşları üzerime atsan dinlenmiş hissedeceğimi sanmıyorum ama sen varsın. Yanımdasın. Belki sen yanımda olmadığın için günlerdir uyuyamamışımdır?"

Belimden sıkıca kavrayıp ikimizi de tekrar örtünün içine soktu ve sırtımı göğsüne yasladı. Tabii ki heyecanlandım ama "Kendi sorumsuzluğunun üstünü bu şekilde örtemezsin," diyerek onunla uğraşmaktan da geri durmadım. Kısık sesle güldü. Eminim onun her dediğine inansam bu kadar keyif almazdı.

Üstelik bir daha uykuya dalamayacağımı düşünmüştüm ancak kollarının arasına iyice yerleşince, hissettiğim güven duygusuyla tüm vücudum gevşedi ve göz kapaklarım ağırlaştı. Bu yüzden "Seninle konuşacağım bir konu var," dedikten sonra "Ama bekleyebilir," diye ekledim. *Rahsan Asaran'la gidecekse risk alacağım bir pozisyonda değildim. Özellikle de bu geceden sonra.*

O beni koruduğunu düşünüyor olabilirdi ama ben de onu korumaya çalışıyordum aslında.

❊

Saatler sonra uyandığımda fırtına dinmiş, güneş tekrar kendini göstermiş ve Rahsan çoktan yıkanıp üzerini değiştirmişti. Kendime gelince yataktan doğrulmuş ve "Ne zaman uyandın?" diye sormuştum ona, elim iyice bozulmuş saç örgüme gitmişti. "Bir saat oldu," demişti gömleğinin yakalarını düzelttiği sırada. Önce gidip odadan çıkmasını bekleyen babası ve dedesini görmüş, sonra Bayan Miriam tarafından kontrol edilmiş ve gelip banyoya girmişti. Enerjisi hâlâ zayıf olsa da artık çok daha iyiydi, Bayan Miriam ona bir sürü karışım içirmişti ve bahsederken bile yüzünü

buruşturmuştu. "Sana da getirdim," demişti eliyle yatağın kenarındaki komodini işaret ederken. "Benden pek farkın olmadığı belli."

Ona yaşananları anlatırken enerjimi verdiğimden bahsetmemiştim ancak anlaması için söylememe gerek yoktu belli ki. Böylece minik cam şişedeki zencefilli karışımı tepeme dikmiş ve ekşiliği yüzünden suratımı ekşitmiştim. Ardından beraber odasında kahvaltı etmiştik. Duygusallığımızdan kurtulduğumuz için keyfimiz yerindeydi ancak o minik masada karşısında otururken yavaş yavaş kendime gelmiş ve içinde olduğum durumu fark etmiştim. *Beraber uyumuştuk ve muhtemelen bunu biliyorlardı.*

Kızardığımı hemen fark eden Rahsan önce benimle dalga geçmiş, sonra bunu görmezden gelmemi söylemişti zira Zev'ivlerin de aynısını yapacağından emindi. Ancak ben utancımdan öyle çabuk kurtulamamıştım. General Keiv gelince beraber salona inmiştik ve göz teması kurmaktan kaçınmıştım. Tek tesellim biz kahvaltı yaparken Moselle'in gelmiş olmasıydı. Yanında düzgün giysiler getirmiş ve saçlarıma şekil vermişti, böylece Rahel Divekar evi basıp da dün geceki kadro tamamlandığında daha makul bir haldeydim.

Çeşitli büyülerle korunan, koyu renk ahşapla döşeli salonun bir köşesinde oturuyordum şimdi, önümde dokunmadığım bir fincan çay vardı ve bakışlarım Rahsan'ın üzerindeydi. Her birimiz salonun farklı bir köşesine dağılmıştık. Solomon Zev'iv yine tütün içiyordu ve oğluna, Paul'e ve General Keiv'e de ikram etmişti. Ancak yalnızca General Keiv bunu kabul etmişti. Parmaklarının arasında tütünü tutarken tekli koltukta rahat bir şekilde oturuyordu ve Bayan Miriam'dan birkaç yaş büyük olduğunu tahmin ediyordum. Üzerinde üniforması vardı, koyu kahverengi saçlarını özenle taramıştı ve sakalları onu olgun gösteriyordu. Ayrıca bu sabah, dün geceye nazaran daha ciddi görünüyordu. Rahsan'ın anlatacaklarını dinlemeye hazırdı ve mavi gözleri onun üzerindeydi.

Paul yine sessizdi ve pencere kenarını seçmişti kendine. Sürekli tetikteydi ve ev, eski şehir merkezinde bulunmasına rağmen davetsiz bir misafirimiz olmadığından emin olmak ister gibiydi. Asaran ise toparlamıştı kendini, yüzüne de ifadesiz bir maske geçirmişti. Sadece oğlu ve babası varken çok

daha ılımlı bir havası vardı ancak başkalarının yanında oldukça ciddiydi. *General* Zev'iv'di şimdi, Asaran Zev'iv değil.

Rahel kollarını göğsünde kovuşturmuştu ve koltukta yanımda oturuyordu, Bayan Miriam ise az önce son bir kez Rahsan'ı kontrol edip çıkmıştı. Hepimizin odağındaki Rahsan ise ayaktaydı ve iyi görünüyordu. Üzerinde şık takımlarından birisi vardı ve çabuk toparlanmak için parmaklarına değerli taşlardan yüzükler takmıştı. Saçlarını da geriye doğru taramayıp olduğu gibi bırakmıştı. Ona bakarken ne kadar yakışıklı olduğu gibi saçma şeyleri düşünmemem gerektiğinin farkındaydım, salonda gergin bir hava vardı ancak buna engel olamıyordum.

O ise benim aklımdan geçenlerden habersiz konuşmaya devam ediyordu. Azar kısmı sonraya bırakılmıştı, öncelik neler olduğunu öğrenmekti. "Söylediğim gibi, ilk başta Gorion ve Cohenlerden şüphelenmiştim ancak daha büyük bir şey olduğundan eminim. Kesinlikle organizasyonlu hareket ediyorlar ve dün gece de bunu bizzat tecrübe ettim ama kâr amacı güttüklerini söylemek zor. Taşları daha işlenmemişken çalıyorlar, bu yüzden piyasada takip edemiyoruz. Karaborsadan da bir şey çıkmıyor."

"Başka şehirlere gönderiyor olabilirler," diyerek araya girdi General Keiv. "Ophir'de bir zenginin böyle şeylere ne kadar para vereceğinden haberin var mı?"

Rahsan'dan önce Asaran cevap verdi ve bu aslında tam da Rahsan'ın verebileceği bir cevaptı. "O asalaklar için değerli taşlar yalnızca *otantik* bir şey. Önemini kavradıklarını sanmıyorum."

"Yine de bu para vermeyecekleri anlamına gelmez, hırsızların kâr amacı gütmediği de. Ucunda para yoksa neden bu riske katlanacaklar ki?" Sonuçta Kayven'in en güçlü ailelerinden birinden çalıyorlardı.

Rahsan duraksadı. Bir *cevabı* olduğunu o an anladım, neler olduğunu çözmüş ya da çözmeye çok yaklaşmış olmalıydı. Ancak bunu bize açıklamak yerine "Her neyse," dedi. "Adamları bulursak, ne için yaptıklarını da anlarız zaten."

General Keiv duruşunu dikleştirdi. "Aynen öyle."

Böylece Rahsan'a asıl olayı anlatmak için izin verdi. "Altı kişilerdi," dedi Rahsan gözlerini teker teker hepimizin üzerinde gezdirirken. "Ve bir bar kavgası olarak başladı."

Asaran hafifçe gözlerini kıstı. "Seni bulduğumuz izbe bir mahalleydi, oradaki bir barda ne işin vardı?"

"Böyle pis işleri yapanların aramızda dolaştığını mı sanıyorsun?" derken hiddetle ona döndü Rahsan. "Organizasyonlu olduğunu söylemiştim. Ben de en zayıf halkanın peşindeydim, en alt kademenin. Çünkü onları bulursam beni üstlerine götürürlerdi."

Onun sesi hırslanmıştı ve salondaki gerginlik bir anda artmıştı ancak Paul sakin bir sesle araya girerek ortamı biraz olsun yatıştırdı. "Ve belli ki çok da yaklaştın."

"Yaklaştım," dedim Rahsan. Diğer tekli koltuğa oturdu ve dirseklerini dizlerinin üzerine yaslayıp yüzüklü parmaklarını birbirinin arasından geçirdi. Bu haliyle Asaran'a daha çok benziyordu. "Bana uzak durmamı söylediler. Aslında kılık değiştirmiştim, yüzümü de gizlemiştim ama bana doğrudan ismimle hitap ettiler. Şaşırdım ama bunu belli etmedim." Konuştukça yüzünde bir tiksinti ifadesi belirmeye başlamıştı. "Sonra beni dışarı çekmeye çalıştılar. Ne yapmak istediklerini anladım ama o barda olay çıkarmak istemedim."

Dayanamayarak "Kaçmak da kesinlikle bir seçenek değildi!" diyerek araya girdi Rahel. Rahsan konuşmaya başladığından beri yerinde kıpırdanıyordu ve aslında bu kadar dayanabilmesi bile bir mucizeydi.

Rahsan bakışlarını ona çevirdi. "Elbette değildi. Onları yenebileceğimi düşündüm. Büyücü gibi görünmüyorlardı, enerjileri *hissedilmiyordu*." Bu sefer bakışlarını General Keiv'e çevirdi. "Bu mümkün mü? Yani, mümkün olduğunu gördüm ama enerji gerçekten hissedilmeyecek şekilde bastırılabilir mi?"

General Keiv duraksadı, bu konuda yeterli bilgiye sahip olmadığı belliydi ve açıkçası haksız da değildi, daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Meditasyonlar daima enerji alanını temizlemek ve güçlendirmek

üzerineydi, bastırmak ve hissedilmemesini sağlamak üzerine değil. *Hem kim bunu isterdi ki?*

O sessiz kalınca Solomon Zev'iv girdi araya. Bu zamana kadar sessizliğini korumuş ve yalnızca dinleyip değerlendirmişti ancak o an "Bastırılabilir," dedi. Hepimizin bakışları ona döndü. "Geçmişte de bunu yapan, sözde *barışçıl* gruplar vardı. Büyücü oldukları keşfedilsin istemiyorlardı, savaşmamak için de enerjilerini bastırıyorlardı. Yaptıkları meditasyonlar sizin yaptıklarınızdan farklı, zihinlerini uyuşturuyorlar bir nevi."

Kaşlarını çatarak "Dün gece hiç barışçıl falan değillerdi," dedi Rahsan. "Savaşmaktan kaçtıklarını da söyleyemem. Saldırgan bir dövüş stilleri vardı. Büyücülerdi ama sokak kavgasına alışmış gibilerdi, yaratıklarla savaşmaya değil."

Solomon Zev'iv sakince tütününü içine çekti. "Ben o gruptan olduklarını söylemedim. Mümkün mü diye sordun, yapanlar olduğunu söyledim."

"Kim peki bu insanlar?"

"Çok küçük bir azınlık," diyerek ona cevap verdi Asaran. "Her zaman böyle korkaklar çıkar."

Bu meseleyi daha derinden konuşmak istedim, bıraksalar soru sormaya bile başlayabilirdim. Moselle bu özelliğimden şikayetçiydi ancak ben her şeyi mümkün olan en ince ayrıntısına kadar öğrenmeyi severdim, Rahsan'ın da benim gibi olduğundan emindim. Ancak o an bunun için fazla kalabalıktık ve çevremizdeki insanlar meşgul kişilerdi. General Keiv bakışlarını Rahsan'a çevirdi. "Yüzlerini gördün mü? Eşkâllerini tarif edebilir misin?"

Sevgilim duraksadı ve sanki bu onun suçuymuş gibi alt dudağını ısırarak başını iki yana doğru salladı. "Hepsi erkekti ve yüzlerini saklamışlardı. Boyları da birbirine yakındı. Ayırt edecek bir şeylerini bulmaya çalıştım ama vücutlarını pelerinin altına saklamışlardı ve karanlıktı. Zaten sonra da fırtına başladı."

"Peki sana ne söylediler?"

"Sadece uzak durmam ve kurcalamamam için tehdit ettiler. Başka bir şey söylemediler."

Rahsan'ın bakışları kararmış, ifadesi hırslanmıştı ancak kendisini sakin olmaya zorladığı belliydi. Gözleri kıpır kıpırdı, anlatırken gece yaşananları tekrar zihninden geçiriyordu ve o zaman dikkat etmediği bir ipucunu bulmaya çalışıyordu. Ölüme bu kadar yaklaşmış olmak kibrini kırmıştı ancak yaptıklarından pişman değildi, hâlâ bu meselenin peşine düşmesi gerektiğine inanıyordu. Sadece yeterince temkinli davranmamıştı, o kadar. Onu yolundan döndürmek imkânsızdı.

"Seni tehdit ettilerse onlara gerçekten yaklaşmışsın," dedi General Keiv. "Ve bulunmaktan korkuyorlar."

"Pek korkuyor gibi değillerdi." Yüzüklü parmaklarıyla yüzünü ovuşturdu Rahsan. Kaybetmekten nefret ettiğini biliyordum, çıkmaza girmek onu bunaltıyordu ve intikam peşine düşmesinden gerçekten korkuyordum. "Enerjileri de tanıdık değildi."

"Nasıl tanıdık olmasını bekliyordun ki?" dedi Rahel. "Bu şehirde kaç büyücü var, haberin var mı senin?"

Ellerini yüzünden çekti ve "İyi ki söyledin," dedi Rahsan buz gibi bakışlarla. "Yaptığım tek şey şehirde iz sürmek değildi. Sık sık Gorionların yanına gidiyordum." Gözlerimi hemen diğer Zev'ivlerin üzerine çevirdim. Solomon'un haberi olduğu belliydi ancak Asaran ilk defa duyuyor gibiydi, anlık bir şaşkınlık geçmişti yüzünden. "Sonra da bir bahaneyle oradakilerle antrenman adı altında düello yapıyordum. Bana saldıranların enerjisi tanıdık değil, daha önce onlarla karşılaşmadım."

Ben de Matias'la vakit geçiriyor diye seviniyordum bir de. Rahsan'ın seviyesine gelmek için kırk fırın ekmek yemem gerekiyordu herhalde.

Bu bilgi, Rahsan'ın paranoyaklık seviyesine aşina olanlar için pek şaşırtıcı olmadı, bu yüzden General Keiv sorularına devam etti. "Yaşları hakkında bir şey söyleyebilir misin?"

"Dördü benden kesin büyüktü, diğer ikisinden emin değilim."

"Güçleri?"

Hatırlamak için gözlerini kıstı. "Birisi ateş büyücüsüydü. İki tanesi toprak elementli, kum büyücüsü vardı sanırım. İkisi havadaydı ve içlerinden birisi yıldırım büyücüsüydü. Fırtınanın bu kadar şiddetli olmasının tek sebebi ben değilim yani. Ayrıca onlarla yine de iyi başa çıktım, normalde çok daha fazla hasar almam gerekirdi. Dövüşmeyi pek bilmiyorlar, stratejik de değiller. Dediğim gibi, daha sokak tarzıydı."

Sonraki birkaç dakika boyunca General Keiv daha çok soru sordu ve bir süre tartıştılar. Konudan artık sapmaya başlayıp da Rahsan'ı azarlama kısmına geçildiğinde ise General Keiv ayağa kalktı ve "Anlattıklarına göre kayıtlara bakarız," dedi. "Zaten büyücü arşivi belediye binasında. Ancak açık konuşayım, pek bir şey çıkacağını sanmıyorum."

Yorgun bir nefes verdi Rahsan. "Ben de. Akademi eğitimi almadıkları belli, dövüşmeye başlayana kadar da enerjilerini saklıyorlardı. Kayıtlara geçmiş olma ihtimalleri çok düşük."

Ayağa kalkarken hafifçe başını salladı General Keiv. "Dediğin gibi, organize bir iş. *Adanmış*."

Kesinlikle öyleydi ve başıma ağrılar giriyordu artık, bu işin sonunun nereye varacağını merak ediyordum. Yazar olmam da hiçbir işe yaramıyordu üstelik, kitapta mezun olduktan sonra üç yıl atlamıştım sanki hiçbir şey olmamış gibi. Oysa arada bir dünya olay olduğu belliydi. *Aman diyeyim işe yaramayayım.*

General Keiv kalkınca Solomon Zev'iv hariç hepimiz ayağa kalktık, elini sıkarak Solomon'la vedalaştı ve kapıya kadar ona eşlik ettik. Çıkmadan önce elini Rahsan'ın omzuna koydu ve hafifçe sıktı. "Merak etme, bulana kadar aramaktan vazgeçmeyeceğiz."

"Sen vazgeçsen o vazgeçmez zaten," dedi Rahel. Rahsan'ın yine buna kızacağını düşündüm ancak beni şaşırtan bir biçimde dişlerini göstermeden güldü. Yine de hiçbir şey söylemedi ve başını sallayarak General Keiv'i geçirdi. Onun peşinden Rahel ve Paul de gitmeleri gerektiğini söyledi. Bu

gece -yaz mevsiminde nadir de olsa- geçit açılacaktı ve Akademi'nin de bulunduğu kasabaya dönmeleri gerekiyordu.

Böylece ikisinin de elini sıkıp onlara gülümsedim ve avludan çıkana kadar arkalarından onları izledim. Ben kaldığım için Rahsan da kaldı ancak dikkatimi ona vermedim. Paul ve Rahel'in gerçekten çok yakıştığını düşünmekle meşguldüm. *Acaba aralarında benim umduğum gibi bir ilişki var mıydı?* Eğer yoksa, karışmam çok mu çocukça olurdu? Sonuçta bunun kendi hayatım olduğunu öğrenmiştim, hiçbir yere gitmiyordum ve Rahsan'dan ayrılmaya da niyetim yoktu. Onları daha sık görme şansım olacaktı yani.

Ancak düşüncelerim dallanıp budaklandığı sırada yanımda dikilen Rahsan'ın üstten üstten bana baktığını fark ettim ve bakışlarımı ona çevirdim. Hafifçe sırıtıyordu. "Ne oldu?"

"Ne düşündüğünü biliyorum."

Vücudumu ona doğru döndürdüm. "Ne düşünüyormuşum?"

"Aralarında bir şey olup olmadığını. Onları yakıştırdığın bir sır değil, onları ilk gördüğünde de yakıştırıp bana sormuştun." *Gerçekten o geceyi hatırlıyor muydu?*

Hafifçe bozulmuş gibi yaptım, sonra dayanamayıp güldüm. "Aklımı bu kadar okuyabilmen korkunç."

Benim gibi gülümsese de dikkatli bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Gerçekten okuyabiliyor muyum?"

Şüphelendiğini biliyordum. Isabella'nın düğününde endişeden zayıfladığımı fark etmişti, günlerdir evden çıkmadığımı da özellikle belirtmişti. Eminim ki ondan bir şeyler sakladığımı biliyordu, sadece bunun benimle ilgili bir şey olduğunu düşünüyordu. Muhtemelen ben burnumu soktuğumda hoşlanmadığı için de ona anlatmamı bekliyordu.

Ancak ortada anlatabileceğim bir şey yoktu. Bir kitap yazmış olsam da o kitabın içinde olmadığımı biliyordum artık, burası başka bir dünyaydı ve o

da kitap karakterinden ibaret değildi. Söylesem bir şey değişmeyeceği gibi bana inanmayabilirdi. Yine de bu düşünce eskisi kadar korkutmuyordu beni, diğer *Taşıyıcı Ruh'u* bulduğumda Rahsan'a söylemeyi düşünebilirdim.

"Okuyabiliyorsun," dedim bu yüzden. "Beni herkesten daha iyi tanıyorsun." Bu hep böyleydi. Üst benliğime kavuştuğumdan beri kimseye ona açtığım kadar açmamıştım kendimi, kimse de beni onun kadar merak etmemişti. Daha fazlası olabileceğime inandırmamıştı. O da benim gibi yan karakterdi ama kendi idealleri vardı, kendi yolunda yürüyordu. Fark etmeden bana da ilham olmuştu.

Gülümsemesi büyüdü. "Zaten başka türlü olsa kendime kızardım. Bir de tabii bunu değiştirene kadar uğraşırdım."

Salona tekrar döndüğümüzde ikimizin de keyfi yerindeydi. Hırsının yıkıcı bir tarafı olduğunu biliyordum, dün gece de buna şahit olmuştum ancak bazen keyif verebiliyordu. Tabii Asaran ve Solomon bizim konuştuklarımızdan tamamen habersizdi ve ikisi de surat asıyordu. "O elindeki ne?" diye sordu Rahsan içeri girer girmez, çenesiyle Asaran'ın tuttuğu kâğıdı işaret ederken.

"Bir davet." Asaran elindeki kâğıdı masanın üzerine bıraktı. "Ezekiel Cohen tabii ki konseyi topluyor."

Rahsan da suratını astı. "Fırtınadan sonra çağırmasa şaşırırdım zaten."

"Sen gelmiyorsun." Solomon'un sesiyle hepimiz ona döndük, şimdi yeni bir tütün yakmış onu içiyordu ve oldukça sakin görünüyordu.

"Ne demek gelmiyorum? Asıl şimdi gelmem gerekiyor. *Sapasağlam* olduğumu görmeleri gerek."

"O halde *sen de* geliyorsun," diyerek Asaran'a döndü Solomon. Sanki başından beri istediği buydu, Rahsan'ı nasıl yola getireceğini biliyordu. "Madem sapasağlam olduğunu görmeleri gerekiyor, hepimizi bir arada görmeleri de gerekiyor. İş azarlamaya gelince *kazık kadar herifim* demeyi biliyorsun, çocukluğu bırak o zaman."

Eh, haksız olduğunu söyleyemezdim. Rahsan da dün geceden beri sınırını doldurmuş gibi olabildiğince mesele yaratmamaya çalışıyordu zaten. Bu yüzden sinir olmuş şekilde nefes alıp vermek dışında bir şey yapmadı. Konsey için çıkmaları gerekiyordu, ben de ondan ayrılmak için pek hazır olmasam da ne zaman eve dönebileceğimi merak ediyordum. Dolayısıyla önce Solomon Zev'iv'in, sonra da Asaran'ın elini sıkarak onlarla vedalaştım, sonra da Moselle'e haber verdim.

Rahsan dış kapıya kadar geçirdi beni, avluda yürüdüğümüz sırada da "Akşam yanına geleceğim," dedi. Bunu söylemesine sevindim çünkü aynı şeyi teklif edecektim. Madem düşünceleri yalnızca benim yanımda susuyordu, o halde başına yeni bir bela açmasına engel olmam gerekiyordu.

"Ayrıca babam sözlü olarak teşekkür etmez ama artık daima arkanı kollayacağını bil." Bana gülümsedi. "Bu kuru bir teşekkürden daha iyidir."

Ailecek *doğru* gördükleri şeyleri tam olarak desteklediğim söylenemezdi ancak alışmaya başlamıştım, bu yüzden gülümsemesine karşılık verdim. Bir şey söylememiştim ama söylediklerine inanıyordum, sadece arkamı kollayacağı bir durumda olup olmayacağımı merak ediyordum.

Ancak tam da başımı kaldırdığım sırada Rahsan duraksadı ve savunma pozisyonunu aldı. İrkildim o böyle ani hareket edince. "Ne oldu?"

"Birisi kapıdan içeri girmeye çalışıyor." Sesi ve yüzü anında sertleşmişti ancak bahçe kapısında bir hareketlilik yoktu görünürde. "Geride dur."

Emin misin, diye soracak oldum. Ancak bunu yapmama gerek kalmadan elinin tek hareketiyle kapıyı açtı ve hiç beklemediğimiz birisiyle karşılaştık. Aslında o kadar beklenmedikti ki istemsizce ismini söyledim pelerininin kapüşonunu kapatmış olmasına rağmen yüzünü tanıyarak. "Matias?"

Rahsan kendini benden önce toparladı ve hemen homurdandı. "Yol geçen hanı mı burası?"

Gerçekten, sevgili arkadaşımın burada ne işi vardı?

❊

merhabalar!

çok uzun ve bir sürü dinamiği gördüğümüz bir bölümle geldim. diğer bölüm artık zaman atlamalarına başlayacağız çünkü anlatmak istediğim her şeyi anlattım, bundan sonraki kısımları biraz hızlı geçmemiz gerekiyor ki siz de bana hak vereceksiniz. uzun uzun bazı şeyleri okumak sizin için de işkence olurdu çünkü.

neyse, umarım bölümü beğenmişsinizdir!

oy vermeyi ve bol bol yorum yapmayı unutmayın lütfen <3

çok çok sevgiler,

Sareinn.

24 Mart 2026.